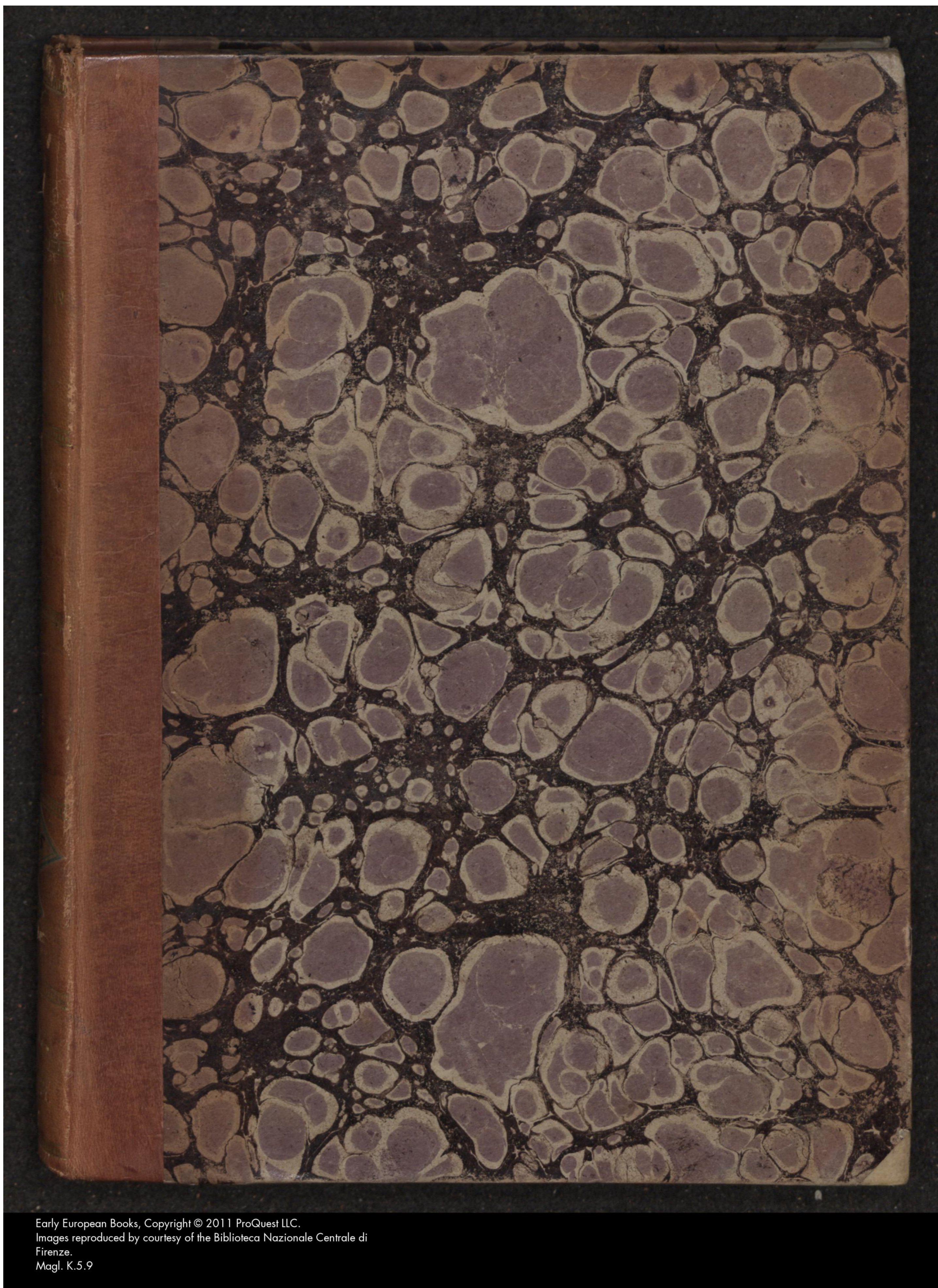

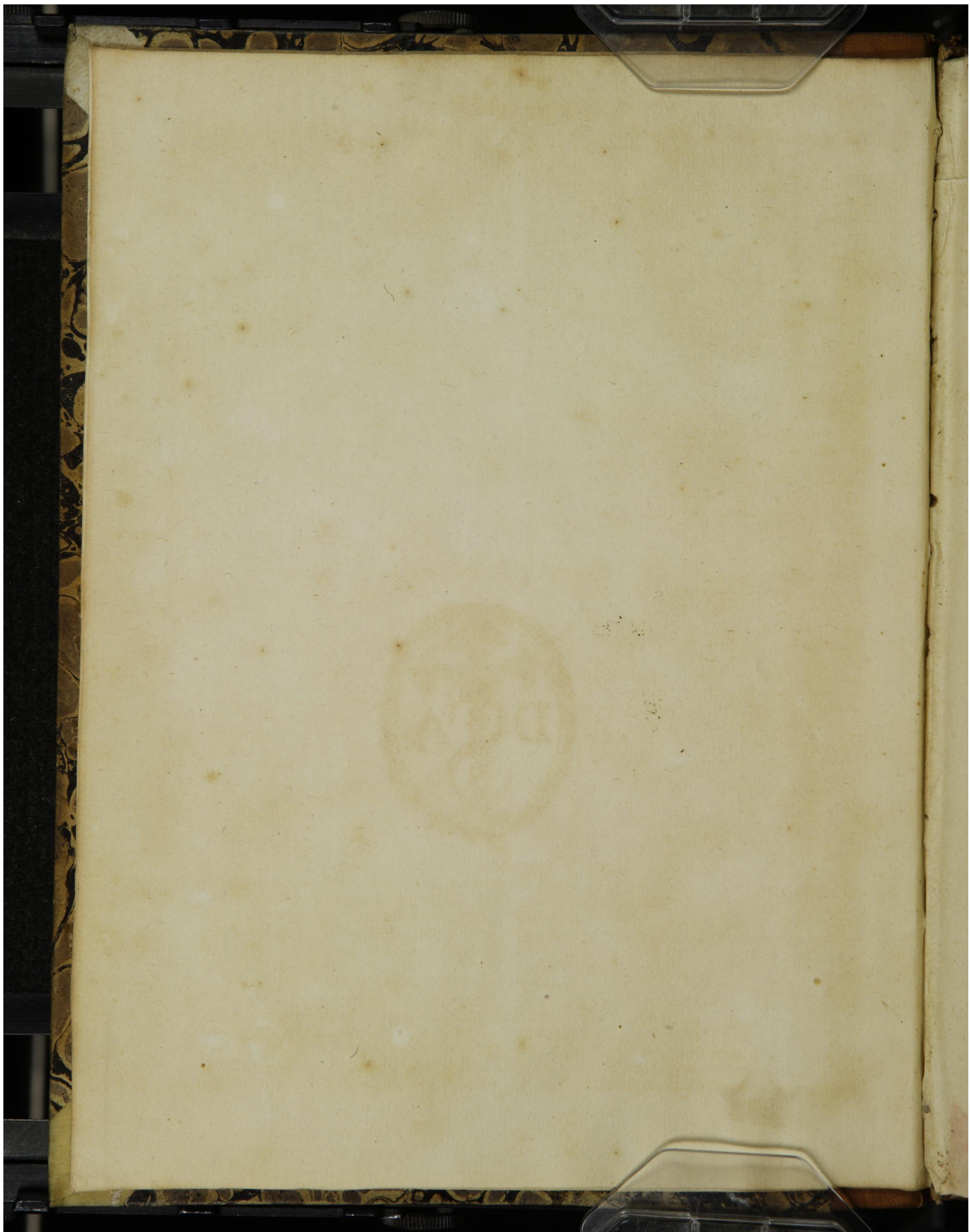

VI
MANTUAN
LOGICA
9
K5
9
S. L.
1492

Logica magistri Petri Mantuani

¶ Viri ꝓclarissimi ac subtilissimi logici magistri petri mãtuani logica icipit feliciter. ¶ De suppositionibus.

Icemꝰ primo ꝙ suppositio est statio termini in oratione ꝯneri ꝓ supposito vel suppositis pro quo vel ꝓ q̄bus transit in ip̄z vis t̄mini a quo habet vt supponat. ¶ Pro qua diffinitione scire volumus ꝙ t̄minus equaliter significat in orone ⁊ extra oratione̅: sed non supponit nisi in orone: quoniã a se nullus terminus habet vt supponat: sed a verbo vel participio suppositione̅ trahit. verbũ aũt vel participiũ dare non potest suppositione̅ nisi ꝓ supposito aut suppositis sui te̅poris pro quo vel pro q̄bus trãsit vis sua in terminũ supponete̅. Et ideo in ista ꝓpositiōe homo est vbiq̄ȝ dat suppositione̅ illud verbũ est ꝓ suppositis sui te̅poris que nõ sunt nisi p̄sentia: q̄r vis illius verbi nõ trãsit vltra presentia. ¶ Sed in illa ꝓpositione. ꝓmitto tibi denariũ supponit li denariũ nõ solũ pro denarijs q̄ sunt: s ꝓ potentibus ee̅: q̄r vis illiꝰ verbi nõ solũ ad p̄sentia se extendit: sed etiã ad ea que possunt ee̅. ¶ Et ide̅ dicit̄ in ista ꝓpōne. tu es intellige̅s hoīeȝ q̄ nõ pōt ee̅. i q̄ li homine̅ supponit nõ ꝓ re q̄ est; s pro re que itelligit̄: q̄r in illa ꝓpōne vis illius ꝑticipij trãsit vsq̄ȝ in ea que itelligunt̄. ¶ Ita etiã in ista ꝓpositiōe pōt esse ꝙ antixp̄s sit hō qui est. supponit ly antixp̄s nõ pro re que est: sed ꝓ re que pōt esse q̄uis capiat suppōne̅ a v̄bo p̄sentis te̅poris: q̄r vis illius verbi sic cōiũcti cũ illo verbo pōt trãsit vsq̄ȝ in ea que nõ sunt. nã tota illa oratio ꝙ antixp̄s sit hō cũ eiꝰ partibꝰ seq̄tur vim illiꝰ verbi pōt. Et ita dicit̄ de his tu potes videre antixp̄m. aliud a curre̅te pōt currere. ¶ Ex quo p ꝙ istas a. ⁊ b. ee̅ propōnes sinonimas ex cōpositione suoꝝ terminoꝝ significãtes in quaꝝ vna supponit terminus aliq̄s ⁊ in alia nõ supponit sibi correspōdens. vt p de ꝑte huius pōt ee̅ ꝙ antixp̄s ē ⁊ de illa antixp̄s est. Terminus aũt verificat̄ solũ ꝓ his pro q̄bus est vera cōpositio p̄dicati cũ subo in ꝓpositione ex cōpositione suarũ partiũ significante. ⁊ ideo p ꝙ ly hō in illa ꝓpositione aliq̄s hō est albus. oēm hoīeȝ p̄sente̅ preteritũ ⁊ futuruȝ significat sicut etiã extra ꝓpositione̅ significabat. soluȝ aũt pro oī hoīe presente supponit: s tantũ pro hoīe q̄ est albus verificat̄. ¶ Ex q̄bus seq̄tur p̄mo ꝙ si terminus in vno cōtradictorioꝝ supponit ⁊ in reliquo supponit. Et cōuersim si in vno ꝯtradictorioꝝ nõ supponit neq̄ȝ etiã in reliquo ⁊ ita de cōtrarijs subcōtrarijs ⁊ subalternis dicat̄. ¶ Ite̅ seq̄tur ꝙ si aliq̄s terminus pro aliquo verificat̄ affirmatiue pro eode̅ supponit. ⁊ nõ ecōtra. ⁊ si pro aliquo supponit terminus aliq̄s hoc ide̅ talis terminus significat ⁊ non ecōtra. ¶ Ite̅ sequitur ꝙ quelibet ꝓpositio in q̄ nulla ē negatio significãs ex ꝯpositione suoꝝ terminoꝝ cuiꝰ ē aliq̄s terminus cathegorematicus nõ suppone̅s est falsa. ¶ Iteȝ sequitur ꝙ subiecta illaꝝ hō est. oīs hō est. q̄libet hō est. p̄cise ꝓ eisde̅ supponunt: q̄r signa nõ auferũt vim verbi. vnde illi termini habe̅t suppositiones eq̄les q̄uis non habeant distributiones equales.

Suppositionum

solet dici ꝙ alia est personalis ⁊ alia est mãlis q̄ȝ iteꝝ sit veꝝ determinenus p̄supponetes primo ꝙ terminus mãliter sumptus nõ ꝯuertit̄ cũ sibi simili ꝑsonaliter sumpto vt q̄ȝ subiecta horũ cōplexorũ hō currit. hō est sp̄es. non cōuertunt̄ patet: q̄r aliq̄d significat ly hō in vno illoꝝ q̄ȝ nõ significat in alio. cōuertibiliũ v̄o saltiȝ cathegoricoꝝ q̄cq̄d significat vnum significat aliud: ⁊ ideo illa non cōuertunt̄. ¶ Secunda suppositio est ista. iste terminus hō materialr̄ sumptus nõ est sp̄es. illud patet: q̄r ille terminus materialr̄ sumptus non cōuertit̄ cum illo personalr̄ sumpto q̄ est sp̄es. neq̄ȝ ille materialit̄ sumptus est aliq̄ alia species. ille materialr̄ sumptus de nullo p̄dicat̄. ¶ Tertia suppositio. nulla ꝓpositio est q̄ habeat aliq̄ȝ parte̅ propinquã que nõ sit pars orōnis grãmatice. p illa: q̄r illa nõ itelligeret̄ ab aliquo vt propositio. ¶ Ex q̄bus primo seq̄tur ꝙ hec nõ est ꝓpositio homo est sp̄es. te̅to illo q̄ȝ ponit̄ pro subiecto materialr̄ q̄ȝ sic arguit̄. q̄r non oīs pars ꝓpinqua illius cōplexi est pars orōnis grãmatice. igr̄ illud cōplexũ nõ est ꝓpositio: tenet ꝯña per tertiã suppositione̅. ⁊ arguit̄ añs. q̄r illud q̄ȝ ponit̄ pro subiecto puta ly hō non est nomen neq̄ȝ verbũ. ⁊ sic de alijs partibꝰ orōnis igit̄ ⁊c̄. p ꝯsequentia. ⁊ añs totũ preter primã parte̅ que sic arguit̄. q̄r ly hō ibi neq̄ȝ est cathegorema. neq̄ȝ sincathegorema neq̄ȝ aliꝰ terminꝰ igit̄ ⁊c̄. patet ꝯña cũ scd̄a ⁊ t̄tia ꝑte antecede̅tis. ⁊ p̄ma arguitur. q̄r non est terminus cōis nec discretus nec aliꝰ terminus. ergo ⁊c̄. tenet ꝯña: silr̄ ⁊ añs ꝓ scd̄a ⁊ tertia eiꝰ ꝑte. ⁊ ꝙ nõ sit t̄minus cōis arguit̄. q̄r neq̄ȝ ē genus neq̄ȝ sp̄es neq̄ȝ alter terminꝰ. ꝙ nõ sit genꝰ satis p. ꝙ nõ sit sp̄es de quo maxime vr̄ p ꝑ scd̄aȝ suppōne̅. ꝙ etiã nõ sit aliꝰ t̄minꝰ satis p. ergo ⁊c̄. ¶ Ite̅ iste t̄minus hō materialr̄ sumptꝰ nõ ꝯuertit̄ cũ sibi sili ꝑsonalr̄ sumpto igitur cũ ꝑsonalr̄ sumptꝰ sibi similis sit sp̄es iste terminus hō materialiter sumptꝰ non erit sp̄es pro illismet idiuiduis pro q̄bus est sp̄es ille terminus hō ꝑsonaliter sumptus. neq̄ȝ est sp̄es pro alijs idiuiduis. igitur seq̄tur ꝙ ille terminus hō mãlit̄ sũptꝰ non ē sp̄es. ¶ Item nõ ē poe aliq̄ue̅ terminũ mãlit̄ sũptũ de aliquo predicari. S p̄cise eo mõ aliq̄s terminus est sp̄es quo ipse est p̄dicabilis ꝓ eode̅. igit̄ non est possibile ꝙ aliq̄s terminus materialr̄ sumptus sit sp̄es. ¶ Ite̅ sic. illud q̄ȝ ponit̄ ꝓ subiecto illiꝰ cōplexi vocalis aut scripti hō est species nõ plus significat si materialiter sumat̄ q̄ȝ significaret ante iposition̄e: s ante ipositionem illud non fuisset pars orōnis iõ neq̄ȝ mõ est pars orōnis. ¶ Ite̅ illud q̄ȝ ponitur ꝓ subo illiꝰ cōplexi oīs est signũ nõ est ꝑs orōnis. ergo pari rōne nec aliꝰ terminꝰ materialr̄ sumptꝰ ē pars orōnis: p ꝯña ⁊ ꝓbat̄ añs. q̄r demonstrato illo vocali aut scripto oīs q̄ȝ ponit̄ pro subo dati cōplexi. si illud

esset nomē non esset nisi ꝓpter modū significādi genera lem aut specialē ab ipositore datū: sed ille terminus materialiter sumptus nō hꝫ aliquē modū generalem neqꝫ specialeꝫ ab ipositore datū per quē sit nomē. ergo non est nomē: pꝫ ꝯña ⁊ minor arguitur. qꝛ ab ipositore datū est ꝙ talis terminus ois significet per modū adiacētis aut ꝑ modū alterū multiplicātis: sꝫ nullū talē modū hꝫ in illo cōplexo: ergo ⁊c̄. pꝫ ꝯñtia ⁊ minor. qꝛ in illo ꝯplexo ille terminus ois nullū talem modū habet eo ꝙ staret significatiue. ⁊ maior arguitur: qꝛ si vltra illos modos ddisset ipositor ꝙ etiā significaret se: seqꝛ ꝙ ois terminꝰ prime ipōnis eēt equocus: iō illo dato nullꝰ ꝑminꝰ posset mālīter supponere: qꝛ semp supponit pro eo qđ significat ex ipositione aut ex nāli significatione. ¶ Iteꝫ seqtur ꝙ qlibet terminus est scđe itentionis vel ipositionis. ¶ Sed forte dicitur ꝙ ille ꝑminꝰ hō ⁊ ly ois habēt ab ipositore ꝙ possūt stare mālīter ⁊ significēt se soluꝫ ipsis remanētibus ꝑtibus orōnis. ⁊ ꝙ sicut ille terminꝰ hoc hꝫ ab ipositore ꝙ sit ꝓnomen ⁊ de facto sit pronomen lꝫ nihil demōstreꝛ: ⁊ siīr relatiua lꝫ nihil referāt ita etiā forte dicitur ꝙ illi ꝑmini hñt ab ipositore ꝙ remaneant noīa: dū tamē nihil ꝑter se significēt. ¶ Sed hec rñsio fallax sumit fundamētū qm̄ ly hoc non est pronomen posito ꝙ per ipꝫ nihil demōstreꝛ. aliter eni seqtur ꝙ aliqua est ꝓpositio quā nullus itelligeret nec itelligere posset nō data alia termini significatiōe. pꝫ ꝯñtia de tali. hoc est hoc. in q̄ nihil demōstreꝛ per subm nec per p̄dicatuꝫ. Unde iquit Priscianus qđ relatiua ⁊ ꝓnoia demōstratiua sunt cassa ⁊ vana sine relatiōe ⁊ demonstratione: qꝛ significationē accipiūt a demōstrāte aut a referēte. ¶ Itē in illo ꝯplexo. oēꝫ est signū. ly omnē nō est pars orōnis. qꝛ si sic illa eēt ꝯgrua: ⁊ per ꝯñs ly oēꝫ ibi eēt casus recti: qꝛ ly oēm ibi hꝫ modū significādi nominatiui casus. cōsequēs est falsuꝫ. qꝛ hoc nō habet ab ipositore nec nāliter. iō ⁊c̄. ¶ Ex istis vltra cōcluditur generalr̄ ꝙ nulla est suppositio mālīs qꝛ si aliqua esset maxime eēt in aliquo illoꝝ cōplexoꝝ homo est spēs. oē est signū. a est littera: sed vt ostensū est: in nulla tali ē suppositio mālīs: qꝛ nullū istoꝝ est cōgruū nec est ꝓpositio sicut nec aliqđ istoꝝ buf ē syllaba. buf ē vox nō significatiua. iō ⁊c̄. Et ꝯñr seqtur vltra ꝙ nulla est suppō simplex. qꝛ si aliq̄ foret sit gratia exēpli i aliq̄ tali mētali. hō est spēs. in qua ille terminus hō supponit pro itentione ⁊ arguiꝛ ꝙ illa nō est ꝓpositio. qꝛ subiectū non est pars orōnis grāmatice. igiꝛ ⁊c̄. pꝫ ꝯña per tertiā suppōneꝫ. añs potest ꝓbari per añdictas suppōnes. ⁊ etiā pꝫ totuꝫ pro nūc cū ideas platonicas pro nunc nō ponamus. sequitur vltra ꝙ oēs tales sunt false. homo est spēs. aīal ē genꝰ. demōstratio ē subiectū i analeticis. si iste sunt ꝓpōnes sic significādo. qꝛ nō sunt ꝓpositiones nisi terminis ꝑsonaliter sumptis qbus terminis ꝑsonaliter sumptis sunt manifeste false.

Sed contra illa forte arguiꝛ iferendo quod nulla ē spēs nec aliquod est genus. qꝛ neqꝫ iste terminꝰ hō nec iste ꝑminꝰ aīal est genꝰ. ⁊ sic de alijs. igiꝛ nullus terminus ē spēs nec aliqs terminꝰ ē genꝰ. tꝫ ꝯña a singularibꝰ ad suā vlēꝫ. ⁊ añs pꝫ ex dictis. ¶ Item arguiꝛ ꝑ regulā thopicā in qua diciꝛ ꝙ talia sunt subiecta q̄lia premittuntur a ꝑtis i qua regula inuiꝛ ꝙ p̄dicata scđe itentionis ⁊ impositiōis pñt aliqñ restringere suba ꝑme itentionis vel impositionis ad supponendū materialiter. Pro qbus diciꝛ negādo ꝯsequentiā cū ifertur ex dictis ꝙ nulla est spēs. ⁊ dicitur ꝙ multi termini sunt spēs sicut subiecta illarū. hō currit aīal moueꝛ ⁊c̄. Et ad formā argumēti diciꝛ negando illā ꝯñaꝫ nec ille terminus homo ē spēs nec ille terminus aīal est genus. ⁊ sic de alijs. igiꝛ nullus terminus ē spēs nec genus. nec arguiꝛ a singularibꝰ ad suam vlēm vnde añs est veꝝ: ꝙ iste terminus hō demōstrando subm istiꝰ ꝓpositionis hō currit nō est spēs lꝫ subm eius sit spēs qꝛ subm istiꝰ ꝓpositionis nō est iste terminꝰ hō qꝛ nō est iste ꝑminꝰ exñs hō vñ oēs ille tales sūt false ille ꝑminꝰ hō ē subꝫ iste ꝑminꝰ aīal ē p̄dicatū i tali ꝓpōne homo ē aīal sicut ille tales sunt false ille ē hō demōdo asinū sed frequēter oēs tales modi loquēdi admittūtur cā breuitatis vbi argumēta ⁊ modus ille loquēdi nō petūt illā difficultatē. Unde ꝓpter exꝑmere breuiꝰ mētis ꝯceptus terminos appellamus noībus reꝝ. Et per hoc diciꝛ ad scđm argumentū ꝙ illa regula thopica ē iuenta solū ꝓpter breuitateꝫ loquēdi nō ꝙ generaliter vera sit. Ex qbus vltra cōcludiꝛ ꝙ sola suppō ꝑsonalis est suppō que sic diffiniri potest.

Suppositio personalis est statio termini i orōne cōnexi significatiue sūpti ꝓ supposito aut suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus trāsit vis termini in ipm a quo hꝫ vt supponat: ⁊ qꝛ nulla est suppositio nisi ꝑsonalis ideo potest dici ꝓ regula ꝙ ois terminus supponēs supponit ꝑsonalr̄. Suppositionuꝫ aūt ꝑsonaliū alia cōis alia discreta.

Suppositio discreta ē statio ꝑmini discreti aut termini cōis cū ꝓnomine demr̄atiuo discreto ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ quibus transit in ipm vis termini a quo habꝫ vt supponat ⁊ dico cū ꝓnoīe demōstratiuo discreto ꝓpter tales terminos talr̄ talis tātus ⁊c̄. qui nō faciūt ꝓpositiones singulares. vnde illa ē idefinita demōstrato te albo talis hō currit q̄ꝫuis subijciaꝛ terminus ꝯmunis cū signo demonstratiuo.

Suppositio ꝑsonalis cōis ē statio termini cōis ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbꝰ in ipꝫ trāsit vis ꝑmini a quo hꝫ vt supponat. Suppōnū cōiū ꝑsonaliū alia cōfusa tm̄ alia cōfusa ⁊ distributiua alia determinata.

Suppositio ꝯfusa tm̄ ē statio ꝑmini cōis ꝓ supposito vl̄ suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbꝰ i ipꝫ trāsit vis ꝑmini a quo hꝫ vt supponat sic ꝙ sub illo v̄tute illiꝰ suppōnis lꝫ descēdere cū debita cōstātia disiūctiꝫ aut copulatim ad sua singularia si plura supposita hꝫ ⁊ nō semp disiūcti nec semp copulati. vnde nō seqtur. ois hō differt ab oi hoīe. ⁊ isti sunt oēs homines. ergo ois hō differt ab illo vel ab illo ⁊c̄. cōseqñs eni est falsuꝫ: qꝛ ois hō est iste vel iste. ⁊ sic de singulis: sꝫ bene cōcludiꝛ ex illo antecedēte ꝙ ois hō differt ab illo ⁊ ab illo homine ⁊c̄.

Suppositio ꝯfusa ⁊ distributiua ē statio termini cōis ꝓ supposito vel ꝓ suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus trāsit vis termini in ipm a quo habet vt supponat ille terminus sup quem cadit

vis termini ipsum habetis distribuere.

Sed dubium iciidit vtrũ sub quolibz termino stante distributiue ꝛ plura supposita hñte liceat descẽdere copulatiue ꝛ arguit ꝙ non. qꝛ subm istius propositionis. necessario oẽ ens ẽ. stat distributiue ꝛ tñ sub illo nõ lz descẽdere copulatiue. ideo ꝛc. pz ꝯña ꝛ maioꝛ. s. ꝙ subm stet distributiue: qꝛ in illa. necessario ens est. subm stat cõfuse tm̃: iõ adueniẽte ly oẽ stat distributiue: ꝛ minoꝛ arguit: qꝛ non sequitur necessario oẽ ens ẽ. soꝛ. ẽ ens ergo necessario soꝛ. est. vt pz. ¶ Scdo sic. in illa. tu icipis scire oẽs ꝓpõnẽ. supponit ly ꝓpositionem distributiue: ꝛ tamen non lz descẽdere copulatiue. igr ꝛc. pz ꝯña ꝛ maioꝛ arguit: qꝛ in illa. tu icipis scire aliqꝫ ꝓpõnẽ. stat ly ꝓpositionẽ cõfuse tm̃. igit per appositionẽ illi⁹ termini omnẽ supponit distributiue: ꝛ minoꝛ pz. qꝛ nõ sequtur tu incipis scire oẽm ꝓpositionẽ. a est ꝓpositio: ergo tu icipis scire a. qꝛ añs ẽ verũ. ꝛ ꝯñs falsum: ponẽdo ꝙ sint q̃ttuoꝛ ꝓpões quaꝛ tres scias ꝛ q̃rta puta a sit falsa. tunc nõ existibus pluribus ꝓpositionibus desinat a. esse ꝛ seqtur ꝙ tu icipias scire oẽs ꝓpõnẽ: qꝛ in istãti qõ ẽ psens nõ scis oẽs ꝓpositiones ꝛ imediate post istans qõ est presens scies oẽm ꝓpositionẽ. igit tu icipis scire omnẽ ꝓpõnez. ꝛ tñ nullam ꝓpõnez icipis scire: qꝛ nec icipis scire a nec aliã propositionem. ideo ꝛc.

Ad dubium respõdetur ꝙ non sub quolibet termino distributiue supponẽte lz descẽdere copulatiue sicut manifeste ꝓbãt argumẽta: sed vbi termin⁹ distributus habuerit plã supposita ꝛ nõ fuerit termin⁹ ipediẽs vt ẽ ly icipit ꝛ termini modales ꝛ dictio exceptiua: ꝛ huiusmodi lz copulatiue descendere.

Suppositio determinata est statio termini cõis ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel pro qbus in ipm trãsit vis termini a quo hz vt supponat sic ꝙ sub illo termino lz descẽdere disiũctiue ad oĩa sua singularia si plura supposita habuerit ꝛ nõ aliũde fuerit ipeditus sicut sit in exceptiuis vt soꝛ. ẽ hõ de qbus suppõnib⁹ sequunt regule ꝛc.

Prima regula. oẽ signũ vlẽ affirmatiuũ vt ly qlibet ly ois ꝛc. nõ equalẽs oĩoni distribuit terminũ sequẽtẽ cui imediate addit ꝛ ei⁹ determinationẽ nisi ipediat: vt qlibet asin⁹ hois currit. tã ly asinus q̃z ly hois supponit cõfuse distributiue: sed terminos mediate sequẽtes ab illo termino rectos a quo illud signũ regit ꝯfundit cõfuse tm̃ dũmodo illi termini sint cõfundibiles ꝛ supponẽtes.

Secunda regl̃a. dictio exclusiua ꝯuerso mõ distribuit ꝛ cõfũdit. nã terminũ cõmunẽ imediate sequẽtem cõfundit ꝯfuse tm̃ ꝛ mediate sequentem distribuit.

Tertia regula. signa vl̃ia equalentia oĩonibus sicut q̃lis lz ifinitus semp ꝛ cetera affirmatiua cõfundũt ꝯfuse tantũ terminos sequẽtes cõmunes ꝛ supponentes vt prius.

Quarta regula. signa negatiua distribuunt terminos cões supponẽtes rectos a copulis vel terminis sup qb⁹ cadũt mediate vel imediate. ꝛ itelligimus illas regulas ꝛ sequẽtes nisi ipediant ꝛ ẽt vbi termini supponãt: qꝛ i talib⁹. oĩs chymera ẽ. tragelaphus currit. nõ supponit subz distributiue ꝛ pdicatuz cõfuse tm̃. ¶ Ex quo patz ꝙ in ꝯdictorijs de terminis simplicib⁹ cõibus nõ semp supponũt termini dissilr. vt in istis. ois chymera ẽ. aliq̃ chymera non est ꝛc.

Quinta regula. vbũ ifinitũ ꝛ pticipiũ ꝛ gnãlit ois terminus ifinitus distribuit terminũ seqñtẽ ipz mediate vel imediate cũ icludat negatõez vt tu es nõ hõ vidẽs asinũ. ly vidẽs ꝛ ly asinũ supponit distributiue. silr i illa adã nõ ẽ in aliquo loco. supponit ly loco distributiue capiẽdo istũ terminũ nõ est infinite ita ꝙ illa ꝓpõ sit affirmatiua ꝛ sit sensus ꝙ adã ẽ nõ ẽs aut nõ entia i aliquo loco. silr supponit ly homo i illa tu es non idem homini ꝛ sicut dictũ est de termino ꝯ to ita de priuatiuo dicatur.

Sexta regula. isti t̃mini differt aliud careo nescio ignoro nolo ꝛ siles distribuunt ablatiuos vel accusatiuos rectos ab eis sequẽtes vt tu es aliõ ab asino. tu ignoꝛas aliqꝫ ꝓpõnez. Et scias ꝙ ly aliõ ꝛ ly dĩt ñ distribuũt nisi ablatiuos. alr hec non eẽt vã. tu es aliõ ẽs ab asino. ꝯ tñ exponẽtes sũt vẽ: qꝛ tu es ẽs ꝛ asin⁹ ẽ ẽs. ꝛ tu ñ es illõ ẽs ꝙ ẽ asin⁹ igr tu es aliõ ẽs ab asino.

Septima regl̃a. vba spectãtia ad actũ mẽtis nõ icludẽtia negatõez vt placz libz diligo amo cupio ꝓmitto ꝛ silia cõfũdũt cõfuse tantum terminos seqñtes se vt delectoꝛ habere pecuniam q̃z nis nullam pecuniam delecter habere.

Octaua regl̃a. isti t̃mini icipit dõsinit fit egeo necessario oz imediate eternalr ꝯtinue ꝛ dictões exceptiue ꝯfũdũt ꝯfuse tantũ t̃minos seqntes vt necario hõ ẽ aĩal. tã ly hõ q̃z ly animal stat cõfuse tm̃.

Nona regula. isti t̃mini ad ꝓpter ꝓ ꝯfũdũt ꝯfuse tm̃ t̃minos seqñtes se vt sum hic ꝓpter habere pecuniã ly pecuniam stat confuse tantum.

Decima regula due negationes aliquãdo cõfundunt confuse tantum. vt nõ quidam hõ non est aĩal. ly aĩal stat confuse tantum.

Undecima regl̃a. ista nota ꝯñe si i ꝯpatiõe ad ꝯñs distribuit subz añtis. vt si hõ currit aĩal currit ly hõ stat distributiue in respectu ad totã ꝯditõalẽ sz i respẽu ad pdicatuz stat determinate. ¶ Ex quo seqr ꝙ idẽ t̃min⁹ suppõit ꝯfuse ꝛ deĩmiate.

Duodecima regula. ꝯpatiui grad⁹ ꝛ superlatiui ꝯfũdũt ablatiuos ꝛ genitiuos rectos ex nã ꝯpatiõis distributiue. Sz t̃minos rectos ex nã q̃ntitatis excessus ꝯfũdũt cõfuse tm̃ vt tu es maiõ tua pte q̃ntitatia p aliqd. ly pte q̃ntitatia stat distributiue ꝛ ly aliqd ꝯfuse tm̃ ꝛ silr distribuit ly sine ꝛ absqꝫ.

Tertiadecima regl̃a. relatiua idẽtitatis subie sepe distribuũt ꝛ cõfundũt ꝯfuse tm̃ t̃minũ seqñtẽ vt i scda pte isti⁹ copulatiue. ois hõ viuit. ꝛ ille ẽ aĩal. ly hõ stat distributiue ꝛ ly aĩal ꝯfuse tm̃. cũ. n. relatiuũ stat distributiue hz vi signi vl̃is affirmatiui. nũq̃ tñ distribuit nisi añs fuerit vl̃izatũ. ¶ Jõ ly sic ly q̃tus ly q̃lr nõ distribuũt nisi ponant distribuẽ gratis. iõ ille sũt cq̃lit vẽ. tu es ita magnus sicut aliqs hõ. tu es ita magn⁹ q̃tus ẽ aliqs hõ. ꝛ tu es taliter magn⁹ q̃lr ẽ aliqs homo: qꝛ nõ significãt talia signa nisi illud quod referunt. ꝛ ideo non plus distribuunt q̃z sua

antecedentia sint distributa.

Quartadecima regula. hec ꝯiũctio copulatiua ⁊. cõfũdit cõfuse tm̃ terminũ sequẽtẽ se qñ diuisiue tenet̃: vt hic ⁊ rome ẽ aliqs hõ. ¶ Ex qua seqtur vltra ꝙ termini cões p̃lalis numeri icludẽtes ly ⁊. tẽtũ diuisiue ꝯfũdũt ꝯfuse tãtũ terminũ cõez sequẽtẽ se: vt isti hoies sunt hõ. ly hõ stat ꝯfuse tm̃: ⁊ ẽ sensus ꝙ ille hõ ẽ homo ⁊ ille homo ẽ hõ. ex quo seqtur vltra ꝙ illa ẽ vera. hoies sunt vnus hõ. duo hoies sunt vnꝰ hõ. tres hoies sunt vnꝰ hõ. ⁊ sic vltra. ¶ Ex qbus seqtur vltra ꝙ duabus vicibus fuit hõ tribꝰ vicibꝰ fuit hõ: ⁊ infinities fuit hõ: qꝛ ly hõ stat cõfuse tm̃. imo non solũ duabꝰ vicibus fuit hõ. veꝝ etiã tu duabꝰ vicibꝰ fuisti hõ: ⁊ tribus ⁊ infinities fuisti hõ: qꝛ in quolibet istãti a hoꝛe p̃terite fuisti hõ: ⁊ quodlibet istans a hoꝛe fuit vnũ semel. ergo ifinitis vicibꝰ fuisti hõ Et si arguit̃ ꝙ nõ. qꝛ p̃cise semel fuisti hõ. ergo nõ infinities vel bis fuisti hõ. negat̃ ꝯña. sicut non seqtur vna vice p̃cise. ergo nõ in ifinitis vicibus. Et iõ quotiẽscũqꝫ tu fuisti alicubi totiẽs tu fuisti hõ. Ex qbꝰ seqt̃ vltra ꝙ ista aduerbia bis ter q̃ter ⁊ similia cõfundũt confuse tantũ terminũ sequentẽ cõez: qꝛ illa aduerbia equalent noibus pluralibus cõfundentibꝰ cõfuse tantũ.

Sed forte arguit̃. cõtra illã ꝑpositionẽ cõcessam ꝙ duo hoies sunt vnꝰ hõ: qꝛ seqt̃ p ꝯuersionẽ simplicẽ. ergo vnꝰ hõ ẽ duo hoies. ¶ Itẽ seqtur ꝙ oia sunt vnũ. ꝯñs ẽ falsũ. ⁊ ꝯña arguitur: qꝛ illa sunt vnũ demr̃ando duas res: ⁊ illa sũt vnũ demr̃ando tres res. ⁊ sic vltra. igr̃ oia sunt vnũ. ꝯña tꝫ. a singularibꝰ ad suã v̄lem. ⁊ añs pꝫ. tenẽdo sub a illaꝝ singulariũ diuisiue. ⁊ ꝙ ꝯñs illõ sit falsũ arguit̃. qꝛ seqt̃ oia sũt vnũ. ergo nulla sunt q̃ nõ sint vnũ. ꝯñs ẽ falsũ: qꝛ eiꝰ contradictoriũ ẽ verũ. s. aliq̃ sũt q̃ non sũt vnũ: qꝛ demr̃atis duobꝰ hominibꝰ ista non sũt vnũ tenendo ly ista collectiue: ⁊ ista sunt aliq̃. igit̃ aliq̃ sunt que nõ sunt vnũ: tenet ꝯña. expositorie tenendo vtrobiqꝫ ly ista collectiue. ¶ Itez sequitur ꝙ aliqui sunt homines qui differunt ab hominibus.

Sed dicitur ad p̃imũ negãdo illam cõsequentiã: sed seqtur si conuerti debeat duo homines sũt vnus hõ. ergo vnꝰ duoꝝ hominũ ẽ homo. ¶ Ad s̃m cũ ifert̃ ꝙ omnia sũt vnum dicit̃. negando ꝯñtiam. pro quo ẽ itelligendũ ꝙ ilie terminus pluralis numeri entia icludit ly ⁊. tẽtũ diuisiue: ⁊ collectiue disiũcto modo aut disiũctim: ideo aduenientе signo v̄li distribuit̃ copulatiue tam collectiue q̃ꝫ diuisiue. ita ꝙ istius vniuersalis aliq̃ singulares habent subiecta tenta diuisiue ⁊ alique habent subiecta tẽta collectiue aliter non sufficienter sumerent̃ sue singulares. ⁊ sic aliq̃ singulares sũt false puta ille i qbꝰ tenet̃ ly ista collectiue. ¶ Ad tertiũ cũ arguit̃ ꝙ aliq sunt homines q differunt ab hominibus dicitur ꝙ illud ẽ verũ sic ꝙ soꝛ. ⁊ pla. sunt ipsimet ⁊ ipsimet differũt a seipsis lꝫ ipsi non sint differentes a seipsis: sed differũt diuersimode significãtibus subiectis illarum p̃opositionum.

Sed incidũt duo dubia. P̃imũ vtꝝ pars extremi supponat. Secũdum vtꝝ terminus sequens aliqñ habeat vi cõfũdendi terminũ p̃cedentem. ¶ Ad p̃imũ arguit̃ ꝙ nõ. qꝛ eo dato seqtur ꝙ p̃edicatũ illiꝰ ꝑpõnis tu es hõ vidẽs soꝛ. posito ꝙ videas soꝛ. nõ supponit. qꝛ nulla suppositiõe supponit: ergo nõ suppõit. pꝫ ꝯña. ⁊ ꝓbat̃ añs: nõ eni supponit determinate: qꝛ eadẽ rõne supponeret discrete cũ vna pars supponat determinate: ⁊ alia discrete si ps extremi supponat. ¶ Similiter arguit̃. de p̃dicato istiꝰ tu es soꝛ. vel pla. ¶ Ad oppositũ arguit̃. qꝛ alit̃ cõparatiuꝰ gradus differt aliõ desinit icipit. ⁊ sic d̾ alijs t̃minis nõ ꝯfũderẽt neqꝫ distribuerẽt t̃minos seq̃ntes se. ꝯñs ẽ falsũ. igit̃ ⁊c̃. ¶ Iõ dr̃ cõcedendo dubiũ. ⁊ cũ arguit̃ ꝙ p̃edicatũ istius. tu es hõ vidẽs soꝛ. nõ supponit. negat̃. ⁊ cũ dicit̃ ꝙ nulla suppõne supponit cõcedit̃. Ex quo non seqtur. ꝙ nõ supponat. supponit eni eiꝰ p̃dicatũ aliqbus suppõnibꝰ: qꝛ supponit discrete: ⁊ determinate copulati: sꝫ neqꝫ discrete neqꝫ det̃minate diuisiꝫ. Et ita dr̃ de p̃dicato istiꝰ. ois hõ ẽ soꝛtes vel pla. vel cicero. ⁊ sic vltra ꝙ suppõit multis suppõnibꝰ discretis: sed nulla suppõne discreta vel cõfusa tm̃: qꝛ ly vel nõ est ps p̃dicati. ¶ Et si queratur. vtꝝ id p̃dicatũ stet ꝯfuse tm̃ aut discrete. dr̃ discrete. ⁊ nõ seqt̃ discrete suppõit ergo aliq̃ suppõne discreta supponit. sic̃ nõ seqtur. aliq̃lr̃ isti currũt: qꝛ velocit̃ currũt ergo aliq̃ velocitate isti currũt: qꝛ añs ẽ veꝝ: vt pꝫ ⁊ ꝯñs falsũ: sꝫ seqt̃. igit̃ aliq̃ vel aliqbus velocitatibꝰ isti currunt. ⁊ ita seqtur. discrete supponit. igitur aliqua vel aliquibus suppositionibus discretis supponit.

Quantum ad s̃m dubiũ ꝙ sit veꝝ arguit̃. qꝛ ista ꝑpõ differẽs ab ente nõ ẽ ens ẽ v̇a ⁊ nõ ẽ v̇a nisi ly ente stet ꝯfuse tm̃. igr̃ opꝫ ꝙ ly ente stet cõfuse tm̃. pꝫ ꝯña ⁊ minoꝛ. qꝛ si staret det̃minate aut cõfuse ⁊ distributiue cũ alijs ꝑtibus liceret descẽdere copulatiue aut disiũctiue: sꝫ siue sic siue sic ex ea seqtur falsũ. ergo illa ẽ falsa. igit̃ cũ illa sit v̇a seqt̃ ꝙ stat cõfuse tm̃ ly ente: ⁊ hoc nõ ẽ nisi rõne negatiõis seq̃ntis: ergo negatio seq̃ns cõfũdit cõfuse tm̃ t̃minũ p̃cedentez. ¶ Itẽ si nõ stat cõfuse tm̃: sed det̃minate: seqtur ꝙ hec ꝯña sit bona. drñs ab ente nõ ẽ ens: ergo ab ente drñs nõ ẽ ens. q̃ tm̃ nõ valet: qꝛ ab oi ente qõlibet drñs ẽ ẽs. ¶ Scdõ arguit̃ sic. i illa ꝑpõe. aial currit. si hõ currit. supponit ly aial cõfuse tm̃ in oꝛdine ad totã cõditiõalẽ: aut ꝯñaꝫ. ⁊ hoc nisi rõne note ꝯñe. igitur ⁊c̃. Unde sub ly aial licet descẽdere disiuncti cũ debita cõstantia ⁊ nõ copulatiue neqꝫ disiunctiue: ideo ly animal supponit confuse tantuꝫ. ⁊ sicut arguitur de ly. si. ita de ly ergo. ideo ⁊c̃. ¶ Ad oppositũ arguitur. qꝛ si sic seqtur ꝙ idez terminus supponit determinate ⁊ cõfuse tantũ. ꝯñs tm̃ est falsum. ⁊ ꝯña arguit̃. de p̃edicato ꝯñtis illius conditionalis tu es animal si tu es homo: quia ex dubio sequitur ꝙ stet cõfuse tantũ: ⁊ stat etiã determinate: quia sub eo lꝫ descendere disiunctiue capiendo istud ꝯñs sine añte: vt pꝫ. ¶ Ad qõ dubiũ rñdetur cõcedẽdo ipm ⁊ dicit̃ ꝙ in illa ꝑpõne. differens ab ente nõ ẽ ens. non supponit ly ente confuse tantum non solum rõne illius negationis non ipsum sequẽtis: sed etiã rõne illius termini differens p̃ecedentis. Et si arguit̃ per regulã sup̃adictam ꝙ ly differt ⁊ ly differens distribuũt terminum immediate se sequentem rectum ab eo. dicit̃ ꝙ illud est verũ quãdo non complicatur secum alter terminus impediens. ¶ Ad s̃m argumentum cum arguit̃ ꝙ idem terminus supponeret confuse tantum et de-

terminate dicitur cōcedēdo .In ordine eni ad ẏppothe
ticā totā supponit cōfuse tm̄: sȝ in ordine ad cathegori-
cā supponit determinate.

Quintadecima

regula .qcquid mobili
tat imobilitatū imobi
tat mobilitatū: ⁊ capiť hic mobilitare ꝓ distribuere ⁊ i-
mobilitare pro ipedire distributionē vt sit sensus regu-
le ꝙ ois terminus q ē aptus distribuere terminū nō di
stributū ē aptus si sup distributionēȝ cadat ipedire. vbi
grā .i illa .nullius hois asinꝰ currit. supponit ly hois di
stributiue .⁊ silr ly asinus .⁊ si ponať ista negatio nullus
sic dicēdo: nulliꝰ hominis nullus asinꝰ currit. supponit
ly asinus nō distributiue: ⁊ tūc ille terminꝰ super quē ca
dunt: illa duo signa supponit cōfuse tm̄ si p̄cedat termi
nus distributiuꝰ aut alia dictio hn̄s ipm̄ cōfūdere cōfu-
se tm̄ vt nullius hois nullus asinꝰ currit: ois hō differt
ab oi hoie in p̄ma ly asinꝰ .in scd̄a ly hoie supponit cō-
fuse tantū: quia aliter supponeret determinate.

Sed contra

illā regulā arguiť. qꝛ in illa ꝓ
positione tantuȝ hō ē oē aial.
supponit ly animal distributiue: ⁊ tamen super eo ca-
dūt duo signa apta distribuere istū terminū aial. igr̄ ⁊c̄.
patet ꝯn̄tia ⁊ minor: sȝ arguiť maior .qꝛ seqtur formaliť
tm̄ .homo ē oē animal .igiť homo ē oē aial: qꝛ arguiť.
ab exclusiua ad suā p̄iacentē que consequentia nō esset
bona nisi ly aial staret distributiue i an̄te. ¶ Itē in illa.
quilibet asinus cuiuslibet hois currit .supponit ly hois
distributiue .⁊ tamē cadunt duo signa distributiua sup
ipm̄: quoꝝ qd̄libet ē ꝑ se aptū natū illū terminū hois di
stribuere: qꝛ quocunqȝ amoto staret distributiue. iō ⁊c̄.
patet ꝯn̄a .⁊ minor .sed arguiť maior .qꝛ bene seqtur qli
bet asinus cuiuslibet hois currit .igiť asinus cuiuslibet
hois currit .qꝛ arguiť ab vniuersali ad suā indefinitā ⁊
nō valeret illa ꝯn̄a .nisi ly hois in an̄te staret distribu-
tiue .⁊ tm̄ sup eo cadūt duo signa distributiua .s. ly qlibȝ
⁊ ly cuiuslibet. Itē in illa .oē aial aliud ab asino currit.
supponit ly asino distributiue ⁊ tm̄ sup ipso cadunt duo
signa apta distribuere .ergo ⁊c̄. pȝ ꝯn̄a ⁊ minor. ⁊ ma-
ior arguiť .qꝛ bene seqtur oē aial aliud ab asino currit.
igiť aial aliud ab asino currit q̄ tm̄ nō valeret nisi staret
ly aial in an̄te distributiue. Itē in ista .tm̄ hō nō est aial.
supponit ly aial distributiue .⁊ tm̄ sup eo sunt duo signa
distributiua .igiť ⁊c̄. ¶ Iō dr̄ ꝙ dictio exclusiua nō ipe-
dit signū vl'e affirmatiuū nec ecōuerso. vt pȝ in p̄mo ar
gumēto. Et vlť dr̄ ꝙ signū vl'e affirmatiuū nūq̄ȝ signū
vl'e sibi equalēs ipȝ sequēs ipedit. vt pȝ in scd̄o argumē
to. ¶ Ultimo dr̄ ꝙ signū vl'e affirmatiuū nūq̄ȝ ipedit
aliud signū sequēs ipȝ: sed ipȝ bene ipediť a p̄cedēte: vt
pȝ i ista . tu differs ab omni hoie .i alijs aūt raro pōt re
gule istātia reperiri. Posito etiā ꝙ ille t̄minus sup quē
cadūt duo signa supponat .neqȝ dictio exclusiua ipedit
signū negatiuū sequēs .neqȝ ipediť ab eodē supponit ta
lis t̄minus distributiue. vt tm̄ hō nō est aial stat ly aial
distributiue vt ꝓbat argumentū vltimū.

Sextadecima

regula .supponēte t̄mino
cōi in ꝓpōne sup quē nō
cadit aliqs t̄minus habēs vim ꝯfundēdi aut distribuē
di supponit determinate. vt hō currit. ¶ Ex qbus re-
gulis iferť .qd̄ alicuius vl'is affirmatiue subȝ supponit
confuse tantum. vt patet de subiecto istius .infinitus nu
merus est in isto ꝯtinuo. nō eni supponit subiectū illius
distributiue. nō .n. seqtur .ifinitus numerus ē in isto ꝯti
nuo: sed .b. ē numerus .ergo .b. ē in isto ꝯtinuo. ¶ Et ꝑ
idē subiectuȝ alicuius vl'is negatiue supponit ꝯfuse tm̄
vt in illa .ifinitus numerus nō est in isto ꝯtinuo. Itē ali
cuius vl'is affirmatiue subȝ supponit discrete: vt pȝ de
illa .totus sor .est minor sor. Et seqtur vltra ꝙ alicuius
idefinite ⁊ alicuius particularis non exclusiue subiectū
supponit ꝯfuse tm̄. vt necessario hō est aial. ⁊ itelligitur
aliq̄ rosa aial alicuiꝰ vero idefinite supponit subm̄ distribu
tiue ⁊ p̄dicatū cōfuse tm̄. vt de idefinita que ē pars istiꝰ
ꝓpōnis. ois hō est animal. idē eniȝ ē subiectū ⁊ ideȝ est
p̄dicatū illius ifinite: ⁊ illius vl'is: ideo eisdē suppōnibus
supponūt: ita etiā alicuius idefinite affirmatiue subm̄:
⁊ p̄dicatum supponūt distributiue: vt pȝ de parte illius
nullus homo ē aial: ⁊ sic alicuius idefinite subȝ suppo-
nit cōfuse tantū ⁊ p̄dicatū distributiue vt tantū animal
ē homo. De singulari etiā seqtur ꝙ alicuiꝰ singularis
subiectū etiā supponit ꝙ nec supponit cōiter nec discre
te vt pȝ de subiecto istius. iste asinus hominis currit: qꝛ
nulla suppositione supponit. ¶ De relatiuis.

E relatiuis

substātie se
quitur per
tractare materiā: qꝛ relatiua accidē
tis supradictis regulis restringunť ꝑ
supponentes primo ꝙ relatiuū sube
nihil significat nisi qd̄ ab an̄te suo
recipit: qꝛ relatiuū ē ante late rei re-
p̄sentatiuū ex quo seqtur qd̄ nullū ē
relatiuū diuersitatis qd̄ etiā ex alio patȝ .qꝛ isti termini
aliꝰ reliquꝰ ⁊c̄ .i talibꝰ ꝓpōnibus .vnus homo currit: ⁊
reliquꝰ homo moriť .vnus homo currit ⁊ aliꝰ disputat.
nō referūt istū terminū vnus hō: ⁊ per ꝯsequēs nō sunt
relatiui: qꝛ per idē isti termini diuersus drn̄s in istis ꝓ-
pōnibus vnꝰ hō currit ⁊ diuersus disputat hō currit ⁊
differēs disputat forent termini relatiui de qbus nūc i-
tendimus. ꝯn̄s ē falsū. iō ⁊c̄. ¶ Itē dato ꝙ eēnt relatia
ly reliquus alius alter ⁊ alij huiusmodi t̄mini sequiť ꝙ
supponerēt ꝓ eisdē relatiuū diuersitatis substātie: ⁊ suū
an̄s. qd̄ ē cōtra sic oppinātes: ⁊ ꝯn̄a tȝ i ista ꝓpōne. ois
hō currit ⁊ alť hō disputat ponendo ꝙ ois hō currat. ⁊
ꝙ ois hō disputet an̄s supponit ꝓ oi hoie ⁊ v'ificať ꝓ oi
hoie: ⁊ ꝓ eodē supponit relatiuū .s. ly aliꝰ qd̄ poniť ꝓ re
latiuo sube diuersitatis. ¶ Iō de relatiuis sube idētita
tis dr̄ p̄mo ꝙ an̄te affirmato ⁊ ꝓ nullo verificato rela
tiuū ꝓ nullo suppōit. vt hō ē asinꝰ. ⁊ ille currit. suppōit
tm̄ iterdū relatiuū an̄te exn̄te i ꝓpōe negatiua: ⁊ ꝓ nullo
supponēte vt antixp̄s nō ē ⁊ ille erit. ¶ Itē an̄te v'ifica
to detm̄iate ꝓ vno solo ⁊ nō apto nato v'ificari ꝓ pluribꝰ
i eadē ꝓpōe relatiuū supponēs supponit discrete: vt in
ista. hō ē sor. ⁊ ille currit. supponit ly ille discrete. In-
terdū āt ꝯtigit an̄s v'ificari affirmatie ⁊ relatiuū n̄ suppo
nere: vt chẏmera itelligiť ⁊ illa ē. ¶ Iteȝ an̄te v'ificato
detm̄inate ⁊ ꝓ pl'ibꝰ apto nato i eadeȝ ꝓpōne v'ificari
relatiuū supponēs suppōit detm̄inate: vt aliqs hō cur-
rit ⁊ ille ē animal. ¶ An̄te vero verificato distributi-
ue ⁊ apto nato verificari in eadem propositione pro
vno solo relatiuo supponente supponit ipsum discrete

vt oīs homo est sor. ⁊ ille est aīal. ¶ Sꝫ antecedēte ve-
rificato distributiue: ⁊ pro pluribꝰ apto in eadem ꝓposi
tione verificari relatiuū supponens supponit distributi
ue: vt oīs hō currit ⁊ ille disputat. ¶ Antecedente aūt
verificato confuse tm̄ apto nato verificari ī eadem pro
positione ꝓ vno solo relatiuū supponens suppōit discre
te vt prius: vt tm̄ homo est sor. ⁊ ille currit. supponit ly
ille discrete. ¶ Si vero verificetur ꝓ pluribus ⁊ ponaṫ
in eadem cathegorica relatiuū supponēs supponit sicut
suū antecedens. si vero sit in diuersa cathegorica: suppo
nit determinate. Ex quo pꝫ ꝙ iste sunt false ꝓmitto ti-
bi denarium quem tibi ꝓmitto. tu indiges oculo ad vi-
dendū: quo indiges ad videndum: q2 antecedentia affir
mata pro nullo verificanṫ. ideo relatiua illorum ꝓ nul
lo supponunt. ¶ Antecedente discrete verificato suppo
nens relatiuum supponit discrete vt sor. currit. ⁊ ille di-
sputat: ⁊ non continue: lꝫ ponere antecedens loco rela-
tiui: vbi sit terminꝰ discretus. ¶ Antecedēte pro aliquo
verificato ⁊ relatiuo supponente supponit generaliter
relatiuum solum pro illo ꝓ quo verificatur suum ante-
cedens. non tamē in cōparatione ad aliud extremorū.
vt qdam dicunt. q2 tunc sequeretur ꝙ ista essꝫ falsa. oīs
homo ē aīal qđ est rōnale. q2 illa significaret ꝙ oīs ho-
mo est aīal quod animal qđ ē omnis homo ē rōnale. ⁊
tamē primum consequens est falsum: q2 tantū animal
quod est rōnale est homo. igitur omnis homo est ani-
mal quod est rationale. ¶ Item exponentes istius sunt
vere ⁊ etiam eius contradictoria est falsa. ideo illa ē ve
ra. Item seqtur ꝙ ista opinio est vera si ipsa sit falsa.
¶ Item ꝙ aliquis homo currit si ipse sedet. ⁊ ꝙ aliqs
homo est mortuus si ipse est viuus ⁊ sic de alijs. ¶ Itē
ex illa positione sequitur ꝙ tales copulatiue sunt false.
aliquis homo est ⁊ qlibet homo est ille. q2 secūda pars
significat ꝙ qlibet homo est ille homo q est: ⁊ hec signi
ficat ꝙ qlibet homo est ille homo q est qlibet homo.
¶ Item seqtur ꝙ aliquis homo est suus filius ⁊ nullꝰ
homo est suus filius. q2 nullus homo est cuiuslibꝫ hoīs
filiꝰ. ⁊ aliqs homo est suus filius. q2 aliqs homo ē ali-
cuius hominis q est filius. ¶ Ex qbus regulis est vltra
concludendum ꝙ relatiuuꝫ non supponit distributiue.
nisi antecedens eius sic supponat: neqꝫ confuse: nisi an
tecedens eius sic supponat: dūmodo antecedens eiꝰ sup
ponat. Et ꝓ maiori declaratione huiꝰ regule vltime est
intelligendum ꝙ ſm istam positionem. ista propositio
aliquis homo currit: si ipse disputat. non significat ꝙ
aliquis homo currit: si ipse q currit disputat: sed signi-
ficat ꝙ aliquis homo puta sor. vel plato. ⁊ sic de alijs
currit si sortes. aut plato. ⁊ sic de alijs disputat. vnde re
latiuum non cōnotat inherentiam predicati ad subie-
ctum: aut subiecti ad predicatum: sed solum supponit.
pro illo pro quo verificatur predicatuꝫ de subiecto: aut
econtrario.

Circa istam materiaꝫ dubiuꝫ incidit. vtꝝ
aliqua copulatiua sit vera cu
ius altera pars principalis sit falsa. ⁊ aliqua copulati-
ua sit falsa: cuiꝰ quelibet pars principalis sit vera. Et
arguitur p̄ma pars sic. hec copulatiua ē vera. aliquod
animal est: ⁊ si tu es illud: tu es asinꝰ: ⁊ tamen secunda
eius ps principalis est falsa. igitur ⁊c̄. pꝫ consequentia.
⁊ maior arguitur: q2 asinꝰ est: ⁊ si tu es illud: tu es asinꝰ
⁊ omnis asinꝰ est aīal. ergo aliquod animal ē. ⁊ si tu es
illud: tu es asinus: sꝫ minor arguiṫ. q2 illa conditionaľ
est falsa. si tu es illud. tu es asinus. q2 antecedens est ve
rum ⁊ conseqns falsum. q2 ly illud in antecedente sup-
ponit ꝓ omni aīali distributiue. q2 antecedens ꝓ omni
aīali verificaṫ. igitur ⁊c̄. ¶ Ad ſam ptem istiꝰ dubij sic
arguitur. q2 illa copulatiua ē falsa. aliqua ps ꝓportiōa
lis est in hoc continuo. ⁊ p̄ma non ē illa. ⁊ ſa non est il
la. ⁊ tertia nō est illa ⁊ sic vltima. ⁊ tm̄ qlibꝫ ps est vera.
nulla eni ps est falsa. postq̄ꝫ nō est deuenire ad vltimaꝫ
ptem ꝓportionalem. ꝙ autē sit falsa pꝫ. q2 aliter seque-
retur ꝙ in hoc continuo est aliqua pars ꝓportionalis
⁊ nulla est illa. ⁊ ē simile argumētū de illa. aliqua ps ꝓ
portionalis est in hoc continuo: ⁊ hec non est illa dmo
strādo primam ⁊ ſam ⁊ sic vltra. ¶ Item hec copula
tiua ē falsa. aliqs homo currit. ⁊ pla. non est ille. ⁊ cice
ro non est ille: ⁊ tamen nulla eius pars est falsa. qđ ar-
guitur ponendo ꝙ solum pla. ⁊ cicero currant ⁊ sor.
dicat istam. aliqs homo currit. ⁊ pla. dicat istaꝫ. ⁊ pla.
nō est ille. ⁊ cicero eque cito cū pla. ꝓferat illā. ⁊ cicero
non ē ille: tūc copulatiua facta ex illis tribus est falsa ⁊
quelibꝫ eiꝰ pars ē vera. q2 p̄ma ē vera. vt pꝫ. secūda ēt
ē vera: q2 hec copulatiua ē vera. aliquis homo currit ⁊
pla. non est ille: ⁊ qua rōne secūda pars est vera eadem
rōne tertia ps est vera: q2 eodem mō se hꝫ p̄ma ad ſam
sicut se hꝫ ad ṫtiā: q2 ṫtia eq̄ cito fuit ꝓlata sicut secūda.
iō q̄ rōne ꝓpositio ꝓlata a platone fuit vera eadem rō-
ne ⁊ illa ꝓlata a cicerone fuit vera. ¶ Iteꝫ si plato nihil
ꝓferret ꝓpositio ꝓlata a cicerone essꝫ vera: sꝫ nūc est eq̄
vera sicut esset tunc. igitur ⁊c̄. ¶ Item aliqs illorum ꝓ
fert verū per se sumptū: sed cum ista indifferenter copu
lenṫ. igiṫ illa tria ⁊ si sint coniūcta significāt tamen sicut
añ copulationem significabant: ⁊ si sic seqtur ꝓpositūꝫ.
¶ Iteꝫ in tertia pte istius copulatiue supponit ly ille de
terminate ⁊ ꝓ illo ꝓ quo verificaṫ suū antecedens ⁊ suū
antecedens verificaṫ disiūctiue. igiṫ ⁊ tertia pars est ve-
ra. ꝯseqntia tꝫ. ītelligenti materiaꝫ. ⁊ istud argumentū
q̄rtum est ꝓ prima parte dubij. ¶ Item hec copulati-
ua est falsa. aliqs homo est. ⁊ qlibꝫ homo est ille. ⁊ nul-
lus homo est ille: ⁊ tamē quelibꝫ eiꝰ principalis pars est
vera. igiṫ ⁊c̄. pꝫ consequentia ⁊ minor arguitur: q2 pri-
ma pars est vera: ⁊ q̄libꝫ singularis secunde partis ē ve
ra cū prima parte: ⁊ cuilibꝫ supposito subiecti corespō
det vna singularis. igitur illa vniuersalis est vera cū pri
ma pte. pꝫ consequentia ⁊ poniṫ minor. sꝫ maior argui
tur: q2 q̄libꝫ singularis istiꝰ vniuersalis seorsuꝫ capta cū
illa pticulari ē vera. igiṫ quelibꝫ singularis est vera. pa
tet consequentia ⁊ ꝓbatur antecedēs: q2 oēs tales copu
latiue sunt vere. aliqs homo est ⁊ sortes ē ille. aliqs ho
mo est ⁊ plato. est ille ⁊ sic de alijs. ¶ Item hec copula
tiua est vera. aliquis homo est. ⁊ sor. est ille. ⁊ plato est il
le. ⁊ sic vltra. q2 in qualibꝫ singulari relatiuū suppōit d-
terminate ⁊ non discrete ꝓ illo ꝓ quo verificatur suum
antecedens. ideo quelꝫ talis copulatiua est vera. ¶ Itē
prima singularis est vera ⁊ arguiṫ ēt ꝙ secūda sit vera.
q2 capiatur prima ⁊ ponatur sic significando loco secū
de ⁊ econtra. ⁊ seqtur ꝙ ipsa remanet vera ⁊ ēt prima ē
vera referendo id quod referebat in alia. ¶ Item rela-

tiuum nõ supponit ꝓ eo ꝓ quo verificat ur suum antece
dens in comparatione ad aliud extremorum: nec ad ali
am propositionem. igitur ⁊c. ¶ Et per idem argumen
tum probatur ꝙ hec est vera nullus homo est iste cum
prima parte ⁊ consequenter concluditur ꝙ duo contra
ria sunt simul vera cum prima parte. ¶ Sꝫ forte dici-
tur ꝙ ille non sunt singulares vniuersalis illius nisi sint
simul sumpte. ¶ Sꝫ contra sint duo hoies oẽs hoies .s.
sor. ⁊ plato: tunc secunde partes ambarum istarum co-
pulatiuarum aliquis homo est. ⁊ plato est ille. aliquis
homo ẽ ⁊ sor. est ille. sunt vere. ponatur igitur ꝙ ille sic
significando copulentur cum ista particulari. ⁊ tunc se-
quitur ꝙ quelibet singularis illiꝰ vniuersalis est vera cũ
illa particulari. quod fuit ꝓbandũ.

Ideo dicitur ad dubium quod ipsum est impos-
sibile pro vtraqꝫ sui parte loquendo de co-
pulatiua affirmatiua iuxta compositionem suorum ter
minorum significante. ¶ Ad secũdum argumẽtũ quo
probatur secunda pars dubij dicit̃ querendo que copu
latiua demonstratur. aut enim demonstratur copulati
ua composita ex partibꝰ solum finitis: ⁊ tunc illa est ve-
ra. ⁊ etiam quelibꝫ eiꝰ pars est vera: aut demonstrat̃ co-
pulatiua composita ex ptibꝰ infinitis: ⁊ tunc negat̃ ꝙ
illa sit vera aut falsa: qꝛ impossibile est illam esse. ¶ Sꝫ
forte arguitur ꝙ illa copulatiua potest esse. quia pona-
tur ꝙ deus producat vnum lapidem pedalem in hora
sic ꝙ in prima parte proportionali huius hore produ-
cat primam partem ꝓportionalem huius lapidis: ⁊ in
secunda secundam: ⁊ sic vltra. ⁊ in prima parte propor-
tionali huius lapidis sculpat primã ptem huius copu-
latiue: ⁊ in secunda secundam ⁊ sic vltra. ⁊ sequitur ꝙ il-
la copulatiua potest eẽ. imo ð facto erit. ¶ Ad hoc dici
tur vt priꝰ. ¶ Ad tertiam formam quando arguitur ꝙ
hec copulatiua aliqs homo currit ⁊ plato non est ille ⁊
cicero nõ est ille in casu dato est falsa: ⁊ quelibꝫ eiꝰ pars
est vera. igit̃ ⁊c. concessa cõsequentia negat̃ maior. s. ꝙ
copulatiua illa sit falsa: ⁊ dı̃ ꝙ sicut q̃libꝫ ps sumpta so-
lum cũ prima pte est vera. ita ẽt dum coniungitur sic si-
gnificãdo est vera. ⁊ cã est. qꝛ relatiuuꝫ in tertia pte istiꝰ
copulatiue aliqs homo currit ⁊ plato non est ille ⁊ cice
ro non est ille. supponit determinate soluꝫ ꝓ illo ꝓ quo
verificatur suum antecedens. vt pꝫ ex regulis preceden
tibus. qꝛ antecedẽs verificat̃ diuisiue ꝓ duobꝰ. relatiuũ
ẽt supponit ⁊ verificatur ꝓ duobus: ⁊ iõ tertia ps est ve
ra sicut secũda ⁊ eodem modo verificatur. Relatiuum
enim substãtie capit significationem. ⁊ ẽt modum sup-
ponendi ab antecedente si antecedẽs supponat ⁊ verifi-
cetur: ⁊ non a verificatiõe termini positi i alia ꝓpositio
ne a propositione sui antecedentis. Unde iste due sin-
gulares sunt ita vere cum illa pticulari collectiue: sicut
ẽt diuisiue ⁊ seorsum accepte: ⁊ eodem modo significant
neqꝫ significare possũt aliter stãte primaria significatio
ne: si bene videat̃. vnde relatiuũ trahat significationeꝫ.
¶ Et si tunc arguitur. ꝙ aliquis homo currit. ⁊ nullꝰ
homo est ille. qꝛ aliqs homo currit ⁊ cicero non est ille.
⁊ plato non est ille. neqꝫ aliꝰ homo currit nisi plato: aut
cicero. igitur aliqs homo currit ⁊ nullus homo est ille.
pꝫ consequẽtia: qꝛ prima ps consequentis seqtur ex pͥma
pte antecedentis: ⁊ iste singulares cũ illo medio inferũt
illam suam vniuersalem. igitur ⁊ secũda ps consequen-
tis seqtur ex secunda pte antecedentis: ⁊ per consequẽs
totum conseq̃ns seqtur ex toto antecedente. Huic dı̃ cõ
cedendo totum. vsqꝫ ad illam ptem. s. ꝙ scd̃a ps conse
q̃ntis seqtur cũ illo medio ex ŝa pte antecedẽtis. qa nõ ẽ
vniuersalit̃ verꝫ ꝙ singulares aliciꝰ vniuersalis simul
sumpte cum hoc etiaꝫ ꝙ cuilibꝫ supposito subiecti cor-
respondeat vna singularis: inferãt suam vniuersaleꝫ. ⁊
hoc maxime vbi predicatum vniuersalis stet determina
te sicut posito ꝙ i ista vniuersali. q̃libꝫ homo est homo.
supponat predicatum determinate nullo alio variato
est illa vniuersalis falsa. ⁊ tamen quelibꝫ singularis eiꝰ
est vera. Ita etiam dı̃ de secũdis ptibus istarum copu-
latiuarum. aliqs homo currit. ⁊ nullus homo est ille: et
aliquis homo currit ⁊ q̃libꝫ homo est ille: qꝛ istarꝫ vni-
uersalium singulares sunt vere ⁊ vniuersales ipse sunt
false: ⁊ non vꝫ argumẽtum a singularibus sufficienter
enumeratis ad suaꝫ vniuersalẽ cũ medio sufficienti. Et
hoc non dꝫ videri ꝯ rõnem: qꝛ in alijs terminis frequẽ-
ter reperit̃ ꝯñam non valere a singularibꝰ ad suã vl̃eꝫ.
sicut non seq̃t̃. nõ promittitur tibi iste ð nariꝰ neqꝫ ꝓmit
tit̃ tibi iste denarius ⁊ sic de singulis. igitur non ꝓmittit̃
tibi denariꝰ. antecedens. n. est veruꝫ in casu ⁊ ꝯñs falsũ.
Similiter non seqtur. non necessario iste homo est aĩal
⁊ non necessario iste homo est animal ⁊ sic de singulis.
igitur non necessario omnis homo ẽ aĩal. ¶ Et ꝑ hoc
dı̃ ad alias cõsimiles copulatiuas concedendo ipsas eẽ
falsas. vt gr̃a exempli de illa que conceditur esse falsa
aliqd est: ⁊ quodlibꝫ est illud: ⁊ nihil est illud. qꝛ secũda
pars est falsa. Similiter ⁊ tertia: q̃uis cuiuslibꝫ istarꝫ
quelꝫ singularis sit vera. ⁊ per hoc idem fundamẽtum
respõdendum ad primũ illorꝫ. ⁊ ẽt aliter põt responderi
ad scd̃m ⁊ tertium argumentum q̃ꝫ rñsum fuerit prius.
Et vlteriꝰ cum concluditur ꝙ duo contraria sũt simul
vera dı̃ ꝙ conseq̃ns est verum: lꝫ non seq̃tur ex illis cõ-
cessis cũ non sit hoc verum de illis concessis: sed conse-
quens est verum de talibꝰ contingenter. omne intelligẽs
est deus. posito ꝙ solꝰ deus intelligat: ⁊ non contingen-
ter itelligens est deus. vtraqꝫ eniꝫ est vera. Similit̃ con
seq̃ns est veruꝫ de talibꝰ. incipit ois homo eẽ sor. ⁊ non
incipit homo eẽ sor. posito ꝙ nunc pͥmo sor. sit ois ho-
mo. est. n. prima vera ſm cõem verificationem talium
ꝓpositionũ. qꝛ i istãti quod est pñs est ois hõ sor. ⁊ non
imediate añ instãs qð est presens fuit ois homo sor. ⁊ se
cũda pꝫ qꝛ eiꝰ contradictoria est falsa: Et si arguit̃ con-
tra ꝓbando ꝙ illa ꝯria affirmatiua sit falsa: qꝛ seqtur
cõtingenter oẽ intelligens est deus. igitur cõtingent̃ ali
quod intelligens est deus. qꝛ arguitur ab vniuersali ad
suam pticularem: sꝫ conseq̃ns est falsum. ergo ⁊c. Et
idem arguitur de secunda. qꝛ seqtur icipit ois homo eẽ
sor. igit̃ icipit homo eẽ sor. conseqũntia pꝫ vt priꝰ ⁊ conse
quens est falsum. ergo ⁊ antecedens ex quo seq̃t̃. ¶ Iõ
dicitur qð in talibus terminis compositis non est incõ
ueniens duo contraria esse simul vera. neqꝫ valet argu
mentum generaliter ab vniuersali ad pticularem aut
indefinitam. ⁊ ita intelligende sunt auctoritates que al-
legari possunt. ⁊ sicut conceditur de duobꝰ inuicem cõ-
trarijs ꝙ ipsa sunt simul vera: ita concedendum ẽ ꝙ
duo subcontraria sunt simul falsa vt contingenter in-

telligens est deus ⁊ non contingenter omne intelligens
est deus. similiter incipit homo esse sortes: ⁊ non incipit
omnis homo esse sortes. Sed forte arguitur conclu
dendo ex concessis ꝙ duo contradictoria possunt inui-
cem simul stare cum vno tertio. quia illa copulatiua ē
vera. aliquis homo est ⁊ tu non es ille. ⁊ tu non es ille.
⁊ secunda pars contradicit tertie ⁊ vtraq; est vera: quia
vtraq; seorsum accepta cū prima pte est vera. igitur ꝑ
pri⁹ concessa vtraq; ps est vera. Item arguit̄ cōtra hoc
qđ dr̄ ꝙ ista duo contraria sunt simul falsa. s. 2a pars ⁊
tertia ps istius copulatiue. aliqs homo est ⁊ qlibȝ hō ē
ille: ⁊ nullus homo est ille. q2 ista sunt contraria i mate-
ria naturali ⁊ in predicatione directa. igit̄ non sunt am
be simul false: pȝ ꝯña ex cōi regula. ¶ Jō dr̄ ad ꝑmum
negādo ꝯñam cū concluditur ꝙ duo cōtradictoria sint
simul vera: ⁊ stent in veritate cum vno tertio ⁊ concedi
tur ꝙ ista copulatiua est vera. aliqs homo est: ⁊ tu es il-
le: ⁊ tu non es ille. q2 in vtraq; ly ille stat determinate: et
ita verificat̄ vna disiūctiue: sicut alia. ⁊ iō tertia ps non
contradicit secūde sic referendo. ¶ Unde aduertēdum
est ꝙ ad dādum contradictorium in relatiuis. oȝ muta-
re suppositionē relatiui. vbi relatiuū supponat cōmuni
ter ⁊ dum fuerit ps principalis extremi. ⁊ iō q2 in secun
da pte istius. aliqs homo est. ⁊ tu es ille. supponit ly ille
determinate. iō in suo contradictorio dȝ supponere di-
stributiue: ⁊ per ꝯsequens suū ꝯtradictoriū erit secunda
ps isti⁹ disiūctiue. nullus homo est vel tu non es ille. ⁊ ē
sensus secūde partis ꝙ tu nullus homo es: q2 ly ille stat
distributiue. vnde contradictorium illius: tu es ille non
pōt coniungi cum ista indefinita dum relatiuū refert il
lud antecedens aliqs homo est. ¶ Et ita generalr̄ ad-
uertendum ē in assumendo ꝯtradictorium copulatiue:
ꝙ opȝ suppositiones relatiuorū mutare sicut ⁊ antece-
dentium vbi fuerit termini cōmunes: vt in dando con-
tradictoriuȝ illi. oīs homo est: ⁊ tu differs ab illo. detur
tale. aliqs homo non est vel ab illo tu non differs: vbi
ly illo stat determinate. Ad aliud respondetur negādo
cōseqntiam. s. ista sunt in materia naturali ⁊ in predica-
tione directa: ergo non sunt simul falsa. vnde illa regu-
la non est vniuersaliter vera. vnde ista sunt talia contra
ria. tātum oīs homo est homo ⁊ non tātum oīs homo
ē homo. Similiter ista. qlibȝ homo đ necessitate ē ens.
⁊ nullus homo de necessitate est ens.

Aliud dubium est vtrum hec sit vera.
aliqua ꝓpositio est vera
si sua contradictoria est vera. ⁊ arguitur ꝙ sic: quia illa
est vna cōditionalis cum non sit cathegorica: ex cui⁹ an
tecedente sequitur conseqns: q2 ista. aliqua ꝓpositio ē ve
ra. bñ seqtur ex illa. sua contradictoria ē vera. que poni
tur ꝓ antecedente. igit̄ illud dubiū ē conditiōalis vera.
¶ Itē ꝯdictorium ꝯditionalis ē falsum. igitur ⁊c̄. Item
ꝯdictoriuȝ conseqntis illius conditionalis repugnat an
tecedenti. igit̄ illa conditional' est vera. Item ex contra-
dictorio ꝯñtis illi⁹ conditional' seqtur cōtradictoriū an-
tecedentis eiusdē. igitur illa conditionalis est vera. Iteȝ
hec conuertitur cū illa cōditionali. aliq̄ ꝓpositio est vera
si contradictorium illi⁹ ē verum. ⁊ hec est vera. igit̄ ⁊ pri
ma. pȝ ꝯña ⁊ minor: q2 quacūq; ꝓpōne data. si contra
dictorium illi⁹ ē verum aliqua ꝓpositio ē vera. ¶ Item
hec ꝯña est bona. sua contradictoria est vera. igitur ali
qua ꝓpositio est vera. ponendo ꝙ similis relatio serue-
tur i antecedente illi⁹ rōnalis sicut in antecedente illius
cōditionalis. manifeste. n. cum antecedens sit ꝓpositio
vera ex ipso infertur ꝯñs: ⁊ hec rōnalis cōuertit̄ cum il
la conditionali. igit̄ illa cōditional' est vera. ¶ Item in
ista aliq̄ ꝓpositio est vera. si sua cōtradictoria est vera: ly
sua supponit distributiue ꝓ oi ꝓ quo verificatur suū an
tecedens: ⁊ q2 añs verificatur ꝓ oi ꝓpositione vera di-
stributiue: iō illud relatiuum supponit distributiue ⁊ ve
rificatur ꝓ oi ꝓpōne vera ideo antecedens isti⁹ nō pōt
verificari qn verificet̄ ꝯñs sic significantib⁹ t̄mis: neq;
ecōtra. iō seqtur ꝙ hec cōditionalis est vera.

Oppositum tamē arguit̄. q2 nulla ꝓposi-
tio est vera: si sua contradicto
ria est vera. q2 nec illa est vera. si sua ꝯdictoria est vera.
neq; illa est vera. si sua ꝯdictoria ē vera. ⁊ sic vltra dmō
stratis oibus ꝓpōnibus. igit̄ nulla ꝓpō ē vera si sua ꝯ-
dictoria ē vera. ¶ Item q̄libȝ ꝓpō est falsa si sua cōtra-
dictoria est vera. igit̄ nulla ꝓpositio est vera si sua ꝯdi-
ctoria est vera. ¶ Jō dr̄ ad dubiū ipm ꝯcedendo. q2 ē cō
ditionalis necessaria vt ꝓbant argumēta ⁊ maxime pe
nultimū. vnde ista ꝓpositio ē mere cōditionalis. ⁊ non
habet cathegorice ꝓbari. Sed illa rationalis ypothe-
tica habȝ suo mō ꝓbari: lȝ quelȝ ei⁹ cathegorica habeat
isto modo ꝓbari cathegorice sicut talis copulatiua ali-
quis hō est. ⁊ tu nō es ille. nō hȝ sic ꝓbari de forma. sor.
ē. ⁊ tu nō es ille ⁊ sor. ē. aliqs homo. igit̄ aliqs homo est.
tu nō es ille: sȝ ꝓbari dȝ q̄libet ps per se: q̄ȝuis ista copu-
latiua bñ sequat̄ ex illo antecedēte gratia materie. vnde
nō sequit̄ in alijs terminis asinus ē: ⁊ si tu es ille. tu es
rudibilis. ⁊ oīs asinus est aliquod aīal: igit̄ aliquod aīal
est. ⁊ si tu es illud tu es rudibilis. Jdeo inspecta suppōne
relatiui ⁊ ispecto pro quo relatiuū supponit ē ista cōditio
nalis necessaria aliq̄ ꝓpositio ē vera si sua cōtradicto-
ria est vera sicut ista: omnis propositio est vera si sua cō
tradictoria est vera: ⁊ non sequitur. omnis propositio est
vera si sua cōtradictoria est vera. ista. homo est asinus.
est propositio. igitur ista. homo est asinus est propositio
vera. si sua contradictoria ē vera. neq; maior ē vniuer-
salis: q2 est yppothetica. Et sicut dicitur de ista ita dicit̄
de talibus: omne animal si ipsum est rudibile ē asinus:
q2 non sunt cathegorice: sed yppothetice vnde non seqt̄
omne animal si ipm ē rudibile ē asinus. sor. ē animal si
ē rudibilis. igitur sor. est asinus. non enim valet conse-
quentia. quia maior non ē vniuersalis: sed ē conditiōa-
lis conuertibilis cū illa: omne animal ē rudibile si ipsuȝ
ē asinus: ideo ille non conuertunt̄: omne animal: si ipsū
ē rudibile ē asinus. ⁊ omne qđ ē animal: si ipm ē rudibi
le ē asinus. q2 secūda ē cathegorica vniuersalis de cōdi-
tionato subiecto aliquid ponens. prima autem nihil po
nit. Et tunc ad argumētū cū arguit̄. ꝙ nulla ꝓpositio
ē vera si sua contradictoria ē vera. ⁊ ꝙ omnis proposi
tio ē falsa si sua contradictoria ē vera. dicitur omnes il
las concedendo neq; istarum aliqua repugnat alteri si-
cut neq; ille repugnant. aliud ab homine est: si tantum
homo est: ⁊ nihil aliud ab homine est si tantum homo
est. ⁊ negatur ꝯña. cū ex illis infertur oppositū dubij.

Item restat dubium. vtrum hec sit vera.
omnis homo habens equum
equitat illum posito casu: ꝙ omnis homo habeat du-

os equos quorum vnum equitet ꝛ alium non: ꝛ tunc arguitur dubium: quia sequitur iste homo hñs equum equitat illum. ꝛ iste homo habens equum equitat illum ꝛ sic de singulis. igitur ois homo hñs equũ equitat illũ. ꝯña tenet. a singularibus ad vlem. ꝛ añs est ver. vt pꝫ ex casu. igiꝛ ꝛ ꝯñs. ꝛ ꝯñs est dubiũ. igiꝛ dubiuꝫ est ver.

Oppositum tamen arguiꝛ. q: sor. habens equũ. b. nõ equitat illũ. ꝛ sor. habens. b. equũ est homo habẽs equũ. igiꝛ homo habens equũ nõ equitat illũ. qḋ est ꝯdictoriũ dubij. patet ꝯña ꝛ antecedẽs ponaꝛ cuꝫ toto casu. ¶ Itẽ in ista. ois homo habẽs equũ. equitat illũ supponit. ly. equũ distributiue vt poniꝛ. aliter enim illud dubiũ non habet difficultatẽ. ꝛ illud relatiuũ illũ supponit cõmuniter. igiꝛ illud relatiuũ supponit distributiue. igitur illud dubiũ significat ꝙ ois homo habens equũ equitat omnẽ equũ quẽ habet. qḋ est ꝯtra casum. ideo illud dubiũ est falsũ. ¶ Itẽ si ois homo habẽs equũ equitat illũ. igiꝛ nihil ẽ homo habẽs equũ quin equitet illũ. ꝯñs falsum. q: aliqd est homo habẽs equũ qḋ nõ equitat illũ.

Ideo dicitur ad dubiũ ipsuꝫ negãdo positis illis que posita sunt in illo casu. Et ad argumẽtum quo arguiꝛ illud dubiũ. s. a singularibus ad suam vniuersalẽ diciꝛ ꝙ iste nõ sunt singulares istius vniuersalis: sed si aliqs vniuersalẽ iferre debeãt inferũt ꝙ ois homo habens equũ equitat equũ quẽ habet. Et si qriꝛ que sunt singulares dubij. dicitur ꝙ sunt iste. iste homo habẽs equũ equitat illũ. ꝛ iste homo habẽs equũ equitat illũ. vbi ly. illũ eodeꝫ modo significat in singulari sicut in vniuersali. Ultimo adiungitur difficultas taliũ ꝓpositionũ isinitas partes equales nõ cõmunicãtes hꝫ sor. quaꝝ nulla est pars sor. ꝛ idẽ diciꝛ de reqritur ꝛ idigeo. etiã qritur pro qbus supponit ly. qui in illa ꝓpõne ois homo qui est albus currit. ꝛ i illa. ois hõ est aial qḋ est rõnale cũ pro nullo videaꝛ verificari suũ añs.

Accipiamus primo ꝙ q: relatiuũ est ꝓnomẽ ipsuꝫ significat p modũ indeterminate apphẽsiõis: q: nullã reꝫ determinate significat: sed variã ꝛ variã generice ꝛ specifice sm ꝙ variũ refert añs. Ex quo pꝫ ꝙ relatiuũ est ante late rei representatiunum ꝛ facit secundam notitiam illius de quo facta est prima per suum antecedẽs. Ex quo seqtur. ꝙ nullũ est relatiuũ diuersitatis. q: isti termini alius ꝛ reliquus in talibus ꝓpositionibus. vnus hõ currit. ꝛ alius disputat. vnus hõ currit. ꝛ reliquus sedet. nõ sunt relatiui. q: in illa ꝓpõne. vnus hõ currit. ꝛ aliꝰ disputat. nõ referꝛ. ly. alius ad istũ terminũ. vnus hõ. q: per idẽ isti termini diuersus differẽs ꝛ dissimilis in istis ꝓpõibus. vnꝰ hõ currit. ꝛ diuersus vel differẽs vel dissimilis disputat forẽt termini relatiui de qbus nũc intendimus. ꝯñs falsum. igiꝛ ꝛc̃. ¶ Itẽ dato ꝙ eẽnt relatiui. ly. alius alter. ꝛc̃. tũc supponerẽt ꝓ codẽ relatiuũ diuersitatis sube ꝛ suuꝫ añs. qḋ est ꝯtra sic opinantes. ꝛ pꝫ ꝯña. in istis. vnus hõ currit. ꝛ alius disputat. ponẽdo ꝙ ois hõ currat. ꝛ ꝙ ois homo disputet. añs. n. supponit pro omni hoie. ꝛ verificaꝛ. pro omni hoie. ꝛ etiã relatiuũ. ideo sequiꝛ. ꝙ pro codẽ supponit ꝛ verificaꝛ. ly. hõ. ꝛ ly. alius qḋ poniꝛ relatiuũ diuersitatis. ¶ Itẽ ly. alius alter ꝛc̃. nõ significaꝛ per modũ habitus ꝛ quietis ꝛ idetermina te apprehẽsionis: sed determinate sicut illi termini differens ꝛ diuersus. igiꝛ nõ sunt ꝓnoĩa. igiꝛ neqꝫ relatiua. ¶ Sed illoꝝ erro: oriꝛ ex hoc. q: ly. alius alter ꝛc̃. hñt ꝛ reqrũt relatiuũ seqũẽs aut ꝓcedẽs istos. vt vnꝰ homo currit. ꝛ alter ab eo disputat. Ex qbus vlterius pꝫ. ꝙ ly. idẽ nõ est relatiuũ nisi quãdo refert ante latã rẽ: ideo in illa nõ teneꝛ relatiue. idẽ platoni currit. sicut nec ly. simile in illa. simile platoni currit. Sed in illa relatiue teneꝛ homo currit. ꝛ idẽ disputat. Cõcluditꝛ vltra generaliter ꝙ relatiuũ supponẽs supponit solũ pro illo pro quo verificatur suũ antecedẽs in cõparatione ad totã cathegoricã in qua est ipsum. añs patet. q: aliter aliquãdo verificaretur relatiuũ nõ verificato antecedẽte. neqꝫ supponẽte. vt in illa copulatiua chymera est ꝛ illa itelligitur. Ex quo patet ꝙ relatiuũ non ꝯuertitur cũ suo antecedẽte quo ad significatũ ꝛ quo ad modũ significãdi simpliciter. ꝗ: tũc nõ eẽt relatiuũ sicut neqꝫ suũ añs est relatiuũ. igitur ꝛc̃. ¶ Itẽ q: hic esset nugatio. homo qui est albus currit. q: esset sensus ꝙ hõ. homo est albꝰ currit. ¶ Sed ꝯtra illa forte arguiꝛ. q: sequeretur ꝙ relatiuuꝫ aliquãdo supponit nõ supponente suo añte. ꝯñs est falsum. q: relatiuũ capit suppositionẽ a suppositiõe sui antecedẽtis saltꝫ cõmunẽ. ꝛ arguiꝛ ꝯsequẽtia in illis ꝓpositionibus antichristus nõ est ꝛ ille erit. chymera nõ est ꝛ illa itelligitur. ¶ Itẽ relatiuũ supponit ꝛ verificaꝛ in illa. ois homo qui est albus currit. ꝛ tamẽ non verificaꝛ antecedẽs ponẽdo: ꝙ ois homo sit albus. ꝛ ꝙ nullus homo currat. ¶ Itẽ in illa. ois homo qui est albus currit. ly. qui habet eundẽ modũ supponẽdi ꝛ significandi. ꝛ idẽ significatũ quẽ ꝛ qḋ habet suũ antecedẽs. ideo ꝛc̃. ¶ Itẽ sequitur ꝙ ille essent vere. aliquis homo est suus filius. aliquis homo generat se. patet. q: aliquis homo est alicuius hominis qui est filius. Itẽ hec esset falsa. hec ꝓpositio. homo est asinus est vera vel eius contradictoria est vera. imo seqtur ꝙ illa vniuersalis eẽt falsa. omnis propositio vel eius ꝯtradictoria est vera. eo ꝙ quacunqꝫ demonstrata quelibet talis est falsa. de disiuncto extremo. hec propositio vel eius ꝯtradictoria. est vera. ¶ Item ꝙ tales conditionales essent vere. aliquis homo currit. si ipse sedet. aliqs homo est mortuus si ipse est viuus. ꝛ arguitur illa consequentia. quia illius copulatiue. aliquis homo est mortuus. ꝛ ille est viuus. secũda pars infert primam. quia ipsa significat ꝙ ipse qui est mortuus est viuus. igitur faciendo conditionalem sic ex illis partibus. homo est mortuus. si ipse est viuus. est bona. ¶ Item sequitur ꝙ ista est falsa. omnis homo est animal qḋ est rationale. patet quia significat ꝙ omnis homo est animal. qḋ animal. qḋ est omnis homo est rationale. cum relatiuum referat suum antecedens in ordine ad totam propositionem sui antecedentis. ¶ Item sequitur tales fore veras. promitto tibi denarium quem tibi non promitto. et promitto denarium et illum non promitto. infinitus numerus est aliquis numerus. ꝛ ille est finitus. infinitas partes equales non communicantes habet sor. quarum quelibet est pars sor. et illarum quelibet est pars sor. ¶ Item sequitur. ꝙ valet illa consequentia. omnis homo qui est albus currit. igitur omnis homo currit. qui est albus.

Similiter sequitur. ꝙ hec consequētia est bona ois ꝓpositio cuius ꝯtradictorium est veꝝ est falsa. igit̃ omnis propositio est falsa cuius contradictorium est verum. ¶ Item ꝙ aliqua propositio est vera. si sua contradictoria est vera. ⁊ tamen nulla propositio est vera. si sua ꝯtradictoria est vera. ¶ Item sequitur ꝙ omnes homines similes currūt ⁊ tamen nullus illoꝝ mouetur cuius tamen secunda pars incōpossibilis est prime parti. q꞉ vel secunda pars significat ꝙ omniū hominū similiū nullus homo mouet̃ vel significat ꝙ illoꝝ oīuȝ hominū similiū qui currūt nullus homo mouet̃ ꝓmo mō significare non pōt. q꞉ tūc illa foret falsa omnis homo est animal. ⁊ ille viuit. q꞉ ꝟm illā respōsionē illa significaret ꝙ ois homo est animal. ⁊ ille homo qui ē ois hō viuit. Relinquitur ergo ꝙ significet secundo modo in quo sensu satis pȝ. illā esse falsam. ergo seqtur qꝺ illa in quocū qȝ sensu est falsa. quare ⁊c̄.

Sed ad hoꝝ primū dicitur qꝺ relatiuū aliquando supponit nō supponēte suo antecedēte. Sed nunq̄ȝ supponit relatiuū nō verificato antecedēte. neqȝ relatiuū capit suppositionē a suppositione sui antecedētis: sed a verificatione eius. Et per hoc dicitur ad ꝟm ꝙ in ista ꝓpositione. ois homo qui est albus currit. in isto casu nō supponit relatiuū. q꞉ nō verificat̃ suū antecedēs: sed posito casu. ꝙ omnis homo currit. ⁊ ꝙ aliq sint albi. ⁊ aliqui nigri dicitur qꝺ relatiuū supponit ibi pro omni homine sicut suū antecedēs nō tamē lȝ descēdere copulatiue sub isto termino hō. sicut neqȝ lȝ inferre ex illa ꝙ ois homo currit. ⁊ ille est albus. q꞉ antecedens istius nō stat mobiliter. q꞉ non est totale extremū ⁊ dicitur vltra ꝙ relatiuū positū in eadē cathegorica cū suo antecedēte refert simpliciter suū antecedēs. ⁊ de per se nō discretius significat q̄ȝ suū antecedēs: sed relatiuū simul sumptū cuȝ suo antecedēte ꝯtractius significat q̄ȝ antecedēs de per se. Et hoc est qꝺ dixerūt grāmatici ꝙ relatiuū est iuentū ad tollendā equiuocationē. i. vniuersalitatē. qꝺ nō est itelligēdū ꝙ relatiuū faciat antecedēs specialius significare cum sua determinatione q̄ȝ ante significabat: sed itelligendū est ꝙ relatiuū simul cū suo antecedēte pauciora significat ⁊ magis limitate q̄ȝ antecedens solū. Relatiuū aūt qꝺ ponit̃ in diuersa cathegorica vel oratione a suo antecedēte bene ꝯtractius de per se ⁊ pauciora significat q̄ȝ suū antecedēs: ⁊ supponit pro illo pro quo verificat̃ suū antecedēs in cōparatione ad totā cōpositionē sui antecedētis. Et similiter dicitur de illa. ois homo est animal qꝺ est rationale. ⁊ negatur hoc argumentū. ois homo est animal qꝺ est rationale. igitur ois homo est animal. qꝺ aīal qꝺ est ois homo est ratiōale. sicut nō seqtur. ois homo qui est albus currit. igit̃ ois homo qui ois homo est albus currit. q꞉ relatiuū nō refert nisi suū antecedēs ⁊ nō refert suū antecedēs cū signo: sed solū in cōparatione ad residuum cathegorice ꝓter signū. ¶ Ad aliud dicit̃ negando illā. aliqs homo est suus filius. q꞉ illud relatiuū suus est reciprocū. ⁊ si verificat̃. verificatur singula singulis referēdo diuisiue vt sit sensus ꝙ plato est suus filius aut ꝙ soꝛ. est suus fili⁹ ⁊ sic de alijs. que omnia sunt īpossibilia naturaliter sicut etiā ⁊ in illa verificat̃ relatiuū. ois homo videt se referēdo singula singulis. ⁊ sicut nō sequitur. ois homo videt aliquē hominē. igit̃ ois homo videt se. ita etiā non sequitur. aliquis homo est filius alicuius hominis qui est. igitur aliquis homo est suus filius. ⁊ ita conceditur ꝙ nullus homo est suus filius. ¶ Ad aliud dicit̃ ꝯcedēdo istā esse falsaȝ. hec ꝓpositio. homo est asinus. est vera vel eius ꝯtradictoria est vera. ⁊ non seqtur. neqȝ ista est vera. neqȝ sua ꝯtradictoria est vera. ⁊ illa sūt demōstratis illis. s. homo est asinus. ⁊ sua ꝯtradictoria. igitur duoꝝ ꝯtradictorioꝝ neutꝝ est veꝝ. Et per hoc etiā negatur illa. omnis ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria est vera. q꞉ quelibet talis est falsa. hec ꝓpositio vel eius contradictoria est vera quacūqȝ ꝓpositione falsa demonstrata. q꞉ ex ista que est de disiūcto extremo seqtur disiūctiua falsa. sequitur enim hec ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria est vera demonstrando illā. homo est asinus. igit̃ ista est vera vel eius ꝯtradictoria est vera. consequētia patet. quia bene sequitur soꝛ. vel asinus currit. igit̃ soꝛ. currit. vel asinus currit. a ꝓpositione enim de disiūcto extremo in terminis simplicibus ad disiūctiuam affirmatiuam est bonum argumentuȝ. ¶ Ad alias dicitur concedendo istas conditionales sicut argumētum probat: ⁊ nullū sequitur inconueniens. ¶ Ad aliud dicitur concedendo tales fore veras promitto tibi denariū quē tibi non promitto. promitto denarium ⁊ illuȝ non promitto. sicut promitto denarium et illum non possum promittere. quia contradictoria secunde partis est falsa ergo illa negatiua est vera. quia illa nihil ponit: ⁊ ꝙ illa est falsa promitto denariū quem possum promittere patet. q꞉ relatiuum pro nullo supponit. q꞉ antecedēs ꝓ nullo verificatur posito ꝙ in generali promittā denarium. ¶ Ad istam conclusionē ⁊ consimiles. infinitus est aliquis numerus. ⁊ ille ē finitus. dicitur ꝙ ꝯcessa prima parte secūda est etiā ꝯcedenda. q꞉ ista secunda pars non significat ꝙ ille numerus q est infinitus sit finitus. q꞉ per idē secūda pars istius copulatiue eēt falsa. omnis homo est animal. ⁊ ipse viuit. q꞉ ipsa significaret ꝙ iste omnis homo viuit. qꝺ tamen non est veꝝ ꝟm eos qui ponunt id relatiuuȝ stare distributiue. ⁊ ideo sicut apud eos conceditur. ꝙ omnis homo est animal. ⁊ ipse viuit ita debēt cōcedere qꝺ īfinitus numerus est aliquis numerus. ⁊ ille est finitus. q꞉ secunda pars istius non plus significat nisi ꝙ infinitus est aliquis numerus. ⁊ ille numerus qui est aliquis numerus est finitus. E similiter illa. omnes homines similes currunt. ⁊ nullus illoꝝ mouetur significat. ꝙ oēs homines similes currūt ⁊ hominuȝ similiū qui currunt nullus mouet̃. qꝺ est falsum in casu posito. ¶ Et ita etiam habent cōcedere ꝙ īfinitas partes equales non cōmunicantes habet soꝛ. quarum quelibet est pars soꝛ. ⁊ ita etiam habent concedere ꝙ omnia cōpossibilia istorum sunt demonstratis quatuoꝛ contradictorijs cōtingētibus. rex sedet. nullus rex sedet. tu curris. tu nō curris. ⁊ ista sunt finita: quia secūda ꝑs scilicet ꝙ ista sunt finita non plus significat nisi ꝙ oīa compossibilia illorum que sunt sunt finita. ⁊ hoc est verum: quia omnia compossibilia illorum sunt duo. Veruntamen prime partes istarum copulatiuarum infinitus est aliquis numerus: ⁊ ipse est finitus. infinitas partes equales non communicantes habet sortes. ⁊ illarum aliqua est pars soꝛ. sunt false secundum verita-

tem: q̄ nõ plures partes q̄z due equales non cõmunicantes sunt in fo2.neq̄z maio2 numerus q̄z binarius est finitus: neq̄z maio2 est aliquis numerus in rerum natura q̄z binarius: vt patz infra. ¶ Ad aliud dicitur concedendo cõsequentiam ois homo ꝗ est albus currit. igitur omnis homo currit qui est albus. q2 ly q idem eodem mõ refert ĩ vtraq̄z: q2 se tenet ex eadem parte extremi in antecedẽte ⁊ in cõseq̄nte. ¶ Et si arguit̃ forte ꝙ ista ꝯña non valet ponendo ꝙ omnis homo albus currat ⁊ aliq̄s hõ niger q̄escat tunc est añs verum.s. ꝙ ois hõ q est alb⁹ currit: ⁊ tñ ꝯñs est falsum. q2 seq̄tur ois hõ currit. q est albus. igit̃ ois hõ currit. ⁊ ille ẽ alb⁹. pz ꝯña: ⁊ ꝯseq̄ñs repugnat casui. igit̃ ⁊c̃. Item si ois hõ currit q est alb⁹ in isto casu: ⁊ hõ niger ẽ homo. igit̃ hõ niger currit q est albus. ꝯña pz ĩ darij ⁊ ꝯñs ẽ ĩpossibile. igitur ⁊ añs ⁊ nõ mino2. q2 mino2 ẽ vera: igit̃ maio2. ¶ Sz ad p̄mũ dr̃ negando istã ꝯñam ois hõ currit q est alb⁹. igit̃ ois hõ currit: ⁊ ille ẽ albus. q2 añs est de sensu composito: ⁊ ꝯñs de sensu diuiso licz int̃ añs ⁊ relatiuũ mediet verbũ: q2 illud totum q est alb⁹ tz se ex parte subiecti ad quod refertur. nõ. n. põt referri ad ly currit: q2 ly currit non põt eẽ substãtiuũ relatiui. Unde notãdum est ꝙ non semp fit sensus diuisus ex hoc ꝙ verbum mediat iter relatiuũ ⁊ suũ añs: q2 semper illud relatiuum q tz se ex eadẽ p̄te eiusdem extremi cũ suo añte: iõ non refert dicere ois ꝓpõ est v̄a: cui⁹ ꝯdictoriũ ẽ falsũ ⁊ ois ꝓpõ cui⁹ ꝯdictoriuz ẽ falsum ẽ vera. que vniuersalis ẽ vera ĩ casu ĩ quo quelibz hẽat suũ contradictorium ⁊ ista ẽ falsa aliq̄ ꝓpositio non est vera: cui⁹ contradictoriũ est falsum: ⁊ non seq̄t̃. illa ꝓpositio non est vera cuius contradictorium ẽ falsum: ⁊ ista ẽ aliqua ꝓpositio. igitur aliqua ꝓpositio non est vera cui⁹ contradictoriuz est falsuz. neq̄z est sillogismus expositorius: q2 non bñ sumit̃ ꝯstãtia toti⁹ extremi: sz dz sic argui. ista nõ ẽ vera: ⁊ ista ẽ aliq̄ ꝓpõ cui⁹ ꝯdictoriũ ẽ falsũ: igit̃ aliq̄ ꝓpositõ cuius contradictorium ẽ falsum non ẽ vera. vel sic. igitur aliqua ꝓpositio non est vera: cui⁹ ꝯdictoriũ est falsum.

¶ Et p hoc dr̃ ad t̃am formã negãdo ꝯñam: neq̄z ẽ sillogism⁹ in darij. q2 plus subijcit̃ ĩ maio2i q̄z sit p2edicatũ ĩ mino2i. Sz dz sic argui ois homo currit q est alb⁹: sed homo niger est hõ q est albus. igitur hõ niger currit sed mino2 est falsa vt patz. ¶ Ad aliud dicitur illaz cõditionalem concedendo: ⁊ similes. aliqua p2opositio est vera si sua contradicto2ia est vera: q2 illa significat ꝙ aliqua ꝓpositio est vera si contradicto2ia alicuius ꝓpositiõis vere ẽ vera. ⁊ sic negat̃ illa. nulla ꝓpõ ẽ v̄a si sua contradicto2ia ẽ vera: q2 añs isti⁹ conditõalis est vna indefinita que non ĩfert illam vniuersalem. similiter negatur ista. q̄libz ꝓpositio est falsa si ei⁹ contradicto2ia ẽ vera: sicut etiam negatur. illa quelz ꝓpositio est vera si sua contradicto2ia est falsa. Et per ꝯñs pz r̄nsio ad oẽs tales. oẽ animal: si ip̄m ẽ rudibile ẽ asin⁹: ois homo si ip̄e ẽ lapis non est rõnalis. patz. n. ꝙ omnes tales conditionales sunt false postq̄z relatiuũ ibi supponit determinati⁹ q̄z suum antecedens: sed si relatiuum supponeret distributiue ceteris pibus fo2et quelibz talis necessaria: tamen bene conceditur ꝙ aliquod aĩal est rudibile: si ipsum est asinus: ⁊ negatur ista consequentia hoc aĩal si est rudibile est asinus: ⁊ hoc aĩal si ipsum est rudibile est asinus: ⁊ sic de singulis. igitur omne aĩal: si ip̄m ẽ rudibile est asinus. sicut non seq̄tur: hec ꝓpositio non ẽ vera si sua contradicto2ia est vera: ⁊ hec ꝓpositio non ẽ vera: si sua contradicto2ia est vera. ⁊ sic d̾ alijs. igit̃ omnis p2opositio non est vera si sua contradicto2ia est vera. q2 vtriusq̄z consequentie consequens est conditionalis falsa ⁊ tales singulares sunt vere hoc. animal si ipsum ẽ rudibile est asinus: hec p2opositio non est vera si sua contradicto2ia est vera posito ꝙ ly non cadat solum sup2a consequens.

Quomodo supponat relatiuuz sit hec regula. Relatiuum supponẽs communiter super quod cadit negatio: aut terminus habens confundere: aut distribuere supponit secundum vim illius termini habentis confũdere: aut distribuere. pz quia in illa homo currit. ⁊ non ille disputat. supponit ly ille distributiue: ⁊ in illa. aliquis homo currit: ⁊ quilibz homo ẽ ille supponit ly ille confuse tantum. iõ ⁊c̃. pz consequentia ⁊ arguitur antecedens. ¶ Ad quod p2obandum p2esupponitur. p2imo ꝙ cuilibz ꝓpositioni contradicto2ium põt dari retenta p2imaria significatione terminorum. ¶ Secũdo p2esupponitur ꝙ non est verius dare contradicto2ium q̄z p2eponere negationem aduerbialẽ negatiue tentaz toti aut p2epositam auferre. ¶ Tertio suppono ꝙ in contradicto2ijs termini supponẽtes p2ecise p2o eisdem supponũt. ¶ Quarto suppono ꝙ si terminus in vno contradicto2io2um supponit ꝙ etiam in reliquo supponit. ¶ Quibus positis arguitur illud antecedens assumptum ponendo ꝙ aliquis homo currit ⁊ ip̄e idem disputat ⁊ aliq̄s non: tunc ista copulatiua est vera. aliquis homo currit: ⁊ ille disputat. ⁊ cum secũda pars sit vera. per p2imam suppositionem sibi põt dari contradicto2ium significans opposito modo: sz non est verius dare contradicto2ium q̄z p2eponere negationem toti: aut p2epositam auferre per secundam suppositionem. igitur p2eponendo negationem habetur eius contradicto2iuz. ⁊ per consequens ista est contradicto2ia secunde partis illi⁹ copulatiue non ille disputat retenta eadez relatione: sed ista non potest esse ꝯtradicto2ia eius: sic significante ipsa ex compositione suo2um termino2um: si ly ille stat determinate. quia tũc ista negatiua esset vera in illo casu. quia disiunctiue verificatur. ideo non supponit determinate: ⁊ cum illud relatiuum supponat communiter: ⁊ non confuse tantum nec determinate. igitur supponit distributiue quod fuit p2obandum. ¶ Sed fo2te dicitur ꝙ in dando contradicto2ium secunde parti istius copulatiue: opo2tet etiam contradicto2ium p2ime partis accipere. vt relatiuuz ad antecedens referatur distributiue supponens: ideo fo2te dicitur ꝙ secunda pars illius disiunctiue nullus homo currit: vel non ille disputat est contradicto2iuz secũde partis copulatiue p2ius accepte. ¶ Sed contra istaz responsionem arguitur p2imo: q2 ista responsio variat relationem in dando contradicto2ium: quo nihil magis vitandum est: q2 si variatur relatio cum talis relatio sit significatio sic variat̃ significatio q̄d vitãduz ẽ. q2 ꝯ-

dictio dz eē eiusdē de eodē. ¶ Itē isto dato seq̄r q̄ rela
tiuū supponit cū an̄s nō verificat̄. quod est ꝯ regulā. ⁊
tꝫ ꝯn̄a. q: ly. hō i prima pte illius disiūctiue nō verificat̄
cū, ipa sit falsa. ¶ Et si forte dr̄ q̄ v̄ificat̄ i ista vniuersa
li ly. hō, p hoib⁹ q non currūt i ista. s. nullus hō currit.
Cōtra arguit̄: q: tūc seq̄r q̄ in ꝯdictorijs termi suppo-
nētes nō supponerent, p eisdem: q: i affirmatiua ly. ille
supponit, p hoie currente ⁊ i negatiua supponeret, p ho
mine nō currentē. Itē si referret in negatiua ly. hō seq-
tur q̄ referat, p hoie q non currit ⁊ i affirmatiua pro
hoie q currit ⁊ sic nō supponerēt t̄mi, p eisdē i ꝯdictori-
is. qđ ē ꝯ tertiā suppositionē. ¶ Et si dr̄ forte q̄ veri-
ficat̄ ly. hō i illa idefinita vera. s. hō currit q̄ est ps illius
vniuersal' null⁹ hō currit: ⁊ hoc suffic̄ vt forte dr̄. ¶ Cō
tra arguit̄: q: tūc hec copulatiua foret ipol'is chymera
non ē: ⁊ illa itelligit̄. pꝫ ꝯn̄a: q: per r̄nsionē ly. ille refert
suū an̄s affirmatiue ⁊ nō negatiue: ergo a simili ly. illa
in dcā copulatiua referet suū an̄s affirmatiue ⁊ nō ne-
gatiue: ⁊ tūc pꝫ q̄ sic referendo q̄ illa esꝫ iposibilis. qđ
tn̄ nō ē ver̄ vt constat. ergo sicut in ista ly. illa refert an
tecedens negatiue p hoc pꝫ ēt q̄ ly. ille nō referat affir-
matiue i illa p̄ma: sꝫ negatiue sicut i illa q̄ ei equalet nō
aliqs hō currit. vel non ille disputat i q̄ cadit solū p̄ma
negatio super primā ptem ⁊ hoc, put illa disiunctiua cō
tradicit copulatiue affirmatiue de eisdeꝫ termis. ¶ Itē
relatiuū supponeret i vno contradictoriorum: ⁊ nō i re-
liquo. qđ est cōtra quartā suppōneꝫ. ¶ Sꝫ forte alr̄ dr̄
q̄ in s̄a pte illius disiūctiue. nullus homo currit vel nō
ille disputat. non supponit relatiuum. q: antecedens nō
verificatur pro aliquo: q: propositio que est antecedens
non est vera. ¶ Sꝫ contra istam responsionem arguit̄:
q: tunc sequitur q̄ ly. ille supponeret in ꝯdictoria affir-
matiua ⁊ non in negatiua. qđ est contra tertiam ⁊ quar
tam suppositionem. ¶ Sed forte hic aliter dr̄ q̄ contra
dictorium secunde partis copulatiue non est preaccepta
propositio: sed illa est sua cōtradictoria. nullus homo q
currit disputat: quia illa secunda pars significat q̄ ille
homo qui currit disputat. ¶ Sed contra tunc sequitur
q̄ suppositio secunda non esꝫ vera que tamen manife
sta est ⁊ clara: q: quodcūqꝫ contingit affirmari contin-
git etiam negari. i. quicūqꝫ terminus potest de aliquo af
firmari de illo potest etiam negari. ¶ Item illa nullus
homo qui currit disputat cōtradicit isti. aliquis homo
qui currit disputat. que non est conuertibilis cum secun
da parte illius copulatiue igit̄ ista nullus homo q cur-
rit disputat non contradicit secunde parti illius copula
tiue. tꝫ consequentia: q: non est possibile q̄ vna simplex
propositio contradicat pluribus propositionibus nō cō
uertibilibus: aut de terminis non penitus similibus. qa
aliter iste due contradicerent. nullū risibile currit. ⁊ ho
mo currit. Dicitur igit̄ q̄ si antecedens supponit cōmu
niter ⁊ relatiuum etiam supponit cōmuniter. ⁊ etiaꝫ re
latiuum supponit distributiue: aut determinate vel cō-
fuse tm̄ sicut terminus cōmunis s̄m terminos precedē-
tes habentes vim distribuendi vel confundendi. ¶ Sꝫ
forte contra hoc arguitur: q: hoc dato sequitur q̄ ante
cedens quandoqꝫ determinate staret ⁊ relatiuum con-
fuse tm̄. vt in secunda parte illi⁹ copulatiue aliquis ho
mo est ⁊ quilibꝫ homo est ille consequens est falsum cū

relatiuum sit ante late rei representatiuum. igit̄ relati-
uum generat secundam noticiam eius de quo est facta
prima: sꝫ secunda discretior ⁊ determinatior est q̄ꝫ p̄ma
igitur non est cōfusior. ⁊ per consequens relatiuꝫ non
supponit confuse tm̄ antecedente supponente determi-
nate. ¶ Ad qđ respondetur s̄ꝫ speculatiuos grāmati-
cos q̄ relatiuum significat rem quam significat suum
antecedens: sꝫ significat distinctius ⁊ contractius istam
rem q̄ꝫ significet suum antecedens. verbi gratia. si-
cut iste terminus homo albus eandē rem significat quā
significat iste terminus hom o. ⁊, p eadeꝫ re in illa pro-
positione supponit ēt. tamē iste terminus homo albus
distinctius ⁊ contractius eandem rem significat q̄ꝫ si-
gnificet iste terminus homo. ita relatiuum eādem rem
significat quam suum antecedens: sed contracti⁹ signi-
ficat q̄ꝫ suum antecedens. vnde secunda pars illius co-
pulatiue. aliqs homo currit ⁊ ille disputat. significat q̄
ille homo currens disputat: ⁊ q: ly. homo currens. ho-
minem distincti⁹ significat q̄ꝫ iste terminus homo de p
se. ideo relatiuum cum illo complexo conuertibile ho-
minem distinctius significat q̄ꝫ iste terminus homo q ē
suum antecedens. ⁊ hoc est verum: q: ille terminus ho-
mo albus: vel homo currens hominem distincti⁹ signi
ficat q̄ꝫ iste terminus homo: siue ly. homo albus stet cō
fuse tm̄ siue determinate. vnde dicēdo. omnis homo ē
homo albus. predicatuꝫ ibi. s. ly. homo albus adhuc di
stinctius significat hominem q̄ꝫ iste terminus homo q
est subiectuꝫ in ista. homo est homo: lꝫ illud complexū
homo albus supponat confuse tm̄: ⁊ ly. homo determi
nate ⁊ hoc intellexerunt grāmatici per relatiuum signi-
care distinctius non habentes considerationem ad mo
dum supponendi. ¶ Ponitur vltra q̄ relatiuum sup-
ponens relatum ad suum antecedens supponens discre
te supponit discrete vt sor. currit ⁊ ille est animal. ⁊ alio
modo non supponit relatiuum discrete. vnde in secun
da parte istius copulatiue homo est sor. ⁊ ille homo est
aial. supponit ly. ille cōmuniter ⁊ determinate sicut su-
um antecedens. neqꝫ seqtur. antecedēs istius relatiui ē
aptum natum verificari, p vno solo in tali, ppositione.
igitur relatiuum supponit discrete. Ex quibus regulis
concluditur q̄ contradictorium copulatiue affirmati-
ue est copulatiua negatiua que conuertitur cum disiun
ctiua composita ex partibus contradictorijs istius copu
latiue affirmatiue retenta eadem relatione ad idem an
tecedens in vtroqꝫ contradictoriorum. ⁊ sequitur vltra
tales copulatiuas fore veras. omnis homo est aial ⁊ il-
lud est rationale. ifinitus numerus est finitus ⁊ ille est fi
nitus. Aliquod coloratum est ⁊ quodlibꝫ album est il-
lud: ⁊ si concluditur ex prima omnis homo est animal.
⁊ illud est rationale. igitur omnis homo est animal.
⁊ illud animal qđ est omnis homo est rōnale. negatur
argumentum. q: relatiuum illud refert suum antecedēs
pro illo, p quo verificatur antece-
dens de alio extremo: sed extremū
nō est ly. ois hō. igit̄ ⁊c.

¶ De ampliationibus.

Unquid sit ampliatio di
cemus. ¶ Pre
ppōnētes p̄mo q̄ suppositio est sta

tio ẽnū ĩ orõne ꝯnexi ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo
vel pro q̃bus trãsit vis termini in ipʒ a quo hʒ vt sup
ponat. ¶ Secũdo suppono ꝙ ista ꝓpositio ⁊ ꝯsimiles
cathegorice de disiũcta copula sũt affirmatiue q̃dlibet
est vel nõ ẽ. chymera ẽ vel nõ est. ꝯuertit̃ n. ista s̃cda sic
q̃d ẽ vl' nõ ẽ. ẽ chymera. ⁊ ꝯsili mõ ꝯuertũt alie ꝯsiles.
¶ Itẽ illa nõ est negatiua q̃dlibet est vel nõ est. ⁊ est ca-
thegorica sicut illa. oĩs homo sedet vel sedebit. igit̃ illa ẽ
affirmatiua. patet ꝯñ̃a. q̃r aliter ipsa foret affirmatiua ⁊
negatiua: maior etiã patet ex ꝯdictorio eius q̃d est fal-
sum. ⁊ negatiuũ puta aliq̃d nõ est vel nõ est. si enim ista
aliquo modo affirmatiue significaret cũ alijs partibus
foret ipsa vera. Ex quo sequitur ꝙ iste ꝯñ̃tie sunt bone
q̃dlibet est vel nõ est. igit̃ q̃dlibet est. chymera est vel nõ
ẽ. igit̃ chymera est. ¶ Tertio ꝓ fundamẽto sumitur in
hac mã̃ ꝙ nullus terminus ampliat se ipʒ. ¶ Quarto
sumit̃ ꝙ q̃libet terminus supponẽs respectu huius ver
bi est per se sumpti supponit solũ ꝓ eo q̃d est. ¶ Ex q̃-
bus patet ꝙ tales sunt ĩpossibiles. adã est mortuus. ali-
q̃d est corruptũ. chymera ẽ ĩtelligibilis. sil'r etiã iste. an-
tichristus est generãdus aliq̃d est futuꝝ distinguẽdo fu-
tuꝝ contra p̃sens. q̃r in ista. chymera ẽ ĩtelligibilis. si sit
vera. sic significãdo supponit ly ĩtelligibilis respectu il-
lius verbi est. igr̃ supponit solũ pro eo q̃d est. tenet ꝯñ̃a.
per quartũ p̃missũ. igit̃ seq̃tur. chymera ẽ ĩtelligibilis
igit̃ chymera ẽ aliq̃d ĩtelligibile q̃d est. ꝯñ̃s est ĩpossibi
le igit̃ ⁊ antecedẽs: ideo ⁊ cetere erũt ĩpossibiles. ¶ Sʒ
forte dicit̃ ꝙ iste sunt vere adã est mortuus. antixp̃s est
generãdus. q̃r illud cõplexũ est generãdus ⁊ ẽ mortuus
est vnũ verbũ: vnde dicit̃ ꝙ ly mortuus non supponit
respectu illius verbi est: q̃r ly est non est verbũ: sed pars
illius verbi. ¶ Sed cõtra nos apud latinos ⁊ apud gre
cos nõ ĩuenimus verbũ eẽ masculini generis: q̃d tamẽ
seq̃tur ex ista positõe: q̃r illa. adã est mortuũ vel mortua.
nõ est ꝯgrua. ⁊ hoc nõ est nisi: q̃r illud verbũ est mortuũ
vel mortua est alteris generis a suo supposito. ¶ Didi
cim⁹ ꝯñr cũ prisciano docẽte ꝙ verba passiua ⁊ depo
nẽtia carẽt p̃teritis: sed supplementũ suscipiũt per verbũ
substãtiuũ ⁊ participiũ. ¶ Itẽ si illud totũ sit vnũ ver-
bũ adhuc ista eẽt falsa. adã est mortu⁹. q̃d pʒ si illud ver
bũ est mortuus resoluat̃ in substãtiuũ ⁊ participiũ suũ:
sed hoꝝ verboꝝ ĩuẽtores adhuc sibi p̃ricipia nõ ĩuene-
rũt. Quibus stãtibus seq̃tur ꝙ frustra ponit̃ participiũ
futuri tẽporis ⁊ p̃teriti ⁊ etiã noĩa in bilis vel in bile ter
minata ampliare subiecta ꝓpter ꝓpositiones aliquas
reddere veras: q̃r sue ꝯdictorie adhuc manerẽt vere. ex
supradictis istud patere potest. ¶ Et vltra dicit̃ ꝙ ter-
minus non ampliat̃ nisi supponat si ampliari possit. ⁊
ideo ĩ talibus. chimera erit. chimera potest eẽ. nõ am-
pliat̃ ly chimera pro eo q̃d est vel potest eẽ neq̃ʒ pro eo
q̃d est vel erit cũ nõ supponat pro aliquo. terminus igit̃
supponẽs respectu alicuius verbi vel participij suppo
nit solũ pro supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ q̃bus
in ipsum vis illius verbi vel participij trãsit: vnde in
ista. homo fuit. ly homo supponit solũ ꝓ hoĩe qui fuit
q̃r ly hõ ex se nõ hʒ vt supponat: sʒ a verbo accipit ⁊ a
mõ significãdi istius v̾bi fuit. sʒ illud v̾bũ fuit nullo mõ
significat p modũ p̃ñtis: sʒ solũ p modũ p̃teriti. igit̃ vis
illi⁹ v̾bi nõ trãsit ĩ istũ t̃minũ nisi ꝓ supposito vl' suppo
sitis q̃d vel q̃ fuerũt. ⁊ hoc totũ pʒ ex suppositiõe p̃ma.
¶ Itẽ si ampliat̃ ly hõ in ista ꝓpositione aut ampliat̃
copulatiue aut disiũctiue aut disiũctim aut copulati. nõ
copulatiue: q̃r duo ꝯdictoria essent simul falsa in datis
terminis siue ꝓpositiõib⁹. oẽ creãs de necessitate ẽ de⁹.
⁊ aliq̃d creãs nõ de necessitate est de⁹. neq̃ʒ disiũctiue: q̃r
duo cõtradictoria eẽnt simul vera in dictis terminis. ne
q̃ʒ ẽt copulati: q̃r etiã duo cõtradictoria eẽnt simul falsa ĩ
illismet terminis. neq̃ʒ disiuncti. q̃r si sic tũc ĩ illa homo
fuit. ly hõ ampliaret̃ ⁊ eẽt sensus hõ qui est vel fuit fuit
⁊ tũc seq̃tur ꝙ si iã nullus hõ esset illa hõ fuit. sic signifi-
cando eẽt falsa. q̃r seq̃tur hõ fuit igitur hõ qui est vel fu
it fuit. ꝯñ̃s est falsuʒ. q̃r seq̃tur homo qui est vel qui fuit
fuit. igit̃ homo fuit. ⁊ ille est vel fuit. s̃cda pars cõseq̃nẽ-
tis est falsa. q̃r seq̃tur ille est vel fuit. igitur ille est. ꝯñ̃a pʒ
per p̃mã ⁊ s̃cdam suppositionẽ. eo ꝙ tales sunt de p̃sen
ti. antichristus est vel erit. adaʒ est vel fuit. cũ sint de dis
iuncta copula ⁊ non sint de futuro. q̃r hec eẽt falsa. hoc
ĩstans est vel erit demõstrato ĩstanti p̃ñti neq̃ʒ etiã est de
p̃senti ⁊ de futuro. q̃r per idẽ foret aliqua ꝓpositio affir
matiua q̃ etiã eẽt negatiua. ¶ Sil'r aliqua eẽt ꝓpositio
sicut ista. hõ est vl' potest eẽ que esset de ĩesse ⁊ modalis.
q̃d est falsum. seq̃tur igit̃ ꝙ illa est de p̃ñti. ⁊ per ꝯñ̃s est
falsa sicut ista. chymera est vel non est. Itẽ si aliquo mõ
terminus ampliaret̃: ampliaret̃ ex eo ꝙ supponeret ꝓ
eo q̃d ẽ vel erit. aut pro eo ꝙ est vel fuit. aut ex eo ꝙ sup
poneret pro supposito vel suppositis diuersaruʒ dĩaꝝ
tẽporis vel q̃r supponeret ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̃bus vltra
ea que actualiter sunt. nõ p̃mo modo neq̃ʒ secũdo: q̃r in
ista. hõ est. ly homo ampliaretur tã ꝓ eo q̃d ẽ q̃ʒ ꝓ eo
q̃d erit. ⁊ etiam pro eo q̃d est vel fuit. neq̃ʒ tertio mõ: q̃r
si termin⁹ ampliaretur ex eo q̃d ꝓ suppositis diuersoꝝ
temporꝝ supponeret seq̃tur ꝙ ĩ ista. homo qui fuit erit.
ampliatur ly hõ: q̃r supponit pro suppositis diuersoruʒ
tẽpoꝝ: q̃r pro aliq̃bus suppositis que fuerũt ⁊ que erũt.
ꝯñ̃s tamẽ est falsum: ⁊ cõtra illos: q̃ sunt istius opinio-
nis. Sed forte huic dicit̃ ꝙ terminus non ampliat̃ nisi
supponat pro suppositis que nõ simul sunt vel erũt: ver
bi gratia: in ista homo erit vt forte dicit̃ ampliat̃ ly hõ.
q̃r supponit pro sor. qui iam est ⁊ pro antichristo qui nõ
est: sed erit. ⁊ ideo illo modo ampliat̃ terminus: q̃r sup-
ponit pro suppositis diuersoꝝ temporꝝ. ¶ Sed contra
istã rõnẽ arguit̃ faciliter: q̃r ex ista seq̃tur ꝙ nullus t̃mi
nus discret⁹ põt ampliari: q̃r t̃minus discretus solũ sup
ponit ꝓ suppositis q̃ sil' sunt vel fuerũt igit̃ nõ ampliat̃.
¶ Itẽ sequitur ꝙ in ista. de⁹ erit. ly deus nõ ampliatur:
q̃r nõ supponit ꝓ suppositis diuersoꝝ temporꝝ ⁊ genera
liter seq̃tur ꝙ oĩs terminus significãs solũ reʒ ĩcorrupti
bilẽ nõ põt sic significãdo ampliari. ꝯñ̃s tamẽ est falsuʒ.
q̃r subiecta istaꝝ ꝓpositionũ. aliqua ĩtelligẽtia erit. ⁊ ali
quis hõ erit. sunt subã eque apta suppõere ⁊ etiã copu
le a q̃bus accipiunt suppositioneʒ sunt sinonime. igitur
eq̃liter supponere faciũt. ⁊ si ĩ vna ẽ ampliatio ⁊ in vtra
q̃ʒ. ⁊ si in vna nõ est ampliatio neq̃ʒ ĩ alia. ¶ Itẽ etiã ar
guitur illo dato ꝙ ĩ ista hõ qui nõ currit curret. amplia
tur ly hõ: q̃r supponit ly hõ pro antixp̃o ⁊ etiã pro hoĩe
qui q̃escit. ¶ Nec quarto modo ampliat̃ terminus ex
eo. s. ꝙ supponit pro supposito aut suppositis vltra ea
que actualiter sunt vel vltra hoc q̃d actualiter est: quia

tūc in ista hō qui nō currit curret ampliaretur ly hō: qꝛ supponit pro suppositis diuersoꝝ tēpoꝝ.s.pro homine qui nō est ⁊ pro hoīe qui est ⁊ etiā verificatur.ꝯñs tñ est falsū:qꝛ ibi ly homo nō ampliatur apud sic opinantes dicunt enim ampliationem impediri per relatiuum.

Dicitur igitꝰ ꝙ terminus supponens respectu verbi de ꝑterito tantū pro eo qđ fuit supponit ⁊ terminus supponēs respectu huius verbi ē solū supponit ꝓ eo qđ ē ⁊ sic generaliter respectu alioꝝ verboꝝ dicendū est.vt ꝙ terminus supponēs respectu huius verbi potest aut ꝯtingit solū pro eo ꝙ pōt aut cōtingit eē supponit.¶ Similiter terminus supponēs respectu huius verbi itelligitꝰ aut significat solū ꝓ eo qđ itelligitꝰ aut significat supponit.Et generaliter dicitꝰ ꝙ nullus terminus ampliat terminū aliū.vnde in ista hō erit.ly homo nō ampliatꝰ sicut neqꝫ i ista homo est nisi forte dicatꝰ ꝙ ampliatꝰ ex eo ꝙ pro pluribus suppositis supponit.sed pluralitas suppositoꝝ nō arguit ampliationē.qꝛ tūc in ista animal erit magis ample suppõetꝰ ly animal qꝫ ly homo in illa homo erit.qđ tamē est falsum.¶ Ideo dicitꝰ generaliter ꝙ nullus terminus ampliat aut contrahit aliū terminum.

Sed forte arguitꝰ ꝯtra ꝑdicta.qꝛ si terminꝰ supponēs respectu verbi de ꝑterito supponit soluꝫ pro eo ꝙ fuit cū alijs supradictis seqtur ꝙ iste due eēnt vere simul.s.oīs homo fuit ⁊ homo nō fuit.ponatꝰ eniꝫ ꝙ nūc ꝑmo sit sor.tūc illa est vera.oīs homo fuit.qꝛ hō fuit.⁊ nihil fuit homo.quin id fuit.igitꝰ oīs homo fuit.ꝯña tenet.iuxta positionē.qꝛ ista oīs homo fuit:significat solum ꝙ oīs homo qui fuit fuit.alia pars arguitꝰ.qꝛ sor.nō fuit.⁊ sor.est homo.igitꝰ homo nō fuit.¶ Itē arguitꝰ ꝙ nō omnis hō fuit homo.qꝛ si oīs homo fuit sor.est homo.igitꝰ sor.fuit.vel sic arguitꝰ oīs homo fuit.sor.est vel fuit homo.igitꝰ sor.fuit ꝯñs est cōtra casū.¶ Itē si terminus supponēs respectu alicuius termini.seqtur vim istius termini seqtur ꝙ albū significatꝰ per istū terminū nigrū.qꝛ si sor.niger qui potest esse albus tūc sor.niger significatꝰ per ly nigrū ⁊ sor.potest itelligi eē albus.igitur albū significatꝰ per ly nigrū.Et ꝯñr seqtur ꝙ illa.sor.albus currit sor.nigꝝ currere significat.qꝛ sor.albū currere ista significat.⁊ sor.albū currere itelligitꝰ esse sor.nigrū currere.igitꝰ ⁊c.pꝫ ꝯña.⁊ minoꝛ seqtur ex positione.¶ Itē seqtur.ꝙ regē sedere scitur a te ⁊ tamen nullus rex sedet ponatur ꝙ nullus rex sedeat:sed ꝙ oīs rex currat tūc patet secūda pars.⁊ ꝑma arguitꝰ:qꝛ oēm regē currere scitur a te ⁊ oēꝫ regē currere itelligitur.aut potest esse regē sedere.igꝰ seqtur ꝙ regē sedere scitꝰ a te.ꝯñs tamen falsum.qꝛ nihil scitur nisi verꝝ.Etiā seqtur ꝙ antichristū eē scitur a te.qꝛ ꝙ antichristus erit scitur a te.⁊ ꝙ antixp̄s erit est antixp̄ꝫ eē vel potest eē antixp̄m esse.igitꝰ antixp̄ꝫ eē est scitū a te.¶ Itē seqtur ꝙ chymerā eē scitꝰ a te.qꝛ chymera itelligi scitur a te.igitur ⁊c.

Ideo ad ꝑmū dicitur.negādo ꝯñaꝫ cū ifertur ꝙ oīs homo fuit.⁊ homo nō fuit.ista.n.copulatiua ex nullis veris ex ista positione seqtur.ꝯceditꝰ.n.ꝑma pars ⁊ secūda negatur.⁊ cū arguitꝰ ꝙ sor.nō fuit.⁊ sor.est homo.igitꝰ homo nō fuit.negatꝰ ꝯña.neqꝫ est syllogismus expositorius.sed oportet sumere istā minoreꝫ de ꝑterito sub maiori de ꝑterito.Et per eandē causam non vꝫ ista consequentia hoc erit.sor.⁊ hoc est sedens vel albū.igitꝰ sedēs vel albū erit sor.qꝛ terminus supponens respectu huius verbi erit vel fuit.eque pro multis supponit a parte post sicut a parte ante:ideo non refert dicere hoc erit albū.⁊ albuꝫ erit hoc.¶ Et per hoc dꝛ ad scđam formā cum arguitꝰ.ꝙ nō oīs homo fuit.qꝛ si oīs homo fuit.⁊ sor.est homo.igitꝰ sor.fuit.negatꝰ ꝯña.sicut nō seqtur.oīs homo est.adā fuit homo.igitur adā est.⁊ cā est.qꝛ subiectū maioris nō supponit pro sor.⁊ in minori sic:vnde oportet cōtinue sub maiori minorē capere eiusdē tēporis cum ipsa maiori.¶ Et ita etiā cōsimiliter rñdetur ad aliā formā cum arguitur.oīs homo fuit sor.ē vel fuit homo.igitur sor.fuit.negatꝰ.n.ꝯña.qꝛ minoꝛ est de ꝑsenti.¶ Ad aliud cū arguitur ꝙ albū significatur per istū terminū nigrū dicitur cōcedēdo.Et ꝯsilr ꝯceditꝰ ꝙ ista.sor.currit.sor.sedere significat.Etvltra cōceditur illa cōclusio ꝙ regē sedere scitur a te ⁊ tamē nullus rex sedet de virtute sermonis.⁊ cū dicitur ꝙ nihil scitur nisi verꝝ cōceditur ꝙ tm̄ verꝝ scitur.qꝛ tantū illud qđ itelligitur eē verꝝ scitur.verūtamē iste nō est cōmunis modus loquēdi q̄uis sit verus habita significatione terminoꝝ:sed de hoc est magis vidēdū in tractatu de veritate ⁊ falsitate ꝓpōnis.qꝛ hoc dato multi modi arguēdi ꝓpōnes eē veras vel falsas nō sunt boni:⁊ ita dicitur ad alias conclusiones ibi illatas.

Sed dubium est vtꝝ omne qđ pōt esse sit.⁊ arguitꝰ ꝙ non.qꝛ antixp̄s nō est ⁊ antixp̄s potest eē.igitur aliqđ qđ potest eē nō ē.¶ Itē dato illo dubio seqtur ꝙ omne qđ potest itelligi esse est.⁊ omne qđ deus potuit ꝓducere ꝓduxit.⁊ qcqđ ipse poterit ꝓducere ꝓducet.immo deus ꝓducit omne qđ potest ꝓducere posito ꝙ aliquid ꝓducat.⁊ similiter seqtur ꝙ oēs hoīes qui possunt eē sunt.⁊ ꝙ aliqua sunt oīa q̄ possunt esse.¶ Similiter ꝙ istās ꝑsens est omne.istās qđ pōt eē que ꝓpositiones arguūtur esse false.qꝛ si omne qđ potest itelligi est.igitur nihil potest itelligi qn illud sit.ꝯña tenet.ab exposita ad vnā suā exponentē.⁊ ꝯñs est falsū.igitur ⁊c.⁊ sic arguitur cōtra alias.¶ Itē si omne qđ potest itelligi est seqtur ꝙ omne itelligibile ē ⁊ si omne qđ potest esse est seqtur ꝙ omne possibile est ⁊ si deus ꝓduxit omne quod potuit ꝓducere ꝓduxit oīa producibilia.¶ Qꝛ tamē dubiū sit verꝝ arguitur.qꝛ relatiuū nunq̄ꝫ supponit pro pluribus q̄ꝫ suū aňs verificetur.⁊ cū in ista ꝓpositione.omne ens qđ potest itelligi eē est.ly ens supponat ⁊ solū verificetur pro eo qđ est.qꝛ supponit respectu huius verbi est:ideo relatiuū solum supponit pro eo qđ est:⁊ ideo illa ꝓpositio significat solūmodo ꝙ omne qđ est illud qđ potest itelligi est qđ est necessariū.¶ Itē tantū ens est illud qđ potest eē.igitur omne ꝙ potest eē est.tenet ꝯña.ab exclusiua ad vniuersalē de terminis trāspositis cū alijs reqsitis ideo ⁊c.

Ideo dicitur ad dubiū ipꝫ cōcedēdo ⁊ cū arguitꝰ ꝙ nō.qꝛ antixp̄s non est.⁊ antixp̄s pōt esse.illa aliqđ qđ potest esse nō est dicitur negādo ꝯñam.qꝛ sub ista maiori debet sumi vna de iesse.sic arguēdo antixp̄s nō ē ⁊ antixp̄s est aliqđ qđ pōt eē.igitꝰ aliqđ qđ pōt eē nō est ⁊ tūc aňs ē repugnās.¶ Ad aliud cū ifertꝰ ꝙ oē qđ pōt itelligi est ⁊ omne qđ deus potuit ꝓducere ꝓduxit ⁊ sic de alijs.dicitur oēs illas cōclusiones cōcedēdo

⁊ cũ arguit̃. ꝙ ſi oẽ qꝺ põt itelligi ẽ. igit̃ nihil põt itelli
gi quin illud ſit. dicit̃. negãdo argumentũ. ſed ſeqt̃ ꝙ ni
hil ẽ qꝺ põt itelligi. qn illud ſit. ⁊ cũ vltra arguit̃. ꝙ ſi oẽ
qꝺ põt itelligi ẽ. oẽ itelligibile eſt. ⁊ ſi deꝰ ꝓduxit omne
qꝺ potuit ꝓducere deus ꝓduxit oẽ ꝓducibile. dicit̃ oẽs
iſtas ꝯcedẽdo q̃r ꝺductio. ſatis pz ex ꝑncipijs aſſũptis

Sed forte arguit̃. tales forꝫ vas. antixp̃s eſt vel erit. adaz ẽ vel fuit. q̃ ſuperius
negate ſunt. ſeq̃t̃. n. antixp̃s erit. igit̃ antixp̃s ẽ vel erit. ꝑ
iſtã regulã a pte diſiũcti ad totũ diſiũctũ cuiꝰ ẽ ps: valz
ꝯñã affirmatie ſiue diſtributie. ¶ Jtẽ ſi antixp̃s nõ ẽ vł
erit igr̃ ãtixp̃s ñ erit vel ẽ. ꝯña tz. ⁊ ꝯñs ẽ falſũ. qꝛ eiꝰ op
poſitũ ẽ verꝫ. ſ. antixp̃s erit vel ẽ. ¶ Sz dr̃ vt ꝑꝰs ꝙ iſta
ẽ falſa. antixp̃s ẽ vel erit. qꝛ totũ qꝺ ſeqtur ꝑmũ verbuz
ꝑncipale ſe tz ex pte p̃dicati ⁊ denoiat̃ ꝓpõ a ꝑma co-
pula. nõ. n. põt denoiari ab vtraqꝫ. qꝛ tunc foret iſta de
p̃ñti ⁊ de futuro. ⁊ aliq̃ foret affirmatiua ⁊ negatiua. ⁊
aliq̃ eſſet ꝓpõ q̃ eẽt modalis. ⁊ de ineſſe. ꝯña tz. qꝛ tales
forent huiuſmodi. qꝺlibz ẽ vel non ẽ. ſor. ẽ vel poteſt eẽ
¶ Sz forte dr̃ ꝙ denominatio ſit a ſcd̃a copula. cõtra.
tũc ſeqtur ꝙ iſta eẽt falſa: hoc iſtans ẽ vel erit. iſtãs p̃ñs
ꝺmõſtrãdo. Etiã ſeqtur ꝙ illa foret mere negatiua. qꝺ
libz ẽ vel nõ ẽ. ꝯñs falſũ. qꝛ ſua ꝯdictoria ẽ negatiua ali
ter foret ſua ꝯdictoria vera ſi affirmatiue ſignificaret.
Jtẽ ſi ſolũ denoiat̃ a ſcd̃a copula tũc tales ꝓpõnes. ois
hõ eſt vel fuit. ois hõ eſt vel erit. ſolũ ſignificarẽt ꝙ ois
hõ q fuit fuit. ⁊ ois hõ q erit erit, ⁊ tũc patet ꝙ termini
q ponuntur ampliari nõ ampliãtur diſiũcti. qꝺ erat ꝯ
iſtã poſitionẽ ꝓbandũ. ¶ Sed forte dr̃ qꝺ iſta ꝓpõ an
tixp̃s ẽ vel erit ẽ ꝓpõ de p̃ñti ⁊ de futuro. ⁊ cũ arguitur
pariter ꝙ eadẽ ꝓpoſitio eẽt ſimul affirmatiua ⁊ nega
tiua. Dicitur forte ꝙ illud ẽ verꝫ ſicut ꝙ eadem ꝓpoſi-
tio ẽ vl̃is ⁊ idefinita. ſicut ẽ q̃ſi ois ꝓpõ vl̃is affirmatiua
vt talis. ois hõ ẽ ẽ ipãmet ⁊ ſua ps. puta iſta. hõ ẽ. q̃re
ẽ vl̃is: ⁊ idefinita copulati. Jta etiã eadẽ rõne dr̃ ꝙ ea-
dem ꝓpõ ẽ affirmatiua ⁊ negatiua. puta iſta. nullꝰ deus
ẽ: qꝛ ẽ iſtamet ⁊ ſua ps ſicut duo ſunt duo ⁊ vnũ. ⁊ ſicut
hõ ẽ hõ ⁊ nõ hõ. Sed hec reſpõſio ad ꝓpoſitũ non eſt.
īferũtur. n. ꝯcluſiones iſte i ſenſu diuiſo ⁊ copulatiue ⁊
iſta rñſio ſolũ verba capit ideo relinquatur. ¶ Nõ. n. ẽ
dubiũ qn eadem ꝓpõ ſit v̉a ⁊ falſa. nec̃aria ⁊ ipoſſibilis
itelligẽdo iſtas cõcluſiões de ypothetiçis extremis: vt
pz de tali ꝓpõne. nullus deꝰ ẽ. nulla chymera ẽ. ⁊ ſic de
alijs. Et tũc ad argumẽtũ cũ arguitur ꝙ hec ſit vera
antixp̃s ẽ vel erit. qꝛ antixp̃s eſt. igr̃ ⁊c̃. dr̃ negãdo ꝯñaz
Et ad regulã allegatã dr̃ ꝙ iſta multiplicit̃ fallit. qꝛ fal
lit cũ diſtributiõe negatiua in ꝓpõnibus ſe falſificãtibꝰ
⁊ vbi diſiũctũ nõ ſignificaret ex compoſitione ſuarum
partiũ. ⁊ etiaz fallit quando ꝓpoſitiones ſunt de diſiun
ctis copulis niſi capiatur iſta copula a qua ſit denomi-
natio in antecedẽte. ¶ Ad aliud dicitur negãdo ꝯñam
denominãdo ꝓpoſitionez a prima copula vt prius: qꝛ
totũ qꝺ ſeqtur primam copulaz tenet ſe cum p̃dicato ſi-
cut in iſta. antichriſtus eſt ens vel erit ens ly ens ⁊ quic
quid ſequitur ſe tenet ex parte p̃dicati: qꝛ ly ens qꝺ eſt
pars p̃dicati non p̃cedit copulam aut partẽ copule ꝑn-
cipalis. vnde cõuertẽdo iſtã ꝓpõnem oportet capere ly
ens ⁊ totũ ſeq̃ẽs reducere ad ſubiectum.

¶ De appellationibus.

N materia appellatio-
nũ cõmunit̃
dicitur ꝙ p̃dicatũ appellat formaz
⁊ nõ ſubiectũ addentes ꝙ p̃dicatũ
appellare formã eſt ipm eẽ verifica
bile de ꝓnomine demõſtrante illꝺ
ꝓ quo ſupponit ſubm in ꝓpõne de
p̃ñti. ¶ Sz ꝑmũ dictũ nõ videtur
verꝫ. qꝛ ſubiectũ ẽt appellat ſuã formã. vt cũ dicit̃. vide-
batur albũ a nigro. cognoſcitur hõ. aliquãdo fuit albuz
nigrũ. ⁊ ſic de alijs. imo in iſta a nigro videbatur albũ.
appellat formã ſubm ⁊ nõ p̃dicatũ neqꝫ ps p̃dicati. Ne
qꝫ ſcd̃m dictũ verꝫ ẽ. qꝛ predicatuz in iſta. chymera erit
aliqꝺ albũ. eq̃ bene appellat formã cũ eq̃ bene ſuppõat
⁊ reſpectu ſimilis verbi ſicut in illa. tu eris aliqꝺ albuz.
⁊ tamẽ in iſta. p̃dicatũ nõ ẽ verificabile de ꝓnoie demõ
ſtrante rez ſignificatã per ſubm neqꝫ illi correſpondere
põt aliqua de p̃ñti vera ſic ſignificãdo. ⁊ generalr̃ ſequi
tur ꝙ in nulla ꝓpõne ipoſſibili p̃dicatũ appellat ſuam
formã ꝯñs eſt falſũ cũ eque bene ſupponant termini in
multis ꝓpõnibus ipoſſibilibus ſicͭ ſupponũt idẽ termi-
ni aut cõſimiles in multis ꝓpõnibꝰ poſſibilibꝰ ⁊ veris.
¶ Jſtud ex alio pz: qꝛ ſubiectũ nõ dat appellationẽ p̃di
cato. igitur vel a ſe hz vel a verbo. nõ a ſe. igitur a ver
bo. ⁊ ſi a verbo. igitur ſilr̃ predicatũ reſpectu ſimilis ver
bi ſilr̃ appellat. ¶ Et cõiter ſic putãtes regulas ponũt
⁊ dicũt ꝙ in ꝓpõnibus de p̃ſenti p̃dicata appellãt ſuaz
formã ſic ꝙ ad veritatẽ iſtarꝫ reqritur p̃dicata verifica-
ri in ꝓpria forma de ꝓnomine demr̃ante illud pro quo
ſupponit ſubm. Secundã regulã ponũt hanc ꝙ ꝓpoſi
tiones de p̃terito reqrunt ꝓpõnes de p̃ſenti. Ultimo ter
tiã regulã iſti regule ſimilẽ ponũt. ꝙ. ſ. ꝓpõnes de futu
ro reqrunt etiã ipſe ꝓpõnes de p̃ñti. Sz nullũ illorꝫ ẽ
verũ. primũ. n. nõ eſt verꝫ. qꝛ in iſta ꝓpõne ſor. non de-
mõſtratur vel ſor. nõ ẽ demr̃atus predicatum nõ appel
lat formã ſic ꝙ ei correſpõdeat aut correſpõdere poſſit
aliqua propoſitio vera de pronomine demonſtrante:
quia illa ẽ falſa. hoc non demr̃atur demr̃ando ſor. ⁊ ta
men prima erat vera: ideo veritas talis propoſitionis.
ſor. non demr̃atur. non exigit aliquam talem ſingularẽ
de pronomine demonſtratio pro veritate ſua: ſed potiꝰ
talis ſingularis repugnat illi. ¶ Jtẽ hec idefinita ẽ v̉a.
tantum animal eſt homo. ⁊ tamen quelibet eius ſingu
laris de pronomine demõſtratiuo eſt falſa. ideo hec. tã
tum animal eſt homo. non requirit ad ſui veritatẽ poſ
ſe habere talem propoſitionem veram. tantum hoc ani
mal eſt homo. ¶ Jtem tales propoſitiones forent fal-
ſe. ꝑmittitur denarius. incipit iſtans qꝺ non eſt eſſe. qr̃
ſecunda manifeſte eſt vera. vt patet per eius cauſas ve-
ritatis. ⁊ prima in caſu eſt vera licet quelibet eius ſin-
gularis in eodem caſu ſit falſa. ¶ Secũda regula etiaz
non eſt vera. quia hec. tu fuiſti maior q̃z tu es. eſt vera.
nunq̃z tamen fuit verum dicere de preſenti. tu es ma-
ior q̃z tu es. Jtem tu fuiſti omnis homo qui eſt in a. lo-
co. poſito ꝙ ante hoc fueris alibi: ſed nunc ſit primum
inſtans in quo tu es in a. loco. in quo non ſit alius nec
alia homo a te ⁊ tamen nunq̃z fuit ita. ꝙ tu es omnis
homo qui eſt in a loco. ¶ Et per idem tertia regula.
nõ eſt vera. quia iſta. iſte numerus erit binarius demõ

strando numerum q erit duo. instantia est vera: ⁊ tamē nūq̄ erit ita q iste numerus est binarius: q2 nunq̄ erit ita q ista duo instantia sint simul. ¶ Item aliqd erit. ⁊ tamen nūq̄ erit. ita q illud est. p3 de vocib9 ⁊ sonis q erunt qualitates successiue generabiles ⁊ corruptibiles: sicut posito etiam q in ista hora futura generabitur ali qua albedo sic q generatis aliqbus partib9 corrūpant alique duz alie generantur ⁊ seqtur q tota illa albedo que generabitur, p nullo instāti erit. ⁊ tamen erit quali tas ⁊ aliqd. Ideo aliqd erit ⁊ tamē nūq̄ erit ita q ip3 est. q2 in nullo instanti erit ita q ipsum est. ¶ Item ali qua, ppositio erit vera: ⁊ tamen nūq̄ erit ita q ipa ē ve ra. vt posito q, pferatur aliqua, ppositio. ita q quādo erit subiectum non erit predicatum ⁊ econuerso. ⁊ tunc p3 q illa erit vera. ⁊ tamē nūq̄ erit ita q ipa est vera. ¶ Et ita seqtur etiā q tu scies aliquam, ppōnem ⁊ ta men nunq̄ erit: ita q tu scis illam. q2 illa. homo ē ani mal. que, pferetur erit vera: ⁊, p tempore, p quo erit vera illam sciri non repugnabit. Et sic illa, ppositio erit ve ra que neq3 per tempus. neq3 p istans erit vera ⁊ ipa ñ est vera. ⁊ erit vera: ⁊ tamen neq3 incipit: neq3 īcipiet eē vā. ¶ Item de9 vel aliud a deo scit aliq̄ propositionē quā neq3 per tp̄s. neq3 per instans sciet ⁊ quā non scit ⁊ nec incipit: neq3 incipiet scire. Ex qbus satis p3 istas regulas non fore veras. Sed forte dī q in aliqb9, ppo sitionib9 de futuro est appellatio forme: i aliqbus aūt ñ q2 forte dī q in illis q̄ sunt vere de futuro quarum cuili bet potest corrñdere vna vera de pñti est appellatio for me in illis aut veris quarum cuilib3 non potest corrñde re aliq̄ de presenti vera non est appellatio forme.

¶ Sed ista rñsio pncipium petit non enim plus dic ni si q predicatum appellat formam in, ppositione i qua appellat ⁊ non appellat in, ppositione in qua non ap pellat. ⁊ non assignat rōnem diuersitatis. ¶ Ideo con cluditur q non omni, ppositioni de preterito vere corre spondet aut correspondere potest vna: aut plures de p̄ senti vera vel vere. neq3 omnis vera de pñti reqrit vnā veram de preterito. ¶ S3 vbi, ppositiones de pñti fue rint vere ⁊ de terminis simplicibus, p vna ⁊ simplici re supponentibus q̄ pro aliquo instanti erit aut fuerit. ibi, ppositio de presenti vera reqrit vnam de preterito ve ram. ¶ Etiā, ppositioni de preterito consimili modo vere corrñdere poterit vna de pñti vera. ¶ Et ita dici tur etiā de illis de futuro suo modo. ¶ Sed adhuc da to q cuilib3, ppositioni de futuro possit correspondere, ppositio de presenti. ⁊ datis illis regulis generalib9 illi quesitam materiam non determinant. neq3 sic dicētes tractant de appellatione termini. ¶ Item datis suis re gulis sic oppinantes non conseqnter respondent negā tes tales, ppositiōes. deus erit cras. aliquid fuit heri. q2 o. atis regulis illis isti de futuro de9 erit cras non oport3 corrñdere illam hoc est cras demonstrando deum. q2 non oportet q seruetur nisi predicatum in, ppria forma vt ipsimet concedunt. sed ly cras non est predicatum: ne q3 pars predicati. ideo non oportet qd̄ seruetur ly cras in, ppria forma in correspondente de presenti: sed sicut mutatur copula. ita debet mutari sua determinatio: ⁊ tē correspondebit. ista illi de futuro hoc ē nunc demōstrā do deum. ¶ Item arguitur q si hec est neganda deus erit cras. etiā ista est neganda. cras erit deus. q2 si ista esset concedenda maxime concederetur, ppter tale ar gumentum: tunc deus erit: ⁊ tunc est vel erit cras. igitur cras deus erit. ¶ Sed patet q minor est falsa apud sic oppinantes siue sit de disiunctiua copula. siue capiatur simpliciter de futuro. Et ideo dī cōcedēdo tales. cras deus erit ⁊ de9 erit cras. q2 vbicūq̄ ponatur ly cras an te. in medio aut post. tenet se cum verbo vel participio. q2 aduerbium est verbi: aut participij adiectiuum. ideo sic oppinantes sicut vnam concedunt habēt vtrāq3 cō cedere. Et si forte arguitur q iste sunt false: q2 sequitur tu eris cras. igitur tu eris crastina die. tu cras eris. igit tu crastina die eris. heri fuisti igitur hesterna die fuisti. negatur quelibet istarum consequtiarum. q2 nec crasti na dies erit: neq3 crastina dies potest eē.

Ideo de appellatione aliter dicimus sentientes q terminum aliquem appellare formam est ipsum significare suum formale significatum respe ctu alicuius verbi precedentis vel participij quod de notat illum terminum verificari, p materiali significa to formali coniuncto, p tempore ipsiusmet verbi. vn de in ista, ppositiōe. tu vidisti album: ly album appellat suam formam. ⁊ hoc non hab3 a se vt appellet: s3 ver bum facit illum terminum suā formam appellare de notando q tu vidisti rem que erat alba, p tempore pro quo tu vidisti. vnde iste termin9 album significat suum formale significatum extra, ppositionem non tamē ap pellat formam extra, ppositionem. q2 appellatio nō est simpliciter termini significatio formalis: sed est signifi catio respectu verbi vel participij denotantis istū ter minum verificari, p tempore ipsiusmet verbi vel parti cipij non solum, p significato materiali simpliciter. sed, p matiali coniuncto formali. Ex quib9 sequitur q ista, ppositio tu vidisti albū non significat solum quod tu vi disti aliquid quod fuit albū: sed significat quod tu vidi sti aliquid quod fuit album pro tempore pro quo tu vi disti ipsum.

Sed dubium inciditur vtrum subiectum, p positionis aliquando ap pellet formam. ⁊ arguitur q sic. q2 in ista, ppōne vide batur album. ly albū appellat formā. ⁊ est sub3. igit ⁊c. Secūdo sic in ista, ppositione, pmittitur dnarius ab ali quo ly denarius appellat formā: ⁊ non solum formā: s3 rōne. igit ⁊c. ¶ Tertio sic sub3 aliquādo appellat rō nem. igit ⁊ formam p3 ɔña. q2 non est appellatio rōnis nisi sit appellatio forme ⁊ antecedēs p3 de talibus co gnoscitur for. intelligitur rosa.

Ideo dī q subm aliqndo appellat formam. et hoc est quādo postponitur verbo vel pti cipio. ⁊ ita ēt aliquando predicatum non appellat for mam quando anteponitur verbo aut participio saltē respectu istius verbi: aut participij. quia nullus termi nus appellat formam respectu verbi. aut participij se quentis. vnde in illa. album videbit nigrum. ly nigrum appellat formam respectu illius verbi videbit. quia ista propositio album videbit nigrum. denotat q al bum videbit rem cui erit iniuncta nigredo reddens. istam rem nigram pro tempore: pro quo album vi debit istam rem subiectum: aut non appellat formam

respectu istius verbi videbit sed respectu verbi substantiui istius temporis cuius est verbum a quo accipit suppositionem. vnde illa. album videbit nigrum significat ꝙ illud quod erit albū videbit nigrum pro tempore pro quo erit nigrum. ⁊ ideo illa propositio. albuꝫ videbit nigrum pro pluribus verificari potest ex parte illius termini album q̃ꝫ ex parte illius termini nigrum ⁊ causa est quia terminus precedens hoc verbum videbit supponit virtualiter respectu verbi substantiui de futuro qđ patet resoluendo. album erit videns nigruꝫ. eandem enim vim habent alia verba adiectiua a parte ante sicut verba substantiua eiusdem temporis cuius sunt illa q̃uis non liceat resoluere omnia in sua participia propter penuriam vocabulorum non conuertibiliter significantium. li nigrum aūt supponit respectu verbi adiectiui vel participij adiectiui: ideo illa propositio significat ꝙ illud qđ erit album videbit nigrum. nō simpliciter qđ erit nigrum. sed qđ erit nigrum pro tempore pro quo videbitur. ¶ Aliud dubium vtrum sit illa vera in. a. istāti. sor. erit aliquod album posito ꝙ in. a. instanti sor. erit niger. sed post. a. erit albus. ⁊ arguitur ꝙ sic. quia in. a. instanti sor. erit aliquid ꝙ erit album. igit̃ sor. in. a. instanti erit aliquod albuꝫ. ¶ Item in. a. instāti sor. erit hoc demonstrato sor. ⁊ hoc erit aliquod albuꝫ igitur in. a. instanti sor. erit aliquod album. patet consequentia. quia li albū solū supponit pro eo qđ erit albuꝫ.

Oppositum tñ arguit̃ qꝛ in. a. instanti sor. erit aliquod nigrū: igit̃ pro tūc nō erit aliqđ albū. patet cōsequētia qꝛ aliter sequeretur ꝙ pro eadē mēsura tēporis adequate ⁊ pro eodē instāti. erit sor. aliquod albū. ⁊ aliquod nigrū.

Ideo dicit̃ ad dubiū ipsum negādo posito illo casu. ⁊ causa est qꝛ illud verbū erit est determinatū per li. a. istāti. ⁊ ideo nō trāsit cū sua determinatione nisi in alba que erūt in. a. instāti. ⁊ est sensus ꝙ in. a. instāti sor. erit aliquid qđ erit albū in. a. instāti. Et si forte cōtra illud arguit̃ qꝛ per idē illa in. a. instāti tu eris homo. significaret ꝙ in. a. instāti tu eris homo qui erit homo in. a. instāti. ⁊ per idē illa. in. a. instāti tu eris ois homo. significaret ꝙ in. a. instāti tu eris ois homo qui erit in. a. instāti. ⁊ ēt sequit̃ posito ꝙ solus eris homo p istā horā ꝙ illa erit vera. per istā horam tu eris ois homo. ⁊ tūc sequit̃ ꝙ eris ois homo. sequit̃ eniꝫ aliquādo tu eris ois homo: igit̃ tu eris ois homo. cōsequēs falsum est qꝛ sequitur tu eris ois homo. añxp̄s erit homo igit̃ tu eris añxp̄s cōsequētia patet qꝛ ex opposito sequit̃ oppositū qꝛ si nō eris ois homo: neqꝫ per tēpus: neqꝫ per instans eris ois homo ⁊ per consequens nunq̃ꝫ eris ois homo. ¶ Et sequit̃ tūc ꝙ per totā istā horā erit ita ꝙ tu incipis esse ois homo ⁊ erit ita ꝙ tu desinis esse ois homo. qꝛ cōtinue erit ita ꝙ in dato instāti tu es omnis homo ⁊ nō imediate ante datū instās tu fuisti ois homo ⁊ nō immediate post datum instās tu eris omnis homo. qꝛ nō immediate post illud instans eris omnis homo qui erit neqꝫ immediate ante instans illud fuisti omnis homo qui fuit. ¶ Itē dato isto sequitur ꝙ tu differs ab asino quia in. a. hora differs ab asino. igitur differs ab asino consequentia patet vt prius ⁊ consequens falsum. quia sequitur. tu differs ab asino: sꝫ brunellus erit asinus. igitur tu differs a brunello. ꝯñs falsuꝫ qꝛ iste nunq̃ꝫ erit simul tecū vt ponit̃. ¶ Sed ad illa dꝛ negato dubio ꝯcedēdo ꝙ illa. i. a. istāti tu eris hō significat ꝙ i. a. istāti tu eris hō qui erit in. a. instanti ⁊ ꝯñter conceditur alia ibidem adducta: scilicet ꝙ tu eris omnis homo per totā istam horam ⁊ etiam ꝙ tu per totam istam horam eris omnis homo: ⁊ hoc supposito casu ibidem posito. ⁊ vlterius etiam conceditur per idem ꝙ tu eris omnis homo qui erit vnq̃ꝫ quia in. a. instanti tu eris omnis homo qui erit vnq̃ꝫ. quoniam illud relatiuum capit suppositionē a suo antecedente limitato vel verificato pro certa differentia temporis: hoc tamen conceditur posito ꝙ a. sit instās illius hore per quā tu solus eris homo sicut ibidem in casu quodam positum est. Et cum arguitur tu eris omnis homo. antichristus erit homo: igitur tu eris antichristus. negatur consequentia: ibi eniꝫ non arguitur a superiori distributo cum debita constantia vnde antecedens habet multas causas veritatis disiunctiue. puta tales: tunc tu eris omnis homo. vel tunc tu eris omnis homo ⁊c̃. demonstrando tempus vel instans. ⁊ ideo si debeat argui a superiori ad suum inferius oportet capere constantiam illius temporis pro quo tu eris omnis homo sic arguendo: tu eris omnis homo ⁊ pro eadem mēsura adequate pro qua tu eris omnis homo antichristus erit hō. igit̃ tu eris antichristus. ¶ Et quādo vlterius infertur ꝙ per totam istam horam erit ita ꝙ tu incipis esse omnis homo. ⁊ erit ita ꝙ desinis esse omnis homo. negatur consequentia. ⁊ ad probationeꝫ cum arguitur ꝙ quocunqꝫ instanti dato istius hore erit ita ꝙ pro tunc tu eris omnis homo. ⁊ non immediate ante illud instans fuisti omnis homo. Dicitur negādo minorem quia immediate ante illud instans fuisti ois homo. posito ꝙ simus in medio instanti hore per quaꝫ tu solus eris homo: ⁊ etiam immediate post hoc tu eris omnis homo demonstrato eodem instanti quia iste nō plus significant nisi ꝙ imediate post hoc tu eris omnis homo qui immediate post hoc erit ⁊ imediate ante hoc fuisti omnis homo qui immediate ante hoc fuit. Similiter hec. immediate post hoc aliquod album erit sor. significat ꝙ immediate post hoc aliquod album erit sor. qđ immediate post hoc erit. Ista etiaꝫ. cras album erit nigruꝫ. significat ꝙ album qđ erit cras erit nigrū cras. ¶ Semper enim aduerbium refertur ad verbum vel participium vbicunqꝫ in propositione situetur. ⁊ cum vlterius infertur ꝙ tu differs ab asino. dicitur concedēdo ⁊ respondendo vt prius ⁊c̃. Ex quibus patet non esse differentiam quo ad veritatem aut falsitatem inter illas propositiones. nunc necessario deus est ⁊ deus necessario est nunc. tunc anima antichristi necessario erit. ⁊ anima antichristi necessario erit. tūc in. a. instanti necessario ista anima fuit ⁊ ista anima necessario fuit in. a. instanti: ⁊ causa est quia aduerbium vbicunqꝫ in propositione situetur semper idem determinat ⁊ eandem vim habet. Et si arguitur forte ꝙ ista sit vera. nunc necessario deus est: quia nunc deus est. ⁊ nunc non potest non eē. igitur ⁊c̃. negatur consequentia. neqꝫ ista sic exponitur quia li nunc debet determinare li esse in secunda exponente sicut determinat li est in antecedente non lꝫ necessario.

Erba significantia actuȝ mē
tis vt scio cognosco itel
ligo ⁊c̄. denotant cognitionem rerū
significatarum a terminis sequenti
bus ipsa verba per cōceptum vel cō
ceptus sinonimos cum illis termis
sequentibus ista verba: ⁊ hoc i recto
vl' in obliquo. vnde ista ꝓpositio. tu
cognoscis sor. significat ꝙ tu cognoscis sor. ꝑ hūc conce
ptum sor. in recto vel in obliquo. similiter tu scis sor. cur
rere. significat ꝙ tu scis sor. currere per cōceptus quibꝰ
subordinatur ista ꝓpositio vocalis sor. currit. Ex quibꝰ
pȝ tales consequentias non valere: tu scis te esse hoiem
igr̄ tu scis te eē animal. consequēs. n. significat ꝙ tu scis
te esse animal ea rōne qua aīal. i. conceptu ꝓprio quo
itelligitur vel significatur aīal. mō stat ꝙ nō habeas istū
conceptum aīal. iō non seqtur tu scis te eē hoieȝ. igitur
tu scis te eē animal. Ex qbꝰ ēt secūdo pȝ tales ꝯñas nō
valere. iste terminꝰ homo significat hoiem. igit̄ signifi
cat aīal. imo ille terminꝰ homo non significat aliqd lȝ i
finitos hoies significet. Similiter non seqtur. hec ꝓposi
tio sor. currit significat sor. currere. ⁊ sor. currere ē aliqd.
igit̄ hec ꝓpositio significat aliquid. nihil eniȝ significat
aliqd nisi iste terminꝰ aliqd: ⁊ nulla ꝓpō significat aliq̄
liter eē nisi illa aliq̄liter est. neqȝ aliqd significat aliquid
eē nisi ista aliquid ē.

Sed forte ꝯ̄ dicta arguit̄. ⁊ pꝛio ꝓbando ꝙ iste ter
minus hō significat aīal. qꝛ iste terminꝰ hō si
gnificat hoiem. ⁊ omnis homo itelligitur eē animal vt
pono. igitur significat aīal. tȝ cōseqntia: qꝛ ly significat
ad oē quod intelligitur se extendit. Secūdo sic. qꝛ seqtur
ꝙ deꝰ non cognosceret hoiem: qꝛ per nullū conceptū co
gnoscit hoiem cū ipe deꝰ ꝑ nullā itentionē ab eo sepataȝ
itelligat hoiem. Tertio seqt̄ ꝙ tales ꝯñtie mētales eēnt
bone. sor. cognoscis. igit̄ cognoscis sor. hoiem cognoscis
igit̄ cognoscis ho iem. ꝯñs tñ est falsum ⁊ ꝯña ꝓbat̄. qa
si ista ꝓpō mētal' sit vā. sor. cognoscis. seqt̄ ꝙ sor. cogno
scis per istum conceptum sortem vel sortes: sȝ cum ista
non plus significet. tu cognoscis sortem. nisi ꝙ tu cogno
scis aliquid ꝑ conceptum talem sor. sequitur ꝙ illud cō
sequens nunq̄ȝ est falsum illo antecedēte existente vero.
¶ Sed forte dicit̄ ꝙ iste consequentie mentales sunt bo
ne. Sed cōtra qa tunc cōsequētie vocales illis subordi
nate forēt bone. puta iste. sor. cognoscis. igitur cognoscis
sor. patrem tuum cognoscis igitur cognoscis patreȝ tu
um. que tamen non valēt. Sed ad pꝛimū dicit̄ negatio
cōsequentiā. iste terminus homo significat hoiem ⁊ oīs
homo intelligit̄ esse aīal. igit̄ significat aīal. qꝛ lȝ vis isti
us termini significat vsqȝ in rē que nō est: trāseat: non tñ
trāsit nisi ex cōceptu iā habito: ⁊ ista ꝓpositio iste termi
nus homo significat aīal. significat ꝙ iste terminus ho
mo rē que pōt itelligi eē aīal dat cognoscere per talē cō
ceptū aīal. qd̄ est falsuȝ. licet. n. li. significat aut li itelligo
vim suā extēdat quo ad esse rei intellecte per cōceptum
aliquē: nō tamē extēdit se quo ad cōceptus per quos de
notatur rē intelligi: sed istos esse pꝛesupponit. ¶ Ad ali
ud cum isertur ꝙ deus nō cognoscit hominē. negat̄ cō
sequētia. ⁊ cū ar̄ ꝙ si deus cognoscit hominē ipe cogno
scit hominē per talē conceptū homo. dicit̄ negando cō
sequentiā. dicitur enim ꝙ illud dictū superius intelligē
dū est sic ꝙ illa ꝓpositio. deus cognoscit hoiem signifi
cat ꝙ deus cognoscit hominē per talē cōceptū homo vl'
per aliqd sibi equiualēs. puta seipsum. ipse enim est vl'is
intentio omnium rerum: ideo ista consequentia de deo
valet. deꝰ sor. cognoscit. igitur deꝰ cognoscit sor. hominē
deꝰ cognoscit. igit̄ deꝰ cognoscit hoieȝ. ¶ Ad t̄tiū cū in
fert̄ ꝙ tales ꝯñtie mētales eēnt bone. sor. cognoscis. igit̄
cognoscis sor. hoiem cognoscis. igit̄ cognoscis hoiem.
Dicitur concedendo consequentiam sicut ꝓbat argu
mētum: ⁊ sequitur etiam ex dictis. ¶ Et cum arguitur
ꝙ nō. qꝛ ēt tales vocales valerēt. hoiem tu cognoscis. igi
tur cognoscis hoieȝ. albū cognoscis: igit̄ cognoscis al
bum dr̄ negando consequētiam.

Sed dubium icidit vtꝝ hec sit vera tu co
gnoscis sor. sic significādo
posito ꝙ sor. sit corā te de quo sufficiēter aduertas ⁊ suf
ficientē habeas noticiā singularē hoc excepto ꝙ nescias
illū vocari sor. ⁊ arguitur ꝙ sic ꝑmo: qꝛ si vltra cognitio
neȝ quā habes de sor. cognosceres ꝙ vocaretur sor. cum
alijs ꝑtibꝰ ista foret vera tu cognoscis sor. sȝ ꝓpter incipe
te scire illū vocari sor. non efficitur vera hec. tu cogno
scis sor. igitur seqt̄ ꝙ illa ē vera absqȝ hoc ꝙ scias illuȝ
vocari sor. pȝ ꝯña ⁊ minoꝛ. qꝛ si i dato casu efficeret̄ ve
ra hoc esseȝ. qꝛ iste terminꝰ sor. significaret tñ q̄ȝtū vocatū
sor. quod ē falsum. qꝛ tūc seqtur ꝙ iste hō cras non erit
sor. demōstrato sor. posito ꝙ cras non erit vocatus sor.
⁊ posset tūc sor. icipe. eē sor. ⁊ desinere eē sor. ipo nō desi
nente eē hoie. ⁊ per ꝯñs tales t̄mini homo asinus: signi
ficant tñ q̄ȝtum vocatum hō ⁊ vocatum asinus. ⁊ tūc
seqtur ꝙ nullus termius foret mere substantialis: que
omnia sunt falsa. igitur iste terminus sor. non subordi
natur illi complexo vocatum sor. ¶ Secūdo ad dubiuȝ
arguit̄ sic. ponatur platonem scire ꝑ oīa de sor. sicut po
situm est te scire: ⁊ vltra hoc ponatur ꝙ ipse sciat ꝙ vo
cet̄ sor. tūc plato scit ꝙ iste est sor. demōstrādo sortem. ⁊
cognoscit sor. sed oēm noticiam quā habet plato de sor.
habes tu pꝛeter hoc ꝙ tu nescis istū vocari sor. igit̄ seq
tur ꝙ tu scis istū esse sor. ⁊ cognoscis ipsuȝ esse sor. in da
to casu. sicut plato scit cum illa particula non videt̄ tol
lere quin scias sicut plato. ¶ Tertio dato opposito du
bij sequitur nō esse possibile te scire istū esse sor. nisi sci
res istum vocari sor.

Oppositum tamē arguitur. qꝛ si tu cogno
scis sor. in dato casu sequit̄ cuȝ
aliis positis ꝙ tu scis ꝙ iste ē sor. sicut plato scit. Ad par
tem tñ negatiuā dubij arguit̄. qꝛ tu dubitas hoc eē sor.
igit̄ nō scis hoc esse sor. patet cōsequētia ⁊ añs arguitur
qꝛ i dato casu. hec est tibi dubia hoc est sor. quā adequa
te scis significare hoc esse sor. igitur tu dubitas hoc esse
sor. ¶ Pro huius dubij solutione supponuntur aliqua.
¶ Primo ꝙ iste terminus mentalis sor. naturaliter si
gnificat sortē. ¶ Scd̄o ꝑmittit̄ ꝙ nō pōt eē ꝙ iste termi
nus sor. sit in mēte quin significet sor. ⁊ per cōsequēs qn
per ipsū appꝛehēdat̄ sor. pȝ ꝑma ps qꝛ iste terminꝰ natu
raliter significat. ⁊ secūda patet. qꝛ significare est potētie
cognitiue naturaliter operāti aliquid vel aliqua vel ali
qualiter repꝛesentarē. ¶ Tertio ꝙ oīs intentio alicuius
rei in intellectu existens est noticia incomplexa eiusdem

rei patet. qꝛ nulla potest poni rationabiliter noticia rei incomplexa nisi ꝯceptus. ¶ Quarto istis adiũgitur ꝙ iste terminus soꝛ. vocalis vel scriptus est singulis ⁊ non subordinatur huic cõplexo vocatũ soꝛ. qꝛ tunc per ideꝫ ille terminus homo subordinaret᷑ huic cõplexo vocatũ homo. patet cõsequẽtia. ⁊ cõsequẽs est falsum. qꝛ tamẽ nullus terminus vocalis vel scriptus foret mere substã tialis sequitur etiã ꝙ talis ꝓpositio nõ foret ĩpossibilis homo est asinus. homo ẽ albedo. qꝛ significarẽt. ꝙ homo est vocatus asinus. ⁊ ꝙ homo est vocatus albedo. quoꝝ quodlibet est possibile. Quinto supponitur. ꝙ iste terminus singularis soꝛ. vocalis vel scriptus nõ subordinatur huic complexo ille homo huius coloris ⁊ tante q̃ꝫtitatis ⁊ in tali situ. ⁊ sic de alijs conditionibus patet illud. qꝛ aliter sequitur ꝙ soꝛte non desinente esse homine ipse desineret esse soꝛ. ⁊ ꝙ soꝛ. erit homo quando ipse non erit soꝛ. cõsequẽs falsum. ⁊ cõsequentia arguit᷑. qꝛ soꝛ. erit homo quãdo nõ erit. iste homo huius coloris in hoc situ ⁊ cum tãta q̃ꝫtitate ⁊c̃. ideo aliquãdo nõ erit soꝛ. quãdo erit homo. tenet cõsequẽtia per responsionẽ. Et per idẽ etiã patet. ꝙ iste terminus homo non subordinat᷑ tali cõplexo. tale quale ẽ homo. vel huic simile homini. patet illud. qꝛ tũc talis ꝓpositio mẽtalis. asinus est homo. aut stannũ est argentũ ⁊ similes forent possibiles. qꝛ iste non plus significarẽt nisi ꝙ asinus est talis qualis est homo. ⁊ stannũ est tale quale est argẽtũ ⁊ tũc seqtur hoc ꝯcesso ꝙ iste terminus homo nõ foret species specialissima. qꝛ predicaretur vere ⁊ affirmatiue de pluribus specie differẽtibus. ¶ Per idẽ etiã. iste terminus soꝛ. mẽtalis non foret singularis. qꝛ posset p̄dicari de soꝛ. ⁊ pluribus sibi similibus. Et sequitur vltra ꝙ nulla ꝓpositio mẽtalis potest eẽ singularis. imo etiã sequitur ꝙ nulli forẽt termini substantiales que oĩa ĩconueniẽtia videtur. ¶ Ideo est ꝯcludendum ꝙ tales termini soꝛ. plato mere substãtiales sunt ⁊ subordinant᷑ ꝯceptibus mere substãtialibus nullã. similitudinẽ extrĩseam ⁊ accidentalẽ connotantibus similiter iste terminus homo subordinatur vni ꝯceptui simplici substantiali qui significat. tantũ q̃ꝫtum hoc cõplexum animal rationale. non tamen subordinatur illi complexo. ⁊ sic de alijs. ¶ Et per ista dicitur ad dubiũ ipsum concedẽdo. qꝛ cum iste terminus soꝛ. non subordinet᷑ conceptui connotanti vocationẽ sequitur ꝙ possibile est te cognoscere soꝛ. absqꝫ hoc ꝙ scias quis sit vocatus soꝛ. qꝛ ista propositio tu cognoscis soꝛ. non plus significat nisi ꝙ tu cognoscis illũ qui est soꝛ. per intentionẽ seu noticiam que est iste terminus mẽtalis soꝛ. vel cui subordinat᷑ talis terminus vocalis aut scriptus soꝛ. ¶ Et ad argumentũ in oppositũ cum arguitur. ꝙ illa est tibi dubia in illo casu. hoc ẽ soꝛ. quã adeq̃te scis significare hoc eẽ soꝛ. igit᷑ ⁊c̃. dicit᷑ negando añs. nõ. n. scis illã significare hoc eẽ soꝛ. qꝛ non ĩtelligis p̄dicatũ eius posito ꝙ iste terminus sit singularis ⁊ substãtialis: qꝛ nihil scis ip̄ꝫ significare nisi forte caperet᷑ ly soꝛ. pro homine vocato tali noĩe sicut sepe vtimur terminis eis abutẽdo cũ dicimꝰ ꝙ scimus adã fuisse ⁊ antichristũ fore. ⁊ sicut dicimus scire fenicẽ fore. ⁊ tamen forte nõ habemus ꝯceptũ singularẽ ⁊ substãtialẽ cui talis terminus adã vel antixp̄s subordinatur dum illi termini vocales sunt singulares ⁊ substantiales lꝫ possumus illum habere: sed frequenter per tales terminos vocales ĩtelligimus res sic vocatas puta per istũ terminũ antixp̄s ĩtelligimus hominẽ vocatũ illo noĩe antixp̄s. per istũ terminũ fenix ĩtelligimus animal vocatũ tali nomine aut aliq̄d huiusmodi. ⁊ tũc sic app̄hendẽti nõ sunt tales termini mere substantiales. neqꝫ singulares. In dicto igit᷑ casu ista ꝓpositio hoc est soꝛ. nõ est ĩtellecta a te habito ꝙ iste terminus sit singulis. qꝛ iste terminus vocalis soꝛ. non tibi significat soꝛ. neqꝫ ĩducit te in noticiã soꝛ. Ex p̄dictis pꝫ istã ꝯñaꝫ valere tu scis soꝛ. eẽ soꝛ. igit᷑ tu cognoscis soꝛ. tu scis chymerã posse ĩtelligi. igit᷑ tu cognoscis chymerã. pꝫ ꝯña. qꝛ notitia cõplexa p̄supponit notitiã incõplexã. ¶ Iteꝫ nõ potes scire hoc eẽ soꝛ. nisi habeas in mẽte talẽ ꝓpositionẽ hoc est soꝛ. ⁊ ista nõ põt esse in mente nisi sit eius p̄dicatũ in mẽte ⁊ illud p̄dicatũ nõ põt esse in mente nisi significat soꝛ. vt pꝫ ex p̄ma ⁊ scd̃a suppositione.

Ultimum dubium vtꝝ posito ꝙ cognoscas tulliũ ⁊ nescias ip̄m vocari ciceronẽ vel marcũ cognoscas etiã ciceronẽ existẽtibus illis noĩbus sinonimis. Ad q̄d dicit᷑ ꝙ tu cognoscis marcuꝫ tulliũ ⁊ ciceronem. qꝛ sinonima vocalia vel scripta eidẽ ꝯceptui subordinãtur. lꝫ nõ sit ita de ꝯuertibilibus distĩctis a sinonimis. vnde nullus terminꝰ vocalis aut scriptus significat alicui homini nisi iste terminus subordinet᷑ eidẽ homini alicui cõceptui secum cõuertibili ⁊ sinonimo ⁊ hoc vt terminus est. ⁊ per hoc etiã patet ꝙ nullus terminus vocalis vel scriptus vt terminus ĩtelligit᷑ ab homine nisi iste subordinet᷑ vni termino secũ sinonimo. ¶ Sed forte ꝯtra id q̄d superius dĩ. s. ꝙ talis terminus soꝛ. nõ subordinat᷑ cõceptui significanti. tantũ q̃ꝫtũ hoc cõplexum. simile soꝛti. sic arguit᷑. posito ꝙ soꝛ. sit corã te de quo habeas ꝯceptũ cui subordinat᷑ iste terminus vocalis. soꝛ. tũc te diuerso ad aliq̄ꝫ partẽ ponatur in eodẽ situ plato remoto soꝛ. te nõ percipiẽte mutationẽ aliq̄ꝫ: ⁊ seqtur ꝙ te ꝯuerso ad platonẽ iste cõceptꝰ soꝛ. in mẽte tua vtrũqꝫ istoꝝ significat. similiter ⁊ iste cõceptꝰ plato. qꝛ quarũcũqꝫ ĩtentionũ omnino similiũ vel oĩno siles res significãtiũ qcq̄d significat vna significat alia: sed vna earum significat soꝛ. igitur ⁊ alia significat soꝛ. ⁊ ecõtra. Ideo dicitur admisso casu negãdo maiorem. s. quarũcũqꝫ ĩtentionũ omnino similiũ vel oĩno similes res significãtiũ quicquid significat vna significat alia ad bonũ inttellectũ: sed veꝝ est ꝙ quarũcũqꝫ duaꝝ ĩtentionũ omnino similiũ qualecũqꝫ significat vna significat alia. Unde iste terminus soꝛ. talẽ reꝫ significat qualis est plato. non tamen illud significat q̄d ẽ plato. q̃ꝫuis sic appareat. neqꝫ est miꝝ si decipimur in illis cõceptibus putãdo ꝙ sint conuertibiles cum simus decepti in rebꝰ ab illis significatis ⁊ nobis sensatis. vnde nõ est imaginandũ ꝙ termini mẽtales substãtiales sua significata significẽt propter eoꝝ similitudinẽ extrinsecã. vnde iste terminus mẽtalis substãtia significat rem diuisibilẽ ⁊ incorporeã que nullã similitudinẽ extrĩsecam adinuicẽ habent ab aliquo sensu perceptibilem. ¶ Ita etiã iste terminus mẽtalis ens omnia entia vnica ĩtẽtione significat ⁊ nõ ꝓpter omniũ entiũ similitudinem extrinsecam perspectam aut a sensu perceptam.

¶ Explicit capitulum de appellationibus.

¶ Incipit capl'm de ꝓbatione ꝓpõnis vniuersalis.

PRopositio vniuersalis affirmatiua nõ exceptiua cuius p̃mus termin⁹ ẽ ly ois aut secũ ꝯuertibilis ex cõpositione primaria suoꝝ t̃minoꝝ significãs hꝫ exponi per copulatiuã cuius p̃ma pars est idefinita vel particularis illius vl'is. ⁊ scõa pars est vl'is negatiua cui⁹ subm est sinoimꝫ cũ termino distributo per illud signũ vl'e. p̃dicatũ autẽ est oppositũ ꝯdictorie p̃dicato eiusdeꝫ ꝓpositionis vl'is. Et vꝫ ꝯña ab ista exposita ad istã copulatiuã ⁊ ad q̃zlibet eius parteꝫ p̃ncipalem. Et ecõuerso ab ista copulatiua ad illã expositã vꝫ argumentũ de forma. non tñ vꝫ ꝯña a q̃libet parte isti⁹ copulatiue p̃ncipali ad illã expositã. Et ꝓpt̃ hoc valet argumẽtũ. aial currit. ⁊ nullũ est aial nõ currẽs. igit̃ omne aial currit. Sed non ois vniuersalis hꝫ ꝓbari per idefinitã vel particularẽ suã ⁊ vniuersalẽ negatiuã. vt pꝫ de istis. icipit ois homo eẽ sor. in hoc istãti tm̃ ois sol lucet. totus sor. est minor sor. Et sicut dr̃ de ly ois ita dr̃ de ly vterqꝫ q̃libet ⁊c̃. vt alter hõ currit. ⁊ nõ est alter hõ nõ currẽs. igit̃ vterqꝫ hõ currit. Sil'r de futuro aliqs hõ curret. ⁊ nullus erit hõ non currẽs. igitur q̃libꝫ hõ curret. Et nõ debet sumi illa minor sic. nullus est vel erit homo nõ currẽs. vt ante dcm̃ est. Ex q̃bus pꝫ istã eẽ falsam. vterqꝫ hõ currit. posito ꝙ duo hoies currãt ⁊ alij q̃escant. qꝛ eius ꝯdictoria est vera. alter hõ nõ currit. qꝛ alter aliquoꝝ hoium non currit. ideo vna eius exponẽs ẽ falsa. s. nõ est alter hõ nõ currẽs. ¶ Iteꝫ seq̃t̃ vterqꝫ hõ currit. sed q̃libet hõ est alter hõ. igitur q̃libet hõ currit. ⁊ minor ẽ vera. qꝛ q̃libet hõ est alter hõ aliquoꝝ hoiuꝫ. Ex q̃bus patet vlterius illã ꝯñaꝫ eẽ bonã. vterqꝫ homo currit. igit̃ q̃libet hõ currit. sed nõ ecõtra. qꝛ vnico hoie exñte añs est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. qꝛ ex ꝯñte seq̃tur ꝙ alter hõ currit. ⁊ seq̃tur. alter hõ currit. igit̃ duo hoies sunt. ꝯña pꝫ. ⁊ ꝯñs est ꝯtra casum. Seq̃tur etiã istã eẽ ipossibilẽ. vtrũqꝫ oculũ habẽdo tu potes videre. qꝛ eius ꝯdictoria est vera. s. alteꝝ oculũ habẽdo tu non potes videre. qꝛ alteꝝ oculũ duoꝝ oculoꝝ puta equi habẽdo tu nõ potes videre. ⁊ alteꝝ duoꝝ oculoꝝ equi põt eẽ alter oculus. igit̃ alteꝝ oculũ habẽdo. tu nõ potes videre. pꝫ ꝯña. ab iferiori ad suũ superius cũ debita ꝯstãtia negatiõe postposita. Et ideo neqꝫ vtrũqꝫ oculũ habẽdo tu potes videre. neqꝫ neutꝝ oculũ habẽdo tu potes videre. sed alteꝝ oculũ habẽdo tu nõ potes videre. ⁊ alteꝝ oculũ habẽdo tu potes videre posito ꝙ habeas duos bonos oculos ex quoꝝ quolibet sufficiẽter videre possis. Et cõsequẽter cõcedendum est ꝙ vterqꝫ illoꝝ qui est sor. currit. ⁊ tamen solus sor. currit. demonstrato sor. ⁊ platonẽ quoꝝ solus sor. currat. qꝛ alter illoꝝ qui est sor. currit. ⁊ non est alter illorum qui est sor. non currens. igitur ⁊c̃.

Sed forte arguit̃ cõtra istũ modũ exponẽdi ꝓbãdo ꝙ nõ valet ꝯña ab exposita ad suas exponẽtes ⁊ ecõtra. qꝛ nõ seq̃tur aliq̃ ꝓpositio est ꝓpositio vera. ⁊ nihil est ꝓpositio. non ꝓpositio vera. igit̃ ois ꝓpositio est ꝓpõ vera. añs enim in casu est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. posito. s. ꝙ a ꝓpõ que sit aliquid sit ois propositio vera. ⁊ sit. b. ꝓpositio falsa que nõ sit aliq̃d. põt enim eẽ ꝙ aliq̃ ꝓpõ nõ sit aliq̃d. puta mẽtalis. ⁊ ꝙ aliqua sit aliquid puta vocalis vel scripta sicut populus nõ est aliq̃d. qꝛ non est substãtia nec accñs nec ẽ corpus cũ nõ sit q̃ztitas ꝯtinua neqꝫ aial neqꝫ hõ. ⁊ nõ sint plures ꝓpõnes q̃ꝫ. a. ⁊. b. tunc patet antecedẽs fore veꝝ. et ꝯñs falsum. ¶ Itẽ nõ seq̃tur populus currit ⁊ nihil est populus nõ currẽs. igitur ois populus est currẽs. posito. n. ꝙ aliqs ppl'us currat ⁊ aliqs non. tũc añs est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. qꝛ aliqs est populus nõ currẽs. ¶ Itẽ nõ seq̃tur. aliq̃ ꝓpõ vniuersalis affirmatiua de tertio adiacente est falsa. ⁊ nulla est ꝓpõ vniuersalis affirmatiua de t̃tio adiacẽte nõ falsa. igit̃ ois ꝓpõ vl'is affirmatiua de t̃tio adiacente est falsa. ⁊ tñ hic arguit̃ a copulatiua exponẽte ad expositã. igitur ⁊c̃. pꝫ ꝯña ⁊ minor. sed maior arguit̃. qꝛ posito ꝙ non sit aliq̃ ꝓpõ vl'is de tertio adiacẽte affirmatiua nisi ꝯñs. ⁊ añs formale ꝯñtie est añs veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. qꝛ se falsificat sic significãdo. ¶ Itẽ illa ꝯña nõ valet aial scis eẽ ⁊ nihil ẽ aial q̃n illud scias eẽ. igit̃ oẽ aial scis eẽ. ⁊ hic arguit̃ per regulã. igr̃ ⁊c̃. ꝯña pꝫ ⁊ minor: sed maior arguit̃ ponẽdo ꝙ oẽ aial qδ est aial scias eẽ. ⁊ ꝙ scias adã nõ eẽ tũc est añs istius ꝯñtie veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. s. omne aial scis eẽ. qꝛ aliqδ aial scis nõ eẽ. igit̃ aliqδ aial nõ scis esse. patet ꝯña. ⁊ arguit̃ añs. qꝛ tu scis hoc nõ eẽ demr̃ato adã. vt pono. igit̃ hoc scis non eẽ. pꝫ ꝯña satis ⁊ vltra hoc scis nõ eẽ. igr̃ aliqδ aial scis nõ eẽ. pꝫ ꝯña. ab iferiori ad suũ supi⁹ affirmatiue ⁊c̃. ¶ Itẽ arguit̃ ꝙ ab exposita ad illã copulatiuã exponẽtẽ nõ vꝫ ꝯña. qꝛ nõ seq̃t̃ q̃lislibet hõ currit. igr̃ δ aliq̃ spẽ q̃litatis hõ currit. ⁊ nulla ẽ spẽs q̃litatis de q̃ non hõ hñs currat. ⁊ hic arguit̃ ꝑ regulã. igit̃ ⁊c̃. pꝫ ꝯña. ⁊ maior arguit̃. qꝛ ꝯñs isti⁹ significat ꝙ de aliquo t̃mino specifico hõ hñs currit. cũ ois spẽs sit terminus: ideo ipertinẽs est illud ꝯñs illi antecedẽti.

Ideo dr̃ ad p̃mũ de v̉tute t̃mĩois ꝯcedẽdo ꝙ ab expositis sil'r sũptis ad suas exponẽtes ñ vꝫ ꝯña sic itelligẽdo ꝙ tales ꝯñe nõ valẽt aliqs hõ currit. null⁹ ẽ hõ ñ currẽs. igr̃ q̃libꝫ hõ currit. qꝛ illδ qδ ponit̃ ꝓ añte. neqꝫ ẽ veꝝ. neqꝫ falsũ. cũ nõ sit ꝓpõ. sꝫ si δbeat valere ꝯña oꝫ ponere copulationẽ sic. ꝙ arguat̃ a copulatiua q̃ nõ ẽ iste exponẽtes. sꝫ ẽ iste exponẽtes cũ illa copula. ⁊c̃. Et ꝑ eandẽ cãm nõ valẽt tales ꝯñe. ois hõ currit. sor. ẽ hõ. igit̃ sor. currit. ⁊c̃. ¶ Sꝫ ad formã argumẽti omissis v̉bis dr̃ negãdo illã ꝯñaꝫ aliq̃ ꝓpõ ẽ v̉a. ⁊ nihil ẽ ꝓpõ nõ ꝓpõ v̉a. igit̃ ois ꝓpõ est ꝓpõ vera. ⁊ dr̃ ꝙ ibi nõ arguit̃ a copulatiua exponẽte ad suã expositã. qꝛ ista negatiua exponẽs nõ bñ sumit̃ vñ ad sumẽdũ negatiuã exponẽtẽ taliũ vl'iuꝫ adhibẽda est diligẽtia vt sumãtur t̃mini p̃cise eq̃l'r supponẽtes ꝓ tot p̃cise ꝓ quot supponũt i exposita. ⁊ iõ sꝫ varios t̃minos ꝓ vna re vel multis supponẽtes i exposita oꝫ etiã varios t̃minos accipe i exponẽte negatiua. ⁊ iõ lꝫ illa ꝯña valeat aial currit. ⁊ nihil est aial nõ currẽs. igr̃ oẽ aial currit. tãq̃ꝫ a copulatiua exponẽte ad suã expositã tñ ista ꝯña. nõ valet ppl's currit. ⁊ nihil est ppl's nõ currẽs. igit̃ q̃libet ppl's currit. ⁊ hoc ẽ ꝓpt̃ varia significata illoꝝ t̃minoꝝ aial ⁊ ppl's. qꝛ ly aial ꝓ re aliq̃ supponit. sꝫ ly ppl's ꝓ nulla re supponit: sed ꝓ multis reb⁹ sil'r acceptis supponit. Et ideo illa quilibet pplus currit. sic exponenda

est populus currit: ⁊ nullus est populus non currens tenendo ly nõ currẽs nõ substãtiue. Uel sic accipiẽda est minor: nihil nec aliq̃ sunt populus nõ currentia. Unde lз bene sumat̃ ista negatiua. nullũ est aial nõ currẽs. respectu isti⁹. omne aial currit. nõ tamẽ bene sumit̃ ista. nullus ẽ populus nõ currẽs. tenẽdo ly currẽs substãtiue: q: ppl̃s neqз ẽ currẽs neqз nõ currẽs. Sз bene ẽ currentia vel nõ currẽtia sicͣ ppl̃s ñ ẽ hõ neqз nõ homo. ⁊ ita oĩo dicit̃ de ista. oĩs ꝓpositio ẽ v̾a. ¶ Ad aliud differtur solũ vsqз ad mãз isolubiliũ. ¶ Ad aliõ dicit̃ negãdo ꝯñãз aial scis eẽ. ⁊ nihil ẽ aial qꝺ nõ scias esse. igitur oẽ aial scis eẽ: q: minor non sumit̃ sicͣ dз sumi eo ꝙ in illa ꝓpositione. oẽ aial scis eẽ. distribuitur ly animal pro oĩ aiali qꝺ qs põt itelligere. iõ minor dз sic sumi. ⁊ nullũ ẽ aial qꝺ qs põt itelligere qꝺ nõ scias eẽ. ¶ Ad aliud cũ arguit̃ ꝙ illa ꝯñã nõ valet. q̃lislibet hõ currit. igit̃ de q̃libet spẽ q̃litatis hõ hñs currit. igit̃ ⁊cͣ. dr̃ negãdo ꝯñtiã nec ille sunt sue exponẽtes: q: ista q̃lislibet hõ currit. nõ significat ꝙ de qualibet spẽ q̃litatis hõ hñs currit. sз significat ꝙ q̃libet q̃litate alicui⁹ q̃lificati data hõ q̃lis ea dẽ qualitate specifice currit ⁊ sic exponatur ista. ⁊ patet solutio argumenti.

Sed occurrit dubiũ qꝺ sit subiectũ in talibus ꝓpõnibus ꝓ sui expositione habẽda cuiuslibet hoĩs asin⁹ currit. oĩs ꝓpõ vel ei⁹ cõtradictoria ẽ vera. nunqꝺ hoc totũ hoĩs asinus sit subiectũ in prima. ⁊ id. ꝓpositio vel ei⁹ cõtradictoria sit subm̃ in scꝺa. aliter eñi sumẽde sũt exponẽtes negatiue si totũ illud sit subiectũ q̃з si solũ vna ei⁹ pars. Et primo arguit̃ ꝙ subm̃ isti⁹ ꝓpositionis scripte. cuiuslibet hoĩs asinus currit. sit totũ hoc hoĩs asinus ⁊ nõ ly hoĩs solũ vt dici solet. solet eñi dici ꝙ i hac. cuiuslibet hoĩs asin⁹ currit. ly hoĩs ẽ subiectũ qꝺ pз reducẽdo ad rectũ sic qlibet hõ ẽ cui⁹ asin⁹ currit. Sз cõtra. q: illi⁹ scripte. cuiuslibet hoĩs asin⁹ currit. ẽ ly hoĩs ps ꝓpositiõis ⁊ nõ subз. q: nõ põt reddere suppositũ illi v̾bo ẽ. immo nulli⁹ verbi põt eẽ suppositum. Neqз ẽ pars p̃dicati neqз p̃dicatũ. igit̃ cũ iste terminus sit cathegorema ẽ pars subi ⁊cͣ. ¶ Itẽ li hõ nõ ẽ pars isti⁹ ꝓpõnis. cuiuslibet hominis asinus currit. igit̃ non ẽ subiectũ ei⁹. ¶ Itẽ in illa ꝓpõne. currẽs ẽ hoĩs asin⁹. hoc totũ ẽ predicatũ hoĩs asin⁹. igit̃ cõuertẽdo illꝺ totũ qꝺ ẽ predicatũ efficit̃ subiectũ. ⁊ per ꝯñs isti⁹ ꝓpositionis. hoĩs asinus ẽ currẽs. subiectũ ẽ illud. totũ hominis asin⁹. ¶ Itẽ i illa. tñ ver̃ ẽ ꝓpositio vel ei⁹ cõtradictoria. vtraqз pars illius disiũcti tenetur ex pte predicati ꝓpositio vel ei⁹ cõtradictoria. igit̃ in illa vl̃i. oĩs ꝓpositio vel ei⁹ cõtradictoria ẽ vera. vtraqз pars disiũcti se tenet ex parte subiecti. ¶ Item aliter sic. ista ꝯñã valet a cõuersa ad cõuertentẽ. sor. ẽ homo vel asinus. igr̃ hõ vel asinus ẽ sort. ⁊ in p̃ma vtraqз ps disiũcti se tenet ex parte p̃dicati. igit̃ i scꝺa ẽt se tenet ex parte subiecti. ¶ Sed forte dr̃ ꝙ ista nõ conuertit̃ sic: sз dз sic cõuerti. igitur qꝺ est homo vel asin⁹ ẽ sor. ¶ Sed cõtra. q: ista. hõ ẽ chymera vel homo. ꝯuertet̃ sic. igit̃ qꝺ ẽ chymera vel homo ẽ homo. sed ꝯñs est falsuз. q: seqtur. qꝺ ẽ chymera vel hõ ẽ hõ. igr̃ chymera vel hõ ẽ hõ. ꝯñs falsũ. q: seqtur chymera vel homo ẽ hõ. igitur chymera ẽ ens qꝺ vel hõ ẽ hõ. ꝯñs falsum. ⁊ tenet ꝯñã per positionẽ que tamẽ ꝯñã apud veritatẽ nõ valet cuз sit illa vera. chymera vel hõ ẽ hõ: q: oẽ qꝺ ẽ chymera vel hõ est hõ. iõ chymera vel hõ est hõ. ⁊ etiaз q: hõ ẽ hõ. igit̃ chymera vel hõ ẽ homo a pte disiũcti ad totuз sine ipedimẽto. ¶ Iteз in illa. asinus currit. ly asinus ẽ subiectũ ⁊ regit̃ a parte ante ab illo verbo currit: sed ꝓpter appositionẽ istius obliq̃ hominis non variat̃ dependentia istius verbi currit ad illud nomen asinus: q: ly hominis non regit̃ ab illo verbo currit. igitur sequit̃ ꝙ ly asinus adhuc regit̃ a parte ante ab isto verbo currit. Alia argumẽta ꝓ ista parte adduci possent ex fũdamentis speculatiue grãmatice: sed q: illa nõ facilr̃ itelligerent̃ sine lõga disgressione iõ relinquant̃.

Oppositum tamẽ arguit̃. q: dato ꝙ totuз illud sit subm̃ hoĩs asinus in ista hoĩs asinus currit seqtur ꝙ totum illud possit distribui. ⁊ tũc seqtur ꝙ aliq̃ est vl̃is falsa cuius q̃libз singularis ẽ vera ⁊ cuilibet supposito subi correspõdet vna singularis ꝯñs est falsũ ⁊ ꝯñã arguitur. q: ista vl̃is ẽ falsa. oĩs ꝓpositio vel ei⁹ cõtradictoria ẽ vera dato ꝙ hoc totũ disiũctũ sit subiectũ ⁊ dato ꝙ q̃libet ꝓpõ habeat contradictorium. ⁊ tamen quelibet eius singularis est vera scilicet ista propositio vel eius contradictoria est vera. ⁊ sic de alijs.

Ad dubium rñdetur ipñi concedendo intelligendo ꝙ in ista propõne oĩs ꝓpositio vel eius contradictoria ẽ vera. vtraqз ps disiuncti se tenet ex pte subiecti lз illius propositionis totum illud nõ sit subiectũ ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria: q: ly vel ñ ẽ pars extremi. ¶ Ad argumẽtũ cuз arguit̃. q: ñc alicui⁹ vl̃is false affirmatiue q̃lз singularis foret vera cũ hoc ꝙ cuilibet supposito subi corrñdet vna singularis. dr̃ ꝯcedendo illud ꝯñs q̃зuis non sequat̃ ex dubio vt pз de tali. icipit vtrũqз illoꝝ eẽ veꝝ. demõstrãdo duas ꝓpõnes quaꝝ vna icipiat ⁊ desinat eẽ vera ⁊ alia icipiat per remotionẽ. Silr̃ de illa incipit oĩs hõ eẽ sor. posito ꝙ sor. icipiat eẽ oĩs homo ⁊ sit ⁊ fuerit añ sor. ⁊ ꝺ illa incipit oĩs asinus currere posito ꝙ iã sint tres asini ⁊ nõ plẽs q currãt ⁊ cucurrerit per horã imediatã huic istanti ⁊ desinat eẽ per remotionẽ de p̃nti c. asinus q nõ imediate ante hoc currebat tũc pз ꝙ illa vl̃is est v̾a icipit oĩs asinus currere. ⁊ q̃lз singularis ẽ falsa. in illo eñi casu icepit oĩs asinus currere lз nullus asin⁹ icipiat currere: sз aliqs desinat currere. sed tamen ad argumentũ dr̃ negando ꝯñam cũ ifertur illa cõclusio cõcessa ex dubio. Et ad ꝓbationẽ cũ arguitur ꝙ illa ẽ falsa. oĩs ꝓpõ vel eius cõtradictoria ẽ v̾a. posito ꝙ oĩs ꝓpõ hẽat ꝯdictoriũ. dr̃ cõcedendo. sed dr̃ vlterius ꝙ nulla talis ẽ sua singularis. illa ꝓpõ vel eius ꝯdictoria ẽ v̾a: q: q̃lз talis ẽ idefinita: sз sue singulares sunt iste. illa que ẽ ꝓpositio vel eius ꝯdictoria ẽ vera. demõstrãdo gratia exẽpli istã nullus deus ẽ: ⁊ pз ꝙ illa singularis ẽ falsa sicut ⁊ multe alie discurrẽdo tã per propositiones veras q̃з falsas. ¶ Sed forte ꝯtra hoc arguitur ꝓbando adhuc ꝙ aliq̃ vniuersalis in casu est vera. puta. illa cuiuslibet hominis asinus currit. in quo casu multe eius singulares sũt false ponendo ꝙ quilibet asinus qui est alicuius hominis currat. Sed sit aliquis homo: qui non habeat asinum puta fortes. ⁊ sequitur ꝙ aliqua singularis istius est falsa. cuiuslibet hominis asinus currit: quia ista

istius hominis ille asinus currit demonstrãdo soꝛ. ⁊ ali
quem asinum. ⁊ tamen ista vniuersalis est vera. qꝛ ipsa
conuertitur cum ista. quilibet asinus hominis currit q̄
est vera: vt pꝫ exponendo. igitur ipsa est vera. pꝫ conse-
quentia: ⁊ arguitur antecedens. qꝛ ꝯtrarie istarũ ꝓpo
sitionum inuicem ꝯuertuntur. igitur ⁊ illa conuertunt̃
pꝫ ꝯña ⁊ antecedens. qꝛ iste cõuertuntur. nullius homi
nis asinꝰ currit. ⁊ nullus asinus hoīs currit. ¶ Item in
isto casu ista est falsa. alicuius hominis asinus non cur
rit. qꝛ seq̄tur alicuius hominis asinus nõ currit. igitur
asinus alicuius hominis non currit. ꝯsequens falsũ ex
casu. qꝛ qlibet asinus alicuius hominis currit. ⁊ conse-
quentia arguitur. qꝛ subiecta istarum ꝓpositionũ ꝯuer
tunt̃: ⁊ ꝓ eisdẽ precise supponunt ⁊ alia sunt paria ⁊ cõ
uertibilia. igitur ⁊ iste ꝓpositiones conuertuntur. sicut ⁊
iste asinꝰ hominis currit: ⁊ hominis asinus currit. Uel
presupponatur priꝰ ꝙ non refert dicere hominis asinꝰ
⁊ asinꝰ hominis vbicũqꝫ ponatur sine distributione.
¶ Item tm̃ currens est hominis asinꝰ. ponatur enĩ cũ
toto casu ꝙ nihil currat nisi hoīs asinus. tunc tm̃ cur
rens est hoīs asinus. igitur cuiuslibꝫ hoīs asinus ẽ
currens: tꝫ conseq̄ntia ab exclusiua ad vniuersalem de
terminis transpositis. ⁊ antecedens est verũ. igit̃ ⁊ conse
quens. ¶ Item iste exclusiue conuertunt̃. tm̃ currens ẽ
hominis asinus. ⁊ tm̃ currens est asinꝰ hominis: ⁊ iste
sunt sue vniuersales sic significando. s. qlibꝫ asinus ho-
minis est currens: ⁊ cuiuslibet hoīs asinus est currẽs.
igitur ⁊ iste vniuersales conuertũtur: sed vna illarum ẽ
vera in dicto casu. igitur ⁊ vtraqꝫ. ¶ Item hoīs asi-
nus currit. ⁊ nihil ẽ hominis asinus non currens. igi-
tur cuiuslibꝫ hominis asinꝰ currit. pꝫ conseq̄ntia per re
gulam datam de expositione vniuersalis affirmatiue:
⁊ antecedens ẽ verũ. igit̃ ⁊ consequens. ¶ Item q̄libꝫ sin
gularis istius vniuersalis. cuiuslibꝫ hominis asinus cur
rit. seq̄tur ex aliqua singulari istius. qlibꝫ asinus hoīs
currit ⁊ econuerso. ⁊ cuilibꝫ supposito subiecti alicuius
istorum correspondet aliqua singularis. igitur vna vni-
uersalis istoꝝ seq̄tur ad aliam ⁊ econtra. Si conceditur
conseq̄ntia, ꝓbat̃ antecedens ponendo ꝙ qlibꝫ hõ ha-
beat asinũ currẽtem ⁊ nullũ q̇escẽtem. tũc pꝫ ꝙ tot sunt
singulares vniꝰ istaꝝ vniuersalium quot alteriꝰ se forma
liter in ꝯñtia bona iferentes: qꝛ bene seq̄tur. istiꝰ hoīs
iste asinꝰ currit. igit̃ iste asinus hominis currit. similiter
seq̄t̃ econuerso. vt pꝫ. ¶ Item indefinite istaꝝ vniuersa
lium conuertũtur. igit̃ ⁊ iste vniuersales conuertuntur.
pꝫ cõseq̄ntia. ⁊ arguit̃ antecedẽs. qꝛ iste conuertunt̃ asi
nus hoīs currit: ⁊ hoīs asinus currit. Ideo forte di
citur. sicut argumẽta petũt ꝙ iste conuertunt̃ i dato ca
su: ⁊ vtraqꝫ est vera. Sed contra. alicuius hominis asi-
nus non currit. igit̃ non cuiuslibet hominis asinꝰ cur-
rit. conseq̄ntia pꝫ ex positione. ⁊ antecedẽs arguitur. qꝛ
fortis asinus non currit ⁊ fortes est aliquis homo. igitur
alicuiꝰ hominis asinꝰ non currit. ¶ Item alicuiꝰ homi
nis nullꝰ asinꝰ ẽ. igit̃ alicuiꝰ hoīs nullus asinꝰ currit.
Item si cuiuslibꝫ hoīs asinꝰ currit ⁊ soꝛ. ẽ homo. igit̃
fortis asinus currit. Item iste exclusiue: tm̃ hoīs asinꝰ
currit: ⁊ tm̃ asinꝰ hoīs currit. non sunt conuertibiles.
igit̃ ⁊ iste vniuersales qlibꝫ asinus hominis currit: ⁊ cu
iuslibꝫ hoīs asinꝰ currit. nõ sunt conuertibiles sic signi-
ficando. pꝫ cõseq̄ntia ex ꝯũsione. ⁊ arguit̃ antecedẽs po
nẽdo ꝙ solus fortes habeat asinũ currentẽ: sed cũ hoc
currunt alia aīalia. ⁊ pꝫ ꝙ illa est falsa. tm̃ asinꝰ hoīs
currit. ⁊ ista ẽ vera. tm̃ hoīs asinꝰ currit. qꝛ hoīs asi
nus currit: ⁊ nulliꝰ non hoīs asinus currit. igitur tm̃
hoīs asinꝰ currit. pꝫ ꝯseq̄ntia ab exponẽtibꝰ ad expo-
sitam: cuiꝰ antecedens in casu est verũ. ergo ⁊ ꝯseq̄ns.
Itẽ soliꝰ soꝛ. asinus currit. igit̃ tm̃ soꝛ. asinꝰ currit. patꝫ
ꝯseq̄ntia. ⁊ añs. qꝛ fortis asinus currit. ⁊ nullius nõ soꝛ.
asinꝰ currit. igit̃ soliꝰ fortis asinꝰ currit. pꝫ cõseq̄ntia per
exponẽtes illius termini solius. Sed adhuc dr̃ vt prius
negando istam cõclusionẽ illatã seq ex dcis cũ casu po
sito: ⁊ vlteriꝰ dr̃ ꝙ iste conuertũtur. cuiuslibꝫ hoīs asi
nus currit. ⁊ qlibꝫ asinus hoīs currit. ⁊ termini ita sup
ponũt in vna sicut in alia. Et vlteriꝰ dr̃ ꝙ ista. cuiuslibꝫ
hoīs asinus currit non habꝫ singularẽ aliq̄ꝫ: nisi istã
in qua demõstratur homo habens asinum saltem si su
mãtur singulares de ꝓnomine demonstratiuo. vñ sue
singulares sunt tales iste q ẽ asinꝰ hoīs currit: aut sic.
hoc qḋ ẽ hoīs asinꝰ currit. iḋ in ista istius hoīs ille
asinus currit demonstrato homine nõ habẽte asinum
per ly istius: ⁊ aliquo asino per ly iste non ẽ singularis
illius: nisi i voce. ⁊ nõ i significatione. ideo nõ ꝓcedit ar-
gumentũ. vnde sicut cõceditur ista in illo casu cuiuslibꝫ
hoīs asinus currit. ita cõcedendũ ẽ in casu aliquo ꝙ
cuiuslibꝫ hominis brunellus currit. ⁊ tamen solius for
tis brunellus currit. ⁊ cũ hoc tamen plato ẽ homo cuiꝰ
brunellus non currit. pꝫ hoc posito ꝙ solꝰ soꝛ. hẽat bru
nellũ currentẽ. ⁊ plato habeat asinum q̇escentẽ tm̃. tũc
prima pars illa. s. cuiuslibꝫ hominis brunellus ẽ asinus
currens in dato casu vera ẽ exponendo illam. vt ꝓ pri-
us: ⁊ cũ hoc tamen stat ꝙ solius fortis brunellus sit asi
nus currens. ¶ Uerũtamen ad ꝓbandum ꝙ iste vni-
uersales conuertantur fiebat conseq̄ntia: q̄ non valet q̄
arguebat̃ illas vniuersales conuerti per hoc ꝙ illarũ
singulares conuerterent̃. dicit̃ enim ꝙ non valet conse
quentia. licꝫ tamẽ iste vniuersales ꝯuertant̃. Unde non
valet illa forma a. ⁊. b. vniuersales ꝯuertunt̃: ⁊ cuilibet
supposito subi vtriusqꝫ eaꝝ corñdet vna singularis. igit̃
singulares illaꝝ ꝯuertunt̃. vt pꝫ i dcõ casu: neqꝫ seq̄t̃ eꝯ
singulares a vniuersalis ⁊. b. vl̃is cõuertũtur sic ꝙ q̄li-
bꝫ singularis a seq̄t̃ ex aliq̄ singulari. b. ⁊ ecõtra. ⁊ vtri-
usqꝫ vniuersalis cuilibꝫ supposito subiecti correspondet
vna singularis. igit̃ ille vl̃es cõuertunt̃: aut ex vna seq̄t̃
alia. eꝯ pꝫ totũ hoc ḋ istis vl̃ibꝰ. oīs hõ q ẽ albꝰ currit: ⁊
oīs hõ currit. q ẽ albꝰ. posito. n. ꝙ oīs hõ sit albus. tunc
tot singulares ꝑcise hꝫ vna: sic alia: dato ꝙ cuilibꝫ sup
posito subi illaꝝ corñdet vna singularis. pꝫ tũc ꝓposi-
tũ. Et tũc ad argumñta qñ ar̃ ꝙ nõ cuiuslibꝫ hoīs asi
nus currit qꝛ fortis asinus non currit ⁊ soꝛ. ẽ aliqs ho-
mo. igitur alicuius hominis asinus non currit. negatur
conseq̄ntia. Et si dicatur ꝙ arguit̃ ab iferioꝛi ad suũ su
perius cũ ꝯstãtia subiecti. dꝛ ꝙ non bene sumit̃ con-
stantia. debꝫ enĩ sũmi constantia totalis extremi vt sic
arguendo. soꝛ. asinus non currit. ⁊ soꝛ. asinus est hoīs
asinus. igitur hominis asinus non currit. sed minoꝛ est
falsa. Ad aliam formam dꝛ ẽt negando conseq̄ntiã cũ
arguitur sic. cuiuslibꝫ hoīs asinꝰ currit. ⁊ soꝛ. ẽ hõ. igit̃
soꝛ. asinus currit. negatur ꝯsequentia. qꝛ lꝫ arguatur a

superiori distributo nō tamē sumit̄ cōstantia totalis extremi sed debet sumi minor sic. sor. asinus est alicuius hominis asinus ad cōcludendā illā. sortis asinus currit cū maiori. ¶ Ad aliud negat̄ illud añs. alicuius hois nullus asinus est. in casu dato. q2 in dicto casu cuiuslibet hominis quilibet asinus est. ¶ Ad aliud cōcedit̄ ꝙ iste exclusiue conuertunt̄. ⁊ negat̄ ꝙ illa tantū hois asinus currit. sit vera. debet enim sic exponi. nihil ꝙ nō sit hominis asinus currit. ⁊ qñ arguit̄ ꝙ tantū hois asinus currit. quia solius sortis asinus currit. dicitur negādo añs ⁊ negatur argumentum illud concludens quia non exponitur illo modo.

¶ De probatione propositionis exclusiue.

Propositio exclusiua affirmatiua in singulari numero de subiecto simplici exponit̄ per copulatiuā compositā ex sua preiacēte ⁊ vniuersali negatiua cuius subiectū est terminus infinitus oppositus cōtradictorie subiecto exclusiue vt homo currit. ⁊ nihil non homo currit. igit̄ tantū homo currit. Similiter tantū b. instās erit instās exponit̄ sic. b. instās erit instās ⁊ nihil nō. b. instās erit instās. igit̄ tantū. b. instās erit istās. ⁊ nondū debet sumi minor sic nihil aliud q̄3. b. instans erit instās. q2 vtraq3 expones esset vera ⁊ exposita falsa q2 sua vlis de terminis trāspositis esset falsa. ¶ Sed forte cōtra istū modū exponēdi arguit̄ ꝓbādo ꝙ aliqñ exclusiua est falsa ⁊ vtraq3 suarū exponētium vera vel ecōtra. q2 ista cōsequentia nō valet. verū est ꝓpositio. ⁊ nihil nō verū est ꝓpositio. igit̄ tantū verū est ꝓpositio. q2 añs illius est verū ⁊ consequēs falsu3 ponēdo ꝙ ois ꝓpositio vera sit aliqd ⁊ multe sint false q̄rum nulla sit aliqd tūc est añs verū. s. verū est ꝓpositio ⁊ nihil nō verū est ꝓpositio. ⁊ 9ñs est falsum. s. tantū verū est ꝓpositio q2 nō ois ꝓpositio est vera. Itē secūdo sic. nō sequit̄ tātū currēs curret. igit̄ currēs curret. ⁊ nihil nō currēs curret q2 añs est in casu verū posito ꝙ aliqd curret. q2 oē qd curret erit currēs. igit̄ tm̄ currēs curret. patet ab vli ad exclusiuā de terminis transpositis. ⁊ ꝙ 9ñs sit falsum patet q2 cōtradictoriū secūde partis est veru3. s. aliqd nō currēs curret q2 sor. curret ⁊ sor. est aliqd non currēs. igit̄ aliqd nō currēs curret. patet consequētia ⁊ ponit̄ añs ¶ Itē tertio sic. nō sequit̄. tātū sor. erit sor. igitur sor. erit sor. ⁊ nihil nō sor. erit sor. q2 añs est verū ponendo ꝙ sor. sit ⁊ erit hō. q2 oē qd erit sor. erit sor. igit̄ tātū sor. erit sor. p3 9ña ab vli ad exclusiuā de termis trāspositis. ⁊ ꝙ 9ñs illius principalis cōsequētie sit falsum arguitur q2 9dictorium secūde partis est verū. s. aliqd nō sor. erit sor. q2 hoc erit sor. demōstrādo vnam partē sor. que aliqñ erit sor. ⁊ hoc est aliqd nō sor. igitur aliqd nō sor. erit sor. ⁊ aliud a sor. erit sor. ¶ Itē quarto sic. dato illo modo. exponēdi sequit̄ cū veris ꝙ illa propositio sit vera. añxps est. q2 precise sicut est illa significat. ideo illa est vera. patet cōsequētia ⁊ añs ꝓbat̄. quia precise taliter q̄liter est illa significat igit̄ ⁊c̄. patet 9ñtia satis ⁊ arguit̄ añs q2 taliter q̄liter est illa significat. ⁊ nō aliter q̄3 taliter q̄liter est illa significat igit̄ p̄cise taliter q̄liter est illa significat. p3 9ña ⁊ maior arguit̄ q2 añxp3 esse ista significat. ⁊ añxp̄m eē est taliter q̄liter est aut saltim intelligit̄ esse taliter q̄liter est igit̄ taliter q̄liter est illa significat ⁊ minor etiā istius añtis arguit̄. s. nō aliter q̄3 taliter q̄liter est illa significat. q2 si aliter q̄3 taliter q̄liter est illa significat. ⁊ precise taliter esse q̄liter est possibiliter esse illa significat. igit̄ aliter esse q̄3 possibiliter eē illa significat. 9ñs falsum ⁊ 9sequētia tenet. q2 in illa aliter q̄3 taliter q̄liter est ista significat ly taliter stat distributiue. ¶ Itē q̄nto data ista expositione sequit̄ ꝙ tātū ens pōt intelligi capiēdo ly ens trāscēdenter. ⁊ per consequēs p̄cise ens pōt significari. Et 9ñter sequit̄ vltra ꝙ precise verū pōt significari capiēdo verū pro re vera. ⁊ 9ñter sequit̄ ꝙ quacūq3 ꝓpositione data que aliquid significat ipsa precise verū significat. ⁊ per consequēs nulla ꝓpositio falsum significat capiēdo falsum pro termino prime intētionis. ⁊ sequit̄ vltra. ꝙ falsum nō pōt intelligi sicut nō ens nō pōt intelligi. ¶ Item sexto. nō sequit̄ pater est ⁊ nihil nō pater est. igit̄ tātū pater est. q2 9ñs claudit cōtradictionē. ⁊ añs nō claudit cōtradictione3 sed est possibile q2 deus pōt anichilare oē aliud a deo. ponat̄ igit̄ ⁊ sequit̄ ꝙ pater est ⁊ nihil non pater est. q2 si aliquid nō pater esset maxime tunc foret filius in diuinis. sed filius in diuinis nō est aliqd. nō pater. sed est illud ꝙ est pater. filius enim nō est aliud ens a parte neq3 alius. sed est alia persona. ¶ Itē septimo nō sequit̄. aīal albū est homo ⁊ nihil nō aīal albū est homo. igit̄ tātū aīal albū est hō: vt p3 ponēdo ꝙ aliqs hō sit albus ⁊ qlibet hō alter ab eo sit niger. tūc 9ñs est falsum vt p3 ⁊ añs est veru3. prima ps p3 ⁊ secūda ꝓbat̄ q2 9dictoriū eius est falsum. s. aliqd nō aīal albū est hō q2 si aliqd nō aīal albū est hō. igit̄ nō aīal albū est hō. ⁊ seqtur. nō aīal albū est hō. igit̄ albū nō aīal est hō. 9ñs est falsum ⁊ 9ña arguit̄ q2 in añte solus p̄mus terminus est ifinitus ⁊ nō illud totū. q2 ptes nois infiniti nō significāt sepate sicut neq3 nois finiti. p3 ēt ex alio. q2 ex negatione ⁊ ex termino quē debet infinitare fit vnū nomen cōpositū cuius ptes nō significāt sepate. qd aut est adiectiuū aut substātiuū. sed illius cōplexi. nō aīal albū. ptes significāt sepate ⁊ neq3 est nomē adiectiuū neq3 substātiuū. igit̄ sequit̄ ꝙ illud cōplexū nō est nomē infinitum. ¶ Itē oēs tales termini infiniti cōuertunt̄ nō aīal. nō aīal. sed oppositū huius sequit̄ ex respōsione igit̄ ⁊c̄. p3 9ña ⁊ minor arguit̄ ꝙ capiant̄ ille due ꝓpositiōes nō aīal albū est hō. ⁊ nō aīal albū est homo. in quarū vna subiectū totale infinitet̄ vt admittit̄ ista respōsio ⁊ in illā solū primus terminus sit infinitus. ⁊ sequit̄ ꝙ nō conuertunt̄ prime ptes illorū subiectorum q2 vis vnius illorum terminorum trāsit sup suū adiectiuū ⁊ vis alterius non. ¶ Consequēs tm̄ est falsu3 q2 oppositi termini finiti. s. aīal aīal cōuertunt̄ ⁊ sinonimi sūt ⁊ qcqd cōtradicit vni cōtradicit alteri. ¶ Itē octauo sic. nō sequit̄ tātū itellectu3 a te est intellectū a te. igit̄ nihil nō intellectū a te est intellectū a te. ⁊ hic arguit̄ per regulā igit̄ ⁊c̄. ⁊ ꝙ nō sequitur. patet q2 añs est verū vt p3 ⁊ 9ñs falsum nā nō intellectū a te est intellectū a te. igit̄ ⁊c̄. añs ꝓbat̄ q2 ille terminus nō intellectū a te est intellectū a te ⁊ ille adequate significat nō intellectū a te igit̄ ⁊c̄. maior patet q2 tu scis ꝙ iste terminus non intellectum a te est cathegorema. ¶ Idē argumētū est de tali tm̄ significatū est significa-

tum.probādo ꝙ non significatū sit significatum.
Pro istis tādē dicit̄ ꝯcedēdo regulā.⁊ dicit̄ ꝙ
illa ꝯsequētia nō valet.verū est ꝓpositio.
⁊ nihil nō verū est propositio.igit̄ tantū verū est ꝓpo-
sitio.⁊ dicit̄ ꝙ nō bene sumit̄ ista negatiua exponens.
sed debet sic sumi.nihil nō verū.neq̄ aliq̄ nō verū sūt
ꝓpositio.⁊ tūc patet ꝙ in casu dato secūda pars illarū
est falsa.¶ Unde aduertēdū est ad subiectum exclusiue
an supponat pro aliqua vna re an pro pluribus.⁊ se-
dū hoc varia sumēda est exponēs negatiua.Ideo ta-
les ꝯsequētie nō valēt.quātitas ꝯtinua est quātitas.
nihil nō quātitas ꝯtinua est quātitas.igitur tātū quā
titas ꝯtinua est quātitas.⁊ sic nō sequit̄.a ꝓpositio de
sinit esse vera.⁊ nihil nō a desinit esse verū.igit̄ tantū
a propositio desinit esse verum.debet enim minor sic
sumi.nihil nō a neq̄ aliqua non a desinunt esse vera.
¶ Sed ad secūdū argumētū dicit̄ ꝯcedēdo.⁊ cum ar
guit̄ ꝙ illa exponēs negatiua est falsa in casu isto.quia
eius oppositū est verū.aliquod nō currēs curret.dicit̄
illā affirmatiuā negādo.⁊ ad ꝓbationē dicit̄ negando
argumētū.hoc curret.⁊ hoc est nō currēs.igit̄ nō cur-
rens curret.cuius causa est.q̄ illa currēs curret.signifi
cat ꝙ aliquid qđ erit currēs curret.⁊ illa nō currēs cur
ret.significat tenēdo ly nō infinite ꝙ aliquid qđ non
erit currēs curret.Unde quelibet propositio affirmati
ua in qua subijcit̄ terminus infinitus.⁊ de eodem pre
dicatur sibi oppositus terminus.est ipossibilis.siue fue
rit de presenti.siue de preterito.siue de futuro.Et ecō
tra etiā quelibet propositio affirmatiua.in qua subijcit̄
terminus finitus.⁊ predicat̄ terminus infinitus sibi op
positus est impossibilis.Et quelibet negatiua alicui ta
liū opposita est necessaria.prima pars illius regule ve
ra est.quacunq̄ opinione data de ampliatione.Se-
cūda pars etiā est vera.Ex quibus patet etiā ꝙ tantū
currēs pōt currere.q̄ tātū illud qđ pōt esse currēs pōt
currere.ideo falsum est ꝙ aliud a currēte pōt currere.
sicut falsum est ꝙ aliud a vero erit verū imo nihil ali
ud q̄ verū erit verū ⁊ ēt nihil nō verū erit verū.Et
per hoc etiā dicitur ad tertiā formā.ꝯcedēdo ipsam.⁊
negatur ꝙ aliud a sor.erit sor.admisso illo casu gratia
argumenti.q̄ vel illa significat.ꝙ aliud ab illo qđ est
vel erit sor.erit sor.vel solum significat.ꝙ aliud ab illo
qđ erit sor.erit sor.sed siue sic siue sic illa est ipossibilis.
igitur ⁊c.⁊ sic dicitur de tali.nō sor.erit sor.q̄ vel illa si
gnificat ꝙ nō illud qđ est vel erit sor.erit sor.vel ꝙ nō
illud qđ erit sor.erit sor.⁊ vtroq̄ modo est falsa.igit̄ ⁊c.
¶ Ad q̄rtā formā.cū arguit̄ ꝙ ex illa cū veris assūptis
seqtur istā esse verā.aīxp̄s est.negatur ꝯña.⁊ ad proba
tionē cū arguitur.p̄cise sicut est illa ꝓpositio.aīxp̄s est.
significat.igitur illa est vera.negatur ꝯña.quia aīs est
verū.eo ꝙ p̄cise taliter qualiter est illa ꝓpositio signi-
ficat.vt ꝓbatū est.secūdū illā ꝓbationē.iuxta datā re-
gulā exponēdo.imo q̄cūq̄ ꝓpositiōe data.q̄ aliq̄liter eē
significat ista p̄cise sic ē significat.vt ostēdet̄ infra.cū de
v̇tute ꝓpōis aget̄.Ad q̄ntū cū ifert̄.ꝙ tm̄ ēs pōt itelligi
⁊ tm̄ ēs pōt significari dr̄ negādo ꝯñaꝫ.sed bn̄ ꝯcedit̄
ꝙ tm̄ ēs itelligit̄.⁊ ꝙ tm̄ ēs pōt itellect⁹ itelligē.⁊ ꝙ p̄-
cise verū pōt aliq̄ ꝓpō significare capiendo verū ꝓut
ꝯuertit̄.cū ly.aliqđ.⁊ ly.ēs.Sed negatur illa ꝙ tm̄ ēs
pōt itelligi.q̄ illa significat.ꝙ tm̄ illud q̄ pōt eē ēs pōt
itelligi eo.ꝙ ly.ēs supponit solū respectu hui⁹ v̇bi.pōt.
a quo accipit suppōnē.⁊ n̄ respectu illi⁹ v̇bi ifinitiui in
telligi.q̄ si supponeret respectu illi⁹ v̇bi ifinitiui.⁊ nō
respectu v̇bi p̄ncipalis.foret illa falsa.aīxp̄s pōt eē.q̄
ly.aīxp̄s supponeret respectu illi⁹ v̇bi ifinitiui eē.⁊ p
ꝯñs staret ꝓ eo qđ ē.Et ideo sūt tales false.chimera
pōt itelligi.⁊ aliqđ istās qđ fuit pōt fuisse.¶ Et si ar̄ ꝙ
nō tm̄ ēs pōt itellect⁹ itelligere.q̄ populū pōt itellectus
itelligē.q ē nō aliqđ.igit̄ seqtur ꝙ aliud vl' alia ab ēte.
pōt itellect⁹ itelligere.igit̄ nō tm̄ ēs pōt itellect⁹ itelligē.
dr̄ negādo p̄mū aīs.s.ꝙ populū pōt itellect⁹ itelligē.q
ē nō aliqđ.q̄ populus nec ē aliqđ nec ē nō aliqđ.sꝫ est
aliq̄ l' nō aliq̄.negat̄ ēt vlteri⁹ ista ꝯña.alia ab ēte pōt
itellect⁹ itelligere.igit̄ nō tm̄ ēs pōt itellect⁹ itelligere.
sic nō seqtur.duo hoies currūt.igitur nō p̄cise vnus hō
currit.¶ Ad sextū dr̄ ꝯcedēdo istā ꝯñam.s.pr̄ ē.⁊ nihil
nō pr̄ ē.igit̄ tm̄ pr̄ ē.⁊ dr̄ ꝙ sic aīs ē possibile.sic ⁊ ꝯñs.
⁊ nō ꝯdictionē claudēs.Et si ar̄ ꝙ illud ꝯñs iplicat ꝯ-
dictionē.q̄ seqtur tm̄ pr̄ ē.igr̄ pr̄ ē.⁊ vltra pr̄ ē.igr̄ fili⁹
vel filia ē.⁊ vltra.igr̄ aliud a p̄re ē negat̄ vltima ꝯña.
sꝫ forte dr̄.ꝙ illa tm̄ pr̄ ē.hꝫ sic exponi.pr̄ ē.⁊ nihil ali-
ud a p̄re ē.neq̄ aliqs alius a p̄re est.igr̄ tm̄ pr̄ ē.¶ Sꝫ
ista respōsio ꝯcedit ꝓpositū.q̄ adhuc in illo casu verꝫ
ē ꝙ nihil aliud a p̄re ē.neq̄ aliqs ali⁹ a p̄re ē.q̄ filius
nō ē aliud a p̄re.neq̄ ali⁹ a p̄re.q̄ si fili⁹ eēt ali⁹ a p̄re.
igr̄ vel eēt alia res a p̄re.vel eēt ali⁹ filius a p̄re.vel ali
us pr̄ a p̄re quorꝫ quodlibet ē falsum.⁊ ꝯña patet.quia
nullū aliud substātiuū illi⁹ adiectiui alius pōt ibi rōna-
biliter itelligi.¶ Ad aliud dr̄ negādo istā ꝯñam aīal al
bū est hō.⁊ nihil non aīal albū est homo.igr̄ tm̄ aīal al
bū est hō.neq̄ ibi ar̄ a copulatiua exponēte ad suam ex
positā.sed debet minor sic sumi.nihil qđ nō ē aīal albū
est hō.⁊ hoc generaliter.verū ē ꝙ negatiua debet sic su
mi qn̄ subiectū exclusiue nō potest totaliter ifinitari per
vnicā negationē appositā.s.qn̄ subiectū ē ꝯplexū.Et
ꝓpter hoc nō valet ꝯña ista.tm̄ verū vel falsum ē ꝓ-
positio.igr̄ verū vel falsum est ꝓpositio.⁊ nihil nō verꝫ
vel falsū ē ꝓpositio.posito enim ꝙ aliq̄ ꝓpositio falsa
sit aliqđ ē aīs verū.⁊ ꝯñs falsū.q̄ aliqđ nō verū vel
falsum ē ꝓpositio.q̄ nō verū puta ꝓpositio falsa.que
pri⁹ posita ē eē aliqđ.est ꝓpositio.⁊ est nō verū.igr̄ nō
verū vel falsū ē ꝓpositio ꝯña pꝫ.q̄ negatio ifinitās n̄
cadit supra secūdā p̄tē illi⁹ disiūcti.sꝫ exponēs negatiua
illi⁹ exclusiue debet sic sumi nihil qđ nō ē verū vl' fal
sū ē ꝓpositio.neq̄ aliq̄ que nō sunt verū vel falsū sūt
ꝓpositio.¶ Ad octauū dicetur infra.

Sed interea dubiū ē.vtrū ab vlr̄ affirma
tia ad exclusiuā d' termis trās
positis sit formalis ꝯña.⁊ ar̄ ꝙ nō.¶ Primo.q̄ non
seq̄t tm̄ falsū ē ꝓpositio vniuersalis.igr̄ oīs ꝓpositio
vniuersalis ē falsa.q̄ in casu ē aīs verū.⁊ ꝯñs falsum
posito ꝙ ista ꝯña sit ⁊ nulla alia ꝓpositio ab ista vel
ei⁹ p̄te sit.aīs tūc ē verū exponēti ip̄m.⁊ ꝯñs falsuꝫ:q̄
se destruit.¶ Itē nō seqtur.tm̄ due aīe sūt in sor.⁊ pla-
tone.igr̄ oīa entia in sor.⁊ platone sūt due aīe.q̄ ꝯñs ē
falsū.⁊ aīs ē verū.q̄ due aīe sūt in sor.⁊ platone.⁊ nō
plures q̄ due aīe sūt in sor.⁊ platōe.igr̄ tm̄ due aīe sunt
in sor.⁊ platōe.Ideo dr̄ forte ꝙ nō valet ꝯña ab exclu
siua ad vniuersalē de terminis trāspositis in numero
plurali.⁊ ideo nō valet ꝯña ista.q̄ est in illo numero

¶ Sz ɔ̃ arguit̃ q̄ ista sit bōa. q2 añs ei9 ē ipossibile. q2 sequtur. tm̃ due aie sūt in sor. ⁊ in platone. igr̃ tantū duo entia indiuisibilia sunt i sor. ⁊ i platōe. ɔ̃ña pz ab iferiori ad suū supi9 affirmatie a pte subi vtriqz subo addita dictōe exclusiua sic seqt̃. tm̃ tres homies currūt. igit̃ tm̃ tria aialia currūt. ⁊ ɔ̃ñs est impoſe. igr̃ ⁊c̃. ¶ Itē tertio sic. aliq̃ est exclusiua: cui non pōt sua vlis corñdere. igitur ⁊c̃. pz ɔ̃ña: ⁊ añs arguit̃ de istis. tm̃ aial ē sor. precise sicut ē significat aliq̃ ppositio. Et similr̃ aliq̃ est vniuersalis cui non pōt corñdere sua exclusiua. vt pz de istis. icipit ois hō eē sor. pmittit̃ ois denari9. ⁊ sic de alijs. q̃cūqz. n. detur. aut non erit vlis: aut erit falsa exclusiua existente vera vel econtra. ¶ Itē q̃rto nō sequtur oē qd̄ pōt eē fili9 tu9 pōt eē rex. igit̃ tm̃ rex pōt eē filius tuus. q2 consequns ē falsum: q2 non rex pōt eē fili9 tuus. q2 de scd̄o non rex erit fili9 tuus. igit̃ non rex pōt eē fili9 tu9. ¶ Itē filius tuus pōt eē non rex. igit̃ nō rex pōt eē filius tuus. ¶ Item qnto non sequtur ois hō ē aial. igit̃ tm̃ oē aial ē homo. ⁊ hic arguitur ab vniuersali ad suā exclusiuā. igitur ⁊c̃. Sz forte dr̃ q̄ illa nō est sua exclusiua de terminis trāspositis. Sz cōtra ista exclusiua hz aliq̃z vniuersalē ⁊ nō aliā q̃z istā. q2 si hrēt aliā maxime hēret istam ois homo est oē aial. Sz cōtra plus ē p̄dicatum in vniuersali ista q̃z sit subm̄ in illa exclusiua. igit̃ illa non est vniuersalis isti9 exclusiue. pz ɔ̃ña: ⁊ arguitur añs. q2 i illa vniuersali predicatū ē illud totū oē aial: ⁊ i illa exclusiua subm̄ ē solum ly animal. ¶ Item sexto nō sequtur ois hō preter sor. currit. igitur tm̃ currēs ē hō p̄ter sor. añs. n. ē ver̄ in casu ⁊ ɔ̃ñs falsum. q2 ex ɔ̃ñte sequtur q̄ sor. nō sit hō. quod nō sequtur ex añte. ¶ Item septimo non sequtur tm̃ hois ē asinus. igitur ois asinus est hois. ⁊ arguitur ab exclusiua ad vniuersalē. igr̃ ⁊c̃. pz ɔ̃ña cū minori ⁊ pbatur maior. q2 pōatur q̄ nullus sit asinus nisi hois. ⁊ sit aliqs asin9 q nullius sit. tunc est ɔ̃ñs falsū ⁊ añs ver̄. q2 hois est asinus ⁊ nulli9 non hois ē asinus. ¶ Sz forte dr̄ q̄ ista ɔ̃ña non valet. q2 arguit̃ i obliqs: ⁊ arguendo ab exclusiua ad vniuersalē i obliqs non oz ɔ̃ñam valere. ¶ Sz ɔ̃ arguitur q̄ añs isti9 ɔ̃ñtie i casu dato sit falsū. q2 ly asinus. aut ē predicatum: aut se tz ex pte subiecti. sz si ē predicatū: tūc stat distributiue: ⁊ sequitur tm̃ hois ē asinus: sz. a. est asinus. igitur tm̃ homis ē a. ɔ̃ña pz a supiori distributo cū debita ɔ̃stātia ad suum iferi9. ⁊ ɔ̃ñs ē falsum. ē. n. a. vt pono asin9 q ñ ē alicui9 hois. ¶ Itē i illa ppōe tm̃ hois ē asin9. ly hois ñ p̄t reddē suppositū illi vbo ē. igr̃ reqrit̃ alr̄ t̃min9 ad reddēduz suppositū sibi. ⁊ si sic seqt̃ q̄ ly asin9. se tz ex pte subi. sz forte dr̄ q̄ i illa. tm̃ hois ē asin9. ly hois ñ ē totale sbz sz itellr̄ ly ens ⁊ ē sēsus q̄ tm̃ ens hois ē asin9. ¶ Sz ɔ̃. illa ē ɔ̃grua ⁊ pfecta. igr̃ nihil oz pl9 itelligē ad dādū suppositū illi. ¶ Itē pari rōe si i illa itelligeret̃ ly ens ēt posset itelligi ⁊ ɔ̃cedi illa hois ē. q2 i ea itellr̄ ly ens. ¶ Itez dato q̄ itelligat̃ ly ens. illa ē falsa i casu illo sicut ɔ̃ñs. ¶ Si āt tz se ex pte subi ly asinus. tunc ista ē falsa. ⁊ est sensus q̄ tātum homis asin9 est. qd̄ ē falsum. q2 aliquid non homis asin9 ē. presupponit. n. ista rñsio q̄ subiectū adeq̄tū istius sit ly hominis asin9. ¶ Sz adhuc forte dicitur q̄ totum illud est subm̄: sz non fit exclusio. nisi oppositorum istius obliq hominis. s. Sz tunc pz q̄ ibi nō arguitur ab exclusiua ad suam vniuersalem. q2 antecedens ɔ̃ non ē exclusiua. ad hoc. n. q̄ sit exclusiua de q̄ intendimus. ⁊ ex q̄ dz iferri vniuersalis de termis trāspositis reqritur q̄ fiat exclusio oppositor̄ total' subi respectu totalis predicati. vnde i ista p̄cise i ista domo currēs ē homo. si fiat exclusio oppositorū isti9 obliqui soluz nō ifertur ex ea illa ois. homo ē i illa domo currens. q2 antecedēs est ver̄: ⁊ ɔ̃ñs falsum in casu. exponitur. n. antecedens sic. in ista domo currens est homo: ⁊ nullibi alibi q̃z in ista domo currens ē homo. sz si dz inferri opz exclusionem cadere super totū subm̄. ¶ Itez vltimo ad p̄ncipale. talis omnis homo preter sor. currit. ⁊ similes non hēnt exclusiuas de termis trāspositis. igitur nō generalr̄ ab exclusiua ad suā vlem valet ɔ̃ña.

Oppositum tamē arguitur. q2 ab exclusiua ad suas exponētes est bonum argumentum. ⁊ ab illis exponētibus ad suas conuertētes ē bonum argumentuz: sz iste cōuertentes sunt exponētes vlis ⁊ ab ill' ad vniuersalē valet ɔ̃ña. igit̃ ab ista exclusiua ad suam vniuersalē. tāquā a p̄mo ad vltimū valet ɔ̃ña. verbi grã. sequtur tātum animal currit. igr̃ aial currit. ⁊ nihil non animal currit. ⁊ sequtur conuertendo vtrāqz ptem ɔ̃ñtis. igitur currens est animal. ⁊ nullū currens est non aial ex quo sequtur q̄ oē currens est aial tāquam ab exponētibus ad expositam. igitur a primo ad vltimum: si tm̃ aial currit oē currēs est aial.

Ideo dr̃ ad dubium q̄ arguendo ab vniuersali mere affirmatiua in singulari numero q̄ ē vlis per hoc signum oē vel per sibi equalens nō complicato sibi alio signo vel termino: vnde ppositio capiat aliā denoiationem: aut pbationem. sicut est exceptiua: aut exclusiua: aut hmōi valet ɔ̃ña ab suā exclusiuā ⁊ eɔ̃ tā subo q̃z p̄dicato exñtibus termis cōibus. ¶ In numero aūt plurali valet ɔ̃ña ab vli ad suā exclusiuam itelligendo vt prius ⁊ eɔ̃ non. Vñ bñ sequtur oēs homines currūt. igitur tm̃ currētia sūt hoies: sz nō eɔ̃ formaliter sequtur. q2 nō valēt iste ɔ̃ñtie. tm̃ duodeci sūt apostoli di. igr̃ oēs apl'i di sūt duodeci. tm̃ qnqz sūt vlia. igr̃ oia vlia sūt qnqz. ⁊ cā ē. q2 exclusiua i numero plurali affirmatia hz duas cās vitatis. q̃z vna ē grã alietatis ⁊ alia ē grã plitatis. vbi. g. tm̃ duodeci sūt apl'i di alr̃o illoruz duor̄ mōr̄ vificari pōt. duodeci sūt apl'i dei. ⁊ nulla nō duodeci sūt apl'i dei. vel sic. duodeci sūt apl'i di. ⁊ nō plura q̃z duodeci sūt apostoli dei. Vñ talis ppō exclusiua i numero plurali nō dz exponi. q2 ppō exponibil' copulatiue significat. ⁊ nō vificatur disiūctiue ⁊ ab exposita ad q̃zlibz suar̄ exponētiū ē bonū argumētū formale: sz tal' ppō neqz vificatur copulatie. neqz ab illa exclusiua ad quālibz exponentiū valet ɔ̃ña. ɔ̃uertitur. n. cū tali disiūctiua cuius q̄libz ps p̄ncipal' ē vna copulatia. igr̃ ⁊c̃. et tūc ad p̄mū ar^m dicetur i tractatu isolubiliū. ¶ Ad sm ar^m iā ē dcm̃ q̄ nō valet i numero plurali ab exclusiua ad vlez de t̃mis trāspositis formalr̄. Ver̄ tm̃ illa ɔ̃ña valet de mā. q2 añs ē ipoſe. q2 sequtur vt ibi dcm̃ ē. tm̃ due aie sūt i sor. ⁊ platone. igr̃ tm̃ duo idiuisibilia sunt i sor. ⁊ platone. ɔ̃ñs falsū. q2 plura q̃z sunt duo idiuisibilia sunt i sor. ⁊ platone. q2 mille ptes sunt i sor. ⁊ i platone q̄ sunt pl'a entia q̃z duo idiuisibilia. ¶ Sz forte dr̄ q̄ ñ bñ sumitur ista mior negatia. ñ plura entia q̃z duo indiuisibilia sunt i sor. ⁊ platone. sz dz sumi sic. ñ plura idiuisibilia q̃z duo idiuisibilia sūt i sor. ⁊ platone. Et ita dr̄ ēt q̄ illa. tātuz tres hoies currunt. vificatur p talem copulatiuam

tres homines currunt verificať per talem copulatiuā
tres hoies currūt ⁊ nō plures q̄ȝ tres homines currūt.
Sed ꝯtra arguiť ꝙ ista copulatiua nō est sufficiens ad
veritatē istius exclusiue ponēdo ꝙ nō plures hoies q̄ȝ
tres currant ⁊ currant alia animalia ab aliquibus illo
rum triū. tunc ista copulatiua ē vera. tres hoies currūt.
⁊ nō plures q̄ȝ tres hoies currūt. ⁊ ista exclusiua ē falsa.
q: seqr̄. tātū tres hoies currūt. igitur tm̄ tria aialia cur
runt. ꝯñia pȝ: ꝑ regulā allegatā. s. ab iferiori ad suū supe
rius dictione exclusiua addita subiectis argumentū bo
nū ⁊ ꝯñs ē falsū: q: seqtur ꝑ respōsionē ꝙ nulla alia a
trib⁹ aialibus currūt aut ꝙ nō plura aialia q̄ȝ tria aia-
lia currunt. quoꝝ vtrūqȝ ē falsū. Ideo dr̄ ꝙ ista. tantuȝ
tres hoies currunt. sic verificatur disiūctiue. tres hoies
currūt ⁊ nō pl'a q̄ȝ tres hoies currūt. vel tres hoies cur
rūt. ⁊ nulla nō tres hoies currūt. Ex qbus pȝ istas fore
v̇as. tm̄ duo apl'i sunt apl'i dei. tantū tres sunt apl'i dei.
⁊ etiam tantū tres apl'i sunt apl'i dei. ⁊ tm̄ duo apl'i dei
sunt in reꝝ natura. q̄ȝuis duodeci sint apl'i dei. ⁊ sicut p̄
cise vnus ē apostolus dei ita mille sunt apostoli dei. lȝ n̄
sint nisi duodeci apl'i dei. ¶ Ad tertium dr̄ ꝙ ꝯcludit.
multe. n. sunt vniuersales q̄ non possunt hr̄e exclusiuas
de terminis similibus neqȝ ꝓpinquis. ⁊ ecōtra aliq̄ ex-
clusiue nō habēt vl'es sic̄ tales. ifinitis finita sunt plura.
frequēter tamē accidit ꝙ lȝ vl'is nō possit hr̄e exclusiuā
de terminis cōsimilibus tamē aliqua cōuertibilis ex ter
minis alijs cōposita pōt habere exclusiuā. Sed adhuc
generaliter nō est hoc veꝝ: sed ad inueniendū tales vl'es
nō oȝ tp̄s terere ꝓpter veritatē regule ampliandā. vn̄
regula nō iuenta ē nisi pro vl'ibus habētibus exponen-
tes que sint cōuerse aut cōuertentes exponētiū exclusiua
rum: vt supra tactū fuit in ꝓbatione dubij. Verūtamē
ista ꝓpositio. p̄cise sicut ē significat aliqua ꝓpositio nō
ē exclusiua: q: nō fit exclusio ab oppositis subiecti. vn̄ i
ista. p̄cise sicut ē aliq̄ ꝓpositio significat. ly ꝓpō est tȝ se a
parte subi: ⁊ si eēt exclusiua eēt sēsus ꝙ precise aliq̄ ꝓpō
sicut ē significat: ⁊ tūc manifeste ista pōt hr̄e vniuersalē:
sed in hac ꝓpōne. p̄cise sicut ē significat aliq̄ ꝓpō. exclu-
sio nō cadit supra subiectū: sed solū supra predicatū: ⁊ iō
nō valet ꝯñtia ista. p̄cise sicut ē significat aliq̄ ꝓpositio.
igitur ois ꝓpositio ē vera. neqȝ illud argumentū valet.
p̄cise sicut ē significat ois ꝓpositio. igitur aliq̄ ꝓpositio
ē vera. pȝ ex dictis multiplici rōne supra. ¶ Ad quartū
diciť cōcedendo ꝯñam ⁊ cōsequēs. s. tantū rex pōt eē fi-
lius tu⁹. ⁊ negať istud argumētū nō rex, erit filius tuus
igiť nō rex pōt eē filius tuus. ab esse eni ad posse cuȝ ter
mino icludēte distributionē nō valet ꝯñа. ⁊ ita etiā ne-
gatur ꝙ fili⁹ tu⁹ pōt eē nō rex. q: seqtur ꝙ filius tu⁹ pōt
eē aliquid qđ nō pōt eē rex. ¶ Ad quintū negať ista cō
seq̄ntia. ois hō ē animal. igitur tantū oē animal ē hō. ⁊
dicitur ꝙ vl'is istius ꝯñtis ē ista. ois homo ē omne aial:
⁊ cum arguitur ꝙ nō: q: plus p̄dicatur in vniuersali q̄ȝ
subijciať in exclusiua. dicitur illud negādo: q: signum
vniuersale vl'r sumptū nō ē pars extremi. ¶ Ad sextū
negať cōsequentia ista. ois homo p̄ter sorteȝ currit. igiť
tantū currens ē hō p̄ter sortē: sed si aliqua exclusiua dȝ
iferri ex ista talis iferenda ē. igitur tantum currens p̄ter
sortē ē homo: ⁊ cā ē quia ps extra capta non regiť a no
mine vel a p̄positione: sed a verbo. vnde in ista. ois ho
mo p̄ter sor. currit. precise ly homo ē subiectū. Sed de
isto magis videbiť isra. ¶ Ad septimū dr̄ illam conse-
quentiā dubitando. tantuȝ hominis ē asinus. igitur ois
asinus est hominis. si eniȝ antecedēs sit ꝓpositio exclu-
siua sic significādo est antecedēs ipossibile. si āt exclusio
cadat sup partem solū subiecti ⁊ nō sit ꝓpositio exclusi-
ua tunc nō reqrit istam vniuersalē: sed siue vno modo
siue alio capiať ly tantuȝ nō arguiť. ibi ab exclusiua ad
suam vniuersalem de terminis transpositis. ¶ Ad vl-
timum dicitur ꝙ probat verum.

Aliud icidit dubiū vtꝝ ista sit possibilis. tantum
exclusum est exclusum. Et arguiť ꝙ sic.
q: de facto ē vera eo ꝙ oē exclusum ē exclusum. igitur
tantū exclusuȝ ē exclusuȝ. cōseq̄ntia patet. ab vniuersali
ad exclusiuā de terminis trāspositis. ⁊ añs ē veꝝ posito
ꝙ aliqđ sit exclusum ab aliquo actu vel ab aliquo cōti
nente. ¶ Secūdo sic. exclusum ē exclusum ⁊ nihil non
exclusum ē exclusum. igitur tantū exclusum ē exclusum
ꝯñа pȝ ab exponētibus ad expositaȝ. ¶ Tertio sic. pōt
eē ꝙ tantū exclusū sit exclusuȝ. ⁊ illa sic significat. igitur
illa ē possibilis. pȝ ꝯñа. ⁊ añs ꝓbatur. ita erit ꝙ tantuȝ
exclusum ē exclusum. igitur pōt eē ꝙ tantū exclusum sit
exclusum: pȝ ꝯñtia. ⁊ añs ꝓbatur ponendo ꝙ cras nō
erit alia exclusiua alia ab ista vel eius p̄te. tantū homo
currit. ⁊ ꝙ illa erit cras sic significādo. ⁊ ponitur ꝙ solū
illud dicatur exclusum qđ ē exclusū ꝑ dictionē exclusiuā
tunc pȝ ꝙ cras erit ita ꝙ tantū exclusum ē exclusum. q:
cras erit ita ꝙ solū illud ē exclusum qđ erit exclusuȝ ꝑ il
lam exclusiuam: q: hec exclusiua nō erit tunc. tm̄ exclu-
sum est exclusuȝ. igr̄ tūc erit ita ꝙ tm̄ exclusum est exclu
sum. patet cōsequētia ⁊ añs ex casu. ergo ⁊c̄.

Oppositum tamen arguitur ponē
do ꝙ solum id
sit exclusuȝ qđ ē exclusum ꝑ dictionē exclusiuā sic ꝙ oē
qđ non contineť sub subiecto exclusiue sit exclusuȝ. ⁊ oē
qđ continetur sit inclusuȝ. ⁊ sit illa sic significando. tan-
tum exclusum ē exclusuȝ. isto posito seqtur ꝙ quocunqȝ
dato ip̄m ē exclusum ⁊ nō exclusuȝ. de sor. eni arguiť ꝙ
ip̄e sit exclusus ⁊ nō exclusus. si eniȝ sor. dicatur eē exclu
sus i illo casu sequitur. tunc sortes est exclusus. igr̄ nō cō
tinetur sub subiecto exclusiue. arguitur tūc sic. sor. nō cō
tinetur sub subiecto exclusiue. igitur subiectum exclusi-
ue non predicatur de sorte. ⁊ si sic igitur sor. non ē exclu
sus. ¶ Si dicitur qđ sor. non est exclusus arguitur pro
bando ꝙ sortes sit exclusus. quia omne qđ non conti-
netur sub subiecto exclusiue est exclusuȝ. sortes est aliqđ
quod non continetur sub subiecto exclusiue. igitur sor. ē
exclusus. Vel breuius arguitur sic. in isto casu vel sor. ē
exclusus aut non est exclusus. si non est exclusus. igitur
non continetur sub subiecto exclusiue istius. sed omne
ꝙ non continetur sub subiecto exclusiue est exclusum
igitur sortes est exclusus. ¶ Ideo si conceditur ꝙ sor-
tes sit exclusus arguitur ꝙ sortes continetur sub subie
cto istius exclusiue: ⁊ per consequens non est exclusus.

Ideo dicitur ad dubium concedendo
istam esse possibilem.
immo necessarium de virtute sermonis: quia necessa-
rio multa ⁊ multa sunt exclusa: licet nulla exclusiua sit:
sed capiendo istum terminum exclusum solum ꝓ illo

qđ excluditur per dictionem exclusiuaꝫ dicitur qđ ipsa est possibilis: sed nõ potest esse vera sic significãdo ipsa omni exclusiua exñte. ¶ Unde forte cras erit ita ꝙ tm̃ exclusum est exclusũ sicut ponebaṫ in argumẽto. ¶ Et ad casum positũ cõtra dubiũ dr̃ ipm negãdo. vnde põt eẽ ꝙ ista sic significãdo sit ⁊ nõ alia ab ista exclusiua vł eius parte: sed non est possibile ꝙ per illã aliqđ excludaṫ vel icludaṫ. vnde possibile est ꝙ tantũ exclusum ẽ exclusuꝫ per exclusiuã que nõ est ista: sed ꝙ tantũ exclusum sit exclusum per istã exclusiuã existentẽ solã in mũdo. tãtũ exclusum est exclusuꝫ. sic p̃cise significantẽ ɔ̃dictio seqtur. ⁊ ideo ⁊c̃. ¶ In illo aũt casu non est veꝝ ꝙ omne qđ nõ ɔtineṫ sub subiecto exclusiue est exclusum. neqꝫ est admittendũ cuꝫ alijs ibi positis. ¶ Istã ad hoc ꝙ aliqua sit exclusiua nõ oportet in illa aliqđ icludi sicut in ista. tantũ chymera est chymera. neqꝫ aliqđ excludi sicut in ista. tãtũ ens est ens. neqꝫ oportet aliquid icludi vel excludi sicut in ista. tantũ exclusum est exclusũ ¶ Et licet ista sit possibilis tamẽ ista nõ põt eẽ vera sic significando. ¶ Unde non valet hoc argumentũ a ⁊ b: ꝓpositiones ɔuertũtur ⁊ a. ꝓpositio põt eẽ vera sic significãdo. igiṫ b. põt esse veꝝ sic significãdo. sicut patet de istis. soꝛ. nõ demõstraṫ ⁊ hoc nõ demõstraṫ demonstrato sorte. ¶ Sed forte adhuc arguiṫ ꝙ ista sit iposibilis. qꝛ seqtur. tantũ exclusum est exclusum. igiṫ exclusum est. ⁊ seqtur. exclusum est. igiṫ nõ ɔtentũ in exclusiua est. ⁊ ecõtra. aliqđ nõ ɔtentũ in exclusiua est. igiṫ aliqđ exclusum est. ⁊ quocũqꝫ dato in isto casu seqtur ɔ̃dictio. Itẽ ponaṫ ꝙ cũ ista exclusiua sit etiã ista. tm̃ asin⁹ currit. ⁊ seqtur. ꝙ aliqđ est exclusuꝫ ab illa. tm̃ asin⁹ currit. ɔ̃ñs est falsum. qꝛ quocũqꝫ dato seqtur ꝙ ipꝫ nõ sit exclusũ. ¶ Ad p̃mũ dr̃ negãdo istã ɔ̃ñaꝫ. nõ ɔtentũ sub ista exclusiua est. igiṫ exclusum est. lꝫ bene valeat ecõtra. ¶ Ad scđꝫ dr̃ ꝙ in isto casu nihil est exclusum. qꝛ non est possibile aliqđ eẽ exclusum ista exclusiua existente sic significãdo. tm̃ exclusum est exclusum. lꝫ bene sit possibile aliqđ eẽ iclusum in alia exclusiua ab ista ⁊c̃.

Occurrit dubiũ an ista ɔ̃ña valeat. tm̃ substãtia nõ est accñs. ⁊ substãtia est aliquid. igiṫ tantũ aliqđ nõ est accñs. ⁊ arguiṫ ꝙ sic. qꝛ ibi arguiṫ ab iferioꝛi ad suũ superius negatione postposita cũ debita ɔstantia. ideo ɔ̃ña est bona. ¶ Scđo sic. ɔ̃dictoriũ ɔ̃ñtis istius cõsequẽtie repugnat añti eiusdẽ. igiṫ illa ɔ̃ña est bona. ꝓbaṫ añs. qꝛ ista repugnãt tm̃ substãtia nõ est accñs. ⁊ substãtia est aliqđ. ⁊ nõ tm̃ aliqđ non est accñs. qꝛ seqtur nõ tantũ aliqđ non est accñs. igiṫ tm̃ omne aliqđ est accidens. ɔ̃ñs est ipossibile. ⁊ ɔ̃ña patet. qꝛ negatio p̃posita ⁊ postposita eqpollẽt subalterno suo ¶ Tertio si ista ɔ̃ña nõ valet similiter nõ valet illa. tm̃ substãtia nõ est accidẽs. ⁊ ois substãtia est aliqđ. igiṫ tm̃ aliqđ nẽ est accidẽs. ɔ̃ñs est falsum. qꝛ est syllogismus i qnto tertie. ¶ Quarto sic. antecedẽs istius ɔ̃ñe est iposibile. ⁊ ista ɔ̃ñtia est denoĩata a ly si vel igiṫ significãs ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ. igitur ista est bona. patet ɔ̃ña. ⁊ antecedẽs ꝓbatur. qꝛ cõtradictoriũ antecedẽtis istius ɔ̃ñe est necessariũ. s. nõ tantũ substãtia nõ est accidens. qꝛ chymera nõ est accidẽs. ⁊ chymera nõ est substãtia. igiṫ qđ nõ est substãtia nõ est accidẽs. patet ɔ̃ña. ⁊ añs est necessariũ. igr̃ ⁊ ɔ̃ñs. ⁊ seqtur vltra. qđ non est substantia non est accidens. igitur non tantum substantia nõ est accñs. patet ɔ̃ña. ⁊ antecedens est necessariũ. igr̃ ⁊ ɔ̃ñs est necessariuꝫ. qđ est oppositũ p̃me partis antecedẽtis principalis consequentie.

Oppositum tñ arguiṫ. qꝛ istius ɔ̃ñe añs ẽ veꝝ. ⁊ ɔ̃ñs falsum ⁊ ipossibile. igiṫ ista ɔ̃ña nõ valet. ꝙ enim antecedẽs istius ɔ̃ñe sit veꝝ patet. qꝛ substãtia nõ est accidẽs. ⁊ omne nõ substãtia est accidẽs. igitur tantũ substãtia nõ est accidẽs. ⁊ cõsequẽs est ipossibile: qꝛ seqtur tantũ aliquid nõ est accidẽs. igitur omne nõ aliqui est accidẽs. cõsequẽtia patet. qꝛ cõsequẽs cõuertiṫ cum exponẽte vna istius añtis.

Ad dubium. igitur dico ipsum negando. qꝛ antecedẽs ipsius est veꝝ ⁊ cõsequẽs falsum. vt argumẽtũ probat. antecedẽs enĩꝫ ⁊ consequẽs istius cõsequẽtie exponũtur per copulatiuas quaꝝ due partes sunt affirmatiue. qꝛ tam antecedens q̃ꝫ consequens sunt exclusiue non mere negatiue. ¶ Et ad primũ argumẽtũ cũ arguitur. ꝙ ista sit bona consequẽtia. qꝛ arguitur ab iferioꝛi ad suũ superius cuꝫ constãtia subiecti ⁊c̃. dicitur ꝙ ista regula nõ plus dicit nisi ꝙ ab iferioꝛi simpliciter sumpto ad suũ superius simpliciter sumptum valet consequẽtia. Unde licet sequatur. substãtia nõ est accidẽs. ⁊ omnis substãtia ẽ aliquid. igitur aliquid nõ est accidens. simpliciter sumpto iferioꝛi ⁊ superioꝛi. nõ tamẽ oportet valere cõsequẽtiaꝫ ab iferioꝛi ad suũ superius sibi cõiũgẽdo dictionẽ exclusiuã sicut etiã non seqtur. tu incipis esse albus. igitur tu icipis eẽ coloꝛatus. Et sic etiã dicitur istã non esse in qnto tertie. tantũ substãtia nõ est accidẽs. ⁊ ois substãtia ẽ aliqđ. igiṫ tantũ aliquid non est accidẽs. sed ad cõcludẽduꝫ in isto modo oportet deponere dictionẽ exclusiuã. ¶ Ad secundũ cum arguitur ꝙ oppositũ consequẽtis istius repugnat antecedẽti eiusdẽ: dicitur illud negãdo. vnde illa est necessaria ⁊ stans cum isto antecedẽte. nõ tantũ aliquid non est accidens. Et dicitur vlterius negando consequentiã cum arguiṫ non tantũ aliquid nõ ẽ accidẽs. igitur tantum omne aliquid vel tantũ omne ens ẽ accidens. ¶ Et ad regulã allegatã diciṫ istam nõ tenere generaliter in exclusiuis. neqꝫ generaliter tenet i exceptiuis. vnde nõ seqtur. nõ nullus homo preter soꝛ. est asinus. igitur aliquis homo. p̃ter soꝛ. est asinus. fallit etiã ista in isolubilib⁹. ¶ Ad quartũ dr̃ negãdo ꝙ antecedẽs istius dubij sit ipossibile ⁊ diciṫ ꝙ ɔtradictoriũ eius est falsum. s. non tantũ substãtia non ẽ accidẽs. ⁊ cũ arguitur. qđ non ẽ substãtia non ẽ accidens. igitur non tantũ substãtia non ẽ accidens. negaṫ antecedens. ⁊ negatur ista consequẽtia. chymera non ẽ accidẽs. ⁊ chymera non ẽ suba. igiṫ qđ non ẽ suba non ẽ accñs. añs .n. ẽ veꝝ. ⁊ ɔ̃ñs falsũ. qꝛ oẽ qđ non ẽ suba ẽ accidens.

Queritur inde an exclusiua sit q̃ꝫta ⁊ arguiṫ ꝙ nõ. qꝛ tũc sequitur ꝙ ɔ̃ria forẽt simul vera ⁊ subcõtraria falsa. vt tm̃ hõ ẽ aial. ⁊ tm̃ hõ nõ ẽ aial. iste subcõtrarie sunt simul false ⁊ sue subalt̃ne simul vere q̃ sunt ɔ̃rie. s. non tantũ hõ ẽ aial. ⁊ nõ tm̃ hõ nõ ẽ aial. igiṫ ɔ̃rie vere. ¶ Scđo si sũt q̃ꝫte seqtur ꝙ ẽ aliqua idefinita vera cuius q̃libet singularis ẽ falsa vt tm̃ aial ẽ hõ. ¶ Tertio seqtur ꝙ a singularibus sufficiẽter enumeratis ad suã vniuersalẽ non valet ɔ̃ña. vñ

non sequitur. non tantum hoc animal est homo. neqꝫ tantũ hoc aial ẽ homo. ⁊ sic de alijs. igiť non tantũ aial ẽ homo. Quarto isto dato seqtur ꝙ duo cõtraria sunt mere negatiua. ⁊ duo subcõtraria aliqd ponere ⁊ neutrum: eẽ mere negatiuũ. Quito qꝛ per idẽ exceptiue eẽnt ꝗ̃zte ⁊ tũc seqtur duoꝝ ꝯtrarioꝝ qõlibet aliqd ponere ⁊ duo subꝯ̃ria eẽ mere negatiua. pꝫ ꝓ̃ma ꝯ̃ña. de istis. qlibꝫ hõ. p̃ter soꝛ. currit. null⁹ hõ p̃ter soꝛ. currit. ⁊ pꝫ scd̃a de istis non quilibet hõ. preter soꝛ. currit. nõ nullus hõ p̃ter soꝛ. currit. ¶ Oppositũ arguiť. qꝛ ista ẽ idefinita. tantum animal est homo. qꝛ in ea subijcitur terminus cõmunis ⁊c̃. ¶ Itẽ ista consequẽtia est in darij. ois hõ currit. tantũ risibile ẽ hõ. igiť risibile currit. igiť vtraqꝫ premissaꝝ ẽ ꝗ̃zta. ¶ Ad dubiũ dicitur ipsum ꝯcedẽdo ⁊ conceduntur conclusiones ibi illate.

¶ De probatione propositionis exceptiue.

IAm excepti uas exponamus p̃mittẽtes primo ꝙ exceptiua affirmatiua est extra captio partis subiectiue aut partis in modo a suo toto. Ex qua suppositõe vlterius patet. ꝙ ad hoc ꝙ exceptiua sit vera opoꝛtet partẽ extra captã verificari de subiecto exceptiue ⁊ ecõtra. Ex qbus patet ꝙ ista ꝯ̃ña valet. omne animal aliud a lapide currit. ⁊ lapis nõ currit. igiť omne aial p̃ter lapidẽ currit. Sicut neqꝫ ista. nullus homo differẽs ab asino currit. ⁊ asinus currit. igitur nullus homo preter asinũ currit. aña enim ẽ veꝝ. ⁊ ꝯ̃ñs falsum. qꝛ per ꝯ̃ñs ꝓ̃me ꝯ̃ñe denotatur esse exceptionẽ lapidis ab aiali que non ẽ. ideo ꝯ̃ñs ẽ falsũ. Ideo forte diciť ꝙ ista. omne aial p̃ter lapidem currit. sic exponiť. omne animal aliud a lapide currit. ⁊ lapis nõ currit. ⁊ lapis ẽ animal. igitur omne animal preter lapidẽ currit. Sed cõtra. qꝛ non sequitur. ois homo p̃ter soꝛ. curret. igitur ois homo differens a soꝛ. curret. ⁊ soꝛ. non curret. ⁊ soꝛ. erit homo. igiť ista copulatiua que est ꝯ̃ñs non sufficienter exponit illud antecedẽs. Et ꝙ ista ꝯ̃ña nõ valeat arguiť ponẽdo ꝙ soꝛ. non curret. ⁊ soꝛ. erit aliquãdo quãdo nõ erit alter homo ab eo. ⁊ ois homo non soꝛ. curret. tũc est antecedens veꝝ. s. omnis homo preter soꝛ. curret. qꝛ tantũ soꝛ. erit homo nõ currens. ⁊ pars prima ꝯ̃ñtis est falsa. qꝛ nullus erit homo alius a soꝛ. Similiter non sequitur. nullus homo alius a soꝛ. curret. ⁊ soꝛ. curret. ⁊ soꝛ. erit homo. igitur nullus homo preter soꝛ. curret. ponatur. n. ꝙ soꝛ. curret. quãdo non erit alter homo ab eo: ⁊ postqꝫ soꝛ. erit coꝛrupt⁹ current homines multi. ⁊ patet ꝙ antecedens est veꝝ ⁊ ꝯ̃ñs falsum. qꝛ seqtur nullus homo p̃ter soꝛ. curret. igiť tm̃ soꝛ. erit homo qui curret. seu aliquis homo currẽs. Ideo diciť ꝙ exceptiua ꝓpositio. vt talis qlibet homo p̃ter soꝛ. curret. exponiť sic. qlibet homo nõ soꝛ. curret. ⁊ soꝛ. nõ curret. ⁊ soꝛ. erit homo. igitur quilibet homo p̃ter soꝛ. curret. Similiter de presenti. ⁊ de preterito. tenet ꝯ̃ña. Ex quo ⁊ ex p̃cedẽtibus patet ꝙ vniuersalis affirmatiua de ly ois ĩfert exclusiuã de terminis trãspositis ⁊ exclusiua ĩfert exceptiuã negatiuã. vñ bñ seqť. oẽ aial currit. igiť tm̃ currẽs ẽ aial. ⁊ seqtur vltra. tm̃ currẽs ẽ aial. igiť nihil p̃ter currẽs est aial ⁊ ecõtra.

Sed contra arguiť. isto mõ exponẽdi [da]to seqtur ꝙ in casu ista foret vera. qlibet hõ p̃ter soꝛ. currit. ponať. n. ꝙ sint multi homines quoꝝ qlibet alius a soꝛ. currat. ⁊ nullus hõ quiescat nisi soꝛ. tũc seqtur cũ alijs veris. ꝙ ista est vera qlibet hõ p̃ter soꝛ. currit. Sed arguiť ꝙ nõ. qꝛ q̃libet singularis istius vniuersalis est falsa. puta q̃libet talis. iste hõ p̃ter soꝛ. currit. igiť soꝛ. ẽ iste hõ. ꝯ̃ñs falsum. demrẽtur. n. plato. per ly iste. ⁊ pꝫ ꝯ̃ña. ista per suppositionẽ positã supra. Sed forte diciť ꝙ tales iste hõ preter soꝛ. currit. nõ est ꝓpositio vel forte dicitur ꝙ nõ est exceptiua. Sed primũ illoꝝ ẽ falsum. qꝛ est oratio ꝑfecta idicatiua ꝑfectũ generãs sensum in animo audiroris. igiť ẽ ꝓpositio. ¶ Itẽ ista habet subiectũ p̃dicatũ ⁊ copulã. ⁊ alia ad ꝓpositionẽ carhegoricã reqsita. igiť ⁊c̃. Neqꝫ secundũ ẽ veꝝ. qꝛ in ista ꝓpositione. iste homo p̃ter soꝛ. currit. ly p̃ter tam bene teneť exceptiue q̃ꝫ in ista. ois homo p̃ter soꝛ. currit. cum vniuoce ⁊ eodẽ modo significet dictio in illa vniuersali ⁊ ĩ illa singulari vt pono. ideo sequiť ꝙ tam exceptiua ẽ ista singullaris q̃ꝫ ista vniuersalis ⁊ tam ꝓpria licet nõ tam vera. ¶ Itẽ si ois homo p̃ter soꝛ. currit. ⁊ plato ẽ homo. igiť plato p̃ter soꝛ. currit. ꝯ̃ñs ẽ ĩpossibile. qꝛ per modũ exponẽdi superius positũ ⁊ per suppositiões superius positas seqtur ꝙ plato sit soꝛ. Sed forte huic diciť ꝙ iste non ẽ bonus syllogismus. qꝛ plus subijciť in maioꝛi q̃ꝫ predicatur ĩ minoꝛi. Sed ꝯtra. qꝛ in ista. aliquis homo preter soꝛ. currit. ly soꝛ. non tenet se ex parte subiecti: qꝛ nõ potest regi ab illa p̃positione preter. neqꝫ ab illo termino homo: vt patet exercitato in materia grãmatice. ideo regiť ab isto verbo currit. ex parte post. igiť ⁊c̃. ¶ Itẽ si ois hõ p̃ter soꝛ. currit. igiť homo p̃ter soꝛ. currit. ⁊ nihil est hõ. p̃ter soꝛ. nõ currẽs. tenet ꝯ̃ña ab exponẽtibus ad suã expositã. sic enim ista debet exponi. qꝛ ꝓbatio debet fieri a p̃mo termino ꝓbabili aut saltẽ aliqua diuersitatis ratio foret quare in illa. ois homo currit. ⁊ non in ista. ois hõ p̃ter soꝛ. currit. que rõ nõ videť. ista igiť ꝯ̃ña pꝫ ab exposita ad suas exponẽtes ⁊ secũda ps ꝯ̃ñtis est falsa qꝛ aliquid est hõ qõ nõ p̃ter soꝛ. est currẽs. puta plato. ¶ Itẽ neqꝫ iste homo preter soꝛ. currit. in dato casu. neqꝫ iste ⁊ sic de aliis. igř nullus homo preter soꝛ. currit pꝫ ꝯ̃ña a singularibus sufficiẽter enumeratis ad suã vlẽm ⁊ aña est verũ. igiť ⁊ ꝯ̃ñs. igiť alia est falsa. s. quilibet hõ preter soꝛ. currit. ¶ Itẽ dato isto modo exponendi valeret hoc argumentũ: nullus homo nõ aial currit. ⁊ animal currit. ⁊ animal est homo. igiť nullus homo preter animal currit. Similiter valeret id. nullus homo nõ albus currit. ⁊ album currit. ⁊ album est homo. igitur nullus homo preter aliquod album currit. sed consequens est falsum ꝙ aliqua talium consequentiarum valet. istud enim consequẽs est impossibile. per ipsuꝫ enim denotať exceptionẽ esse superioꝛis de inferioꝛi que esse non põt. ¶ Item sic isto modo exponendi dato cum aliis veris sequitur ꝙ hec est falsa. omnis homo preter asinũ currit. posito ꝙ quilibet homo currat. sed consequens est falsum quia contradictoꝛium istius est falsuꝫ. scilicet nõ omnis homo preter asinũ currit. quia sequiť nõ omnis homo p̃ter asinũ currit: igiť homo p̃ter asinũ non currit. ab vna equipollente ad aliam. cõseqnẽs est falsum

quia sequitur hō p̄ter asinū nō currit. igiť hō non asinus nō currit. ⁊ asinus ē hō. Sed ad primuz illoꝝ diciť ꝯcedēdo ꝙ in dato casu ista ē v̄a. oīs hō p̄ter soꝛ. currit. Et cū arguiť ꝙ q̄libet eiꝰ singularis ē falsa. sic significādo. igr̄ ista nō ē v̄a. negať argumētū. Et si forte arguiť. ꝙ sub aliquo t̄mino stante distributiue nō lꝫ descēdere: q: ista vl'is ē vera. ⁊ quelibet eiꝰ singularis ē falsa. dr̄ cōcedendo totū. Et si tūc arguiť sic. oīs hō p̄ter soꝛ. currit igiť hō p̄ter soꝛ. currit. tꝫ ꝯn̄a. ab vl'i ad suā idefinitaz ⁊ seqtur. vltra hō p̄ter soꝛ. currit. igitur plato p̄ter soꝛ. currit. vel cicero p̄ter soꝛ. currit. ⁊ sic de alijs. ꝯn̄s est falsuz vt priꝰ: ⁊ tenet ꝯn̄a: q: sub termino stāte determinate licet disiūctiue descendere. igiť a primo si oīs hō p̄ter soꝛ. currit. igitur plato p̄ter soꝛ. currit vel cicero preter soꝛ. currrit. ⁊ sic vltra. Diciť cōcedēdo totū vsqꝫ ad illā consequentiā hō p̄ter soꝛ. currit. igitur plato p̄ter soꝛ. currit. vel cicero p̄ter soꝛ. currit. ad quā diciť negādo. ⁊ ad regulam dr̄ ꝙ ip̄a nō est generaliter vera. vnde sicut sub subiecto istius vl'is oīs homo p̄ter soꝛ. currit. nō licet descendere ad aliqđ particulare aliquā, singularē veram assignādo. sic neqꝫ sub isto termino hō in ista idefinita hō p̄ter soꝛ. currit. Et p̄ hoc rn̄deť ad aliđ negādo istaz ꝯn̄am oīs hō p̄ter soꝛ. currit. plato ē hō igitur plato p̄ter soꝛ. currit. q: exceptiua non pōt eē maioꝛ in darij ad cōcludēdū suā singularē formalr̄: q: subiectū istius non stat mobilr̄ sic ꝙ sub isto liceat descēdere iferēdo suā singularē. Ad aliud diciť. negādo istaz ꝯn̄am. oīs hō p̄ter soꝛ. currit. igitur nihil ē homo qđ non p̄ter soꝛ. currat. neqꝫ ista est exponēs eius: q: nō ē expōibilis a p̄mo termino. ⁊ cā ē: q: subiectū istius exceptiue nō stat mobiliť sic ꝙ liceat aliquā eiꝰ singularē iferre. vnde sub eo nullo mō licet descēdere: q: nō licet descēdere. igitur iste hō currit. si ē aliud a soꝛ. ⁊ sic vltra. q: cōditionales i consequēte posite sūt ipoīe. neqꝫ sic licet descēdere sub subo istius oīs homo p̄ter. soꝛ. currit ⁊ iste ē alius a soꝛ. igitur iste currit. ⁊ sic de alijs descēdēdo ad oēs hoīes alios a soꝛ. q: descendere sub subieto vl'is ē suas singulares cuz debito medio inferre. neqꝫ lꝫ inferre singulares istius vl'is ex ista vl'i. igiť ⁊c̄. ¶ Ad aliđ dr̄. negādo istā ꝯn̄az. neqꝫ iste hō p̄ter soꝛ. currit. neqꝫ iste. ⁊ sic de alijs. igiť nullus hō p̄ter soꝛ. currit. Et ad regulā dr̄ ꝙ in exceptiuis nō vꝫ. ⁊ vlteriꝰ cū arguiť ꝙ isto mō exponēdi dato eēt ista falsa. oīs hō p̄ter asinū currit. ꝯceditur. Et cum arguitur ꝙ nō. q: eius oppositū ē falsum. s. non oīs hō p̄ter asinū currit. diciť ꝙ nō ⁊ negať ista ꝯn̄a. nō oīs hō p̄ter asinū currit. igitur hō p̄ter asinū nō currit. ⁊ regula allegata nō valet i exceptiuis: vt supra dicebať. Unde aduertēdū ē ad dādū cōtradictoriū i exceptiuis ꝙ oꝫ. p̄ponere negationē aduerbialē negātē vel prepositā auferre. Unde iste nō cōtradicunt oīs hō preť asinum currit. ⁊ hō preter asinū nō currit. neqꝫ iste nullus hō preter asinū currit ⁊ aliqs homo preter asinū currit. Et arguitur. adhuc ꝙ ista sit falsa i isto casu. nō oīs hō preter asinū currit. q: seqtur ex ista ꝙ nō oīs hō nō asinus currit ⁊ asinus ē hō ⁊ asinꝰ currit ab exposita ad exponētes dr̄. negādo ꝯn̄am: q: exceptiua mere negatiua nō habꝫ exponi. Sed hꝫ cās v̄itatis disiūctiue ⁊ regula superiꝰ data de expōne exceptiue vera est de exceptiuis nō mere negatiuis p̄pter quod tales sunt dubitande. non hō preť asinū currit. nō tu vides aliquē hoīez p̄ter soꝛ. posito ꝙ nullum hoiem videas. si. n. negatōes cadūt sup̄ er totū sic ꝙ in vtraqꝫ negeť exceptio sunt iste mere negatiue ⁊ ambe vere. Si aūt negatio non cadat sup̄ totum sic non contradicunt iste tu vides aliquem hoiem p̄ter soꝛ. ⁊ nō tu vides aliquē hominē preter soꝛ. sed sunt ambe false. Sed vtrūqꝫ cōtradictoꝛiū est p̄ponēdo negationē negantē exceptionē. ¶ Ad vltimū pōt p̄babiliter dici ꝙ ista. nullus hō p̄ter aīal currit. debet sic exponi nullus homo nō animal currit. ⁊ animal non currens ē homo. ⁊ si aliquid ē animal illud ē. ¶ Sed forte arguitur. ꝙ ista eēt vera. nullus hō preter hoiez ē homo. Similiter ista. nullū ens p̄ter ens ē ens. ꝯn̄s falsum qm̄ in qualibet illarū denotatur eē exceptio: ⁊ i nulla illarū ē igitur quelibet illarū ē falsa: minoꝛ arguitur: q: eq̄le ab eq̄li excipi nō pōt. q: excipere aliqđ denotat remanere de eo a quo fit exceptio. sed huic dicetur postea:

Sed incidit dubium in ista materia an ista sit possibilis oīs hō preť soꝛ. excipiť. ⁊ arguiť ꝙ nō. q: seqtur oīs homo p̄ter soꝛ. excipiť igiť soꝛ. ē hō ⁊. soꝛ. nō excipitur ⁊ pꝫ ꝯn̄a. ⁊ ꝯn̄s ē ipossibile. igitur ⁊ an̄s. qđ ē dubium. ⁊ ꝙ ꝯn̄s sit impossibile arguiť: q: necesse est ꝙ ipse sit a multis rebus exceptus ⁊ b multis locis.

Oppositum tamen arguitur. q: cras erit ita ꝙ oīs homo preter soꝛ. excipiť. igiť pōt eē: ita ꝙ oīs homo preter. soꝛ. excipiť. ⁊ vltra pōt eē: ita ꝙ oīs homo preter soꝛ. excipitur. ⁊ ista est sic significādo. igitur ē possibilis. pꝫ consequentia. ⁊ arguitur p̄mū antecedēs ponendo ꝙ cras erit. ita ꝙ nullus homo ē nisi. soꝛ. vl' plato. ⁊ ꝙ ista. oīs homo preter platonem currit. erit sic significādo: tunc non existente alia exceptiua ab ista vel eiꝰ parte ⁊ solum illud sit exceptum vel appelletur exceptum quod excipitur p̄ dictionem exceptiuaz. sequitur tunc ꝙ cras erit ita ꝙ oīs homo p̄ter soꝛ. excipitur q: cras erit ita ꝙ tātum plato per dictionem exceptiuam excipitur.

Ad quod dubium rn̄detur ip̄m negādo capiendo istum terminum excipi prout significat rem extra capi a quacūqꝫ re extra capiatur seu extra capta sit dato ꝙ iste terminus excipitur non distribuat. isto eniꝫ modo sequitur. si soꝛ. est ipse est exceptus. ideo ista est penitus impossibilis: omnis homo p̄ter soꝛ. excipitur siue est exceptus sic significantibus terminis. Sed si ponitur ꝙ iste terminus exceptiua vel excipitur significet rem exceptam solum per exceptiuam dictionem dicitur ꝙ illa est possibilis: sed non est possibile istam esse veram vt probat argumentum. ¶ Sed contra predicta iterum forte arguitur, p̄bando istū modum exponendi non fore bonum. quia cum veris isto dato sequitur ꝙ hec est impossibilis. sic significando. omnis homo preter nos currit demonstrando me: et te per ly nos. Et idem arguitur de ista omnis homo preter soꝛ. ⁊ platonem currit consequens tn̄ ē falsuz ponatur. n. ꝙ nullus hō nisi nos sit non currens: vel nisi soꝛ. ⁊ plato. ¶ Itē sequiť fore possibile ꝙ tu icipis scire oēm p̄pōnem p̄ter. a. ⁊ tn̄ tu icipis scire. a. consequens

est falsum. q2 exceptiua repugnat sue preiacēti: similiter
ꝙ tu differas ab omni homine preterq̄3 a te. consequēs
est falsum. q2 tūc sequit̄ ꝙ ois homo p̄ter te sit: ⁊ probat̄
ↄn̄a. q2 tu differs ab oi hoie nō te ⁊ non differs a te ⁊ si
aliqd est tu id est homo. ↄn̄s tamē est falsū3. ¶ Itē seq-
tur ꝙ tu nō differs ab alio preterq̄3 ab asino. ↄsequens
ē falsū. q2 tūc a nullo alio ab asino differres. ⁊ cū3 capra
sit ⁊ tu sis: sequit̄ ꝙ tu es capra. Itē sequit̄ ꝙ possibile
foret ꝙ tu vides oēs hoies albos p̄ter sor. ⁊ tn̄ nō vides
aliquē hoie3 albū etiā neq3 aliquos hoies albos. ¶ It ē
hec consequētia nō valet. ois ꝓpō nō exceptiua ē vera
⁊ propositio exceptiua nō est vera ꝓpositio. ⁊ si aliq̄ est
ꝓpositio exceptiua illa est propositio. igit̄ ois propositio
preter exceptiuā est vera. in casu enim an̄s est verū ⁊ cō
sequēs falsum: posito ꝙ nulla sit exceptiua: alia a conse
quēte vel eius parte. ⁊ sit ista cōsequētia tota cū ista. deꝰ
est. vel fiat argumētū de ista ois propositio cathegorica
preter exceptiuā ē vera. ⁊ ponat̄ casus de illa. ¶ Itē ista
tantū omnis homo preter sor. currit. nō exponit̄ illo mo
do. igit̄ ⁊c̄. ¶ Ad primū dicit̄ ↄcedēdo ꝙ tales sunt ipos
sibiles: omnis homo preter nos currit. ois homo preter
sor. ⁊ ciceronē currit. q2 ex vtraq3 sequitur ꝙ ois homo
currit. ⁊ etiam ꝙ homo non currit. nec admittit̄ casus
ibi positus. ¶ Et si forte arguit̄ ꝙ illa sit vera. aut possi-
bilis. ois homo preter sor. ⁊ platonē currit. q2 ponat̄ ꝙ
omnis homo differēs a sor. vel platōe. currat. ⁊ nō cur-
rat sor. neq3 plato. tūc ista propositio est partim falsa: ⁊
partim vera. omnis homo currit. igitur per dictionem
exceptiuā potest verificari. ⁊ tenet ↄseq̄ntia per antiqua3
regulā. scilicet ꝙ omnis propositio vniuersalis partim
vera ⁊ partim falsa potest per dictionē exceptiuā veri
ficari: sed ista non potest aliter versificari: q̄3 sic. omnis
homo preter sor. ⁊ platonē currit. igitur ⁊c̄. Sed huic di
citur admisso casu ꝙ ista. omnis homo currit. nō ē par
tim vera ⁊ partim falsa: sed simpliciter falsa. neq3 veri-
ficat̄ per dictionē exceptiuā. immo si exceptiua est vera
vl'is sibi corrn̄dēs est falsa. Et vlterius dicit̄ ꝙ illa re-
gula antiqua intelligit̄ sic ꝙ propositio vl'is cuius alique
singulares sunt vere ⁊ aliq̄ false potest habere exceptiuā
verā sibi correspōdentē in qua excipiant̄ singularia pro
quibus ista vl'is est falsa que regula verificat̄ in termi-
nis simplicibus. ⁊ de vl'i ⁊ exceptiua quarū nulla se falsi
ficat. ⁊ tunc vlterius dicit̄ ꝙ huic vl'i false. omnis homo
currit: in casu dato correspōdet ista exceptiua. ois homo
preter sor. vel platonē currit. ¶ Ad 3ᵐ dicit̄ ↄcedēdo istā
tanq̄3 possibilē: tu incipis scire oēm ꝓpositionē preter a.
⁊ tamē tu icipis scire. a. sicut posito ꝙ due ꝓpositiones
sint vere ⁊ nō plures quas modo incipias scire per posi
tionē de p̄senti ⁊ sit solū. a. ꝓpositio falsa: que incipiat eē
vera per remotionē de presenti ⁊ quā icipias scire. ⁊ p3
conclusio. Et ad arᵐ cōtra q2 tūc exceptiua ⁊ sua preia-
cens nō repugnarēt dicitur ꝙ in talibus terminis com
positis frequēter nō repugnāt. Et si ar̄. si tu incipis scire
oēm propositionē preter. a. igit̄ tu nō incipis scire. a. ab
exposita ad exponētē. negat̄ cōsequētia. q2 ista nō ē expo
nibilis ratione istius dictionis preter. sed ratione de li in
cipis eo ꝙ est primus terminꝰ ꝓbabilis in ista. Et per
hoc etiā dicit̄ negādo istā tu differs ab oi hoie preterq̄3
a te. ⁊ etiā cōsequētiā istā. tu differs ab oi hoie nō te ⁊ nō
differs a te ⁊ es homo igit̄ tu differs ab omni hoie pre-
terq̄3 a te. si ista. tu differs ab oi hoie preterq̄3 a te. ha-
bet sic exponi tu es: ⁊ omnis homo preter te ē. ⁊ tu nō es
homo preter te. sed minor ē falsa. igit̄ ⁊c̄. ¶ Ad aliud di
citur cōcedēdo ꝙ tu nō differs ab alio p̄terq̄3 ab asino
neq3 differs ab alio ab asino sicut nō differs a n̄ asino.
sed propter illud nō sequit̄ ꝙ nō differs a capra. neq3 se
quitur ꝙ a nullo alio ab asino differs. Et consimiliter
dicit̄ ad illā. tu nō differs nisi ab asino: q2 sensus eius est
ꝙ nō differas ab aliquo nisi ab asino. ¶ Ad aliud dr̄
negādo conclusionē ibi illatā q2 sequit̄. tu vides omnes
homines albos preter sor. igit̄ omnes hoies albi preter
sor. vidētur a te. tenet ↄn̄a. ab actiua ad passiuā. ⁊ vltra
seq̄tur. igr̄ aliqui hoies albi differētes. a sor. vidētur a te
igitur aliq hoies albi videntur a te. qđ repugnat scđe p
ti ↄclusionis. Ista. n. ē falsa. tu vides istos hoies alios a
sor. demr̄ando mulieres. neq3 masculinū genus cōcipit
femininū in numero plurali nisi illud adiectiuū suppo-
nat p vtraq3. ¶ Ad aliđ dr̄ i isolubilibꝰ ¶ Ad aliđ dr̄ ꝙ
ꝓbat verū: q2 alius terminꝰ ꝓbabilis p̄cedit. Et regula
sup̄ius data itelligitur ꝙ exponenda ē. p̄mo mō dicto
qn̄ talis dictio exceptiua ē p̄mus terminus exponibilis
in ea. ¶ Verūtamē ē aduertendum ꝙ ista p̄positio vel
cōiunctio preter. aliqn̄ tenetur exceptiue. ⁊ aliquādo me
re negatiue: ⁊ ideo scđo mō exponetur sic. ois hō preter
sor. currit. ois hō nō sor. currit. ⁊ sor. nō currit. igitur ois
hō p̄ter sor. currit. ⁊ isto mō ista ē vera. iste hō pret̄ plato
nē currit. posito ꝙ plato n̄ currat. ⁊ sor. currat. ⁊ ista sit
sic significādo. Sil'r iste sunt vere. ois hō pret̄ chyme-
ram ē. ois hō p̄ter adā ē rōnale aial. ois hō p̄ter asinū
ē discipline susceptiuus. ⁊ oē aial p̄ter lapidē ē suba sen
sitiua. Et sil'r ista ē vera. nullus homo preter animal
currit. q2 non plus significat nisi ꝙ nullus hō non aial
currit. ⁊ aial currit. qđ possibile ē. ideo pōatur ⁊ seq̄tur
ꝓpositū: sed sic non significat ly p̄ter dum tenetur exce
ptiue: sed significat modo quo exposite sunt ꝓpōnes su-
pra. Aliquādo aūt tenetur ly p̄ter subtractiue. Aliqn̄ ad
ditatiue vt tres hoies p̄ter sor. currunt. Si ly p̄ter tene
tur additatiue significat ꝙ tres hoies vltra sor. currūt.
Si vero ly preter tenetur subtractiue significat ꝙ tres
hoies remoto sorte currūt neq3 hoc respuendū ē: q2 ni-
hil vtilius in aliq̄ scia hoies laborāt q̄3 ꝙ cuiuslib3 vo-
cabuli vim ⁊ proprietatem cognoscant. ⁊c̄.

¶ De expositione reduplicatiue.

Ratione dictionis reduplica
tiue tente affirmati
ue sufficit ad ꝓpositionē exponēda3
copulatiua cuiꝰ p̄ma pars ē cathe
gorica in qua affirmatur dictio re-
duplicata de subiecto exponende re
duplicatiue. ⁊ scđa pars ē ꝓpositio
cōditionalis cōposita ex dictione re
duplicata ⁊ p̄dicato reduplicatiue. vbi gratia. sor. iquā
tu3 hō ē animal. sic eponitur. sor. ē homo. ⁊ si aliquid ē
hō illud ē animal. igitur sor. iquantū hō ē aial. Contra
quē modū exponēdi forte arguitur. q2 isto dato seq̄tur ꝙ
ista sit falsa. sor. iquantū sor. currit. posito ꝙ sor. currat.
⁊ sit ista sic significādo. q2 ex ista secūdū istū modū expo-
nendi seq̄tur ꝙ si aliqd sit sor. illud currit. q̄ ē cōditiōalis

falsa. ꝫ tm̄ ꝙ illa reduplicatiua sit vera arguitur. q2 sor. currit in isto casu ⁊ sor. ē sor. inquātum sor. igitur sor. inquātum sor. currit. ꝯña pꝫ expositorie. ¶ Item secūdo seqtur ꝙ quecūqꝫ differunt inquātum differunt ipa cōueniūt. q2 datis. a. ⁊. b. ipa differūt. ⁊ si aliq̄ differūt ipa conueniunt: q2 non pōt eē ꝙ aliq̄ sint que non aliqualiter ꝯueniāt. Et aliqua ēt inquātum conueniunt differunt ꝙ tamē falsum ē. q2 si aliqua inquātum conueniunt differunt. ⁊ inquātum aliqua differunt disconueniunt. igitur aliqua inquātum conueniunt disconueniūt. ſꝫ in quocūqꝫ aliquo disconueniūt in illo non conueniunt. igit̄ aliqua inquātum conueniūt non conueniunt. ¶ Item isto dato seqtur ꝙ precise tāta ē conuenientia inter aliqua q̄ꝫta disconueniētia. ꝯñs est impossibile. ¶ Item seqtur ꝙ q̄ꝫtitas continua inq̄ꝫtum continua ē discreta. ꝯñs falsum. q2 q̄ꝫtitas continua ꝑut contiua differt a discreta: ⁊ arguitur ꝯñtia. q2 quacūqꝫ q̄ꝫtitate continua data illa ē discreta: ⁊ si aliqua est q̄ꝫtitas continua illa ē discreta. ¶ Sꝫ forte dr̄ ꝙ hec ꝓpō. q̄ꝫtitas continua inquātum continua differt a discreta. ē vera tenendo ly inq̄ꝫtum specificatiue. Sꝫ ista eadē non est vera tenendo ly inq̄ꝫtū reduplicatiue. ¶ Sꝫ cōtra istā rn̄sionem sic arguitur. q2 si q̄ꝫtitas cōtinua differt a discreta inquātum ē quātitas continua seqtur ꝙ quantitas continua inq̄ꝫtum continua differt a seipa. pꝫ consequētia. ⁊ ꝯñs ē impossibile. ¶ Item si ista sit vera. q̄ꝫtitas continua inquātum quātitas continua differt a discreta specificatiue tenendo ly inquātum seqt̄ ꝙ solum ꝓpter hoc q̄ꝫtitas cōtinua differt a discreta: q2 q̄ꝫtitas continua ſm rōnem. siue conceptū suum ꝓprium differt a discreta. ¶ Sꝫ contra. tūc seqtur ꝙ nulla diffōne exn̄te: aut conceptu non differt quātitas continua a discreta aliquo mō inquātum continua. ¶ Item hec nō est de ſm ꝙ ipꝫ. homo ē animal. vt pꝫ ꝑmo posteriorum. iō non est verum ꝙ hō ſm ꝙ homo ē animal, sicut videtur dicere ipsemet Aristoteles eodem loco. Iō forte dr̄ ꝙ prioristice exponēda ē dictio reduplicatiua. sicut iam exposita ē. Sꝫ posterioristice exponenda ē sic sor. iquātū hō ē aial. sor. ē hō. ⁊ si aliqd ē hō illd ē aial. ⁊ eꝯ̄ si aliqd ē aial illd ē hō. ¶ Sꝫ ꝯ istā rn̄sionē sic arguit̄. q2 isto dato seqt̄ ꝙ homo inquātum homo sit homo colorat⁹ posterioristice exponendo. ꝯñs ē falsum. q2 nulla tal' ē de ſm ꝙ ipꝫ. hō ē hō colorat⁹. ¶ Itē seqret̄ ꝙ duo ꝯdictoria eēnt simul v̄a. q2 illa ē v̄a. sor. inquātū hō ē aial. vt pꝫ exponēdo ꝑmo mō. ⁊ ē falsa exponēdo. ſo mō. igit̄ sua contradictoria ē v̄a. ¶ Itē illi modi exponēdi repugnāt. igit̄ vnic⁹ eoꝝ ē ver⁹: aut null⁹ eoꝝ ē ver⁹. Sꝫ ꝓ expōne illi⁹ t̄mini ſm ꝙ ipm ⁊ illi⁹ t̄mini ꝑ se. aduerte ad multiplicitatem isti⁹ note cālis q2: ⁊ quot modis cālis reddatur v̄a.

¶ De expōne illius termini infinitum.

DE expositione istius termini infinitus detur prima suppositō ꝙ iste termin⁹ infinitus cathegorematice sumptus opponitur priuatiue isti termino finitus. Secunda suppositio ꝙ ly infinitum cathegorematice sumptum significat tm̄ q̄ꝫtum non terminatum. vel non habens terminū vel termios. pꝫ illa suppositio. q2 bene seqtur hoc ē infinitum. igit̄ hoc ē non finitum. ⁊ vltra: igit̄ hoc ē nō hn̄s finē vl' t̄minū. ⁊ tꝫ ꝯña ista ꝑma. q2 ē ab affirmatiua d̄ ꝑdicato ꝑuato ad affirmatiuā d̄ ꝑdicato ifinito. Tertio accipit̄ ꝙ ꝓpō exponibil' rōe isti⁹ t̄mi infinitū sincathegorematice sumpti exponitur sic. infinitus numer⁹ ē finitus. aliquātus numerus ē finit⁹: ⁊ nō tantus qn̄ i duplo maior. ⁊ in quadruplo ⁊ sic vltra. igitur infinit⁹ numerus ē finitus. Infinitum pondus sor. pōt portare aliquātum pondus sor. pōt portare. ⁊ non tm̄ pōt portare qn̄ in duplo mai⁹: ⁊ in quadruplo ⁊ sic vltra. igit̄ infinitum pondus sor. potest portare. ¶ Presupponatur vlterius ex modo loq̄ndi ꝙ cū ly infinitum ponitur a ꝑte subiecti non precedente termino secū constructo capit̄ sincathegorematice. ſꝫ cum ponit̄ a ꝑte ꝑdicati qd̄ solum accidit vocalib⁹ vel scriptis capit̄ cathegorematice. Ex qb⁹ seqt̄ primo ꝙ non infinita sunt finita. ſꝫ aliqua sunt in rerum natura q̄ sunt q̄ꝫtitas ifinita. pꝫ prima ps. q2 aliqua sunt finita ⁊ non plura datis sunt finita. q2 due ꝑtes isti⁹ continui sunt in rerum natura: ēt non plura q̄ꝫ iste due ꝑtes sunt in rerum natura. quia iste due ꝑtes sunt tot partes vel nō pauciores q̄ꝫ mille: vel decem milia. ⁊ sic de alijs. q2 nulla ps q̄ꝫtitatiua cōtinui habꝫ pauciores ꝑtes q̄ꝫ ipsum continuum. Et secūda pars isti⁹ conclusiōis vera ē ꝙ aliqua sunt quātitas infinita. q2 aliqua sunt instantia in. a. tempe: aut pūcta in a linea q̄ sunt quātitas ⁊ multitudo infinita. q2 oia pūcta i. a. linea n̄ sunt finita q̄ꝫtitas. ¶ Sꝫ forte dr̄ ꝙ nulla sunt oia instantia: aut oēs ꝑtes ꝓportionales impares isti⁹ continui. q2 neqꝫ duo instantia. neqꝫ tria. neqꝫ mille: ⁊ sic vltra: ⁊ si sic ergo nulla erunt oia instantia q̄ sunt vel erunt in hora. ¶ Sꝫ ꝯtra istud arguit̄. q2 ꝑ idem nulla sunt omnia q̄ sunt. ꝯñs falsum: q2 vniuersum ē omnia q̄ sunt: q2 vniuersum ē vniuersum. ¶ Itē hoc continuum ē oia q̄ sunt hoc continuum: ⁊ hoc continuum ē aliqua. igit̄ aliqua sunt omnia q̄ sunt hoc cōtinuum: ⁊ per consequēns aliq̄ sunt omnes ꝑtes q̄ sūt hoc continuum. ⁊ ita aliq̄ ſm aliquem ordinē sunt oēs partes ꝓportionales pares q̄ sunt i hoc continuo. ⁊ sic etiam ſm aliquem ordinem aliqua sunt oēs partes ꝓportionales ipares q̄ sunt in hoc ꝯtinuo. ¶ Et si arguitur consimili modo: sicut pri⁹ ꝙ nō. qa neqꝫ due neqꝫ mille sunt omnes partes impares q̄ sunt in hoc continuo. ⁊ sic vltra. ideo nulle sunt omnes partes impares que sunt in hoc continuo. dr̄ negando antecedens sic intelligendo. ꝙ nec due partes nec mille: ⁊ sic de singul' sūt omnes partes que sunt in hoc continuo taꝫ finitas q̄ꝫ infinitas numerando. q2 de illis verificatur tam numerus finit⁹ quā infinitus. ⁊ licꝫ per nullum numerum finitum signari possīnt distincte: tamē per numerum infinitum signari possunt. ¶ Ideo concluditur vltra ꝙ non ifinitus numerus est finitus. lꝫ aliqua sint numer⁹ infinitus. vt pꝫ de ꝑtibus iparib⁹ dati continui. Et ꝙ non ifinite partes ꝓportionales sunt in illo continuo. quia non plures partes q̄ꝫ sint ꝑtes q̄ sunt due medietates sunt in dato continuo. Et vlterius pꝫ ꝙ aliquis est numer⁹ cuius aliqua pars est numerus q̄ non ē minor q̄ꝫ iste numerus: cuius est pars. Et ꝙ non omnis

numerꝰ ē maioꝛ sua pte. Et aliqs numerus ē equal' sue
parti. qa numerus binariꝰ. q est a continuum nō ē ma
ioꝛ numerus q̄ȝ numerꝰ q est eiꝰ medietas. neqȝ mioꝛ.
⁊ cū vterqȝ illoꝝ sit finitus simpliciter. seqtur q̄ vterqȝ
illorum ē alteri equalis.

Sed ꝯ̄ hoc forte ar̄. qa istis datis seq̄t q̄ finitꝰ nu
merꝰ ē infinitꝰ. ꝯn̄s ē ipol'e vt pȝ ex pria sup
pōne. qꝛ seq̄t q̄ numerꝰ finitꝰ ē nō finitꝰ. ⁊ ꝯn̄a pria ar̄.
qꝛ a ꝯtinuū ē numerꝰ ifinitꝰ ⁊ a ꝯtinuū ē nūerꝰ finitꝰ: qꝛ
a cōtinuū ē due medietates q̄ sunt numerꝰ finitꝰ puta bi
nariꝰ. igr̄ ⁊c̄. sȝ maioꝛ arguit̄ qꝛ aliqs numerꝰ ifinitus ē
i a. sic̄ ptes i toto. iō sequit̄ a fortiori q̄ a numerꝰ sit ifini
tus. pȝ ꝯn̄tia. ⁊ an̄s ar̄. qꝛ numerꝰ q ē oēs ptes ipares a
ꝯtinui ē ifinitꝰ. ⁊ iste cōtinet̄ i a. igr̄ ⁊c̄. ¶ Itē nullus nu
merꝰ pōt eē maioꝛ numerꝰ q̄ȝ sit a ⁊ a ē numerꝰ. igr̄ a ē
numerꝰ ifinitꝰ. ¶ Itē aliq̄ pars a ē numerꝰ ifinitꝰ. igr̄
a fortiori a ē numerꝰ ifinitꝰ. ¶ Itē a numerꝰ ifinitā pro
portionē hȝ ad aliquē datū numeꝝ finitū. igr̄ a nō ē nu-
merꝰ finitꝰ pȝ ꝯn̄a ⁊ an̄s ar̄: qꝛ ifinitā ꝓportionē hȝ a nu
merꝰ ad istū nūeꝝ biariū q ē due itelligētie. ¶ Itē seq̄t
q̄ finitū aliqd̄ ifinitū excedit excessu solū finito. ¶ Itez
seq̄t q̄ aliqs ē maxius nūerꝰ puta biariꝰ q ē i hͦ ꝯtiuo.
⁊ idē ē mimꝰ q ē i eodē. qꝛ nullꝰ nūerꝰ i hͦ ꝯtiuo ē maioꝛ
vl' mioꝛ illo. qd̄ si ꝯcedit̄ ar̄ q̄ illa copulatia sit falsa v̄tu
te suplati gradꝰ. ¶ Itē i ifinitū ꝯtinuū qd̄ lȝ ē disibile.
vt pōit Ar. i p̄mo ⁊ 3ͦ ⁊ sexto physicoꝝ. ¶ Itē seq̄t ista
ꝯclo q̄ a nūerꝰ finitꝰ ē mioꝛ. b. nūero finito ⁊ augebit̄ i
ifinitū successiue. b. nūero stāte. ⁊ tñ a nūq̄ȝ erit eq̄le. b.
ꝯn̄s ē ipol'e. ⁊ ꝯn̄a ar̄ posito qd̄ a sit numerꝰ mioꝛ finitꝰ
q ñ sit q̄ȝtitas ꝯtiua ⁊ crescat a successiue p totū istā ho
rā discrete sic q̄ i prio ñ eē hoꝛe erit a nūerꝰ ifinitꝰ ⁊ sit
b. numerꝰ finitꝰ q ē aliqd̄ ꝯtinuū: tc̄ pȝ tota ꝯclo dedu-
cēti vl' pōat̄ qd̄ a stāte diminuat̄. b. ad nō q̄ȝtū successiue
⁊ sequit̄ eꝯ̄ ꝯclo. ¶ Itē dato illo seq̄t q̄ a ē finitū ⁊ nō
augebit̄. neqȝ dimiuet̄. ⁊ tñ i prio ñ eē hoꝛe erit ifinitū.
ꝯn̄s ipol'e: ⁊ ꝓbat̄ ꝯn̄a. ponat̄ q̄ a sit vnū corpus lon-
gum i infinitum versus orietalem plagam ⁊ finite lon
gum versus nos pedaliter latum ⁊ ꝓfundum. tūc patet
quod hoc corpus ē finitum: qꝛ ē terminatū tā ꝼm lati-
tudinem q̄ȝ ꝼm ꝓfūditatē ⁊ finitum versus nos. igr̄ a ē
corpꝰ finitum. ¶ Itē a corpus ē figuratum. igit̄ termi-
no vel termis clausum. ꝯn̄a pȝ ex p̄mo euclidis. qꝛ fi-
gura ē q̄ termino vel termis clauditur. iō a corpus ē fi-
nitum. ¶ Ponatur igit̄ q̄ sine maioratione: aut dimi
nutione auferat̄ p̄mū pedale ⁊ fiat figura sperica. dein
de auferat̄ ꝼm pedale ⁊ extēdat̄ circa p̄mū sine augmē
tatione ⁊ diminutione eius: ⁊ sic vltra de oibꝰ pedalibꝰ
⁊ tunc seqtur q̄ in fine erit a simpliciter ifinitum. qꝛ ex
nulla pte terminatum. iō seqtur tota conclusio. ¶ Itē
arguitur i eodem casu q̄ a ē finite lōgum: quia habet
vltimum versus oriens. qꝛ habȝ aliq̄ȝ partē qua nulla
ē vlterioꝛ ꝼm istam differētiam. quia capiatur totū pre
ter primum pedale istiꝰ: ⁊ seqtur qd̄ ista est pars q̄ nul-
la ē vlterioꝛ scd̄m istam differētiam positionis.

Sed ad hoꝝ p̄muȝ dicitur negando istam ꝯn̄am
cum infertur qd̄ numerus finitus ē infinitꝰ
⁊ cum arguitur q̄ sic. qꝛ. a. numerus q est hoc continu
um ē infinitꝰ. negatur hoc ⁊ negatur hec cōseq̄ntia nu
merus ifinitus est i hoc tāquam sue partes. igitur a est
numerus ifinitus. ¶ Ad ꝼm negatur ista ꝯn̄a. nullus
numerus potest eē maior quam ē a. ⁊. a. ē numerꝰ. igit̄
a. ē numerus infinitus. ¶ Ad tertium negatur antece
dens. s. qd̄ aliqua ps a ē numerus infinitꝰ ⁊ vlterius di-
citur q̄ numerus q est omnes ptes impares ꝼm istam
diuisionem non ē pars. a. sed ē partes. a. ¶ Ad quar-
tum negatur ista ꝯn̄tia infinitam ꝓportionem habȝ. a.
ad aliquem numeꝝ finitum. igitur ē numerus infinitꝰ.
¶ Et si forte arguitur cōtra istam rn̄sionem. qꝛ tunc se
qtur q̄ a numerus est maioꝛ. b. numero ⁊. a. diminue
tur vniformiter ad nō quātū stāte. b. ⁊ tamē a nūq̄ȝ erit
eq̄lis. b. pȝ ꝯn̄a. qꝛ diminuatur a continuuȝ vsqȝ ad nō
q̄ȝtum stāte. b. numero q ē due itelligentie. Itē a nume
rus ifinite distat a nō q̄ȝto. igit̄ a numerꝰ est infinitꝰ nu
merus. ¶ Ad p̄mū dr̄ q̄ de virtute sermonis non di-
minuetur. a. numerus. qa nec hoc cōtinuum: neqȝ ali-
qua eiꝰ pars vnq̄ȝ erit minoꝛ numerus q̄ȝ ē hoc cōtinu
um. licȝ illud continuum diminuetur: aut condēpsabi-
tur ad non q̄ȝtū. ⁊ cā est: qꝛ nullus numerꝰ pōt eē maioꝛ
numerus q̄ȝ ipe ē. Et generaliter nulla q̄ȝtitas discreta
pōt eē maioꝛ q̄ȝtitas discreta q̄ȝ ipa sit vel minoꝛ ⁊ gene
raliter nulla q̄ȝtitas pōt eē maioꝛ q̄ȝtitas q̄ȝ ipa sit. lȝ ta
men aliq̄ q̄ȝtitas cōtinua possit eē maioꝛ q̄ȝtitas conti-
nua q̄ȝ ipa sit. ¶ Ad aliā formā negat̄ antecedēs istius
ꝯn̄tie. a. numerꝰ infinite distat a ñ q̄ȝto. igit̄ a. numerꝰ
ē infinitus. Et si forte arguitur q̄ sic qꝛ. a. distat a nō
q̄ȝto, per numerū ifinitum. igitur. a. distat ifinite. a. nō
q̄ȝto: negat̄ ꝯn̄a. ¶ Ad aliud p̄ncipale argumentū dr̄
q̄ per tales ꝓpositiones cōtinuum ifinitum ē diuisibile
intellexit Aristo. q̄ continuum ē diuisibile i semper di
uisibilia. sicut ipsemet dicit p̄mo celi. Ad aliō dr̄ vt pri
us negādo q̄ a numerus fiet maioꝛ numerꝰ ⁊ negatur
casus: ibi positus ad itellectum argumenti ⁊ si admit-
tatur casus gr̄a disputatōis cōcedit̄ cōclusio: sicut ꝯn̄s.
¶ Ad aliud dr̄ de v̄tute sermonis ꝯcedendo cōclusionē
illatam. Et si cōtra forte arguitur q̄ illud corpꝰ i prin-
cipio ē ifinitum. qꝛ infinite distat a nō q̄ȝto. igitur ipsuȝ
ē ifinitum. ¶ Item hoc corpus nō pōt augeri. igr̄ ipm
ē infinitum. ¶ Itē seqtur si hoc corpus ē finitū q̄ hoc
corpus ē maiꝰ sua pte q̄ȝtitatiua. ¶ Item si hoc corpus
est finitum alicui corpori essȝ equale. ꝯn̄s falsuȝ. Sȝ ad
oēs istas formas dr̄ q̄ȝlibȝ istaꝝ negādo preter p̄mā cu
iꝰ negat̄ an̄s de simplr̄ tñ finitis tenēt iste forme. ¶ Ad
vltimū argumētum quo arguit̄ q̄. a. ē finite lōguȝ. qa
hȝ vltimum v̄sus ptē ifinitā. dr̄ negādo antecedēs ⁊ dr̄
vltra q̄ quacūqȝ parte data aliqua ē vlterioꝛ neqȝ hoc
totum ē eque vltra sicut aliqua eius pars. imo nulla est
prima pars neqȝ vltima alicuius continui.

¶ De expositione de li totus tota totum.

Sicut li infinitum aliquando su-
mit̄ cathegorematice ⁊ ali
quando sincathegorematice sic iste
terminꝰ totus vñ cū sumitur sinca-
thegorematice equiualet huic ꝯple
xo. q̄libȝ pars. cū v̄o sumitur cathe
gorematice equiualet huic cōplexo
ꝑfectū ex suis partibꝰ capiēdo ꝓp̄e
totū ꝓut dr̄ relatiue ad ptes. Et cū ponit̄ a pte subiecti
li totꝰ nō d̄terminatū ꝯsueuit sincathegorematice capi.

a parte vero p̄dicati cathegorematice.q̄ꝺ totum est ad beneplacitum accipientis. Ex quibus patet primo ꝙ deus fecit totum q̄ꝺ ipse potuit facere quando produxit sor.⁊ omne q̃ꝫtum est totum q̄ꝺ ipse fecit in mundo.

Sed forte ꝯtra id arguit̃.q: isto dato ꝯcedēdū eēt ꝙ tota a.mã esset minor a.mã.q: q̄libet pars a materie ē minor.a.mã.ꝯn̄s tñ est falsum.q: illa ꝓpõ tota.a.mã est minor.a.mã est affirmatiua significãs iuxta cōpositionē suoꝝ t̃minoꝝ cui⁹ p̄dicatū non verificat̃ de s̄ubo.ideo seq̄tur ꝙ ipsa est falsa.pꝫ ꝯn̄a.cū añte.q: hoc p̄dicatū minor a mã non verificat̃ de hoc subiecto a mã.q: tūc idē eēt seipso min⁹. ¶ Itē ex quo ista est affirmatiua significãs iuxta cōpositionē suoꝝ t̃minoꝝ ⁊ est vera ꝑ r̄n̄sionē h̄n̄s subꝫ ⁊ p̄dicatū distīcta.ergo p̄dicatū ⁊ subꝫ supponunt ꝓ eodē. ꝯn̄a patet.⁊ ꝯn̄s est falsum.igit̃ ⁊ an̄s.⁊ nō nisi ꝓ vltima parte illa.s.q̄ꝺ hec est vera.igit̃ ⁊c̃. ¶ Itē seq̄tur cū alijs veris ꝙ totū hoc q̄dratū est minus a q̄drato demōstrato certo q̄drato.q: q̄libet pars istius q̄drati ē minor isto q̄drato.ꝯn̄s tñ est falsum.q: illa ꝓpõ.totū hoc q̄dratū est minus hoc q̄drato significat ꝙ totū hoc q̄dratū est minus q̄dratū q̄ꝫ hoc q̄dratū sumēdo ly min⁹ adiectiue ad suū substãtiuū.s.q̄dratū.sicut illa hõ est albus significat ꝙ hõ est hõ albus.pꝫ totū ex grãmatica: sed hec scd̃a est falsa.vt pꝫ.igr̃ ⁊ illa p̄ma ē falsa. ¶ Itē isto dato seq̄tur.ꝙ illa est falsa.totū q̄ꝺ est ī mūdo eē in oculo tuo.q: ip̄a significat vt dicit positio ꝙ q̄libꝫ pars alicuius q̄ꝺ est ī mūdo est ī oculo tuo.ꝯn̄s tñ ē falsum.q: ī ista.totū q̄ꝺ ē in mūdo ē in oculo tuo.ly q̄ꝺ relatiue refert̃ ad ly totū.q̄ꝺ eē nō pōt nisi ly totū sumat̃ substãtiue ⁊ cathegorematice.igit̃ illa significat ꝙ aliq̄ꝺ totum q̄ꝺ est in mundo est in oculo tuo q̄ꝺ est veꝝ.q: aliq̄ pars oculi tui est vnū totū q̄ꝺ est in mundo.

Sed ad hoꝝ p̄mū dr̃ forte negando ꝯn̄am cum īfert̃ ꝙ tota a.mã ē minor a.mã.q: illa ꝓpõ significat ꝙ tota.a.mã ē minor.a.mã ipsamet.a.mã.sicut ista.totus sor.ē minor sor.significat ꝙ totus sor.est minor sor.ipso sor.⁊ sicut illa totū aial est minus aiali.significat ꝙ totū aial ē minus aial aiali.semꝑ.n.adiectiua adiacēt suis substãtiuis positis in orõne ⁊ nō subītellectis.vñ illa monach⁹ ē albus.nō significat ꝙ monach⁹ est hõ alb⁹.sicut ista hõ est alb⁹.nō significat ꝙ hõ est alb⁹ canis vel bos vel huiusmodi.Sꝫ hec r̄n̄sio lꝫ in se vera sit adhuc videt̃ stare argumentū.q: capiat̃ hec ꝓpõ.tota a mã ē pars.a.materie q̄ ē vera.vt seq̄tur ex pōne.cuius p̄dicatū non verificat̃ de subiecto. ¶ Ideo ad illud dr̃ ꝯcedēdo istam cōclusionē.ꝙ illa est ꝓpõ vera significãs iuxta cōpositionē suoꝝ t̃minoꝝ ⁊ p̄dicatū nō verificat̃ de s̄ubo.Et ꝑ hoc dr̃ ad aliud negãdo istã ꝯn̄aꝫ.illa ē ꝓpõ affirmatiua ⁊ vera significãs iuxta cōpositionē suoꝝ t̃minoꝝ.igr̃ subꝫ ⁊ p̄dicatū pro eodē supponunt.neqꝫ ex hoc seq̄t̃ ꝙ ip̄a sit falsa. ¶ Ad aliã formã pꝫ etiã ꝑ iã dcã ꝙ illa ē falsa totū.a.q̄dratū ē min⁹ a q̄drato:sꝫ hec ē vera ꝙ totū.a.q̄dratū est minor pars a q̄drato. ¶ Ad aliȯ dr̃ ꝯcedēdo illȯ.totū q̄ꝺ est in mūdo ē in oculo tuo.eo ꝙ ly q̄ꝺ determinat ⁊ ꝯhibit ly totū ad stãdū cathegorematice. ¶ Sꝫ adhuc forte ꝯ̃ positionē arguit̃.q: illa data posito ꝙ illa tot⁹ sor.ē minor sor.sit sic significãdo seq̄tur ꝙ ip̄a ē vl̄is.ꝯn̄s falsū.q: tunc aliqua posset signari eius indefinita vel singularis.ꝯn̄s ē falsū. ¶ Itē seq̄tur ꝙ illa sit ꝯgrua.⁊ ꝑfecta tot⁹ ē in mūdo.q: ille t̃min⁹ tot⁹ valet tm̄ q̃ꝫtū q̄libet pars.igit̃ valet illa ꝯn̄a.q̄libet pars ē in mūdo.igit̃ tot⁹ ē in mūdo.ꝯn̄s falsū.q: illud q̄ꝺ ponit̃ ꝓ ꝯn̄te nō ē ꝯgruū ⁊ ꝑfectū.igr̃ ⁊c̃.Sed ꝓ p̄mo dr̃ ꝯcedēdo ꝙ aliq̄ ē vl̄is q̄ nō est apta nata h̄r̃e idefinitã vel singularē sic significãdo. ¶ Et ꝓ scd̃o dr̃ ꝙ iste t̃min⁹ tot⁹ sincathegorematice ⁊ ꝑ se sumpt⁹ nulli cōplexo equalet:sed tm̄ iste t̃minus cū substãtiuo sibi ꝯiūcto equalet vni cōplexo.sicut hoc cōplexū totus sor.equalet huic.q̄libet pars sor.Sed cōtra forte arguit̃.q: hoc cōplexū significat ex cōpositione suaꝝ partiū:sed nulla pars significãs istius cōplexi significat oblique.igitur illud cōplexū totus sor.significat solū recte ⁊ non oblique.⁊ per ꝯn̄s nō significat tantū q̃ꝫtū hoc cōplexuꝫ q̄libet pars sor.eo ꝙ id cōplexū q̄libet pars sor.significat recte ⁊ oblique eo ꝙ aliqua pars eius est recta ⁊ aliqua obliqua.alterius añt.s.huius cōplexi totus sor.nulla pars est obliqua.igit̃ ⁊c̃. Huic dicitur ꝙ illud cōplexū totus sor.nō significat penitus iuxta cōpositionē suoꝝ terminoꝝ.

Sed adhuc arguit̃ ꝙ illud cōplexū tot⁹ nō valet tm̄ q̃ꝫtū hoc cōplexū q̄libet pars.q: tūc seq̄ret̃ ꝙ ista cōplexa equalerēt tot⁹ hõ.⁊ q̄libet pars hõ.ꝯn̄s falsum.⁊ ꝓbat̃ ꝯn̄a.q: ly totū valet tm̄ q̃ꝫtū hoc cōplexū q̄libet pars ⁊ ex additione istius t̃mini hõ non variat̃ illius cōplexi nec etiã illius t̃mini hõ significatio.igitur totū hoc cōplexū totus hõ.valet tm̄ q̃ꝫtū hoc cōplexū q̄libet pars hõ.Et tūc ista ꝓpõ totus hõ currit.valet tm̄ q̃ꝫtū hec.q̄libet pars hõ.vel existēs hõ currit. ¶ Itē nulla pars istius cōplexi totus hõ.significat hoiēꝫ oblique ⁊ illud cōplexū significat ex cōpositiōe suaꝝ partiū.igr̃ hoc cōplexū tot⁹ hõ nō significat tm̄ q̃ꝫtum hoc cōplexū quelibet pars hominis.

Ideo dicitur aliter in hac materia ꝙ iste terminus totus cathegorematice sumptus valet tantū q̃ꝫtum hoc cōplexuꝫ.s̄m oēs partes collectiue sumptas.sic itelligēdo sor.est totus albus.i.sor.s̄m oēs partes suas collectiue sumptas est albus.q̄ꝺ possibile ē.sed ista.totus sor.est albus.sincathegorematice sumēdo ly totus significat ꝙ sor.s̄m omnes suas partes diuisiue ⁊ s̄m q̃ꝫlibet partē suã est albus q̄ꝺ non est possibile. Ex q̄bus seq̄tur ꝙ ista eēt ipossibilis tota a linea est minor a linea ⁊ tota a materia est minor a materia ⁊ similiter ista est falsa.⁊ cōsimiles tota a linea est pars a linee q: ista significat ꝙ a linea est pars a linee s̄m se ⁊ q̃ꝫlibet eius partē.Et ex illa r̄n̄sione nō seq̄ūtur illa iconueniētia.s.ꝙ aliqua est ꝓpositio vera ⁊ affirmatiua significans ex cōpositione terminoꝝ habens subiectum ⁊ predicatū expresse cui⁹ predicatuꝫ non verificatur de subiecto.neqꝫ seq̄tur s̄m icōueniens illatum cōtra aliaꝫ responsionēꝫ.s.ꝙ aliq̄ est ꝓpositio affirmatiua significans ex compositione terminorum habens subiectum ⁊ predicatum expresse cuius subiectum non supponit pro illo pro quo supponit predicatum.nec sequitur ꝙ ista sit perfecta totus currit.⁊ sic de alijs. Ex quo sequitur tales ꝯn̄tias valere tu vides sor.igitur tu vides totū sor.tu tangis sor.ergo tu tangis totū sor.tu comedis panē igitur tu comedis totū panem ⁊c̃.

¶ De expōne illius t̄mini et̄naliter. ab eterno ꝛ semp.

Iste terminus eter-nalit̄ sic exponit̄. a. eternal'r fuit. a. fuit. ꝛ nō icepit eē. neqꝫ desinit eē. igit̄. a. et̄nal'r fuit. Sed ista ꝑpetuo. a. erit exponit̄ sic. a. erit ꝛ non icipiet esse. neqꝫ desinet eē. igit̄ ꝑpetuo. a. erit. Sꝫ ista. semper. a. fuit. sic exponit̄ a. fuit ꝛ nunq̄ꝫ fuit. qn̄ tunc. a. fuit. igit̄ semp. a. fuit. Et itelligit̄ ista sc̄da expones. s. nunq̄ꝫ fuit qn̄ tūc. a. fuit sic nullū fuit tp̄s vel instās. qn̄ in illo. a. fuit. Ex qb' pꝫ. ꝙ s̄m veritatē semp celū fuit ꝛ nō eternaliter fuit. qꝛ nullū fuit tp̄s vel istās in quo celū nō fuit ꝛ tn̄ celū icepit esse. pꝫ etiā ꝙ aliqd̄ fuit p̄mū creatū a deo ꝛ tn̄ semp fuit aliqd̄ creatū a deo. ¶ Itē pꝫ ꝙ aliqd̄ semp erit qd̄ nō per maius tempus q̄ꝫ per horam erit posito ꝙ desinat esse tempus hinc ad horam.

Sed contra illud arguit̄ ꝓbādo ꝙ celū et̄nal'r fuit. qꝛ celū fuit ab et̄no. igit̄ et̄nal'r fuit. ¶ Itē arguit̄ ꝙ celū nō semp fuit. qꝛ celū aliqn̄ nō fuit. qꝛ nullū celū nūc fuit demōstrādo istās. p̄ns. ꝛ tūc est vel nūc est aliqn̄. igit̄ aliqn̄ nullū celū fuit. Sil'r arguit̄ ꝙ aliqn̄ nihil erit. et aliqn̄ nihil fuit. qꝛ in instāti qd̄ est p̄ns nihil erit. neqꝫ aliqd̄ fuit ꝛ oē instans qd̄ est p̄ns est vel fuit aliqn̄. igit̄ aliqn̄ nihil erit ꝛ aliqn̄ nihil fuit. ¶ Itez ꝓducet̄ cras aīa antixp̄i que ꝑpetuo erit ꝛ icipiet eē. igr̄ aliqd̄ ꝑpetuo erit qd̄ icipiet esse.

Sed ad p̄mū dr̄. negādo ꝯn̄az istā. ab et̄no celum fuit. igr̄ et̄nal'r celū fuit. qꝛ qcqd̄ fuit ꝓductū a dō fuit ꝓductū ab et̄no. qꝛ a re et̄na. ꝛ ēt oē qd̄ fuit ꝓductuꝫ vnq̄ꝫ ab et̄no fuit ꝓductū. qꝛ ly et̄no qn̄ noīal'r stat nō ē t̄min' exponibilis. ꝛ iō ista ieternū tu fuisti significat ꝙ in rē eternā tu fuisti. sed ly eterno ꝛ eternū aduerbialiter sumpta ꝯuertūtur cū ly et̄nal'r. ¶ Ad aliud cū arguit̄ ꝙ non semp celū fuit. ꝛ ꝙ aliqn̄ nihil fuit. qꝛ in hoc istanti. nihil fuit ꝛ hoc instans est vel fuit aliqn̄. igr̄ aliqn̄ nihil fuit. dr̄ negando ꝯn̄am. sed minor debet sic sumi. hoc instās fuit aliqn̄. si tn̄ t̄minus suppones respectu huius verbi fuit supponeret ꝓ eo qd̄ est negāda foret ista ꝓpō. semp deus fuit. Sed adhuc t̄minis modicum variatis expōne data iserūtur sil'es ꝯclusiones. qꝛ arguit̄ adhuc forte illo dato ꝙ semp hoc istās est demōstrādo istās p̄ns. ꝛ qcqd̄ est in hoc istāti semp est. qꝛ hoc istās ē i istāti p̄nti. ꝛ in tp̄e p̄nti. ꝛ nullū est tp̄s vel istās i quo nō sit hoc instās. iō ꝛc̄. Et sil'r arguit̄ alia ꝯclō. Et ideo ꝯcedit̄ vtrūqꝫ ꝯn̄s: dato ꝙ nulluꝫ sit tp̄s nisi cuius hoc instās est instās itrinsecū. ¶ Ad aliud dr̄ ꝙ ista. aīa perpetuo erit: postq̄ꝫ iceperit esse. ex quo nō sequitur ꝙ ipsa perpetuo erit aut continuo erit.

¶ De expōne illi' termini differt aliud ꝛ de ly nō idē. ꝛ de terminis positiuis.

Presupponatur in hac materia ꝙ nulla est ꝯueniētia similitudo vel equalitas iter aliqua nisi qd̄libet illoꝝ sit cuꝫ alio. Et ꝯsil'r de p̄terito nihil fuit sil'e alicui aut ei dissimile nisi vnū fuerit cuꝫ alio. sic etiam de futuro dicatur. Ex quibus patet tales consequētias nō valere. soꝛ. fuit talis q̄lis fuit plato. igit̄ soꝛ. fuit similis platoni. sed bene ecōtra seqtur. soꝛ. fuit similis platoni. igit̄ soꝛ. fuit talis q̄lis fuit plato. sic etiā non seqtur. soꝛ. fuit tantus quātus fuit plato. posito ꝙ vterqꝫ fuerit pedalis. igit̄ soꝛ. fuit eq̄lis platoni. Similiter non seqtur. tu eris ꝛ soꝛ. erit ꝛ tu nō eris soꝛ. igitur tu differes a soꝛ. qꝛ posito ꝙ soꝛ. non erit tecū. eēt antecedēs veꝝ. ꝛ cōseqūes falsum. Presupponatur vltra ꝙ possunt sine cōtradictione eē aliq̄ differētia lꝫ nullū tēpus sit vel instans aut etiā mēsura extriseca. patet hoc. qꝛ nullo tempore existēte adhuc differt deus ab angelo secū existente ꝛ sic de alijs. Ex quo patet illā cōsequentiā non valere soꝛ. differet a platone. igit̄ soꝛ. erit quādo plato erit. qꝛ posito ꝙ nullū tēpus eēt sicut potest p̄ma causa facere. esset antecedēs veꝝ. in casu. ꝛ consequēs falsum. patet etiā istā consequentiā non valere. tu eris ꝛ aliqs asinus erit tecum. ꝛ tu nō eris asinus. igitur tu differes ab asino. qꝛ in consequente ly asino supponit distributiue pro omni asino. q vnq̄ꝫ erit. Ideo dicitur ꝙ ista tu differes ab asino. sic exponēda est. tu eris. ꝛ omnis asinus q erit erit tecū. ꝛ tu nō eris asinus. igitur tu differes ab asino. Sed ly aliud exponitur sic. tu es aliud a platone. tu es aliqd̄ ꝛ plato est aliqd̄ tecū. ꝛ tu nō es illud qd̄ est plato. igitur tu es aliud a platone. Ex quo patet istā ꝯn̄az nō valere. a. differt a soꝛ. igit̄. a. est aliud a soꝛ. pꝫ. posito ꝙ a. sit nomē singulare alicui' aggregati qd̄ nō sit aliqd̄.

Sed forte cōtra istū modū exponēdi arguit̄. qꝛ non sequitur. soꝛ. differet ab. a. igitur omne qd̄ erit. a. erit cum soꝛ. ꝛ soꝛ. non erit. a. qꝛ posito ꝙ. a. erit aggregatū qd̄ non erit aliqd̄. ꝛ erit soꝛ. cum illo aggregato est antecedēs veꝝ. ꝛ consequēs falsum. ¶ Itē superflue ponit̄ soꝛ. erit. qꝛ sufficiūt iste due omnis asinus. q erit asinus. erit cum soꝛ. ꝛ soꝛ. non erit asinus. igitur soꝛ. differet ab asino. ille enim due includunt tertiaꝫ. s. soꝛ. erit. igitur ista tertia superflue iponit̄. ¶ Itē non seqtur. tu differes ab asino. igitur omnis asinus q erit: erit tecū. ꝛ tu non eris asinus. qꝛ antecedēs ē veꝝ. ꝛ ꝯn̄s falsum. ꝙ antecedēs sit veꝝ. arguitur. qꝛ aliquando tu differes ab asino. igitur differes ab asino. ꝛ an̄s arguitur. qꝛ demōstrato. a. istanti. in quo tu eris cū aliquo asino. patet ꝙ tūc differes ab asino. ꝛ tūc erit aliquādo. igitur aliquādo differes ab asino. ꝛ ꝙ tūc differes ab asino demōstrato. a. istāti. patet. qꝛ nō plus significat nisi ꝙ tu differes ab asino. q erit in. a. instāti. sicut ista in. a. instāti tu eris aliquod albū. significat ꝙ tu eris aliqd̄ qd̄ erit album in. a. instanti. ꝛ non simpliciter significat ꝙ eris aliquod album qd̄ erit. qa tunc staret ꝙ in. a. instanti. tu eris aliquod album ꝛ ꝙ pro tūc tu eris aliquod nigrum. Similiter ista. i. a. instāti. tu fuisti homo. significat ꝙ in. a. instāti. tu fuisti homo q fuit in. a. instanti. ꝛ ista. in. a. instanti. tu eris omnis homo. significat ꝙ in. a. instāti tu eris omnis homo q erit tunc. qa determinatiōes aduerbiales referunt̄ ad verba. ¶ Itē non seqtur tu es aliqd̄ ꝛ omnis q est aliqs asinus. est aliqd̄ tecum. ꝛ tu non es ille q est asinus. igitur tu es alius ab asino. qa ꝯn̄s est ipossibile. qa seqtur tu es alius ab asino. igitur tu es alius asinus. ab asino. vel tu es alius homo ab asino vel tu es alius tu quoꝝ duo prima sunt

falſa.neq̃ tertium eſt bene dictum ſicut.neq̃ illud ſoꝛ.
ē alius ſoꝛ.ab aſino.¶ Item non ſeqtur ſoꝛ.eſt aliud a
chymera.igitur omnis chymera eſt cum ſoꝛ.⁊ ſoꝛ.non
eſt chymera.qꝛ cõſequens iſtius cõſequentie eſt falſum.
⁊ antecedẽs veꝝ.qð arguitur ſic.qꝛ ſoꝛ.eſt non idẽ chy
mere.igitur ſoꝛ.eſt aliud a chymera.tenet ꝯñ.a cõuer
tibili ad cõuertibile.⁊ arguit̃ añs.qꝛ ſoꝛ.nõ eſt idẽ chy-
mere ⁊ ſoꝛ.eſt.ergo ſoꝛ.eſt nõ idẽ chymere.pꝫ ꝯñ.a ne
gatiua de p̃dicato finito ad affirmatiuã de p̃dicato iſi-
nito cũ debita cõſtantia.¶ Sed forte dicit̃ ad illud ne-
gãdo iſtã ꝯñaꝫ.tu es nõ idez chymere.ergo tu es aliud
a chymera.Sed contra arguit̃.ꝙ añs ſit ipoſſibile.qꝛ
ſeqt̃ ſoꝛ.ē nõ idẽ chymere.ergo chymere.ſoꝛ.ē nõ idẽ.
ex quo ſeqtur vltra ꝙ chymera ē.⁊ iſte ꝯñe ſic ꝓbãtur.
qꝛ bene ſeqtur.tu es nõ vidẽs chymerã.igitur tu nõ vi
des chymerã.tenẽdo ly nõ vtrobiq̃ iſinite.⁊ ſeqtur.tu
nõ vides chymerã.ergo chymera nõ videt̃ a te.tenen
do ly nõ vtrobiq̃ iſinite.tenet ꝯñ ab actiua ad paſſi-
uam.⁊ ꝯñs ē falſum.qꝛ ſeqtur chymera nõ videt̃ a te.
ergo chymera ē nõ viſa a te.patet ꝯñ.qꝛ añs ē ꝓpoſi
tio affirmatiua in qua ly nõ: videt̃ ē verbũ iſinitũ affir
matiuũ paſſiuũ iſtius verbi nõ video nõ vides non vi
det.igit̃ a p̃mo ad vltimũ.ſi tu es nõ videns chymerã.
chymera eſt non viſa a te.ex quo ſequitur ꝙ chymera
ē.¶ Itẽ nõ ſeqtur.tu es ⁊ ois hõ ē tecũ.⁊ tu non es ois
homo.igit̃ a te differt ois homo.qꝛ ſeqtur.a te differt
ois homo.igitur a te ē differẽs ois homo.ꝯñ patet.⁊
ꝯñs ē falſum.qꝛ ſeqtur a te ē differẽs ois homo.ſꝫ qð-
libet a te differẽs ē aliqd.igitur aliqd ē ois homo.ꝯñs
ē falſũ.⁊c̃.Itẽ nõ ſeqtur.ſoꝛ.differet ab omni hoie.igit̃
ois homo q erit.homo erit cũ ſoꝛ.⁊ ſoꝛ.nõ erit ois hõ.
¶ Itẽ dato iſto mõ exponendi ſeqtur qð ſoꝛ.ē aliud q̄ꝫ
plato ⁊ nihil aliud q̄ꝫ plato.ꝯñs eſt falſum.⁊ arguitur
ꝯñ.qꝛ ſoꝛ.eſt aliqd ⁊ plato.⁊ nihil aliud q̄ꝫ plato ē ali-
qd cum ſoꝛ.⁊ ſoꝛ.nõ eſt plato.⁊ nihil aliud q̄ꝫ plato.igit̃
ſoꝛ.eſt aliud quaꝫ plato.⁊ nihil aliud q̄ꝫ plato.⁊ arguit̃
minoꝛ.ſ.ꝙ plato ⁊ nihil aliud q̄ꝫ plato ē aliqd cum ſoꝛ.
qꝛ plato ē cũ ſoꝛ.vt pono.ponat̃.n.ſic.⁊ pla.ē pla.⁊ ni
hil aliud q̄ꝫ pla.igitur pla.⁊ nihil aliud q̄ꝫ pla.eſt cum
ſoꝛ.⁊ ꝙ illud cõſequẽs ſit falſum arguitur.qꝛ ſi illud eẽt
veꝝ maxime eẽt.qꝛ pla.eſt pla.⁊ nihil aliud q̄ꝫ pla.ſed
arguitur ꝙ non.qꝛ pla.eſt pla.⁊ aliqd aliud q̄ꝫ pla.igit̃
pla.non eſt pla.⁊ nihil aliud q̄ꝫ pla.patet cõſequẽtia.⁊
arguitur antecedẽs.qꝛ pla.eſt.a.b.c.⁊.a.b.c.ſunt pla.
⁊ aliquid aliud q̄ꝫ pla.igitur pla.eſt pla.⁊ aliquid aliud
q̄ꝫ pla.patet ꝯſequentia.⁊ antecedẽs poſito ꝙ.a.b.ſint
due medietates que ſunt pla.⁊.c.ſit caput platonis.tũc
patet ꝙ pla.eſt.a.b.c.⁊.a.b.c.ſunt pla.⁊ aliquid aliud
q̄ꝫ pla.qꝛ iſta tria ſunt pla.⁊ caput platonis ſicut conce
dendũ eſt ꝙ tria indiuiſibilia ſunt tria ⁊ duo indiuiſibi
lia.¶ Itẽ dato iſto mõ exponendi cõcedendum eſſet ꝙ
ſoꝛ.eẽt aliud q̄ꝫ homo ⁊ aliud q̄ꝫ riſibile.⁊ ꝙ ſoꝛ.differ-
ret a ſoꝛ.⁊ ab alio a ſoꝛ.⁊ ꝙ ſoꝛ.differret a ſe ⁊ ab alio a
ſe:conſequẽtia arguitur.qꝛ ſoꝛ.eſt.⁊ homo ⁊ aliud q̄ꝫ ri
ſibile ē.⁊ ſoꝛ.ſi ē hõ ⁊ aliud q̄ꝫ riſibile.igit̃ ſoꝛ.ē aliud q̄ꝫ
hõ.⁊ aliud q̄ꝫ riſibile.pꝫ ꝯñ.⁊ minoꝛ ꝓbat̃.qꝛ ſi ſoꝛ.eſt
homo ⁊ aliud q̄ꝫ riſibile ſoꝛ.ē homo ⁊ aliud q̄ꝫ ipſemet.
Ideo forte dicitur concedẽdo quãlibet iſtaꝝ.¶ Sed cõ
tra.qꝛ ſi ſoꝛ.eſt homo ⁊ aliud q̄ꝫ riſibile.igitur ſoꝛ.non
eſt aliud q̄ꝫ homo ⁊ aliud q̄ꝫ riſibile.patet conſequẽtia.
⁊ ꝓbat̃ antecedens.qꝛ ſoꝛ.eſt homo.⁊ aliqua pars ſua.
qð probatur vt prius.qꝛ ſoꝛ.eſt iſta tria.ſ.a.b.c.qꝛ eſt pri
ma medietas ſui ⁊ ſcðа ⁊ caput ſuũ.igitur ⁊c̃.¶ Ad pri
mũ igitur dicitur negãdo iſtã ꝯſequentiã tu differes ab
a.igitur omne qð erit.a.erit tecũ.⁊ tu nõ eris.a.nec iſte
ſunt exponẽtes iſtius.ſed ſequitur tu differes ab.a.igit̃
omne qð erit.a.vel omnia que erũt.a.erunt tecũ.⁊ tu
non eris.a.vnde aduertendũ eſt in expõne taliũ ꝓpõ-
nũ vtꝝ iſti t̃mini ſint collectiui vł nõ collectiui cões vel
diſcreti ⁊ ſ͛m iſtoꝝ exigentiã ſumenda eſt exponẽs expo
ſite ꝯueniens.¶ Ad ſecundũ dicit̃ ꝙ probat veꝝ.qꝛ co
pulatiua ex duabus cathegoꝛicis debite ſumptis cõpo-
ſita ſufficienter exponit ꝓpoſitionẽ exponibilẽ ratione
alicuius iſtoꝝ terminoꝝ.differt ⁊ aliud.Ad punctũ al-
terius rationis dicitur negãdo iſtam cõſequentiam.ali
quando tu differes ab aſino.igitur tu differes ab aſi-
no:qꝛ conſequẽs eſt falſum.⁊ antecedens eſt veꝝ.eo ꝙ
in.a.inſtanti.tu differes ab aſino.quia ſicut probatum
eſt iſta non plus ſignificat niſi ꝙ tu differes ab aſino.
qui erit in.a.inſtanti.ſicut iſta.in.a.inſtanti.tu eris ali-
quod album.ſignificat ꝙ tu eris aliquod albuꝫ qð erit
in.a.inſtanti.qꝛ determinatio verbi ſiue ponatur ante
ſiue poſt idem facit.quia aduerbium ſemper determi-
nat verbum vel eius participium.⁊ ideo quo ad veri-
tatem vel falſitateꝫ non refert dicere.tu eris omnis ho
mo tunc:⁊ tunc tu eris omnis homo.quia ly tunc non
determinat niſi verbum.cum ibi non ſit aliquod par-
ticipium.¶ Sed contra illud forte arguitur.probando
ꝙ hec eſt falſa in a.inſtanti tu eris omnis homo.poſi-
to ꝙ in a.inſtãti.nullus erit homo.preter te ⁊ poſt erũt
multi homines:tunc arguitur ſic.ſi in a inſtanti.tu eris
omnis homo.⁊ antichriſtus erit homo.igitur in a.in-
ſtanti tu eris antichriſtus.tenet conſequentia.a ſuperio
ri diſtributo pro omni homine qui vnquam erit.Iteꝫ
ſequitur ꝙ hic tu es omnis homo.demonſtrando locũ
per ly hic in quo tu es ⁊ nõ alter homo a te.quia tu es
omnis homo hic.igit̃ hic tu es omnis homo.tenet cõ-
ſequentia.ex reſponſione.quia non refert preponere et
poſtponere aduerbiuꝫ.⁊ probatur antecedens.quia tu
es homo.hic ⁊ nihil eſt homo hic quin tu ſis illud.igi-
tur ⁊c̃.Iteꝫ ſequitur ꝙ aliquo modo tantum tu es ho
mo.⁊ aliquo modo preter te nihil eſt homo.qꝛ aliquo
modo tu es omnis homo.qꝛ illo modo.tu es omnis
homo.demonſtrando modum per quem tu es homo.
⁊ quo nihil aliud a te ē homo.quia tu es omnis homo
iſto modo.igit̃ iſto modo.tu es omnis homo.tenet cõ-
ſequentia.vt prius.ergo aliquo modo.tu es omnis ho
mo.conſequentia patet.ab inferioꝛi ad ſuum ſuperius.
ꝙ tamen conſequens ſit falſum arguitur.quia ſequitur
aliquo modo.tu es omnis homo.igit̃ tu es omnis ho-
mo aliquo modo.conſequens falſum.quia ſequitur.tu
es omnis homo.aliquo modo.igitur tu es homo.ali-
quo modo.et nihil eſt homo.aliquo modo.quin tu ſis
illud.conſequens eſt falſum.⁊ conſequentia tenet.quia
ſic habet iſta probari a p̃mo termino mediato.¶ Itẽ
non omnis homo es tu.igitur nullo modo ois homo
es tu.igit̃ tu nullo mõ es ois hõ.¶ Pro iſtis eſt aduerten
dũ ꝙ cum nullũ ſit verbũ ſingulare freq̃nter addimus

terminationẽ aduerbialẽ verbo: vt vis istius verbi cũ determinatione istius aduerbij transeat ⁊ supponere faciat terminuꝫ pro paucioribus suppositis: quod potest contingere presertiꝫ a parte p̄dicati. ⁊ cã est .q᷑ determinatio aduerbialis cũ resoluitur in nomen si resolui pōt semper se tenet a parte predicati: ideo restrictio quo ad suppositionem fit ex parte predicati ⁊ non ex parte subiecti. verbi gratia. ois homo erit aliquod albũ tũc .demonstrãdo per ly tũc vnum istans futuꝝ. in illa ly albũ supponit solũ pro albo qđ erit in a istãti. ⁊ significat ista ꝓpositio. ꝙ ois homo erit tũc aliquid qđ erit albuꝫ tũc scilicet in .a. instãti. restrigit enim aduerbiũ ex parte p̄dicati. q᷑ illud aduerbiũ resoluit̃ in partem noialẽ q̄ tenet se ex parte p̄dicati. vbi gr̃a. ois homo erit tunc aliqđ albũ. i. ois homo in illo istãti. erit aliqđ albũ. demr̃ando a. istãs. ⁊ pꝫ ꝙ ista pars in isto istãti tenet se a parte p̄dicati. Ulterius nota ꝙ si aliq̃ determinatio aduerbialis detmĩnet verbũ exposite debet alia ꝯsimilis detminare verbũ exponẽtis. Et per hoc dı̃ ad argumentũ ꝯcedẽdo ꝙ hic. tu es ois homo. q᷑ tu hic es homo. ⁊ nihil est hic hõ. qn sis illud. igit̃ hic tu es ois homo. per hoc etiã cõcedit̃ ꝙ aliquo mõ tu es ois hõ. ⁊ negat̃ ꝙ tu es ois hõ aliquo mõ ꝓpter diuersos modos ꝓbãdi istas ꝓpõnes. ⁊ ita cõcedit̃ ꝙ aliquo mõ tm̃ tu es hõ. ⁊ aliquo mõ nihil p̄ter te est hõ. sed negat̃ ꝙ tantũ tu es hõ aliquo mõ. ⁊ nihil p̄ter te ẽ hõ aliquo mõ. ¶ Per hoc etiã dı̃ ad tertiũ negãdo istaꝫ ꝯñaꝫ. nõ tu es ois hõ. igr̃ nullo mõ tu es ois hõ. sicut nõ seqtur. non tu es ois hõ. igitur nullibi tu es ois hõ. Et per hoc etiaꝫ negat̃ illa ꝯña. in a. istãti tu eris ois homo. ⁊ antixp̄s erit homo. igitur in a. istãti tu eris antixp̄s. ⁊ ad ꝓbationẽ qñ dı̃ in antecedẽte ly homine distribuitur pro omni hoie q̄ erit vnq̄ꝫ. negatur illud: sed distribuit̃ solũ pro omni hoie q̄ erit in a. istanti. ¶ Pro alio dı̃ ꝙ ista ẽ ipossibilis. homo est alius ab asino. ⁊ causa est. q᷑ semp adiectiuũ posituꝫ ex parte p̄dicati sine substãtiuo adiacet substãtiuo posito a parte subiecti. Unde ẽ sensus istius. hõ est alius ab asino. ꝙ hõ est alius hõ ab asino. ⁊ ista. sor. est alius ab asino. significat ꝙ sor. est alius sor. ab asino. ⁊ ideo ista exponit̃ sic. ois asinus q̄ ẽ cũ sor. ẽ sor. ⁊ sor. nõ ẽ iste sor. qui ẽ asinus. igitur sor. ẽ alius ab asino. Est igit̃ cõcedendũ ꝙ sor. ẽ aliud ab asino. sed sor. nõ est alius ab asino. ¶ Et si forte arguit̃. ꝙ hõ ẽ alius ab asino. q᷑ sor. ẽ aliud ab asino. ⁊ sor. ẽ homo. igitur hõ ẽ alius ab asino. dı̃ negãdo ꝯñaꝫ: sed debet sic concludi maior extremitas de minori. igitur homo est aliud ab asino. Et sic patet tales sophisticationes iutiles eẽ. iste monachus ẽ albus. sed non ẽ albus monachus. iste nasus ẽ tuus: sed non ẽ tuus nasus. demr̃ando nasum bouis tui. neq̄ꝫ valet hoc argumentũ. iste homo ẽ albus. ⁊ iste hõ ẽ monachus. igitur iste monachus ẽ albus. demonstrãdo monachũ nigrũ: sed solũ seqtur. ꝙ iste monachus ẽ albus hõ. ¶ Ad aliud dicitur negãdo antecedẽs istius cõsequẽtie. sor. est nõ idẽ chymere. igitur sor. est aliud a chymera. ⁊ negat̃ ista cõsequẽtia. sor. non est idẽ chymere. ⁊ sor. est. igitur sor. est non ideꝫ chymere. nec ibi arguit̃ per regulã allegatã. q᷑ p̄dicatũ cõsequẽtis nõ est ifinitũ sed solũ eius pars. ⁊ est ista ꝓpositio falsa. sor. est nõ idẽ chymere. q᷑ ly chymere pro nullo supponit. modo generaliter ois propositio significãs iuxta cõpositionem suoꝝ terminoꝝ cuius nulla copula est negatiua in qua est aliq̄s terminus cathegorematicus nõ supponẽs est falsa. ⁊ ideo nulla illaꝝ est vera. tu es nõ idẽ chymere. ⁊ tu chymere es nõ idẽ. sicut neq̄ꝫ illa est vera. tu es nõ videns chymerã. ⁊ ly nõ idẽ nõ est terminus exponibilis sicut neq̄ꝫ iste terminus non videns. ⁊ sicut probat argumentũ ista est ipossibilis. tu es nõ vidẽs chymerã. sicut ẽt ista. tu es nõ idẽ chymere. ¶ Ad aliđ negat̃ ista ꝯña. tu es ⁊ ois homo est tecũ. ⁊ tu nõ es ois homo. igr̃ a te differt ois homo. sed dꝫ sic exponi. tu es ⁊ ois hõ ẽ tecũ. ⁊ nihil qđ est homo tecum est tu. igitur a te differt ois homo. sed tamẽ cõceditur ꝙ a sorte differt quilibet asinus. q᷑ quilibet asinus est cũ sor. ⁊ sor. non est asinus. igit̃ a sor. differt q̄libet asinus. Et si forte arguit̃ ꝙ nõ. q᷑ si a sorte differt quilibet asinus. igitur a sor. est differẽs q̄libet asinus. sed qđlibet a sor. differẽs est aliquid. igitur aliquid est q̄libet asinus. Dicitur negando cõsequentiã p̄mã sicut nõ seqtur. icipit istans qđ nõ est esse. igitur ẽ incipiẽs instãs qđ nõ ẽ eẽ. ¶ Sed ꝯtra per idẽ nõ valeret hoc argumentũ. hic currit ois homo. igitur hic est currẽs ois homo. consequens est falsum. scilicet ꝙ ista cõsequentia non valeat. q᷑ probatio debet fieri a primo termino ꝓbabili: sed ly currit. est primus terminus probabilis ⁊ solũ resolubilis. ¶ Ad istud dicitur ꝙ ista est falsa. hic currit ois homo. posito ꝙ ois hõ currat hic. q᷑ primus terminus probabilis ẽ ly currit. qui est resolubilis et non exponibilis. Sed ista .a te differt ois asinus. habet duas causas veritatis. q᷑ primus terminus in ea mediatus est resolubilis ⁊ exponibilis. ideo ista significat disiunctiue sic. a te differt quilibet asinus. idest a te differẽs ẽ quilibet asinus. resoluẽdo vel exponendo sic. omnis qui est asinus est tecum. ⁊ nullus asinus es tu. igitur a te differt quilibet asinus. ⁊ hoc est verum. ⁊ ideo illa est vera. a te differt q̄libet asinus. Sed ista. a te differt omnis homo non verificatur neq̄ꝫ exponendo neq̄ꝫ resoluendo. nec in ista. hic currit omnis homo. verificatur ly currit. resoluendo. ideo ⁊c̃. ¶ Ad aliud dicitur ꝙ ista. sor. differet a quolibet homine. sic exponitur. aliquis erit homo cum sor. qui non erit sor. ⁊ sor. non erit quilibet homo. igitur sor. differet a quolibet homine: Similiter a sor. differt homo. sic exponitur. homo est cum sor. ⁊ sor. homo non est. igitur a sor. differt homo. Et si forte arguitur ꝙ non. quia iste exponentes sunt vere. ⁊ tamen ista exposita est falsa. a sor. differt homo. quia sequitur. a sor. differt homo. igitur sorti est non idem homo. et sequitur. sorti est non idem homo. igitur sor. non est idem homo. consequens est falsum. ⁊ antecedens verum. posito ꝙ sor. sit cum multis hominibus. ⁊ tenet ꝯsequentia ab affirmatiua de predicato ifinito ad negatiuam de predicato finito. ¶ Iteꝫ arguitur. ꝙ ista sit falsa .sor. homo non est. quia sequitur .sor. homo non est. igitur sor. homo nõ est existens. ex quo vlterius sequitur ꝙ sor. homo nõ est hoc existẽs demonstrando sor. ꝯñs est falsum. ⁊ cõsequẽtia patet a superiori distributo ad suũ inferius. ¶ Itẽ si sor. homo non est. pari ratione est concedendũ ꝙ sor. homo non currit. posito ꝙ sor. currat existẽte aliquo homine alio ab eo qui non currat. consequens est falsum. quia sor.

homo currit. Sed ad primū istoꝝ dicitur concedendo ꝙ a sor. differt hō. ⁊ ꝙ sorti est nō idez hō: q2 ly homo stat determinate: ⁊ nō īfinitatur nisi ly idē. vt est ostēsuz supra. ⁊ negatur ista ꝯñā. sorti ē nō idem hō. igitur sorti nō est idē homo. nec ibi arguitur ꝑ regulā: q2 nō est ibi p̄dicatū īfinitatū: sed solū ps predicati. q2 subiectuz est ly hō ⁊ ly sor. tz se ex pte p̄dicati. ¶ Ad aliā vero formaz dr̄ ꝯcedendo totū. s. ꝙ sor. hō nō est exn̄s. ⁊ ꝙ sor. hō nō ē hoc existēs demōstrādo sor. q2 ꝯdictoriū ē falsuz. s. sor. ois homo ē hoc exn̄s. ¶ Et ꝑ hoc etiam cōceditur ꝙ sor. hō nō currit. posito ꝙ sit aliqs hō non currens. q2 sicut ista est cōgrua ⁊ vera sor. hō currit appositiue: ita etiā ista ē vā. sor. hō n̄ currit. tenēdo ly hō a parte p̄dicati: q2 sua ꝯdictoria ē falsa. s. sor. ois hō currit. q2 significat ꝙ sor. currit exn̄s hō. ¶ Ad aliā rōnē cū arguit̄ cōcedendū eē dato isto mō exponēdi ꝙ sor. ē aliud q̄z pla. ⁊ nihil aliō q̄z plato. negat̄ ꝯñā: q2 illa ē ipolis vt ꝓbat argumētū: q2 sor. ē aliud q̄z pla. ⁊ aliud q̄z plato. qō manifeste ꝓbari pōt dato ꝙ tria idiuisibilia sint duo ⁊ tria ⁊ ꝙ generalr̄ oia tria sunt duo ⁊ tria. qō fundamentuz ē veꝝ: neqz huic fundamēto repugnat grammatica: q2 nec s̄m grāmaticā ē hec icōgrua. deus est deus ⁊ deus. Et si forte arguit̄ cōtra hoc fundamētū. q2 ex eo seqtur aliquē eē numerū in quo sunt tot trinarij quot vnitates q tamē numerus nō ē nisi quattuor idiuisibilia vel qnqz: pz totū de numero q̄ternario q est quattuor idiuisibilia. ¶ Et ex isto seqtur ꝙ aliqs ē numerus in quo sūt plures binarij q̄z vnitates: qō est ipōle: ⁊ ꝯñā arguit̄ capiēdo numeꝝ q ē q̄ttuor idiuisibilia in quo sunt sex binarij. qō tamē videtur eē icōueniēs. ideo ⁊c̄. Sed ad illō dicitur ꝯcedendo totū preter vltimū: negat̄ eni ꝙ numerus q est quatuor itelligentie ē plures binarij q̄z vnitates: q2 iste numerus nō ē pl̄es binarij q̄z q̄ttuor vel duo lz illi duo vel quattuor sint sex binarij. Quāuis autem cōcessum sit ꝙ sor. nō est aliud q̄z plato ⁊ nihil aliud q̄z plato. tamē sor. ē aliud q̄z deus. ⁊ nihil aliud q̄z de9. Et per hoc dicit̄ ēt ad aliud negādo cōclusiones oēs ibi illatas p̄ter vltimā. Unde sor. differt a sorte ⁊ a quolibet alio a sor. sicut tu differs a te ⁊ a me. lz nō possis differre a te vel a me. Et si iteꝝ forte arguit̄. ꝙ nō bene exponitur ista. sor. differt ab asino: q2 nō seqtur. ois asinus ē cū sor. ⁊ sor. nō ē asinus. igr̄ sor. differt ab asino: q2 ꝯñs ē falsum. q2 sor. nō differt ab asino spē neqz genere. igit̄ sor. nō differt ab asino. ꝓbatur añs: q2 si sort. differt ab asino spē vel genere. ⁊ ois spēs vel genus ē terminus. igitur sor. differt ab asino ꝑ terminū. Sed huic dicitur ꝙ differt ab asino: licet nō possit differre ab asino. Et vlterius dr̄ ꝙ quecūqz differunt seipis differunt ⁊ nō ꝑ aliqd existēs secū. Et iō sor. nō differt ab asino per aliquā spēm vel genus. dato ꝙ spēs nō sit nisi terminus vt ꝑipathetici posuerunt. ¶ Et si vltra iteꝝ arguit̄ cōtra. q2 si tu differs ab asino: ⁊ non potes differre ab asino: ⁊ ꝑ idē nō differs nec distulisti ab asino. ⁊ vltra. tūc seqtur ꝙ cōtinue erit ita ꝙ tu incipis differre ab asino: ⁊ desinis differre ab asino: q2 tu differs ab asino ⁊ non differes ab asino. igit̄ desinis differre ab asino. Sed huic dicitur cōcedendo conclusionē. q2 ista tu icipis differre ab asino habet plures causas veritatis vt ꝙ in istanti quod est presens tu differs ab asino ⁊ non immediat̄c ante ⁊c̄. vel tu differs ab asino. ⁊ nō ante imediate tu differebas ab asino. qō est idē.

¶ De expositione cōparatiuorum.

PRo comparatiuorum mā. Primo accipit̄ ꝙ cōparatiuus gradus affirmatus p̄supponit suū positiuū in ambobus extremis: iō bene seqtur sor. ē albior pla. igitur sor. ē albus. ⁊ pla. ē albus. ⁊ ideo ista ē falsa nix est albior coruo. ¶ Itez accipitur ꝙ maius ⁊ minus relatiue dicunt̄ sic. ꝙ sequit̄. sortes est maior platone. igitur plato est minor sorte. patet ista suppositio: quia non est minus nisi respectu maioris: ⁊ non est maius nisi respectu minoris. Ex quo pz ꝙ vnum infinitum non ē maius q̄z aliud: quia si. a. infinitum sit maius. b. infinito: sequitur. ꝙ. b. infinitum est minus. a. per secundā suppositionem: ⁊ sequitur. b. ē minus. a. igitur tam. a. q̄z. b. ē paruum. tenet ꝯseq̄ntia ex primo accepto: ⁊ ꝯsequēs ē falsuz: q2 nullū īfinitum ē paruū: vt ifra probabitur. Seqtur etiā per eādē rationē ꝙ nullū īfinitum aliquo finito est maius: quia tunc vtrunqz esset paruū. ¶ Item seqtur hanc cōsequētiam nō valere. a. est magnū ⁊. b. ē magnum ⁊. b. non ē eque magnū cū. a. igitur. a. ē maius. b. patet. posito ꝙ. a. sit vnum infinitū: ⁊. b. vnū finitū vel īfinitū. tunc est añs veꝝ. ⁊ ꝯñs falsuz. Sequitur etiā ꝙ deus nō est ꝑfectior aut scientior ⁊c: q2 ipse nō ē parum sciens aut parū perfectus. ¶ Itē accipitur tertio ꝙ vbicūqz per aliquā ꝓpōnem aliqua proportio vel ꝯparatio denotatur eē: que nō ē: est talis ꝓpositio falsa. Quibus positis dicitur ꝙ ꝓpositio rōne cōparatiui gradus sic exponitur. sor. ē maior q̄z est pla. sor. ē magnus ⁊ pla. ē magnus. ⁊ pla. nō ē tā magnus q̄z est sor. sz minor sor. igit̄ ⁊c̄.

Contra quem modū exponēdi forte arguitur sic. q2 ista ꝯñtia nō valet. sor. erit maior q̄z erit pla. igr̄ sor. erit magn9. ⁊ pla. erit magn9. ⁊ pla. n̄ erit tā magn9 q̄z erit sor. sz erit mior q̄z erit sor. q2 posito ꝙ sor. ⁊ plato. sint equales: ⁊ manente pla. non aucto ꝑ tp̄s per qō erit nec diminuto: augeatur sor. ad dupluz post finem hore future stante ipso eque magno cuz pla. in ista hora presenti. tunc ē antecedens verum: quia sor. erit quadripedalis ponatur ita. ⁊ pla. nō erit quadripedalis: sed minor q̄z quadripedalis: sed cōsequēs est falsum pro vltima parte: quia sor. erit tam paruus q̄z vnquā erit pla. per totam istam presentem horam scilicet: vt patet per casum. ¶ Item secundo non sequitur. sor. erit maior pla. igitur sortes erit magnus ⁊ pla. erit magnus. ⁊ pla. non erit tam magnus q̄z sor. sed erit minor sor. quia posito ꝙ per totam istam horam sor. erit maior q̄z pla. per eandem horam. ⁊ post istam horam augeatur plato ad eqnalitatē sor. quo aucto maneat vterqz istorum nec auctus nec diminutus. tūc ē antecedens verum: hoc scilicet. sor. erit maior pla. quia per totam istam horam erit gratia argumenti sor. duplus ad pla. ⁊ sequitur. sor. erit duplus ad pla. igitur sort. erit maior platone. ⁊ consequens est falsum pro tertia parte: quia sor. erit eque magnus cum platone ⁊ sort. erit tantus ⁊ eque magnus quantus erit pla. ¶ Sed forte huic dicit̄

ꝙ ista. sor. erit maior platone. non habet sic exponi: sed sic. sor. in aliquo instanti erit magnus. ⁊ pro eodem instanti pla. erit magnus. ⁊ pro tūc non erit pla. tam magnus q̃z sor. sed minor. ¶ Sed contra arguitur. ꝙ ista consequentia non est bona. sor. erit maior pla. igitur in aliquo instanti sor. erit magnus: ⁊ pro eodez plato erit magnus ⁊c. quia stat ꝙ sor. erit maior platone quamuis nullum erit tempus vel istans vel alia mensura extrinseca sor. sicut existente maiore platone. ¶ Item tertio non sequitur sor. est maior q̃z. a. posito ꝙ. a. sit sua medietas. igitur. a. medietas non est ita magna sicut sor. quia. a. medietas est ita magna sicut est sor. quia taliter magna sicut est sort. quia ipsa est possibiliter magna ⁊ finite magna qualiter ⁊ quante est sor. etiam ipsa est tanta q̃ztus est sor. quia ipsa est aliquanta: ⁊ tantus est sor. igitur ipsa est tanta quantus est sort. consequentia patet. sicut sequitur. ego sum aliqualis ⁊ talis tu es. igitur ego sum talis qualis tu es: tales enim consequentie tenent sine confusione vel distributione: ⁊ probatur antecedens: quia sor. est tantus quāta est sua medietas: lz non sit equalis sue medietati. sicut sor. est talis qualis est pla. in albedine lz non sit eque intense albus: ⁊ bipedale est tantum quantum est pedale licet bipedale non sit eque magnum cum pedali. Similiter sequitur. a. medietas est finita quantus ē sor. igitur. a. medietas est tanta quantus est sor. consequentia patet: ab inferiori ad suū superiꝰ sine impedimento. ¶ Item quarto. vna illarum quattuor exponentium infert expositam: ⁊ ecōtra. igitur alie sunt superflue: consequentia patet. ⁊ arguitur antecedens: quia sequitur plato. erit minor q̃z erit sor. igitur sortes erit maior q̃z erit plato. ⁊ econtra per suppositionem secundam. ¶ Itē quinto sic. ex ista sor. est maior platone per pedale. non sequitur ꝙ sort. erit magnus ꝑ pedale: quia sorte plato ē minor q̃z pedale. ¶ Item sexto non sequitur. sor. ē albus ⁊ pla. incipit esse albus. ⁊ pla. non incipit esse ita albus sicut est sor. sed incipit esse minus albus. igitur sort. est albior q̃z pla. incipit esse albus: quia ponatur ꝙ sort. sit albus ⁊ pla. incipiat esse albus ⁊ albefieri per remotionem de presenti. tūc ē totum antecedēs verū: ⁊ ꝯñs falsum: quia per ꝯñs aliqua ꝓportio denotatur esse iter sortē ⁊ platonē secundū albedinē que ꝓportio non ē: igitur illud cōsequens ē falsum: tenet ꝯñtia per tertiam suppōnem: ⁊ antecedēs ꝓbatur: q2 si sor. in aliq̄ ꝓportione eēt albior q̃z pla. incipit eē albus: ista ꝓportio eēt extremi maioris ad minus: sed nullū extremū minus ē ibi: igr̄ ⁊c. Et per idē arguitur in eodē casu ꝙ nō in īfinitā sor. ē albior q̃z pla. incipit eē albus. Et etiam sequitur ꝙ nihil velocius īcipit moueri q̃z ipsūmet īcipit moueri incipiente ipso a nō gradu moueri. nec sor. incipit eē albior q̃z pla. īcipit eē albus. posito ꝙ vterqz incipiat a nō gradu eē albus: ⁊ eque velociter ītendatur cū alio. ¶ Item septimo: nō seqtur. a. cito tanget. b. ⁊ cito tanget. c. ⁊ non eq̄ cito tanget. c. sicut tāget. b. sed tardius: igitur. a. citiꝰ tāget. b. q̃z. c. Et tamē hic arguit᷑ per modū exponēdi iā positū. igit᷑ ille modus nō est bonꝰ: pz ꝯñtia: ⁊ ꝓbat᷑ añs ponēdo ꝙ. a. sit sphericū qđ debet moueri super plano icipiēdo a partibꝰ minoribus. ⁊ ponatur ꝙ. b. sit nomē cōe ꝑtibus paribꝰ plani. ⁊. c. nomē cōmune partibus iparibus eiusdem plani: tunc ē illud añs verū: ꝓ tribus primis partibus ⁊ ꝓ vltima parte etiam patet: ponatur enim cum toto casu ꝙ. a. vltimo remanebit super p̄ma parte ꝓportionali: ⁊ tunc patet ꝙ tardius tanget. c. q̃z. b. cōsequens tamen illius p̄me consequentie est impossibile: quia immediate post hoc tanget. c. ⁊ etiā tanget b. si enim p̄us tangeret. b. q̃z. c. tunc aliqđ eēt p̄mū c. tactū. ꝯñs ipossibile: q2 tunc aliqua foret vltima pars ꝓportionalis plani sic diuisi.

Ad primum igitur istoruz

dicitur admisso casu negando ꝙ sortes. erit maior q̃z erit plato. ⁊ negatur illud argumentum sortes. erit quadripedalis. ⁊ plato nunq̃z erit quadripedalis: sed solum pedalis vel bipedalis. igitur sortes. erit maior q̃z erit pla. quia tunc sequitur ꝙ pla. erit mior q̃z erit sor. quod repugnat casui ibidem posito: igitur ⁊c. ¶ Ad s̄m dicitur concedendo istam ꝯñtiaz. sor. erit maior pla. igitur sor. erit magnus ⁊ pla. erit magnus ⁊ pla. non erit eque magnus sicut erit sor. sed minor. Et admittatur casus ille. ⁊ negatur ista consequentia. sor. erit duplus ad pla. igitur sor. erit maior plato. sicut etiaz non sequitur. sor. erit duplus ad pla. igitur sor. erit maior q̃z erit pla. quia ille conuertuntur. sor. erit maior pla. ⁊ sor. erit maior q̃z erit pla. quia in istis terminis lz resoluere ablatiuum in nominatiuum cum q̃z vt patet ex grammatica: immo comparatiuus gradus non distribuit nisi quia includit aduerbium comparandi puta ly q̃z. ideo ponēs differentiam inter istas quo ad veritatem vel falsitatē videtur fundamento carere. ¶ Ad tertiam formaz dicitur illam negādo. neqz sic exponitur ista. sor. est maior q̃z. a. sicut ibi infertur. sed debet capi tertia exponēs sic. a. non est tam magnum q̃z magnus est sor. quod verū est in tali casu. quelibet enim pars quantitatiua sort. est ita magna sicut sor. lz non sit tam magna. q̃z sor. ¶ Ad q̄rtam dicit᷑ ꝙ lz ista se inferant so. est maior pla. ⁊ pla. est minor sor. tamen ꝓ maiori declaratione gradus cōparatiui ille alie exponentes adduntur. neqz est inconueniens ꝙ in terminis relatiuis vnus terminus per alium exponatur: ⁊ declaretur vt species declaratur ꝑ genus: ⁊ genus per speciem: cum dicant antiqui ꝙ species est que supponitur generi. ⁊ genus est cui supponitur species. ¶ Ad quintam dicitur ꝙ ista. sortes est maior pla. per pedale ⁊ consimilis sufficienter exponi potest per vnam talem: sor. excedit platonem per pedale. igitur sor. est maior plato. per pedale: neqz oportet addere istas. sortes est magnus ⁊ pla. ē magnus propter maiorem declarationem habendaz: cum ista sit satis clara de se. Sed de futuro sic exponi debet. sor. erit maior plato. per pedale. sor. quanlibet quantitatem quaz habebit plato erit aptus excedere per pedale s̄m quantitatem quam habebit ipse sortes absqz aliqua augmētatione sortis. ¶ Ad sextum dicitur negando istam consequentiam. sortes. est albus ⁊ plato: incipit esse albus: ⁊ plato: non incipit esse tam albus q̃z est sortes: sed mi-

nus albus. igitur sor. ē albior q̄ pla. incipit eē albus. quia ex consequente sequitur ꝙ in aliqua proportione sor. est albior q̄ pla. incipit eē albus. quod falsum est in isto casu. ⁊ sicut negatur ista: ita generaliter dicitur. ꝙ si aliquid incipit moueri a nō gradu intendendo motū suum ꝙ ipsum non incipit velocius moueri q̄ ipsum incipit moueri. quia nullum tale aliqualiter velociter: nec tarde incipit moueri. ⁊ ita dicitur si aliquid incipiat esse album a non gradu esse albi vel calidi vel sicci: ⁊ sic de alijs. ¶ Ad septimum dicitur ꝙ ista est resolubilis. a. prius tanget. b. q̄. c. ⁊ non exponibilis ratione istius termini prius: sic arguendo: tunc. a. tanget. b. ⁊ tunc erit prius q̄ tanget. c. igitur ⁊c. sed minor ē falsa: siue demonstretur istans siue tēpus. ¶ Itē contra illum modum exponendi positum arguitur. q' non seqtur sor. currit velociter: ⁊ asinꝰ currit velociter. ⁊ nullus asinus currit tam velociter q̄ velociter currit sor. sed aliquis asinꝰ currit minus velociter q̄ sor. igitur sor. currit velociꝰ asino. antecedens est verum. ⁊ consequens falsū. posito ꝙ sor. currat ⁊ asinꝰ currat. ⁊ asinꝰ currat non tā velociter q̄ velociter currit sor. ⁊ quiescat aliqs asinus. puta. b. ⁊ patet ꝙ antecedens istius consequentie est verum. ⁊ consequens falsū. qa seqtur. sor. currit velocius asino ⁊. b. est asinus. igitur sor. currit velocius. b. consequens ē falsum. ⁊ tenet consequētia a superiori distributo cum debita constantia ad suum inferius. Ideo forte dicitur concedendo ꝙ petit argumentū. s. ꝙ ista ē falsa. ¶ Sed contra. per idē tales forent false. sor. erit maior q̄ aliquādo erit pla. posito ꝙ sor. erit tripedalis ⁊ pla. pedalis solum ⁊ non maior. quia si sor. erit maior q̄ aliūde erit pla. ⁊ tunc erit aliunde demōstrando instans: in quo neuter eorum erit. igit̃ sor. erit maior q̄ plato erit tunc. consequens ē falsum ⁊ cōsequentia tenet ex respōsione. ꝙ tamen ista sit vera sor. erit maior q̄ aliunde erit plato. patet per modum exponendi superius positum. Item non seqtur. a. est maius. b. igitur. b. ē minus. a. patet. sit eniz a vniuersum: ⁊. b. sit medietas. ⁊ patet ꝙ a sit maius. b. ⁊ tamen. b. non est minus. a. quia non est paruum. quia paruum dicitur respectu maioris. sed nihil est maius q̄. a. igitur. a. non est paruum. Ideo forte dicitur negando istā consequentiam. a. est maius. b. igitur. b. est minus. a. quia nihil ē minus. a. Sed contra ab. a. ad. b. est proportio maioris inequalitatis: sed omnis proportio maioris inequalitatis est habitudo maioris ad minus. vt patet ex diffinitione proportionis maioris inequalitatis. igitur. b. est minus. a. Item. a. est simpliciter finitū. ⁊ omne simpliciter finitum ē magnum ⁊ paruum. igitur ⁊c. ¶ Ideo dicitur ad primū ꝙ propositio in q̄ ponitur comparatiuus gradus ratione talis cōparatiui gradus: vt gratia exēpli ista. sor. erit maior q̄ erit pla. generaliter sic habet exponi. sor. erit magnus. ⁊ plato. erit magnus ⁊ pla. non erit tam magnus q̄ erit sor. sꝫ pla. erit minor. q̄ erit sor. ita ꝙ in tertia exponente sumantur aduerbia comparandi: ⁊ non similtudinis q̄litatis vel q̄titatis. potest etiam quarta exponens aliter sumi sic. sor. ⁊ plato erunt comparabiles s̄m q̄titatem. ¶ Ad aliud argumentum d̄r negando istā consequentiam sor. currit velocius asino sed. b. est asinus. igitur currit sortes velocius. b. sed debet sumi constantia sic. b. est asinus currens. ⁊ causa ē. qa ibi denotatur eē comparationem currentis ad currens. ¶ Ad aliud dicitur negando istam consequentiam. a. est maius. b. igitur. b. est minus. a. ⁊ conceditur ꝙ. a. ē paruū. ⁊ nō dicitur paruum respectu maioris: sed dicitur paruum respectu minus parui: aut magis parui. q̄uis s̄m veritatem. iste terminus paruum non opponatur relatiue isti termino magnum: sed priuatiue. sicut intensū ⁊ remissum: ⁊ stat intēsum eē absq̄ hoc ꝙ remissum sit: q' nihil ē intensū nisi subm ⁊c.

¶ De expositione gradus superlatiui.

Accipiatur ex grāmatica ꝙ superlatiuus gradus significat per modum vt quorū est aliquid. Ex quo patet ꝙ ista ē impossibilis. sortes ē fortissimus illorū demonstrando platonem ⁊ ciceronem: quia ista significat ꝙ sor. ē aliquis istorū: ⁊ ē fortissimus eorūdem. Patet vltra istam consequentiam non valere. sortes ē fortis: ⁊ isti sunt fortes demonstrato platone ⁊ cicerone: ⁊ nullus istorum ē tam fortis sicut sor. seu nullus istorum ē fortior sorte: sed minꝰ fortis q̄ sor. igitur sortes ē fortissimus istorum. quia ex cōsequente seqtur ꝙ sor. ē aliquis istorum. ¶ Item secūdo accipitur ꝙ omnis propositio per quam denotatur eē superlatio que non est. ē falsa. Ex quo patet ꝙ ista ē falsa. sor. ē fortissimus illorum. demonstratis sorte ⁊ platone eque fortibus. quia per istam denotatur eē superlatio: siue excessus inter sortem ⁊ platonē que non ē. ideo ista ē propositio falsa. Unde scd̄m veritatem ex propositione de superlatiuo sequitur aliqua de comparatiuo. vt sic arguendo. sortes ē fortissimus illorum. igitur aliquo illorum sor. ē fortior: sed non sequitur. igitur quolibet illorum ē fortior. Ex eodem patet istam consequentiam non valere. sor. ē fortissimus illorum. igitur nullus illorum ē eque fortis cum sor. sed sequitur oppositum. igitur aliquis illorum ē tam fortis q̄ ē sor. quia omnium quorum sor. ē fortissimꝰ sor. ē vnus. Patet vlterius ex secunda suppositione hoc argumentū non valere. sor. qui ē aliquis istorum ē fortis: ⁊ isti sunt fortes demonstratis pla. ⁊ sor. eque fortibus ⁊ cicerone minus forti. ⁊ nullus istorum ē fortior sor. sed aliquis minus fortis. igitur sortes. ē fortissimꝰ istorum. Ideo dicitur ꝙ ista. sortes. ē fortissimus istorum. sic exponitur. sortes qui ē aliquis istorum ē fortis. ⁊ isti sunt fortes. ⁊ quilibet istorum non sortes ē minus fortis q̄ sortes. igitur sor. est fortissimus istorum. Ex quo seqtur ꝙ ista consequentia non valet. sor ē fortissimus hominum. ⁊ sor. ē homo. igitur sortes. ē fortior sorte: neq̄ etiam seqtur sortes: ē fortissimus hominum. ⁊ isti sunt homines fortes demonstratis platone ⁊ cicero. igitur sortes ē fortissimus istorū. q̄uis ibi arguatur a superiori distributo ad suum inferius.

qꝛ ſi dꝫ valere conſeq̄ntia.opꝫ ſumere conſtãtiam ſic.iſti
ſunt homines fortes:quorum aliquis eſt ſoꝛ.pꝫ vltra ta-
les non forẽ congruas.ſed impoſſibiles.ſoꝛ.eſt fortiſſi-
mus aſinorũ.leo ẽ fortiſſimꝰ lincũ.ſicut ⁊ hec.ſoꝛ.ẽ for
tiſſimꝰ cice.⁊ pla.ſeu ſoꝛ.eſt fortiſſimꝰ iſtorum.demõſtra
tis platone ⁊ cicerone.

Sed forte arguitur contra illum modũ exponẽdi.
quia iſto dato ſeqtur ꝙ ſoꝛ.eſt primus iſto-
rum.⁊ tamen ſoꝛ.eſt vltimus iſtorum demonſtratis eiſ-
dem.conſequens eſt falſum.⁊ arguitur cõſequentia.po
natur enim ꝙ ſoꝛ.currat ⁊ pla.poſt eum currat.⁊ cice
ro poſt euꝫ currat.⁊ ſequitur tunc ꝙ ſortes eſt primus
iſtorum.Et ꝙ ſit vltimus iſtorum arguitur ſic.qꝛ ſoꝛ.
iſtorum ẽ vltra.⁊ iſti ſunt vltra.⁊ nullꝰ iſtoruꝫ preter ſoꝛ
tem ẽ tam vltra q̃ꝫ ſoꝛ.ſed aliquis citerioꝛ.igitur ſoꝛ.ẽ
vltimus illorum.tenet conſequentia per modum expo
nendi poſitum.conſequens tamẽ eſt falſum.quia ſequi
tur.ſoꝛ.ẽ vltimus iſtorum.igitur ſoꝛ.ẽ poſtremus illo-
rum.conſequens ẽ falſuꝫ.⁊ repugnat caſui.¶Ex iſto
ſeqtur vltra ꝙ ſoꝛ.eſt vltimꝰ q currit añ quem nullꝰ cur
rit.¶Itẽ ſcḋo ſeqtur ꝙ a.ẽ maximũ iſtorum quod non
ẽ maximũ iſtoꝝ demonſtratis tribꝰ ineq̄libꝰ in q̄ꝫtitate
quorũ.a.ſit medium.qꝛ.a.ẽ magnũ iſtorum qꝺ non eſt
maximum iſtoꝝ:⁊ iſta ſunt magna ⁊ nullum illoꝝ pret̃
a ẽ tam magnum q̃ꝫ.a.qꝺ non eſt maximũ iſtoꝝ:ſꝫ ali-
qꝺ ẽ minus.igiẗ ⁊c̃.¶Sꝫ ꝙ illud ꝯñs ſit falſum argui
tur.qꝛ ĩ illa.a.ẽ maximũ illorum:qꝺ nõ eſt maximũ illo
rum.vel ly.qꝺ referẗ ad ly.a tam ĩ exponente q̃ꝫ ĩ expo
ſita.⁊ pꝫ ꝙ illa eſt falſa ſic referendo.vel refertur ad ly.
maximũ ĩ expoſita:⁊ ĩ exponente ad ly.magnũ.⁊ ſic ad
huc illa ẽ falſa.qꝛ non ſufficiũt ille tres exponentes.ſed
oꝫ addere quartã vl̃em.aliter foret veꝝ ꝙ ſoꝛ.foret ma
ximus illoꝝ demonſtratis ſoꝛ.⁊ platone.⁊ vno infinito
poſito ꝙ ſit ſoꝛ.maioꝛ platone.qꝛ ſoꝛ.iſtorũ ẽ magnus.
⁊ iſti ſunt magni.⁊ nullꝰ iſtoꝝ preter ſoꝛ.ẽ tã magnus q̃ꝫ
ſoꝛ.ſꝫ aliq̄s minoꝛ.igiẗ ⁊c̃.ꝯñs tamẽ ẽ impoſſibile.qꝛ ſe
quiẗ.ſoꝛ.ẽ maximꝰ illorum.igiẗ ſoꝛ.quolibꝫ illoruꝫ alio
a ſe ẽ maioꝛ.¶Iteꝫ tertio ſeqtur ꝙ nõ ẽ poſſibile aliqꝺ
eẽ ꝑmũ iſtans eẽ ſoꝛ.aut platõis.nec ꝙ alicuiꝰ rei poſſit
eẽ primũ inſtans:aut vltimũ.qꝛ ſeqtur.hoc eſt primum
inſtãs.igiẗ hoc ẽ primũ iſtans aliquorum inſtantium.ſi
cut ſeqtur.iſte ẽ primꝰ hõ.igiẗ iſte eſt primꝰ hõ aliquorũ
hoium.¶Item ſeqtur.hoc ẽ ꝑmũ inſtans.igiẗ aliqꝺ i-
ſtãs ẽ poſteriꝰ iſto.ꝯña pꝫ.qꝛ ly.primꝰ ẽ terminꝰ relati-
uus.¶Item quarto iſto dato ſeqtur ꝙ potẽtia portati
ua ſoꝛ.ĩ aliquo caſu:non ẽ terminata per maximuꝫ qꝺ
ſic.nec per minimũ qꝺ non.ꝯñs ẽ falſum.⁊ ꝓbaẗ ꝯña.
qꝛ ſi potentia ſortis ſit terminata ponatur gr̃a argumẽ
ti ꝙ aliquod ſit minimũ pondus qꝺ ſoꝛ.non ſuffic̃ poꝛ-
tare.⁊ ꝙ multa ſint equalia ſibi ſicut ſeqẗ.qꝛ bñ ſeqtur.
a.ẽ minimuꝫ pondus ꝙ ſoꝛ.non ſufficit portare.igitur
a.ẽ minimũ eorũdem ponderum que ſoꝛ.non ſuffic̃ poꝛ
tare.⁊ ſeqtur vltra ꝙ multa ſunt eq̄lia a quorum nulluꝫ
ſufficit portare.Ex quo ſeqtur ꝙ.a.non ẽ minimũ illorũ
que ſoꝛ.non ſufficit portare.qꝛ ex illo ſeqtur ꝙ.a.ẽ ꝑuũ
illorum que ſoꝛ.non ſufficit portare:⁊ iſta q̄ ſoꝛ.nõ ſuffi
cit portare ſunt ꝑua.⁊ nullum illoruꝫ que ſoꝛ.non ſuffi
cit portare.preter.a.ẽ tam ꝑuum q̃ꝫ.a.ſꝫ quodlibꝫ illo-
rum aliud ab.a.eſt maiꝰ q̃ꝫ.a.ſed ꝯñs ꝓ tertia pte ẽ fal-
ſum.¶Item ſeqtur.a.ẽ mimum quod ſoꝛ.non ſufficit
portare.igiẗ.a.ẽ mimũ illoꝝ que ſoꝛ.non ſufficit porta-
re.ꝯñs ẽ falſum poſito ꝙ non ſit aliquod pondꝰ maiꝰ.
neqꝫ equale.a.niſi.a.¶Item q̄nto ſeqtur ꝙ nullũ ẽ ge
nus generaliſſimũ:qꝛ ſi ille terminꝰ ſubã ẽ genꝰ genera-
liſſimũ ſeqtur ꝙ quodlibꝫ genꝰ aliud ab illo ſit minꝰ ge
nerale q̃ꝫ iſte terminꝰ ſubã ꝯñs eſt falſum.¶Item illo
dato ſeqẗ ſexto ꝙ põt eẽ ꝙ ſoꝛ.ſit fortiſſimꝰ hoium exi-
ſtentibꝰ multis hominibꝰ quoꝝ vnꝰ ſit ſoꝛ.ꝯñs falſum.qa
ſeqtur.ſoꝛ.ẽ fortiſſimꝰ hoium.igiẗ quorũlibꝫ hoiuꝫ ſoꝛ.ẽ
fortiſſimꝰ.pꝫ ꝯña ⁊ ſeqtur vltra.quorũlibꝫ hoium ſoꝛ.ẽ
fortiſſimus.ſꝫ iſti ſunt homines.demonſtrato platone ⁊
cicerone.igiẗ iſtoꝝ ſoꝛ.ẽ fortiſſimꝰ.ꝯñs falſuꝫ ⁊ impoſſi
bile.igitur ⁊c̃.¶Item ſeptimo.iſta expõne data ſeqtur
ꝙ hoc argumẽtum eſſꝫ bonũ.b.erit primũ inſtans eſſe
ſoꝛ.qꝺ erit ꝑmũ inſtãs eẽ platonis.igiẗ in.b.iſtanti ſoꝛ.
⁊ plato icipiẽt eẽ.pꝫ ꝯña.⁊ arguitur ꝙ ꝯñs ſit falſuꝫ.qa
ĩ caſu añs illiꝰ ꝯñe eſt veꝝ.⁊ ꝯñs falſum.ponatur.n.ꝙ
ſoꝛ.iã ſit ⁊ erit cũ platone.cuiꝰ platonis.b.erit primũ in-
ſtans.⁊ pꝫ ꝙ.b.erit primũ inſtãs eẽ ſoꝛ.qꝺ erit primum
iſtãs eẽ platonis.qꝛ.b.erit iſtans eẽ ſoꝛ.qꝺ erit primũ in
ſtans eẽ platonis.⁊ nullũ erit inſtans prius.b.qꝺ erit in
ſtans eẽ ſoꝛ.qꝺ erit primuꝫ iſtans eẽ platonis.igitur.b.
erit primũ iſtãs eẽ ſoꝛ.quod erit primũ iſtãs eẽ platõis.
⁊ ꝯñs illius prime ꝯñtie eſt falſum.ſ.ꝙ ĩ eodem inſtãti
ĩ quo ſoꝛ.incipiet eẽ plato icipiet eſſe tenendo ly.in di-
uiſiue vt pono.

Sed ad primũ illorum dẽ ꝙ accipiendo iſtos
terminos primũ ⁊ vltimum ꝓut deno
tant ordinem.nihil eſt primũ nec vltimũ.niſi in relatiõe
ad aliquem ordinẽ.vñ ſoꝛ.ſꝫm vnũ ordinem in caſu po
ſito ẽ ꝑmꝰ.⁊ ſꝫm aliũ ordinẽ ipe non eſt primꝰ.ſꝫ in caſu
illo dẽ ꝙ ſoꝛ.eſt primꝰ ſꝫm illũ ordinem:⁊ ẽt vltimus ſꝫm
eundem ordinem.⁊ non valet ꝯña iſta.ſoꝛ.eſt vltimꝰ ſꝫ
illum ordinem.igiẗ ẽ poſtremꝰ ſꝫm iſtum ordinẽ.qꝛ iſta
ſoꝛ.eſt vltimꝰ illoꝝ ſꝫm iſtum ordinem.non plus ſignifi-
cat.niſi ꝙ ſoꝛ.eſt maxime vltra inter iſtos verſus iſtam
dr̃iam poſitionis verſus quã mouetur.ſꝫ nihil ẽ primũ
aut vltimũ ſimpliciter.ſꝫ in relatõe ad aliquẽ ordinẽ.ne
qꝫ valet ꝯñtia.iſta.ſoꝛ.ẽ primꝰ ſecũdum illũ ordineꝫ.igiẗ
ſoꝛ.ẽ primꝰ illorum.aliter ſeqtur ꝙ q̄libꝫ illorum ẽ pri-
mus ⁊ vltimꝰ illorũ:⁊ ſic eẽnt plura quoꝝ quodlibꝫ eſſet
ꝑmũ illorum.Et per hoc ẽt dẽ concedendo iſtam ꝓpo-
ſitionem ꝙ ſoꝛ.eſt vltimꝰ q currit.ante quem nullꝰ cur-
rit.ex illa aũt non ſeqtur ꝙ ſoꝛ.eſt ſimpliciter vltimꝰ il-
lorum.¶Ad ſecũdam formam dẽ concedendo ꝙ hec
eſt impoſſibilis.a.ẽ maximũ illoꝝ quod nõ ẽ maximũ il
loꝝ.qꝛ ſi.a.ẽ maximũ illoꝝ qꝺ ñ ẽ maximũ illoꝝ.vł hº
eſſet.qꝛ.a.eſſꝫ maximũ illoꝝ qꝺ maximũ illoꝝ nõ ẽ ma
ximũ illorum.⁊ hoc nõ.qꝛ cũ nullum illoꝝ ẽ maximuꝫ
illoꝝ niſi.b.igiẗ.a.ẽ.b.¶Item vna exponẽs illiꝰ ẽ falſa
ſic exponendo ⁊ referendo.ideo illa eſt falſa.Uel ſi illa
eſſꝫ vera.hoc eẽt ſic referendo.a.ẽ maximũ illoꝝ qꝺ.a.
nõ ẽ maximũ illorũ.qꝺ eſt impoſſibile.Et per hoc rñ-
detur ad aliã ꝓpõnem ſibi conſimilẽ cum aſſumitur.b.
erit primum inſtans eſſe ſoꝛ.qꝺ erit primuꝫ inſtans eſſe
platõis:qualitercũqꝫ.n.referat ly.ꝙ vna eiꝰ exponẽs ẽ
falſa.iõ illa ꝯña ẽ bõa.aliqꝺ erit ꝑmũ iſtãs eẽ ſoꝛ.quod
erit ꝑmũ iſtãs eẽ platonis.igiẗ quãdo plato incipiet eẽ

sor.incipiet eē. Et similiter dicitur ad tales ꝓpositiões hoc est primū instās eē sor. qḋ est vltimū instās eē platōis. q꞉ de ṽtute sermonis oēs tales sunt ipossibiles. q꞉ in oibus talibus est supplendus genitiuus. q꞉ si hoc est primū instās. hoc est aliquoꝝ instātiū primū instās. phi losophi tñ nō tātā hñtes sollicitudinē. de vocalib⁹ ponūt tales ꝓpositiones. hoc est primū instans eē sor. pro talibus copulatiuis. hoc est instās eē sor. ⁊ nō imediate ante hoc instās fuit sor. ī istāti priori. que copulatiua ſꝫ ṽitatē nō cōuertitur cum illa. Vnde apud eos ad hoc ꝙ hoc sit primū instās esse sor. sufficit ꝙ in hoc istanti sor. icipiat eē. sed secūdū rei veritatē illa copulatiua nō cōuertit̄ cū illa. hoc est primū instās eē sor. ¶ Cōsimiliter dicit̄ ad tales ꝓpositiōes. hoc est minimū qḋ sor. nō sufficit portare. q꞉ q̄libet talis significat. hoc est minimū qḋ sor. nō sufficit portare ꝙ hoc est minimū illoꝝ pōderū. que sor. nō sufficit portare. Et ex illo seqtur ꝙ multa sunt pōdera eq̄lia huic. qḋ ponit̄ eē minimū qḋ sor. nō sufficit portare. quoꝝ tñ pōderū nullū sor. sufficit portare. Ideo ſꝫ ṽitatē nullū est minimū pōdus. qḋ sor. non sufficit portare in casu illo. Ex illo tamen non seqtur. ꝙ potētia sor. nō terminet̄. q̄ꝫuis eius terminatio nō sit exprimēda per tales terminos maximū. ⁊ minimū. philosophi tñ magis rebus q̄ꝫ terminis itedētes q꞉ sunt artifices reales. exprimūt terminos potētiarum inclusiuos vel exclusiuos per tales terminos maximū ⁊ minimū. itelligētes per tales ꝓpositiones. hoc est minimū qḋ sor. nō sufficit portare tantū quātū per illā copulatiuā. hoc est magnū qḋ sor. nō sufficit portare. nec aliqḋ mai⁹. sed quocūqꝫ minori dato datur maius qḋ sor. sufficit portare. sed ſm veritatē illa copulatiua non cōuertit̄ cū illa exponēda. imo illa exponēda nō ponit sor. esse. qḋ tñ seqtur ex illa copulatiua. sicut ista. hoc est minimū qḋ chimera nō pōt portare. nō ponit chimerā eē. Sed tractātes passiones terminoꝝ ⁊ ꝓprietates. sicut fecerūt rationales philosophi habēt exquisite terminorū ꝓprietates demōstrare. frequēter tñ ad aliud intēdētes ipsi ponūt terminos iproprie. vbi argumēta aut materia de qua est sermo nō petāt illā difficultatē. Et per hoc dicit̄ ad aliud ꝙ illa est falsa de virtute sermonis. ille terminus substantia est genus generalissimum existētibus decē generibus decē pedicamētoꝝ. sꝫ per tales ꝓpositiones decē sunt generalissima itelligūt ꝙ decē sunt genera quoꝝ quodlibet est generalissimū in sua cohordinatione p̄dicamētali. qḋ etiā vtrū sit verū īfra videbit̄. ¶ Ad aliud d꞉ ꝙ stat sor. eē fortissimū hoium multis alijs hoibus ab eo exn̄tibus. ⁊ negatur illa ꝯñā sor. est fortissimus hoium. igit̄ quoꝝlibet hoiuꝫ sor. est fortissim⁹. imo neqꝫ de cōparatiuo valet talis cōsequētia. q꞉ nō seqtur sor. currit velocius asino. igit̄ quolibet asino sor. currit velocius. neqꝫ seqtur. sor. erit maior q̄ꝫ erit plato in aliquo tempore. igitur sor. in quolibet tempore erit maior q̄ꝫ erit plato. igitur ⁊c̄.

¶ De probatione illius termini incipit.

Incipit solet sic exponi. sor. in instāti qḋ est presens est. ⁊ nō imediate an̄ instās qḋ est pñs fuit. uel sor. in istāti qḋ est pñs nō est. ⁊ imediate post instās qḋ est pñs erit. igit̄ sor. incipit eē. sed hec ꝯñā nō valet. q꞉ in primo eē mūdi fuit vera vel saltē fuisset vera illa disiūctiua. ille deus est in instāti qḋ est pñs. ⁊ nō imediate an̄ instās qḋ est pñs ille deus fuit vel in istāti qḋ est pñs ille deus nō est. ⁊ immediate post instās qḋ est pñs deus erit. ⁊ ex illo non sequebat̄ vel nō secutū fuisset hoc ipossibile. hoc. s. deus incipit eē. ⁊ ꝙ illa disiūctiua sit vera patet. q꞉ eius p̄ma copulatiua est vera in illo casu. qḋ patet. q꞉ prima pars de se manifesta est. ⁊ ꝯdictoriū secūde ꝑtis illius copulatiue est falsum. s. imediate ante instās qḋ est presens ille deus fuit. q꞉ seqtur imediate ante instās qḋ est pñs ille deus fuit. igit̄ aliqñ ante instās qḋ est pñs ille deus fuit ex quo seqtur vltra ꝙ ante instās qḋ est pñs in aliquo instāti vel tēpore deus fuit. ꝯñā patet. qa ibi ille terminus aliqñ est aduerbiū tēporis. Ex quo patet vltra istā ꝯñam non valere. ī hoc instanti tu nō curris: ⁊ imediate p⁹ hoc instans tu curres. vel in hoc instanti tu curris. ⁊ non imediate an̄ hoc instans currebas. igr̄ ī hoc istāti tu icipis currere: pꝫ q꞉ demonstrando instans in quo tu curres ⁊ nō icipis. ⁊ post qḋ curres aut demonstrādo diuersa instātia. seqtur ꝙ an̄s est verum. ⁊ cōsequēs falsum. Ideo dicit̄ ꝙ ille dictiones incipit ⁊ desinit. ⁊ huiusmodi nō hñt exponi. sed hñt causas veritatis. ille tātū cause veritatis iā dicte nō sufficiūt. sꝫ ad inferēdū illā sor. incipit eē. oportet sic arguere. in instanti qḋ est presens sor. est. ⁊ nō imediate ante instans qḋ est presens sor. in aliquo instāti fuit. ⁊ imediate ante instās qḋ est presens tēpus fuit. igit̄ sor. incipit eē. vel sic in instāti qḋ est presens sor. nō est. ⁊ imediate post. instās qḋ est pñs in aliquo istāti sor. erit. ⁊ imediate post istās qḋ est pñs tēpus erit. igit̄ ⁊c̄. ¶ Potest etiā illa sor. incipit eē habere aliā causam ṽitatis q̄ꝫ sit aliq̄ istaruꝫ. vnde bene seqtur. sor. est ⁊ nō fuit. igit̄ sor. icipit eē. sed nō valet ꝯñā ecōtra ab illa ad aliquā illarū causarū. ⁊ ideo li incipit nō est dictio exponibilis. qa ab exposita ad quālibet suarū exponētiū. ⁊ etiā ab exposita ad oēs suas exponētes simul sumptas debet eē formale argumentuꝫ. quoꝝ nullū est verū de ly incipit. ⁊ de illa disiūctiua iaꝫ dicta. vnde nō valet istud argumētū. sor. incipit eē. igit̄ in instāti qḋ est pñs sor. est. ⁊ nō imediate ante istās qḋ est presens sor. in aliquo instanti fuit. ⁊ immediate ante instans quod est presens fuit tempus. Nec etiam sequitur. sor. incipit esse. ergo in instanti qḋ est presens sor. est ⁊ non immediate ante instans qḋ est presens sor. in aliquo instanti fuit. ⁊ immediate ante instās qḋ est pñs fuit tempus vel sor. in instāti qḋ est pñs non est. ⁊ imediate post instans qḋ est presens erit in aliquo instāti. ⁊ immediate post instās qḋ est pñs tp̄s erit. stat enim rē aliquā incipere eē ⁊ non eē tempus: vel istans. ⁊ etiā stat ymaginari rem aliquam incipere eē: ⁊ ꝓ tunc non esse euuꝫ vel tempus. aut ēt eternitatem. nec imediate ante hoc fuisse. neqꝫ imediate p⁹ hoc fore de ymaginatiōe. igitur ista consequentia non ē formalis: ⁊ per ꝯñs: ille non sunt sufficientes exponentes illius ꝓpositionis. sor. incipit eē. q꞉ ab exposita ad exponētes simul vel partialiter sumptas ē formale argumentū. Aliquando aūt ly incipit non habꝫ illas cās veritatis per positionem de pñti ⁊ remotionem de preterito: vel per remotionē de pñti: ⁊ positionē de futuro. sed aliquādo habet easdem cās veritatis quas ly desinit. q꞉ ille conuertunt̄ sor. inci

pit nõ esse ⁊ sor. desinit esse. Similiter hec. sor. incipit fuisse h̃ et causas veritatis per negationẽ de p̃nti ⁊ positionẽ de p̃terito vel de futuro.

Sed contra illũ modũ arguẽdi forte arguitur. q̄ illo dato seq̄tur ꝙ non esset possibile ꝙ. sor. inciperet ꝑtrãsire aliquã partẽ alicuius spatij. vel desineret ꝑtransire. q̄a nõ imediate p⁹ datũ instãs ꝑtrãsibit aliquã partẽ alicuius spatij in aliquo instãti nec ꝑtrãsire põt. similiter de p̃terito suo modo ꝓbet̃. ꝯñs tamẽ est falsum. q̄a per idẽ sequeretur ꝙ nõ esset possibile ꝙ sor. inciperet moueri aut desineret moueri. Igitur illo dato sequitur ꝙ vniuersum inciperet eẽ. ⁊ desineret esse. q̄a dcõmstrato vniuerso verꝫ est dicere ꝙ hoc est. ⁊ nõ imediate ante instãs q̃d est p̃ns. hoc fuit in aliquo instãti. ⁊ sic de alijs. igr̃ hoc incipit esse demõstrato vniuerso. ⁊ arguit̃ añs. s. ꝙ nõ imediate ante hoc fuit. q̄a instãs q̃d est p̃ns ⁊ multa alia que incipiũt eẽ nõ prius fuerũt. ⁊ cõsimiliter etiã suo modo deducit̃ ꝙ vniuersum desinit esse. ⁊ semꝑ fuit ita ꝙ vniuersum incipit esse. ⁊ desinit esse. ¶ Itẽ tertio seq̄tur ꝙ nullũ successiuũ põt incipe eẽ. ⁊ ꝙ aliq̃d incipit esse in se ipso. ⁊ desinit esse in seipso.

Ideo ad primã formã dicit̃ ipsam negãdo. ⁊ dicit̃ ꝙ illa ⁊ similes. sor. icipit ꝑtrãsire aliq̃d spatiũ. h̃nt causas veritatis supius positas. ⁊ vltra illas h̃nt istas. sor. in instãti q̃d est p̃ns nõ ꝑtrãsit aliquod spaciũ. ⁊ imediate post instãs q̃d est p̃ns pertrãsibit aliquod spaciũ. ⁊ imediate post istãs q̃d est p̃ns tẽpus erit. ⁊ sic etiã dicẽdũ est suo mõ de hoc verbo desinit. ¶ Ad secũdũ dicit̃ cõcedẽdo ꝙ vniuersum desinit esse. capiẽdo vniuersum pro aggregato ex oibus que sunt in rerꝫ natura. ⁊ ita capiẽdo vniuersum cõcedit̃ etiã ꝙ vniuersum incipit eẽ. ⁊ altq̄s mundus desinit eẽ. mũdus. n. illo modo nõ est substãtia nec accñs. sed aggregatuꝫ ex his. ¶ Ad vltimũ dicit̃ cõcedẽdo vtrũque. licet. n. nullũ successiuũ põt incipere eẽ. põt tamẽ incipere eẽ aliq̃d successiuũ vt infra patebit. Secũdũ et cõcedit̃ ꝙ aliq̃d in seipso incipit eẽ. puta quodlibet instãs ⁊ desinit eẽ in ipso. ¶ Itẽ seq̄tur ꝙ sor. incipiet eẽ homo post primum instãs eẽ sui. ⁊ desinet eẽ homo ante primum nõ eẽ sui. ¶ Itẽ ꝙ sor. desinit eẽ homo ante primũ nõ eẽ sui qui nõ desinet eẽ. ¶ Itẽ ꝙ. sor. icipiet eẽ quãdo nõ erit possibile ipsum icipere eẽ. ⁊ sor. desinet eẽ aliq̃d qñ nõ erit possibile ipsum desinere eẽ aliq̃d. ⁊ quãdo ipse nõ poterit desinere eẽ. ⁊ quãdo nõ erit possibile aliq̃d desinere eẽ. Et si aliq̃d incipiet moueri ipsum incipiet moueri postq̄ꝫ mouebit̃. ⁊ si aliq̃d incipiet moueri ipsum incipiet moueri quãdo mouebit̃. ⁊ etiã si aliq̃d incipiet moueri ipsum incipiet moueri quãdo nõ mouebit̃. Et ita et si aliq̃d desinet moueri ipsum desinet moueri anteq̄ꝫ desinet moueri. ⁊ si aliq̃d desinet moueri nõ ipsuꝫ desinet moueri quãdo desinet moueri. sed desinet moueri quãdo nõ desinet mouert. Et ille regule generales sunt respectu terminorꝫ respectu quorũ verificant̃ illa verba per negationẽ de p̃nti. ⁊ etiã dato ꝙ oẽs tales sint cathegorice. sor. desinet currere anteq̄ꝫ desinet currere. q̃d verũ est. q̄ aduerbia tẽporis vel loci nõ faciũt ꝓpositiones ypotheticas. sicut infra probabitur.

Sed in hac materia incidit dubiũ. vtrũ aliquid successiue ꝓducẽdũ aut ꝓducibile possit incipere. ⁊c̃. ¶ Et arguit̃ ꝙ nõ. q̄a si sic ponat̃ igit̃ ꝙ a. sit quãtitas pedalis successiue ꝓducẽda adequate in b. hora vniformiter que gratia argumẽti incipiet eẽ in c. instãti. Et arguit̃ ꝙ a. quãtitas nõ incipiet eẽ in c. instanti. q̄a ante c. instãs a. quãtitas erit. q̄a ante c. instãs hec quãtitas ꝓducet̃. ⁊ nõ prius ꝓducet̃ q̄ꝫ erit producta. sed q̄ꝫcito erit ꝓducta tãcito erit. igit̃ ante. c. instãs erit. patet cõsequentia. ⁊ illud añs ꝓbat̃. s. ꝙ non prius ꝓducetur q̄ꝫ erit ꝓducta. q̄a seq̄tur illa quãtitas ꝓducitur ante. c. igit̃ q̃d ꝓducet̃ ante. c. erit hec quãtitas. tenet cõsequẽtia a cõuersa ad suã cõuertẽtẽ. sed illa quãtitas nõ erit in. c. instãti. nec aliq̃d eius vt pono. igit̃ illa quãtitas erit ante. c. patet ꝯña. ⁊ ponat̃ minor. ponat̃ enim cũ toto casu ꝙ in. c. istãti nõ erit illa quãtitas. nec aliq̃d eius. vt ꝙ de⁹ anihilabit illã. ⁊ patet totũ. ¶ Sꝫ forte huic dicit̃ ꝙ illud repugnat casui. s. ꝙ ipsa ꝓducetur ante. c instãs. req̄rit̃ enim vt forte dicit̃ ad hoc ꝙ illa q̄ꝫtitas ꝓducet̃. ꝙ illa erit aliquãdo ꝓducta postq̄ꝫ desiuerit eẽ iste motus per quẽ ꝓducet̃. ¶ Sed contra illã respõsionẽ arguit̃ sic. q̄a ponatur cũ illo primo casu ꝙ quãdo erit generata medietas illius quãtitatis generã. de corrũpat̃ in tẽpore in quo generabit̃ adequate secũda. Et patet ꝙ. a. quãtitas ꝓducet̃ ante. c. instans ⁊ tñ ipsa nõ manebit in fine. igit̃ nõ req̄ritur quãtitatẽ remanere in fine q̄ꝫuis ipsa acq̄rat̃. ¶ Itẽ ponatur ꝙ qñ generabit̃ secũda pars ꝓportionaliter corrumpatur prima. ⁊ quãdo generabit̃ tertia corrũpatur secũda. ⁊ sic vltra. Et patet ꝙ. a. quãtitas ꝓducetur in. b. hora ante. c. instãs. ⁊ per ꝯñs. a. quãtitas erit ⁊ nõ erit in c. instanti. nec aliq̃d eius erit in. c. instãti. igitur. a. quãtitas erit ante. c. instans. ¶ Item ponat̃ ꝙ sor. ⁊ plato sint eq̃les scilicet bipedalis quãtitatis. ⁊ augeat̃ vterq̄ꝫ vniformiter in illa hora ita ꝙ vterq̄ꝫ si maneret in fine illius hore eẽt vterq̄ꝫ tripedalis quãtitatis. sed corrumpatur sor. in fine hore remanẽte platone ⁊ arguitur ꝙ sor. erit tripedalis quãtitatis ante. c. instãs. q̄a illa totalis quãtitas quã acq̄ret erit ante. c. instans. q̄a illa augmẽtatio demõstrãdo talẽ motũ quo augebit̃ sor. adeq̄te in illa hora erit ante. c. instãs ⁊ illa augmentatio erit illa quãtitas. igitur illa quãtitas ferit ante. c. instãs. pꝫ ꝯña ⁊ arguit̃ añs pro p̃ma parte. quia sor. ⁊ plato per equale tempus augebunt̃ eque velociter ⁊ vniformiter ⁊ aliq̄s erit maximus motus quo augebit̃ plato. igitur aliq̄s erit maximus motus quo augebitur sor. ¶ Iteꝫ cõtradictio est ꝙ sor. augebitur cõtinue vniformiter ꝑ b. horã. ⁊ ꝙ. b. hora nõ erit equalis extẽsiue motui quo augebitur sor. ¶ Sed forte dicit̃ negãdo illã minorẽ ibi assũptã. s. ꝙ ista augmẽtatio erit illa quãtitas. ¶ Sed contra. ista quantitas erit illud per quod formaliter sor augebitur. igitur ista quantitas erit augmẽtatio. patet consequentia sicut sequitur. hec albedo erit illud per q̃d formaliter alterabitur sor. igitur hec albedo erit alteratio qua sor. alterabitur. consequẽtia patet. quia alteraio est actus alterabilis secũdum ꝙ alterabile est sicut taugumẽtatio est actus augmẽtabilis secũdum ꝙ augmentabile est. ¶ Item si augmentatio nõ erit illa quan

titas.sed aliquod accidēs dispositiuum sequitur ꝙ illa
augmentatio erit ante.a.quia augmentatio illa non ꝓ
ducetur nisi ante.a.igr̄ illa augmētatio tācito erit ꝓdu
cta q̄ꝫ cito ipsa ꝓducet̄.⁊ qua ratione de .a.quantitate
siue augmētione successiue ꝓducēda hoc est verū eadē
ratione hoc est verū de quolibet successiuo ꝓducendo.
¶ Itē ad principale arguit̄ sic.qa si aliqd successiue pro
ducendū pōt incipere eē.ponatur igr̄ ꝙ in .a.instāti an
tixp̄s incipiet eē.⁊ arguit̄ ꝙ nō.qa ante.a.instās anti-
xp̄s erit.igr̄ in.a.instāti an̄xp̄s nō incipit eē.patet ꝯn̄a ⁊
arguitur an̄s.qa tūc an̄xps erit demōstrādo tēpus in-
cipiēs ab hoc instāti.⁊ terminatū ad primū nō eē anti-
xp̄i.⁊ tūc erit ante.a.instās igr̄ ante.a.istās antixp̄s erit.
patet ꝯn̄a ⁊ maior etiā.qa in hoc tēpore an̄xp̄s erit.de
mōstrādo illud tp̄s.igit̄ tūc an̄xp̄s erit.⁊ minor nota est
scilicet ꝙ tūc erit ante.a.instās.qa hoc tēpus erit ante
a.instās.nā oē tēpus erit ita cito sicut erit aliq̄ eius ps
vel instās eius intrinsecū ideo ⁊c̄.¶ Et oē tēpus ita ci-
to fuit sicut aliq̄ eius pars ⁊ tā tarde.Quod si concedit̄
arguitur tūc ꝙ in quolibet instāti illius hore tu incepi-
sti eē.qa in medio instāti hore qđ fuit.c.tu incepisti eē.
ponat̄ ꝙ per totā illā horā fueris.arguit̄ tn̄ ꝙ in.c.in-
stāti tu incepisti eē.qa in.c.instāti fuisti.⁊ non imediate
ante.c.instās fuisti.igr̄ in.c.instāti incepisti eē.patet cō
sequētia ista satis ⁊ maior.sed minor ar̄.qa tu non fuisti
ante.c.igr̄ nō imediate ante.c.fuisti.an̄s ꝓbat̄ qa.c.fu
it ita cito sicut tu fuisti.igr̄ tu non fuisti anteq̄ꝫ.c.fuit.pꝫ
ꝯn̄a.⁊ ar̄ an̄s qa tūc.c.fuit demōstrādo totū tp̄s termi-
natū ad instās pn̄s ⁊ inceptū ab aliquo instāti preterito
anteq̄ꝫ tu īcepisti eē.⁊ tunc fuit ita cito sicut tu fuisti.igr̄
ita cito sicut tu fuisti.c.fuit.pꝫ ꝯn̄a satis.⁊ sic arguit̄ ꝙ
in.c.istāti tu incepisti eē ita arguit̄ de quolibet instāti il
lius hore ꝙ in eo tu incepisti eē ⁊c̄.¶ Itē illo dato ꝙ
oē tp̄s tādiu erit q̄ꝫdiu erit aliq̄ eius ps vel instās itrinse
cū.⁊ cōsimiliter de p̄terito seqtur ꝙ qcqđ erit vnq̄ꝫ im
imediate post hoc erit.⁊ qcqđ vnq̄ꝫ fuit imediate ante
hoc fuit.⁊ nō solū illud.sed quocūqꝫ dato qđ vnq̄ꝫ post
hoc erit:seqtur ꝙ imediate post hoc erit.¶ Itē seqtur
ꝙ imediate post hoc in aliquo instāti erit an̄xp̄s ⁊ tn̄ in
nullo instāti hore incipiētis ab hoc instanti erit an̄xp̄s.
ꝓbatur p̄ma ps.qa nullū erit instās post hoc qn inter
illud ⁊ hoc in aliquo instāti erit an̄xp̄s qa quocūqꝫ in-
stāti dato īter hoc ⁊ illud erit an̄xp̄s arguēdo vt prius.
¶ Itē dato ꝙ q̄ꝫdiu aliq̄ ps alicius tēporis erit tā cito
illud tēpus erit:seqtur ꝙ per infinitū tp̄s tu fuisti ⁊ per
infinitū tp̄s tu eris.qa per aliquātū tēpus tu eris ⁊ non
per tantū qn per in duplo maius ⁊ sic vltra.qa per oē
tp̄s terminatū ad primū nō eē tui tu fuisti.¶ Itē seqtur
ꝙ aliqd est cōpositū ex aliqbus quoꝝ nullū est.qđ si cō-
ceditur eadē rōne cōcedēdū est ꝙ isti sunt collectiue de
mōstrādo te ⁊ adam.⁊ tn̄ adam nō est.ꝯn̄a patet intelli
gēti ⁊ ꝯn̄s est vanū.Et ex illo vltra seqtur ꝙ nihil fuit
per maius tp̄s q̄ꝫ aliud.⁊ nihil fuit prius q̄ꝫ aliud.⁊ sic
seqtur ꝙ tēpus nō est numerus motus s̄m prius ⁊ po-
sterius.¶ Sꝫ forte ad hec argumēta dicitur negādo illđ
assuptū cū arguit̄ ꝙ ante.a.an̄xp̄s erit.Et ad ꝓbatio-
nē cū arguitur tūc an̄xp̄s erit demōstrādo tp̄s incipiēs
ab hoc instāti.⁊ terminatū vsqꝫ ad primū nō eē an̄xp̄i.
dicit̄ negādo illā.qa dicitur ꝙ an̄xp̄s nō erit nisi in tē-
pore intercepto inter primū eē an̄xp̄i ⁊ primū nō eē eius
Et etiā negatur minor cū arguitur tūc erit ante.a.de-
mōstrādo idē tēpus.dicitur enim ꝙ hoc tp̄s nō erit ni
si in equali mēsura sibi.⁊ negat̄ ꝙ motus diurnus erit
i medietate diei.sed erit in tota die.⁊ similiter negatur
ꝙ motus horalis erit in medietate hore.sed erit in tota
hora ⁊ sic de alijs mēsurabilibus.Et cōcedit̄ vltra s̄m
istā respōsionē ꝙ motus horalis est ⁊ ꝙ nulla pars eius
fuit que nō sit nec aliqua erit que nō sit.Sed cōtra istaꝫ
respōsionē sic arguit̄.qa ex illo seqtur ꝙ si aliqd fuit il-
lud est.qa sicut medietas hore que corrūpebatur est.⁊ ēt
quelibet eius pars est.vt cōcedit illa positio.⁊ vt sequit̄
ex eadē ita seqtur ꝙ dies que corrūpebatur est.⁊ q̄libet
eius pars est.etiā ⁊ de anno ⁊ mile annis ⁊ q̄libet eoruꝫ
parte.quo dato seqtur etiā ꝙ ea que fuerūt in illis an-
nis sunt.⁊ sic etiaꝫ seqtur ꝙ si aliqd erit illud est.⁊ tunc
seqtur qđ nihil pōt incipere eē.⁊ qđ nulla sit propositio
cōtingēs.¶ Itē seqtur ꝙ adam perpetuo erit.⁊ ꝙ an
tixp̄s cōtinue fuit.qa cōtinue fuit ita qđ an̄xp̄s est vt se
quitur ex illa positione.sed ꝓbatur prima ꝯn̄a.scilicet
ꝙ nihil pōt incipere eē.q̄ si aliqd pōt incipere eē sit an
tixp̄s.⁊ arguitur ꝙ an̄xp̄s nō incipit eē.q̄ cōtinue ante
hoc fuit ita qđ an̄xp̄s est.igr̄ cōtinue ante hoc an̄xp̄s fu
it.¶ Sꝫ ad hec oīa dr̄ cōcedēdo exceptis tribus cōclusio
nibus vltimis:dicitur enim ꝙ aliqd pōt incipere eē.⁊
qđ aliq̄ est ꝓpositio cōtigēs.⁊ ꝙ nō cōtinue an̄xp̄s fuit
⁊ nō cōtinue adam erit.Et ad ꝓbationē admittitur ꝙ
an̄xp̄s incipiat eē.⁊ cū arguitur ꝙ nō.qa an̄xp̄s ꝯtinue
ante hoc fuit.Dicit̄ negādo illud.⁊ cū arguitur ꝙ sic.
q̄ cōtinue ante hoc fuit ita qđ an̄xp̄s est.igitur cōtinue
ante hoc an̄xp̄s fuit.dicitur negādo ꝯn̄am.vnde licet
adam sit nō tn̄ adam est in hoc instāti.neqꝫ in aliq̄ par
te huius diei.sed ē in tēpore in quo fuit ⁊ nō alio.¶ Ad
aliā formā dicitur qđ aliq̄ est ꝓpositio cōtingēs sicut il
la.an̄xp̄s est.q̄ adhuc an̄xp̄s nō fuit.⁊ aliqn̄ erit.⁊ per
hoc negatur ꝙ perpetuo adam erit ⁊ qđ cōtinue anti-
xp̄s fuit.Sed cōtra illā respōsionē adhuc arguitur.qa
ex illa sequitur ꝙ nulla pars alicuius tēporis erit.⁊ qđ
nulla pars successiui fuit.q̄ nullū successiuū fuit quādo
fuit solum aliqua eius pars.sed solū quādo fuerunt oīa
que fuerunt ipsum.Sed nunq̄ꝫ fuerūt oīa que fuerunt
ipsum nisi quādo illa simul fuerūt.sed nunq̄ꝫ illa oīa si
mul fuerunt.sicut sor.nō erit equalis platoni nisi sor.
sit simul cū platone ⁊c̄.¶ Itē ex ista respōsione seqtur
ꝙ ꝓpositio simpliciter cōtigēs est necessaria.q̄ secūdū
istā respōsionē valet hoc argumētū hoc aliquādo erit
tale vel tale.igitur hoc est tale vel tale.Et per idem se-
quit̄ ꝙ hec propositio antichristus est.aliquādo erit ne
cessaria sic significādo que iam est.igitur est necessaria
etiam tunc ipsa est contigens igitur ⁊c̄.Et ex illo sequi
tur qđ necessariū cōtradicit contingenti quia hec anti-
christus nō est.cōtradicit illi.necessarie antichristus est.
vel si forte dicitur ꝙ ista est ipossibilis.antichristus non
est tunc sequitur qđ impossibile cōtradicit contingenti
cōsequens est falsum.quia si vnū cōtradictoriorū est cō
tingēs ad vtrūlibet reliquum est coutingēs ¶ Iteꝫ nul
lo tempore existente nō esset concedēdum ꝙ adam est.
neqꝫ qđ adam erit.posito qđ nulluꝫ tēpus erit.⁊ qđ an
tichristus erit.non est cōcedendum ꝙ antichristus est.

sed propter tempus esse vel non esse non sit aliqua illarum vera vel falsa. igitur non est concedendum ꝙ antichristus est. ¶ Ideo forte aliter dicitur ad principale negando ꝙ antichristus non potest incipere esse ⁊ admisso casu negatur ꝙ ante. c. instans antichristus erit. Et ad probationem demonstrando tempus incipiens ab hoc instanti ⁊ terminatum ad primum non esse antichristi. negatur ꝙ hoc tempus erit ante. c. instãs. quia hoc tempus non erit nisi in mensura sibi equali. ⁊ ita dicitur de quolibet motu ꝙ nullus motus erit nisi in mensura sibi equali. Sed vltra tamen dicitur negando ꝙ adam est. ⁊ ꝙ antichristus est ⁊ negatur ꝙ tempus in quo antichristus erit est. Sed contra illam responsionem arguitur deducendo eadem inconuenientia que prius. quia si tempus est. sit a gratia argumenti vna hora in cuius medio instanti simus ⁊ fuerit medietas elapsa. b. ⁊ medietas futura. c. ⁊ arguitur tũc sic. a. hora est. ⁊. a. hora est. b. c. igitur. b. ⁊. c. sunt. ⁊ vltra. b. ⁊. c. sunt igitur. b. est ⁊. c. est. Si conceditur argumentum arguitur ꝙ si aliquid fuit illud est. ⁊ si aliquid erit illud est vt prius. ⁊ sequitur tunc iuxta istam respõsionem qꝺ nihil potest incipere esse ⁊ qꝺ nihil fuit prius alio. nec aliquid erit prius alio. Si negatur consequentia sequiitur tunc qꝺ aliquid componitur ex aliquibus quorum nulluz est. igitur ⁊c̃. ¶ Item arguitur sic. aliqua per se alteratio est. que non est nisi qualitas que acquiritur igitur aliqua qualitas acquiritur. vel igitur acquiritur qualitas acquisita vel acquirẽda aut aggregatum ex his. ⁊ siue sic siue sic sequitur ꝙ pars alterationis producta est. ⁊ etiam pars producenda est. quo dato sequitur vt prius ꝙ si aliquid erit illud est. sequitur eni hoc acquiritur. igitur qꝺ acquiritur est hoc. igitur si hoc acquirit̃ hoc est. Sed forte huic dicitur negãdo ꝙ alteratio sit qualitas que acqritur. dicitur eniz ꝙ nihil acquiritur nec aliquid est in acquiri. quia tũc illud esset. ⁊ dicitur vltra secũdũ illam respõsionem ꝙ tu pertransis ⁊ nihil pertrãsis. nec est possibile te pertrãsire aliquid. ¶ Sed cõtra illã respõsionẽ sic arguitur. qa si motus localis est ponat̃ quod motus horalis puta. a sit in cuius medio istãti simus. ⁊ fuerit. b. medietas lapsa ⁊. c. medietas futura ⁊ seqtur vt prius. uel qꝺ aliquid cõponit̃ ex aliquibus quorũ nullũ est. ⁊ tũc etiam sequũtur iam dicta incõueniẽtia cõtra istã respõsionẽ. vel sequit̃. qꝺ. b. est ⁊ qꝺ. c. est ⁊ qꝺ si sor. fuit sor. ẽ ⁊ ꝙ si antixp̃s erit antixp̃s est. igit̃ cõtradictio est qꝺ tu pertransis ⁊ nihil pertransis. ¶ Itẽ ista respõsione data sequitur qꝺ nulla pars alicuius tẽporis erit nec aliqua pars alicuius successiui erit nec fuit. qꝺ deducitur vt prius contra secundam responsionem.

Oppositum tamẽ dubij est manifestuz qa si nihil preter deuz esset posset aliquod successiue producendum incipere esse sed iam eque bene potest aliquod successiue producendũ a deo incipere esse sicut posset si nihil preter deum esset. igitur iam piotest aliquod successiue producendum aut producibile incipere esse.

Ideo ad dubiũ dicitur illud cõcedẽdo ⁊ vltra dicitur pro materia ꝙ nihil de successiuo habemus nisi terminũ ad bonũ intellectũ puta instãs vel mutatũ esse ⁊ hoc est qꝺ dixerũt antiqui philosophi ꝙ de tempore nõ habemus nisi instãs. ¶ Secũdo premittitur ꝙ si moueri est moueri est per tempus ⁊c̃. Et per hoc respondetur ad argumẽtum contra illam responsionẽ quãdo arguitur ꝙ adam est. ⁊ ꝙ antichristus est. negãdo. ⁊ negatur ꝙ tempus sit aut ꝙ aliqua hora vel motus sit. sed cõceditur ꝙ omne successiuum erit ⁊ qꝺ omne successiuum fuit. sic intelligẽdo dubium ꝙ. a successiue productum incipit esse quia a. est in instanti. qꝺ est presens ⁊ nõ immediate ante instãs qꝺ est presens fuit in aliquo instãti. ita ꝙ illa propositio de ly. imediate sumatur cum instanti de preterito vel de futuro. Unde dicitur ꝙ quocunqꝫ dato successiue producto aut producendo qꝺ in aliquo instãti erit. ipsum erit anteq̃ꝫ in aliquo instanti erit. ⁊ ipsum erit ante primum esse sui. ⁊ negatur ꝙ si aliquod spacium pertransibitur ipsuz prius pertransibitur q̃ꝫ erit pertransitum. nec oportet ad hoc quod ipsum erit pertransituz qꝺ ipsum erit postq̃ꝫ ipsuz mobile pertransiuerit. ⁊ si sortes acquiret aliquaz quantitatẽ ipse tancito eam habebit q̃ꝫcito acquiret eã. ⁊ si aliquam acquiret ipsa erit tancito acquisita quancto ipsa acquiret.

Sed contra istam responsionem forte arguitur. quia ex illa sequitur ꝙ sor. erit equalis platoni ⁊ nunq̃ꝫ erit ita ꝙ sor. est equalis platoni ⁊ ꝙ sor. erit equalis platoni ⁊ nec per tempus nec per instans erit equalis platoni. ¶ Itez ꝙ sort. non est equalis platoni ⁊ erit equalis platoni. ⁊ nec incipit neqꝫ incipiet esse equalis platoni. ¶ Item ꝙ sort. erit tripedalis ⁊ in nullo instanti erit tripedalis. ¶ Itẽ ꝙ. a. distat. a. b per pedalem distantiam. ⁊ tanget. b. ⁊ tamen nec per tempus neqꝫ per instaus tanget. b. ⁊ nõ incipit nec incipiet tangere. b. ¶ Item ꝙ sortes incipit esse pedalis ⁊ desinit esse pedalis. ⁊ tamen immediate ante instans quod est presens fuit pedalis ⁊ immediate post instans quod est presens erit pedalis. ¶ Itez ꝙ sor non est tam albus q̃ꝫ albus est plato. ⁊ erit tam albus q̃ꝫ albus est plato. ⁊ tamen non incipit neqꝫ incipiet esse tam albus q̃ꝫ albus est plato. Et ꝙ ille conclusiones sequantur sic arguitur ponatur ꝙ sor. sit pedalis quantitatis ⁊ plato bipedalis. ⁊ augeatur vterqꝫ illorum vniformiter in illa hora. ita ꝙ si maneret vterque eorum in fine esset vterque in fine hore tripedalis quantitatis. sed ponatur ꝙ vterqꝫ eorum desinat esse cum sua quantitate. ⁊ sequitur ꝙ sortes erit equalis platoni ex responsione data. quia vterqꝫ eorum erit tripedalis precise. ⁊ tamen nunquam erit ita ꝙ sortes est equalis platoni. quia neqꝫ in fine hore neqꝫ ante finem hore. Et si sortes distat ab. a. puncto per pedalem distantiam ⁊ augeatur in hora acquirendo pedalem quantitatem versus. a. punctum sequitur ꝙ ante finem hore acquiret illam tripedalem quantitatẽ ⁊ illam habebit. sed quãcito habebit illam tripedalem quantitatem tancito tanget. a. punctum. igitur ante finem tanget. a. punctum. ⁊ si ponatur ꝙ in fine maneat. a. punctus ⁊ sortes cum illa quantitate tanget. a. punctum antequam incipiat tangere. a. punctum. Et

si ponatur cum toto casu ꝙ ille punctus non sit in fine hore: sed continue ante finem. concedendum est ꝙ sor. nō taget a punctū ⁊ tāget. a. punctū ⁊ non icipit nec icipiet tāgere. a. punctū: ⁊ per eundem modum sequuntur conclusiones sibi illate.

Ideo generalr

teneat̄ ꝙ de nullo successiue ꝓducendo valet consequentia de forma arguendo ex copulatiua cuius vna pars est negatiua de presenti ⁊ alia affirmatiua de futuro iferēdo propositionez de icipit de presenti vel de futuro. vnde non sequitur. a. quātitas erit. ⁊ nō est. igitur incipit vel incipiet esse. ponatur enim ꝙ. a. ignis generabitur per partem ante partem: ⁊ quando erit generata vna pars corrumpatur alia successiue sicut generātur alie. ⁊ sequitur. ꝙ. a. ignis erit. aliter eni nullum successiuum erit. ⁊ tamen. a. ignis generabitur non incipit neqȝ incipiet esse. ¶ Item ponatur ꝙ. a. ignis generabit̄ ⁊ nulla ꝑs desinet eē ante finez hore: sȝ in fine hore ille ignis scd̄m se: ⁊ qd̄libet sui desinet eē ꝑ remotionē de p̄nti: ⁊ pȝ ꝯn̄az nō valere. ¶ Ideo patet ꝙ nō si sor. erit aliqualis qualis iaȝ nō est ipse icipit vel icipiet eē talis. ⁊ nō si sor. erit aliquātus quantus iaȝ nō ē ip̄e icipit vel icipiet eē tātus. ¶ Itē ꝙ nō. si aliqd erit qd̄ nō est ip̄m incipit vel icipiet eē. Similiter non si aliqd erit aliq̄le q̄le ip̄m postea nō erit: ip̄m desinit vel desinet eē tale. ⁊ nō si aliqd erit aliquātū q̄ȝtum postea nō erit ip̄m desinit aut desinet eē tantum. patēt illa oia de igne pedali successiue generādo ⁊ successiue corrūpēdo. ille eni ignis erit adequate in hora ⁊ in nulla ei⁹ ꝑte alit̄ vt est ostensuȝ pro parte nullum successiuuȝ erit. ¶ Ex p̄dictis vltra pȝ tales ꝯn̄as nō valere. a. ꝓpositio non est vera ⁊. a. ꝓpositio erit v̄a. igit̄. a. ꝓpositio icipit vel icipiet eē vera. Similit̄ tu nō scis. a. ꝓpositionē ⁊ scies a. ꝓpositionē. igitur incipis vel icipies scire. a. ꝓpōnē: pȝ de illa ꝓpōne. sor. fuit equalis platoni. posito cū casu illo prius supposito de sorte ⁊ pla. augmētādis in hora ꝙ illa ꝓpositio accepta erit adeq̄te i hora ꝑ quā illi augmentabunt̄: ⁊ i cuius fine vterqȝ eoꝝ desinet eē: vt ibidem positū ē: quā ꝓpōnem tu ꝑ totā illā horam credas sine hesitatiōe: vel ponat̄ casus de p̄terito: facta scilicet augmētatione illoꝝ ⁊ eoꝝ̄dē corruptione. ⁊ pȝ totum ꝓpositum. ¶ Ad formam igitur argumenti p̄ncipalis negatur illa ꝯn̄tia: hec q̄ȝtitas erit ante. a. igitur i. a. hec q̄ȝtitas nō icipiet eē. ⁊ ex dictis patet ꝯn̄am nō valere. ¶ Ad s̄m principale cū arguitur ꝙ nullū successiue ꝓductū aut ꝓducendū pōt icipere eē: negatur. ⁊ ad casuȝ ibi positū admittit̄ casus: scilicet antixp̄s in istanti. c. icipiet eē. ⁊ cū arguitur ꝙ nō. quia ante. c. istans antichristus erit dicitur illud negādo. ⁊ cum arguitur ꝙ tūc erit demr̄ando tēpus ab hoc istanti. icipiens ⁊ terminatum ad primū nō eē antixp̄i. ⁊ tūc erit ante. a. igitur ante. a. antichristus erit. dicitur cōcessa ꝯn̄a: negādo minorez: dicit̄ enim ꝙ hoc tēpus non erit ante. c. istans: sed hoc tēpus erit ab hoc instanti adequate vsqȝ ad p̄mum non eē antichristi: ⁊ ita generalit̄ dicitur ꝙ nullū successiuuȝ erit nisi in mēsura sibi eq̄li. ¶ Et tūc quādo arguit̄ cōtra illā responsionē ꝙ antichristus ē: ⁊ ꝙ adam est: ⁊ si aliqd fuit illud ē. dicitur negādo illas ꝯn̄as sic illas itelligēdo ꝙ si sor. fuit sor. ē. ⁊ si antichristus erit. antixp̄s ē ⁊ sic de alijs. ⁊ cū arguitur ꝙ sic: q̄ tēpus ē. igitur vtraqȝ eius medietas ē. puta. b. c. vt ibi arguebatur: negat̄ assumptū: dicitur eniȝ ꝙ nulluȝ tempus est: neqȝ aliqs motus ē: q̄ de tp̄e non habemus nisi istans vel nūc ad itellectū. Et si auctoritates alique allegentur. dicitur ꝙ oēs ille itelligende sunt de p̄terito vel de futuro.

Sed forte arguitur contra

illā positionem: q̄ ex illa seq̄tur ꝙ sor. per totam illam horā mouebitur: ⁊ tamen in quolibet istanti illius hore incipiet moueri: ⁊ in quolȝ istāti. illius hore desinet moueri. ¶ Item seq̄tur ꝙ nullū successiuuȝ pōt icipere esse vel desinere eē. ¶ Itē ex illo fundamēto arguit̄ ꝙ multe cōclusiones superi⁹ posite sunt false. sor. erit tripedalis ⁊ nec per tempus. neqȝ per istans erit tripedalis: q̄ per idem sor. erit tripedalis ⁊ in nullo tēpore neqȝ in aliquo istanti. q̄ si imediate ante finez hore date sor. erit tripedalis ⁊ etiā in illa hora seq̄tur ꝙ illa hora erit imediate ante finē hore. quod dictis repugnat. ¶ Iteȝ si aliquid erit in aliquo tempore hoc erit: quia mensurabitur illo tempore. igitur repugnans est ꝙ aliquid erit in. a. hora ⁊ non erit per. a. horam neqȝ per aliquam eius partem. ¶ Item sequitur ꝙ aliqua q̄ȝtitas continua erit: ⁊ nulla eius pars erit: vt patet de tempore. ¶ Item sequitur ꝙ nullum instans alicuius temporis erit: neqȝ aliquod instans erit in aliquo tempore: quia nulluȝ instans aliquo tempore potest mensurari. ⁊ etiam quia si aliquod instans erit in aliquo tempore. sequitur q̄ illud tempus erit quando illud instans erit. ¶ Iteȝ sequitur q̄ aliquod tempus terminatur ad aliquod instans. que scilicet tempus ⁊ instans data non simul erunt: sed quādo instans erit non erit tempus. qd̄ ponitur ad id instās terminari. ¶ Sed huic forte dicitur ꝙ hoc instans erit quando illa hora erit: ⁊ ꝙ illa hora erit: quando sua ꝑs erit. ¶ Sed contra. si ista hora erit quandocunqȝ sua pars erit: ⁊ quelibet sua pars erit quando illa hora erit: sed immediate ante finem erit aliqua pars illius hore. igitur immediate ante finem illius hore illa hora erit. ¶ Item illo dato sequitur ꝙ brunellus differet a sort. ⁊ tamen brunellus desinet esse antequam sortes erit. ⁊ ꝙ sortes erit equalis platoni ⁊ quandocunqȝ sort. erit non erit plato. ⁊ conclusiones iste false sunt. igitur ⁊c̄. ¶ Item arguitur ꝙ nulla hora. a. diei erit quando. a. dies erit. quia si sic. ponatur igitur ꝙ prima hora. a. diei erit quando. a. dies erit: ⁊ per idem vltima hora. a. diei erit quando. a. dies erit. ⁊ tunc arguitur sic. prima hora. a. diei erit quando. a. erit. ⁊ etiam vltima hora. a. diei erit quando. a. erit ⁊. a. hora non erit nisi in vno quando: igitur prima hora. a. erit quando vltima eius hora erit.

Sed ad horum primuz

dicit̄ concedendo ꝙ per totam illam horam sortes mouebitur: ⁊ tamen sortes. pro quolibet instanti. illius hore incipiet moueri: quia nunquā erit ita de presenti ꝙ hoc mouetur. Et cum infertur ꝙ sort. erit tripedalis: ⁊ nec per tempus neqȝ per instans erit tripedalis. dicitur conce-

dendo illam sicut contingentem. Et cum vlterius īfer-
tur ꝙ sor. erit tripedalis: ⁊ non in aliquo tēpore neqꝫ in
aliquo īstanti. Dicitᵊ ꝙ hoc ē satis imaginabile vt posi
to ꝙ nullū tp̄s erit: sed posito ꝙ qñcūqꝫ sor. erit ip̄e erit
ī aliquo tēpore vel ī īstanti. ¶ Posito casu secūdo dici
tur ꝙ sortes erit tripedalis in illa hora: ⁊ ꝙ illa quāti-
tas erit tripedalis: q̄ illa quātitas erit ip̄amet: ⁊ erit ali
quanta ⁊ nō minor q̄ꝫ tripedalis: ideo ⁊c̄. Uerūtamen
habita significatione huiꝰ ꝯplexi fore in tēpore: ⁊ men-
surandū fore in tp̄e: ē cōcedendū ad imaginationem ꝙ
aliqd īcipit eē qd nō est ⁊ erit: ⁊ tamen nō erit in aliquo
tēpore neqꝫ in aliquo īstanti: ⁊ tamē cōtinue tēpus erit:
vt posito per imaginationem ꝙ simplex graue īcipiat
mutari ī vacuo: ⁊ ponatᵊ grā argumēti ꝙ mutatio qua
mutabitᵊ illud mobile erit: ⁊ tamē nec p̄ tempus neqꝫ p̄
īstans: ⁊ cōtinue tēpus erit: ⁊ non solū de isto ē verꝫ: sed
de deo: ⁊ de his que nō possunt īcipere eē verum ē. nā
eterna neqꝫ in tp̄e sunt nec durāt per tēpus: q̄ durare
p̄ tēpus vel in tp̄e ē cū resistētia p̄manere. ¶ Et cuꝫ vl
tra arguitur ꝙ aliqua quātitas erit cuiꝰ nulla p̄s erit:
⁊ ꝙ nullius successiui aliq̄ pars erit neqꝫ aliqd instans
alicuius tp̄is erit. dicitᵊ de virtute sermonis oēs illas cō
clusiones cōcedēdo: ad hoc enī ꝙ illa q̄ꝫtitas successiua
erit ꝯtinua sufficit ꝙ illa q̄ꝫtitas erit multa collectiue: q̄
erūt sine itromissione vnius ad alterū. de oī tamē q̄ꝫtita
te cōtinua q̄ ē: verꝫ ē ꝙ illius p̄tes copulantᵊ ad aliqueꝫ
terminū cōem. ⁊ ita etiā dicitᵊ ꝙ nulla p̄s alicuiꝰ succes
siui erit: tamē qdlibet successiuū erit multa: quorꝫ nul-
lum erit. ⁊ ita etiā illa hora erit finita. lꝫ nullum īstans
erit finis eius: q̄ ip̄a nō erit quādo erit aliqd īstans: sed
multa horꝫ opposita ex cōmuni mō loquendi concedi-
mus propter breuiloquium presertiꝫ: vbi sermo aliam
exigit difficultateꝫ.

Sed adhuc alia videtᵊ incidere difficultas. vtrū aliqd īcipiat eē. Pro quo
dubio dr̄ primo ꝙ si aliqd erit ens in aliquo īstanti: ꝙ
iā nō est ens: illud īcipit vel īcipiet eē ens. Et si aliquid
erit aliquantū puta pedale vel bipedale: ī aliquo īstāti:
qd iā nō ē pedale vel bipedale ī dato īstāti. ip̄ꝫ īcipit vl̄
īcipiet eē pedale vel bipedale. ⁊ sic de alijs. Et si aliqd
erit aliq̄le in aliquo īstanti. puta albū vel nigrū ⁊c̄. ⁊ iā
nō ē albū ⁊c̄. ip̄ꝫ incipiet vel īcipit eē albū vel nigrū ⁊c̄.
¶ Silr̄ si aliquid erit alicubi in aliquo īstanti vbi iā nō
ē ip̄ꝫ īcipit ⁊c̄. ⁊ sic discurrēdo p̄ alia p̄dicamēta. sic quo
qꝫ de desitione regule subsequūtᵊ. vt ꝙ si aliqd sit ens
vel erit ens in aliquo instanti quod postea non erit ens
ipsum desinit vel desinet esse ens. ⁊ sic de q̄ꝫtitate quali
tate ⁊ vbi ⁊c̄. per alias etiam causas potest inferri pro-
positio de ly incipit vel de ly immediate: ideo aliquan
do propositio de ly incipit vel immediate est vera. non
ex̄ntibꝰ veris illis causis veritatis. q̄a stat aliqd nō eē ⁊
īcipē eē nō exūte mēsura aliq̄ extrīse
ca neqꝫ īcipiēte eē vl̄ desinēte eē ⁊c̄.
¶ De cāis v̄itatis de ly imediate.

Ed de ly imediate dicitᵊ ꝙ
hoc argumentū
nō valet: in hoc īstāti sor. nō ē. ⁊ nul-
lū erit īstās post hoc q̄n ante illd sor.
erit. igitur imediate post hoc sor. erit
pꝫ. q̄ demōstrādo īstans p̄teritū ē añs verꝫ: ⁊ ꝯñs falsuꝫ.
¶ Et per idē nō valet: hoc argumentuꝫ. in hoc īstanti
sor. nō ē: ⁊ nullū erit īstans post hoc q̄n iter illud. ⁊ hoc
sor. erit. igitur immediate post hoc sor. erit. pꝫ enī ꝙ an
tecedēs ē verꝫ: posito ꝙ sor. sit demr̄ato īstanti preterito.
neutra enim illarū ē vera. immediate ante hoc tu fuisti
demr̄ato īstanti futuro ⁊ imediate post hoc tu eris de-
monstrato īstanti p̄terito. ¶ Item illa cōseq̄ntia nō va
let. imediate post hoc sor. erit. igitur ante qdlibet īstans
futurum post hoc sor. erit. lꝫ sequatur econtra. quia il-
la ē impossibilis. ante quodlibꝫ īstans futurū post hoc
tu eris. pꝫ. q̄ nūq̄ꝫ eris añ qdlꝫ īstās futurum post hoc.
q̄ neqꝫ in tempore neqꝫ in īstāti. Dicitur igitur ꝙ illa.
immediate post hoc sor. erit. hꝫ duas causas veritatis.
post hoc sor. erit. ⁊ nullū erit instās post hoc q̄n inter il-
lud ⁊ hoc sor. erit in aliquo tempore vel in aliquo instā-
ti: ⁊ hoc īstans ē vel hoc īstans erit. igitur sor. imediate
post hoc erit: sed non valet ecōtra. ad quālibet illarum
p̄positionū de per se neqꝫ ē p̄positio exponibilis rōne
illius t̄mini imediate: sed hꝫ causaꝫ aut causas verita-
tis sicut habet p̄positio rōne illorꝫ verborꝫ īcipit aut de
sinit. sed non valet ꝯñtia illa. in hoc īstanti sor. non ē ⁊
nullū erit instans post hoc q̄n inter hoc ⁊ illud sor. erit
⁊ hoc instans ē vel erit. igitur imediate pꝰ hoc sor. erit.
patet posito ꝙ iam antichristus non sit: sed in medio ī-
stanti istius hore īcipiet eē tunc per imaginationē si il-
la hora nō erit ⁊ antichristus īcipiet eē: vt positū ē: ē an
tecedens verꝫ: ⁊ ꝯñs falsum: quia ex ꝯñte cum alijs ve
ris seq̄tᵊ ꝙ antix̄ps nūc īcipiat eē. ꝯñs falsum: q̄a ip̄e in-
cipiet eē. igr̄ iā nō īcipit eē ⁊c̄. ¶ De v̄itate p̄pōnis.

Remittamus p̄mo ꝙ oē ēs ē
q̄le. q̄ oē ens ē p̄fectū. iō ē q̄le. ꝯñā
pꝫ: q̄a si oē ēs ē perfectū ip̄ꝫ ē p̄fectū
q̄le ip̄m ē: q̄ oē ens ē tale q̄le ipsum
ē. ¶ Et adhuc dato per possibile ꝙ
prima materia a q̄libet forma acci-
dētali ⁊ subali eēt denudata ip̄a eēt
q̄lis. q̄a figurata. tenet ꝯñā a sp̄ē ad genus. Ex quo se
q̄tur ꝙ non omne qd ē q̄le ē q̄le per aliquam q̄litatem
ab eo distinctā. ē eniꝫ q̄libet q̄litas q̄lis cū ip̄a sit itensa:
vel remissa. Adhuc p̄mittamus ꝙ oē ens ē cuilibet en
ti simile aliquo modo. ⁊ cuilibet enti aliquo mō similitᵊ
se habēs. q̄a quodlibet ens ē polē: ⁊ quodlibꝫ ens ē pos
sibiliter ens: q̄litᵊ ē quodcūqꝫ aliud ens qd detur. igitur
omne ens ē cuilibet enti simile: ⁊ cuilibet enti similiter
se habens. ¶ Item quocunqꝫ ente dato ip̄m ē ens qd
non cuilibet enti s̄m oēm suum modū agendi vel eēn-
di ē infinite dissimile: igitur quocūqꝫ ente dato ipsuꝫ ē
cuilibet enti simile ⁊ similitᵊ se habēs. patet ꝯñtia illa:
q̄a sicut oē finite magnū ē paruum: ⁊ oē finite difficile
ē facile: sic oē finite dissimile ē simile. ¶ Sed forte con-
tra primū illorꝫ arguitur. q̄a illo dato seq̄tur ꝙ isti ter-
mini sunt eq̄ cōmunes q̄le ⁊ ens: q̄a oē ēs ē q̄le ⁊ omne
q̄le ē ens. ⁊ etiam per p̄batiōeꝫ illius cōclusionis seq̄tᵊ:
ꝙ si aliqd pōt esse ens illud pōt esse q̄le ⁊ econtra. ⁊ illi
termini sunt sic significando. igitur illi termini sunt eq̄
communes: ꝯñs falsum: q̄a tunc ille terminus q̄le esset
superius ad illum terminum substantia sicut ly ens. qd

est falsum: q: illa decē genera nō se inuicem excedūt. ¶ Itē cōtra aliud sic arguitur: quia deus nulli alteri a se est similis. igitur ⁊c̄. pȝ ꝯña ⁊ añs arguitur. qa deus est perfectio nō finita: sed īfinita. sed nullum infinitū est alteri simile aut dissimile: quia nullū infinitū ē alteri cō parabile. igit̄ de⁹ nō est alteri rei similis. ¶ Sȝ ad pri mū illoꝝ negat̄ illa ꝯña si aliqd. sit vel possit eē ens ipȝ est vel pōt eē q̄le. ⁊ ecōtra. ⁊ illi termini sunt sic signifi- cando. igitur illi termini sunt eque cōes: sicut nō sequit̄ ois q̄ȝtitas est quātitas discreta ⁊ econtra: ⁊ nō pōt eē ꝙ sit aliqua q̄ȝtitas que nō sit discreta ⁊ ecōtra. ⁊ illi termi ni sunt sic significādo. igitur illi termini sunt eque cōes aut generales. q: generalitas termini nō attenditur pe nes multitudinē significatoꝝ solū: sed penes prioritatē cū alijs requisitis alibi dictis. vnde prior est ille termi- nus quātitas q̄ȝ ille terminus quātitas discreta. Unde quādo duo termini sunt de eodē ꝑdicamēto adinuicē predicabiles quāuis habeant eq̄ multa significata tūc terminus minus cōnotans potest poni ꝓ genere alius vero pro spē. sicut ē de illo termīo qualitas. ois eni q̄li tas est dispositio ⁊ ecōtra: q: ois q̄litas est aliquo mō a suo sbo faciliter mobilis. ¶ Ad aliud negat̄ ꝑmū assū- ptū. vñ dī ꝙ deus ſm ꝙ infinite pfectus nulli est simi lis. verū est tamen ſm ꝙ est ens possibile: aut ens pro ducens: aut ens finite velociter mouēs. sic est tale ⁊ tali ter se hñs q̄lia ⁊ qualiter se hñtia sūt multa entia ab eo ꝓducta. ⁊ ita dicitur ꝙ vnū īfinitū ē alteri cōparabile nō ſm ꝙ infinitū. Ex quib⁹ sequit̄ ꝙ quodlibȝ aliq̄li ter eē ē cuilibȝ aliqualiter eē simile ens. pȝ h° q: oē ens est cuilibet enti simile ⁊ quodlibȝ aliq̄le est cuilibȝ aliq̄li simile. igit̄ q̄dlibȝ taliter eē ⁊ q̄dlibet aliqualr̄ eē ē cuili bet talit̄ esse. ⁊ cuilibȝ aliqualit̄ eē simile. Quo dato seq tur ꝙ quodlibet ens aliq̄lit̄ est: ⁊ talit̄ ipm nō est: ⁊ talr̄ ipm nō pōt eē. celū eni ē aliqualiter ⁊ taliter ipm nō ē. pȝ q: sicut celū est aliquale ⁊ tale ipm nō est. ita celū est aliqualiter ⁊ taliter ipm nō ē. lȝ tñ sit cōcedēdū ꝙ deus est aliq̄liter ⁊ talr̄ ipm nō pōt eē. ⁊ de oi alio ente simili ter. negādū tñ est ꝙ aliqualiter deus est. ⁊ nō taliter po test eē. ¶ Et si arguit̄ ꝙ sic q: cōtingēter deus est i hoc instanti ⁊ nō cōtingenter pōt eē. igitur deus est aliquali ter ⁊ nō taliter potest eē. ¶ Sed huic dī de vtute ſmo nis negādo ātecedēs: deus enim est. cōtingenter in hoc instāti: ⁊ cōtingenter pōt eē q̄ȝuis nō contingenter ad vtrūlibȝ deus possit eē. q: necessario deus pōt eē. ve- rūtamē cōtingēter deus nō pōt eē: q: modo cōtingenti quo tu vel hoc instās est de⁹ nō pōt eē. Ex q̄bus cōclu ditur ꝙ qualitercūqȝ deus ē taliter hoc corruptibile ē. quocūqȝ demōstrato: q: aliq̄liter q̄liter deus est hoc cor ruptibile ē quocūqȝ demōstrato: ⁊ nō est aliqualit̄ deus quin taliter sit hoc corruptibile. igitur ⁊c̄. pȝ maior. q: possibiliter hoc corruptibile est ⁊ precise taliter deus ē. nō eni est aliquo mō deus q nō sit possibilis. Per idē ēt minor nota est ꝙ nō aliqualr̄ deus est quin taliter hoc corruptibile sit. q: quilibet modus possibilis cuilibȝ mo do possibili in possibilitate ē simil'. ¶ Et si forte arguit̄ sic. qualitercūqȝ deus ē taliter hoc corruptibile ē: sed ne cessario de⁹ ē. igit̄ necessario hoc corruptibile ē. ¶ Itē aliquis est mod⁹ possibilis q nulli modo possibili i pos sibilitate ē silis. q: est aliq̄s modus q est infinite possibi- lis: ⁊ q ē possibilitas īfinita vt modus quo deus est. In īfinitū eni possibilior est illa ꝓpositio deus ē q̄ȝ illa hoc corruptibile est. ⁊ hoc nō est nisi qa in īfinitū magis pos sibiliter est deū eē q̄ȝ hoc corruptibile eē. igit̄ ⁊c̄. ¶ Sȝ ad primū negatur illa cōsequētia: sed solū sequit̄ ex illo antecedēte ꝙ taliter qualit̄ necessario deus ē taliter il- lud corruptibile est. sicut etiam nō sequit̄ q̄litercūqȝ de⁹ est in hoc instāti taliter ipse est. sed contingēter deus ē in hoc instāti. igit̄ cōtingēter ipse est. Similit̄ nō sequi tur. qualitercūqȝ deus creat taliter pōt creare: sed cōtin genter de⁹ creat. igit̄ cōtingēter deus pōt creare. capto li cōtingēter ꝓut est mediū inter li possibilit̄ ⁊ li necessa rio. sic ēt nō sequit̄. q̄litercūqȝ li hō significat hoiem ta liter istū hoiem significat: sed pīcipaliter significat ho- minē. igitur pīcipaliter illū hominē significat. maior eni nota ē. q: quocūqȝ modo iste termius hō significat hominē eodē modo vnūquēqȝ hominē significat. ita ēt q̄cūqȝ significatiōe ista ꝓpositio. hō est. ꝙ hō est signi ficat eadē significatiōe ⁊ tā principali q̄ȝ sor. est ista signi ficat. nō tamē ista ꝙ sor. est principaliter significat. In oibus etiam nō sequit̄ qualiscūqȝ hō currit. talis dispu tat sed hō albus currit. igitur hō albus disputat. nā po sito ꝙ duo hoies currant quoꝝ vn⁹ sit ita intēse albus sicut ali⁹ est intense niger. ⁊ nullus hō albus disputet. tūc illi sunt silr̄ intēsi ⁊ albū est simile nigro: nō tamē ſȝ albedinē: sed ſm intēsionē. ¶ Sȝ ad aliud dicit̄ ꝙ sic recto nihil est rectius. ⁊ nihil est intense: vel remisse re- ctum ita nihil est intense aut remisse poīe. ¶ Sed ꝯ. ac cepta forte arguitur. quia illis datis sequit̄ ꝙ quelibet pars quātitatiua tui est ita magna sicut tu es. ꝯñs ē fal sum: quia tu es maior q̄ȝ aliqua pars quantitatiua tui. ⁊ ꝯña ista arguitur. q: quelibet pars quantitatiua tui ē taliter magna q̄liter tu es. igit̄ quelibet pars quātitati- ua tui est ita magna sicut tu es. pȝ consequētia ⁊ argui tur antecedēs: quia q̄libet pars quātitatiua tui est con tingenter magna q̄liter tu es. igit̄ quelibet pars quan titatiua tui est taliter magna qualiter tu es. tenet conse quentia ex ſo accepto. ¶ Item ex illo arguitur seq ꝙ aliqualiter q̄liter deus est ipse nō est. ꝯñs falsum. ⁊ ar- guitur ꝯña. q: isto modo deus nō est demonstrādo mo dū quo celum est: ⁊ ille est aliqualiter qualiter de⁹ ē. igi tur aliqualiter qualiter deus est ipse non est. ¶ Itē de⁹ est aliqualiter qualiter ipse nō est. igitur aliqualiter q̄li ter deus est ipse nō est. sicut arguitur de deo. ita argui tur de quolibet ente. ꝙ ipsum est aliqualiter qualiter ipsum nō est. ¶ Item sequitur quod qualitercūqȝ de⁹ est ipse non est. consequens falsum: quia qualitercunqȝ deus est ipse est. ⁊ arguitur ꝯña quia qualicūqȝ modo deus est ipse aliquo tali modo nō ē. ¶ Item ſm illa ar guitur ꝙ duo cōtradictoria sunt simul vera: quia hoc est verū. q̄litercūqȝ tu es tu es. ⁊ hoc etiā est verū. aliq̄li ter qualiter tu es tu non es. quod arguitur. q: isto mo do tu non es demonstrando modum particularē quo hoc lignum est. ⁊ iste modus est aliqualiter qualiter tu es. igitur aliqualiter qualiter tu es tu non es. ¶ Sed ad primum dicitur concessis illis supradictis concedē- do ꝙ quelibet pars quātitatiua tui est ita magna sicut tu es. ⁊ cum arguitur ꝙ nō. quia tu es maior q̄ȝ aliqua pars quantitatiua tui. igitur nulla pars quantitatiua

tui est ita magna sicut tu es. Dicit̃ negando cõsequen
tiam. Et si arguitur istã cõsequentiã tenere ab exposi-
ta ad alteram exponẽtẽ. dicit̃ ꝙ illa ꝓpositio nõ habet
exponi per aduerbia similitudinis qualitatis vel quan
titatis sed ꝑ aduerbia cõparãdi. ¶ Et si cõtra illud for
te arguitur. q2 si quelibet pars quãtitatiua tui ẽ ita ma
gna sicut tu es ꝑ idem quelibet pars quantitatiua tui ẽ
tãte quãtitatis sicut tu es. q2 est aliquãta ⁊ tantus tu es.
igitur est aliquanta quãtus tu es. iste modus arguendi
tenet sine confusiõe ⁊ distributiõe. ¶ Itẽ per idẽ sequit̃
ꝙ quelibet pars quãtitatiua tui est tante magna quãte
magnus tu es. quia est finite magna quante magnꝰ tu
es. igitur est aliquo modo tãte magna quantus tu es.
¶ Item quelibet pars quantitatiua tui est finita quan-
tus tu es. igitur quelibet pars quantitatiua tui est ma-
gna quantus tu es. ¶ Itẽ sequitur per idem ꝙ tu es
magnus quantus tu non es. ¶ Item ꝙ quãtuscunq3
tu es tantus tu nõ es. ꝯñs falsum quia quantuscũq3 tu
es precise tantus tu es. Sed ad ista dicitur concedendo
oẽs istas cõclusiones. illi eni termi tantus ⁊ quãtus nõ
denotãt precisam equalitatẽ sicut illi termini tale ⁊ qua
le nõ dicũt penitus spãlem similitudinẽ ⁊ summam.
¶ Ad 3m dicitur cõcedẽdo istã ꝯclusionem sicut ⁊ istã
aliqualiter deꝰ est qualiter nescit se esse. Similes ẽt sunt
cõcedẽde: aliqualiter qualiter scis esse nullꝰ homo scit
eẽ. quia demõstrato modo ignoto homini tũc ille mo-
dus est aliqualiter qualiter scis eẽ. ⁊ ille modus est ali-
qualiter qualiter nullꝰ hõ scit eẽ. igitur ⁊c̃. ⁊ sic de mul
tis alijs dici põt. Similiter cõcedi d3 ꝙ aliqualit̃ quali
ter ꝗ̃tis eẽ taliter dubitas eẽ. ⁊ qualitercũq3 aliquis ho-
mo scit eẽ taliter ipse dubitat eẽ. posito ꝙ aliquã ꝓposi
tionẽ sciat aliqs homo ⁊ aliquã dubitet q̃litercũq3 scit
aliquis homo taliter ipse nõ põt scir̃. ¶ Ad aliã formã
dicitur cõcedẽdo ꝙ qualitercũq3 deꝰ ẽ taliter ipse non
est sicut etiam verũ est de quolibet ente ꝙ qualitercũq3
ipsum est taliter ipsum non est. ¶ Ad quartã formã di
citur concedẽdo illas duas. ⁊ negando ꝙ sint contra-
dictoria: sed ille cõtradicũt q̃litercũq3 tu es tu es ⁊ aliq̃li
ter nõ qualiter tu es: tu es iducta negatione super toto.
¶ Quarto adhuc accipitur ꝙ similitudo ⁊ cõueniẽtia
non est nisi inter ea que sunt. sicut neq3 dissimilitudo et
disconuenientia aut inequalitas nisi ĩter actualiter exi-
stentia. Ex quo sequitur. ꝙ nõ est ita ꝙ adã fuit. neq3
ẽ ita ꝙ antichristus erit: q2 ꝙ antichristus erit non ẽ ali
qualiter. igitur nõ est ita seu taliter ꝙ antichristus erit.
⁊ iõ non est verꝫ ꝙ antichristus erit. neq3 est ita ꝙ eius
anima cõtingenter erit. ꝑposito ꝙ ipse cõtingenter erit.
Ex quo vlterius sequitur ꝙ ista cõsequentia est bona
ita erit ꝙ sor. erit tantus q̃3tus ẽ pla. igitur sor. erit tan-
tus q̃3tus est pla. quia sequit̃. ita erit ꝙ sor. erit tantus
quãtus est pla. igitur taliter erit ꝙ sor. erit tantus quã-
tus est pla. t3 ꝯña a cõuertibili ad cõuertibile. ⁊ sequit̃
taliter erit ꝙ sor. erit tantus quãtus ẽ pla. igit̃ aliqua-
liter erit ꝙ sor. erit tãtus quantus ẽ pla. Ex quo sequi-
tur ꝙ aliqualiter erit sortẽ eẽ tãtũ quãtus est pla. vl'ali
qualiter erit ꝙ sor. erit tantus quãtus ẽ pla. ex quo seq
tur ꝙ sor. erit tãtus quãtus ẽ plato. igit̃ a prio sequitur
ꝙ sor. erit tantus q̃3tus est pla. ¶ Itẽ in ista ita erit ꝙ
sor. erit tãtus quantus est pla. aut li ita est subiectu3 aut
predicatũ. aut totũ illud. ita ꝙ sor. erit tantus quãtus ẽ
pla. est sbm vel predicatũ. Si primo mõ sensus est ꝙ
ita siue taliter demõstrãdo aliquod aliqualiter eẽ. erit
ꝙ sor. erit tãtus quãtus erit pla. q2 nõ ꝑpõt aliter teneri
nisi demõstratiue. Si ponatur li ita sbm aut predica-
tũ. Si aũt totũ illud sit sbm. ita ꝙ sor. erit tantus sicut
est plato. tunc est sensus ꝙ aliquod taliter qualiter est
.s. ꝙ sor. erit tantus quantus est pla. erit seu tale quale
est. s. sortem fore tm̃ quantus est plato erit. Ex quo seq
tur ꝙ illa consequentia est bona. ita erit ꝙ sortes. erit
tantus quantus est plato. igitur sor. erit tantus quantꝰ
est plato. ¶ Item si ita erit ꝙ sor. erit tantus quantus ẽ
plato. igitur vere erit ꝙ sor. erit tantus quantus est pla
to. ¶ Item li ita non potest infinitari nisi per li ꝙ. igit̃
sensus erit: ita erit ꝙ sor. erit tantus quãtus est plato.
ꝙ ita seu taliter qualiter erit ꝙ sor. erit tantus quantus
est plato erit. aliter eni3 ista foret incongrua. ita erit ꝙ
sor. erit tantus quantus est plato. q2 dictio infinitans et
dictio infinitata non redderẽt suppositionẽ eidem ver
bo. ¶ Et per idem arguitur ꝙ non est ita nec fuit ita
nec vnq̃3 erit ita ꝙ anima antichristi contingenter erit
loquendo de contingenti ad vtrunlibet ⁊ naturali.
¶ Sequitur preterea ꝙ nulla istarum consequentiarũ
valet. nulla chimera est. igitur verum est ꝙ nulla chi-
mera est. adam fuit. igitur verum est adam fuisse: aut
ꝙ adam fuit. nam tenendo li ꝙ infinite iste consequẽ
tie sunt false. relatiue autem tenendo ille consequentie
sunt vere sicut talis propositio est vera. verum est ꝙ
nullus deus est vel potest esse: ⁊ ꝙ nullus deus est sci-
tur a deo. q2 aliquod verum scitur a deo quod verum
deus non potest esse. ¶ Consequenter vlterius con-
cluditur ꝙ l3 omnis homo sit animal non tamen ve-
rum est: nec est ita ꝙ omnis homo sit animal: quia
non aliqualiter est ꝙ omnis homo sit animal. ¶ Ad
huc sequitur ꝙ nullus homo est ita magnus sicut est
omnis homo: quãuis omnis homo est ita magnus si-
cut est aliquis homo. patet quia nullus homo est tali
modo magnus sicut est omnis homo. quia nullus est
talis modus quo omnis homo est magnus nisi sit mo
dus vniuersalis quo deus est ⁊ quo omnia sunt: de quo
non est ad propositum. sequitur enim. tu es ita magnꝰ
sicut est omnis homo. igitur tu es taliter magnus qua
liter est omnis homo. consequentia patet ab inferio-
ri ad suum superius distributione postposita siue a cõ
uertibili ad conuertibile. nunquam enim distribuitur
relatiuum antecedente non distributo. ¶ Secũda etiã
pars conclusionis patet. quia quilibet homo est ita cõ
tingenter magnus sicut est aliquis homo. igitur ⁊c̃.
¶ Et si arguitur ꝙ aliquo mõ particulari omnis ho
mo est magnus: quia necessario omnis homo est ma
gnus. igit̃ vere aliqualit̃ ⁊ aliquo mõ ois hõ ẽ magnꝰ
Dicit̃ tenẽdo li necessario i antecedẽte exponibilit̃ ne-
gãdo ꝯñã. ¶ Itẽ aduertat̃ istos t̃minos. talit̃. sic. ali
quãdo teneri demõstratiue. aliquãdo ifinite. aliquãdo
relatiue. aliquãdo redditiue. vt satis p3 ex grãmatica.

veruntamen isti termini nunquam sunt singulares. Unde hec ꝓpositio est idefinita. talis hō currit demonstrando hoiem albuz: nec valet cōsequentia ista. in ista propositione subijcitur terminus communis signo demonstratiuo determinatus. igitur ipsa ē singularis. vnde ista stant simul. talis homo currit. ⁊ talis homo non currit. eodem demonstrato sicut illa. sic tu curris. ⁊ sic tu nō curris. Ex quo sequitur tales formas non valere. sic deus est. ⁊ sic est ꝯtingenter. igitur cōtingenter deus est: demonstrando modum per quem deus ē. minor est vera. quia qualitercunqz deus est sic vel taliter est cōtingenter. ¶ Sed ad concludendum huiusmodi propositiones. cōtingenter deus est. capiendi sunt termini nominales si termini probandi stent resolubiliter: vt illo modo deus est. ⁊ ille modus est aliqualiter ꝯtingenter: igitur contingenter deus est. Ex quo patet ꝙ contingenter nullus deus est: immo necessario nullus de⁹ est: q̄zuis false ⁊ impossibiliter nullus deus sit. sed nō cōtingenter neqz possibiliter antixp̄s est: cum nullo modo sit. ¶ Sed contra arguitur. forte probando ꝙ contingenter antichristus est: quia hec est contingens antixp̄s est adequate significans antixp̄m eē. igitur contingēter antichristus est. Et silr arguitur. ꝙ politer antixp̄s est ⁊ ꝙ aliqualiter antichristus est. ¶ Sz huic dicit̄ negando ꝯsequentiam. neqz illa est officiabilis. contingenter antichristus est. sed resolubilis aut expōibilis ⁊ alie due tantum resolubiles sunt. ¶ Item presupponatur ꝙ nihil potest intelligere intellectus humanus qđ nō possit intelligere eē ens. patet quia ens est primum obiectum intellectus. ideo tantum ens seu aliquid potest intellectus humanus apprehēdere aut intelligere. ¶ Et adhuc accipiatur ꝙ significare est virtuti cognitiue aliquid vel aliqua vel aliqualiter representare. ¶ Ex quo sequitur ꝙ nihil potest aliquod signum significare qđ non possit intellectus intelligere. patet. q: bene sequitur hoc significatur. igitur hoc intelligitur. ¶ Ultimo accipitur ꝙ ex additione sincathegorematis aut termini nihil significantis termino aliquid significanti non resultat ꝯplexū qđ significet aliud q̄z significet ille t̄minus cathegorematic⁹ cui addit̄ id sincathegorema seu t̄minus nihil significans. vbi grā signo huiusmodi cōplexū ois homo aut aliquis homo si aliquid sit eius significatuz nō est aliud q̄z significatū isti⁹ termini hō. pz hec suppō intelligenti materiam.

Sed forte contra suppositum arguitur. quia non ens potest itellectus intelligere. igitur non tantum ens pōt itellectus intelligere. patet ꝯña. ⁊ arguitur antecedens. quia intellectus sortis siue sortes itelligit illū terminum cathegorematicū nō ens ⁊ nō aliquid vt pono. igitur itelligit quid ille termin⁹ significat: sed solum non ens iste terminus significat. igitur non ens sort. intelligit. Sed primuz antecedens arguitur. q: aliter sor. non haberet concedere vel negare istam. non ens est. quia istam non intelligit cum eius subiectuz nō sit ab eo intellectum. ¶ Sed forte dicitur negando illā propositionem ꝙ iste terminus non ens significet non ens. dicitur enim forte ꝙ terminus infinitus significat illud quod suum contradictorium. ⁊ ideo ille terminus non ens solum ens significat: sed priuatiue seu infinite. ¶ Sed contra illud arguitur. ille terminus non ens vocalis aut scriptus n̄ significat ex iposítiōe ens neqz naturaliter. igit̄ non significat ens. patet ꝯña cuz assumpto q: nullus terminus vocalis aut scriptus significat naturaliter. ¶ Item si iste terminus non ens significaret ēs priuatiue hoc non esset nisi quia vna eius pars significat ens ⁊ alia ꝑuatōez significat entis. ¶ Sed ꝯtra tūc sequitur ꝙ partes illius significant separate. ꝯñs falsuz q: est nomē cōpositū cuius partes non significant separate nec aliquod nomen compositum vocale aut scriptum subordinatur alicui conceptui ꝯposito: q: omnis conceptus est simplex vt infra probabitur. nam figura composita aut decomposita solum in vocalibus aut scriptis reperitur sicut cōiugatio aut declinatio ⁊ multe alie passiones. ¶ Item si ita foret seqtur ꝙ ille terminus non homo solū hoiem significaret. cōsequentia patet. ⁊ arguitur cōsequens eē falsum: q: ille terminus nō homo pro asino supponit ⁊ vere ⁊ affirmatiue ꝓ asino verificat̄. igitur asin⁹ per illū terminū significat̄. ¶ Itē contra diffōnem illius qđ est significare arguitur. quia ille terminus non intellectum significat non intellectū. ⁊ tamen nō itellectū non itelligitur. igitur ⁊c̄. pz ꝯña ⁊ arguit̄ añs: quia ille terminus non itellectum intelligit̄. igitur ille terminus significat. ⁊ ille terminus nō significat. nisi nō itellectū. igit̄ ille terminus significat nō itellectum: ꝙ non itellectum non itelligitur ꝓbatur. q: tm̄ itellectū est itellectū: ¶ Item hec ꝓpositio. bu ba ē vox nō significatiua. significat ꝙ bu ba ē vox nō significatiua. ⁊ tamen non intelligit̄ ꝙ buba est vox non significatiua. non enim intelligitur hec propositio bu ba est vox nō significatiua: quia illud quod ponitur pro subiecto non intelligitur prout terminus est. ¶ Itē hec propositio tu non es. significat te non esse. ⁊ hec. tu differs a te. significat te differre a te. ⁊ hec. non intelligibile est. significat non intelligibile esse. ⁊ tamen non potest intelligi non intelligibile esse ens: nec te differre a te, esse ens nec te non esse ens.

Sed ad primum horum dr̄ negādo ꝙ nō ens potest sor. itelligere. ⁊ ad ꝓbationem negatur ista consequentia. sortes intelligit istum terminum non ens prout terminus est. igitur intelligit quid ille terminus non ens significat. sufficit enim ꝙ intelligatur qđ aut que aut per quem moduz significat. Unde ad hoc ꝙ ille terminus non ens intelligatur non requiritur ꝙ intelligatur quid aut que significet: sed sufficit ꝙ itelligatur per quem moduz significet. aliquis est tamen terminus qui sic intelligitur ꝙ non solum qualiter significet: sed quid significet intelligitur vt est terminus pro aliquo supponens. ¶ De terminis autez pro nullo supponere potentibus respectu alicuius verbi illud non requiritur: cuiusmodi sunt tales termini. non intellectuz. non intelligibile: non imaginabile. non ens falsum. ¶ Per hoc etiam dicitur ꝙ ille terminus non intellectū nō significat nō itellectū, ꝓut est vnū nomē ꝯpositū cui⁹ partes non significāt sepate. nec ista non itellectum

est intellectum significat non intellectum esse intellectũ
quia illud non potest intelligi q̃ꝫuis illa intelligatur.
¶ Et ad aliam formam quando arguitur ꝙ hec ꝓpo
sitio bu ba ẽ vox non significatiua ⁊c̃. dicitur ꝙ illa nõ
est propositio: q2 id qđ ponitur pro subiecto non ẽ pars
orõnis. oĩs aũt ꝓpositio dꝫ cõstare ex nomine ⁊ verbo
vel equiualente. ¶ Ad vltimam formã dicitur ꝙ hãc
propositionem. tu non es. significare te non esse potest
intelligi dupliciter: vno modo ꝙ hec. tu non es. signifi
cet te non eẽ. i. ꝙ hec te eẽ priuatiue significet seu nega-
tiue significet. ⁊ isto modo q̃ satis est improprius cõcedi
tur ꝙ hec. tu nõ es: significat te nõ eẽ: q2 ista. tu nõ es te
eẽ priuatiue significat aut te eẽ priuatiue dat itelligere ⁊
ita cõceditur. Alio modo põt intelligi ꝙ hec. tu nõ es.
significet te non eẽ. i. rẽ que itelligit᷑ eẽ te non eẽ hec ꝓ-
positio. tu nõ es. significat: ⁊ ille modus ẽ ipoſſis: frequẽ
ter tamẽ cõcedimus ꝙ hec. tu nõ es. significat te nõ eẽ
vbi argumẽta p̃sentẽ difficultatẽ nõ exigant vel ad pri-
mũ sensuꝫ pro iproprio derelictũ. ⁊ ita negat᷑ ꝙ hec non
itelligibile ẽ significet nõ itelligibile eẽ ⁊ hec tu differs a
te significet te differre a te ⁊c̃. ¶ Ex istis iã acceptis ife
ramus ꝙ q̃cunqꝫ ꝓpõne data affirmatiua siue vera si
ue falsa quẽ aliqualit᷑ eẽ significet p̃cise sicut est illa signi
ficat: qđ sic arguitur. q2 hec ꝓpõ antixp̃s est p̃cise sicut ẽ
significat. q2 sicut ẽ illa significat ⁊ nũ alit᷑ q̃ꝫ sicut ẽ illa si-
gnificat. igit᷑ ⁊c̃. pꝫ ꝯña ⁊ maior añtis arguitur. q2 anti
xp̃m eẽ illa significat ⁊ antixp̃m eẽ est sicut ẽ vel erit vel
saltem itelligitur eẽ sicut ẽ. igitur sicut est illa significat.
pꝫ ꝯña expositorie. sic eñi debet sumi minor: q2 hoc ver
bum significat extẽdit se ex pte post vsqꝫ ad ea que itelli
gunt᷑. que minor sic ꝓbat᷑: q2 antixp̃m eẽ erit poſſiter eẽ
⁊ vere eẽ sicut ẽ vel itelligit᷑ eẽ ṽe eẽ vel poſſiter eẽ sicut
est. igitur ⁊c̃. Sed minor p̃ncipalis argumẽti arguitur.
s. ꝙ nõ alit᷑ qꝫ sicut est illa significat. q2 nõ aliter q̃ꝫ talit᷑
qualiter ẽ illa significat: q2 p̃cise poſſiter eẽ per illã itelli-
git᷑ aut significat᷑: ⁊ p̃cise poſſiter eẽ est: igit᷑ nõ aliter q̃ꝫ
sicut ẽ illa significat. sequitur igit᷑ ꝙ p̃cise sic͂ est illa: an
tixp̃s est significat. ⁊ sicut arguitur de illa ita etiã arguit᷑
đ ista. adã fuit. ⁊ de quacũqꝫ alia affirmatiua q̃ aliqua-
liter eẽ significat. ¶ Item gñaliter arguit᷑ pro cõclusio
ne nõ aliq̃liter eẽ põt per aliquã ꝓpositionẽ significari
qñ aliqđ talit᷑ eẽ sit vt sequit᷑ ex prius acceptis igitur p̃-
cise taliter eẽ qualiter eẽ est: seu p̃cise ita eẽ sicut ẽ aliqua
ꝓpõ significat: quecũqꝫ detur que aliqualit᷑ eẽ signifi-
cet. Ex qua cõclusiõe seqtur istã ꝯñtiaꝫ nõ valere. p̃cise
sicut est ista ꝓpõ significat. igitur hec ꝓpõ est vera. patꝫ
etiã istam non valere. hec ꝓpositio sicut est p̃ncipaliter
significat. igitur ista ẽ ṽa. pꝫ q2 ista. antixp̃s ẽ. ⁊ ista adã
est. p̃ncipaliter sicut ẽ significat: q2 adã eẽ illa p̃ncipalit᷑
significat. ⁊ adã eẽ fuit talit᷑ eẽ qualiter eẽ est: seu ita esse
qualiter eẽ fuit q̃ꝫuis nõ fuit illud qđ est. igit᷑ ⁊c̃. Et per
idẽ nosciť istã ꝯñtiam nõ valere ita ẽ totaliter sicut ista
ꝓpõ significat. adam est. igitur hec ꝓpositio est vera: q2
añs, est verũ eo ꝙ te eẽ est taliter eẽ qualiter eẽ significa
tur per illã. ⁊ sicut verꝫ ẽ ꝙ tu es talis homo q̃lis homo
põt eẽ antixp̃s: q2 tu es aliqualis homo ⁊ talis potest eẽ
antixp̃s. ita verũ est ꝙ tu es talis homo q̃lis homo fuit
adam quia tu es aliqualis homo ⁊ talis homo fuit adã
Seqtur p̃terea istam ꝯñtiam nõ valere qualitercunqꝫ

ista ꝓpositio significat ita ẽ. igitur hec ꝓpositio est vera.
patet q2 ista ꝓpositio. chymera est. vel queuis alia que
aliqualiter eẽ significat qualitercunqꝫ significat ita est.
patet q2 aliqualit᷑ qualr̃ illa significat est. ⁊ nõ est aliqua
liter qualiter illa significat. qñ talit᷑ sit. igitur ⁊c̃. pꝫ ꝯña
ista ⁊ p̃ma pars antecedẽtis: q2 chymerã eẽ illa signifi-
cat ⁊ chymerã eẽ potest itelligi possibiliter eẽ: ⁊ vere eẽ:
qualiter eẽ est: igitur seqtur ꝙ taliter est qualiter eẽ ista
significat. ⁊ per idem patet minor. ¶ Item ista conclu
sio vera est de virtute sermonis ⁊ non soluꝫ de virtute
itentionis: eo ꝙ nullus terminus in ea ampliatur: sic͂
ista est vera qcqđ hec. homo ẽ asinus. significat est. ⁊ oẽ
qđ hec homo ẽ asinus. significat est: quoniam antece-
dens illius relatiui quod, supponit non ampliatiue: q2
nunq̃ꝫ supponit relatiuum magis ample q̃ꝫ suum an-
tecedens supponat: sicut ostensum est cum de relatiuis
grammaticalibus ageretur: ideo supponunt illi termi-
ni soluꝫ pro eo vel pro his quod vel que est vel sunt. Et
licet omne significatum alicuius ꝓpositionis sit: tamẽ
aliquid qđ non est significatur per aliquã ꝓpositioneꝫ
⁊ per aliquẽ terminum. Ex quo patet istã formam non
valere. hec propositio adequate sicut ẽ significat. igitur
hec propositio est vera: patet q2 illa. antichristus ẽ. ade-
quate sicut est significat sicut patet ex dictis. ¶ Sed for
te arguit᷑ probando ꝙ ista ꝓpositio chymera est nõ p̃-
cise poſſiter eẽ significet. quia impoſſiter eẽ illa significat
⁊ etiam impoſſe eẽ illa significat. igitur non precise possi
biliter eẽ ⁊ poſſe esse illa significat: arguitur antecedens
quia chymeram eẽ illa significat. ⁊ chymeram eẽ po-
test intelligi impoſſe eẽ. igitur ⁊c̃. ¶ Sed huic dicitur ꝙ
p̃cise poſſe eẽ illa significat: ⁊ precise possibiliter eẽ: illa si
gnificat: quia tantum id qđ potest intelligi eẽ possibili-
ter eẽ ⁊ poſſe eẽ illa significat. igitur precise poſſiter esse ⁊
poſſe eẽ illa significat. tenet consequentia sicut sequitur:
precise qđ potest eẽ currens. potest currere. igitur preci-
se currens potest currere. ¶ Ad formam igitur nega-
tur assumptum ꝙ impoſſe esse potest intelligi. ⁊ nega-
tur consequentia illud cõcludens. ¶ Item concluditur
ex his dictis istam consequentiam non valere: possibi-
le est ita eẽ sicut hec propositio principaliter significat.
igitur hec propositio ẽ possibilis: ⁊ sicut hec propositio
principaliter significat possibile est esse. igitur hec pro-
positio est possibilis: vtrinsqꝫ enim consequentie antece
dens est verum de ista propositione hoc instans est de-
monstrato instanti preterito: taliter eniꝫ eẽ qualiter per
illam principaliter significatur. hoc instans est. non so-
lum est possibile esse: sed est verum eẽ. Quia omne ens
eẽ est taliter eẽ qualiter eẽ significatur per illam vt pa-
tet per predicta: ⁊ ideo de nulla propositione est verum
ꝙ impossibile est ita esse sicut significatur per illaꝫ: aut
sicut significatur per illam impossibile est esse. quia qua
cunqꝫ propositione data que aliqualiter esse significat
solum taliter eẽ sicut possibile est eẽ significat. Et sicut
iste forme non valent ita non valent iste sicut hec pro-
positio significat necesse est eẽ. igitur hec propositio est
necessaria. quia ita sicut hec propositio significat anti-
christus est necesse est eẽ: quia deum eẽ necesse est esse: ⁊
deum eẽ est ita seu taliter eẽ sicut illa significat. igit᷑ ⁊c̃.
nec sequitur neceẽ est ita eẽ sicut hec ꝓpõ significat. igit᷑

ista propositio est necessaria. Aduerbialiter tamē capiē do terminū modalē ⁊ exponibiliter: bene sequitur necesse ē ita eē sicut hec ꝓpositio significat. igitur hec proposi tio est necessaria: antecedēs eni est impossibile: q2 q̄cunq3 ꝓpositione data que aliq̄liter eē significat contingenē ita ē sicut illa significat. Et sicut ille forme non valent sic nō valēt iste: sicut hec ꝓpositio p̄ncipaliter significat cōtingens ē eē. igiē hec ꝓpositio ē cōtingēs: distinguē do cōtingens cōtra possibile. ¶ Item p̄ncipaliter seq tur ex dictis q̄ q̄cunq3 ꝓpositione data nō aliter q̄3 ta liter qualiē ē illa significat: istud p3 ex prima ꝯclusione. ⁊ ex hoc: q̄ nō aliē eē pōt itelligi q̄3 taliter eē q̄liter esse est. igitur nec potest significari aliter q̄3 taliter qualiter ē. ⁊ ideo non aliter q̄3 sicut ē potest aliq̄ propositio signi ficare. Et ex illo patet istam ꝯseq̄ntiā non valere: ista ꝓpositio ē falsa. igr̄ aliter q̄3 sicut est illa significat. Ad uertendū tamē q̄ q̄3uis nulla ꝓpositio aliter q̄3 sicut est significet: aliq̄ tamē ꝓpositio aliter q̄3 ē significat: qa il la antichristus ē: aliē eē q̄3 eē quod ē significat: qa anti christū eē illa significat. ⁊ antichristu3 eē est aliter. eē q̄3 eē quod est. igitur ⁊c̄. Unde sicut differunt ille ꝓpositio nes. alius homo q̄3 homo q est erit. ⁊ alius homo q̄3 ta lis homo qualis homo ē erit: ita differunt iste. aliud q̄3 sicut est hec ꝓpositio significat. ⁊ aliud q̄3 est hec ꝓposi tio significat. ⁊ ita etiā differunt sue ꝯdictorie. Unde il la negatiua. non aliē q̄3 sicut est hec ꝓpositio significat: seq̄ns ē ex illa vera p̄cise sicut ē hec ꝓpositio significat. ⁊ illa nō ē seq̄ns ex illa. n̄ aliter q̄3 ē illa ꝓpositio signifi cat. Et causa ē qa in vna negaē solu3 alietas sube ⁊ in alia negaē alietas silitudinis ⁊ talitatis. Q2 aūt ꝓp̄ones ille differant. alius homo q̄3 hō q est erit. ⁊ alius homo q̄3 talis hō q̄lis hō ē erit: p3: q2 vna ē vera ⁊ alia ipo̅s: antixp̄s eni erit aliꝰ homo q̄3 hō q est. ponaē eni q̄ anti christus simul erit cū quolibet homine q est: ⁊ q̄ ip̄e dif feret ab hoīe qui ē: q̄ tamē homo sit: ⁊ q̄ antixp̄s erit homo: ⁊ nō erit ip̄e talis homo q̄lis homo ē ꝯtradictio ē. ¶ Et si forte arguiē q̄ ista ꝓpō. deus ē: aliter q̄3 ē si gnificet: q2 aliter ē q̄3 illa significat. igitur aliter q̄3 ē ista significat: ⁊ sicut arguiē de ista ita arguiē de omni vera de p̄senti affirmatiua sine termino ampliatiuo. ꝯn̄s fal sum. ⁊ ꝓbatur assumptū. quia celū moueri est aliter q̄3 illa significat. ¶ Sed huic diciē negādo illā ꝯn̄tia3. ali ter ē q̄3 illa significat. igiē aliē q̄3 ē illa significat. Adhuc cōcludiē q̄ nulla ꝓpō sicut nō ē significat aut significa re pōt: p3 q2 bene sequiē. p̄cise sicut ē hec ꝓpositio si gnificat. quecunq3 detur: igr̄ nō sicut nō est hec ꝓpositio significat: p3 ꝯn̄a satis cū antecedēte. ¶ Contra quam ꝯclusionē forte arguitur. quia antichristum eē hec. anti xp̄s est. significat. ⁊ antixp̄3 eē pōt eē sicut non ē. igiē si cut non ē illa significat. Sed huic diē q̄ antixp̄m eē non pōt eē sicut non ē: neq3 pōt eē q̄ antixp̄m eē sit sicut nō ē. si enim antixp̄3 eē posset eē aliqualiter q̄liter non est. tūc antixp̄m eē posset eē aliq̄liter: ⁊ taliter nō ē. ꝯseq̄n tia illa in istis terminis p3: sicut sequitur ātixp̄s pōt eē ali q̄lis hō qualis homo nō ē. igitur antixp̄s pōt eē aliqua lis homo ⁊ talis homo nō ē. sed illud ꝯn̄s ē falsum pro secūda parte. secūda enim ē falsa talis homo nō ē: quia omne taliē esse q̄liē eē pōt esse ē aliq̄liter ⁊ taliē ē. ¶ Itē illa ē vera antixp̄m eē pōt eē aliqualiē ⁊ taliter ē. Sed ex illa parte illiꝰ copulatiue seqtur contradictoriu3 secū de partis p̄me copulatiue: scilicet huiꝰ taliē non ē igitur illa ē falsa. p3 ꝯseq̄ntia: ⁊ minor arguiē qa bene sequi tur antixp̄3 eē pōt eē aliqualiē ⁊ taliter est. igiē antixp̄m eē pōt eē aliq̄liter ⁊ omne taliē est: tenet cōseq̄ntia illa. ⁊ p̄ma pars cōseq̄ntis sequtur ex prima parte antecedē tis: ⁊ secūda ex secunda. igitur totum ꝯn̄s sequtur ex toto antecedēte. p3 ꝯn̄a ⁊ maior ⁊ minor etiam per istam re gulam: q̄libet ꝓpositio idefinita de secūdo adiacente de p̄senti sine termino ampliatiuo īfert suam vniuersalē. sicut sequtur aliq̄s homo ē igitur q̄libet homo ē. aliquis homo nō ē igr̄ nullus homo est. ¶ Et si arguiē q̄ anti xp̄s pōt eē aliquis homo q̄lis homo non ē: q2 antixp̄s pōt esse homo q non ē. igr̄ antixp̄s pōt esse aliq̄s homo q̄lis homo nō ē: negatur ꝯn̄a: qa in antecedēte ly q nō supponit. ⁊ in ꝯn̄te ly q̄lis supponit: qa non solu3 sup ponit ly qualis pro illo pro quo supponit suum antece dens sed etiā pro tali: s3 pro negatiuis. ¶ Preterea seq tur q̄ omne significatū vnius cōtradictorioꝝ ē signifi catum alterius. ⁊ q̄cq̄d significatur per vnu3 significaē per aliud: p3 illud ex vltima ⁊ penultima suppositione: qa si aliquid eēt significatu3 vniꝰ q̄d nō esset significatū alterius hoc esset propter sincathegorema q̄d est in vna positū ⁊ nō in alia: sed sincathegorema nō variat signi ficatū: quia nihil significat: sed solum variat modum si gnificādi ꝓpositionis: igitur ⁊c̄. ⁊ antecedēs p3 captis istis duobus contradictorijs tu es. tu nō es. quoru3 p̄ri mi significatum est te esse ⁊ idem etiam est significatum secundi: quia ly nō q̄d ponitur in secūda nihil addit su per significato terminorum primi cōtradictorij: diuersi mode tamen te esse significatur per primum cōtradicto rium ⁊ per secundū. Ex quo sequtur q̄ si verum per vnū cōtradictoriū significatur illudmet verū per aliud signi ficatur. ⁊ ideo non valet ꝯsequentia ista. precise verum ista ꝓpositio significat. igitur ista ꝓpositio est vera. illa enim ꝓpositio. tu non es. precise veru3 significat: q̄ ta men falsa ē. false tamen verum significat: quia negati ue. Amplius concluditur q̄ si vnum contradictorioru3 precise sicut ē significat aliud precise sicut est significat: patet quia illa. tu nō es. precise te esse significat. ⁊ nō aliē ter q̄3 taliter qualiter est illa significat: igitur ⁊c̄. ¶ Et si forte arguitur q̄ vnum illorum contradictoriorum ali ter significat q̄3 aliud. dicitur q̄ ly aliter tenēdo ablati ue illud est verum: quia alio modo. quia non de omni propositione verum est q̄ precise sicut est illa significat: tenendo ly sicut ablatiue. sed illud non est ad propositū materiē: sed tenendo accusatiue sicut in precedentibus intelligi volumus: falsum est q̄ aliter significet hec pro positio affirmatiua q̄3 ista negatiua: ⁊ aliter esse signi ficat illa q̄3 alia: quia precise idem esse ⁊ precise taliter esse significat vna sicut alia. ¶ Et adhuc patet huius modi formas non valere: significatum huius proposi tionis est necessarium. igitur ista est necessaria. patet de illa. nullus deus est: omne enim significatum istius est significatum illius. deus est. ⁊ econtra. sicut etiā non se quitur. omne significatum illius est possibile. igitur illa est possibilis: omne significatum illius est verum. igitur hec est vera. omne significatum illius est contingens. igitur hec est contingens. quia omne significatu3 illius

omne contingens est: omne corruptibile est contingēs:
ē cōtingens: ⁊ tamē illa ē necessaria.

Sed incidit dubiū vtrū sit aliqua ꝓpositio
que non aliq̄liter esse seu nullū
significatum significet. ⁊ arguitur ꝙ sic: quia ista ꝓposi
tio si antichristus est albus antichristus est coloratus est
propositio cuius nullum potest assignari significatum:
nullus enim posset intelligere quid foret ꝙ si antichri-
stus est albus antichristus est coloratus si foret. ¶ Item
ista est propositio. homo est non homo: ⁊ tamē non ali
qualiter esse illa significat: quia si aliqualiter esse illa si-
gnificaret maxime hominem esse non hominem: sed
hoc ē falsum quia hominem eē non hominem nō pōt
intelligi. sed quod non potest ītelligi significari non po-
test. igitur illa hominem. esse non hominez. non signifi
cat. patet consequentia ⁊ minor arguitur. quia homi-
nem esse non hominem non potest intelligi esse verum
⁊ ens. igitur ⁊c̄. quicquid enim potest ītelligi pōt itelli-
gi esse verum. sed quicquid potest significari potest itel-
ligi eē ens ⁊ verum. igitur qcq̄d pōt significari pōt itel-
ligi esse ens ⁊ verum: sed hominem esse non hominem
potest significari. igitur potest intelligi. per primā respō
sionem. consequens est falsum. igitur. ¶ Itez tertio sic.
hec copulatiua. tu es ⁊ tu nō es. est propositio que non
aliqualiter esse significat. igitur ⁊c̄. arguitur antecedēs:
quia te esse ⁊ te non esse non potest intellectus concipe-
re simul: nec aliud significatum illa significat. igitur nō
aliqualiter esse illa significat. patet cōsequentia ⁊ proba
tur antecedēs: quia si te esse ⁊ te non esse itellectus pos-
sit simul comprehendere potest per idem cuiuslibet cō-
sequentie contradictorium consequentis intelligere cuz
antecedente. quod falsū ē. igitur ⁊c̄.

Oppositum tamen arguitur qa
propositio est oratio verum vel falsum significans. vel
vere vel false significans. igitur omnis propositio ali-
qualiter eē vere vel false significat.

Ad quod dubium dicitur
concedendo ꝙ non quelibet propositio aliqualiter esse
significat: quia ista ⁊ illa ⁊ multe alie. homo est asinus:
differens ab homine est homo: est propositio que non
aliqualiter esse significat: sicut etiam nullum est signi-
ficatum illius homo est asinus: quia nec hominem esse
asinum est significatum illorum triuz terminorum qui
sunt ista propositio. homo est asinus. neq̄z hominem
esse est significatum istius. homo est asinus: quia si ho
minem esse esset significatum illorum trium termino-
ruz. homo est asinus. per idem etiam eēt significatum
quorumlibet trium terminorum quorum nullus eēt ly
homo: ⁊ sic isti termini. ly homo. ly est. ⁊ ly chymera.
hominem eē haberent pro significato: consequens fal-
sum: quia solum duorum illud est significatum. scilicet
istius termini homo ⁊ istius termini est. ¶ Sed con-
tra illud forte arguitur probando ꝙ illa homo est asi-
nus aliqualiter esse significat. ⁊ hominem esse signifi-
cat: quia ista. homo est asinus. hominez esse asinum si-
gnificat. igitur hominem esse significat. patet consequē
tia: quia si itellectus potest hoiem eē asinum apprehē-
dere ptō hoiem eē asinum itelligere ⁊ hominē eē ⁊ eꝫ.
¶ Item hec propositio. homo ē asinus. quicquid ad il
lam sequitur significat. sed hominem esse ad eam seq-
tur. igitur hominem esse significat. ¶ Sed ad primum
dicitur negando antecedens huius consequentie. homi
nem esse asinum ista homo est asinus significat. igitur
hominem esse ista significat. dicitur enim ꝙ intellectus
non potest vere intelligere aliquam rem esse aliam ab
illa re. que iam est. ⁊ ideo non hominem eē asinum illa
homo est asinus significat. capere enim volumus illos
terminos mere substātialiter. ¶ Et si arguit̄ ꝙ homi-
nem eē asinum illa significat: quia intellectus illā intel
ligit igitur quicquid ista significat itellectus itelligit: di-
citur negando ꝯñtiaz: ista eni nihil significat q̄uis ista
multa significet que non sunt nec eē pñt vnum signifi-
catum. ¶ Ad aliam formam dicitur negando antece-
dens. s. ꝙ omnis ꝓpositio significat quicq̄d ad eam se-
quitur: nō eni est illud verum nec de virtute sermonis
nec de virtute itentionis: q: nihil seq̄tur ad ꝓpositionē
nisi ꝓpositio: nec est verꝫ ꝙ quelibet ꝓpositio significat
cuiuslibet ꝓpositionis significatum ad ipam sequētis:
q: ad illaz tu curris. sequitur ista. deus est que tamē nō
significat deū eē. ad istam ēt tu differs a te formaliter se
quitur te currere. ⁊ tamē ista nō significat te currere. ali
ter eni nō staret solum prima impositio terminoruz hu
ius ꝓpositionis cui⁹ oppositum ponitur. ¶ Itē animal
nō nullū significatū significat. ꝯsequēs igitur pro tunc
antecedens non significat illud qđ significat ꝯsequens.
patet ꝯña ⁊ antecedens etiā de tali ꝯsequētia. hō est nō
hō. igit̄ homo est asinus differens ab hoie. ¶ Seq̄tur
igitur vt iam dicamus ꝙ propositio vera est oratio in-
dicatiua perfecta vniuoca per quam adequate intelle-
ctus redditur rectus. Propositio autem falsa est oratio
indicatiua perfecta vniuoca per quam adequate intel-
lectus non redditur rectus. Propositio possibilis ē ora
tio indicatiua perfecta vniuoca per quam intellectus
adequate aut per secum conuertibilem sic significantez
potest reddi verus aut saltem posset deducta termino-
rum repugnantia. Propositio impossibilis est oratio
indicatiua perfecta vniuoca per quam sic significantez
adequate intellectus non potest reddi verus nec pe se-
cum conuertibilem nec posset etiam deducta termino-
rum repugnantia. Propositio contingens est oratio i-
dicatiua perfecta vniuoca per quam sic significantem
adequate intellectus potest reddi verus: ⁊ etiam reddi
falsus vel per secum conuertibilem posset deducta ter-
minorum repugnantia. Necessaria autem propositio ē
oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam sic signi-
ficantem adequate non potest intellectus reddi falsus
nec per secum conuertibilem posset deducta termino-
norum repugnantia. quod dicitur propter tales propo
sitiones. aliqua propositio est vera propositio ē: ⁊c̄. hec
propositio non est: sortes non est: que sit in mente sortis
¶ Dico antē propositionem reddere intellectum rectū
cum per illam concipit intellectus affirmatiue rem esse
que est aut negatiue rem non esse que non est. vel rem
non fuisse que non fuit vel rem non fore que non erit ⁊

ita de alijs sicut enim res habet esse vel fuisse vel fore ita
habet cognosci affirmatiue aut negatiue. ¶ Redditur
autem non rectus intellectus cum non correspondet
compositioni ex parte rei aut nõ correspõdebat aut nõ
correspondebit aliquid extra secundum terminos pro
positionis. ¶ Sed cõtra illas propositiões forte argui
tur q: illis datis sequitur ꝙ nulla propositio vera ẽ pro
positio falsa q: nulla est propositio per quam reddatur
intellectus verus ⁊ per quam non reddatur intellectus
verus. consequens tamen est falsum: q: ponatur ꝙ ista
homo est asinus. sit in pariete scripta: que sorti principa
liter significet deum esse. platoni vero principaliter si-
gnificet chymeram esse. ⁊ sequitur ꝙ ista propositio est
vera q: est vera sorti. ⁊ q: sorti reddit intellectum verũ
eo ꝙ sorti subordinatur vni propositioni vere. ⁊ ista
eadem est propositio falsa q: platoni reddit intellectum
non verum aut non rectum. q: subordinatur vni pro-
positiõi false. ¶ Ad qd̃ dicit̃ ꝙ illa oratio in casu isto
non est propositio: sed est propositio plures: significans
inconiuncte deum ⁊ chymeram esse. si enim significa-
ret copulatiue tunc non foret possibilis. si disiunctiue es-
set necessaria: sed posito ꝙ significet inconiuncte est pro
positio plures ⁊ nõ ẽ propositio vera aut falsa. ¶ Ad
quod probandum presupponitur primo ꝙ a qualibet
propositione habente conuertibile: aut equiualens
ad ipsum equiualens est bonum argumentum: patet
hoc satis. Ex qua suppositione sequitur secunda sup-
positio ꝙ nihil conuertitur cum propositione nisi pro
positio. Quibus acceptis sequitur ꝙ nulla propo-
sitio plures est propositio: quod sic arguitur: q: si ali-
qua propositio plures sit propositio sit gratia argumẽ-
ti illa. canis est. ⁊ tunc arguitur. ꝙ illa cõsequentia es-
set bona canis est. igitur canis latrabilis est. canis ma-
rinus est. canis celestis est. ex prima suppositione: conse
quens est falsum. s. ꝙ ista cõsequentia sit bona: quia il-
lius consequentie nullum est cõsequens: quia cõseqñẽs
alicuius cõsequentie est propositio verum vel falsum
significans sed illud aggregatum non est propositio
vera vel falsa. igitur illud aggregatum non est conse-
quens illius consequentie nec illa est consequentia.
¶ Item nulla propositio equiualet nisi propositioni:
sed hec oratio. canis ẽ. equiualet illi aggregato: quod
non est propositio. igitur illa oratio non est propositio.
consequentia patet ⁊ minor ponitur. ⁊ maior patet ex
suppositione secunda. ¶ Sed forte dicitur negãdo se
cundam suppositionem: quia dicitur ꝙ est falsa: vt po
test argui capiendo tres tales propositiones deus est.
quarum prima sit. a. secunda. b. tertia. c. ⁊ consideret
sor. de prima solum. plato de secunda. cicero de ter-
tia. ⁊ arguitur primo ꝙ. c. non est propositio: quia
equiualet aggregato ex. a. ⁊. b. quod aggregatũ nõ est
propositio igitur ipsa equiualet non propositioni. quo
dato sequitur ꝙ illa non est propositio. cõseqñẽs est fal
sum. ⁊ cõsequentia patet per secundam suppositionẽ.
¶ Item. c. significat sicut aggregatum ex. a. ⁊. b. ⁊ il-
lud aggregatum significat incõiuncte: q: illud aggre-
gatum nõ est copulatiua nec disiunctiua nec conditio-
nalis ex eis facta. neq; illa propositio cõiunctione vna
sit vt ponitur. igitur. c. significat inconiuncte. igitur est
propositio plures. ¶ Sed ad primã formã dicitur ne-
gando maiorem. s. ꝙ. c. equiualet aggregato ex. a. ⁊. b.
licet bene equiualeat. a. p se. ⁊ etiam. b. sicut iste termi-
nus homo non equiualet huic aggregato homo ho-
mo: sed cuilibet illorum per se equiualet. aliter nulla fo
ret ratio quare hoc argumentum non valeret homo
currit. igitur homo homo currit. quod tamẽ non va-
let. neq; est consequentia q: illud quod ponitur pro cõ-
sequente est complexum nugatorium. ¶ Ad secũdũ di
citur negando maiorem: ad hunc sensum. s. ꝙ. c. signi-
ficat inconiuncte eodem modo sicut id aggregatum. ta
men de virtute sermonis incõiuncte. significat. ⁊ nõ cõ
iuncte: sed simpliciter omne id significat quod id cõple
xum significat. Ex quo sequitur ꝙ iste non sunt propo
sitiones cõtrarie omnis canis est. nullus canis est. nec
iste contradicũt canis nõ est canis. ⁊ omnis canis est ca
nis. q: nõ sunt propositiones. ¶ Item sequitur ꝙ no n
valet hoc argumẽtum. hec est oratio perfecta finita ve
rum vel falsum determinate significans. vel sicut ver
est esse aut sicut falsum est esse. igitur hec est propositio.
patet q: posito ꝙ hec oratio. deus est. significet sorti deũ
esse. platoni hominem esse: ⁊ credat vterq; illorum ꝙ
ista non significat alicui alteri aliq̃liter esse q̃ȝ sibi: tũc
illa nõ est propositio: quia illa oratio significat incõiun
cte tantum quantum hoc aggregatum homo est. deus
est. quod non est propositio tamen est oratio finita per-
fecta determinate verum vel falsum significans. ⁊ sicut
etiam verum est esse aut sicut falsum est esse significans
quia significat sorti deum esse. platoni vero hominem
esse. igitur ⁊c̃. ¶ Item sequitur ꝙ non valet hec forma
omnis canis est. sidus celeste est canis. igitur celeste si-
dus est. patet q: illud quod ponitur pro antecedente nõ
est propositio. ¶ Item sequitur ꝙ subiectum illius. oĩs
canis est. nõ supponit distributiue: quia tunc significa
ret ista oratio copulatiue ⁊ coniuncte. nec subiectum il-
lius. canis est. supponit determinate: quia tũc significa
ret disiunctiue ⁊ coniuncte. ⁊ causa est quia termino eq
uoco non cõtracto nulla debetur suppositio sed plures.
¶ Item sequitur istam formam non valere. a. oratio
habet subiectum ⁊ predicatum ⁊ copulam principales
partes sui. igitur est propositio cathegorica. a. est oratio
finita vere vel false significãs. igitur. a. est propositio.
¶ Sȝ forte cõtra hoc arguitur q: hec oratio. canis est.
est concedenda vel dubitanda vel neganda ⁊ nulla ora
tio est cõcedenda dubitãda aut negãda nisi sit proposi-
tio. igitur illa est propositio. ¶ Sed huic dicitur negan
do minorem: quia aliqua est propositio plures que est
concedenda. aliqua neganda ⁊ aliqua dubitanda. ⁊ ali
qua que non est cõcedenda neganda nec dubitãda sed
ad illam propositam est pluribus respõsionibus respõ
dendum: patet primo de ista oratione canis est: que eq
ualet pluribus propositionibus que vnica propositio-
ne proposite sunt vnica responsione cõcedende. patet
secundo de ista oratione. nõ canis est. que per eandem
responsionem est neganda ⁊ per eãdem causã ⁊ modũ

aliqua est dubitanda.⁊ aliqua est propositio plures ad quã pluribus responsionibus est respondendũ.qꝛ quãdo propositio plures equiualet aggregato ex pluribus ꝓpositionibus quarũ vna est vera reliqua falsa ⁊ reliqua dubia scitis esse talibus tũc oportet plures esse responsiones.sicut posito ꝙ ista deus est significet inconiuncte vni deũ esse.alteri te nõ eẽ.alteri regẽ sedere.proposita ista tibi deus est.tu debes respondere cõcedẽdo deũ esse negãdo te nõ esse.dubitãdo regẽ sedere.quãdo vero ꝓpositio plures equiualet vni aggregato ex pluribus ꝓpositionibus quarũ quelibet est falsa vel vera aut dubia vna respõsio videtur sufficere gratia breuitatis. Ex quibus vltra sequitur ꝙ nulla ꝓpositio vera est ꝓpositio falsa quia si sit aliq̃.sit illa.chimera est. que significet sorti solũ ꝙ homo est ⁊ non plus.platoni autẽ solũ ꝙ chimera sit.qꝛ vel ista significat sua significata cõiũcte aut incõiuncte.si incõiuncte:tũc est ꝓpositio plures.per hoc enim dicit̃ ꝓpositio plures quia significat plura significata diuersa incõiuncte.⁊ ideo qꝛ equiualet illi aggregato.homo est.chimera est.qđ nõ est ꝓpositio.ideo non est ꝓpositio. Si vero significat sua significata cõiuncte: vel igitur copulatiue aut disiũctiue.si disiũctiue.cũ altera pars istius disiũctiue cui equalet sit vera simpliciter ⁊ nõ falsa.ita etiam ista oratio est vera.⁊ nõ falsa.si autẽ equiualet copulatiue.sequit̃ istã fore falsam quia copulatiue simpliciter false equiualet. ¶ Sed forte dicit̃ ꝙ ĩ isto casu ista.homo ẽ.significat sua significata incõiũcte.nec sequitur ex isto ꝙ ista sit ꝓpositio plures.qꝛ ad hoc ꝙ ista foret ꝓpositio plures oportet vt forte dicit̃ ꝙ ista sua significata respectu eiusdẽ incõiuncte significaret.sed istius ꝓpositionis hõ est in casu dato nullus intelligit sua significata incõiuncte nec etiã cõiuncte. ¶ Contra quã respõsionẽ arguit̃ primo qꝛ vel illa homo est.equiualet illis duabꝰ simul incõiuncte aut cuilibet istaruꝫ de per se. Si aggregato simul ex illis duabus.tũc nõ est ista ꝓpositio vt superiꝰ est ostensum.qꝛ tũc ex vero sequit̃ nõ verũ.⁊ nõ verum cõuerteretur cũ vero.nec cuilibet istarũ de per se.qꝛ si ista homo est.a.b.ista chimera est.c.iterũ illa homo ẽ. tũc ab.a.ad.b.valet ꝯña tanq̃ꝫ a cõuertibili ad cõuertibile.⁊ etiaꝫ ex.b.seqtur.c.⁊ per ꝯñs illa ꝯña est bona homo est seu risibile est igit̃ chimera est.sit enim.b.ista risibile est ⁊ erit argumẽtũ clarum.cõsequẽs est falsum quoniã illud ꝯñs est impertinẽs illi antecedẽti aut salti repugnãs. Itẽ cõtradictio est ꝙ.a.equalet.b.⁊.a.plus valet q̃ꝫ.b.qđ tantũ ex ista respõsione seqtur. ¶ Item ponat̃ ꝙ sor.per istã hõ est asinus apprehẽdat deũ eẽ: plato vero apprehẽdat per illã incõiuncte te eẽ.hoieꝫ esse.⁊ sequitur ex ista responsione ꝙ ista propositio est propositio sorti.platoni autẽ nõ.sed est propositio plures.sed patet ꝙ ista homo est asinus nõ equalet illi deꝰ est qꝛ tũc deꝰ est equaleret illi aggregato tu es hõ est.qa quecũq̃ꝫ due ꝓpositiones diuisim equalẽt vni tertie equalẽt inter se. ¶ Itẽ de simpliciter equalentibus idẽ est iudiciũ quo ad verũ vel falsum.igit̃ si penitus cõuertibile cũ.ã.nõ est verũ.neq̃ꝫ.a.est verũ aliter simpliciter nõ equiualerent.a.⁊.b.inuicem.

Sed forte cõtra istã positionẽ arguitur qꝛ ponat̃ ꝙ ista.homo est asinus.que sit.a.sit scripta in pariete.que sorti significet chimerã esse.platoni vero deũ esse.⁊ patet tũc istã ꝓpositionem fore verã ⁊ falsam homo est asinus.quoniã sorti principaliter significat chimerã esse.igitur sorti est impossibilis.⁊ ista eadẽ est ꝓpositio vera ⁊ necessaria qꝛ platoni significat deũ esse igitur platoni est vera ⁊ necessaria.quo dato cõcluditur ꝙ ꝓpositio vera est ꝓpositio falsa ⁊ ꝓpositio plures est ꝓpositio. ¶ Itẽ sequitur ex illa respõsione ꝙ ex solo visu posses facere ꝙ vna ꝓpositio desineret eẽ ꝓpositio.⁊ q̃ꝫuis viderẽt mille hoies vnaꝫ ꝓpositionem posses tu solo visu facere ꝙ illi nõ viderẽt illã ꝓpositionẽ.nec aliquã ꝓpositionẽ.nec illa remaneret ꝓpositio. ꝯñs falsum ⁊ arguitur ꝯña.põsito ꝙ ista deus est videatur a mille hoibus que illis significet deũ esse soluꝫ. ⁊ tu de nouo veniẽs per illã visam apprehẽdas hoieꝫ eẽ.⁊ patet istã fore ꝓpositionẽ plures.⁊ per ꝯñs ista nõ manet ꝓpositio qđ fuit ꝓbandũ. ¶ Itẽ frustra foret reperta fallacia amphibologie.⁊ equocationis.qꝛ nulluꝫ argumẽtũ peccaret secũdũ aliquã istarũ.qꝛ nullũ est argumẽtũ cuius añs siue ꝯñs sit de terminis equocis.qa nullũ tale esset ꝓpositio. Amplius sequit̃ ꝙ quacunq̃ꝫ ꝓpositione proposita foret dubitãdũ an sit ista ꝓpositio quia dubitãdũ esset an ista significaret alicui alteri aliter q̃ꝫ illi cui ponit̃.ꝯñs tamẽ est falsum.qꝛ per idẽ isto modo periret oĩs disputatio inter arguẽtẽ ⁊ respõdẽtẽ: Adhuc sequitur ꝙ possum facere solũmodo te cõcedẽtem propositionẽ necessariã male respõdere.⁊ q̃ꝫuis scias vnam propositionẽ necessariã adhuc possum facere te nescire illã.immo deus scit vnã propositioneꝫ necessariã ⁊ ipsa cõseruata possum facere ꝙ deus nesciat illã.iste ꝯñe patent ex dictis.

Pro predictis itelligat̃ ꝙ impossibile est ꝙ vna ꝓpositio habeat plura significata principalia sic intelligẽdo ꝙ impossibile est ꝙ vna ꝓpositio principaliter significet vni deũ eẽ alteri principaliter significet hominem eẽ.⁊ principaliter significet totalem significationem distinguendo totalem contra partialẽ. ⁊ ideo si vni principaliter significat deuꝫ eẽ.⁊ alteri hominem eẽ.data propositio neutri significat principaliter.tamen ambobus simul significat principaliter deũ eẽ hominem eẽ inconiuncte. Et tunc ad argumentuꝫ primum dicitur non admittendo casum.quia antecedens innuit ꝙ multis modis diuersis ista propositio principaliter significat.⁊ diuersa.qđ non admittitur. quia non est possibile ꝙ aliqua propositio habeat diuersa significata ⁊ plura significata principalia. Sed forte contra illam responsionem arguitur.probãdo ꝙ illa homo est asinus principaliter significat deum esse. in isto casu.quia plato principaliter apprehendit deum esse.sed qualitercunq̃ꝫ apprehendit taliter ei ista significat.igitur principaliter ista significat platoni deum esse.⁊ non aliter q̃ꝫ deum esse.igitur significat principaliter platoni deum esse. ¶ Item ex principali significatione illa significat deum esse.igitur illa principaliter significat deum esse. ¶ Dicitur simul quanlibet istarum consequentiarum negando. vltima enim non valet habita significatione illius termini principaliter paulo ante expressa.⁊ scito quid sit principalis significatio. ¶ Ad secundã dicitũr illam negando

non enim per solum visum efficitur illa non proposi-
tio: sȝ q̄r icipit aliter significare q̄ȝ ante. qḋ nō est ꝓpter
solum visum: sȝ ꝓpť itellectum: q̄r nullus sensus exteri-
or percipit terminū: aut ꝓpōnem vt ťminus: aut vt pro
positio ē. ⁊ ideo bn̄ seqť ꝙ per itellectum discurrētē vi-
su ꝑcipiēte potes facere ꝙ vna ꝓpositio desinat eē ꝓpo
sitio: q̄r potes facē ꝙ ista sit ꝓpō plures. ⁋ Ad aliā for-
mam dr̄ negādo cum īferť ꝙ nullum ē argumētuȝ pec
cans ꝭm fallaciaȝ equocationis vel amphibologie. ne
gať. n. aņs. ꝙ nulla ē ꝓpō: aut aņs ḋ ťmis equocis. vn
de ista ē ꝓpō de ťminis equocis canis currit: lȝ nō equi
uoce significet. tenēdo ꝙ predicatum cōtrahit subm̄ ꝑ
illam regulam thopicā. talia sunt suba q̄lia premittun
tur ab eorum predicatis ad supponēduȝ solum ꝓ cane
latrabili. cui naturalr̄ cursus ḋbeť: sicut ēt ťmini sūt ab
auctorib⁹ constituti. sic ēt ē dare argumentū vocale: aut
scriptum peccans scḋm fallaciam equocationis. sicut il
lud. ōis canis currit. aliqs canis celestis ē canis. igr̄ ali-
quis canis celestis currit. ꝓpter hoc. n. non valet argu
mētum. q̄r ly canis capiť equoce in p̄missis. i mentali-
bus tamē ťminis non cadit hec diuersitas. q̄r nullū eq-
uocum equocans ē in mēte. ꝓpť hoc. n. differūt ptes
orōnis vocalis: aut scripte vniuoce ab equocis equocā-
tibus. q̄r q̄libȝ ps vniuoca subordinať alicui mentali se
cum sinonime: equoca. n. dico vocalia aut scripta que
nulli parti orōnis subordinātur: aut ťmino: sȝ plurib⁹
simul. ⁊ si non cōcedam tales ťminos equocos posse cō
trahi ⁊ vniuoce sumi tūc non essȝ aliq̄ istarum orōnum
ꝓpositio. canis celestis currit. canis latrabilis currit. q̄r
inconiūcte vnaqueqȝ illaꝝ significaret. ⁋ Item illa. ca
nis ē. non equalet plurib⁹ ꝓpositionib⁹: neqȝ ad ipsam
possȝ dari aliq̄ vna rn̄sio: neqȝ aliq̄ istarum foret ꝓposi
tio. canis marinus ē. canis celestis ē. canis latrabilis ē.
cui⁹ oppositum sensit Aristoteles. ⁋ Item oīo cōclu-
deret argumētum factum. ꝙ frustra forent reperte iste
fallacie. Est igiť concludendum ꝙ itellect⁹ ⁊ voluntas
deducto ipedimento alio pōt equocum ťminum vni-
uoce sumere. ⁋ Sȝ ꝯ istam rn̄sionē forte arguiť ꝙ ista
ē vera. oē animal ē homo per illā regulā supi⁹ allegatā
qa per illā regulam predicatum dȝ contrahere subȝ ad
supponēdum solum ꝓ illis animalib⁹ q̄ sunt homines.
⁋ Item seqť ꝙ non valet ꝯn̄a ista. canis ē currens. igr̄
canis ē. ⁊ tȝ ꝯn̄a. conseq̄ns tamē ē falsum. q̄r ibi argui
tur a ťtio adiacente ad scḋm adiacēs affirmatiue ⁊c̄.
Adhuc non valēt ista. canis ē currens. igr̄ currēs ē ca
nis. qḋ falsum ē. q̄r ibi arguitur a cōuersa ad conuertē
tem. Sȝ ad primum negať ꝯn̄a cum inferť illam fore
veram. oē aial ē homo. per regulam allegatam. q̄r ista
non plus ponit nisi ꝙ intellect⁹. aut volūtas cōprehen
dere dȝ subm̄ ꝓ significatis ꝓ qb⁹ conuenit predicatum
cum subm̄ fuerit termin⁹ equiuocus. predicatum vero
termin⁹ vniuocus. ⁊ ꝭm multos istud ēt dȝ facere cum
subm̄ fuerit ťmin⁹ prime itentionis non deťminatus.
predicatum vero termin⁹ secunde itentionis vel impo-
sitionis. qḋ vtrum sit verum an̄ ē discussuȝ. sȝ in illa. oē
aial ē homo. non sunt ťmini hmōi vere. iḋ intellect⁹ il-
lud non facere dȝ de talibus ꝓpōnib⁹ q̄ȝuis possit illud
facere. ⁋ Ad aliam formaȝ negať ꝙ illa ꝯn̄a sit bona
canis ē currēs. igiť canis ē. sȝ soluȝ seqť. igitur canis la
trabilis ē. Et ad regulam dr̄ ꝙ illa non ē vniuersalis.
fallit enim i termis negatiuis ⁊ equocis cum dictione
includente vim negationis. sicut in exclusiuis non seqť
tātum aial ē homo. igitur tātum aial ē. ⁋ Ad aliaȝ ne
gatur ꝙ ibi arguitur a ꝯuersa ad conuertentem: neqȝ
pōt illa conuerti in ꝓprijs ťminis. ⁊ sicut iam dcm̄ ē ḋ
fallacia equiuocationis. ita dicēdum ē de illa amphi-
bologie. quo non differt a fallacia equocationis quoad
modum rn̄dendi: sȝ in hoc ꝙ argumētum peccans ꝭȝ
fallaciam equocationis peccat ꝓpter termini multipli
citatem. argumentū aūt peccans ꝭm fallaciam amphi
bologie peccat ꝭm multiplicitatem constructionis. qa
pōt vnus termin⁹ construi a pte an̄: aut a pte post sicut
in ista ōis homo alb⁹ ē pōt construi ly alb⁹ a pte subie
cti: vel a pte predicati: ⁊ si simul tenetur a pte subi. vel
a pte predicati. ita ꝙ habeat significata inconiuncte.
tunc non ē illa orō ꝓpositio. ⁊ sic dicēdum ē de ista ōis
homo ē homo. ⁊ sic de alijs. posito ꝙ significet ordine
recto ⁊ nō ordine retrogrado. ⁋ Ad aliam formam cō
ceditur ꝙ multis ꝓpōnibus vocalibus: aut scriptis po
sitis dubitādum ē an sint ꝓpōnes scḋm rei veritatem.
an ꝓpōnes plures. ⁊ ita accipiendum ē vt i plurib⁹. ve
rūtamē disputantes de alia materia non stant i ťminis
ꝓ hac materia aliā ingrentes. freq̄nter tamē gr̄a bre-
uitatis per multa falsa trāsimus vt ad dubium ꝓposi-
tum pertingamus. ⁋ Ad vltimam dr̄ ꝙ infertur etiaȝ
de deo dato ꝙ de⁹ sciat aliquā ꝓpōnem.

⁋ Explicit tractatus de veritate ⁊ falsitate siue de tali-
ter ⁊ qualiter.

⁋ De terminis priuatiuis.

Dicamus icipientes pri-
mo ꝙ si ꝓ ali-
quo vere ⁊ affirmatiue verificatur
aliqs termin⁹ ille terminus illud si-
gnificat ꝓ quo verificať. vt in illa
sor. ē homo. ly hō affirmatiue ve-
rificatur de ly sor. ꝓ re que ē sor. si
homo sortem significat. patȝ hoc.
⁋ Item accipitur ꝙ termin⁹ mētalis aliquā reȝ vel ali
quas res significans naturalr̄ non plura significat vno
tēpore q̄ȝ alio nec plura significat in mēte vnius q̄ȝ i mē
te alterius. sic itelligendo ꝙ per illū ťminū hō i intelle-
ctu sor. exn̄tem nō plura cōprehendit sor. aut plura cō-
prehēdere pōt q̄ȝ plato. ꝓ illum terminū hō i suo itelle-
ctu exn̄tem. pȝ q̄r aliter non ꝯuerterenť iste due. hō cur
rit. homo currit. q̄ruȝ vna cēt i mente sortis ⁊ alia i mē
te platonis. Ex quib⁹ pōt patere ꝙ talr̄ ťminus homo
significat hoiem. ⁊ quēlibȝ hoiem significat. pȝ prima
ps ⁊ ꝭa arguiť. q̄r ꝓ quolibȝ hoie v̄ificatur ly hō affir-
matiue i ista hō itelligitur. igiť quēlibȝ hoiem signifi-
cat. ꝯn̄a pȝ ex p̄ma suppōne. Ex quo sequiť ꝙ iste ter-
minus hō infinitos hoies significat. q̄r ꝓ infinitis ve-
rificatur i ista hō itelligiť. Et ex isto vltimo ꝯcluditur.
ꝙ nō plura significat genus q̄ȝ spēs. sic ꝙ iste ťminus
aial nō plura significat q̄ȝ ille terminus homo q̄n̄ vť-
qȝ ifinita significat. Et si forte arguiť. ꝯ ponēdo ꝙ sor.
hēat in suo conceptu istū ťminū hō. ⁊ nō ꝯsideret ipe ḋ
platone: aut cicerone. ⁊ sequitur ꝙ iste terminus homo
nō quēlibȝ hoiem sorti significat. q̄r non quēlibȝ hoiȝ

per illum terminũ hõ apprehendit sor. eo q̄ nõ ꝺ quo
libꝫ hoie considerat. ¶ Sꝫ huic dr̄ negãdo q̄ nõ quen
libet hoiem per illum terminũ homo apprehẽdit: sed
p illum terminũ hõ quẽlibꝫ hoiem apprehendit ⁊ co-
gnoscit. ⁊ de quolibꝫ hoie ꝯsiderat. q̄ꝫuis nõ ꝯsideret ꝺ
sor. aut de pla. sꝫ de sor. ⁊ de pla. ꝯsiderat. sicut p illuꝫ
terminũ trãscendentẽ ens i intellectu habitũ quodlibꝫ
ens cognoscit notitia cõi: ⁊ non põt iste terminꝰ ens ha
beri i mẽte qn ab illo hẽnte de quolibꝫ ente considere
tur. Sꝫ q̄ꝫuis iste t̄minus homo significet hoiem p̄n-
cipalit̄. nullum tamen ẽ principale significatum istius
t̄mini hõ. nisi ponamꝰ hoiem cõem siue separatũ: aut
isensibilẽ positũ. q est spẽs spãlissima: quaꝫ spẽm ad ex
tra: nũc non seqmur p logica. q: ad altam metaphisi-
cam spectat: sꝫ spẽm ponimꝰ i intellectu voce: aut scri-
pto: sicut ẽt putauit Aristoteles. ¶ Et vltra aduerten
dum q̄ iste t̄minꝰ hõ nõ significat risibile. nec animal.
nec aliqd. de virtute s̄monis. q̄ꝫuis multa aialia signi-
ficet. pꝫ hoc ex appellatõe. freq̄nt̄ tñ oppositũ cõcedi-
mꝰ. vbi ñ exigit̄ difficultas ꝺ appellatõe rõis. Et sic i
uestigatũ ẽ de significato huiꝰ cathegorematis homo.
ita de quodlibꝫ alio cathegoremate substãtiali vel ac-
cidentali regrẽdum. Vtrũ aũt oẽ significatũ alicuiꝰ ter
mini sit substãtia: aut q̄litas ita q̄ cuiuslibꝫ t̄mini ꝺ ali
quo predicamẽto significatũ sit significatũ alicuiꝰ t̄mi-
ni ꝺ p̄dicamẽto q̄litatis: aut substãtie. vel qꝺlibꝫ predi
camẽtũ sic suũ significatũ hẽat q̄ ip̄m nõ sit significa-
tũ alicuius altius p̄dicamẽti saltim s̄m abstracta vl̄ cõ
creta. nõ itendimus i p̄nti iuestigare. q: nimis ꝓlixum
eẽt ⁊ alibi iuestigabit̄. ¶ Sꝫ signorum q̄ sunt sincathe
goremata nulla sũt significata vt illiꝰ t̄mi ois nullꝰ ⁊c̄.
⁊ sicut sũt prepõnes cõiunctõnes ⁊ multa aduerbia que
nihil significant. ¶ Et si arguit̄. q̄ ip̄a sunt signa: igit̄
hñt significata: vel aliqd significãt. vel aliquid ẽ signi
ficabile per ip̄a: aut aliquod ip̄oꝝ sine noua ipositiõe.
negatur ꝯña. sꝫ bñ sequit̄ hoc ẽ signũ. igit̄ aliqd vl̄ ali-
qualit̄r vel per aliquẽ modũ significat. puta p se stan-
tis. aut adiacẽtis vel cõiungentis. aut actũ casualẽ im-
perfectum ad casuale reducentem. hoc totum patet de
intentione grammatice.

Sed incidit dubiũ vtꝝ terminꝰ p̄uatiuꝰ vel infinitꝰ p̄cise idẽ significet qꝺ
t̄minꝰ sibi oppositus. Pro quo dubio sit p̄ma supposi
tio. ¶ Terminus vocalis aut scriptus ẽ incõplexus sic
talis terminus nõ hõ. pꝫ hoc: q: nõ aliter posuissꝫ Ari
sto. i diffõne nois illã p̄ticulã finita. cũ dixit nomen est
vox significatiua ad placitũ finita ⁊c̄. cũ superflua fuis
set illa p̄ticula cum p̄tes eiꝰ significent separate. ¶ Itẽ
de nullo v̄ificaret̄. aut p̄dicaret̄ terminꝰ ifinitus. cũ ne-
gatio nõ sit ps extremi. ꝯñs falsum: q: de quolibꝫ dr̄ al
teꝝ ꝯdictorioꝝ. igit̄ ⁊c̄. ¶ Item hec nõ foret cõgrua tu
es nõ hõ. q: ibi foret aduerbium nõ debẽs negare v̄bũ
vel p̄ticipiũ ad qꝺ depẽdet. iõ foret ibi t̄minꝰ depẽdẽs
sine suo termĩo a quo depẽdet. nullũ. n. nomẽ det̄miat
aduerbium. ⁊ iõ hoc aduerbiũ nõ tẽtum ifinite: aut ne
gatiue nullam orõnem facit. ꝯiũctũ cũ isto termĩo hõ.
q: orõ ẽ ꝯgeries dictionũ aptissime ordinataꝝ. ille autẽ
due dictões iuicẽ nullã aptitudinẽ habẽt. nec s̄m mo-
dos ꝓpõnis. nec s̄m modũ similitudis. ¶ Iteꝫ accipit̄
q̄ terminꝰ ifinitꝰ vocalis q̄libꝫ subordinat̄ alicui termi
no simplici mẽtali. q: si subordinaret̄ alicui orõni: aut
alicui cõplexo: ⁊ silr̄ quodlibꝫ illoꝝ de p se puta hoc cõ
plexũ vocale nõ hõ. ⁊ hoc icõplexuꝫ nõ homo. si. n. iste
terminꝰ vocalis nõ homo icomplexus alicui termino
cõplexo subordieret̄ nõ v̄ cui nisi huic cõplexo non hõ.
¶ Item q̄libꝫ ps orõnis vocalis: aut scripta saltẽ vni-
uoca subordiat̄ alicui p̄ti orõnis mẽtalis. pꝫ hoc q: vo
ces sũt note eaꝝ que sũt i aia passionũ. Et ex hoc pꝫ q̄
voces: aut scripta nõ sunt p̄tes orõnis nisi ex modis su
is significãdi. q modi accipiunt̄ ex modis suis itelligẽ-
di. vt pꝫ ex grãmatica. iõ q̄libꝫ ps orõnis vocalis: aut
scripte subordinat̄ alicui p̄ti orõnis mẽtali. ¶ Quarto
accipit̄ q̄ q̄libꝫ cõceptꝰ mẽtalis ẽ simplex. ita q̄ nulla ẽ
ps orõnis i mẽte que sit cõposita: q: tũc p̄tes orõnis si-
gnificarẽt sep̄ate. si. n. sit aliqs cõceptꝰ compositꝰ ex. a.
⁊. b. ꝯceptibꝰ tũc. a. ⁊. b. ꝯceptꝰ ẽt sunt mẽtales natura-
liter significãtes aliqd. cũ ñ possint cadere a suis signifi
catꝺibꝰ ipsis manẽtibꝰ significatis. s. q̄ significãt i com
põne illud qꝺ añ compõnẽ significabãt. seq̄t̄ q̄ illiꝰ cõ
positi p̄tes significãt sep̄ate. ꝯñs falsũ. Et iõ ꝯcludit̄ q̄
figura cõposita vel decõposita nõ ꝯtinet̄ i mẽtalibꝰ: sꝫ
solum i vocalibꝰ vel scriptis sicut sũt alie multe passio-
nes grãmaticales. puta ꝯiũctões ⁊ decliatões ⁊ genꝰ de
ponẽs. ⁊ hmõi solum ꝯueniũt i vocalibꝰ aut scriptis.
¶ Vltimo adiũgit̄ q̄ ois itẽtio mẽtalis aliquã vel ali-
quas res significat quã vel q̄s nãliter significat. ⁊ hoc
ẽ q̄ antiq dixerũt. q̄ ois itentio simplex ẽ v̄a. ⁊ veram
rẽ vel veras res significat. aliter. n. nõ eẽt itẽtio simili-
tudo nãlis qꝺ dcm̄ dꝫ itelligi de itentõe simplici cathe-
gorematica. eo q̄ multe sũt p̄tes orõnis nihil significã
tes. Ex qbꝰ ita acceptis ꝯcludit̄. q̄ si ille terminꝰ voca
lis: aut scriptꝰ ifinitꝰ nõ ens subordiatur alicui itẽtõi sub
ordinat̄ simplici itentõi. pꝫ hoc: q: iste t̄minꝰ vocal̄ nõ
ens ẽ icomplexꝰ si sit terminꝰ ifinitꝰ ex p̄ma suppositõe.
⁊ q̄libꝫ talis subordinat̄ alicui simplici itentõi. ⁊ ideo si
subordinat̄ alicui mentali subordinat̄ alicui itẽtiõi sim
plici. ⁊ tũc vltra ꝯcludit̄ q̄ nulla ẽ itẽtio cui subordinat̄
iste terminꝰ nõ ens. q: si aliq̄ foret illa foret itentio sim-
plex que foret nãlis similitudo aliquã veram rẽ repre-
sentãs p tertiã suppõnem. sꝫ nulla ẽ res ad eẽ cuius iste
terminꝰ nõ ens sit nãlis similitudo. nec aliquã rẽ natu-
raliter rep̄ntat. igit̄ ⁊c̄. q: si aliquã rem rep̄ntaret ꝓ ali-
qua tali respectu illiꝰ verbi tũc possꝫ supponere cuꝫ sit
cathegorema. ¶ Sꝫ forte ꝓ isto dr̄ q̄ iste t̄minꝰ ñ ens.
oẽ ens priuatiue significat. Sꝫ ꝯ̄ seqtur q̄ illud cõple-
xum non ens i quo ly nõ tenetur negatiue. cuꝫ isto cõ-
plexo non ens ifinito cõuerteretur q: de directo oẽ ens
priuatiue significat. q: ly nõ negatiue significat. ꝯseq̄ns
est falsum. q: iste terminꝰ: ⁊ ista oratio nõ ꝯuertuntur.
⁊ tꝫ cõsequẽtia: q: idem eodem modo significãt. ¶ Itẽ
per illud iste terminus nõ sor. solum sor. significat. cõ-
seq̄ns falsuꝫ. quia ly nõ sor. asinum significat. igitur nõ
solum sortem significat. patꝫ cõseq̄ntia ⁊ arguitur añ-
cedẽs: q: i illa propositione asinus est nõ sor. pro asino
suppõit iste terminus nõ sor. ⁊ affirmatiue verificatur
de asino. igitur asinum significat. patꝫ cõsequẽtia. q:
nõ supponit terminus ꝓ aliquo qꝺ nõ significet. ¶ Sꝫ
forte dr̄ negãdo illam cõsequẽtiam. iste t̄minus nõ sor.

asinū significat igitur nō solū sortem significat. dicitur enim forte ꝙ iste terminus nō sor. nō significat nō sortē. nec nō sortē significat. imo tantum sortem significat q̄ꝫuis asinuꝫ significet: eo ꝙ forte dicitur ꝙ asinus pōt intelligi eē nō sortes. ¶ Sꝫ ista respōsio nō ē ad propositū. q: ista ampliatione deposita perit illa responsio. ⁊ ad hāc reprobādā requirit̄ ꝙ homo potest intelligi esse asinus: sic intelligēdo ꝙ illa res que iam sit homo possit esse illa res que iam differt ab homine quod difficile esset probare: cum nihil possit itelligi eē aliud q̄ꝫ ipm sit. ¶ Item ista propositio asinus est non sor. principaliter significat asinum esse nō sortem. igitur predicatū eius principaliter significat nō sortem: q̄ꝫuis ꝺm istam responsionem adhuc non sit verū ꝙ iste terminus nō sor. nō sortem significet. ¶ Item asinus est significatū istius termini nō sor. igitur non tantū sortes: Vel sic. asinus est significatum istius termini nō chymera. igitur non tantū chymera. Ideo loquitur illa respōsio tāquā nō faciens ad propositum. ⁊ arguitur ꝙ iste terminus non sortes nō sortem significat: quia rē que est non sor. ille terminus non sor. significat. vnde iste terminus nō sor. de pluribꝰ p̄dicat̄ q̄ꝫ iste terminꝰ nō hō: ⁊ iste terminꝰ nō hō de pluribꝰ q̄ꝫ iste terminꝰ nō aīal. ⁊ sic de a'ijs per ordinē in significando fit arbor euersa. igit̄ non solum sortes est significatū illius termini nō sor. Ideo cōcluditur ꝙ solū nō sor. est significatū illius termini non sor. ⁊ solū nō homo est significatū illius termini nō homo. ⁊ solū nō substātia est significatū illius termini nō substātia: sed li nō ens nullum apprehendit significatū nec potest cōprehēdere nō data noua significatiōe illiꝰ. iō iste terminꝰ uocalis aut scriptus nō ens. nulli termino mentali subordinari pōt. nisi facta noua iposītiōe. ⁊ ex illis sequit̄ ꝙ li nō ens nō est terminus: quia non est pars oratiōis. tenet ꝯña ista ꝑ tertiā suppositionē. Ex quibꝰ adhuc cōcludit̄ ꝙ ista cōplexa vocalia aut scripta nō ens potest itelligi. nō ens est. nō sunt ꝓpositiones: quia nullis ꝓpositiōibus subordinari possunt. nō data noua iposītiōe. Et sic ē de illis ita verū ē de talibꝰ nō imagiabile ē. nō itelligibile est. nō itellectū est. eo ꝙ ista q̄ ponūtur ꝓ subiectis nō sunt ꝑtes oratiōis. Et si cōtra arguit̄. q: sequit̄ tātū itellectū est itellectū. igit̄ itellectum ē itellectū ⁊ nihil nō itellectū ē itellectū. tꝫ ꝯña ab exposita ad suā copulatiuā exponētē. ⁊ igit̄ ꝯñs illiꝰ ē ꝓpō. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝺm ꝑe partis ꝯñtis ē ꝓpō. ⁊ ita arguitur. de ista nihil nō ens ē ens: q̄ est exponēs illiꝰ. tātum ens est ens. ¶ Itē cuilibet ꝓpōni pōt assignari ꝯdictoriū: q: qcqd cōtigit affirmari cōtingit negari ⁊ eꝯ. igit̄ cuilibꝫ t̄mio icōplexo pōt assignari ꝯdictoriū: q: ꝺ quolibet dr̄ alterꝝ ꝯdictoriorū ⁊ de nullo simul. igr̄ illi t̄mini sīt ꝯdictorij ens ⁊ nō ens. q: nō vr̄ ꝙ alter t̄minꝰ ꝯdicat illi termio ens q̄ꝫ iste terminus nō ens. ¶ Sꝫ ad p̄mū dicit̄ ꝙ iste due exponētes illaꝝ ꝓpōnum duaꝝ debēt capi ꝑ negationē sic. nihil quod nō est ens est ens. nihil quod non est intellectū est itellectum ꝓpter cām dictā. ¶ Ad ꝺm dr̄ negādo ꝯñam q: nō valet ut sequit̄ ex dictis. ⁊ cōcedit̄ ꝙ de quolibꝫ dr̄ alterꝝ cōtradictoriorū: sꝫ illa nō sunt cōtradictoria ens ⁊ nō ens. ⁊ sicut iā dictū ē de isto vocali aut scripto nō ens ita dicēdum est de talibus malū ē. falsum est. si illud vocale falsum ponatur ꝓ opposito illiꝰ termini verum q̄ capitur ꝓ termio prime itētionis vt. s. ē terminꝰ trāscēdens. ⁊ ly malum: vt opponit̄ illi termio bonuꝫ. q: sic accipiēdo nō sūt iste ꝓpositiones. falsuꝫ ē. malū est. verē tn̄ ꝙ modus loquēdi admittit tales fore ꝓpōnes ꝓpter breuiloquum. ⁊ exprimere multa que cū breuibꝰ vocibꝰ nō tātum faciliter exp̄merētur. vnde per tales. nō ens ē. itelligimꝰ q̄liter per illam qꝺ nō est ens ē. per istaꝫ. falsuꝫ ē. intelligimus taliter qualiter per istam qꝺ nō est verū: aut vera res est. sꝫ i veritate modus loquēdi nō est verus: neqꝫ cōgruus. Ex qbꝰ cōcludit̄ vltra ꝙ hoc complexum vocale. nō est. nō subordinat̄ alicui simplici actui. quia quelibꝫ ꝑs oꝛōnis vocalis: aut scripte subordinat̄ mētali sibi sinonime. nam si fit i mēte hec negatio. non. ⁊ postea ponat̄ secum verbum substātiuū puta actꝰ componēdi ex illis duobꝰ nō fit vnꝰ actus. ¶ Itē nulle due ꝑtes vnq̄ꝫ subordinātur vni sole. q: tūc vnamet ꝑs oꝛōnis hr̄et duos mōs generales significādi duaꝝ ꝑtium oꝛōis. ⁊ sic q̄ rōe foret i vna ꝑte oꝛōis foret i duabꝰ. Et sicut iā sumꝰ locuti de infinitis termis: ita dicēduꝫ ⁊ de p̄uatis: q: illi termi vacuus. iniustus tenebra. ⁊c̄. subordinātur simplicibꝰ termis eoꝝ sicut eorum opposita aliter nulliꝰ ꝑtis oꝛōnis sūt si subordiarēt̄ cōplexis. ¶ Sꝫ ꝯtra. q: ille terminꝰ iniustus priuatiue suū habitū significat. similiter ille t̄minꝰ vacuū significat locū nō repletuꝫ corpore. ⁊ iste t̄minꝰ tenebra rē priuatā luce. aut lumine significat. igit̄ ⁊c̄. Dr̄ negādo duas vltimas ꝯsequētias. sic. n. arguitur. ꝙ illi termi plenū album longum termis complexis subordinātur. nam iste terminus plenū locum plenum corpore significat. ⁊ iste t̄minus albū rem habētem albedinē significat. eā denominare sufficiētem. ꝯñs tamē ē falsum. q: ille terminꝰ albū siue lōgum sūt termi simplices. aliter nullꝰ t̄minꝰ cōnotatiuus vocalis: aut scriptꝰ subordinarēt̄ mētali simplici. añs tamē p̄me ꝯñtie ē falsum ꝙ iste terminꝰ iniustus siue iniusticia p̄uatiue suū habitū significat. q: iste terminꝰ iniustꝰ positiue significat vitiuꝫ qꝺ ē iniusticia. Tn̄ ꝓ vere priuatis ē aduertēdū ꝙ lꝫ hec p̄pō. in. itret cōpositionē. tn̄ i cōpositōe nihil significat. nec modū significādi addit vocabulo cuiꝰ efficit̄ ꝑs. q: tē ꝑtes significarēt i ꝯpōne vnaq̄qꝫ sicut añ. Verꝫ tn̄. q: ꝯsueuimus scire qd vocabulū significaret ex ꝯpōnē cū veniūt duo vocabula i ꝯpōne vocabulū illꝺ resultās dicimꝰ significare: aut ꝯnotare illud qꝺ iste due dictōes significāt ꝑ se sūpte anq̄ꝫ itrarēt ꝯpōnē: Et cū isto mō loquēdi processerūt multi grāmatici positiui. ⁊ ꝓcedit modꝰ loquēdi cōis. q̄ sepe capit vocabulū ꝯpositū ꝓ oꝛōe. sꝫ tūc nō ē vnū vocabulū. sꝫ oꝛō. sic ꝑꝫ exq̄site igrēti. vn̄ ꝑtes illiꝰ cōpositi respublica nō significāt i ꝯpōne vnaqueqꝫ ꝑs sic añ. sicut neqꝫ ꝑtes nōis īfiniti hec remanet aliqd de significatione: aut ꝺ significatōibꝰ ꝓut sūt ꝑtes illiꝰ. q: tē subordiarēt̄ illꝺ vocabulū oꝛōni cuiꝰ ꝑtes significāt sepate ⁊ sic n̄ eēt nomē. Sꝫ i hoc differt nom̄ cōpositū vocale aut scriptū a simplici. q: ꝑtes nōis ꝯpositi significāt añ cōpōnē. sꝫ i ꝯpōne nullo mō significāt. nomis ꝟo simplicis nec significāt itꝰ nec ex. Cōtrarioꝝ āt termioꝝ ⁊ relatiuoꝝ significata ⁊ significatōes satis patēt.

Sed iam pro significatio-

ne propositionis aliquid videatur presupponendo pri mo ꝙ signuʒ vl'e nihil significat. neqȝ particulare sicut ly ois nullus ⁊ ly aliqs. ¶ Itē hoc vbū est nihil ṗnci- paliter significat. nec significat eē. q2 si ṗncipalr̄ signifi caret eē. ⁊ hoc ifinitū eē ṗncipaliter significat eē sequr ꝙ ly est ⁊ ly eē ꝯuerterētur. ¶ Iteʒ si ly est ṗncipaliter significaret eē. tūc ly est posset itelligi sine extremis op- positū tamē ꝯtis ponit Aristo. ṗmo peryermenias. ¶ Itē iste oīones forēt itelligibiles ⁊ ꝯgrue sic itelligēdo ⁊ significādo currit est bonū. est est aliqd. q2 iste soluʒ si- gnificāt tm̄ q̄ʒtū currere est bonū. aliqd est eē. Ex qbus ꝯcludit̄ ꝙ nullū est significatū huius cōplexi ois hō. si- cut nec illius nullus hō. pȝ q2 illius t̄mini ois nulluʒ est significatū. igit̄ illi⁹ t̄mini ois ⁊ illi⁹ t̄mini hō. nullū ē si- gnificatū. si. n. aliqđ ponat̄ significatū hui⁹ toti⁹ cōple xi ois hō. pp hoc ꝙ illud ē significatū ptis: ꝑ idē aliqđ ē significatū hui⁹ cōplexi hō asin⁹. ꝯn̄s falsū. q2 nec hō. nec asin⁹. nec aggregatū ex his. ⁊ ꝑ idē ꝯcludit̄ ꝙ nullū est significatū talis cōplexi aliqs hō. Quibus datis seq- tur ꝙ nullius affirmatiue vlis aliqđ est ṗncipale signi ficatū. pȝ q2 istius ois hō est aial. nullū est significatū. pȝ q2 illius sincathegorematis. ois. nullū est significatuʒ. ⁊ sic dr̄ de vli negatiua. ꝙ illius nullū est significatū. Et ex ꝯsili fundamēto ponit̄ ꝙ nullius particularis affir- matiue aut negatiue est aliqđ significatū. De idefinita etiā ⁊ singulari affirmatiua vel negatiua ꝓbabilr̄ po- nimus. ꝙ nullū est significatū vt istius. hō ē aial. aut il- lius. sor. ē aial. q2 ly est nihil significat ex scđa suppōne. igr̄ nullū ē significatū illoꝝ triū t̄minoꝝ. hō ē aial. ꝯn̄a pȝ. sicut sequr. nullū est significatū illius t̄mini chyme ra. igr̄ nullū est significatū illius t̄mini chymera. ⁊ illi⁹ t̄mini hō. sic ēt seqr̄ nullū ē significatū illi⁹ t̄mi adā. igr̄ nullū ē significatū isti⁹ t̄mini adā ⁊ isti⁹ t̄mini ē sil' ꝯiū- ctoꝝ. sic etiā ille ꝯn̄tie valēt ex eodē fundamēto. s. nul- lū est significatū istius t̄mini est. igit̄ nullū est significatū istius t̄mini est ⁊ illius t̄mini hō. cū ly est nō plus signi ficet in vna ꝓpōne q̄ʒ in alia nec aliqd significet in vna qđ nō significet in alia si aliqd significet. ⁊ sicut arguit̄ de illa idefinita sic arguitur. de q̄libet idefinita vel sin- gulari. Sed forte ꝯtra istā positionē arguitur. q2 illa da ta sequr ꝙ aliq̄ est ꝓpō affirmatiua vera sine t̄mino ampliatiuo cuius subȝ ꝓ nullo supponit. ꝯn̄s falsum. ⁊ arguitur ꝯn̄a. de tali ꝓpōne. ꝙ deus est ē veꝝ. q2 ista oīo ꝙ deus est. q̄ est subȝ in ista ꝓpōne nihil significat. igr̄ ꝓ nullo supponit. pȝ ꝯn̄a. ⁊ an̄s sequr ex suppōne. ¶ Itē illa positiōe data sequr ꝙ nō sicut est aliq̄ ꝓpō significat. q2 nō aliqualr̄ eē aliq̄ ꝓpō significat. ¶ Itē illo dato sequr ꝙ nullius vbi est aliqđ significatū. ⁊ ꝑ ꝯn̄s forte eē. nō est significatū illius oīonis sor. est. Sed ad ṗmū dr̄ ꝓbabilr̄ ꝯcedēdo qđ ifert̄ nec est iconueni- ens illud vbi assumatur oīo ꝓ subo oīonis. q̄ oīo nihil significat. Sed q̄ʒuis ista positio sit ꝓbabilis tm̄ in mul- tis est inutilis ad exṗmendū mētis cōceptum. nec est ipsa ꝯn̄s ad ṗus dicta. ⁊ ideo ponēda est ista positio de signi ficato ꝓpōnis facilis ⁊ vtilis apud cōeʒ modū loquen di. eēt enim nimis difficile fm̄ illā positionē ⁊ loq ⁊ vi- uere. Et dr̄ ṗmo ꝙ nullius ꝓpōnis false est aliqđ signi ficatū. itelligēdo sic ꝙ tales ꝓpōnes false. tu es asinus. tu nō es hō. nō ē aliqđ significatū. puta hoieʒ eē asinū. te non esse. qđ exprimat per orationem infinitam datā isti correspōdentē. Nullius etiā negatiue est per illū mo dū aliqđ significatū. sicut nec illius negatiue puta te nō eē asinū. nō est significatū illius. tu nō es asinus. q2 te nō eē asinū. nō est neqȝ pōt eē in reꝝ nā. Et si arguit̄. ꝙ tu nō existēs asinus es. igit̄ te nō existentē asinū es. negat̄ ꝯn̄a. q2 in an̄te tenet̄ ifinite. ⁊ in ꝯn̄te negatiue. sed non minus negat̄ an̄s. q2 ly nō exn̄s est adiectiuū ad ly asi- nus. ⁊ idē est dicere tu nō existēs asinus es. ⁊ tu asinus nō existēs es. qđ est ipol'e. Nullius affirmatiue de p̄te- rito vere cuius subȝ supponit ꝓ re q̄ nō est solū. aut de futuro. aut de posse est aliqđ tale significatū ad moduʒ dictū. vt lȝ adā fuit ⁊ antixp̄s erit. nō tm̄ ē adā fuisse. nec antixp̄ȝ fore. lȝ bn̄ alicuius taliū significatum fuerit aut erit. vt adā fuisse fuit. lȝ nō cuiuslibet taliū significatū sit vel fuerit vt huius hoc istās fuit demōstrato istanti p̄- senti. nullū est nec fuit significatū. q2 hoc instās fuisse nō est neqȝ fuit sicut nullum instās fuisse fuit. Sȝ cuiuslibȝ ꝓpōnis vere affirmatiue cathegorice de presenti cuius subȝ supponit sine t̄mino ampliatiuo significātis ex cō positione suoꝝ t̄minoꝝ significatum est in reꝝ nā. vt q2 hec est vera hō est sic significādo. ideo hoieʒ eē est eius significatū. ⁊ sic de alijs. Veꝝ tm̄ dr̄ ꝙ nullius ꝓpōnis est aliqđ significatū ṗncipale. sicut huius hō est. q2 isti⁹ t̄mini hō nō est aliqđ significatū ṗncipale sicut nec ali- cuius t̄mini cōis est aliqđ significatū ṗncipale. nec isti⁹ sor. est. q2 nullū est significatū ṗncipale huius verbi est. igit̄ nec aliqđ est significatū ṗncipale. illoꝝ duoꝝ t̄mi- noꝝ est. ⁊ sor. Et si arguit̄ ꝙ alicui⁹ negatiue significa- tū est. ad itellectū datū. q2 nullā chymerā eē est. ⁊ nullaȝ chymerā eē est significatum illius negatiue. nulla chy mera est. igit̄ significatū alicuius negatiue est. pȝ ꝯn̄a. ⁊ maior ⁊ minor arguit̄. q2 vtriusqȝ ꝯdictoriū est falsuȝ . s. aliq̄ȝ chymerā eē est. ⁊ aliq̄ȝ chymerā eē est significa tū. ¶ Itē ꝯdictoria idē significāt vt supra cōcedit̄. sȝ nō eodē mō. q2 ꝯdictio est eiusdē de eodē: sed significatū il li⁹ tu nō es. ē. igr̄ ⁊ significatū illi⁹. tu nō es ē. ¶ Ad ṗ- mū dr̄ tenēdo vtrāqȝ ṗmissaꝝ ꝓ vniuersali negatiua cō cedēdo an̄s. ⁊ negādo ꝯn̄aȝ. sicut ⁊ ille sunt vere. nullā chymerā eē est veꝝ. ⁊ nullā chymerā eē ē oē ens. ⁊ nō valet ꝯn̄a. q2 arguit̄ ex puris negatiuis. Si tm̄ in an̄te negatio nō cadat nisi sup ifinitū modū. negat̄ an̄s. sicut negat̄ illa chymerā nō eē est. nō cadēte negatiōe nisi su pra ly eē. ¶ Ad aliā formā dr̄ ꝙ alicui⁹ negatiue signi ficatū est. sicut superi⁹ cōcessum est. ad itellectū tm̄ exp̄ssū nō ē significatū negatiue. ꝑ hūc. s. modū. q2 te nō eē nō est significatū huius negatiue tu nō es.

Adhuc videam⁹ si significabile cōplexe sit idē qđ significabile incōplexe. ꝓ quo ṗmit tit̄ ꝙ significabile icomplexe. ex eo dr̄ significabile icō- plexe. q2 ip̄ȝ est aptū significari icōplexe. i. per vnū t̄mi nū. Significabile vero cōplexe est qđ est aptū natū si- gnificari cōplexe. i. per oīonē. ¶ Ex qbus pȝ. ꝙ omne ens est significabile icōplexe. q2 omne ens est aptū natū significari. ⁊ significat̄ ꝑ istū t̄minū ens icomplexū. ⁊ q2 etiā omne est aptū significari ꝑ oīonē. ideo omne ens ē cōplexe significabile. an̄s pȝ. q2 per istā oīonē. exn̄s ali- qd. omne ens est significabile. Ex qbus pōt cōcludi ꝙ omne icomplexe significabile est cōplexe significabile. ⁊

ecõtra. ¶ Ve℞ tñ lz ista sint vera antiq ꝑ illud dubiuz voluerũt itelligere vt℞ significatũ ꝓpositiõis vere sit significatum alicui⁹ suorum termio℞. puta subiecti: aut predicati. vtrum .s. subz illius. de⁹ ē. significet idez oio qȝ hec tota ꝓpositio. de⁹ ē. ꝛ sic de q̃uis alia ꝓpõne vera significatum habẽte. ¶ Ad dubiũ ē rñdendũ ꝙ alicuius ꝓpõnis significatũ ē significatũ sui subiecti vt illius. modus ē aliqualr ec̄ ē: ꝛ hui⁹ aliquod aliqualr est. ꝛ sic de alijs. Sz nũqd sic sit de qualibz ꝓpõe habẽte significatum ē dubium. ē. n. magna difficultas scire vt℞ ec̄ distiguatur ab essẽtia. ꝛ vtrũ deũ ec̄ qȝ ponit significatũ hui⁹. de⁹ ē. sit ipa ec̄ntia que est deus.

¶ Explicit tractat⁹ de termis priuatiuis.

¶ Incipit tractatus sillogismorum.

Quãuis ois argumẽtatio sit ꝓpositio ypothetica. tñ solum de rõnalib⁹ ꝛ ꝯditiõalibus ypotheticis: nũc pricipalit itẽdimus. Et dicem⁹ pͥmo ꝙ i quattuor figuris ꝯtigit sillogismos ordinari. q: multiplicitas figura℞ attenditur penes multiplicitatem ordis termini medij. sed quadruplr termin⁹ medius ordinatur. igit quattuor sũt figure. Qua℞ pͥma ꝯtiet ꝗndecim formulas subijciẽdo ꝛ predicãdo medium. ¶ Prima cõstituit ex tribus ꝓpõnib⁹ affirmatis. vt oē aial rõnale ē risibile. ois homo ē aial rõnale. igit ois homo ē risibilis. q̃ formula solet designari ꝑ dictionẽ istaz barbara. ¶ Secũda formula hz premissas mõ dcõ ordiatas cõcludẽs pticularem affirmatiuam ꝯñtis vel ifinitaz ꝑme formule quã posuim⁹ ꝛ hãc barbari solem⁹ nomiare. Põt ēt vtraqȝ formula p̄missarum ꝯclusionem cõcludere de icõsueto modo loquẽdi. ¶ Tertia formula ꝯstat ex maiori vniuersali negatiua ꝛ minori vlı̄ affirmatiua ꝯcludẽtib⁹ vlẽm negatiuaz. vt null⁹ hõ ē irrõnal' oē risibile est homo. igit nullũ risibile ē irrõnale. ꝛ illaz solem⁹ appellare Celarẽt. põt ēt ex predcis ꝯcludi pticularis negatiua illi⁹ ꝯñtis p̄dicte formule quã formulam possum⁹ appellare Celarẽt. ꝛ ꝯcludit cõclusionez suam de icõsueto mõ loquẽdi. ¶ Quita vero formula per hãc dictionẽ. darij designatur ꝯcludẽs cõclusionẽ de ꝯsueto ꝛ icõsueto mõ loquẽdi. ¶ Sexta formula ꝑ istam dictionẽ. Ferio. habet vtroqȝ modo dcõ concludens. ꝛ supradicti modi directe ꝯcludunt. ¶ Septima ꝯcludit ex eisdem premissis idirecte ꝛ tãtum dr̄t a ferio quãtum dabitis a darij. ꝛ volo istam appellare Ferios. ¶ Octaua forma q̃ baraliptõ appellat seqt ex barbari cõuertẽdo eius ꝯclusionem eã. s. idirecte concludẽs. ¶ Nona formula celãtes appellat q̃ seqt ex celarent idirecte ꝯcludens. Ex q̃ seqt decima q̃ celãtos appellat ꝯcludẽdo pticularem. aut idefinitam cõclusiõis isti⁹. Undecima ꝑ istã dictionẽ dapitis signat. ꝛ sequitur ex formula darij idirecte ꝯcludendo. Duodecima formula ex vlı̄ negatiua ꝛ vlı̄ negatiua ꝯcludẽdo idirecte pticularẽ negatiuaz habet. que fapesmo dici solet. Ex q̃ seqt tertiadecima formula. que dicet fapesmos ꝯcludẽdo cõclusionẽ dcẽ forme idirecte: ꝛ de iconsueto mõ loquẽdi. vt sic arguẽdo ois hõ ē aial: ꝛ nulla arbor ē homo. igit quedã arbor aial ñ ē. Quartadecima formula designat per tres p̄mas sillabas hui⁹ dictiõis frisesomo℞. Ex q̃ seqt ꝗtadecima ꝯcludẽs directe cõclusionẽ de icõsueto modo loquẽdi. vt quoddã aial est substantia. nullũ accñs ē animal. igitur quoddaz accidens substantia non est.

Sed forte ꝯ arguit ꝓbãdo ꝙ p̄ma formula nõ sit bona: q: nõ seqt. oē aial pret hoiez ē irrõnale. ois homo ē aial. igit ois homo pret hoiez ē irrõnalis. ꝯñs. n. ē impõle añte existẽte vero. ¶ Itẽ nõ seqtur oē. a. icipit ec̄ ve℞: ꝛ oē. b. ē. a. igit oē. b. icipit ec̄ veruz. vt posito ꝙ. a. ꝯuertat cũ illo cõplexo ꝓpõ affirmatiua. icipiẽte oi ꝓpõne affirmatiua ec̄ vera. ꝛ. b. cũ hoc complexo ꝓpõ affirmatiua de 3ͦ adiacẽte. ꝛ sit ois ꝓpõ ꝺ secũdo adiacẽte affirmatiua: sz icipiat. c. ꝑ imaginatiõez ꝓpõ affirmatiua de 3ͦ adiacẽte ec̄. per remotionẽ de p̄ñti. ꝛ nõ icipiat ec̄ vera. ꝛ pz tũc ꝙ aliquod. b. nõ incipit ec̄ ve℞. ¶ Item nõ seqt. oē. a. ē. falsum. ꝛ oē. b. est. a. igit oē. b. ē falsum. posito. n. ꝙ. a. ꝛ. b. sint noia isti⁹ ꝯñtis hui⁹ sillogismi fci. ē añs ve℞ ꝛ ꝯñs falsum. ꝯñs. n. se falsificat: ꝛ nõ añs. sit. n. illa ꝯña i mẽte sic significãs ꝛ pz ꝓpositũ. ¶ Itez nõ seqt. oē qȝ ē. a. ec̄ntia ē pr̄. ois filius ē aliqd qȝ ē. a. essẽtia. igit ois fili⁹ ē pr̄. añs. n. est ve℞ ꝑ hoc ꝙ nihil p̄ter prēm ē fili⁹. saltē i diuis: q: pr̄ nõ est aliud a filio. ꝯñs aũt ē hereticũ. ¶ Item arguit ꝙ illa formula q̃ dr̄ darij nõ sit bona. q: iste sillogism⁹ nõ ē bonus. qcq̃d predicat i añte. a. ꝯñe predicat i ꝯñte eiusdē. sz idē de seipo: aut ꝯuertibile de cõuertibili predicat in añte. a. ꝯñe. igit idē de se ipo: aut ꝯuertibile de ꝯuertibili predicat in ꝯñte eiusdem. ꝛ iste sillogism⁹ ē i darij. igit ꝛc̄. pz ꝯña ꝛ minor. ꝛ arguit maior. q: añs dci sillogismi ē ve℞: ꝛ ꝯñs falsuz. sit. n. a. ista ꝯña asin⁹ ē asin⁹. igit tu es asin⁹ te demõstrato. ꝛ pz tũc ꝙ qcq̃d predicat i añte. a. ꝯñtie predicat i ꝯñte eiusdē: aut conuertibile. ēt pz ꝙ idem predicat de se ipo: aut ꝯuertibile de conuertibili i añte ipsi⁹. a. ꝯñe. ꝯñs tñ dati sillogismi ē falsum. s. ꝙ idē ꝺ se ipo: aut ꝯuertibile de ꝯuertibili p̄dicat i ꝯñte eiusdem. ꝛ sic valeret. tũc. a. ꝯña. ꝛ ꝯñs foret verum sicut añs: q: cõuerteret cũ eo. ¶ Item nõ sequitur ois hõ preter sor. currit. sor. vl' plato ē homo. igitur sor. pret sortem currit. vel cõcludatur ꝙ plato p̄ter sor. currit. igit ꝛc̄. ¶ Itez nõ seqt icipit ois hõ ec̄ sor. sz sor. ē hõ. igr̄ icipit sor. ec̄ sor. q: posito ꝙ iã nõ sit nisi sor. q añ fuerit ꝛ ēt imediate añ istãs qȝ est p̄ñs fuerit alij homines cũ sorte. ē añs sillogismi ve℞: ꝛ ꝯñs falsuz. ꝛ iste sillogism⁹ ē i darij: q: maior ē vlı̄s affirmatiua. ꝛ minor ēt. ita q̃lis ꝛ quãta sicut dz ec̄ ē. igit ꝛc̄. ¶ Item nõ seqt ꝓmittit ois denarius tibi: sz a. ē denarius. igitur ꝓmittit. a. tibi. q: añs vt pz i casu ē ve℞. ꝛ ꝯñs falsuz. igr̄ ꝛc̄. ¶ Item nõ seqtur ꝯtingẽter oē itelligens ē deus. sz deus ē itelligens. igit contigenter deus est deus. ¶ Item nõ seqtur omnis homo ē animal. solus sor. est homo. igitur solus sor. est animal.

Ad primum dr̄ ꝙ illud argumẽtum factum ex illis exceptiuis non ē in barbara. q: maior nõ est simplex affirmatiua. nec ꝯñs. qȝ tñ reqritur. ¶ Ad 2ͫ dr̄ ꝙ ad hoc ꝙ aliquis sillogism⁹ sit bon⁹ i aliqua figura reqritur ꝙ ēmini nõ stent magis ample i premissis q̃z i cõclusione. neqȝ e℞. qȝ nõ ē ibi. ¶ Ad tertiũ dicetur i insolubilibus. ¶ Ad

quartū dicitur ꝙ de forma solū sequitur ꝙ omne qđ ē filius est pater. ⁊ hoc ē verū i diuinis. ¶ Ad reliquū dr̄ negando istum sillogismū eē in darij. s. quicquid predicatur in añte. a. cōsequentie predicat̄ i consequēte eiusdem. sed idem de seipso predicatur i añte ipsius. aut cōuertibile de cōuertibili. igitur idem de seipso aut cōuertibile de conuertibili predicatur in cōsequente eiusdē. q̄ plus predicatur in minori q̄ȝ subijciatur in maiori. q̄ iste terminus. de seipso. non potest tenere se a parte subiecti illius minoris. cum regatur a parte post. ¶ Ad alias formas simul. dicitur ꝙ ad hoc q̄ valeat sillogismus i darij oȝ ꝙ subiectum maioris stet mobiliter distributiue. aliter non valet consequētia. sicut neqȝ in alijs sillogismis in quibus maior est vl̄is affirmatiua. ¶ Et si forte arguitur ꝙ istoꝝ sillogismorū nō reperiūtur antecedentia vera cōsequētibus existentibus falsis. q̄ tunc eēt dare vl̄es veras q̄ꝝ oēs singulares eēnt false. dicitur concedendo cōclusionem. ¶ Ad aliā formā cū arguitur ꝙ iste sillogismus non valet ois homo est animal. solus sor. ē homo. igitur solus sor. est aial. Dicitur ꝙ iste sillogismus non est sillogismus nec ꝯña. q̄ cuiuslibet cōsequentie antecedēs est verum vel falsuȝ. Unde ad hoc ꝙ aliquis sit sillogismus. requiritur ꝙ antecedēs sit copulatiua ⁊ cōseqūēs sit ꝓpō cathegorica. si habuerit expressos termios: ⁊ principalis nota totius orōnis sit li ergo. vel igitur. nā si pricipalis nota i in hac ypothetica ois homo currit. ⁊ tu es homo. igit̄ tu curris sit li. ⁊. tūc ista ypothetica non est ꝯña: sȝ vna copulatiua: cuius prima pars est vna cathegorica. et s̄a est ypothetica que nō est bona ꝯña. puta ista tu es homo. igitur tu curris. Uerūtamen lȝ ponat̄ li. ⁊. sic arguēdo. ois hō currit ⁊ solus sor. est hō. igit̄ solus sor. currit. adhuc nō est bonus sillogismus. q̄ i darij si minor sit exclusiua oportet exclusionē demere i cōclusiōe. ideo bene sequitur ois hō est aial ⁊ solus sor. ē hō. igit̄ sor. est animal. Ex p̄dictis. igitur pōt patere ꝙ prima figura nō sillogizat ex puris negatiuis s̄m aliquā formularū. nec ex puris p̄ticularibus: aut indefinitis: ac singularibus. pȝ ēt ꝙ octo modos hȝ directe ⁊ septē indirecte cōcludētes. ¶ Itē pȝ ꝙ p̄ria figura cōcludit oē genus ꝓblematis. affirmatiuum. ⁊ negatiuum vniuersale. particulare. ⁊ indefinitum ⁊c̄.

¶ Secunda figura.

Ecunda figura habȝ sexdecim mōs. i quorū q̄lib; medium p̄dicat̄ i vtraqȝ ipsaꝝ premissarū. quoꝝ primus signari solet p istā dictionē: cesare. integer ex maiori vl̄i negatiua miori vl̄i affirmatiua ⁊ cōclusione. vl̄i negatiua: directe conclusa. vt nullus hō est lapis oē marmor ē lapis. igit̄ nullū marmor ē hō. Secūdus modus haberi pōt ex dictis p̄missis. cōcludēdo p̄ticularē cōsequētis q p istā dictionē. Cesaro. signat̄. Terti⁹ mod⁹ habet̄ si ex datis p̄missis cōcluderē vl̄ēm negatiuā idirecte: quē volum⁹ p istā dictionē cesares signare. Et q̄rtus mod⁹ sequit̄ ex cesares q. s. cōcludit indirecte p̄ticularē ꝯñtis ei⁹: quē p istā dictionē cesaros assignam⁹. ⁊ p̄ter formalē modū arguēdi ꝯcludit vtraqȝ illaꝝ ꝯclusionē de inconsueto mō loq̄ndi. sicut ⁊ i alijs multis accit. Seq̄ns forma ex maiori vniuersali affirmatia ⁊ mior vniuersali negatiua directe cōcludit vniuersaleȝ negatiuā. q̄ solet Camestres appellari. Alia ē forma seq̄ns ex illa quam Camestro dicem⁹. Et ex vtraqȝ illaꝝ seq̄tur vna alia formula. q̄ ex p̄ma seq̄t̄ Camestre. cōcludendo. s. vl̄ēm negatiuā idirecte de inꝯsueto mō loquēdi. ⁊ eodē mō ex camestro seq̄t̄ camestros. ⁊ hēmus octo. Itē alia forma dici solet festino. q̄ cōcludit p̄ticularem negatiuā directe. ⁊ si idirecte cōcludim⁹ aliā formā acq̄rim⁹. quā festinos appellam⁹. pōt q̄nqȝ sillogizari ex maiori p̄ticulari affirmatiua ⁊ miori vl̄i negatiua cōcludēdo directe vt hō ē aial: ⁊ nullus lapis ē aial. igr̄ lapis homo nō ē quē modū fisteno dicem⁹. Et si idirecte cōcluserim⁹ aliū modū faciem⁹ ex datis premissis. quē fistenos appellam⁹. Reliquus modus q Baroco dr̄. ꝯstat ex maiori vl̄i affirmatiua: ⁊ miori p̄ticulari: aut singulari: aut idefinita negatiua. non. n. refert i his modis accipe p̄ticularē vel singularem. ꝯcludēdo p̄ticularē: seu singularē negatiuaȝ. Ex quo ineniri pōt alter modus idirecte cōcludens de icōsueto mō loq̄ndi quē Barocos appellam⁹. ¶ Itē pōt ex maiori p̄ticulari: aut singulāri negatiā ⁊ miori vniuersali affirmatiua. directe cōcludi p̄ticularis: aut singularis negatiua i hac figura quē modū possum⁹ nominare Baroco. Ex isto seq̄tur barocos idirecte concludens. Habȝ igit̄ s̄a figura mōs octo directe cōcludētes. ⁊ octo idirecte ꝯcludētes. Ex qb⁹ pȝ ꝙ ista figura multū differt a p̄ma. cuȝ hec figura nō concludat: nisi duo genera ꝓblematū. s. vl̄eȝ ⁊ p̄ticularē negatiuā. igr̄ s̄m istā figurā nō pōt fieri optia demōstratio cū ois talis sit affirmatiua ⁊c̄.

¶ Tertia figura.

Figura seq̄ns formas hȝ. xx. i vnaquaqȝ p̄missaꝝ mediū t̄minū subijciēdo. Prima ex duab⁹ vl̄ib⁹ affirmatis p̄ticularem: aut singularē affirmatiuam directe ꝯcludentib⁹ efficitur. quā solem⁹ nominare darapti. vt ois hō ē aial. et ois hō ē risibilis. igit̄ risibile ē aial. Secūd⁹ modus nascit̄ ex p̄mo idirecte concludēs quē daraptis appello. vt ois homo ē risibilis: ⁊ omnis homo ē aial. igit̄ risibile ē aial. q modus idirecte ꝯcludit. Ali⁹ modus ē quem felapton dicunt perfectus maiori vniuersali negatiua. ⁊ minori vl̄i affirmatiua p̄ticularem negatiuā: aut idefinitā directe concludentibus: vt null⁹ hō est asinus: ⁊ ois hō ē aial. igitur quoddaȝ aial nō est asinus. Ex quo seq̄tur alter q felaptos eē pōt. q idirecte concludit de iconsueto mō loquēdi. Ex felapton vero aliū moduȝ ꝓbāt. quē dicem⁹ fampleto. sic. ois homo ē aial. ⁊ nullus hō ē asinus. igr̄ asinus aial non ē. concludentē de incōsueto mō loquēdi. Ex quo alius seq̄tur quem fampletos appello. de inconsueto mō loquēdi idirecte concludens. ⁊ reducetur fapletos. ad fampleto ꝯuertēdo simpliciter conclusionē. saltem de iconsueto mō loquēdi. sicut fampleto ad felapton p premissarum trāspositionē sicut felapton ad ferio reducitur mō suo. ⁊ ita de alijs modis iuentis. Seq̄ēs modus est disamis p̄sect⁹ ex maiori p̄ticulari affirmatiua:

⁊ minori vl̄i affirmatiua cõcludens directe ꝑticularem affirmatiuã. vt homo ẽ aial. ⁊ ois homo ẽ substantia. igit̃ substãtia ẽ aial. Ali⁹ modus fit ex eisdez ꝑmissis cõclusionẽ idirecte concludens. s. aial ẽ substãtia q disami appellari põt. Seq̄ns forma ẽ datisi. Ex q̃ seq̃t datisis idirecte cõcludens. Alia forma ẽ perfecta ex maiori idefinita: aut ꝑticulari negatiua. ⁊ minori vl̄i affirmatiua. ꝑticularẽ negatiuã cõcludens directe. vt quoddã aial nõ est lapis. ⁊ oẽ aial ẽ substãtia. igit̃ quedã substãtia non ẽ lapis. q̃ brocardo nominat̃. Ali⁹ mod⁹ est ex eisdẽ ꝑmissis idirecte ꝯcludens. quẽ broccardos. appello de īconsueto mõ loq̄ndi. ⁊ itelligitur iste īconsuetus modus ꝑdicãdi i formis i qb⁹ ẽ necessitas. q: i oib⁹ cauẽdum ẽ ne arguat̃ a nõ distributo ad distributũ. q: ñ erit de forma argumentũ. Seq̄ns forma ẽ brãcordo perfecta ex maiori vl̄i affirmatiua ⁊ minori ꝑticulari vel indefinita negatiua: ꝯcludens directe ꝑticularẽ: aut indefinitam negatiuã. vt ois hõ ẽ aial. ⁊ homo nõ ẽ lapis. igr̃ lapis aial non ẽ. Seq̄ns modus ex eisdẽ ꝑmissis idirecte cõcludens põt appellari brãcordos. Ali⁹ mod⁹ ꝯstat ex maiori vl̄i negatiua. ⁊ minori ꝑticulari affirmatiua. cõcludens directe ꝑticularẽ: aut indefinitã negatiuam. vt nullus hõ ẽ accñs ⁊ qdã hõ ẽ substãtia. igr̃ substãtia ñ ẽ accñs. quẽ ferison appellam⁹. Seq̄ns forma hẽri põt. si ex eisdem ꝑmissis cõcluserim⁹ idirecte. quaz ferisos appello. Alia forma ẽ ex maiori indefinita: aut ꝑticulari affirmatiua. ⁊ minori vl̄i negatiua. ꝯcludẽs directe ꝑticularẽ negatiuã: vt qdã hõ ẽ substãtia ⁊ null⁹ hõ ẽ accñs. igr̃ quoddã accñs substãtia non ẽ. quã formaz volo appellare frimeson. Ex q̃ forma possumus aliã vẽdicare si ex eisdẽ ꝑmissis idirecte cõcluserimus. vt qdam hõ ẽ suba nullus homo ẽ accñs. igr̃ quoddã accñs suba nõ ẽ. quã formã dico frimesos. Quib⁹ itellectis pꝫ ꝙ ista figura nouẽ hꝫ mõs directe cõcludentes ⁊. xi. idirecte cõcludentes. pꝫ ẽt ꝙ ista multũ differt a ꝑma: q: nõ ꝯcludit vl̄r affirmatiue: nec vl̄r negatiue.

¶ Quarta figura.

Figura q̄rta ꝯtinet. xv. mõs subijcietes ⁊ ꝑdicãtes mediũ i premissis vt ois hõ ẽ aial. ⁊ oẽ aial ẽ suba. igit̃ ois homo ẽ suba. ⁊ cõcludit̃ idirecte. ⁊ iste modus barbara nomiatur. Ex quo seq̃t alter concludẽs ꝑticularẽ: aut indefinitã affirmatiuã: ex eisdẽ ꝑmissis quẽ barbari noiam⁹ idirecte concludens. Terti⁹ modus ẽ Clamarẽt ꝯstãs ex vl̄i affirmatiua: ⁊ vl̄i negatiua ꝯcludentib⁹ indirecte vl̄cz negatiuã. vt ois hõ ẽ aial. ⁊ nullũ aial ẽ lapis. igr̃ nihil qd̄ ẽ hõ. ẽ lapis. Ex quo sequtur alt̃ modus quẽ clamarõ appello: cõcludens ex eisdẽ ꝑmissis ꝑticularez aut idefinitã negatiuã idirecte ꝯñtis isti⁹ sillogismi vocati clamarẽt. Seq̄ns modus dirami noiatur. indirecte cõcludens ex maiori ꝑticulari affirmatiua ⁊ minori vl̄i affirmatiua ꝑticularem affirmatiuã. vt tu es hõ: ⁊ ois hõ currit. igr̃ tu curris. Seq̄ns forma ẽ frimeo ex ꝑticulari affirmatiua ⁊ vniuersali negatiua indirecte cõcludens ꝑticularẽ negatiuã. vt tu es hõ ⁊ nullus homo currit. igr̃ tu nõ curris. Alia forma ẽ quã designabimus ꝑ tres primas sillabas hui⁹ dictõis Baraliptõ constãs ex duab⁹ vniuersalibus affirmatiuis. concludens ꝑticularem affirmatiuam. ⁊ sequitur illa forma ex barbari per conuersionem conclusionis ⁊ econtra. Ali⁹ modus ẽ clamẽtes. directe concludens conclusionem sillogismi vocati clamerẽt. Ex quo seqtur ali⁹ qui clamẽtos appellatur. directe concludens. Item alius modus ẽ quem volum⁹ frimeos appellari perfectus ex maiori particulari affirmatiua. ⁊ minori vniuersali negatiua concludens directe particularem negatiuaz. Sequens drimasis appelletur. concludens ex maiori particulari affirmatiua: ⁊ minori vniuersali affirmatiua particularem affirmatiuam. Sequens fempasmo dicitur. ex maiori vniuersali negatiua: ⁊ minori vniuersali affirmatiua concludens indirecte particularem negatiuam. Item alius modus dicitur fempasmos: ex eisdem premissis particularem negatiuam directe cõcludens. ¶ Penultimus modus frensison appellatur. ex maiori vniuersali negatiua: ⁊ minori particulari affirmatiua indirecte particularem negatiuam concludens. Ultimus modus frensisos appellatur. ex consimilibus premissis particularem negatiuam directe concludens. ¶ Habet igitur figura quarta modos. xv. viij. directe ⁊ septem indirecte concludentes. Ex predictis patet quomodo figura quarta potest omne genus problematis concludere: sicut ⁊ prima. Differt autem hec figura a prima in modo faciendi scire. eo ꝙ quattuor primi modi prime figure ex naturali aptitudine intellectus ab eo faciliter apprehenduntur. et ideo figura maxime faciens scire est prima. Quib⁹ acceptis patere potest ꝙ si aliqua premissarum fuerit ꝑticularis: aut negatiua. ꝯclusio ẽt erit talis ⁊ tanta.

Sed iam incidit dubium vtrum quilibet modus alterius figure alter ab vno q̃ttuor primorum prime figure possit reduci ad aliquem illorum quattuor. ⁊ arguitur ꝙ non. quia aliquis sillogismus in ferio non potest reduci ad festino. igitur aliquis in festino non potest reduci ad ferio. tꝫ consequẽtia hic. ꝑpter hoc ꝙ si aliq̄s sillogismus põt reduci ab aliquo modo ad aliquem modum: põt etiaz ab eodez ad priorem reduci. ⁊ arguitur antecedens. quia iste sillogismus omnis homo asinum non videt. ⁊ sor. ẽ homo. igitur sor. asinum non videt. ẽ sillogism⁹ i ferio. et iste sillogismus non põt reduci ad festino. ⁊ ꝑ ꝯñs aliquis sillogism⁹ in ferio nõ põt reduci ad festino. pꝫ cõseq̄ntia: ⁊ arguitur añs: q: iste non põt reduci ad festino nisi maior conuertatur simpliciter. sed maior non potest simpliciter conuerti sic significando. igitur iste sillogismus non potest reduci ad festino. ⁊ arguitur antecedẽs. q: si ista conuertatur simpliciter omnis homo asinum nõ videt. conuerteretur in alterã illarum. aut cõuertibilem. oẽm asinum videns non ẽ homo. aut i istã omnem asinum videns homo non est. sed in nullaz illarum conuertitur. q: illa in casu est vera. ⁊ quelibꝫ illarum est falsa. quia ponatur ꝙ quilibet homo aliquẽ asinum videat. ⁊ aliquem etiam non videat. ⁊ nihil videat asinum nisi homo. tunc ista est vera. omnis homo asinum non videt. ⁊ ista est falsa. omnem asinum videns non est homo. quia eius contradictoria est vera. nec in istam potest conuerti. oẽm asinum vidẽs homo non est. quia in conuersione simplici partes principales extremorum debẽt supponere eodẽ mõ. ⁊ etiaz

si sic conuerteret̃ illa simpliciter. tũc ɔcõtra valeret ar-
gumẽtum. ɔñs ẽ falsum. q: non seqtur. oẽm asinum vi
dens hõ nõ est. igitur ois hõ asinum nõ videt. igĩ ⁊c̃.
¶ Itẽ aliqs sillogismus i baroco nõ põt reduci ad bar
bara. igitur ⁊c̃. pz ɔña ⁊ añs arguit̃. q: iste sillogismus
nõ põt reduci ad barbara. ois lapis ẽ inaiatus. sor. nõ
ẽ inanimat⁹. igitur sor. non ẽ lapis. ⁊ iste sillogism⁹ ẽ in
baroco. igr̃ ⁊c̃. pz ɔña ⁊ maior arguitur. q: nõ põt iste
sillogism⁹ reduci ad barbara nisi ɔ̃dictoriũ cõclusionis
fiat premissa i barbara. sz ɔ̃dictorium cõclusionis non
põt eẽ premissa i barbara cum sit singularis. igitur ⁊c̃.
¶ Item aliqs sillogism⁹ in brocardo nõ põt reduci ad
barbara. igitur ⁊c̃. pz ɔña. ⁊ añs arguitur. q: iste sillo-
gism⁹ nõ põt reduci ad barbara. tãtũ suba non ẽ acci-
dens: ⁊ ois substãtia ẽ aliqd. igitur tm̃ aliqd non ẽ acci
dens. Iõ forte dr̃ concedẽdo ꝙ põt reduci. ¶ Sz ɔ̃ iste
sillogismus nõ est bon⁹ i brocardo. igr̃ nec reductus ad
barbara erit bon⁹. ꝓbatur añs. q: ɔñs sillogismi ẽ fal
sum. ⁊ añs verꝫ. hec. n. est falsa tm̃ aliqd non ẽ accidẽs.
q: ex ea seqtur ꝙ oẽ nõ aliqd sit accidens. ¶ Itẽ si dubi
um sit verꝫ seqtur ꝙ ois modus ali⁹ a p̃mo prime figu-
re possit reduci ad istũ per ipossibile. ɔñs falsum. quia
p idem qlibꝫ modus ad quẽlibꝫ modũ possꝫ reduci. q:
si celarent possꝫ reduci ad barbara: tũc ẽt barbara pos
set reduci ad celarẽt. q: eadem ẽ via reditus ⁊ recessus.
sz ꝓbatur p̃ma ɔña. q: celarent põt reduci ad cesare. ⁊
cesar̃ p õt reduci ad disamis. ⁊ disamis ad darij. ⁊ da-
rij ad barbara. igitur ⁊c̃. ⁊ sicut arguitur de hoc. ita ar
guitur de alijs. ¶ Itẽ aliqs ẽ sillogism⁹ bonus i festino
q nõ conuertitur cũ sillogismo i ferio. igr̃ non ois sillo-
gismus i festio põt reduci ad ferio. pz ɔña ⁊ ꝓbatur an
tecedẽs. q: iste sillogismus nullum verum est conclusio
conclusa i ferio. ⁊. b. ẽ conclusio cõclusa i ferio. igr̃. b. ñ
est verum. ẽ sillogismus factus i festino: ⁊ iste non con
uertitur cũ sillogismo fcõ i ferio ex eisdeꝫ termis. igr̃ ⁊c̃.
pz ɔña: ⁊ ꝓbatur añs. q: nõ cõuertitur cũ isto nulla cõ-
clusio conclusa i ferio. ẽ aliqd verum. ⁊. b. ẽ conclusio
cõclusa i ferio. igitur. b. non ẽ verum. ⁊ iste ẽ sillogism⁹
factus i ferio. igr̃ ⁊c̃. ⁊ ꝙ non cõuertatur ꝓbatur. posi-
to ꝙ nõ sit aliq̃ alia ꝓpositio a ꝓpõne que ẽ altera sillo
gismorum istoꝝ: vel eius pte. ⁊ sit vterqꝫ illoꝝ sillogis-
morum mẽtalis. ⁊ pz ꝙ illi sillogismi non conuertun-
tur. q: premisse i festino sũt vere. sicut conclusio. sz i fe-
rio conclusio ẽ falsa. q: se destruit. iõ seqtur ꝙ illi sillo-
gismi non conuertũtur. q: si aliq sillogismi: aut conclu
siones conuertũtur oꝫ p̃missas ⁊ conclusiones inuicem
conuerti. ¶ Itẽ aliqs sillogismus in celare non põt re-
duci ad celarẽt. igitur ⁊c̃. pz ɔña: ⁊ ꝓbatur añs. q: iste
sillogismus oẽ aial aliquod aial non ẽ. ⁊ ois homo ali-
quod aial ẽ. igitur ois homo aliquod aial non ẽ. nõ po
test reduci ad celarent: q: maior non põt conuerti sim-
pliciter. q: augeretur in cõuersione simplici a non di-
stributo extremo ad distributum extremũ. Iõ forte dr̃
ꝙ iste sillogismus ẽ in cesare: ⁊ non põt reduci ad cela-
rent. Sz ɔ̃. q: ista non ẽ formal' ɔña. q: nõ seqtur. ois
fenix aliquod aial non ẽ. ⁊ ois fenix aliquod aial ẽ. igi-
tur ois fenix: fenix non est.

Ideo dr̃ ꝙ ois sillogismus in f̃a tertia ⁊ quarta
figura q sit de terminis cõibus. ⁊ de ꝓposi-
tionibus non se falsificãtibus. reducitur ad aliquẽ illo-
rum quatt or: sed non oꝫ ꝙ eɔ̃. ⁊ iõ cessat p̃mũ argu-
mentum ⁊ scdm. ¶ Ad tertiũ cũ arguitur. ꝙ iste sillo-
gismus ẽ bonus. tãtum substantia non est accñs. ⁊ ois
substãtia ẽ aliqd. igitur tm̃ aliqd non ẽ accñs. dr̃ ꝙ nõ
põt reduci. q: non ẽ bonus i aliquo modo. q: vt dcm̃ ẽ
si aliq̃ premissaꝝ fuerit exclusiua ꝓpter formalitatẽ cõ-
sequẽtie opꝫ demere exclusionem ɔñtis. ¶ Ad aliã dr̃
ꝙ qlibꝫ modus scdm aliquam oppositioneꝫ põt redu
ci ad primũ modũ p̃me scdm modum dcm̃ non tñ ar
guendo ꝺm oẽ genus oppositionis: vt pz volenti sillo-
gismos formare. ¶ Ad aliud dcm̃ ẽ. ¶ Ad vltimũ ne
gatur ꝙ iste sillogismus sit i cesare vt ꝓbat argumentũ.

Ostendemus nũc q̃s ꝓpositi
ones cõcludere possint expositorij
sillogismi: ⁊ premittimus ꝙ nullus
terminus põt eẽ prius i mente ali-
cuius q̃ꝫ talis terminus demõstra
tiuus simplex. hoc. q: si nõ. ꝓcede
deretur i infinitum i conceptibus.
Accipitur ꝺo ꝙ nullum verbũ põt eẽ in mẽte alicuius
prius q̃ꝫ verbũ substãtiuum ẽ. Ex qbus seqtur ꝙ nul-
la ꝓpositio põt eẽ p̃us in mẽte q̃ꝫ talis ꝓpositio. hoc ẽ.
Ex his quoqꝫ seqtur. ꝙ q̃ꝫ ẽ aliqs terminus mẽtalis q
p aliũ terminũ mentalẽ precedentẽ declarari non põt.
tam ẽ aliqua ꝓpositio mẽtalis q̃ p nullam aliã i intel-
lectu declarari: aut generari põt. q: aliter eẽt ꝓcessus i
infinitum i euidẽtijs. Ex qbus vltra sequitur ꝙ conce
ptum cõem p̃cedit aliqua ꝓpõ in mẽte: pz ẽt ꝙ prius
ẽ in mẽte ꝓpositio affirmatiua q̃ꝫ negatiua. ⁊ de secũ-
do adiacẽte q̃ꝫ de tertio. ⁊ cathegorica q̃ꝫ ypothetica. ⁊
generalr̃ icõplexũ q̃ꝫ cõplexum. ⁊ qm̃ ꝓbare aliquã ꝓ-
põnem ẽ ipsam declarare: iõ ẽ aliq̃ ꝓpõ q̃ nõ ẽ ꝓbabi-
lis: ⁊ ẽ illa cuius nullus terminus ẽ per aliũ terminũ in
itellectu p̃cedentẽ generabil'. Et q: aliqui sũt t̃mini ⁊ ꝓ
positiones declarabiles seu mediati. iõ concluditur ꝙ
terminoꝝ ꝺm quos: aut p quos ꝓpões sũt ꝓbabiles:
aut nõ ꝓbabiles quidã sũt declarabiles seu mediati. et
quidã imediati ⁊ non ꝓbabiles. ⁊ terminũ hic appello
ptẽ ꝓpinquã grãmatice orõnis puta nomẽ vel verbũ:
aut aliquã orõnis pteꝫ cathegorematicã: aut sincathe
gorematicã. ois aũt t̃mius ẽ mediatus: aut imediatus.
q̃re ẽt ꝓpões ⁊ alie ptes orõnis ideclinabiles sũt me-
diate. vel imediate q̃ꝫuis nullũ terminũ hẽant iferiorẽ.
aut supiorẽ. q: describi pñt. Terminũ aũt imediatum
voco simplicẽ t̃minũ demõstratiuum: aut subiuũ ver
bũ: qu o nõ cõtigit i suo gñe notiorẽ repiri. Ex quo se-
quitur ꝙ nõ omnis terminus demõstratiuus simplex
est imediatus sicut sunt tales termini. talis. taliter. tan
tus demonstratiue tenendo.

¶ De sillogismo expositorio.

Superest cum sit ostensuꝫ
qualiter ordinẽ-
tur forme faciẽtes scire a priori. oñ
damus regulas generãtes sciam a
posteriori. ꝺm quas formantur sil-
logismi. quos expositorios vocãt.
Et est hec suppõ generaľ i q̃ttuor

figuris: ꝙ i quolꝫ sillogismo expositorio terminꝰ qui ē mediꝰ est tminꝰ discretꝰ: aut aggregatus ex termio cōi ⁊ discreto. ⁊ i oi figura fit sillogismꝰ bonus expositoriꝰ affirmatiue. vt i pria figura hoc currit ⁊ hō ē hoc. igit̄ hō currit. In sa currēs ē hoc. hō ē hoc. igit̄ hō ē currēs. In tria hoc currit ⁊ hoc est hō. igit̄ hō currit. In q̄rta ēt. vt hō ē hoc. ⁊ hec currit. igit̄ hō currit. directe aut idirecte cōcludēs. Sillogismi autē negatiui maiori exnte negatiua in pma sa ⁊ tertia figura sequit̄ conclusio negatia directe cōclusa: vt hoc nō currit hō ē hoc. igit̄ hō nō currit. maiori aūt exnte negatiua i quarta fi gura. miori exnte affirmatiua sequtur conclusio directe vel idirecte de icōsueto mō loquēdi. Sꝫ i ea de figura minori exnte negatiua ⁊ maiori exnte affirmatiua sequtur cōclusio idirecte de cōsueto vel de incōsueto modo. minori aūt existēte negatiua in prima sa ⁊ tertia figura nō sequtur aliqd. nisi cōcludat̄ idirecte de inconsueto modo. vt nō sequit̄ hoc currit ⁊ hō nō est hoc. igit̄ hō nō currit. Ex quibꝰ pōt patere ꝙ i nulla figura ex oibꝰ vlibꝰ: aut ex oibus indefinitis sillogizari pōt. nisi i sa. in sa aūt biī cōtingit: vt currēs ē hoc. ⁊ hō est hoc. igit̄ homo ē currens. similiter sequtur oē currens est hoc. et omnis homo est hoc. igitur omnis homo ē currens.

Sed contra forte arguitur pbādo ꝙ sillogismus expositorius affirmatiuus nō est bona ꝯña: vt hoc currit ⁊ hoc est sor. iquātū sor. igitur sor. iquantū sor. currit ꝯńs eni ē impossibile ⁊ aňs cōtingēs. ¶ Itē nō sequit̄ hoc currit. ⁊ tm̄ hoc est sor. igitur tm̄ sor. currit. ¶ Itē nō sequtur hoc falsificat se. ⁊ hoc ē. a. igitur. a. falsificat se. ꝯńs eni ē falsum ⁊ aňs verꝫ demōstrādo ꝯńs p aňs. ⁊ sit. a. nomen singulare cōsequētis. ¶ Itē nō sequitur hoc corpꝰ est maiꝰ b. ⁊ hoc corpus est. a. numerꝰ. igitur. a. numerus ē maior. b. ponatur eni ꝙ. b. sit medietas. a. corporis. ⁊ ponamus gr̄a argumēti quātitatē nō distingui a re quanta. ⁊ sequitur ꝙ aňs ē verū ⁊ cōsequens falsum. falsū ē eni ꝙ iste numerus sit maior. b. quia nō est maior numerus. neqꝫ maior quātitas quia nō maior numerus ē. a. q̄ꝫ. b. imo nec maior quātitas. lꝫ sit maior quantitas continua. ¶ Itē non sequitur. hoc ē pater ⁊ hoc est filius. igitur filius est pater.

Sed ad primū ⁊ secūdū dr̄ ꝙ minori existente exclusiua aut reduplicatiua nō sequit̄ cōclusio cū dictiōe exclusiua: aut reduplicatiua: sꝫ bene sequitur dempta dictiōe exclusiua: aut reduplicatiua. ¶ Ad tertiū dicet̄ i insolubilibus. ¶ Ad aliō dr̄ negādo istā ꝯñam: hoc corpꝰ ē maius. b. ⁊ hoc corpus ē. a. numerꝰ. igitur. a. numerus ē maior. b. sed solū sequitur cōcludēdo maiorē extremitatē de minori ꝙ. a. numerus ē maius corpus. b. quia maior extremitas dꝫ esse li maius. cū suo substātiuo. ⁊ ita generalit̄ dr̄i sillogismis expositorijs. ꝙ maior extremitas dꝫ ꝯcludi de minori: ⁊ iō frustra cōcedit̄ ꝙ iste numerꝰ ē maior. b. ⁊ non maior numerꝰ. b. ista intēsio ē maior. b. intensiōe ⁊ tm̄ nō ē maior itēsio. b. itēsiōe lꝫ forte sit maior quātitas. ¶ Ita ēt frustra dr̄ ꝙ illa rarefactio erit vniformis per totā. a. horā: ⁊ nō erit vniformis rarefactio. qa adiectiuū positū a pte predicati illo mō semp adiacet suo substantiuo posito a pte subiecti sicut i similibꝰ sor. est albꝰ et hō homine ē maior. significant eni ille ꝙ sor. ē albus sor. ⁊ ꝙ hō hoie ē maior hō. ⁊ sic de alijs. ¶ Sed si ꝯ forte arguitur ꝙ ista foret ipossibilis sor. est maior platōe. ⁊ silr ista sor. ē differens a platōe. Dr̄ cōcedēdo vtrūqꝫ. Vn̄ sor. nō ē alius a platone. lꝫ sit aliud vel alius homo.

¶ Ad aliud dr̄ forte ꝙ non valet iste sillogismus quia oꝫ ꝙ maior ⁊ minor regulētur per dici de oi. vt sic oē quod ē hoc est pater. ⁊ oē quod est hoc est filius. igitur filius ē pater. tūc enim valet ꝯña. sed antecedēs est falsum vt forte dr̄. ¶ Sed ꝯ istā responsionē arguitur qa aliquid qđ ē pater est filius ⁊ nihil est pater qđ nō sit filius. nihil eni est pater nisi essentia diuina. igit̄ oē qđ ē pater est filius. ¶ Itē nihil preter patrē est filius in diuinis psonis. igit̄ ⁊c̄. ¶ Iō aliter dicitur ꝙ nō ē formalis ꝯña sillogismus expositorius nisi concludat̄ conclusio p talē terminū qđ ē. vt hoc ē pater ⁊ hoc ē filiꝰ. igr̄ quod est pater ē filius: quāquā illud nō oporteret ponere nisi vbi vna res vl̄is ē plura singularia. In alijs autē nō errat argumētū sꝫ idē de forma argumēti. ¶ Itē pbabilit̄ dr̄ ꝙ hec. pater est filius significat disiūctiue sic ꝙ psona patris ē psona filij vel res q̄ est pater est res que est filius ⁊ hoc est verum. sed de hoc non plus nūc. ¶ Itē nō sequitur hoc pōt eē iustum ⁊ hoc est nō iustū. igitur nō iustum pōt eē iustum. antecedēs eni est contingens ⁊ cōsequēs ipossibile: qa tantū iustum pōt esse iustū: qr iustū pōt eē iustū: ⁊ nihil nō iustū potest esse iustum. ¶ Itē nō sequitur hoc p totā istam horā augebitur. ⁊ hoc est. vel erit sor. igitur sor. p totā illā horam augebit̄: qa i casu aňs ē verꝫ ⁊ ꝯńs falsum. ponēdo ꝙ sor. sit bipedalis quātitatis. ⁊ vnū eius pedale sit. a. qđ augebit̄ vniformiter i ista hora ad sexqaltexꝫ. ⁊ ꝙ sor. residuū quātitatis deperdat vniformiter adeq̄te i hora illa. ita ꝙ solū. a. remanebit sor. ⁊ sequit̄ si illud argumētū valet ꝙ sor. p totā istā horā augebitur. quia. a. p totā istā horā augebitur. ⁊. a. erit sor. igitur sor. p totā illā horā augebitur. ⁊ꝫ ꝯña p regulā. ¶ Sꝫ arguitur. ꝙ nō qa sor. p totā illā horā diminuet̄. qa sor. p totā illā horā plus deperdet q̄ꝫ ipse acquiret vt sequtur ex casu. igitur p totā illā horā ipse diminuetur. igr̄ non augebitur. pꝫ ꝯña: qa ipse nō simul diminuetur ⁊ augebitur. ¶ Itē qa si ipse pcise tātū acquireret i illa hora q̄tū deperderet ipse nō augeretur. igr̄ si ipse plꝰ deperdet q̄ꝫ acqret ipse nō augebitur. ¶ Itē arguitur i eodē casu ꝙ sor. erit minor sor. p magnū tēpus qa. a. p magnū tēpus. erit minor sor. ⁊. a. est vel erit sor. igr̄ sor. p magnū tēpus erit minor forte. ꝯńs falsum: qa sor. cōtinue erit eq̄lis sorti. sed q̄ñcūqꝫ ipse erit equalis sor. nō erit minor. iō ⁊c̄. minor arguitur. qa sequtur sor. in. a. istāti gr̄a exēpli erit minor sor. ergo pro nūc nō erit eque magnus cū sor. ⁊ꝫ ꝯña ab exposita ad alterā exponētē. ¶ Itē ponatur ꝙ fimꝰ i fine hore. i instāti in quo icipit eē. ita ꝙ. a. est sor. ⁊ sequtur. ꝙ in illo instāti sor. icipit eē sor. ⁊ desinit eē sor. ⁊ tn̄ sor. imediate aň hoc instās. qđ est pn̄s fuit sor. ⁊ imediate post instās qđ est pn̄s erit sor. ponēdo cōtinue ꝙ sor. sit terminus discretus: ꝯńs ē ipossibile. ⁊ arguitur ꝯña qa. a. icipit eē sor. ⁊. a. ē vel icipit eē sor. igitur sor. icipit eē sor. patet ꝯña. ⁊ maior arguitur. quia i instāti qđ est pn̄s. a. est sor. ⁊ nō imediate ante istans quod ē pn̄s. a. fuit sor. qa continue ante instās quod ē presens. a. erat

pars sortis .quādo erat. sed iā altera pars arguitur .s.
ꝙ sor. desinit eē sor. qꝛ ponat̄ cū toto casu ꝙ .b. fuit vna
de partibus sortis. ⁊ iā sit primū istans ī quo nō ē pars
sor. tunc arguit̄ ꝙ sor. desinit eē sor. quia hoc desinit eē
sor. demōstrato .a. ⁊ .b. ⁊ hoc est vel desinit eē sor. igitur
sor. desinit eē sor. patet ꝯña per regulam. ⁊ maior argui-
tur quia hoc in instāti quod est presens nō ē sor. ⁊ ime-
diate ante instans quod est presens hoc fuit sor. igr̄ hoc
desinit esse sor. pꝫ ꝯña. quia istas causas veritatis hꝫ ly
desinit. ⁊ si sic sequitur tota cōclusio .s. ꝙ sor. desinit eē
sor. ⁊ ꝙ sor. incipit eē sortes qđ fuit ꝓbādum. ¶ Itē da-
ta ista regula seqtur ꝙ nullꝰ hō vnq̄ꝫ desinet eē. ⁊ ꝙ q-
libꝫ homo ē eternꝰ. ⁊ ꝙ nullꝰ hō vnquā morietur. ⁊ ar-
guitur cōseq̄ntia. qꝛ iste binariꝰ demonstrādo materiaꝫ
sortis ⁊ eiꝰ formam nūquā desinet eē. ⁊ iste binariꝰ ē vel
erit sortes. igit̄ sortes nunq̄ꝫ desinet eē. Jō forte concedi-
tur ꝙ sor. nunq̄ꝫ desinet eē ꝓpter id ꝙ iste binariꝰ nū-
quaꝫ desinet eē. ¶ Sꝫ ꝯ. non continue erit ista mat̄ia
nec continue erit ista forma siue ista aīa. igit̄ nec conti-
nue erit iste binariꝰ. igitur non ꝓpter hoc ē conceden-
dum ꝙ sor. nunq̄ꝫ desinet eē. qꝛ iste binariꝰ nunq̄ꝫ desi-
net eē. pꝫ consequentia: ⁊ ꝓbatur aīs. qꝛ ista mā non cō-
tinue erit substātia: nec cōtinue erit corpus. igr̄ ista ma-
teria non continue erit materia. pꝫ conseq̄ntia ⁊ ꝓbat̄
aīs. qꝛ ponatur ꝙ illa mā: aliquādo diuidetur ī duas
vel ī tres ꝑtes disiūctas: seu discontinuas sicut đ facto
aliquādo erit. ⁊ seqtur tunc. ꝙ hec materia nō erit ma-
teria. qꝛ non erit corpꝰ: qꝛ oē corpꝰ ē continuūꝫ: nec erit
substātia: sicut nec vniuersum ē substantia nec corpus.
¶ Item arguitur ꝙ non continue erit ista aīa. qꝛ non
continue erit illa aīa actꝰ .i. forma substantialis prima
corporis physici organici ī potentia vitaꝫ habentis. iō
non continue erit ista aīa. tꝫ conseq̄ntia a diffinitione
ad diffinitum. non est .n. aīa nisi animet. cū ab aīando
dicatur. Ita ēt arguitur ꝙ iste binariꝰ nō continue erit
iste binariꝰ. qꝛ sepata mā in tres vel plures ꝑtes discō-
tinuas: iste q iam ē binariꝰ non erit binariꝰ. qꝛ erit tri-
narius: aut quaternarius sic ꝙ nō binariꝰ. ¶ Itē sor.
ē materia ⁊ aīa intellectiua ab eo distīcta: ⁊ a vegetati-
ua ⁊ sensitiua: igr̄ sor. nō eternaliter erit. ꝯña pꝫ. ⁊ aīs
ē dubitādum. igr̄ cōseqns nō ē negādū. ¶ Sꝫ ad p̄mū
dr̄ negādo cōseq̄ntiā: nec arguitur ꝑ regulā. qꝛ semper
hec duo s̄uāda sunt ꝓ regulis generalibꝰ. p̄mū ꝙ ī sil-
logismis nunq̄ꝫ ē arguendū a nō distributo ad distri-
butum ꝓpter formā cōseq̄ntie. s̄m ꝙ ī sillogismis t̄mi
nō debent ꝓ pluribꝰ supponere ī aīte q̄ꝫ in cōseq̄nte đ
forma. ⁊ aliter nō sunt sillogismi. Ex qbꝰ duobꝰ pꝫ. ꝙ
iste nō ē bonꝰ. qꝛ iste t̄minꝰ nō iustus distributionē iclu-
dens nō sumitur eque ample ī premissis. sicut ī conclu-
sione. Sꝫ deberet sic sumi mior. ⁊ hoc pōt eē nō iustū.
⁊ hec eēt falsa. qꝛ significat ꝙ hoc pōt eē aliqđ qđ non
pōt eē iustū. sicut declaratū ē vbi tractatū ē de terminis
īfinitis. ⁊ sicut ista non valet. sic nec ista. hoc erit verꝫ. ⁊
hoc ē aliđ a vō. igr̄ aliđ a vō erit verꝫ. hoc pōt currere:
⁊ hoc ē aliud a currente. igr̄ aliud a currente pōt curre-
re. Et per hoc soluitur argumētum ꝑ qđ arguitur. ꝙ
hec cōsequentia non valet. a. incipit eē verum. ⁊ nullū
differens ab .a. aut non .a. incipit eē verū. igitur tātū
a. incipit eē verum. Et si arguitur ꝙ nigrum pōt eē al-
bum. ⁊ iniustum pōt eē iustū. igitur non albū pōt eē al-
bum. ⁊ non iustum pōt eē iustū. negatur cōña p̄ma. ⁊
aīs s̄e. qꝛ t̄minꝰ infinitꝰ ē superior ad t̄minūꝫ p̄uatiuū.
¶ Ad s̄m cū ar̄ ista cōclusio. ꝙ sor. augebitur ꝑ totaꝫ
istā horā. ⁊ ꝑ eādem horā diminuetur. dr̄ ꝙ cōclusio ē
ipossi̇s: sicut ꝓbat argumētū. ⁊ ad casū ibi s̄cm̄. dr̄ ip̄m
negādo. ex illo .n. seq̄r illa ꝯclusio. vt pꝫ itelligēti mā̈ꝫ.
admisso tn̄ ꝙ sor. idē numero possit augeri ⁊ diminui.
⁊ hr̄e alias ꝑtes q̄ꝫ hēat: cōcedendū ē ꝙ a. nō augebi-
tur cū residuo casus. qꝛ sor. n̄ augebit̄. ⁊ sor. ē vel erit .a.
igitur .a. nō augebitur. Et cū īfertur vltra ī eodeꝫ casu
ꝙ sor. ꝑ magnū tp̄s erit minor sor. negatur illa conse-
quētia. qꝛ cōtinue erit equalꝭ sor. vnde cōcedendū ē con-
seq̄nter ꝙ lꝫ .a. sit mior sor. ⁊ cōtinue erit ita ꝙ .a. ē mi-
nus sor. añ finē hore. tn̄ .a. nūq̄ꝫ erit minꝰ sor. qꝛ conti-
nue .a. erit eq̄le sorti. qꝛ cōtinue sor. erit eq̄lis sor. ¶ Ad
aliud cū īfertur ꝙ sor. incipit eē sor. ⁊ sor. desinit eē sor.
ponēdo cū toto casu ꝙ sor. fuit. ⁊ imediate pꝰ hoc erit.
dr̄ negādo cōclōnē. ꝓ vtraq̄ꝫ ꝑte in dato casu. Et ad
argumētū cū dr̄. hoc icipit eē sor. ⁊ hoc ē. vel incipit eē
sor. igr̄ sor. icipit eē sor. cōcessa cōseq̄ntia. negatur ma-
ior. Et cū arguit̄ ꝓ maiori. ī hoc istanti qđ ē p̄ns .a. est
sor. ⁊ nō imediate añ. instās. qđ ē p̄ns .a. fuit sor. igr̄ ⁊c.
negat̄ mior. qꝛ imediate añ istās. qđ ē p̄ns sor. fuit sor.
⁊ sor. ē vel fuit .a. igr̄ imediate añ istās. qđ ē p̄ns .a. fuit
sor. ⁊ negatur ēt ī eodem casu ꝙ sor. desinit eē sor. ⁊ ne-
gatur ista cōña. ī istanti qđ ē p̄ns. hoc nō est sor. demō-
strato .a. ⁊ .b. ⁊ imediate ante istās. qđ ē p̄ns hoc fuit
sor. igitur hoc desinit eē sor. qꝛ ista n̄ ē sufficiēs cā̄ ꝓpō-
nis verificāde per istū terminū desinit. sꝫ oꝫ sic argue-
re. hoc nō est sor. nec aliqđ qđ est ē sor. imediate añ hoc
fuit hoc. ⁊ hoc imediate añ hoc fuit sor. igr̄ hoc desinit
eē sor. Sicut ēt nō seq̄r ī termis diuinis. Posito ꝙ iaꝫ
sit primū istans. in quo verbum non sit vnitum nature
humane. seruata ip̄a natura humana. tunc hoc nō est
deꝰ demōstrando deū ⁊ naturam humanā. ⁊ imediate
añ hoc fuit deꝰ. igitur hoc desinit eē deꝰ. consequens ē
falsum. qꝛ si hoc desinat eē deꝰ. ⁊ nihil pōt desinere esse
deꝰ nisi deus. igr̄ deꝰ desinit eē deus. Sꝫ opꝫ addere ꝓ
illo antecedente: nec aliquid ꝙ est deus. immediate an-
te hoc fuit hoc. si consequentia debet esse formalis. q̄ꝫ-
nis econtra non sit consequentia bona de forma. Sed
hec responsio non videtur esse necessaria. quia ex ea se-
quuntur multe conclusiones : que aut sunt impossibi-
les: aut non multum distantes ab impossibili. sequitur
enim ꝙ .a. ⁊ .b. iam sunt equalia. ⁊ .a. immediate post
hoc erit duplum ad .b. ⁊ .a. nihil acquiret: sed deper-
det. ⁊ .b. nihil deperdet. sed acquiret deducta raresfa-
ctione ⁊ condempsatione. ¶ Item sequitur ꝙ non si
ab equalibꝰ equalia auferantur remanentia erunt eq̄-
lia. ¶ Item ꝙ .b. augebitur ⁊ .a. diminuetur. ⁊ nunq̄ꝫ
post hoc .a. vel .b. augebitur aut diminuetur. ¶ Item
ꝙ .a. distat .a .b. per pedalem distantiaꝫ. ⁊ sine motu lo-
cali .a. versus .b. aut econtra .a. tanget .b. ¶ Item ꝙ
per totam istaꝫ horam. a. erit album. ⁊ per totam istā
horam idem .a. erit nigrūꝫ. ⁊ per totam istam horam
a. mouebitur vniformiter: quo ad tempus: et per ean-
dem horam mouebitur difformiter quo ad tempus.
¶ Item sequitur contra istam positionem ꝙ .a. et .b.

propositiones in .c. instanti conuertentur significando oino sicut significabāt ante.c.⁊ ꝯtinue manebūt ſ꒳ ordines iam datos vna exiſtēte vera. ⁊ alia falsa ante.c. ꝯñs ipolƚ.q: si iste ꝯuertenť.in.c. istanti. ⁊ modo sunt oio sic significantes sicut significabūt in.c.⁊ illos ordines quos iam habēt habebūt in.c. ⁊ ecōtra iam ipe cōuertunť.¶ S꒳ arguiť ꝯña retēto casu ꝓori: q: capianť iste due ꝓpōnes. hoc est sor. demōstrato.a.⁊ hoc ē sort. demōstrato sorte totali in ꝑncipio.⁊ seqtur ꝙ.hec ē falsa hoc est.sor. demōstrādo.a.⁊ erit falsa per totaꝫ illam horā.⁊ ista ē vera. hoc ē sor. demōstrato sor.⁊ manebit vera ꝯtinue demōstrādo sor. vsqꝫ in fineꝫ hore. ⁊ tunc seqtur tota ꝯclusio.s.ꝙ.a.⁊.b.sit.a.ꝑma.b.scđa ꝯuertenť in istāti.c.q: subiecta ⁊ ꝑdicata ꝯuertenť cuꝫ alijs partibus.igiť ⁊c̄.cū idē precise demōstretur.sunt eni iste mētales sic significādo.⁊ ꝑcise eodē demr̄ato.iō seqť cōclusio tota ꝓbanda ponēdo ꝙ per totā istā horā erunt. a.⁊.b.ꝓpōnes sic significātes sicut iā significant ⁊ vna erit vera ꝯtinue.⁊ alia falsa per eandē horā. ⁊ tamē in fine ꝯuertenť vtraqꝫ exñte vera.¶ Itē seqtur ꝙ per nihil differt a capite.¶ Itē seqtur ꝙ idem pōt seipm generare.¶ Itē ꝙ iste terminus sor.est ťminus accidentalis.q: affirmatiue ⁊ negatiue de eodem predicať ꝑter sui corruptionē. Et etiaꝫ seqtur de istis terminis hō: ⁊ aial.q: ſ꒳ istos auctores pars hois nō est homo.¶ Itē sicut ꝯcedunt de sorte ita possunt concedere de habētibus aiam extensā sensitiuā aut vegetatiuā. Et per idē eque bene possunt ⁊ per eundem modū respōdendi ꝯcedere de igne: ⁊ aqua: ⁊ alijs ꝯpositis naturalib⁹.nec ꝯtra mouet argumentū de verbo: q: vna res est plura indiuidua.⁊ nō sic est in istis singularib⁹ nec contra eos valet Aristo.q: ꝯtra eū dicūt.¶ Sed si forte negať ꝙ subiecta simpl'r ꝯuertanť.tunc arguiť istā copulatiuaꝫ eē possibilē.hoc ē sor.⁊ hoc nō est sor.in q̄ꝝ vtraqꝫ significat subiectū solū sor.⁊ solū ꝓ sorte supponit. Iō alr rñdeť ad casuꝫ ꝑus positū negādo.⁊ dr̄ ꝙ sort.nō pōt hr̄e aliā ꝑtē quā ipe h꒳.⁊ breuiť ita rñdeť de sor.sicut rñdeť de plāta aut igne vel aq̄ negando ꝙ aliquis istoꝝ possit augmētari per acqsitionē suaꝝ partiū. Solemus tamē tales casus admittere vbi argumēta nō petant difficultatem talē.s. vtrū res q̄ est in ꝑncipio sit eadē que remanet in fine vel nō.¶ Et si ꝯ arguiť.per Arist. in ꝑmo de generatiōe ponētē animata ꝓprie augeri: dr̄ ꝙ modus loquēdi Aristo. est ita ꝯtra ꝑcedentē locutionē seu rñsionē sic ꝯtra istā .q: ꝑcedens opinio ponit vnicam aiaꝫ in hoie indiuisibilē ſm cuius remanentiā ponitur remanere eūdē hoiem q augeť aut diminuiť. Arist.aūt ꝑter sensitiuā posuisset intellectū appropriatū sicut syllogizari pōt ex varijs textib⁹ ei⁹ ⁊ deduceť infra cū arguetur de iceptione ⁊ desitione rerū vbi respōdetur modo loquēdi. Aristo.⁊ varijs ꝯclusionibus q̄ apparēt false q̄ tamē ſm rei veritatē speculantib⁹ sunt vere.¶ Negandū ē aūt ſm istā opinionē ꝙ homo nō possit alterari: ⁊ ꝙ hō non possit localiter moueri: ⁊ ꝙ nō possit rarefieri: ⁊ ꝯdempsari: q̄zuis ipse nō possit augeri nec diminui vñ aliqs homo fuit q nec dānabitur nec saluabitur.¶ Itē aliqd fuit baptizatū qđ adhuc nō ē qđ nō desinit eē hō: nec desinet eē hō: ⁊ tamē illud nūc est hō.¶ Itē aliqd qđ non est deus fuit deus.¶ Item aliquid erit hō qđ iam non est hō: ⁊ tamē nō incipit nec icipiet esse homo: ⁊ erit hō per tempus ⁊ ꝙ aliq̄ pars sort. fine motu ad q̄ztitatē fit q̄drupla ad sor.igr̄ ⁊c̄.¶ Ad aliaꝫ formā cū arguitur ꝙ hō est etern⁹: ⁊ ꝙ homo morieť: ⁊ ꝙ hō nunq̄ꝫ desinet esse: dr̄ negando ꝙ homo sit eternus.aut ꝑpetu⁹.nec valet illa ꝯña.iste binari⁹ est eternus ⁊ iste binari⁹ ē iste hō.igr̄ iste hō.est etern⁹.sed seqtur ꝙ iste hō est etern⁹ numer⁹.non est igiť homo ꝑpetuus l꒳ ipse perpetuo aut perpetualr̄ erit.¶ Secūda cōclusio pōt ꝓbabiliť ꝯcedi.s. ꝙ nullus homo morietur itelligendo ꝑ illā ꝙ nullus hō desinet eē ꝑ sepationem aie a materia.si tamen itelligitur ꝙ nullus hō morietur .s.ꝙ nulli⁹ anima separabitur a mā illud negandū est.

¶ Tertia vero conclusio conceditur ꝙ nullus homo desinet esse: quia iste binarius nunq̄ꝫ desinet esse q̄zuis desinet eē illa aīa ⁊ desinet eē illa materia: q: nulla materia corporis aut ꝯpositi nec io ē materia.⁊ etiā nō ꝓpter hoc seqtur ꝙ iste binari⁹ desinet eē.igitur ⁊c̄.

¶ De eodē syllogismo resolutorio.

Stēdemus nunc q̄s ꝓpōnes etiā concludere possint expositorij sylli.⁊ premittamus ꝙ terminoꝝ ſm quos ⁊ per quos ꝓbari possunt ꝓpōnes qdā sunt mediati.⁊ qdā imediati.⁊ voco hic terminū partē ꝓpinquā orōnis grāmatice.s.nomē vel v̄bū ⁊c̄. Terminoꝝ v̄o imediatoꝝ qdā sūt imediati a ꝑori ⁊ qdā a posteriori: Immediati a ꝑori sunt ťmini cōissimi trāscēdētes: vel v̄bū substātiuū: vel v̄bū ampliatiuū.pōt.nō distiguēdo potētiā ꝯ actū: ex qb⁹ ꝯstituitur ꝑncipiū notissimū a ꝑori sic qđl꒳ ens ē vel nō ē.⁊ iō ista ē imediata a ꝑori. ens ē. Termin⁹ v̄o imediatus a posteriori ē ťmin⁹ singularis demōstratiu⁹ quo nō ꝯtingit notiorē haberi. Ex qbus p꒳ ꝙ in solo ꝓnoie: v̄bo ⁊ aduerbio ꝯtigit imediatos ťminos a posteriori repiri. In oib⁹ āt ꝑtib⁹ orōnis mediatos ťmios repire ꝯtigit: q̄zuis nō qlibet ťmin⁹ sit mediat⁹ vel imediatus. Terminoꝝ mediatoꝝ qdā sunt resolubiles qdā exponibiles de qbus dictū ē.⁊ si aliq sint officiabiles dicetur cū de modalib⁹ dicemus. Terminus resolubilis ē ťminus cōis aut discret⁹ non demōstratiu⁹.quo ꝯtingit aliquē terminū imediatū notiorē repire: eādē rē significantē: per quē ꝯcludi pōt.refert tñ in resoluēdo verba ⁊ alias ꝑtes orōnis: q: i resoluēdo alias partes orōnis a v̄bo: capiť termin⁹ q est notior a posteriori. in resoluēdo v̄o v̄ba capiť termin⁹ q ē notior a ꝑori.s. verbū substantiuum.hui⁹.n.resoluēde hoc currit.resoluēs ē hec. hoc ē currēs.iō bñ seqť tāq̄ꝫ a ꝑori.hoc ē currēs.igitur hoc currit.⁊ iō a resoluēte ad resoluēdā vel ꝯpositā in v̄bis valet argumētū de forma ⁊ ñ eꝯ. In alijs aūt partibus orōnis nō valet de forma a resoluēda vel ꝯposita ad resoluentē nec eꝯ.sed de forma bñ valet a resoluētibus ad resoluendā. Cōuenit aūt iter v̄ba resoluēda ⁊ alias ꝑtes orōnis.q: semꝑ a resoluētib⁹ ad resolutā ar. ꝯponēdo.⁊ v꒳ ꝯña: ⁊ nō ecōtra de forma. Ex ꝑdictis pōt patere ꝑmo ꝙ hec ē imediata a posteriori.hoc ē.⁊ ꝙ hec ē imediata a ꝑori. ēs ē.⁊ ad hoc ꝙ aliq̄.sit imediata a ꝑori oꝫ ꝙ v̄bū ⁊ sub꒳ verbi ⁊ predicatū si predi-

catum hʒ sint imediata a priori. nõ tñ reqrit̃ q̃ qlibʒ termin⁹ in ppõne imediata a priori sit per se notus. In ppõne vero imediata a posteriori. q. s. nõ põt a posteriori pbari reqrit̃ quẽlibʒ t̃minũ imediatuʒ eẽ a priori: aut a posteriori. Ex quib⁹ pʒ q̃ denominatio ppõnis imediate a posteriori vel a priori capit̃ ab extremo vel extremis ⁊ nõ a verbo substãtiuo. ¶ Itẽ pʒ q̃ nõ qlibʒ termin⁹ discret⁹ ẽ imediatus. nec qlibet termin⁹ demõstratiu⁹ ẽ imediat⁹. qa isti t̃mini tal' talis ⁊ tãt⁹ nõ sunt imediati. qa iste sunt de idefinitis. tal' hõ currit. tãt⁹ hõ currit. sor. dmõstrato. ¶ Ex p̃dictis quoqʒ hec regula colligẽda ẽ: q̃ quelʒ ppõ: cui⁹ p̃m⁹ t̃min⁹ ẽ resolubilis resolubiliter tẽtus nõ verbalis pbari dʒ p duo demõstratiua nisi fuerit exceptiua: qd dr̃ ppt̃ tales ppões aial p̃ter asinũ ẽ irrõnale. qa semp pbõ ppõnis pbabilis aliquo t̃mino dʒ incipi a p̃mo t̃mino s̃ʒ quẽ ipsa ẽ pbabilis illo mõ quo iste t̃min⁹ ẽ i ppõne probabili. Ex qb⁹ pʒ q̃ nõ q̃lʒ ppõ idefinita ẽ pbabilis p duo demõstratiua. q: tal' ppõ. tñ aial ẽ hõ. nõ ẽ p duo dmõstratiua pbabil'. sʒ exponẽda ẽ. ¶ Itẽ ista idefinita nõ ẽ p duo demõstratiua ɔcludẽda icipit hõ eẽ. q: nõ seqt̃ icipit hoc eẽ ⁊ hoc ẽ hõ. igit̃ icipit hõ eẽ. ¶ Itẽ nõ seqtur. pmittit̃ hoc. ⁊ hoc ẽ denari⁹. igit̃ pmittit̃ dnari⁹. Cũ p̃missis tñ aduertat̃ q̃ nõ valet hoc argumẽtũ. p̃m⁹ t̃min⁹ hui⁹ ppõnis simplicis cathegorice ẽ resolubilis. igitur hec ppõ ẽ resolubil'. q: ista ppõ nõ ẽ resolubilis. sor. inquãtũ hõ ẽ aial ⁊ p̃m⁹ t̃min⁹ est resolubilis. ¶ Itẽ nõ vʒ h° argumẽtũ. p̃m⁹ t̃min⁹ hui⁹ ppõnis cathegorice simplicis ẽ expõibilis. igr̃ hec ẽ exponibilis. qa neutra istaꝝ est exponibilis. aliud a sor. currit. differẽs a platone disputat. quãuis p̃m⁹ termin⁹ sit exponibil'. q: illi t̃mini. alid. differẽs sũt resolubiles i illis ppõnibus ⁊ non sunt exponibiles in illis.

Sed iam icidit dubiũ. vtrũ qd̃lʒ verbũ adiectiuũ sit resolubile i verbũ substantiuũ ⁊ suũ participiũ. ⁊ arguit̃ q̃ nõ. p̃mo qa hoc verbũ icipit i ista ppõne: icipit aliqd instãs qd nõ ẽ eẽ. nõ ẽ resolubile i sum es ẽ ⁊ suũ participiũ ⁊ illud ẽ verbũ adiectiuũ. igit̃ ⁊c. pʒ ɔña ⁊ arguitur maior: qm̃ ista ẽ falsa. icipiẽs eẽ ẽ aliqd instãs qd nõ ẽ. ¶ Secũdo. hoc v̓buʒ pmittit̃ i ista ppõne. pmittit̃ denari⁹. nõ resoluitur in ẽ ⁊ suũ p̃ticipiũ. qa si sic maxie resolueret̃ in istã. pmissus denari⁹ ẽ. sed nõ ẽ sic: qa stat q̃ promittat̃ denari⁹ cũ hoc q̃ nullus denari⁹ sit pmissus. qd iducẽdo casũ pʒ. ¶ Tertio qa nõ sequit̃ hoc leget. igit̃ hoc ẽ lecturũ vel hoc erit legẽs. pʒ qa in casu ẽ antecedẽs veꝝ ⁊ ɔñs falsũ. qa sic dictũ ẽ supra i ista ppõne ⁊ i cõsimilib⁹. antichristus ẽ lecturus. ⁊ i cõsimilib⁹ si illa ppositio sit vera sic significãdo ex compõne suoꝝ terminoꝝ suppõit li lecturus respectu hui⁹ verbi est. ⁊ nõ ampliatur a se neqʒ ab illo v̓bo ẽ. igit̃ suppõit p eo qd est. ⁊ si sic. tunc sequit̃ q̃ si antixp̃s ẽ lecturus antixp̃s ẽ lectuꝝ qd ẽ. s̃a pars ɔñtis ẽ falsa i casu eodẽ. q: si iste termin⁹ legẽs sit participiũ p̃ñtis tẽporis. solũ p modũ p̃ñtis significãs legẽs qd ẽ significat. ⁊ p ɔñs sensus ẽ q̃ si antixp̃s erit legẽs q̃ antixp̃s erit legẽs qd est. qd ẽ ɔ̃ casũ. ¶ Quarto. multa sunt v̓ba adiectiua q̃ carẽt participijs requisitis ad hoꝝ resolutionẽ. ⁊ iõ nulla haꝝ ppõnũ. sorte tedet legere. sor. meminit lectiõis. põt resolui mõ dicto.

¶ Quinto si v̓bũ adiectiuũ resolueret̃: aut resolueret̃ i terminũ magis cõem: aut i terminũ min⁹ cõem. ⁊ suuʒ p̃ticipiũ. sʒ i nullũ hoꝝ resoluit̃. igit̃ nõ resoluit̃ i aliqd v̓bũ. pʒ ɔña ⁊ maior: ⁊ minor arguit̃. q: nullũ v̓bũ est t̃min⁹ cõis. igit̃ nullũ v̓bũ resoluit̃ i terminũ cõeʒ ⁊ suũ p̃ticipiũ. pʒ ɔña. ⁊ añs arguit̃. q: ois termin⁹ cõis ẽ predicabilis de plurib⁹. sʒ nullũ v̓bũ ẽ p̃dicabile de plurib⁹. igit̃ nullũ v̓bũ ẽ termin⁹ cõis. pʒ ɔña ⁊ mior arguitur. q: nullũ v̓bũ ẽ p̃dicabile. igit̃ nullũ v̓bũ ẽ p̃dicabile d plurib⁹. pʒ ɔña ⁊ añs arguit̃. q: i talib⁹. tu curris. tu es. v̓bũ nõ ẽ p̃dicatũ q: nihil p̃dicat̃ qd nõ de aliquo affirmet̃ aut neget̃. Sʒ v̓bũ nõ affirmat̃ aut negat̃ qa si affirmaret̃ aut negaret̃ hoc eẽt mediãte v̓bo. ¶ Item nihil põt p̃dicari qd ñ põt subijci. sʒ v̓bũ ñ põt subijci. igit̃ ⁊c. ¶ Itẽ q̃ nullũ v̓bũ sit t̃min⁹ cõis arguit̃. q: si sic tũc posset haber̃ aliquẽ terminũ v̓balẽ sub se iteriorẽ singularẽ. sʒ nullũ v̓bũ ẽ singulare vel eẽ põt. igitur ⁊c. q: si sic. sit igit̃ q̃ istud v̓bũ. ẽ. habeat t̃minũ singularẽ v̓balẽ sub se qd sit. c. ⁊ seqt̃ q̃ ista ẽ v̓a. tu. c. es oẽ ens. q: i ista ppõne nõ ẽ suppõ nisi v̓bi singularis p tedãtis suppõnẽ ⁊ nõ pro alio. igit̃ ⁊c.

Sed pro huius dubij solutiõe ẽ accipiẽdũ q̃ resoluere v̓bũ aliqd ẽ noti⁹ v̓bũ exp̃mer̃. s. substãtiuũ ⁊ ei⁹ correspõdẽs p̃ticipiũ. vt hoc verbũ currit sic resolues: hoc currit. i. hoc ẽ currẽs. Ex q° seqtur q̃ v̓bũ substãtiuũ. ẽ. nõ ẽ resolubile q: i nullũ verbũ noti⁹ põt resolui. ¶ Itẽ sequit̃ q̃ oẽ v̓bũ adiectiuũ resolubile ẽ. ⁊ si nõ habeat p̃ticipiũ fingibile ẽ. q: oiuʒ verboꝝ adiectiuoꝝ radix ẽ v̓bũ substãtiuũ. ex eodẽ seqtur q̃ hoc v̓bũ põt ẽ v̓bũ resolubile. q: illud v̓bũ ẽ. est nobis notius quo ad nos. ¶ Itẽ accipiẽdũ ẽ q̃ termin⁹ cõis ẽ termin⁹ simplex q s̃m iã hitã significationeʒ s̃m totũ vel p̃tẽ põt haber̃ t̃minũ aut termios sub se s̃ʒ rectã lineam. Termin⁹ discret⁹ ẽ simplex p̃dicabilis s̃ʒ totũ vel p̃tẽ q ex iã hita significatiõe si nõ vltra iã hitã significationẽ nõ põt habere t̃minũ aut t̃minos sub se s̃m rectã lineã. ¶ Ex qb⁹ pʒ q̃ nõ ois t̃min⁹ simplex ẽ t̃min⁹ cõis aut discretus. q: tales termi. ⁊. vel. ad. nõ sũt cõmunes neqʒ discreti. pʒ ẽt q̃ nullũ v̓bũ ẽ t̃minus cõmunis aut singularis genus vel spẽs q: oẽ gen⁹ vel spẽs ẽ p̃dicabile affirmabile aut negabile ab aliquo. sʒ nullum verbũ est huiusmodi. igit̃ ⁊c. ¶ Et si forte ɔ̃ hoc arguitur. q: agere ⁊ pati nõ essent genera generalissima. que tamẽ posita sunt ab antiquis p generib⁹. Dicitur q̃ frequẽter antiqui posuerũt vnũ verbũ esse supius ad aliud q: participiũ ẽ superi⁹ ad participiũ. ⁊ abstractũ ad abstractũ sicut agẽs ⁊ calefaciẽs aut actio ⁊ calefactio. sed s̃m veritatẽ verba nõ sunt genera nec species. ¶ Patet vltra q̃ non ois terminus est cathegorematicus vel sincathegorematicus. q: hoc complexũ. omnis homo est terminus ⁊ nõ est cathegorema neqʒ sincathegorema. pʒ etiam de verbo q: verbum sub sincathegoremate vel cathegoremate non pono. q: lʒ sincathegorema significatiue sumptum non possit esse extremum nec pars extremi. potest tamen esse determinatio aut dispositio extremi: vt sic verbũ nõ ẽ sincathegorema. verbum quoqʒ non est cathegorema. quod patet ex deriuatione huius vocabuli cathegorema a cathegorizo. as. verbo greco: quod est idem quod

predico as. inde cathegorema quasi ꝑdicatū: aut predicabile. ⁊ inde sincathegorema quasi simul cū predicato vel predicabili. cū addat̄ ꝓ determiatione vl' dispositione eius. pꝫ quoqꝫ ꝙ isti ſm cōem modū loquendi accepti nō sunt termi discreti. ſ. Roma. Bononia. Viterbiū ⁊ similes qꝛ isti termini pn̄t habere sub se terminū vel terminos ſm rectā lineā. nam iste terminꝰ roma. aut supponit ꝓ ciuibꝰ ⁊ toto aggregato vrbis: aut pro horū altero. sed siue sic siue sic. pꝫ ꝙ multa aggregata sunt quoꝝ quodlibet fuit roma. ⁊ ita dicit̄ ꝺ fluminū nominibꝰ. Vn̄ nullū istoꝝ terminoꝝ ē discretꝰ nisi īponat̄ ad significandū vnā rē. ⁊ nullā aliā. puta .b. ⁊ pꝫ ꝙ roma cras nō erit roma. nec roma heri fuit roma. stātibꝰ aūt cōibꝰ īpōnibꝰ ābe iste ꝓbātur eē vere. roma heri fuit. ⁊ roma heri n̄ fuit. Patet p̄terea ꝙ nō valet ꝯn̄a ista. ex .a. sequitur .b. ⁊ nō ecōtra. igit̄ .b. ē superius ad .a. qꝛ lꝫ sequat̄ hoc albū currit: iō sor. currit. ⁊ nō ecōtra sor. currit. igit̄ hoc albū currit. nō tamē sequitur ꝙ iste terminꝰ sor. sit terminꝰ supioꝛ ad illū t̄minū hoc albū: qꝛ ad hoc ꝙ aliquis terminꝰ sit superioꝛ ad aliū oꝫ ꝙ sub se habeat illū secūdum rectā lineā sui predicamenti. igitur ⁊c̄. ⁊ ita intelligendus est Aristo. cū de modo subsistendi loquitur.

Sed tunc ad dubiū respondendū est cōcedēdo ipsum. ſ. ꝙ quodlibet verbum adiectiuū est resolubile. sed tn̄ nō valet argumentū de forma a cōposita ad resoluentē: sed bene ecōtra a resoluentibꝰ ad cōpositam. tā in verbis q̄ꝫ in alijs. vn̄ lꝫ formaliter sequatur hoc est incipiens pertransire aliquā partem .a. spacij. igitur hoc incipit ꝑtransire aliquam partē .a. spacij. nō tn̄ sequitur econtra. ita lꝫ sequat̄ hᵒ est incipiens eē. igitur hoc incipit eē. nō tn̄ seqtur econtra. Et per istā pꝫ rn̄sio ad argumēta. qꝛ dubiū nō ponit ꝙ valeat argumētū a cōposita ad resoluētē. ¶ Sꝫ nota ꝙ primū ⁊ ſm argumētū probant verum sicut ⁊ tertiū. qꝛ vtraqꝫ istaꝝ est falsa hoc est lecturū ⁊ hoc erit legens. de prima ꝓbatū est satis supra. ſa ēt est falsa tenēdo participialiter. sicut hec. antixp̄s erit ens participialiter tenendo. ⁊ nō est iste terminꝰ ens transcēdens participialiter sumptus. qꝛ non sequit̄ antixp̄s erit hō. igitur antixp̄s erit ens. nec sequit̄ antixp̄s erit aliquid. igitur antixp̄s erit ens. ⁊ ita ēt de pn̄ti nō sequitur. populus est ens. igitur populus est aliquid. ita ēt sumēdo istum terminū pn̄s participialiter. ꝓ irregulari tn̄ participio huius verbi presum. cōcedēdū est ꝙ nihil fuit ī istāti p̄senti. sed si noialiter sumatur cōcedēdū est ꝙ ois hō qui fuit fuit in istāti p̄senti. ⁊ ois homo erit ī istāti p̄senti. Ex quibus colligi pōt ꝙ nō quelibet ꝓpositio cathegorica hꝫ aut habere pōt predicatū aut propositionē secum cōuertibilē de participio sui verbi: qꝛ ista est hꝰmōi desinit istās. qꝺ nō ē eē. ¶ Itē pꝫ ꝙ verbū adiectiuū vocale aut scriptū non subordinat̄ aggregato ex verbo substātiuo ⁊ suo participio. qꝛ sic ista. īcipit istās qꝺ nō est eē. subordinaretur vni false. ſ. huic. ē īcipiens instans qꝺ non est eē. ita dicitur de illa ꝓmittit̄ denariꝰ q non est. ⁊ sic de alijs.

Sed contra regulā istā. ſ. ꝙ valet ꝯn̄a a resoluentibus ad resolutā forte arguitur. presupponēdo duo vera ⁊ necessaria. primo ꝙ hec forma arguendi valet. ſ. aliqs hō currit q non disputat. igitur aliquis hō currit ⁊ ille nō disputat ista suppō pꝫ qꝛ vbi nō fit distributio aut cōfusio īpediens valet ꝯn̄a talis. ¶ Secūdo presuppono ꝙ īpossibile ē ꝙ idē predicatū affirmet̄ ⁊ negetur ꝺ eodē subiecto seu termino discreto discrete supponēte. Quibꝰ datis arguitur cū ista regula ꝙ sor. est sor. ⁊ ꝙ sor. nō est sor. qꝛ ponat̄ sic pridē ponebat̄ ꝙ sor. sit bipedalis quātitatis: cuius vnū pedale sit .a. ⁊ diminuatur sor. vniformiter deperdēdo adeq̄te totā istā quātitatē preter .a. ī tota hora futura. ⁊ arguit̄. ꝙ aliqꝺ qꝺ nō est sor. erit sor. quia hoc erit sor. demōstrato .a. ⁊ hoc est vel erit aliqd qꝺ n̄ est sor. igit̄ aliquid qꝺ nō ē sor. erit sor. vel sic .a. erit sor. ⁊ .a. est aliqd qꝺ nō est sor. igitur aliqd ꝙ non ē sor. erit sor. ⁊ nullū aial nisi hō. igitur hō q nō est sor. erit sor. et nullus hō nisi sor. quia nullus alius a sor. pōt eē sor. et si sic. igitur sor. erit sor. qui non ē sor. ⁊ vltra. igitur sor. erit sor. ⁊ iste non est sor. tꝫ ꝯn̄a ꝑ primā suppōnem. et sor. ēt erit sor. ⁊ iste est sor. vt notū ē. qꝛ nō ē sor. nisi sor. igitur due partes istaꝝ copulatiuaꝝ stāt simul. ſ. ꝙ sor. erit sor. ⁊ iste erit sor. ⁊ sor. erit sor. ⁊ iste nō erit sor. et sic sequitur ꝙ idē terminꝰ affirmat̄ ⁊ negat̄ vere de eodē termio discrete supponente. puta de li iste. qꝛ in vtraqꝫ istaꝝ li iste supponit discrete qꝺ repugnat suppōni ſe. ⁊ tunc ēt pꝫ sequi ꝙ sor. est sor. ⁊ ꝙ sor. nō est sor. ¶ Item ista regula data arguitur. ꝙ iste hō albus incipit currere sor. demonstrato. ⁊ iste hō albꝰ nō incipit curreř ponēdo ꝙ sor. niger currat: ⁊ currat ꝑ totā istam horā: q sor. aliquādo erit albus. ⁊ pꝫ ſa pars. qa iste hō albus nō incipit currere qa iste nec est albus. nec incipit currere vel eē albꝰ vt ponit̄. ⁊ ꝙ iste hō albꝰ īcipit currere arguit̄ qꝛ iste hō albus in istāti qꝺ est pn̄s non currit. ⁊ imediate post istās qꝺ est presens iste hō albus curret. quia sor. imediate post istans qꝺ est p̄sens curret. ⁊ sor. est vel erit iste hō albus. igit̄ iste hō albꝰ imediate post instās qꝺ est presens curret. pꝫ ꝯn̄a ꝑ illam regulā a resoluentibꝰ ad resolutā seu cōpositam. ¶ Itē data ista regula sequitur ꝙ aliq̄liter nihil ē ⁊ taliter quodlibꝫ ē. ꝯn̄s ē falsum ⁊ īpossibile: qa q̄litercūqꝫ quodlibꝫ est taliter qꝺlꝫ est. ¶ Itē sequit̄ ꝙ aliq̄ cā qꝺlꝫ ens est. ⁊ aliqua cā deus nō ē. ⁊ ꝙ veꝝ ⁊ necessariū est ꝙ deus nō pōt eē ⁊ ꝙ verū est ꝙ nullū ens est seu pōt eē. ⁊ data regula arguūtur iste cōclusiones. pꝛia eni sequit̄ qꝛ aliquibꝰ modis nihil ē: vt pꝫ ꝓbādo ꝑ regulā. igr̄ aliq̄lit̄ nihil ē. pꝫ ꝯn̄a: qꝛ hoc aduerbiū aliq̄liter tā notat modos plures q̄ꝫ vnū. sic alij termini aduerbiales taliter. velociter. tarde. ⁊ sic de alijs. Et ita non sequitur de forma velociter isti currūt. igit̄ aliq̄ velocitate isti currunt. lꝫ ꝯn̄s sit verū qa celi velocitate isti currūt efficiēter ⁊ nō formaliter: ⁊ ſa ēt pars pꝛie cōclusionis nota ē. ¶ Itē arguitur. ꝙ ꝑ aliquā cām qꝺlꝫ ens est: qa ꝑ deū qꝺlꝫ ens est. ⁊ deꝰ ē aliq̄ cā. igit̄ ⁊c. tꝫ ꝯn̄a. deꝰ eni ꝑ aliquā cām ē qa ꝑ seip̄m ē. ⁊ ēt aliqua cā est deus qa seipso est deus. aliqua ēt cā non ē: qa ꝑ nullā cāꝫ aliā ab ip̄o ip̄e ē. Alia ēt cōclusio sequit̄ qa aliq̄ ē ꝓpositio v̇a ⁊ necessaria: vt pono. ꝙ deꝰ nō pōt eē. pꝫ arguēdo ꝑ regulā ¶ Itē aliq̄ ꝓpositio vera ē q̄ nihil ē. iō veꝝ ē qꝺ nullū ens pōt eē. tenēdo li qꝺ relatiue ad li verū vl' necessariū ⁊ li verū noialiter. ponat̄ an̄s ⁊ seqtur ꝯn̄s. ¶ Itē

sequitur ꝙ aliq̄ ꝓpō nō est vera q̄ nō differt a necessaria. ⁊ aliqs hō nō pōt moueri q infinita velocitate currit. ⁊ aliqs hō nō ē hō q necessario ē aial rōnale. oia ista patent ſm regulam. sicut ꝙ antixps non poterit esse qui necessario erit homo.

Sed ad primū dr̄ negando casū qa ex eo sequit̄ cōclusio illa. ❡ Ad ſm dr̄ illo admisso negādo primā partē copulatiue: huius. s. ꝙ iste hō albus icipit currere. ⁊ negatur illa ꝯña i instāti qd̄ ē pn̄s iste hō albus nō currit. ⁊ imediate post istās qd̄ est pn̄s iste hō alb⁹ curret. igit̄ iste hō alb⁹ icipit currere. qa ꝓbatio hui⁹ nō dꝫ sumi a secūdo termīo mediato: sꝫ a p̄mo. s. ab isto cōplexo iste hō alb⁹: qd̄ expositorie ꝓbabile ē: ⁊ tūc pꝫ ꝙ ista nō cōcludit̄ nisi ex falsis si per regulā arguitur. ⁊ ita aduertēdū ē de aliis t̄minis cōplexis sicut sunt isti t̄mini iste hō. hoc currēs. hoc sedens: quia expositorie sunt ꝓbādi: q₂ oēs isti sunt termini mediati. ❡ Ad aliā dr̄ ꝯcedēdo illas cōclusiones sic sequunt̄ ex regula. ❡ Ad aliā cū ifertur ꝙ aliqua ꝓpositio non ē vera q̄ nō differt a necessaria. dicitur concedēdo cōclusiones illas. ❡ Uerumtamen aduertēdum ē ꝙ frequenter ꝓpositio negatiua vera non potest ꝓbari per duo demonstratiua vera: quia forsan subiectum pro nullo verificat̄. vnde ista nō pōt ꝓbari p duo demōstratiua vera: hō nō currit q velocitate infinita mouetur: qa ei⁹ subiectū pro nullo verificat̄: qa relatiuū ibi se tenet ex parte subiecti: q₂ nō pōt referri ad illud verbū currit. vn̄ hoc relatiuū. q semp se tꝫ ex eadem p̄te extremi p̄cipalis ex qua suū antecedēs. ⁊ iō ista ē i sensu cōposito. ⁊ ē sensus: ꝙ aliqs hō q velocitate ifinita currit nō potest moueri. iō subiectū eius pro nullo suppōit ⁊ sicut pꝫ ifra hoc relatiuū. qui. nūq̄ꝫ facit sensum diuisum. ⁊ iō nō refert dicere ois hō currit q ē albus: ⁊ ois hō q ē alb⁹ currit. Et si cōtra arguit̄ ꝓbādo ꝙ i casu ē vna vera ⁊ alia falsa. ponēdo ꝙ quilibet hō alb⁹ currat: ⁊ q̄libꝫ niger quiescat: q₂ tūc ista ē vera. ois hō q est albus currit: ⁊ ista falsa. ois hō currit q ē albus: qa arguit̄ sic. ois hō currit qui ē albus. ⁊ ois hō niger est hō. igit̄ ois hō niger currit q est albus. negat̄ ꝯña: q₂ plus subijcitur i maiori q̄ꝫ predicatur i miori. Et sicut fallit hoc argumētū. ita ēt fallit argumētū resoluēdo. nisi caperetur cōstātia toti⁹ extremi qd̄ resoluit̄. vn̄ nō seq̄tur iste hō nō currit q ē alb⁹ demonstrādo hominē nigrū. ⁊ iste hō ē aliqs hō. igitur aliqs hō nō currit q ē albus. ❡ Pro oib⁹ igitur ꝓpōnib⁹ negatiuis v̄lis resolubilit̄ ꝓbandis dicatur: ꝙ si termi rōne quoꝝ ꝓbāde sūt: supposita habeāt sūt resolubilit̄ ꝓbāde: sꝫ si suppositis careāt capiēde sunt ꝯdictorie cōcludēdo istas eē veras indirecte eo. ꝙ ꝯdictorie sunt false. ⁊ ita cōcedūtur cōclusiōes sibi illate ſm istā regulā ꝓbāde. Cū predictis memorāde sūt aliq̄ regule. p q̄s ꝓbari possūt sex problematū genera. sꝫ qa de v̄li affirmatiua supius satis dictū. de v̄li negatiua nūc dr̄. ꝙ ipsa ꝓbari hꝫ p suū ꝯdictoriū ⁊ ita de q̄libet alia negatiua: qa q̄cq̄d cōtingit affirmare cōtingit negare. vt q₂ veꝝ ē ꝙ alteꝝ oculū habēdo tu potes videre. igit̄ hec ē falsa. neutrū oculū habēdo tu potes videre. tꝫ ꝯña p posita. ❡ De idefinita aūt siue particulari ⁊ singulari teneatur ꝙ ipa ē ꝓbāda a p̄io termino a quo in ea pōt sumi probatio. ❡ Ex quo seq̄tur ꝙ ē diligēter aduertēdū: ꝙ nō quelꝫ idefinita siue particularis ꝓbari pōt p duo demōstratiua: q₂ cū ꝓbare sit declarare veꝝ. falsū de p se nō ꝓbat verū. ⁊ iō illa. tātū aial ē hō. p duo demōstratiua nō hꝫ ꝓbari q₂ sumeretur falsū. ❡ Itē frequēter accidit ꝙ ista duo demonstratiua sūt v̄a. ⁊ idefinita falsa. vt nō seq̄tur. icipit hoc eē. ⁊ hoc ē hō. igr̄ icipit hō eē. Et ꝓpter has cās iste n̄ habēt ꝓbari p duo demōstratiua. necessario hō ē aial: ꝓmittitur denari⁹. hō preter sor. currit: qa i talibus reperitur ꝙ idefinita est v̄a. ⁊ quelibꝫ singul'is est falsa. ❡ Itē pro predictis addatur ista regula: ꝙ vbi oēs termini sunt imediati. vel quilibꝫ. vno excepto. non refert p̄ponere aut postponere t̄minos: manēte eadē q̄litate vbi nō sunt spectātes ad actū mētis: ⁊ sine termino ampliatiuo: ⁊ vbi nō sit dictio exceptiua vel exclusiua. ⁊ iō nō refert iter tales ꝓpōnes hō ē hoc. ⁊ hoc est hō. quo ad v̄itatē vel falsitatē. sꝫ refert. hoc hō nō ē. ⁊ hoc nō ē hō. hoc tantū ē ⁊ tantū ē hoc. hoc cognoscis ⁊ cognoscis hoc. hoc istius scis eē: ⁊ scis hoc isti⁹ eē. ita etiā refert. albū tunc erit hoc. ⁊ hoc tūc erit albū. q₂ ꝓ pluribus suppōit li albū a parte subiecti q̄ꝫ a p̄te p̄dicati. q̄ꝫnis stet solū pro his q̄ erūt. sed nō refert. nūc tu curris ⁊ tu curris nūc. hic tu eris. ⁊ tu eris hic. nunc necessario tu es: ⁊ tu es necessario nūc: q₂ aduerbiū semp refertur ad verbū vel p̄ticipiū qualitercunqꝫ transponatur.

Sed incidit dubiū vtrū idē problema possit pluribus modis cōcludi. ❡ Ad qd̄ dubiū sine verbis respōdeo ꝙ particularis affirmatiua ⁊ v̄lis negatiua. ō subis non trāscendētibus ad mius q̄druplr̄ ꝓbari pn̄t. a p̄ori. a posteriori. eq̄. ⁊ idirecte. vt ista ꝓpō homo currit a posteriori pōt ꝓbari sic. hoc currit ⁊ hoc ē hō. igitur hō currit. A p̄ori sic. oē aial currit hō ē animal. igr̄ hō currit. ab eq̄ sic. risibile v'l aial rōale currit. igr̄ hō currit. idirecte sic. q₂ ꝯdictoria istius significantis p̄ncipalr̄ ꝙ hō currit ē falsa. igr̄ ista ē v̄a hō currit. Et sicut dcm̄ ē de ifinita vel p̄ticulari sic dicēdū est de v̄li affirmatiua. q̄ a posteriori pōt ꝓbari p sua singularia. a p̄ori capiēdo termios nāl'r notiores. Et ita ēt est dicendū de v̄li negatiua ⁊ p̄ticulari negatiua. veꝝ tamē iste regule n̄ sūt v̄lēs. q₂ freq̄nt̄ iteruenit ipedimentū. q₂ multotiēs a singularibus ad v̄lem nō valet ꝯña. vt dcm̄ ē. ⁊ dicetur. sꝫ p hoc tn̄ n̄ tollitur dubiū. q₂ ipm nō ponit nisi ꝙ aliqua ꝓpō pōt pluribus modis ꝯcludi qd̄ veꝝ est de multis ⁊ de maiori p̄te.

Sed q₂ freq̄nt̄ ponitur idefinita ꝓ p̄ticulari posset q̄ri dubiū vtꝝ cōtinue si idefinita sit vera p̄ticularis sibi corn̄dens sit v̄a. ❡ Ad qd̄ dubiū dr̄ ꝙ i oibus preterq̄ꝫ i ꝓpōibus se destruentibus si idefinita sit v̄a ⁊ particularis sibi correspondens ē vera ⁊ econtra. In ꝓpōnibus tn̄ se destruentibus non sic ē. q₂ existentibus solū his ꝓpōnibus. ꝓpositio p̄ticularis ē falsa. ⁊ aliqua ꝓpositio p̄ticularis ē falsa. vna se falsificat. s. ista p̄ticularis. ⁊ alia non. s. idefinita. ⁊ iō vna est vera ⁊ alia ē falsa. igitur ⁊c̄.

Sed adhuc forte petitur nunquid omnis ꝓpositio sit probabilis. ⁊ arguitur ꝙ non. q₂ ista propositio. hoc est. demonstrato aliquo ente. non est probabilis. quia ipsa non est certificabilis per aliquaꝫ euidentiam cum ea nulla propositio possit esse noti-

oꝛ. ¶ Oppositū arguitur. qꝛ omnis ꝓpō pōt in ꝯña bona ꝯcludi. igr̄ ois ꝓpō pōt hr̄e añs ad illam: sed oē añs ad aliquā ꝓpōnē ꝓbat illā. igr̄ ⁊c̄.

Ideo dr̄ ꝙ vno mō ꝓbabile idē ē qḋ declarabile vel certificabile. ⁊ isto mō nihil ꝓbatur nisi verū. ⁊ hoc mō sepe sum̄ꝰ vsi. nō tñ oē verū ē ꝓbabile vt ꝑdictū ē: Alio mō ꝓbabile idē ē qḋ ꝑsuasibile: ſm quē modū loqtur rhetoricus ſꝫ quē modū oē ꝑsuasibile est ꝓbabile: sed ñ ois ꝓpō est ꝑsuasibilis q̄ꝫuis multe false sunt ꝑsuasibiles auditoribꝰ. Alio mō ꝓbabile ē qḋ dixit Aristo. i thopicis qḋ vr̄ plibꝰ ⁊ sapiētibꝰ ⁊ maxime notis ⁊c̄. ſꝫ quē modū adhuc ñ ois ꝓpō ē ꝓbabilis. Item ꝓbabile idē ē qḋ ꝯclusibile: ſm quē modū solemꝰ dicere hec ꝓpō. ois hō ē asinꝰ: ē mediata a ꝑmo ṫmio ꝓbabilis: qꝛ ipa ē exponibil' ⁊ ois ꝓpō exponibilis ē ꝓbabilis. ſꝫ de hoc nō amplꝰ: qꝛ voces ⁊ scripta sūt ad placitū significātia. ¶ Aduertat̄ itaqꝫ diligēter scḋꝫ aureaꝫ regulā a rñdēte: ⁊ videat anteq̄ꝫ rñdeat ad aliq̄ꝫ ꝓpōnē ꝓpositā q̄lis q̄ꝫta ⁊ q̄ fuerit ꝓpō ꝓposita: ⁊ ſꝫ quē mōꝫ ipa ꝓbari possit: ad quā rñdēdū ē ſꝫ ꝙ ipa poterit vel ñ potit ex v̄is cōcludi si ipa nō fuerit ꝑ se nota. magnā. n. i respōdētibꝰ iprudētiā repperi q ante rñdent q̄ꝫ prenoscant qd fuerint responsuri.

¶ De officiabilibus ⁊ officiatis. ⁊ de d̄scriptibilibꝰ.

Erminum officiabileꝫ appello terminū nō exponibilē: hn̄tem officiū cadēdi sup cōplexū: per ipm determinabile: sicut pōt: cōtīgit. scio: dubito: ꝓmitto: ⁊ silia: ⁊ generalit̄ ois terminus cōcernēs actum mētis: ⁊ multi etiā taliū terminoꝝ pn̄t sup complexū cadere. vt ꝓmitto. a. imaginoꝛ. b. ⁊ c. ⁊ hec dictio si officiabilis est ⁊ vꝫ ꝯña de forma ab officiantibus ad officiatā: ſꝫ nō ecōtra. vnde bñ seqtur potest eē ita sicut hec adeq̄te significat soꝛ. currit: ⁊ hec adequate significat ꝙ soꝛ. currit. igr̄ pōt eē ꝙ soꝛt. currat. Sꝫ isti termini poŀe ipoŀe. necessariū. cōtingēs. verū. ⁊ falsum nō sunt termini officiabiles: nec modales. vnde ñ seq̄t hec est polis chymera nō est: adeq̄te significās chymeram non eē. igr̄ poŀe est chymeram non eē. ꝯñs eni est falsum tenēdo terminos ꝑsonalit̄ añte vo exn̄te: qꝛ nec poŀe signū nec polis res est chymerā nō eē. ¶ Item in ista poŀe ē chymerā nō eē ex grāmatica verbū ꝑncipale est illud verbū est: cui supponit ly poŀe. igr̄ sensus est: ꝙ aliqḋ poŀe est chymerā nō eē: qḋ est manifeste falsū. ¶ Sed huic forte dr̄ ꝙ hoc totū sumitur loco de ly pōt ¶ Cōtra. qꝛ adhuc ly poŀe est ibi nomē ⁊ ly ē ē ibi verbum: cui supponit adhuc ibi ly poŀe: ⁊ ly poŀe ibi pro nullo verificat̄ respectu illius ꝑdicati. ¶ Itē si hoc cōplexum: poŀe est: sumit̄ loco de ly pōt: tūc huius ꝓpōnis poŀe est chymerā non esse. ē sensus ꝙ pōt chymerā nō eē. ⁊ ꝑ ꝯñs chymerā nō eē pōt: qḋ est falsuꝫ: qꝛ est affirmatiua cuiꝰ subm ꝓ nullo supponit: nō eni ista pōt itelligi nisi illa oratio sumatur loco subi illiꝰ v̄bi pōt vel saltim eiꝰ ps vel ptes. ¶ Sꝫ forte alr̄ dr̄ ꝙ in ista poŀe est chymerā nō eē ly poŀe capitur loco illius v̄bi pōt: ⁊ ly est loco illius ifiniti eē: ⁊ ē sensus poŀe ē chymeraꝫ nō eē. i. ꝙ potest eē ꝙ chymera nō sit. ¶ Sed ꝯ. qꝛ tūc illa ē affirmatiua. potest eē ꝙ chymera nō sit: qꝛ modus ⁊ dictum sunt affirmatiui: ⁊ iō sensus eius nō pōt eē nisi ille ꝙ nulla chymera sit pōt eē: siue chymerā nō eē potest eē: qꝛ ista oro ifinita est subiectū huius v̄bi pōt. ꝯcluditur itaqꝫ ꝙ isti ṫmini: poŀe: impoŀe: cōtingēs: ⁊ necessariū: ⁊c̄. nō sūt ṫmini officiabiles: nec modales: sicut nec isti: bonū ⁊ malū in istis ꝓpōnibꝰ. bonū est soꝛ. currere. malū est ipm sedere. Et sicut dictū est de illo termio pōt ita dicendū de illis terminis itelligo cognosco ⁊c̄. Sed caute ꝓcedendū est in officiādo istos. vñ ista cognosco soꝛ. currere sic officiari dꝫ: cognosco ita esse sicut illa significat soꝛ. currit. quā adequate scio significare soꝛ. currere. ⁊ nō decipioꝛ i terminis illiꝰ ꝓpōnis. igr̄ cognosco soꝛ. currē. Qñ aūt ṫminꝰ officiabilis cadit sup incōplexum vt ꝓmitto. a. cognosco. b. ⁊ huiusmodi: officiandus est ṫminus ipm describēdo: vt hec. tu scis. a. sic officiat̄. tu credis firmit̄ absqꝫ hesitatōe. a. ⁊ nō deciperis i credēdo. a. ⁊ nō repugnat te scire. a. igit̄ tu scis. a. ſꝫ nō pōt sciri ꝓpō aliq̄ iō nec pōt sciri. a. ꝓpō. q̄ꝫuis forte. a. ꝓpō sciat̄. Silr̄ obligo me tibi volēti ad dandū tibi denariū ergo ꝓmitto tibi denariū. ⁊ qñ ṫminus officiabil' describit̄ vꝫ ꝯña ab officiātibꝰ ad officiatā: ⁊ eꝯ. ¶ Sꝫ forte arguit̄ ꝓbādo ꝙ nō vꝫ ꝯña ista: pōt eē ita nālit̄ sicut ista ꝓpō adeq̄te significat. oē ēs ē deꝰ: adeq̄te significās ꝙ oē ens ē deꝰ. igr̄ pōt eē nālit̄ ꝙ oē ēs est deus: qꝛ añs ē verū: ⁊ ꝯñs falsū: qꝛ ita ē sicut ista adeq̄te significat. oē ēs ē deus adeq̄te significās ꝙ oē ens ē deus. igr̄ pōt eē nālit̄ ita sicut ista adeq̄te significat. pꝫ ꝯña: ⁊ arguit̄ añs. qa ista deū eē deū adeq̄te significat ⁊ ita ē. igr̄ ita est sicut illa adeq̄te significat. pꝫ ꝯña ⁊ minoꝛ ſꝫ maioꝛ arguitur. qꝛ deū eē deū ex ꝑncipali ⁊ adeq̄ta significatōe illa significat. igr̄ deū eē deū adeq̄te significat: pꝫ ꝯña ⁊ arguitur añs: qꝛ eadē significatōe q̄ ista significat ꝙ oē ens ē deꝰ eadē significatiōe deū eē deū ista significat: ſꝫ ex ꝑncipali ⁊ adeq̄ta significatōe significat ꝙ oē ēs ē deꝰ. igr̄ ista ex adeq̄ta ⁊ ꝑncipali significatōe deū eē deū significat. Qḋ si cōceditur ar̄ ꝙ ista ē v̄a. qꝛ ē sicut ista adeq̄te ⁊ ꝑncipalit̄ significat. qḋ falsū ē. igr̄ ⁊c̄. ¶ Sꝫ huic forte dr̄ ꝙ illa. oē ēs ē deꝰ: nō aliqualr̄ eē ꝑncipalr̄ significat. ⁊ cū argr̄ ꝙ ista. deū eē deū. adequate ⁊ ꝑncipalr̄ significat qꝛ deū eē deū ex adeq̄ta sua significatiōe ista significat. negatur ꝯña. ¶ Sꝫ ꝯ istā rñsionē argr̄. qꝛ tē nulla ꝓpō de ṫminis cōibꝰ isto mō posset ex v̄is cōcludi: qꝛ sp assumeretur falsū: vt sic arguēdo pōt eē sicut hec adeq̄te significat ois hō currit. adequate significās ꝙ ois hō currit. igitur ois hō currit. ¶ Itē ista rñsiōe data seqtur ꝙ nō potes scire chymerā nō eē: qꝛ non pōt vere concludi te scire chymerā nō eē: nisi ꝑ hoc ꝙ tu scis ita eē sicut ista adeq̄te significat chymera ñ ē: quā scis adequate significare chymerā nō eē: ſꝫ hoc ē falsū: qꝛ nec scis nec potes scire sicut ista adequate significat cū nō possit ita esse ꝙ chymera nō ē. igitur ⁊c̄. ¶ Iō adhuc dr̄ ꝙ ista ꝯña ē bona. pōt ita eē sicut hec adequate significat ois hō currit. adequate significās ꝙ ois homo currit. igr̄ pōt eē ꝙ ois homo currat. Et cū arguit̄ ꝙ ñ. qꝛ tūc posset eē nāliter ꝙ oē ens ē deus. dr̄ negādo ꝯñam: ⁊ negatur añs istiꝰ. s. ꝙ ita sit sicut illa ꝑncipalit̄ significat: ⁊ negatur illa ꝯña, ista. oē ens est deus deū eē deum ex ꝑncipali ⁊ adequata significatōe significat. igit̄ ista deū eē deū ꝑnci-

paliter ⁊ adeq̄te significat: sicut non seq̄t mõ necessario
iste hõ ē. igit̄ necessario iste hõ ē. tenẽdo ly necessario i
ꝯñte exponibilr̄. añs ē ver: q2 quolibꝫ mõ quo aliqua
ps hui⁹ hoïs ē: iste hõ ē: ⁊ tñ ꝯñs ē falsũ. igit̄ ⁊c̄. ¶ Et
si ꝯ̄ arguit̄. q2 si non deũ eē deũ p̄ncipalit̄ illa significat
oē ens ē de⁹. tũc nullũ deũ eē deũ illa ꝑpõ p̄ncipalit̄ si-
gnificat: ⁊ per idẽ nullã chimerã eē ista significat prin-
cipalr̄: ⁊ si sic. igit̄ aliquẽ deũ nõ eē ista p̄ncipalr̄ signifi
cat. ⁊ aliq̄ꝫ chimerã ñ eē illa p̄ncipalr̄ significat. ¶ Sꝫ
huic forte dr̄ cõcedendo istã negatiuã. nullũ deũ eē. ista
p̄ncipalr̄ significat: ⁊ ēt illã nullã chimerã eē: ista p̄nci
palr̄ significat. q2 oēs tales negatiue sunt vere nullam
chimerã eē quelibꝫ ꝑpõ p̄ncipalr̄ significat. nullũ ani
mal eē oïs ꝑpõ nec̄ia p̄ncipaliter significat. ⁊ similes.
nõ tñ ex illis sequunt̄ affirmatiue tales aliquã chime-
ram nõ eē q̄libꝫ ꝑpõ p̄ncipalr̄ significat. ⁊ aliquod ani
mal nõ eē oïs ꝑpõ nec̄ia significat p̄ncipalr̄. Et ita ge
neralr̄ ꝯcedendũ ē de oïb⁹ termis cõïb⁹: q2 nihil princi
palr̄ aliq̄s termin⁹ cõïs significat: nisi forte ponatur q̄
hõ cõïs eēt suũ p̄ncipale significatum: de quo nõ nũc:
sꝫ posteri⁹ tractabitur. Sꝫ ad aliud cũ arguitur q̄ illa:
tu scis chimerã non eē nõ possit concludi ex veris: sicut
nec ita põt naturalr̄ eē q̄ oïs hõ currat. Sꝫ huic for-
te dr̄ q̄ officiãdo mõ dcõ ē argumẽtum bonum ab illa
officiãte ad illã officiatã. ⁊ ex falso ibi seq̄t ver. ¶ Sꝫ
ꝓ pticulari regula ad officiãdum vera ex veris teneri
põt officiãdo termios cadẽtes sup dcã affirmatiua tñ
vt põt eē. q̄ oïs homo currat. q̄ sic officiat̄: hec ē pos
sibil̄: oïs hõ currit adeq̄te significans q̄ oïs hõ currit.
igit̄ põt eē q̄ oïs hõ currit. sꝫ respectu dcõr negatiuor
nõ valet: iste mod⁹ arguendi. vñ nõ seq̄t. illa ꝑpositio ē
polis. chimera nõ ē. adeq̄te significãs q̄ chimera non
ē. igr̄ põt eē q̄ chimera nõ ē: q2 ꝯñs ē impol̄e: ⁊ antece
dens ver ad modũ superi⁹ exp̄ssũ. ¶ Sꝫ forte ꝯ̄ regulã
arguit̄: q2 ea data cũ veris: seq̄tur q̄ tu dubitas te eē: si
tu scis te eē. ⁊ q̄ tu dubitas te eē: si tu nõ dubitas te eē.
⁊ q̄ credis hoïem eē asinũ: q̄ñ non decipis. ⁊ q̄ tu scis
antixp̄m eē: ⁊ deũ non eē. Itẽ q̄ ipol̄e est te eē. si potes
loq. q̄ oïa sunt ipolia. q2 ex p̄ma seq̄tur q̄ idẽ ē scitũ a
te: ⁊ tibi dubiũ. q2 seq̄t tu dubitas te eē. si tu scis te eē. sꝫ
tu scis te eē vt suppono. igit̄ tu dubitas te eē: ⁊ ita ꝯ̄ ali
as ar̄. ¶ Sꝫ ꝓ his dr̄ ꝯcedendo oēs istas cõclones put
cathegorice tñ significãt. p̄ter vltimã. q2 li impol̄e non
ē t̄min⁹ officiabil̄: vt ꝓbatũ ē. ⁊ negat̄ illa ꝯñia: tu dubi
tas te eē. si tu scis te eē: sꝫ tu scis te eē. igit̄ ⁊c̄. q2 maior ē
mere cathegorica p̄ꝫ istã vltimã regulã ꝓbãda. Et idẽ
dr̄ ad istã: tu scis chimerã non eē p̄ꝫ hec: ⁊ supius dcã.
Ex p̄dcis pꝫ q̄ nõ si. a. ē scitũ a te q̄litercũq3. a signifi-
cat scis. a. significare. q2 forte. a. ē scitũ a te: ⁊ nõ signifi-
cat eē: sꝫ nõ eē ad modũ dcm̄. ⁊ ēt lꝫ. a. sit scitũ nõ q̄cq̄d
a. significat ē a te cõsideratũ an illud significet.

¶ De equipollentijs

Accipiamus primo q̄ diuerse p-
tes oꝛonis grãmatice vocales: vel
scripte diuersis ptib⁹ oꝛonis men-
talis subordinant̄. sic q̄ aduerbiuꝫ
aduerbio. ⁊ pticipiuꝫ pticipio: ⁊ sic
d̄ alijs. qd̄ pꝫ ex hoc. q2 modi signi
ficandi vocalium. aut scriptor p quos ip̄a vocalia aut
scripta distinguunt̄ ad inuicē generice: aut specifice: a c
cepti sunt a modis itelligendi specifice: aut generice di
stictis. Quo accepto seq̄t q̄ i ista ꝑpõne hõ non ē ani
mal: vocali aut scripta ista negatio. nõ. ⁊ illud verbũ.
ē. nõ subordinãtur vni actui diuidendi: sꝫ illud verbum
ē subordiat̄ v̄bo substãtiuo. ⁊ ista negatio. nõ. subordiat̄
actui negatiuo aduerbiali. ¶ Itẽ si subordinaretur ag
gregatũ ex illa negatõe. ñ. ⁊ verbo substãtiuo vni actui
diuidendi. iste act⁹ diuidẽdi nulli⁹ ptis oꝛonis eēt. quia
nec eēt verbum substãtiuũ: nec adiectiuũ. nec aduerbi-
um. Seq̄t vltra q̄ ista d̄ t̄o adiacẽte vocal̄. aut scripta
hõ ē. nõ subordinatur alicui d̄ t̄tio adiacente. puta tali
hõ ē ens. q2 cũ ly hõ non subordinet̄ nisi tali t̄mio ho-
mo. secũ sinonimo. tũc ly ē subordinaret̄ duab⁹ ptibus
oꝛonis. s. pticipio ⁊ v̄bo. qd̄ ē ꝯ̄ acceptum. ¶ Itẽ si ista
subordinaret̄ tali mẽtali. s. hõ est ens: tũc ly ē in ista vo
cali hõ ē. ⁊ i ista alia vocali hõ ē ens. nõ eēnt t̄mi sino-
nimi. q2 i vna ly ē subordinat̄ simplici v̄bo substãtiuo:
⁊ i alia v̄bo ⁊ pticipio. ¶ Itẽ ly ē i ista hõ est. nõ eēt ver
bum. q2 hẽret oēs mõs significãdi pticipij: vel q̄ rõne
foret v̄bum foret ēt pticipium. Quib⁹ datis seq̄t q̄ nul-
lum verbũ adiectiuũ subordinat̄ alicui: nisi verbo adie
ctiuo secũ sinonimo. vnde i ista. te tedet vitij: non sub-
dinat̄ ly tedet huic aggregato ē tedens. Silr̄ i illa. inci-
pit istans qd̄ nõ est eē. nõ subordiatur ly icipit huic ag-
gregato ē icipiens. q2 illa subordinaretur falso. Et ita
generalr̄ dr̄ q̄ nullum vocale: aut scriptum subordina
tur alicui: nisi secũ sinõimo. ⁊ rect⁹ nisi recto. ⁊ obliqu⁹
nisi obliquo. ⁊ cõplexũ: nisi complexo: ⁊ sic de alijs. nõ
tñ oïa cõuertibilia ad inuicem vocalia vel scripta subor-
dinãtur eidem mẽtali. sꝫ solum sinonima ad inuicē vn
de ꝑpõnes eq̄pollẽtes ad inuicem non eidē mẽtali sub-
ordinãtur. Et si iterrogatum fuerit nũq̄d i illa hõ non
ē aïal. ly ē. sit act⁹ compõnẽdi: aut diuidendi. dr̄ q̄ i il-
la ꝑpõne nõ est act⁹ componẽdi. i. affirmãdi. quo. s. af
firmet̄ predicatum de subiecto. sꝫ ē act⁹ componẽdi. q2
cũ isto: vel secum cõuertibili possum⁹ affirmare aliq̄d
predicatum de suo subo: sꝫ i illa ꝑpõne nullus ē actus
negatiu⁹: nisi illa negatio aduerbialis: sꝫ ibi ē vn⁹ act⁹
vnitiuus predicati cum subo. vñ mediãte ista negatio
ne negat̄ predicatum a subo cum ista copula v̄bali vni
ente predicatum cũ subo. Accipiam⁹ adhuc q̄ q̄cquid
ꝯtingit affirmare cõtingit negare ⁊ eꝯ̄. sic q̄ nulla põt
eē ꝑpõ affirmatiua cui nõ possit ꝯ̄dictorium negatiuũ
assignari. Item accipiam⁹ q̄ equipollentia est ꝑposi-
tionũ inuicem equalentia vi negationis: aut negationũ
adducta. Ex qb⁹ seq̄t q̄ i vna ꝑpõnum eq̄pollẽtiũ nõ
supponit aliq̄s termin⁹ alit̄ q̄ꝫ i alia. q̄ sit pricipalis ps
extremi. Quib⁹ acceptis ꝓ regula. dr̄ q̄ negatio prepo
sita subo cõi alicui⁹ ꝑpõnis facit eq̄pollere ꝯ̄dictorio:
ipsi⁹ ꝑpositõis q̄ eēt remota negatõe. vt ista. non aliq̄s
homo currit. eq̄pollet huic nullus hõ currit. Postpo
sita v̄o per hũc moduꝫ. null⁹ homo nõ currit. suo con-
trario equipollet vt isti. q̄libꝫ homo currit. Preposi-
ta vero ⁊ postposita suo subalterno: vt nõ null⁹ homo
nõ currit equalet huic oïs homo currit. siue quilibꝫ ho
mo currit. Et valet ꝯñia ab vno eq̄pollenti ad aliud eq
pollens. que regule vere sũt in nõ exceptiuis. nõ exclusi

uis.nõ reduplicatiuis.nõ eqnocis ꝓpositionibꝰ.imediate postposita negatione totali subiecto in ꝓpositionibꝰ nõ se destruẽtibꝰ.⁊ ubi p̃cedat subm verbũ pꝛicipale deducta alia negatione: aut signo impediente.⁊ respectu horum signorum: ois.nullꝰ.alter.neuter.vterqꝫ.quilibet.⁊c̃. Vñ nõ seqtur.nõ tm̃.nõ est aial.igiť tm̃ omnis homo ẽ aial.nec seqť nõ nullus homo preť sor.ẽ asinꝰ igiť aliqs homo preť sor.ẽ asinꝰ.nec seqtur.nullus homo iquãtum aial ẽ risibile.igitur qlibꝫ hõ.iquãtuꝫ animal nõ est risibilis.nec seqtur nullꝰ canis nõ est.igiť qlibꝫ canis ẽ.qꝛ añs nõ est verum.nec falsum: cũ non sit ꝓpositio: iõ nõ est ista bona ꝯña.nec antecedẽs ẽ ꝓpositio eqpollẽs ꝯñti.nec seqtur. qlibꝫ homo aial non ẽ. igiť nullꝰ hõ aial ẽ. Et ita nõ sequiť.ois homo nõ qui currit disputat.vel ois homo qui non currit disputat. igiť nullꝰ hõ q currit disputat.⁊ nõ valet hoc.nullũ hominẽ creans nõ ẽ deꝰ.igitur quẽlibꝫ hoieꝫ creãs ẽ deus.nec seqť.ois ꝓpositio i se hñs negationem ẽ falsa. igiť nulla ꝓpositio i se hñs negationem non est falsa. nec seqtur nõ ꝑmittiť aliquis d̾narius.igiť ꝑmittiť nullus denariꝰ: seu nullꝰ denariꝰ ꝑmittiť: nec seqť nõ nullus hõ nõ currit.igiť qlibꝫ hõ currit. qꝛ prima negatio impedit scđam postpositam.

Sed forte ꝯ arguiť.qꝛ nõ valet ꝯña ista.nulla chimera põt nõ eẽ.igr̃ quãlibꝫ chimeraꝫ neceẽ eẽ.⁊ hic arguitur ab vno equipollẽti ad aliud.igiť nõ ẽ vera illa ꝑticula regule i qua diť ꝙ valet ꝯñtia ab vno eqpollẽti ad aliud.pꝫ ꝯña ⁊ minoꝛ.⁊ arguiť maioꝛ. qꝛ ꝯñs ẽ impoſſe ⁊ añs verum.qꝛ ꝯdictoꝛium añtis ẽ falsũ .s.aliqua chimera põt nõ eẽ.qꝛ sequiť aliq̃ chimera potest nõ eẽ.igiť aliqua chimera põt eẽ.qꝛ in ista ꝓpositione aliqua chimera potest nõ eẽ illa negatio non.n.negat añ se.iõ verbũ p̃ncipale istiꝰ ꝓpõnis.in.manet affirmatum: seu nõ negatum.igiť ista ẽ affirmatiua ponẽs chimeram põt eẽ.igiť ⁊c̃. ¶ Item si aliq̃ chimera põt nõ eẽ.igr̃ põt eẽ ꝙ chimera nõ sit.ꝯña pꝫ.⁊ ꝯñs ẽ falsum: qꝛ ꝯñs est ꝓpositio pure affirmatiua.cuiꝰ modus ⁊ verbum ifinitum sunt affirmati.cuiꝰ subm.s.ista orõ ꝙ chimera nõ sit ꝓ nullo supponit. ¶ Secũdo qꝛ nõ sequiť quẽlibꝫ oculum nõ hñdo tu potes videre.igitur nullũ oculũ habẽdo tu potes videre.⁊ hic arguitur per regulam istã negatio postposita.igiť ⁊c̃.pꝫ ꝯña.et añs arguitur iducendo sic.istũ oculum non habẽdo tu potes videre.⁊ istum ⁊c̃.posito ꝙ tu habeas duos bonos oculos. ¶ Item quẽlibꝫ oculũ nõ habẽs: tu potes videre.igitur quẽlibꝫ oculum nõ habẽdo tu potes videre.pꝫ ꝯsequẽtia ⁊ añs inducitur ex veris. ¶ Tertio ponatur ꝙ sit itellectus ifinite potẽtie itellectiue.⁊ in q̃libꝫ ꝑte illiꝰ hoꝛe future pꝛeponat ⁊ postponat negationem subo istiꝰ ꝓpositionis hõ currit.⁊ i fine remaneãt oẽs negationes.⁊ sequitur ꝙ i fine ista ꝓpositio nulli ꝓpositõi equipollebit.q̃uis sit negatio pꝛeposita ⁊ postposita subiecto.⁊ sequiť vltra ꝙ illa nõ ẽ ꝓpositio affirmatiua nec negatiua.qꝛ si foꝛet affirmatiua: tũc foꝛent negationes pares.si negatiua: tũc foꝛẽt ipares. Itẽ auferendo vnam negationẽ remaneret sua cõtradictoꝛia adhuc habẽs negatões ifinitas.⁊ idem eẽt iudicium d̾ ea ⁊ sua ꝯdictoꝛia. ¶ Quarto capiať ista ꝓpositio mẽtalis.nullus homo nõ currit.⁊ arguiť ꝙ illa nõ equipollet alicui affirmatiue.qꝛ illi duo actꝰ negandi naturaliter negatiue significãt: ⁊ nõ se impediũt.qꝛ a ꝓpoꝛtione eq̃litatis nõ fit actio.igitur nõ affirmatiue ⁊ si sic ista ꝓpositio ẽ negatiua ⁊ nõ affirmatiua. ¶ Quĩto isto dato ex negatiua sequiť affirmatiua.sic arguendo. nõ hõ ẽ asinus vel soꝛ.ẽ plato.igitur nullus homo ẽ asinꝰ ⁊ soꝛ.nõ est plato.tꝫ ꝯña per regulam.⁊ antecedẽs ẽ affirmatiuum ⁊ ꝯñs negatiuum.igitur ⁊c̃. Iõ forte dicitur ꝙ ex negatiua sequitur affirmatiua i ypotheticis. Sꝫ cõtra.qꝛ añs nõ est ꝓpositio negatiua: qꝛ ly non est aduerbium.igitur nõ põt determinare istam coniũctionem vel.quia aduerbium nõ põt determinare nisi verbum: aut ꝑticipium.

Sed ad p̃mum diť negãdo istam ꝯñtiã. nulla chimera põt nõ eẽ.igiť quãlibꝫ chimerã necesse ẽ eẽ.qꝛ añs est negatiuum vt ꝓbat argumentum. eo ꝙ negatio nũq̃ꝫ negat.aut distribuit añ se.⁊ si ibi debꝫ fieri equipollentia oꝫ ꝙ negatio imediate feratur post subm: ⁊ tũc nõ sequitur ista quãlibꝫ chimerã necesse ẽ eẽ: ex ista nulla chimera nõ põt non eẽ.sꝫ sequitur illa. ois chimera põt eẽ. ¶ Et si ꝯtra allegať Aristo.p̃mo perihermenias diť ꝙ oppositum huius recitauit. sꝫ nõ ꝓbauit. ¶ Ad scđꝫ diť ꝯcedendo ꝯñam quãuis nõ arguať per regulam.⁊ negatur ista quẽlibꝫ oculum nõ habẽdo: tu potes videre: qꝛ falsum ẽ ꝙ istũ oculum nõ hñdo: tu potes videre demõstrato tuo oculo.sicut ista ẽ falsa istum oculum: tu nõ hñs potes videre tenẽdo istum terminũ nõ hñs i recto.qꝛ ex ea sequiť ꝙ aliqđ istum oculũ nõ hñs põt eẽ tu .qđ ẽ falsum: qꝛ tm̃ istũ oculum hñs põt eẽ tu. ¶ Ad tertiũ diť ꝙ si pꝛeponantur ⁊ postponãtur ifinite negatões subo istiꝰ ꝓpositõis. hõ currit.aggregatum ex istis duobꝰ termis: ⁊ ex istis oibus negationibꝰ nõ ẽ ꝓpositio.qꝛ ẽ negatio ifinita: sicut ista nõ ẽ ꝓpositio.nõ nõ nõ soꝛ.ñ nõ ñ currit.qꝛ ibi sunt negatões nõ potẽtes deťminare verbũ iã deťminatum.qꝛ vnius dependẽtie vnus dꝫ eẽ terminus principal' ⁊ eꝯ.vñ ⁊ ista nõ est ꝓpõ.ois ois hõ currit.nullꝰ nullus hõ currit. ¶ Ad q̃rtum cũ arguitur ꝙ ista ẽ negatiua nullus hõ nõ currit.qꝛ i ea sũt duo actus mere negatiui nãliter significãtes negatiue. ⁊ nõ affirmatiue.igitur ista ẽ mere negatiua.diť negãdo cõsequẽtiaꝫ. qꝛ licꝫ negatiue significẽt tñ ipediũt se quãtum ad vim negãdi verbum.⁊ tũc cum diť a ꝓpoꝛtione eq̃litatis fieret actio.diť ꝙ illud nõ ẽ multum ad ꝓpositum. sꝫ tam̃ i naturalibꝰ verum ẽ ꝙ a ꝓpoꝛtiõe eq̃litatis frequẽter fit impedimẽtum: qꝛ equale impedit eq̃le ꝯrium ceteris paribus.nõ.n.dicẽduꝫ ẽ ꝙ ista mẽtalis .nullus homo nõ currit.sit mere negatiua.qꝛ nõ possit assignari: cui affirmatiue cõtradiceret. ¶ Ad quĩtum põt ꝓbabiliter dici ꝙ ille nõ equipollẽt.⁊ ꝙ nulla ypothetica est affirmatiua vel negatiua. ¶ Et si diť ꝙ nõ est viꝰ contradicere q̃ꝫ pꝛeponere negationem toti quicquid sit d̾ hoc diť ꝙ regula sane itellecta est vera in cathegoꝛicis. Et vlteriꝰ dr̃ ꝙ illa. nõ hõ est asinus.vel sor.est plato equipollet disiũctiue ex partibus contradictoꝛijs cõposite.vt huic nullus homo ẽ asinus vel soꝛ.nõ est plato. ⁊ tota cã est: qꝛ aduerbiuꝫ nõ põt determinare: nisi verbum vel ꝑticipium.sꝫ cõiunctionem nõ põt determiare.vt pꝫ ex grãmatica ituendo modos significãdi ipsi

us adverbij. Et si arguitur ꝯ quia tūc nō posset dari ꝯdictoriū cōditionali. qꝛ iste nō cōtradiceret si sor. currit sor. movet̄. ⁊ nō si sortes currit sortes movetur. quia negatio non potest negare istā notam. si. ex rñsione data. ¶ Itē in ista ꝑpositione nō si sor. currit sor. movetur li nō est adverbiū negandi non impeditum. igitur exercet suum officiū: ⁊ nō nisi super istā cōditionē. igit̄ ista cōditionalis est negativa. ⁊ per ꝯñs ypothetica est qualis qualitate logica. ¶ Ad primū cōceditur ꝙ ista non est ꝯdictoriū date cōditionalis. nō si sor. currit ipse movetur. qꝛ valet istam si sor. nō currit ipse nō movet̄. qꝛ negatio negat solū verba vel participia: nec est icōveniens ꝙ aliqua sit ꝑpositio cui non possit assignari ꝯdictoriū. Ad aliam formā dr̄ ꝙ illa negatio nō exercet suum officiū sup ptes illi⁹ cōditionalis reddendo illas negativas. ⁊ nō reddit cōditionalē negativā ꝗ̃zvis exerceat suum officium super ea qꝛ quicquid fit super parte fit super toto.

¶ De conversionibus.

Onversio est ordinatio trāspositiva extremoꝝ duaꝝ ꝑpōnū consimilis qualitatis vtroqꝫ extremo cōmunicātium. sic se hñtiū ꝙ si a cōversa ad cōvertentē formetur argumētū sic significādo est formale. Ex qua diffinitiōe sequitur ꝙ nulla ꝑpositio que non habet extremū seu predicatū est cōvertibilis. qꝛ nulla talis pticipat vtroqꝫ extremo cū aliqua alia cū nō habeat. vnde hec nō est convertibilis homo ē. qꝛ si converteretur talis eēt sua convertēs homo ens est hō. vel talis aliqd seu ens est homo: sed nulla talis est sua convertēs: qꝛ cōvertens ⁊ conversa debent participare vtroqꝫ extremo. ⁊ ista caret. igitur ⁊c̈. Ex quib⁹ sequitur ꝙ nulla ꝑpositio: cuius verbū principale est adiectivum ē convertibilis: cū nulla talis habeat predicatū. Unde ista hō currit non est convertibilis in istam currēs est homo: qꝛ in prima predicatū non est li currens. ⁊ non valet ꝯña ista. homo currit cōvertitur cū vna. s. cū ista homo est currēs que est convertibilis. igitur illa est cōvertibilis. sicut nō sequitur. illa ꝑpositio homo ē cōvertitur cū vna de tertio adiacente. igitur est de tertio adiacente. Et quoniā sillogismi aliarū figurarū a prima ad ipam p̄mam frequenter ꝑ conversionem reducūtur: ideo propter reductionem illoꝝ inventa est conversio. ¶ Et si arguit̄ cōtra ꝙ ista habet predicatū homo currit. qꝛ est cathegorica propositio. igitur hꝫ subiectum p̄dicatū ⁊ copulaꝫ principales partes sui. aut subordinatur vni tali. tenet cōsequētia ꝑ diffinitionē cathegorice. ¶ Itē si sic sequitur ꝙ multi sillogismi ꝯe figure non possent reduci ad modos prime: qꝛ eoꝝ premisse nō sunt cōvertibiles vt eēt iste sillogismus in festio. null⁹ hō currit. aliqꝺ risibile est currens. igitur aliquod risibile non est homo. ¶ Ad primū dicitur negando istam consequentiā. ista est propositio cathegorica. igitur habet subiectum predicatum ⁊c̈. aut subordinatur vni tali. Et cum dicitur ꝙ illa est diffinitio cathegorice. dicitur illud negando. sed propositio cathegorica est oratio simplex. vna. indicativa. finite significans. ⁊ determinate: perfecti sensus ostēsiva. ⁊ iō illa nō est propositio qs currit. nec illa ōrō deum eē. Et si arguit̄ ꝙ aliq̄ ē ꝑpositio q̄ ñ ē oratio: qꝛ forte vna talis simplex vox. a. ē ꝑpō. ⁊ tamē non ē ōrō. qꝛ ptes ei⁹ nō significāt sepate. Dr̄ negādo ꝯñaꝫ qꝛ ad hoc ꝙ aliqd sit ōrō sufficit ꝙ ptes ei⁹ significent sepate: aut subordinentur vni ōrōni cui⁹ ptes sepate significēt. ¶ Ad ꝯm dr̄ ꝙ multi sūt sillogismi q ꝑ istuꝫ modū reduci nō pñt. sꝫ ꝑ illis sufficiat ꝙ aliq secū convertibiles reduci possint. Scḋo accipit̄ ꝑ forma ꝯñtie a cōversa ad ꝯvertētem. ꝙ null⁹ termin⁹ ē i cōvertente distributus q vel saltim sibi similis: nō sit distributus i ꝯversa. iō nō seqtur tanq̄ꝫ a ꝯversa ad cōvertētem animal nō ē homo. igit̄ hō non ē aīal ⁊c̈. Tertio accipitur ꝙ i cōversa nō debēt t̄mi ꝑ plurib⁹ supponere: vel magis ample q̄ꝫ i ꝯvertēte. nec eꝯ. iō nō seq̄t album tunc erit hoc. igit̄ hoc vel qꝺ erit hoc: tūc erit albuꝫ. d mōstrādo per ly tūc. istās futurum.

Sed dici solet ꝙ trib⁹ modis cōtigit ꝑpositōes cōverti. qꝛ simpliciter. per accidēs. ⁊ per ꝯpositionem. ⁊ dr̄ ꝙ ꝯvertere ꝑ ꝯpōnem ē facere de subiecto p̄dicatū mutatis termīs finitis i t̄mios ifinitos. manēte cōsimili q̄ꝫtitate ⁊ q̄litate. ⁊ ꝯm istū modū. dñt cōvertēdā vniversalem affirmativā ⁊ pticularem negativam: vt hō non ē quoddā album. igit̄ quoddam nō album nō est hō. ¶ Sꝫ iste mod⁹ cōvertēdi nullus ē. primo: qꝛ nō fit de subo p̄dicatum: nec de ꝯvertibili. qꝛ in p̄ma subm ē ly hō. ⁊ i ꝯa p̄dicatū ē ly nō hō. i exemplo dato. ¶ Itē i casu ē illud añs verꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. ponatur. n. ꝙ nullū albū sit nec ꝙ hō sit. ⁊ pꝫ tūc ꝙ hō nō ē alb⁹. ⁊ ꝯñs ē falsum. s. quoddā nō albū nō ē nō hō. cū ꝯdictoriū ei⁹ sit verꝝ. s. oē nō album ē nō hō. ¶ Itē vniversalis affirmativa per istū modum ꝯverti nō pōt. qꝛ nō seqtur oīs hō ē pñs. igr̄ oē nō pñs ē nō homo. quia ꝯñs ē affirmativa cui⁹ subm ꝑ nullo supponit.

Pro ꝯversione simplici dicam⁹ ꝙ ipa ē ordinatio trāspositiva extremoꝝ duaꝝ ꝑpōnū cōsimil' q̄litatis vtroqꝫ extremo cōicātium. manēte consimili q̄litate sic se habētium ꝙ si a ꝯversa ad ꝯvertēteꝫ format̄ ꝯña ipsa eēt bona formalis ⁊ eꝯ. Ex q̄ diffinitōe cū ꝯa suppōne. seq̄t ꝙ i ꝯversione simplici nō supponit aliqs t̄min⁹ alr̄ i ꝯversa q̄ꝫ i cōvertēte nec econtra: ¶ Pro qua cōversione ponit̄ p̄mo hec regula ꝙ quelibꝫ ꝑpō vl̄is negativa de v̄bo pricipali substātivo. hñs p̄dicatū t̄minū cōem distributū: de t̄mis simplicibus. ē ꝯvertibil' simpl'r. manēte eadē q̄ꝫtitate ⁊ q̄litate: sꝫ vbi p̄dicatū fuerit t̄min⁹ singularis nō oꝫ manere similē q̄ꝫtitatē. vñ illa null⁹ hō ē sor. ꝯvertit̄ i istaꝫ singularē sor. nō ē aliqs hō. Et si predicatū nō fuerit distributū ⁊ fuerit t̄min⁹ cōis ñ ꝯvertit̄ simpl'r. qꝛ ñ seq̄t. oīs fenix aīal nō ē. igit̄ oē aīal fenix nō ē: sꝫ tal' ꝯvertit̄ per accñs i ꝑpōnem de icōsueto mō loquēdi. sicut ⁊ t̄mi tales: oē aīal aliqꝺ risibile nō ē. ¶ Singularis negativa cui⁹ p̄dicatū fuerit distributū cū alijs circūstātijs i vniversalē negativā ꝯvertit̄: ⁊ si predicatū sit t̄min⁹ discretus i singularē. Et si idefinite: aut singularis p̄dicatum fuerit ñ distributū. i eā cui⁹ p̄dicatū ēt ē ñ distributū cōvertit̄. vt hō aīal ñ ē. igr̄ aīal hō ñ ē. ⁊ eꝯ. Ex his seq̄t. ꝙ singularis formal'r ifert vl'eꝫ. Et itelligūtur iste regule ñ p̄cedēte dictōe exclusiva. exceptiva aut reduplicati

na. vt tm̄ hō ñ ē ⁊c̄. Multe tñ sūt ꝓpōnes de v̓bo adiectiuo negatiue q̄ nō pn̄t ꝯuerti simpl̓r. nec per accn̄s. sicut tales. nō ꝓmittit̄ tibi denari⁹. ñ icipit eē hō. q꞉ lꝫ ex ill' cathegorice v̓e iferri possint ñ tñ valet ꝯn̄a eꝯ de forma. Ita ēt tales ñ sūt ꝯuertibiles simpl̓r tm̄ null⁹ homo p̄ter sor. currit. tm̄ nullus hō iquātum plato disputat. q꞉ iste nec simplices sunt: nec sillogizabiles. iō tales nō oportet ꝯuerti.

Secunda regula. q̄libꝫ ꝓpō p̄ticularis: aut idefinita affirmatiua de t̄mis simplicib⁹. de v̓bo substātiuo p̄ncipali hn̄s p̄dicatū terminū cōem. ꝯuertibil' ē simpl̓r i p̄ticularē aut idefinitam affirmatiuā. ⁊ si p̄dicatū fuerit t̄min⁹ discretus i singularē ꝯuertit̄: ⁊ ita de singulari affirmatiua est dicēduꝫ. s̄m q̄ predicatum fuerit cōe: aut discretum.

Sed ꝯ̄ p̄mā regulā. q꞉ hec ifinit⁹ numerus nō est finit⁹. ē v̓lis negatiua q̄ simpl̓r ꝯuerti ñ pōt. q꞉ nō pōt ꝯuerti i istā null⁹ finitus numerus ē finit⁹ numerus. nec i aliā igr̄ ⁊c̄. ¶ Scd̄o hec ē v̓lis negatiua q̄lislibꝫ hō nō ē currēs q̄ nō ꝯuertit̄ p modum dcm̄. quia ex ipa nō seq̄t̄ q̄ nullū currēs ē aliqual' hō. ¶ Tertio q꞉ nō seqtur nulla ꝓpō ꝯuertens ē v̓a. igr̄ nullū verum ē ꝓpō ꝯuertēs. q꞉ posita ista ꝯn̄a i mēte. nulla alia propōne exn̄te ab ea vel eius p̄te. ē an̄s ver꞉ ⁊ ꝯn̄s falsuꝫ. q꞉ se destruit. ¶ Quarto. q꞉ nō seq̄t̄ ad vidēdum req̄rit̄ oculus. igr̄ qd̄ req̄ritur ad vidēdū ē oculus. ¶ Quito. q꞉ ista nō habꝫ simpl̓r ꝯuerti. ois chimera pōt nō esse. ¶ Sexto. nō seqtur ois hō asinū nō videt: igit̄ oē vidēs asinū nō ē hō. q꞉ i casu an̄s ē ver꞉ ⁊ ꝯn̄s falsū. ¶ Septimo. ad eq̄tādum req̄rit̄ equus. igr̄ qd̄ req̄ritur ad equitādum est equus.

Ad primum ⁊ s̄m dr̄ q̄ ista argum̄ta nō sūt ꝯ̄ regulā. q꞉ iste ꝓpōnes ñ sūt sillogizabiles: nec i eis sūt suba distributa. Ad tertiū dicet̄ i insolubilib⁹. ¶ Ad quitum dr̄ q̄ ista ē affirmatiua ois chimera pōt nō eē. cui⁹ cā ē. q꞉ ista ē affirmatiua. ois chimera pōt eē: sꝫ negatio seq̄ns nō negat verbū p̄cedens. igr̄ ista ponit aliq̄d. igr̄ nō ē negatiua. ¶ Ad sextā formā dr̄ negādo istā eē conuertibilē. quia nec ē de verbo substātiuo. nec negatio distribuit' quēlibet terminū cōem distribuibilem rectū ex p̄te pōst. qd̄ requiritur. igr̄ ⁊c̄. ¶ Ad alias dr̄ q̄ ille nō sūt conuertibiles. nūquid tñ iste possint hr̄e aliq̄s ꝓpōnes sibi equalētes. de cōsimilib⁹ terminis. q̄ possūt cōuerti. dr̄ q̄ sic. q꞉ tales videre ē ens ad qd̄ req̄ritur oculus. eq̄tare ē ens ad qd̄ req̄ritur equus. sꝫ tñ q̄cquid sit de isto tā impossibil' ē ista. ad vidēduꝫ req̄ritur oculus. q̄ꝫ ē ista que dat̄ p ꝯuertēte. s. qd̄ req̄ritur ad vidēdum ē oculus. sequitur. n. si ad vidēdum requiritur oculus q̄ ad vidēduꝫ oꝫ hr̄e oculū. ⁊ ex isto sequitur ad vidēdū neċe ē habere oculū. ⁊ vltra. igr̄ neċe est hr̄e oculū. ꝯn̄s falsum ⁊ ita ēt alia ē falsa. s. ad equitādū requiritur equus. q꞉ nō oꝫ ad equitādum: nec necesse ē hr̄e equū. cū nō necesse sit equitare nec equū hr̄e. Et iō nō idiges oculo ad vidēdū quo idiges ad vidēdum. nec oculo quo nō indiges ad videndum. sicut nec nō idiges ad equitādū aiali. quo indiges ad equitādum. nec quo nō idiges ad equitādum. ¶ Propositio idefinita affirmatiua exclusiua habēs predicatum terminum cōem. pōt simpliciter conuerti in ꝓpōnem sibi correspondentem vniuersalem de termis trāspositis. vt tm̄ hō ē currens. igitur oē currēs ē homo ⁊ ꝯ̄ v̓lis affirmatiua i indefinitā. ⁊ itelligitur ista regula modo nūc dicto: ⁊ modo ēt dcō an̄ vbi de exclusiuis actum est.

Particularis aut indefinita negatiua de verbo substātiuo i terminis simplicib⁹. hēns predicatū ⁊c̄. de icōsueto mō loquēdi cōuertitur idefinitā p̄ticularem vel singularē affirmatiuā de mō incōsueto loquēdi. vt hō currēs non ē igitur currens homo non ē. ⁊ hec de cōuersione simplici sufficiant.

Conuersio p accn̄s ē transpositiua ordinatio extremoꝝ duaꝝ ꝓpōnum vtroq꞉ extremo ordine conuerso cōicātium. manēte consimili q̄litate. sic se habētium q̄ si a cōuersa ad ꝯuertenteꝫ formetur ꝯn̄tia illa eēt formal' ⁊ nō econtra. vt ois hō est aial. igitur quoddā aial ē homo.

Pro qua cōuersione ē p̄ma regula q̄ q̄libꝫ propositio v̓lis negatiua de verbo substātiuo de termis simplicib⁹ itelligēdo vt p̄us. hēns predicatū siue distributū: siue nō. pōt ꝯuerti i p̄ticularē: aut in idefinitā vel singularē negatiuā. de cōsueto mō. vt ois hō aial nō est. igitur quoddā aial hō nō ē. Et si subꝫ ⁊ p̄dicatum fuerint distributa. conuerti potest in propositionem de predicato distributo.

Propositio p̄ticularis: aut idefinita vel singularis negatiua d̓ verbo substātiuo habēs predicatū itelligendo vt pri⁹: cōuerti pōt i p̄ticularem idefinitam vel singularē negatiuā de icōsueto mō loq̄ndi. ⁊ ñ de cōsueto. vñ lꝫ seq̄tur aliq̄s hō ñ ē risibil'. igr̄ aliqd̄ risibile hō ñ ē. nō tñ seq̄t̄ eꝯ: aliqd̄ risibile hō nō ē. igr̄ aliq̄s hō ñ ē risibil'. ¶ Itē lꝫ seq̄tur hō ñ ē currēs. igr̄ currēs homo ñ ē: tamen seq̄t̄ currens homo ñ est. igitur hō non est currens.

Uniuersalis affirmatiua hn̄s p̄dicatū vt sup̄ cōuertit̄ i idefinitā: aut p̄ticularē vel singularē affirmatiuā: vt ois hō ē sor. igr̄ sor. ē hō. Exclusiua affirmatia d̓ t̄mis vt p̄us cōuertit̄ i idefinitam singularē: aut p̄ticularē affirmatia. vt tm̄ aial ē hō. igr̄ hō ē aial. q꞉ seqtur bñ tm̄ animal ē homo. igit̄ ois homo ē aial. ⁊ vltra ois homo ē aial. igr̄ hō ē aial. igitur a p̄rio ad vltimū si tm̄ aial ē hō. ois hō ē animal.

Sed icidit dubiū vtꝝ q̄lꝫ ꝓpō d̓ v̓bo adiectiuo carēs p̄dicato. q̄ꝫuis ñ possit cōuerti possit tam̄ hr̄e aliquā secū cōuertibilē. q̄ cōuerti possit. ⁊ ar̄ q̄ ñ d̓ multis. sic̄ ista ñ cōuertitur nec hꝫ aliquā secū conuertibilē q̄ possit conuerti. ꝓmittitur denarius incipit istās qd̄ ñ ē eē itelligitur rosa ⁊ sic de multis alijs.

Ideo dr̄ ad dubiū q̄ multe sūt ꝓpōes cathegorice q̄ ñ ꝯuerti pn̄t. nec hn̄t aliq̄s q̄ conuerti possint. tā de v̓bo adiectiuo q̄ꝫ de substātiuo. quia cum conuersiones inuente sint vt sillogismi aliarum figurarum reduci possint ad quattuor prime non sunt inuente nisi propter cōuertere ꝓpositiones sillogizabiles. sed multe sunt ꝓpositiones de verbo substantiuo vel adiectiuo cathegorice que non sunt sillogizabiles. vt tales tantum omnis homo currit. tātum omnis homo preter sortem excipitur. Infinitum pondus sor. ñ pōt portare. multe igr̄ sūt ꝓpōes cathegorice d̓ v̓bo substātio: v̓l' adiectio q̄ ñ req̄runt ꝯuersiones. vñ q꞉ non opꝫ in

reductionem syllogismorum datorum ab Aristo. conuertere particularem negatiuã posuit illam nõ cõuertibilem. ¶ In ꝓpositiõibus tamẽ simplicibus de verbis adiectiuis vel substãtiuis que sunt de subiectis particularizatis aut vl'izatis ꝑ tales terminos ois. nullus. aliquis. alter ⁊c̃. que sunt sine termino ampliatiuo iportãte cõfusionẽ: aut cõpositionẽ icõueniens videtur ꝙ ipse nõ cõuertant̃: nec habere possint aliquas sibi correspõdentes: que cõuerti possint: q₂ licet ista nõ possit cõuerti homo est: tamẽ vna secum cõuertibilis de tertio adiacẽte põt ꝯuerti. Et ita licet ista nõ possit conuerti. te tedet vitij. tamẽ habere põt vnam secũ cõuertibilẽ q̃ cõuerti põt: vt istã aut talẽ. tu es ens qđ tedet vitij. Taliũ autez ꝓpõnum. imediate post hoc erit istans. tm̃ nullus hõ ꝑter sor. currit. ois hõ ꝑter platonem inq̃ʒtum risibile nõ est currens: nõ oʒ requirere cõuertẽtes: q₂ talis reqsitio plus ageret sollicitudinis q̃ʒ ꝑfectionis ⁊c̃.

¶ Incipit tractatus consequentiarum.

COnsequentia bona denoiata a ly si vel ergo est necessaria habitudo duarũ ꝓpõnuʒ: q̃rũ scđe non põt ꝯtradictoriũ stare cũ ꝓma: sine noua ipositione vel potest eẽ cõuertibilis cũ vna tali sine sua noua ipositione. Qua diffõne habita: pʒ ꝙ nõ valet ꝯña ista: hec ꝯñtia est bona. igit̃ contradictoriũ ꝯñtis repugnat añti. q₂ forte cõtradictoriũ ꝯñtis nõ est: aut q₂ forte ista ꝯñtia non hʒ añs neqʒ cõsequens. aut forte si hʒ añs nõ habet consequens: aut econtra: vt cũ dicimus sorte currente ip̄e mouetur. q₂ si iste ablatiuus tenet̃ in ꝯñtia tũc cõuertitur cũ ꝯña: q₂ equalet huic ꝯñtie. s. si sor. currit ip̄e mouet̃. Pʒ etiaz ꝙ ista forma nõ valet: nõ põt esse ꝙ antecedẽs hui⁹ cõsequẽtie sit verꝫ qn eius cõsequẽs sit verꝫ. sic significãdo. igit̃ ista ꝯñtia est bona: q₂ nõ valet ꝯña ista: nulla ꝓpõ ẽ vera. igit̃ nullus de⁹ est. ⁊ nõ potest añs esse verũ ꝓm cõmunẽ opinionẽ quin ꝯñs sit verꝫ. eo ꝙ nõ potest antecedẽs eẽ verꝫ sic significando. oppositum tamẽ isti⁹ ꝯñe põt stare cũ antecedente einsdẽ ideo nõ valet. ¶ Itẽ pʒ istã ꝯñtiaʒ nõ valere. hec ꝯña est bona denoiata a ly si vel ergo. igitur si ita ẽ sicut significat̃ per eius añs: ita est sicut significat̃ per eius ꝯñs: q₂ ista ꝯña est bona tantum hõ currit. igit̃ chymera nõ currit. ⁊ nõ oʒ ꝙ si ita sit sicut significat̃ per añs ita sit sicut significat̃ per ꝯñs nunq̃ʒ eni est ita aut põt eẽ ita sicut significat̃ per ꝯñs. sic. s. ꝙ nunq̃ʒ est ita ꝙ chymera nõ currit. q₂ si ita ẽ ꝙ chymera nõ currit. igr̃ ita ẽ ens vel entia vel aliq̃lit̃ eẽ ꝙ chymera nõ currit qđ nõ cõtingit. iõ ⁊c̃.

Consequentiarum bonarum' alia simpliciter alia vt nũc. ⁊ ponit̃ ꝯña bona vt nũc ꝓsupposito ꝙ ñ sit potentia ad ꝓteritũ: sic ꝙ nihil qđ iam fuit põt deus facere nõ fuisse: ⁊ ꝙ deus nõ põt verificare istã. adã nõ fuit sic significando. Quo habito dr̃ ꝙ ꝯña bona vt nũc est necessaria habitudo duarꝫ ꝓpõnum quarũ ꝯñtis contradictoriũ põt sic significando repugnare añti aut saltem põt eẽ cõuertibilis cũ vna tali q̃ʒuis animal nõ poterit nõ repugnare sic significãdo. Ex q̃bus seq̃tur ꝙ aliqua consequẽtia mala ẽ polis ⁊ cõtingens: q₂ hec est talis. antixp̄s nõ fuit. igr̃ deus nõ ẽ: ois tamẽ bona ꝯña est necessaria: q₂ quecũqʒ ꝓpositio modo est necessaria ipsa nõ erit contingens aut falsa sic significando: q̃ʒuis falsa erit necessaria sic significans. ¶ Apud eum vero qui poneret potentiã eẽ ad preteritũ: ⁊ ꝙ deus posset verificare istam ꝓpõnem. adã non fuit: nulla foret ꝯña vt nũc. sed ois cõsequẽtia foret vt semꝑ. De qua cõseq̃ntia vt nũc ponit̃ ista regula ꝙ quelibet ꝓpõ ipolis nũc seu per accidẽs est apta iferre quanlibet aliam ꝓpositionem. vnde bene seq̃tur adã nõ fuit. igit̃ chymera est. q₂ per nullã potentiam posset oppositũ consequentis stare cũ antecedente. Ex quo seq̃tur ꝙ ista ꝯña nõ valet. huius cõsequẽtie ꝯñs ẽ simpl'r impole. igitur ⁊ añs ẽ simpliciter ipole. ¶ Dicitur scđo ꝙ quelibet ꝓpositio nũc seu per accidẽs necessaria: ẽ apta sequi ad quãlibet ꝓpositionem: vnde bene seq̃tur deus est. igitur adã fuit. Ex quo seq̃tur ꝙ nõ vʒ ꝯña ista. a. ꝯña ẽ bona. ⁊ eius añs est simpl'r necessariũ. igr̃ ⁊ ꝯñs ẽ simpl'r necessariũ. Alie quoqʒ possunt eẽ ꝯñe vt nunc: quarꝫ taʒ añtia q̃ʒ ꝯñtia sunt vera ⁊ earꝫ veritas depẽdet ex fundamẽto posito: vt tales. hoc instans est. igitur tu non disputas. demõstrato instanti ꝓñti te nõ disputãte.

Consequentiarum aũt semꝑ alia formalis alia mãlis. mãlis semꝑ est neĉaria hitudo duarũ ꝓpõnum q̃rꝫ scđe ꝯtradictoriũ nõ põt nec poterit nec potuit stare cũ ꝓma sine noua ipõne: vel põt eẽ cõuertibilis cũ vna tali cui nõ põt q̄lʒ silis in forma valere sic significando. ¶ De q̃ dat̃ ꝓmo hec regula ꝙ q̄lʒ ꝓpõ ipol'is cõtradictionẽ nõ icludẽs formal'r ẽ apta iferre quãlibet ꝓpõnem: vñ bñ seq̃t̃ null⁹ de⁹ est. igit̃ tu disputas. ⁊ ex ea ẽt seq̃tur ꝙ tu nõ disputas. ¶ Ex qua seq̃tur ꝙ ista. null⁹ deus est icludit ꝯdictionẽ: q₂ ex ea seq̃t̃ ꝯdictio: q₂ ex ea seq̃tur quelibʒ pars ꝯdictionis. Iõ non vʒ ꝯña ista. hec ꝯña ẽ bona ⁊ ei⁹ ꝯñs ẽ formal'r ipol'e. igit̃ eius añs est formal'r ipol'e. Dr̃ ꝓo ꝙ q̄lʒ ꝓpõ necessaria ẽ ad quãlibet aliã ꝓpõnẽ apta seq. vñ bñ seq̃tur. tu curris. igr̃ de⁹ est. Multe tamẽ sunt ꝯñe mãles simplices bone quarꝫ nec añtia nec ꝯña sunt ipol'ia vel neĉia sicut iste. sor. credit ꝙ ois hõ decipit̃. igit̃ sor. decipit̃.

Consequentia formal' bona denoiata a ly si vel ergo ẽ neĉia habitudo duarꝫ ꝓpõnũ q̃rꝫ scđe ꝯdictoriũ nõ põt stare cum ꝓma sine noua ipõne vel põt eẽ cõuertibilis cũ vna tali sine sui ipõne: cui q̄lʒ sil'is i forma põt valere sic significando. ¶ Ex q̃ diffõne seq̃t̃ ꝙ ista ꝯña nõ vʒ: hec ꝯña est bona ⁊ formalis. igr̃ si itelligitur ita ẽ: ⁊ sic̃ significat̃ ꝑ añs. itelligit̃ ita eẽ sic̃ significat̃ ꝑ ꝯñs: q₂ hec ꝯñtia ẽ bona ⁊ formalis hõ currit. igit̃ risibile currit. ⁊ nõ si itelligis hoiez currẽ. itelligis risibile currere. igitur ⁊c̃.

Sed forte ꝯ arguit̃. q₂ ista ꝯña est bona ⁊ formalis si sor. curreret ip̄e moueretur. ⁊ tñ ꝯdictoriuz ꝯñtis nõ est aptũ natũ repugnare añti: q₂ iste nõ repugnãt sor. currẽt. ⁊ sor. nõ moueretur. q₂ neutra istarꝫ ẽ vera vel falsa. ⁊ nihil repugnat nisi verꝫ falso ⁊ eꝯ. aut falsuz falso. igr̃ ⁊c̃. ¶ Itez ista ꝯña ẽ formalis. tu differs a te. igitur bacculus stat i angulo: ⁊ tñ q̄libʒ sil'is non valet: ꝙ sit formalis, ꝓbatur q₂ formal'r seq̃tur. tu differs a te.

Igitur tu es tu ⁊ tu non es tu. q꞉ si quelibet duarum propositionum per se seqtur ex alia formalr̄ iste coniuncte ex illa etiā formalr̄ sequūtur: sed quelibet istarū tu es tu. tu nō es tu. formalr̄ seqtur ex illa. igitur iste due formaliter sequunť ex illa. pꝫ ꝯña. ⁊ arguitur minor. ꝙ eniꝫ secunda formaliť sequatur satis pꝫ: q꞉ est exponēs illius. ⁊ ꝙ p̄ma formalr̄ sequatur arguitur: q꞉ formalr̄ sequitur tu differs a te. igr̄ tu es. ⁊ bene seqtur formalr̄ tu es. igr̄ tu es tu. igr̄ a p̄mo ad vltimū seqtur ꝙ si tu differs a te tu es tu: ⁊ formalr̄: ⁊ si sic tūc seqtur formalr̄. tu differs a te. igr̄ tu es tu. ⁊ tu nō es tu. ⁊ vltra formalr̄ seqtur tu es tu ⁊ nō es tu. igr̄ tu es tu vel baculus stat in angulo. ⁊ tu nō es tu. pꝫ ꝯsequētia. q꞉ p̄ma pars consequētis sequiť ex p̄ma parte añtis: q꞉ bñ seqtur tu es tu. igr̄ tu es tu vel baculus stat i angulo: ⁊ scd̄a ps ꝯñtis seqtur ex secunda añtis tanq̄ꝫ ab eodē ad idē: igr̄ tota ista copulatiua seqť formalr̄ ex illa copulatiua q̄ est añs: ⁊ tunc vltra seqtur formalr̄ tu es tu vel baculus stat in angulo: sed tu non es tu. igr̄ baculus stat i angulo: q꞉ arguitur a disiūctiua cū destructione vnius ptis sup aliā partē: igr̄ a p̄mo formaliť seqtur. tu differs a te. igr̄ baculus stat in angulo: q꞉ oēs ꝯñtie itermedie sunt bone ⁊ formales nō variate. ꝙ aūt aliqua sibi sil'is i forma nō valeat, pbať: q꞉ hec nō valet hoc differt ab hoc. igr̄ hoc ē hoc. ⁊ hoc nō est hoc. demōstrando in añte sortē ⁊ platoneꝫ in ꝯñte: ⁊ tñ ibi est sil'is forma. q꞉ est sil'is terminoꝝ discretio in vna sicut in alia: sil'is q̄ꝫtitas ⁊ q̄litas ⁊ suppō: ⁊ qualiscunqꝫ ꝓprietas vni⁹ termini est in vna etiā ⁊ in alia cōsil'is ⁊ etiā consil'is modus significādi. igr̄ iste sunt sil'iū forma rū. tꝫ ꝯña apud eos q ponūt formā ꝯñtie attēdi solū penes ista iā noiata q dicūt istas ꝯñas eē silium formaruꝫ hō currit. igr̄ aial currit. hō currit. igitur lignuꝫ currit. ¶ Item ista ꝯña ē bona. hō currit. igiť risibile currit. ⁊ hec nō ē bona. hō currit. igitur rudibile currit. ⁊ iste sūt similiū formaꝝ. igiť ⁊c. ¶ Itē hec ꝯña nō ē bona ⁊ formalis nō si hō currit. risibile currit. nec ista. non si aial currit. suba currit: q꞉ opposite ꝯdictorie sunt ꝯñe bone ⁊ formales: ⁊ tñ istaꝝ ꝯñaꝝ ꝯdictoria ꝯñtis nō pn̄t stare cū añte. igr̄ ⁊c. ¶ Itē ista ꝯña est bona. hō ē nō hō. igr̄ capra disputat: ⁊ tamē nulla est hitudo iter añs ⁊ ꝯñs: q꞉ ois habitudo q̄ est ꝯña est cōsecutio. sed nulla ē cōsecutio illi⁹ ꝓpōnis cū sit de terminis ipertinētib⁹ ad istā aliā. hō nō est hō. igitur istius ad illā nulla est cōsecutio nec ptinētia. ¶ Itē he sunt ꝯñe bone. nullus homo ē nisi animal est: ⁊ contradictorium consequentis non repugnat antecedenti nec potest repugnare sic significando. similiter dicatur de ista: quia deus est tu es. ¶ Sed pro solutione istorum accipiatur primo ꝙ formalitas consequentie attenditur penes terminorum pertinentiam adinuicem consequentis ⁊ antecedentis ⁊ proprietatem ⁊ ordinem: Ex quo pꝫ ꝙ iste ꝯsequētie non sunt sil'es forme. hō currit. igr̄ risibile currit. hō currit. igitur lignū currit: q꞉ non est sil'is terminoꝝ ptinentia. nec iste tu es. igitur tu es tu. tu eris. igitur tu eris tu: qa copule non habent consimiles proprietates penitus: Accipiatur secundo ꝙ formalitas ꝯñtie hꝫ in se latitudinem: ⁊ vna ꝯña est altera magis formalis.

¶ Regule generales ꝯñtiarū.

De consequentijs

Igr̄ ponuntur iste regule. Prima si ꝯña ē bona affirmatiua denominata a ly si vel ergo vel igr̄: significans ex cōpositiōe suoꝝ terminoꝝ: hñs añs ⁊ ꝯñs expssa: quoꝝ nulluꝫ ē multiplex: ⁊ antecedēs est verum cōsequēs eius est veruꝫ.

Secunda regula. si ꝯña ē bona affirmatiua denoiata a ly si vel ergo vel igitur significās ex ꝯpōne suorū terminorum ⁊ ꝯñs eius ē falsum añs etiam est falsum.

Sed forte arguitur cōtra: q꞉ sit. a. vna ꝯñtia bona cui⁹ añs sit scitū a te ⁊ ꝯñs nō sit ab aliquo scitū: sed tibi dubiū: dubites eni an ex vero seq̄tur falsum in ꝯña bona ⁊ formali. ⁊ pꝫ ꝙ ista ꝯña ē bona vt pono: scita a te eē bona. q꞉ firmiť credis ꝙ sit bona: ⁊ nō decipis i credēdo: ⁊ isti⁹ añs ē verū cuꝫ alijs cōditōib⁹: ⁊ tñ ꝯñs nō est veꝝ: q꞉ ꝯñs nulli v̓e significat sicut nec suū cōtradictoriū. iō non est veꝝ illud ꝯsequēs. ¶ Itē per illud ꝯñs nullus itellect⁹ rectificatur. iō nō ē veꝝ. ¶ Secūdo arguiť sic. ista ꝯña est bona. sor. nō demonstrať. igiť hoc nō demōstrať: ⁊ añs illi⁹ est verū in casu: ⁊ ꝯñs non pōt eē veꝝ sic significādo. igr̄ ⁊c. ¶ Iō forte dr̄ ꝙ nō est poīe ꝙ añs illi⁹ ꝯñe sit verū: q꞉ tūc ēt ꝯñs eēt veꝝ sic significādo: qđ tamē nō pōt eē verum sic significādo: vt forte dr̄. ¶ Sed ꝯtra. tūc seqtur ꝙ. a. ⁊. b. ꝓpōnes cōuertunť sic significādo: q꞉ iste cōuertunť vt pono. ⁊. a. pōt eē verū ⁊ pōt sciri. ⁊. b. nō pōt eē veꝝ nec pōt sciri sic significādo: qđ si detur ponatur ꝙ vna istarū sciať ⁊ alia nō: ista ꝯña stāte sic significādo: ⁊ tūc sequiť ꝙ istius ꝯñe añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Tertio sic. q꞉ seqť hoc ē falsū. igr̄ hoc ē falsū: ponendo ꝙ illa sit ꝯña mētalis: ⁊ demōstreť ꝯñs vtrobiqꝫ. ⁊ pꝫ ꝙ añs est veꝝ: q꞉ significat p̄ncipalr̄ ꝙ hoc ē falsū cū sit ꝓpō mētalis: ⁊ hoc ē falsū: q꞉ se falsificat: iō ē añs verum. ⁊ cōsequens falsū vt pꝫ. igr̄ ⁊c. ¶ Et argr̄ ꝙ ꝯdictoriū ꝯñtis repugnat añti eiusdē: q꞉ ista repugnāt hoc ē falsū ⁊ nō hoc ē falsū. q꞉ ex scd̄a seqtur ꝙ nullū falsuꝫ ē hoc. Uel i eodē casu arguiť. ꝙ illa ꝯña ē bona ⁊ eius ꝯñs nō est veꝝ nec falsū ⁊ añs veꝝ. ꝙ eniꝫ ꝯñs nō sit veꝝ pꝫ: ⁊ ꝙ nō sit falsū arguiť. q꞉ eius ꝯdictoriū ē falsū. q꞉ seqtur nō hoc est falsū. igiť nullū falsuꝫ ē hoc. tꝫ ꝯña a ꝯuersa ad cōuertētē. ⁊ ꝯñs ē falsū: q꞉ aliqđ falsū est hoc. ¶ Quarto arguiť sic. q꞉ frustra addiť i regulis ꝙ añs ⁊ ꝯñs sint simplicia: ⁊ nō equoca. q꞉ ꝓpositio equoca nō est vera nec falsa. igr̄ nulla ꝯña ē cui⁹ añs aut ꝯñs sit multiplex. ¶ Sed ad p̄mū dr̄ ꝙ nō dr̄ ꝓpō vera ex eo ꝙ vere vel false significet: nec ista ē diffō ꝓpōnis: ꝓpō ē oīo v̓e vl' false significās. sed ꝓpō ē oīo vna. indicatiua ⁊ pfecte ⁊ deťminate v̓i vel falsi sensus demōstratiua: significādo sic: data eni cōi diffōne. oꝫ cōcedere ꝙ aliq̄ disiunctiua affirmatiua i casu ē v̓a. cuius tñ vtraqꝫ ps non est v̓a: vt talis rex sedet vel nullus rex sedet: nec vꝫ ꝯñtia ista hec ē tibi ꝓpō. igr̄ ē v̓a vel falsa tibi vel dubia tibi. nec seqť. igr̄ ē v̓e vel false vel dubie tibi significās: q꞉ forte ista. rex sedet. ē falsa ⁊ ē firmiť credita absqꝫ hesitatiōe. añs eni est veꝝ i casu ad itellectū positū pro descriptiōe

ꝓpōnis vere. ⁊ ꝯñs ꝓuata sua significatiōe ē falsum. Et dr̄ ad ꝑam formulā ꝙ illa nō ē descriptio ꝓpōnis vere. ¶ Ad ꝑam dr̄ concedēdo illā ꝯñam. ⁊ dr̄ ꝙ añs pōt eē ver͂. ſ3 ꝯñs nō pōt eē ver͂. sic significādo: ⁊ cōcedūtur cōclusiones ibi illate .ſ. ꝙ .a. ⁊ .b. ꝓpositiōes conuertūtur ⁊ .a. pōt eē ver͂ ⁊ sciri. ⁊ .b. nec pōt eē verū nec sciri. sic significās. sicut sepe accidit ꝙ multe sunt ꝓpōnes possibiles q̄ nō possunt eē vere. sicut hec copulatiua solus sor. q̄ est demōstratur. ⁊ hoc ē sor. ⁊ hoc non ē sor. qa ista seqtur ex ista. solus sor. q̄ demōstratur ē sor. ⁊ plato nō est sor. ⁊ ita cōceditur ꝙ hec vl̄is pōt eē vera nihil demōstratur quāuis eius nulla singularis possit eē vera sic significādo. ſ3 ista nūq̄3 ē vera aliq̄ ei⁹ singulari existente. ¶ Itē aliq̄ sunt ꝓpōnes vere q̄ nō possunt eē false sic significādo. vt puta. hoc demōstratur demonstrato aliquo: hoc intelligitur. Nūq̄3 tñ ē concedēdū i aliquo casu: ꝙ .a. sit ver͂. b. existēte. nec ē cōcedēdum ꝙ antecedēs illi⁹ cōsequētie. sor. nō demōstratur. igitur hoc nō demōstrat͂. sit ver͂ ⁊ cōsequēs falsum. iō nō admittat͂ ꝙ .a. scitur ⁊ nō .b. existēte .b. sic significādo. ¶ Ad tertiū dicetur i insolubilibus. ¶ Ad quartū dicitur ꝙ apud illū q̄ poneret ꝙ ꝓpositio plures non eēt ꝓpositio sic posuimus sup̄ nō o3 illud ponere: apd̄ vō cōem apinionē opinātiū illud. requirit͂ illud. ⁊ ita ēt apud ponētes ꝓpositionē ypotheticā nō eē qualē qualitate logica nō o3 ponere i regula li affirmatiua. ſ3 de hoc i fine dicetur. ¶ Tñ de p̄terito regula poni nō pōt nec de futuro. sicut nec sequētes. vñ nō sequitur ista cōseqētia ē bona ⁊ añs eius fuit ver͂. igitur cōsequēs ei⁹ fuit ver͂: nec seqtur. ista ꝯña ē bona ⁊ añs eius erit verū. igitur ꝯñs eius erit ver͂. ⁊ nō seqtur ista cōsequētia ē bona. igr̄ qñ erit aut fuit eius añs ver͂ eius cōsequēs erit aut fuit verū: q2 forte neutrū vel nō vtrūq3 erit aut fuit ver͂. ēt nō seqtur ista ꝯña ē bona ⁊ añs eius fuit verū. igr̄ ꝯñs eius fuit ver͂. si eius cōsequēs fuit qñ ei⁹ añs fuit ver͂. q2 cōsequēs ē vna cōditionalis falsa. ¶ Ex p̄dictis patere pōt ꝙ possibile ē ꝙ aliqua cōsequētia sit bōa c⁹ añs sit necessariū ⁊ ꝯñs ipōl'e. vt si hec. de⁹ ē. igr̄ hō ē asin⁹. significet adeq̄te ꝙ si de⁹ ē aliquid ē manēte ꝓtiū significatiōe p̄ma. ⁊ ita p3 ꝙ aliq̄ ꝯña ē iposis ex c⁹ añte seq̄r ꝯñs eiusdē. Ex predictis quoq3 cōcludi potest ꝙ nō d3 ꝓ regula sustineri ꝙ si aliq̄ ꝯña ē bōa ⁊ ita ē sic significat͂ p añs ē ita sic significat͂ p ꝯñs eiusdē. p3 q2 ista ꝯña ē bona. si de⁹ ē nulla chimera ē. ⁊ ē ita sic significat͂ p añs ⁊ nō ē ita sic significatur p ꝯñs. sic itelligēdo ꝙ nō ē ita ꝙ chimera nō sit sic sup̄ oñsū ē. Et p hūc modū nō sequitur. añs illi⁹ cōseq̄ntie ē ver͂. igitur ita ē sic significat͂ p ip3. p3 i ista cōsequētia. chimera ñ ē. igr̄ chimera nō ē hō. q2 nō ē ita ꝙ chimera ñ ē. Et p idē p3 ñ seq. ista ꝯña ē bona. ⁊ ñ ē ita sic significat͂ p cōseq̄ns. igr̄ ñ ē ita sic significat͂ p añs. p3 i ista ꝯña. de⁹ ē. igr̄ chimera nō ē. Et sic ñ seqtur de p̄senti sic ñ seqtur d̄ preterito aut de futuro.

Alia regula ē ꝙ si cōsequētia est bona affirmatiua. denominata ⁊c̄. significans ⁊c̄. hñs añs ⁊ cōsequēs expressa. quoru3 nullum ē multiplex scita eē formalis. ⁊ añs ē cōcedēdū ab aliquo: ⁊ cōsequēs ē intellectū ꝓpositū: ⁊ cū his bñ scit͂ ꝙ ex cōcedēdo nō sequit͂ nisi cōcedēdū tūc cōsequēs ab codē est cōcedēdū. Sed nō sequitur hec cōsequētia ē bona scita scita eē talis. et añs ē ab aliquo cōcedēdū ⁊ consequēs ē intellectū. igitur cōsequēs est cōcedēdū. q2 forte creditū est ꝙ añs sit falsū: aut forte creditū est ꝙ ex concedēdo sequatur nō cōcedēdū. Et etiā posita ista. hoc instans nō fuit ⁊ admissa. deinde durāte tēpore obligationis ꝓposita ista hoc instans fuit negāda est. ⁊ ista est facta vera tunc hoc instans fuit. tñ adhuc ista ē negāda hoc instans fuit. quare cedat tēpus obligatōis. ⁊ tūc p3 ꝙ ista forma nō valet. hoc erat seq̄ns ex posito. ⁊ bñ admisso ⁊ añs fuit cōcedēdū. igitur ⁊ cōsequēs. imo antecedēs fuit cōcedēdū ⁊ cōsequēs. nō iā enī hec cōsequētia ē bona. hoc istās nō fuit. igitur hoc instās fuit: quia p nullā potētiā posset oppositū cōsequētis stare cū antecedēte cōpossibiliter. Et accipiat͂ i dicta regula cōcedēdū nomialiter ⁊ nō participialiter qa accipiēdo participialiter multa necessaria simpliciter sunt negāda: ⁊ multa ipossibilia simplicit͂ s͂t cōcedēda bñ respōdēdo.

Ex qua regula seqtur alia. ſ. ꝙ si sit aliqua cōsequētia bona denomiata ⁊c̄. significās ⁊c̄. habēs añs ⁊c̄. quorū nullū est multiplex. scita eē formalis. ⁊ añs est cōcedēdū ⁊ cōsequēs intellectū ꝓpositū. ⁊ cū his bene scitū est ꝙ ex concedēdo nō sequit͂ nisi cōcedēdū: ⁊ ꝙ ex vō nō sequitur falsū cōsequēs non est dubitandum nec negandum.

Alia regula est ꝙ si cōsequētia ē bona denominata ⁊c̄. significans ⁊c̄. habēs añs ⁊c̄. quor͂ nullū ⁊c̄. scita eē formalis: ⁊ consequēs ē negādū ab aliquo ⁊ antecedēs itellectū ꝓpositū. ⁊ cum his bene scitū est ꝙ negandum non sequitur nisi ex negando tūc est antecedens ab eodem negandum.

Ex qua sequitur alia ꝙ si cōsequētia ē bona affirmatiua denomiata ⁊c̄. significās ⁊c̄. hñs añs ⁊c̄. quor͂ nullū ⁊c̄. scita eē formalis ⁊ cōseq̄ns est itellectū ꝓpositū ⁊ cū his bene scitū ꝙ ex vero nō sequit͂ falsum. ⁊ ē cōsequēs negādū. tūc añs nō ē ab codē dubitandū nec cōcedēdū ⁊ capit͂ hic dubitandū pro eo cui debet dubie responderi ab aliquo.

Alia regula ē ꝙ si cōsequētia bona ⁊c̄. significās ⁊c̄. hñs ⁊c̄. quor͂ nullū ⁊c̄. scita eē formalis. ⁊ añs ē dubitādū. ⁊ cōsequēs intellectū ꝓpositū. ⁊ cū his scitum ē ꝙ ex nullo vō seqtur falsum. tunc cōsequens non est negandum.

Alia regula ē ꝙ si cōseq̄ntia ē bona ⁊c̄. significās ⁊c̄. hñs ⁊c̄. quor͂ ⁊c̄. scita eē formalis. ⁊ ꝯñs ē dubitādū. ⁊ añs ē itellectū ꝓpositū. ⁊ cū his bñ scitū ē ꝙ ex nullo vō seqtur falsū. tūc antecedens est negādum vel dubitandum.

Sed contra forte arguit͂ q2 ponat͂ ꝙ añs isti⁹ ꝯñe bone hō currit. igr̄ risibile currit. sit tibi positū. scitū eē tale. ⁊ a te bñ admissū ⁊ ꝯñs tibi ꝓpositū. tc̄ ista ꝯña ē bona ⁊ añs ē cōcedēdū ⁊ tñ ꝯñs ē negādū. Secūdo q2 ponatur ꝙ ista. hō ē asin⁹ p̄cipalit͂ significet deū eē. tūc ista ꝯña ē bona deus ē. igr̄ hō ē asin⁹ ⁊ añs ē cōcedēdū ⁊ cōseq̄ns ñ. S3 ad p̄mū dr̄. ꝙ stante illo casu antecedēs illius consequētie ē cōcedēdū q2 positum. ⁊ bene admissum. ⁊ cōsequens est cōcedēdū ⁊ nō negādū: q2 nō seqtur ē depositū ⁊ admissū. igr̄ ē negādū. ſ3 o3 plus assumer͂ ad cōcludēdū ꝙ cō

sequēs sit negandū.s.ꝙ sit bñ admissū scitū esse tale ⁊c̄. sꝫ hoc ipsi posito repugnat.qꝛ nūq̄ꝫ ē eadē ꝓpō concedenda ⁊ negāda respectu eiusdem rñdentis ⁊ respectu eiusdem obligationis ⁊ sensus. Ex qbꝰ pꝫ nō seq antecedens istiꝰ ꝯñtie scite eē bōe ⁊c̄.cū alijs ꝑticulis:ibi positis ē ꝯcessum.igiṫ ꝯñs ē cōcedendū:sꝫ oꝫ ꝙ sit bñ cōcessum. ¶ Ad ꝯm dꝛ ꝙ apud eos q codē mō rñdendum dicūt ifra tp̄s ⁊ extra ad ꝓpōnem quā ponimus suā significationē variare:⁊ dicūt istam eē negādā homo ē asinꝰ q̄ꝫuis sit necessaria.qꝛ ex cōi mō negaretur. addendū foꝛe i regula ꝙ ꝯña nō essꝫ bona.ꝓpter aliam ipositionem a ꝓori scām. Sed apud eos q rñdent ad ꝓpōnes ꝯm eaꝝ q̄litatē sicut ifra dicetur:añs istius ꝯñtie ē cōcedendū ⁊ ꝯñs.qꝛ ꝯm istū modū oē simpliciter necessariū ē cōcedendū. vtꝝ aūt concedaṫ qñ ꝓponiṫ:aut nō.ifra dicēdum ē. Ex qbꝰ pꝫ istas formas nō valere:ista ꝯña ē bona affirmatiua denoiata ⁊c̄.significans ⁊c̄.hñs ⁊c̄.quoꝝ nullū ⁊c.cuius añs ē scitum: ⁊ ꝯñs ē itellectum a te.igiṫ ꝯñs ē scitū a te. qꝛ foꝛte creditum essꝫ a te ꝙ ex vō sequaṫ falsū.⁊ posito ꝙ nō essꝫ alia ꝓpō ab ista ꝯña vel eiꝰ ꝑte:ois ꝓpositio scita a te ē affirmatiua.igꝛ nulla scita a te ē negatiua scires antecedens ⁊ bñ scires istā ꝯñam eē bonā cū alijs ꝑticulis. ⁊ tñ nō seqtur ꝯñs eē scituꝫ.qꝛ repugnat consequēs sciri apud eos q ponūt ꝑtem supponere ꝓ pōne cuius est ps. ¶ Item nō seqṫ ista ꝯña ē bona cū ꝑticulis positis scita eē talis.cuiꝰ añs ē scitum a te vel scitum eē veruꝫ. ⁊ bñ scis ꝙ ex nullo vō seqtur falsum.igitur ꝯñs ē scitū a te eē verum.qꝛ foꝛte repugnat ꝯñs sciri. vt i ista ꝯña hec ꝓpō nō ē scita a te eē vā.igiṫ hec ꝓpō non ō scita a te eē vā demonstrando vtrobiqꝫ cōseqns. ꝯñs aūt nō ē ꝓpō falsa.qꝛ eiꝰ ꝯdictoꝛium ē falsum. ⁊ nō pōt illō cōsequēs sciri a te eē veꝝ. Ex qbꝰ pꝫ ꝙ ē aliq̄ ꝓpō q̄ non pōt ab aliquo sciri eē vera sic significans.

Sed ꝓ regula teneaṫ ꝙ si ē aliqua ꝯña bōa ⁊ce. denoiata ⁊c̄.significans ⁊c̄.habens ⁊c̄.quorum ⁊c̄.scita eē bona.⁊ añs ē scitū.⁊ ꝯñs ē itellectum. ⁊ nō repugnat ipm̄ sciri.⁊ sciṫ bñ ꝙ ex nullo vō seqtur falsum.⁊ cōsideraṫ sufficiēter de ꝯñte.tūc ꝯñs ē scituꝫ. ⁊ ita dicaṫ:si añs ē scitum eē verum cū illis ꝑticulꝰ datis ꝙ ꝯñs ē scitum eē veꝝ. Ex qbꝰ pꝫ illū non eē bonū modū arguendi.s.hec ꝯña ē bona denoiata ⁊c̄.significās ⁊c̄.hñs ⁊c̄.quoꝝ ⁊c̄.⁊ eiꝰ añs ē intellectuꝫ a te.igitur eiꝰ ꝯñs ē intellectū a te.qꝛ si fieret ꝯña cuiꝰ antecedens essꝫ latinū ⁊ ꝯñs grecū.q̄ sciretur eē bona añs in casu ē itellectū.⁊ ꝯñs.nō potes.n.credere tu ꝑ verā relationē cui firmiter assentires ꝙ illa ꝯñtia eēt bona vt ista.hō currit.igiṫ antropos trechi. Considerās ēt supradcā videbit ꝙ hec ꝯña nō valet.a.ꝓp ō sciṫ a te.igitur tu scis sic eē sicut.a.ꝓpō significat ⁊ sicut.a.ꝓpositio significat scis.a.ꝓpōnem significare. nec eꝯ seqṫ. tu scis sic eē sicut.a. ꝓpō ꝑncipaſr significat.⁊ sicut.a. ꝓpō ꝑncipaſr significat scis.a.significare.igꝛ.a. ꝓpositio sciṫ a te. Foꝛte.n.repugnat a.ꝓpōnem sciri:⁊ q̄ꝫuis nō repugnaret adhuc tñ non seqṫ ꝙ sicut.a.ꝑncipaliṫ significat scires eē.qꝛ foꝛte ista ꝓpō nō significat eē:sed non esse.

Item pro regula teneatur.ꝙ si ꝯña ē bona ⁊c̄.ꝺnoiata ⁊c̄. significās ⁊c̄. hñs.⁊c̄.quoꝝ ⁊c̄.scita eē bona ⁊ ꝯñs ē itellectuꝫ ⁊ nescitum: ⁊ nō repugnat ipm̄ nesciri:⁊ sciṫ bñ ꝙ ex nullo vero seqṫ falsum.⁊ cōsideraṫ sufficiēter de añte ⁊ ꝯñte. ēt añs ē nescitum. Sꝫ he foꝛme nō valēt. ista ꝯña ē bona ⁊c̄.scita eē talꝰ ⁊c̄.⁊ añs ē dubium.igiṫ ꝯñs nō ē negādum:nec seqṫ ista ꝯña ē bona scita a te eē bona ⁊c̄.⁊ vtraqꝫ ps añtis ē a te dubitāda.igiṫ ꝯñs nō ē a te negādum.pꝫ de añte talis ꝯñtie tu curris.vel nullꝰ rex sedet:sꝫ rex sedet.igiṫ tu curris. ¶ Itē nō valet iste modꝰ arguendi.ista ꝯña ē bona ⁊c̄.⁊ maioꝛ ē a te bñ ꝯcessa: ⁊ mioꝛ ē dubitāda.igitur ꝯñs nō ē a te negādum.

Si ꝯña ⁊c.denoiata ⁊c̄.hñs ⁊c̄.significās ⁊c̄. ⁊ añs eiꝰ ē posē consequens siſr ē possibile.hoc tñ nō seqtur i ꝯñtijs a ly nisi denoiatis.qꝛ i illis reperitur añs posē ⁊ ꝯñs imposē vt nihil ē nisi deus ē. nunq̄ꝫ tamen seqtur ꝙ ex possibili sequatur iposē.qꝛ cōsequens illiꝰ non seqtur ex antecedente.

Alia regula.si consequētia ē bona cū alijs particulꝰ:⁊ antecedens est necessarium consequēs ē similiter necessarium.

Alia regula.si ꝯña ē bōa cū alijs ꝑticulꝰ: ⁊ consequēs ē imposē añs est impossibile.

Alia regula.si consequētia ē bona ⁊c̄.⁊ ꝯñs ē cōtingens añs ē contigens vel impossibile.

Alia regula.si cōseq̄ntia ē bona cū illis qnqꝫ ꝑticulis ⁊ aliqd seqṫ ad cōseq̄ns illud idē ē aptū natū seq ad añs eiusdem.

Alia regula ē.ꝙ si conseq̄ntia ē bona cū illis qnqꝫ ꝑticulis. ⁊ aliqd añcedit ad añs illud est aptum antecedere ad conseq̄ns eiusdē. Ex qbꝰ regulis seqtur coꝛelarie ꝙ arguendo a ꝑmo añte ad vltimum ꝯsequens i cōseq̄ntijs affirmatis denomiatis a ly si vel ergo ⁊c̄.ꝯña ē bona ⁊ foꝛmalis dūmodo conseq̄ntie intermedie sunt bone māles vel foꝛmales. ¶ Sꝫ foꝛte arguitur ꝯ.qꝛ hec conseq̄ntia ē bōa.tu curris.igiṫ tu curris vel homo ē asinꝰ:⁊ tu nō curris.qꝛ arguitur a parte totiꝰ disiunctiue affirmatiue.significātis ex cōpositione suoꝝ terminoꝛum ad ipam disiūctiuā.⁊ vltra sequitur.tu curris vel homo ē asinꝰ:⁊ tu non curris. igitur hō ē asinꝰ.a disiūctiua cū destructione vniꝰ ꝑtis sup alteram ꝑtem.⁊ tamē nō seqtur de ꝑmo ad vltimuꝫ ꝙ si tu curris hō ē asinus. Scdō sic.qꝛ ista conseq̄ntia ē bona.pꝛ ē.igitur filiꝰ vel filia ē.⁊ seqtur filiꝰ vel filia ē.igitur suus pꝛ ē:aut sua mr̄ est.⁊ tñ ñ seqṫ a ꝑmo ad vltimū.ꝙ si pꝛ ē suꝰ pater aut sua mr̄ est. Tertio.qꝛ sequiṫ tu curris.igitur tu curris vel tu es asinꝰ.⁊ ēt seqṫ tu curris vlꝰ tu es asinꝰ:sed tu nō curris.igꝛ tu es asinus:⁊ tamen non sequitur a pꝛimo:ꝙ si tu curris tu es asinus. Sed ꝓ his dicitur ꝙ arguendo a pꝛimo antecedente ad vltimum consequens sic arguendum ē ꝙ conseq̄ns pꝛecedentis consequentie eodem modo significet ꝑut ē consequens pꝛioꝛis cōseq̄ntie quō significat ꝑut ē antecedens subseq̄ntis.⁊ idem termini significēt in vna sicut in alia.⁊ ideo pꝛimum argumentum nō ꝓcedit nec ꝓcedit ꝯm:qꝛ variaṫ relatio.⁊ si eadem stet relatio vbiqꝫ.⁊ oēs consequentie intermedie sunt bone.⁊ antecedens eiꝰ est verum consequens eiꝰ ē verum.⁊ reqriṫ etiā ꝙ pꝛecise illud qō ē cōseq̄ns pꝛecedētis consequentie sit antecedens sequentis.⁊ per conseq̄ns pꝫ responsio ad

tertium argumentum etiam.

Alia regula est ꝙ si aliq̄ ꝯña ē bona ⁊ aliq̄ ꝓpō stat cū añte illa eadē stare potest cum ꝯsequente eius.

Alia est ꝙ si aliqua ꝯña est bona ⁊c̄. ⁊ aliq̄ ꝓpō repugnat ꝯñti illa ē apta nata repugnare añti ēt. ¶ Sed forte ꝯ̄ arguit̄. q̄ꝛ aliq̄ est ꝯña bona ⁊c̄. cuius cōsequēti repugnat aliqua ꝓpō q̄ nō repugnat añti. vt ista ꝓpō q̄ est ꝯñs huius ꝯñtie est necīa simplr̄. igit̄ hō est asinus: demr̄ato eius ꝯñte per subm añtis: q̄ꝛ si non sit bona tūc ꝯ̄dictorium ꝯñtis pōt stare cū añte sic significando: ⁊ tunc stabūt ista sil' sine noua īpositione terminoꝝ: hec ē necīa que est ꝯñs huius ꝯñtie ⁊ nullus hō ē asinus: quo dato pꝫ ꝙ ꝯ̄dictorium ꝯñtis stat cum añte eiusdē: ⁊ tamē ista ꝯñtia est bona: ⁊ non stat cum ꝯñte eius cum ꝯ̄dictoria non stent simul. ¶ Itē hec ꝯña est bona adequate significās ſm cōpositionē suoꝝ terminoꝝ. igitur tu es asinus. ⁊ ꝯ̄dictoriū ꝯñtis stat cum añte ⁊ non cum consequente. igitur ⁊c̄. ¶ Sed ad hec simul respondebitur infra.

Alia regula si ꝯña ē bona ⁊c̄. ⁊ arguit̄ a cōtradictorio ꝯñtis ad contradictorium antecedētis illa ꝯña est bona.

Alia regula si ꝯña ē bona ⁊c̄. ⁊ arguitur ex ꝯ̄dictorio consequentis cū altera premissarum ad contradictorium alterius premisse principalis ꝯñtia est bona.

Alia regula si ꝯ̄dictoriuꝫ ꝯseqūntis alicuius conseqūntie repugnat añti cum illis particulis illa consequentia est bona ⁊c̄.

¶ Regule particulares penes superius ⁊ inferius.

Dicamus nūc ꝙ iferius est illud qđ supra se pōt hr̄e ex significatione quā hꝫ terminū aut terminos ſm rectā lineā p̄dicamētalē: Superius est illđ qđ ex significatione quā hꝫ pōt habere terminū aut terminos sub se ſꝫ suā lineā rectā p̄dicamentalē. Ulterius accipit̄ ꝙ de quocūqꝫ p̄dicat̄ aut p̄dicabile ē iferius de eodē silr̄ est p̄dicabile superius.

Ex quibus sequitur ista regula. ab inferiori ad suū supius affirmatiue sine distributione vel cōfusione: sic ꝙ totale extremuꝫ añtis sit sub totali extremo ꝯñtis: ⁊ hoc per se: ꝯña est bona. sed nō seqtur. tu vidisti istū. ⁊ iste fuit papa. igitur tu vidisti papā: nec seqtur. pōt eē ꝙ iste hō sit albꝰ. ⁊ iste hō est niger. igit̄ pōt eē ꝙ hō albus sit niger: q̄ꝛ nō est iste terminus iste vel istū sub isto termino papā nec sub isto termino hō: nec sunt in eadē linea p̄dicamētali vel nō iferius p se: ⁊ hoc sufficit: nec sequitur. soꝛ. īcipit eē albus. igr̄ soꝛ. īcipit eē coloratus: deus īcipit eē homo. igr̄ deus īcipit eē suba. nec seqtur. soꝛ. īquantū homo est risibile. igr̄ soꝛ. īquantū aīal est risibile: nec sequitur. oīs hō p̄ter soꝛ. currit. igit̄ oīs hō p̄ter hominez currit: Item nō sequitur. si tu es hoc aīal demr̄ato asino. tu es asinus. igr̄ si tu es aīal tu es asinus: nec seqtur tu cognoscis hoiez. igit̄ tu cognoscis aīal: nec seqtur. soꝛ. ē terminus discretus. igr̄ homo ē terminus discretus: q̄ꝛ in nulla istaruꝫ totale extremū est sub totali extremo. Item nō sequitur tu es dñs platonis. igitur tu es aliq̄d platonis: nec seq̄t tu es scolaris bononiēsis. igit̄ tu es hō bononiensis: ita etiā nō valet. ꝯcludenti tibi ⁊ cuilibet ꝯcludēti tibi tu es idē. igr̄ alicui ⁊ cuilibet concludēti tibi tu es idē. Item non seqtur aliquo maioꝛi te ⁊ quolibet minoꝛi te tu es minoꝛ. igit̄ aliquo ⁊ quolꝫ minoꝛi te tu es minoꝛ. ita etiā non seqtur aliquo minoꝛi te ⁊ quolꝫ maioꝛi te tu es maioꝛ. igitur aliquo ⁊ quolꝫ minoꝛi te tu es maioꝛ.

Secunda regula ē ꝙ arguēdo ab iferiori ad suū superius affirmatiue addita dictione exclusiua a p̄te subiecti vꝫ ꝯña: vt tm̄ hō currit. igr̄ tm̄ aīal currit. sed nō a p̄te p̄dicati: copulis vel verbis cū p̄dicatis nō aliūde cōfusis existētibus sinonimis subiectis. subiectis vero addito signo vl'i affirmatiuo arguēdo ab iferiori ad suū supius cū istis p̄ticulis in p̄ma regula positis vꝫ ꝯña. vt oīs homo est aīal. igitur oīs homo est substantia.

Affirmatiue aūt arguēdo a supiori distributo cū illis p̄ticulis. ⁊c. cū cōstātia subi ad suū iferius ē ꝯña bona: sed non vꝫ nisi cū cōstantia addit̄ subis eiusdē tp̄is. vnde nō seqtur. oē aīal currit. igitur oīs hō currit: nec seqtur. xp̄s nō īcipit eē suba. igr̄ xp̄s nō īcipit eē hō: ⁊ nō seqtur. i a instanti tu eris/oīs hō. ⁊ plato erit hō. igitur tu eris plato: q̄ꝛ dꝫ addi cōstantia eiusdē tp̄is cū determinatione ad idem tp̄s pro quo verificatur maioꝛ: ⁊ non seqtur. ⁊ oē vidēs hoiez ē hō. igr̄ oē vidēs platonē est hō: nec seqtur q̄libet asinus hoīs currit: sed pla. ē hō. igitur q̄libet asinꝰ p̄l'onis currit. nec seqtur. oīs homo albus currit. plato ē hō. igitur plato currit sed tamen cuꝫ constantia totalis extremi sub totali extremo concludit.

Negatiue autē arguendo ab iferiori ad suuꝫ supius negatione postposita non p̄cedente dictione īpediente: cū cōstantia totius extremi vt prius itelligēdo: valet ꝯñtia. sed nō seqtur hoc creās platonē nō ē deus ⁊ plato ē hō. igitur hoc creās hoiez nō est deus: ita etiā nō seqtur. vidēs soꝛ. nō est homo. ⁊ soꝛ. est homo. igitur vidēs hoiem nō est homo: q̄ꝛ forte nullus vidēs soꝛ. est homo. ⁊ tñ oē vidēs hoiem est hō. ¶ Itē non seqtur tm̄ suba non est accidēs. ⁊ oīs suba ē aliq̄d. igitur tm̄ aliq̄d non est accidēs.

Arguendo aūt a superiori distributo negatiue ad suū iferius itelligēdo vt prius cū ꝯ̄stantia ⁊ sine cōstātia vꝫ ꝯña: vt nullum aīal currit. igitur nullꝰ hō currit: sꝫ nō seq̄t xp̄s nō īcipit esse suba. igitur xp̄s nō īcipit esse homo.

Arguendo a superiori ad suū iferius a parte subiecti subiectis addita dictione exclusiua negatōe p̄posita vꝫ ꝯñtia: vt non tm̄ aīal currit. igitur non tm̄ homo currit: ⁊ a p̄te p̄dicati: subis addito signo vl'i: vt nō oīs hō est coloratus. igitur non oīs hō est albꝰ. ⁊ itelligitur vt p̄ius ista regula.

Sed contra primā regulā forte arguitur: q̄ꝛ nō seqtur. soꝛ. est aīal. igitur soꝛ. ē corpus: ⁊ arguit̄ ab iferiori per se, ad suū superius igr̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯña ⁊ p̄batur añs: q̄ꝛ in casu est añs verum: ⁊ ꝯñs falsū: sic significādo. ponatur eni gratia argumēti q̄ꝫtitatē cōtinuā distigui a re quāta: quo dato: ponamꝰ

ꝙ nõ ĩplicet ꝯtradictionẽ quãtitatẽ sortis separi ab eo. ⁊ tũc arguitur ꝙ sor. ẽ aial. q: ẽ aial rõnale cũ sit hõ et tñ nõ ẽ corp⁹ q: sor. nõ est longus nec lat⁹ nec ꝓfundus. añs arguitur q: non ẽ quãtus. igitur ⁊c̃. ¶ Vñ forte ne gatur ista ꝯña. sor. nõ est lõgus nec lat⁹ nec profundus igitur nõ ẽ corp⁹. q̄a dr̃ forte q: sor. ẽ corp⁹ substãtiale. ⁊ nõ est corpus quantitatiuũ. nec in illo casu concedit̃ ꝙ sor. non sit quãtus q: ẽ quãtus quãtitate discreta. ¶ Sꝫ cõtra q: tũc seqtur ꝙ sor. nõ sit aliqd̃ vnũ: sed sor. ẽ numerus infinitus sepatoꝝ actu. Qd̃ si cõcedit̃. arguitur. tũc ꝯ regulã ꝙ nõ si sor. ẽ aial sor. ẽ substãtia. ¶ Iteꝫ si in illo casu sor. ẽ corp⁹ ꝑ idẽ sequit̃ ꝙ ego ⁊ tu sum⁹ vnũ corpus substãtiale ⁊ vna substãtia. ⁊ ꝙ oẽs spere celestes simul sumpte sunt vnũ corpus. ¶ Secũdo illa cõsequẽtia nõ ẽ bona. sor. ẽ homo. igitur sor. ẽ aial. q: si esset bona hoc maxime eẽt q: iste terminus aial ẽ magis cõis q̄ꝫ iste termin⁹ hõ: sit igitur gratia argumẽti ĩ duplo cõmunior q̄ꝫ iste termin⁹ hõ. ¶ Sed ꝯ q: iste terminus aial aut ẽ ĩ duplo cõior q: in duplo plura aialia significat q̄ꝫ iste terminus hõ. aut q: iste termin⁹ aial aialia duaꝝ specierum significat ⁊ iste termin⁹ hõ animalia vnius speciei: nõ primo modo q: ĩfinita aialia significat li homo. q: pro ĩfinitis aialibus supponit li hõ in ista homo itelligitur. nec etiam est in duplo cõmunior q: aialia duaꝝ specieꝝ significat. q: tunc si plures spẽs generarent̃ aialiuꝫ iste terminus fieret magis cõis. aut si infinitas spẽs significaret ĩfinite cõis erit. sed cũ infinitas significet spẽs aialiũ ymaginabiles. igitur sequitur ꝙ sit in ĩfinitum cõis et cõsequenter sequitur ꝙ iste terminus subã non ẽ magis cõis q̄ꝫ iste terminus aial cũ vterqꝫ illoꝝ sit infinite cõis. ¶ Tertio arguitur sic: hec ꝯña nõ valet. hec est quantitas discreta. igitur hec est quantitas. ⁊ hic arguitur ab ĩferiori ⁊c̃. igitur ⁊c̃. pꝫ ꝯña. ⁊ probatur añs. q: si ista valeret maxime eẽt propter regulam istam dictã. sed arguitur ꝙ nõ: q: iste terminus quantitas non est terminus superior ad istũ terminũ quantitas discreta. q: ponatur quãtitatẽ non distingui a re quanta ⁊ sequitur ꝙ omnis quãtitas ẽ quãtitas discreta. ⁊ econtra. oĩs quãtitas discreta est quantitas. igitur non de pluribus speciebus ẽ predicabilis. iste terminus quãtitas q̄ꝫ iste terminus quãtitas discreta. igitur iste terminus non est superior ad illum. ⁊ si sic igit̃ illa ꝯña non tꝫ per regulã illã. ¶ Quarto sic non sequitur iste est binarius. igitur iste est quãtus vel quãtitas: ⁊ arguitur ꝑ regulã. igitur ⁊c̃. pꝫ ꝯña cum minori ⁊ arguitur ꝙ maior ẽ vera demõstrato binario qui est. b. c. itelligẽtie ĩdiuisibiles. ⁊ tũc pꝫ ꝙ totũ añs ẽ verũ ⁊ ꝯñs falsum: q: si iste binarius ẽ q̄ꝫtus vel quantitas. igitur iste binari⁹ ẽ magnus. ꝯñs falsum ⁊ ꝯña pꝫ q: si iste binarius ẽ quãtus vel quãtitas iste binarius ẽ magnus aut magna quãtitas. cõsequens falsum: quia nõ est magnus respectu minoris quãtitatis cũ nulla sit minor. nec respectu maioris quantitatis. quia precise ẽ magnus respectu minoris quantitatis. aliter sequitur ꝙ idem ẽ magnũ ⁊ paruum respectu eiusdẽ. ¶ Item iste binarius nõ distat a nõ quãto. igitur iste binari⁹ nõ ẽ magnus nec quantus: quia si distat a nõ quãto sequitur ꝙ distat per ĩdiuisibile a nõ quanto: ⁊ distãtia indiuisibili. qd̃ est ĩpossibile. vel si distat a nõ quãto distãtia diuisibili q: ꝑ binariũ distat a nõ quãto: sequitur tunc ꝙ per ĩdiuisibile plus distat a nõ quãto iste binarius q̄ꝫ ab vnitate. ⁊ q: aliqua quantitas distat ab alia minori distantia indiuisibili. ꝯñs est falsum. quia binarius minus distat ab vno cũ dimidio q̄ꝫ ab vnitate aliter sequeretur ꝙ aliqua ꝓportio dupla eẽt ĩdiuisibilis. qd̃ est impossibile. ¶ Item ĩfinite parua ẽ aliqua quãtitas. ⁊ nulla est minor illa. igitur illa est infinite parua vel nõ magna. demõstrata quantitate huius binarij. vl' que est iste binarius. pꝫ cõsequentia cũ minori ⁊ arguit̃ maior q: infinite parua est aliqua quantitas in hoc continuo ¶ Itẽ si ista quantitas sit magna ⁊ ipsa est infinita ipsa est dupla ad sui medietatem. ⁊ si sic ipsa est ĩ duplo maior q̄ꝫ sit eius medietas ꝯñs falsum. q̄a neutra medietas est magna nec aliqua est medietas istius binarij. quia nulla itelligẽtia ẽ medietas istarum duarũ itelligentiaꝝ. ¶ Itẽ si ille binarius ẽ quantus sequitur ꝙ ille binarius sit aliquid. tenet ꝯña per regulã q̄a terminus transcendens ẽ superior ad decem generalissima. ¶ Quinto sic. q̄a nõ seqtur hoc est infinitũ. igitur hoc ẽ quantum. q̄a dato vno ĩfinito si ipsum ẽ quantũ ipꝫ est magnũ. cõsequẽs falsum. igitur ⁊ antecedẽs. ⁊ ꝙ cõsequẽs sit falsum arguitur. q: si hoc ĩfinitũ sit magnuꝫ igitur magnũ respectu minoris vel maioris vel eq̃lis. tenet ꝯña. q: paruũ ⁊ magnũ sunt termini relatiui. sꝫ nõ respectu minoris. q: ipm̃ eẽt paruũ. qd̃ nõ est verũ. q: latitudo ꝑuitatis terminatur a nõ gradu ad graduꝫ ĩfinitũ magnitudĩs: ⁊ per idẽ nõ est hoc ĩfinitũ magnũ respectu maioris: quia tũc eẽt minus isto maiori: nec respectu equalis est hoc ĩfinitũ magnũ. q̄a si ab eo auferatur tũc aliqd ⁊ ab alio sibi equali minus erit tũc illud ĩfinitũ aliquo alio min⁹. qd̃ nõ cõtingit. ⁊ tꝫ ꝯña. q: si ab eq̃libus cõtinuis ineq̃lia continua demas remanentia sunt inequalia ⁊ vnũ altero minus. id̃ ⁊c̃. ¶ Sexto nõ seqtur. a. ẽ pat̃nitas. igr̃. a. ẽ relatio. ⁊ arguit̃ ꝑ regulã. igit̃ regula falsa. tꝫ ꝯña ⁊ minor. q̄a relatio est gen⁹ generalissimũ ĩ predicamẽto relatiõis: ⁊ arguit̃ maior. quia sit. a. vna paternitas. ⁊ ponamus ꝙ nullus referat illã pat̃nitatẽ ad aliquã filiationẽ. q̄a nõ ꝯsideret. tũc ẽ añs verũ ⁊ ꝯñs falsuꝫ. q: seqtur. a. ẽ relatio. igr̃ aliqd refertur mediãte. a. relatione. q̄a relatio ẽ actus ꝓm quẽ referẽs vl' referibile ẽ. ⁊ valet ꝯña ista sicut hec. a. ẽ actio. igit̃ aliqd agit̃. ¶ Septio nõ seqtur. a. ẽ duplũ ad. b. igitur. a. ẽ relatũ ad. b. ⁊ arguit̃ ꝑ regulã. igr̃ ⁊c̃. pꝫ ꝯña et minor. q̄a bñ seqtur. a. ẽ duplũ ad. b. igr̃. a. hꝫ duplam ꝓportionẽ ad. b. ⁊ vltra. igr̃. a. ẽ ꝓportionatũ ad. b. igr̃ a ꝓmo si. a. ẽ duplũ ad. b. a. ẽ relatũ ad. b. sed arguitur maior q: posito ꝙ nullus referat. a. ad. b. aut null⁹ cõsideret ⁊ sit. a. bipedale ⁊. b. pedale ẽ añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ. ¶ Octauo. nõ seqtur iste erit pr̃. igr̃ iste erit relatus. aut pr̃ alicuius. q: ponat̃ ꝙ sor. iaciat semẽ ĩ locũ ꝯñatiõis. deide stati moriat̃. ⁊ ĩfũdat̃ aia tpe debito ĩ mãm seminis iacti. ⁊ tũc seqtur ꝙ iã veꝝ ẽ ꝙ sortes erit pr̃. ⁊ tñ ñ erit pr̃ alicuius. nec relatus ad aliquẽ. q: tũc si sor. erit pr̃ alicuius ipse erit pater sui ipĩus q: erit ipemet hõ gñat⁹ q gñauit q̄a eadẽ erit forma penes quam vt dicũt attẽdit̃ identitas numeralis. ꝯñs falsũ ẽ q: tũc staret ꝙ tñ pr̃ eẽt ⁊ ꝙ idẽ eẽt referẽs ⁊ relatũ respectu eiusdẽ. ¶ Nono arguit̃ sic: q: nõ seq̃t̃ hoc ẽ figura. igit̃ hoc ẽ q̃litas:

ꝛ arguit̃ p regulã.igit̃ ꝛc̃.pꝫ ꝯña ꝛ minoꝛ.qꝛ figura ẽ
ĩ quarta ſpẽ q̃litatis.ꝛ arguit̃ maioꝛ. ꝛponat̃ q̄ figura
ſit res figurata qꝺ̃ veꝝ ẽ.qꝛ figura ẽ q̃ termino vel t̃mi
nis claudit̃.p̃io geometrie.ꝛ tũc ẽ añs veꝝ. hoc ẽ figu
ra demõſtrato hoie.ꝛ ꝯñs falſum.ſ.hoc ẽ q̃litas qa hͦ
eſt ſb̃a.igr̃ nõ ẽ q̃litas. ¶ Sed huic forte dr̃ q̄ nõ ſeq̃t
hoc ẽ figura.igr̃ ẽ q̃litas.ſꝫ ſolũ ſequit̃. igitur hoc ẽ q̃-
le. ¶ Sꝫ ꝯ̃ qꝛ demõſtrata albedie pedalit̃ lõga eẽt añs
veꝝ ꝛ ꝯñs falſũ.qꝛ albedo nõ ẽ q̃lis qꝛ nõ ẽ alba. ¶ Ul̃
forte alr̃ ar̃ ꝯ̃.qꝛ li q̃le nõ ẽ genꝰ p ſe ad li figura qꝛ p̃di-
catio gñis de ſua ſpẽ ẽ eſſentialis.ſꝫ illa nõ ẽ eẽntial̃. fi
gura ẽ q̃lis.qꝛ ꝯcretũ cõnotat vltra abſtractũ. ꝛ p ideꝫ
hoc diſiunctũ quale vel q̃litas nõ ẽ ſupius ad iſtũ t̃mi-
nũ q̃litas.qa nõ p ſe ꝛ eẽntialit̃ p̃dicat̃ de illo. ¶ Deci
mo ſic.qa nõ ſeqtur hoc ẽ raritas. igr̃ hoc ẽ q̃litas.ar-
guit̃ tñ p regulã:qa raritas ꝛ dẽſitas ſunt de ꝺa ſpẽ q̃li
tatis.igr̃ ꝛc̃.pꝫ ꝯña ꝛ ꝓbat̃ añs.ponat̃.n.q̄ vna rari-
tas ſit vna res rara vt placet multis tũc añs ẽ veꝝ de-
mõſtrata vna ſb̃a ꝛ ꝯñs falſũ. ¶ Undecio nõ ſequitur
hoc ẽ forma. igit̃ hoc ẽ q̃litas. ꝛ ar̃ p regulã qa forma
ſiue figura ponit̃.p q̃rta ſpẽ q̃litatis.ꝛ arguit̃ añs qꝛ de
mõſtrata forma ſubſtãtiali eſt añs veꝝ ꝛ ꝯñs falſum.
¶ Itẽ ois q̃litas ẽ forma ꝛ nõ ois forma eſt q̃litas.igit̃
iſta ꝯña nõ tꝫ. ¶ Duodecio nõ ſeqtur.hoc ẽ ſcia.igitur
hoc ẽ q̃litas.qꝛ demõſtrato deo ẽ añs veꝝ ꝛ ꝯñs falſuꝫ
ꝛ tñ ſcia ẽ i p̃ma ſpẽ q̃litatis.igit̃ ꝛc̃. ¶ Deciotertio nõ
ſequit̃ hoc ẽ q̃le.igit̃ hoc ẽ accñs.ꝛ tñ arguit̃ p regulaꝫ
qꝛ ens diuiditur i ſubſtãtiã ꝛ accñs.ꝛ accñs i nouẽ p̃di-
camẽta.iõ accñs ẽ ſupius ad li q̃le. ¶ Decioquarto ñ
ſeqtur.hoc ẽ corruptio.igit̃ hoc ẽ actio.qa dato lumine
qꝺ̃ corrũpatur p abſẽtiã cõſuãtis. pꝫ q̄ ibi ẽ corruptio
ꝛ tñ nõ ẽ actio q̃ illud lumen corrũpat̃. qꝛ nihil agit ad
corruptionẽ illiꝰ lumis. ¶ Decioqnto nõ ſeqtur.a.cau
ſat.igitur.a. agit qꝛ materia dati cõpoſiti cauſat m̃alr̃
ſuũ cõpoſitũ ꝛ nõ agit.cũ ip̃a nõ ſit actiua:ſꝫ paſſiua tã
tũ. ¶ Itẽ decioſexto ñ ſeqtur.a.itelligit.igitur.a.agit.ꝛ
arguit̃ p regulã qꝛ iſta ſũt v̀ba actiua q̃ ſunt de p̃dica-
mẽto actiõis cauſo.ſ.ꝛ itelligo. ¶ Decioſeptio nõ ſeq̃t
hoc frigefiet.igitur hoc alterabit̃: qa in caſu ẽ añs veꝝ
ꝛ ꝯñs falſũ:ponẽdo q̄.a. iã ſint tres q̃rte calide p totũ
vt duo: ꝛ vltia q̃rta ſit frigida vt duo. ꝛ condẽſent̃ iſte
tres quarte calide ad quãtitatẽ vniꝰ quarte.ꝛ rarefiat
iſta quarta frigida vſqꝫ ad quãtitatẽ triũ quartaꝝ.ſine
acq̃ſitiõe vel dep̃ditiõe caliditatis vel frigiditatis.ꝛ pꝫ
q̄ añs ẽ veꝝ.qꝛ hoc iã nõ ẽ frigidũ ꝛ aliq̃n fiet frigidũ.
igr̃ hoc frigefiet.ꝛ tñ ꝯñs ẽ falſuꝫ. qa ſeqtur alterabit̃.
igit̃ aliqua velocitate alteratiõis alterabit̃.ꝯñs falſum
qꝛ velocitas alterationis attẽdit̃ penes latitudinẽ qua
litatis vel ip̃am qualitatẽ acq̃ſitã aut dep̃ditã i tãto vl̃
tãto tp̃e.ſꝫ hoc nõ acq̃ret aliquã qualitatẽ i tãto vel tã
to tp̃e nec aliquã latitudinẽ qualitatis. igr̃ ñ alterabit̃.
¶ Deciooctauo nõ ſeqtur hoc ꝓducitur.igitur hoc pa
titur.ꝛ arguitur p regulã.igitur ꝛc̃.pꝫ ꝯña cũ minori ꝛ
arguitur maioꝛ.qa demõſtrata aĩa q̃ creatur gr̃a argu
mẽti iſta aĩa ꝓducitur ꝛ tñ nõ patitur.qꝛ nulla paſſiõe
patit̃.igitur ipſa nõ patitur.igitur ꝛc̃. ¶ Itẽ ſic nõ ſeq
tur.a.ꝯſuat.igitur.a.agit. ſic nõ ſeqtur.a. cõſuat̃.igi
tur.a.agitur vl̃ patit̃.pꝫ hoc dato vno cõſuãte.ꝛ vno
ab illo cõſeruato. ¶ Decimonono nõ ſeqtur nunc ni
hil fuit ꝛ nũc ẽ vel fuit aliũ. igitur aliũ nihil fuit. qꝛ de-
mõſtrato iſtãti p̃ñti ẽ añs veꝝ ꝛ ꝯñs falſuꝫ.qꝛ ſemp ali
qꝺ fuit. ¶ Uigeſimo ſic.qꝛ nõ ſeq̃t.a. celũ ẽ i hoc vbi.
igr̃.a.celũ ẽ alicubi.qꝛ demõſtrato vbi qꝺ̃ ꝓ p̃ñti iſtãti
hꝫ vltia ſp̃a ẽ añs veꝝ ꝛ ꝯñs falſũ.qꝛ ſi.a.celũ ẽ alicubi.
igr̃ a celũ ẽ i aliquo loco.ꝯñs falſũ.qꝛ ſp̃a vltiañ ẽ i loco
qꝛ nihil eã circũdat. ¶ Uigeſimop̃mo nõ ſeq̃t.a.ẽ i ali
quo vbi.igr̃ a ẽ i ſitu.qꝛ aĩa tua ẽ i vbi i quo tu es.ꝛ tñ ñ
ẽ i ſitu i quo tu es.qꝛ ſitꝰ ẽ adiacẽtia ptiũ.ſꝫ aĩa tua ñ hꝫ
ptẽ.igr̃ ip̃a nõ põt haber̃ ſitũ. ¶ Itẽ nõ ſeqtur.a.ẽ ve-
ſtis.igr̃.a.ẽ habitꝰ.qꝛ forte nulliꝰ ẽ hitus. ¶ Itẽ nõ ſeq
tur.a.ẽ itelligibile.igr̃.a.ẽ ens.ꝛ tñ arguit̃ p regulã.igi
tur ꝛc̃.pꝫ ꝯña.ꝛ minoꝛ.qa ille t̃minꝰ ens ẽ t̃minꝰ tran
ſcẽdẽs vt volo.igr̃ li itelligibile nõ ẽ ſup̃ ip̃m.ſꝫ ifra. et
ar̃ maioꝛ qa chimera ẽ itelligibilis ꝛ tñ chimera n õ eſt
ens:qꝺ̃ ſi ꝯcedit̃ arguit̃ tũc q̄ aliq̃s t̃minꝰ ẽ cõmunioꝛ
q̃ꝫ t̃minꝰ trãſcẽdẽs:qa aliqꝺ ẽ itelligibile qꝺ̃ nõ ẽ ens.
¶ Itẽ nõ ſeqtur.hec eẽntia idiuiſibilis ẽ trinarius.igit̃
hec eẽntia idiuiſibilis ẽ quãtitas. ꝛ ar̃ p regulã. igr̃ ꝛc̃.
pꝫ ꝯña ꝛ minoꝛ.ꝛ ar̃.maioꝛ. qa hec eẽntia ẽ idiuiſibil̃.
ꝛ iſtamet eẽntia ẽ tres pſone:ꝛ tñ iſta eẽntia nõ ẽ quãti
tas ꝯtinua nec diſcreta .qa tũc eẽnt aliq̃ partes alicuiꝰ
indiuiſibilis ꝛ ſic indiuiſibile eẽt diuiſibile. Et ita põt
argui ponendo q̄ homo cõis ſit multi homines parti
culares. vt hoc eſt plꝺ̃ demonſtrato homine cõi ꝛ hoc
eſt ſoꝛ.igitur ſoꝛ.ẽ plꝺ̃.ſed tenẽdo iſta vl̃ia i re debet ſic
argui. igitur ſoꝛ.eſt illud quod eſt plato.

Sed ad primã dicitur ꝓbabiliter negando iſtã
cõſequentiã.ſoꝛ.eſt aĩal.igitur ſoꝛ.ẽ coꝛ
pus.ꝛ dicitur vltra q̄ li corpus non eſt de predicamẽ-
to ſubſtantie.ſed antiqui illum terminũ i.illa arboꝛe ꝓ-
poſuerunt:propter vocabuloꝛum inopiã:ſed ille termi
nus coꝛpus ẽ de predicamẽto quãtitatis.ſed ſub ſubſtã
tia poſſumus immediate ponere hoc complexũ ſubſtã
tia diuiſibilis. aut hñs ptes. quãuis hoc cõplexũ ſit cõ
notatiuũ.ſꝫ illꝺ̃ cõplexũ põit̃ cũ aptioꝛi vocabulo carea
mꝰ. Uerũtñ cũ ponit̃ q̄ quãtitas diſtiguat̃ a re quãta.
admittat̃.ſꝫ nõ admittit̃ q̄ ſoꝛ. ſtet ſine quãtitate qꝛ re-
mota vna quãtitate ſuccedit alia.ꝛ admiſſo ſine ꝯ̃dictio
ne q̄ quãtitas ſepetur a ſoꝛ.ꝛ nõ ſuccedat alia ſaltim cõ
tinua.qꝛ de illa ſit argumentum:cõceditur q̄ ſoꝛ.ſit ali
quid.ꝛ q̄ ſoꝛ.eſt ſubſtantia.quãuis nõ ſit ſubſtantia cõ-
tinua.ꝛ ex iſto non ſequitur a ſimili q̄ tu ꝛ ego ſumus
vnum coꝛpus.ꝛ q̄ vnũ coꝛpꝰ ſit omnes ſpere celeſtes.
ſed qꝛ argumentum petit difficultatẽ altioꝛẽ.ideo ipſuꝫ
in materia naturali req̃ratur. Ad ſecũdũ dicitur q̄ iſte
terminꝰ aĩal nõ eſt magis cõis q̃ꝫ iſte terminus hõ.nec
ſunt cõparabiles ſm̃ cõmunitatem. ꝛ ſi reperiãtur au
ctoꝛitates ſignificantes cõmunitatis cõparationeꝫ.iſte
ſunt ſecũdum modum loquendi cõmunem. ꝛ non oio
vere.quia quilibet terminus generalis infinita ſpecie
diſtincta ſignificat. ¶ Ad tertium dicitur q̄ ille termi
nus quantitas eſt genus ad illum terminum quãtitas
diſcreta. admiſſo q̄ quantitas continua ſit quantitas
diſcreta.quãuis de tot predicatur iſte terminus quanti
tas diſcreta ꝺ̃ quot iſte t̃minꝰ quãtitas p̃dicat̃.ꝛ nõ ſeq̃t
q̄ iſte t̃minꝰ quãtitas ñ ſit genꝰ ad li diſcreta:qa li quã
titas nõ ẽ t̃minus tã cõtractus. nec tã cõnotatiuus ſicẽ
ille terminus complexus quantitas diſcreta. Et etiam
eſt poſterioꝛ illo termino quantitas. ¶ Ad quartum
dicitur iſtam foꝛmam concedendo. iſte eſt binarius.

igitur iste est quantus vel quantitas. Et cum arguitur
ꝙ ꝯ̃sequẽs illius sit falsũ: q̃ʒ si ille binarius sit quantus
vel quãtitas ille binariꝰ est magnus: dicit̃ ꝯ̃cedendo ꝯ̃
sequẽs: qcq̃d sit de ꝯñtia. Et cũ dr̃ si iste binarius ẽ ma
gnus: aut ẽ magnus respectu maioris. vel minoris. ꝛc̃.
dr̃ ꝙ iste binarius ẽ magnus respectu magis magni ꝛ
ieq̃lis. Et cũ arguit̃. ꝙ idẽ eẽt magnũ ꝛ paruũ respectu
eiusdẽ ꝯ̃cedit̃ ꝙ idẽ est magnũ ꝛ paruũ respectu eiusdẽ
qd̓ est minus magnũ: ꝛ magis paruũ q̃ʒ certũ datũ. pu
ta qd̓ ẽ maius eo. Et cũ vltra arguit̃ ꝙ iste numerus ñ
est q̃ʒtus: q̃ʒ nõ distat a nõ quãto: negatur añs: q̃ʒ iste nu
merus ꝑ binariũ distat a nõ q̃ʒto: ꝛ cũ arguit̃ seq̃ ꝙ per
idiuisibile plus distat a nõ q̃ʒto q̃ʒ distet ab vnitate: dr̃ ꝙ
excessu idiuisibili plus distat a nõ q̃ʒto: q̃ʒ ab vnitate ad
bonũ itellectũ. ꝛ sic ternarius numerus q̄ ẽ tres itelligẽ-
tie ꝑ idiuisibile distat magis a non q̃ʒto q̃ʒ binariꝰ iste.
Vñ iste t̃narius distat. i. excedit istũ binariũ indiuisibili
distãtia siue excessu. Et cũ arguitur ẽt. ꝙ iste binariꝰ nõ
sit magnus nec paruus: q̃ʒ ifinite ꝑua ẽ aliq̃ quãtitas ꝛ
nulla ẽ minor ista. igr̃ ista est ifinite parua: negatur ma
ior: ꝛ cũ arguitur. ꝙ ifinite parua est aliq̃ q̃ʒtitas ꝯtinua
illud ꝯ̃cedit̃: sed ex illo non seq̃tur ꝙ ifinite ꝑua sit ali-
qua q̃ʒtitas: imo nulla q̃ʒtitas ꝯ̃tinua est maior vel mi
nor alia vt ꝑ̃dictũ est. Pro alia forma negat̃ ista. s. iste
binariꝰ est q̃ʒtus. igr̃ iste binariꝰ est aliq̃d: nec terminus
trãscẽdens de quolʒ genere generalissimo vl'r sumpto
vere predicatur distinguẽdo plurale ꝯ̃tra singulare ꝛ
vnũ ꝯ̃tra multa. ¶ Ad q̃ntã formam negat̃ ista ꝯñа
hoc ifinitũ est q̃ʒtũ. igr̃ hoc ifinitũ est magnũ: ꝛ hoc veꝝ
est apud eos q̄ posuerunt qd̓ magnũ ꝛ paruũ sunt ter-
mini relatiui ꝛ nõ termini ꝑ̃uatiue ꝛ positiue oppositi:
Sʒ apud illos q̄ posuerũt ꝙ opponunt̃ positiue ꝛ pri-
uatiue ꝛ nõ relatiue: ꝯcedẽdũ est ꝙ oẽ quãtũ ẽ magnũ.
ꝛ negat̃ ꝯña. igit̃ si aliq̃d ifinitũ est magnũ ip̃m est magnũ
respectu maioris aut minoris aut eq̃lis: q̃ʒ ad hoc ꝙ ali
quid sit magnũ sufficit ꝙ id habeat partem velꝰ partes:
¶ Ad sextũ dicit̃ ꝙ iste t̃minus relatio põt accipi v̓ba-
liter ꝓut deriuat̃ a refero refers. ꝛ ꝑ tũc dicit actualem
relationẽ: ꝛ nõ est genꝰ generalissimũ in ꝑ̃dicamẽto re-
lationis quo ad abstracta. Sed alio modo relatio ẽ idẽ
qd̓ respectꝰ nõ ꝯ̃notãdo aliq̃ʒ actionẽ: sed purã habitu
dinẽ respectiuã alicuiꝰ ad aliq̃d: ꝛ illo mõ est genus ge-
neralissimũ ꝛ est sicut de istis t̃minis ꝓpõ. constructio:
oꝛ̃o. vnde sicut est ꝓpõ licet nullus ꝓponat: ꝛ ꝯ̃structio
lʒ nullus ꝯstruat: ꝛ oꝛ̃o lʒ nullus oret: sic ẽ relatio lʒ nul-
lus referat: ꝛ s̓m istũ modũ ꝯ̃cedit̃ ꝯña. s. a. ẽ paternitas
igr̃. a. est relatio. ꝛ negat̃ illa. a. ẽ relatio igr̃ aliq̄s refert
aliq̃d. ¶ Ad. vij. negat̃ illa ꝯña. a. ẽ duplum ad. b. igr̃.
a ẽ relatũ ad. b. capiẽdo ly relatũ passiue. ꝛ itẽ etiã nega
tur illa. a. hʒ duplã ꝓportõeʒ ad. b. igit̃. a. ẽ relatũ ad. b.
sed si ly relatũ idẽ eẽt ꝙ hñs respectũ in se posset id con-
cedi. ¶ Ad. viij. dr̃ ꝙ de virtute sermonis nõ est verũ:
ꝙ aliq̄s hõ generauit aliquẽ hoieʒ nec aliquẽ hominẽ
generauit: aut ꝓduxit: q̃ʒ forte q̃ñ ꝓducebat̃ sor. nõ age
bat aliq̄s hõ eiꝰ ꝓductionẽ. s. q̃ñ ifundebatur aia i mãʒ
nec ẽt hõ generauit hoieʒ q̃ñ iaciebat semẽ: q̃ʒ seq̃t̃ i. a.
die generauit hoieʒ. igr̃ in. a. die generauit hoieʒ q̄ fuit
in. a. die aut i eiꝰ fine. q̃ʒ terminꝰ seq̄ũs verbũ seq̃t̃ nãʒ
verbi: ꝛ adhuc ꝯ̃cesso ꝙ sor. generabit illũ hoieʒ gene
randũ aut ꝓducet illũ hoiem generãdum: nõ seq̃tur ꝙ
sor. generabit seip̃m: q̃ʒ varietas mat̃ie variat idẽtitatẽ
ꝯ̃positi nãlis. ¶ Ad. ix. ꝯ̃cedit̃ illa ꝯña. hoc ẽ figura.
igit̃ hoc ẽ q̃litas. ꝛ nõ admittit̃ suppositũ euclidis pri-
mo geometrie q̄ ponit abstractũ pro ꝯ̃creto. ¶ Aliter
admisso illo supposito concedendũ eẽt ꝙ hõ esset q̃litas
vel ꝙ ista spẽs figura ꝛ id quod ponit̃ pro genere gene
ralissimo ꝑ̃dicamẽti q̃litatis nõ sunt inuicẽ bñ ordinata
qd̓ credẽdũ ꝛ veꝝ est. ¶ Et sil'r pʒ r̃ñsio ad decimũ cuʒ
arguitur. ista ꝯña nõ est bona hoc ẽ raritas. igr̃ hoc est
q̃litas: sʒ admisso supposito dr̃ vt prius vel ꝙ hõ est q̃-
litas vt multi inicẽ ꝯ̃senserũt. aut ꝙ illa ordinatio ge-
nerũ ꝛ spẽrũ nõ est bñ ordinata vel ꝓportionata. ¶ Ad
xiᵐ: dr̃ ꝙ iste terminꝰ forma est multuʒ eq̄uocũ. ¶ Ad
xij. dr̃ ꝙ illi t̃mini scia bonitas. ꝑfectio. ꝛc̃. equoce dñr
de deo ꝛ de nobis. ꝛ iõ vt sic nõ sunt in illo ꝑ̃dicamẽto.
¶ Ad. xiij. dr̃ ꝙ ens diuidi in substantiã ꝛ accidens po
test duobꝰ modis itelligi vno mõ sic ꝙ oẽs termini de
q̄bus ꝑ̃dicatur iste t̃minus ens sunt subales vel accidẽ
tales: ꝛ per hũc modũ accñs diuiditur in. ix. ꝑ̃dicamẽta
. i. terminus accñtalis in. ix. genera terminoꝝ s̓m diuer
sos modos ꝑ̃dicãdi distictos. Et capitur hic accñs seu
terminꝰ accidẽtalis ꝑ oi termino ꝑ̃dicabili: non in quid
nec in quale essentiale qui nõ est de obliqua nec recta li
nea substãtie: ꝛ s̓m istum modum patʒ ꝙ ly quale non
est terminus inferior ad ly accidẽs: quia vt sic ly accñs
est terminus secunde intentionis vel impositionis. ꝛ ita
dicerent doctores signorum: Alio modo ens diuidi in
substantiam ꝛ accidens potest intelligi ꝙ ens predica-
tur indifferenter de omni termino accidẽtali ꝛ de omni
termino substantiali. ꝛ ita accidens diuiditur in ix. pre-
dicamenta: quia de omnibus. ix. predicamentis predi-
catur in concreto aut in abstracto. ꝛ isto modo concedi
tur ꝙ omne album est accidens: capto ly accidens pro
termino prime intentionis vel impositionis: sed s̓ʒ istũ
modum iste terminus accidẽs est t̃minus ꝑ̃dicabilis de
oi termino qui est in aliquo nouẽ ꝑ̃dicamentorum ac-
cidentium. ¶ Et si tunc arguitur ꝙ albũ est q̃litas: q̃ʒ
est accidẽs. negatur ꝯña: q̃ʒ iste terminꝰ accidens. ix. ge-
nera reꝝ generice distinctaꝝ significat: q̃ʒ reꝝ magr̃i tot
genera reꝝ ponũt generalissime disticta: quot sũt ꝑ̃dica-
mẽta: vñ s̓m istũ modũ nulla suba est q̃litas nec relatio
est q̃litas: nec aliq̃ actio vel passio ẽ q̃litas: ꝛ sic de alijs
abstractis t̃minus vniꝰ ꝑ̃dicamẽti de abstracto alteriꝰ
ꝑ̃dicamẽti nõ ꝑ̃dicat̃. ¶ Ad. xiiij. dr̃ ꝙ iste t̃minus cor-
ruptio ꝛ iste t̃minus remissio ꝛ ꝑfectio aliq̃ñ sunt noia
verbalia denotãtia actuales actiones: ꝛ isto mõ sũt i ꝑ̃-
dicamẽto actõis: ꝛ s̓m istũ modũ hoc argumẽtũ tenet:
hoc ẽ remissio. igr̃ hoc ẽ actio: hoc ẽ ꝑfectio. igitur hoc
est actio: ꝛ ꝯceditur ꝙ illud totũ lumen in isto casu non
corrũpitur: ita nec est ibi aliq̃ alteratio q̄ sit actio. q̃ʒ seq
tur. hoc alteratur igr̃ aliq̃d alterat: pʒ ꝯña a passiua ad
actiuã. nisi dicat̃ ꝙ ista alteratio est q̄dã desitio: ꝛ eꝯ̃-
tra: alio mõ illi termini itensio ꝛ remissio sunt termini
noiales entia nõ de ꝑ̃dicamẽto actõis: sed de ꝑ̃dicamen
to habitꝰ vel relatõis significãtia. vel s̓m alios de ꝑ̃di-
camẽto q̃litatis. ꝛ isto mõ nõ sequitur hoc est remissio.
igitur hoc ẽ actio. ¶ Ad. xv. ꝛ. xvj. dr̃ ꝙ isti t̃mini cãre
intelligere desinere impedire nõ sunt de predicamento

actionis: q̄zuis sint verba actiua ꝺm grāmaticos: q ipo fuerunt illa verba actiua ꝓpter modū ꝑmo eis occurrentē in ꝯsiderādo eoꝝ significata: sed ꝺm veritatē non seqtur. hoc itelligit. igiꝛ hoc agit vel patiꝛ. nec seqtur. a. videt. b. igiꝛ. a. agit vel patiꝛ: q₂ deus itelligēdo nō agit aut tu vidēdo nō pateris frequēter nec agis: nec ꝓ quolibꝫ istanti cessante visibili cessat in organo visio cāta: sꝫ per tp̄s cōseruaꝛ. Sꝫ isti ẗmini itelligere desinere. videre. ⁊c̄. ꝓprie sūt de aliquo p̄dicamēto iam iuento vel iueniēdo: sed nullū p̄dicamētū iā inentū facit p̄dicationē eēntialē de illis terminis ꝓpriissime sūptis. iō ⁊c̄. ¶ Ad xvij. ꝯcediꝛ ista ꝯn̄a. hoc frigefiet. igr̄ hoc alterabiꝛ: ⁊ cōcediꝛ ꝙ illud magna velocitate alterabitur. Et vltra dr̄ ꝙ velocitas motꝰ alēationis q non est de ꝑ se alteratio sed ꝑ accn̄s nō attendiꝛ penes latitudinē vel forme multitudinē acqsitā: aut deperditā: sꝫ penes deẗminationez in isto casu est attendenda velocitas ꝺm se. sed infra de hoc diceꝛ. ¶ Ad. xviij. dr̄ ꝙ aīa patiꝛ ẗminatiue ⁊ n̄ ꝓprie sicut etiā cōseruās poniꝛ ꝓ cā efficiēte q̄zuis nihil efficiat: ⁊ ita aliqd cōseruat ⁊ nihil agit: ⁊ cōseruaꝛ aliqd ⁊ nihil patiꝛ. ¶ Ad. xix. patebit statiꝫ. ¶ Ad. xx. ⁊. xxj. dr̄. ꝙ refert iter vbi locum ⁊ scitū: q₂ locus ē supꝑficies circūdans: ⁊ vbi ē respectꝰ imobilis qḋ moueꝛ ad aliqd fixū verū vel imaginatū: situs aūt est adiacētia vel ꝓpinquitas partiū. Ex qbus pꝫ ꝙ vltima spera non hꝫ locum q̄zuis habeat vbi: ⁊ non mouetur motu locali sꝫ motu vbi. Ex quo pꝫ ꝙ nō vꝫ ꝯn̄a ista. s. hec spera est alicubi. igr̄ est in aliquo loco. Et per hoc pꝫ ꝙ non seqtur: a hꝫ aliqḋ vbi. igiꝛ. a. hꝫ aliquē sitū: ⁊ pꝫ etiā ꝙ tu nō es in tuo situ. q₂ tu nō es i tua partiū adiacētia. Et sicut dictū est de vbi ⁊ de loco: ita dicēdū est de qn̄ ⁊ de tēpore. Et ideo ꝯceditur ꝙ aliqn̄ nihil fuit: q₂ i aliquo nūc nihil fuit. puta i istanti p̄n̄ti. si tn̄ ẗminꝰ suppōnēs respectu vbi de p̄terito solū ꝓ eo qḋ fuit supponat: qḋ credimus eē verū: negaꝛ ꝙ aliqn̄ nihil fuit: sꝫ sp̄ aliqd fuit. ¶ Ad aliḋ de veste pꝫ. ¶ Ad aliḋ dr̄ ꝙ iste ẗminus itelligibile supponit solū ꝓ eo qḋ est sic̄ ꝓbatū ē supra ⁊ nō ē magis cōis sꝫ eq̄: ⁊ multi sūt ẗmini q sūt eq̄ cōes cū terminis trāscēdētibꝰ: sicut sūt isti termini. ꝑfectū. itelligibile. imaginabile. ⁊ ḡnalir̄ oē disiūctum ex ꝯdictorijs icōplexis ē eq̄ cōe vel saltē eiꝰ ꝑtes de tot sunt p̄dicabiles vt qcqd est ens est hō vel nō homo. ⁊ sic de alijs. ¶ Ad vltimū tū dr̄ ꝙ hec eēntia ē numerꝰ. igr̄ hec essentia est q̄ztitas pōt ꝓbabilr̄ negari ꝯn̄a: q₂ numerꝰ equoce dr̄ de deo ⁊ creaturis sic̄ scia equoce dr̄ de deo ⁊ qualitate ⁊c̄.

¶ Regule circa yppotheticas v̄as ⁊ apparētes.

Accipiamus pri-

mo ꝙ ꝯditiōalis bona ē ꝯn̄a denominata a ly nisi vel a ly qn: qḋ aliqn̄ sumiꝛ ꝓ nisi: cuiꝰ ꝯdictoriū ꝯn̄tis pōt repugnare an̄ti: aut pōt eē synonima cū vna tali sine noua īpōne: dū fuit de ẗminis exp̄ssis. ¶ Scḋo accipiaꝛ ꝙ ois cōditōalis bona est ꝓpō nec̄ia: qḋ pꝫ ex ꝑmo accepto. ¶ Ex qbus seqtur tertiū ꝙ q̄lꝫ ꝯditōalis ifert cōditōalē cū nota nec̄itatis ꝯn̄e de silibꝰ ẗminis: vt seqtur. si tu curris tu disputas. igr̄ nec̄io si tu curris disputas: q₂ nō pōt eē ꝙ an̄s sit verū sic significās ⁊ nō sit necessarium cum omnis cōditionalis vera sit necessaria per primā suppositōez. ¶ Itē ꝙ ois simpliciter mala est ipo⁹ɨs: q₂ ꝓpō necessaria nunq̄ꝫ potest esse falsa sic significādo: ꝓpō tn̄ falsa pōt icipe eē nec̄ia sic significādo: iō aliq̄ ꝯn̄a falsa nō simplr̄ pōt eē v̄a sic significādo: Ex qbꝰ seqtur ꝙ hi casus nō sūt po⁹ɨes: cū pōiꝛ ꝙ si rex sedet scias regē sedere. ⁊ si nullus rex sedet scias nullū regem sedere: silr̄ nō ē po⁹ɨe ꝙ sor. erit liber si obuiabit seruo ⁊ ꝙ sor. erit seruꝰ si obuiabit libero: q₂ oēs iste cōditiōales sunt ipo⁹ɨes. ¶ Itē nō ē po⁹ɨe ꝙ si sor. ꝓfert ꝓponem vl̄ez ꝙ oē currēs est asinus. ⁊ si ꝓfert singularē ꝙ ipse erit currens. ⁊ sic de alijs.

Quibus habitis sit ꝑma regula ꝙ a copulatiua cuius ꝑma ꝑs ē ꝯditionalis denominata a ly si significās ex cōpōne suoꝝ ẗminoꝝ ⁊ scḋa est an̄s illiꝰ cōditionalr̄ aut cōuertibile cū illo ad ꝯn̄s aut ad cōuertibile cū ꝯn̄te vꝫ ꝯn̄a: vt si hō currit hō mouetur: sꝫ hō currit. igr̄ hō moueꝛ: silr̄ si hō currit. hō mouetur. sꝫ risibile currit. igr̄ hō mouetur aut risibile moueꝛ.

Secunda regula. a copulatiua cuius prima pars est ꝯditionalis d̄noiata a ly si significās ex cōpōne suoꝝ ẗminoꝝ. ⁊ scḋa ꝑs est ꝯdictoriū ꝯn̄tis: aut conuertibile cū eo: ad ꝯdictoriū an̄tis aut ad cōuertibile cū illo vꝫ ꝯn̄a: vt si aliqs hō currit. aliqs hō mouetur. sꝫ nullus hō mouetur. igr̄ nullus hō currit. Silr̄ si asinus currit. asinus mouetur: sed nullꝫ rudibile currit. igr̄ nullū rudibile mouetur.

Alia regula a ꝯditionali d̄noiata a ly si significāte ex cōpōne suoꝝ terminoꝝ cuiꝰ ꝯn̄s ē ꝓpō copulatiua ꝯposita ex ꝯn̄te ⁊ ꝯdictorio an̄tis ad ꝯdictorium ꝯn̄tis vꝫ ꝯn̄a: vt si tu curris tu moueris. ⁊ tu nō curris. igr̄ tu nō moueris: q₂ an̄s est cōditionalis cuiꝰ nō pōt verificari an̄s sine ꝯn̄te: sic significādo. habito aūt illo an̄te ꝓ copulatiua nō vꝫ ꝯn̄tia.

Item a cōditiōali denoiata vt ꝑus ad disiūctiuā cōpositā ex ꝯdictorio an̄tis ⁊ ꝯn̄te illius cōditōalis vꝫ ꝯn̄a: vt si tu curris tu moueris: igr̄ tu nō curris vel tu moueris: ⁊ eꝯ̄ a disiūctiua cōposita ex ꝯdictorio an̄tis ⁊ ꝯn̄te date cōditōalis ad cōditionalem vꝫ ꝯn̄a: q₂ sic sp̄ ꝯn̄s talis ꝯn̄e est necessariꝫ sicut ⁊ illa disiūctiua: aut saltē cōtradictoriū illate disiūctiue repugnat cōditiōali. Ex quo pꝫ ꝙ aliq̄ est disiūctiua necessaria cuius vtraqꝫ ꝑs est cōtingēs: ⁊ vna alteri ipertinēs sicut ista. tu non curris vel tu moueris: q₂ ipsa sequitur ex simpliciter necessario.

Item a cōditōali vt prius cuiꝰ an̄s est mere negatiuū ⁊ ꝯn̄s affirmatiuū ad cōditionalē cōpositā ex eodē an̄te ⁊ ꝯdictorio ꝯn̄tis ꝑoris ꝯditōalis vꝫ ꝯn̄a: vt si tu nō curris tu disputas. igr̄ si tu nō curris tu nō disputas: pꝫ hec regula: q₂ ex negatiua nō seqtur affirmatiua qn pari rōe seq̄tur negatiua sibi ꝯdicēs. Ex quo pꝫ ꝙ cōditionalis ponit aliqd: q₂ cōditōalis ipo⁹ɨis ponit sicut ad eam sequitur.

Item quelibet cōditiōalis simplr̄ falsa d̄noiata vt ꝑus cuiꝰ an̄s ē mere negatiuū. ⁊ ꝯn̄s mere negatiuū ifert ꝯditōalem ꝯpositā ex eodē an̄te ⁊ ꝯdictorio ꝯn̄tis vt si hō n̄ currit. hō n̄ disputat. igr̄ si hō n̄ currit. ois hō disputat: q₂ nūq̄ꝫ possꝫ ꝑ aliq̄ꝫ potētiā v̄ificari an̄s isto ꝯn̄te exn̄te falso.

Item quelibet conditionalis falsa simplr cū aн̄s est ipertinens ɔn̄ti ifert ɔditionalem ɔpositam ex eodē aн̄te ⁊ ɔtradictorio ɔn̄tis.

Sed incidit dubium vtruz ɔditionalis aliqd ponat in eē: cui dr̄ primo ꝙ nulla cōditiōalis necessaria ponit aliqd. pꝫ: qꝛ ista. si antixp̄s est albus antixp̄s ē coloratus. ē necia nihil ponēs: ⁊ ita ē de q̄libet alia. igitur ⁊c̄. pꝫ ɔn̄a ⁊ minor: sed arguit̄ maior: qꝛ nec ad istā formali seqtur albedinē eē nec antixp̄ꝫ eē: nec colorē aliquē eē: igit̄ ista nō ponit aliqd. ¶ Itē si nihil nec aliqualit̄ eēt adhuc si antixp̄s esset alb⁹ antixp̄s eēt coloratus: igit̄ cōditionalis necessaria nihil ponit in eē. ¶ Et si forte arguit̄. qꝛ ista ē necessaria. si antixp̄s ē alb⁹ antixp̄s ē coloratus: adeq̄te significās ꝙ si antixp̄s est albus antixp̄s est coloratus. igit̄ necessariū ē ꝙ si antixp̄s est albus antixp̄s est coloratus. ¶ Item ad aliam si antixp̄s ē alb⁹ antixp̄s ē coloratus. seq̄t̄ illa. de⁹ ē ⁊ ꝓpositio ponit q̄cq̄d ad eā seqtur. igit̄ ⁊c̄.

Ad primuz negatur consequentia. ⁊ ꝓ s̄c̄do negat̄ ꝙ ꝓpō ponit q̄cq̄d ad illā seq̄t̄: sꝫ ꝓpō ponit q̄cq̄d eā seqtur vi ⁊ forma suoꝝ terminoꝝ. Et vltra dr̄ ꝙ nulla conditionalis cōtingēs ponit aliqd vt si hoc nō fuit tu curres: q̄ aliqñ erit necāria sic significādo. Et dr̄ vltra ꝙ aliq̄ cōditionalis simpliciter falsa ponit aliqd: ⁊ tm̄ q̄ꝫtū vna cathegorica sicut hec. si tu nō differs a te tu differs a te: qꝛ seqtur si tu nō differs a te tu differs a te. igit̄ tu differs a te: vel tu differs a te. ⁊ vltra tu differs a te vel tu differs a te. igr̄ tu differs a te. tenet: qꝛ cōseq̄ns seqtur ex vtraqꝫ p̄te disiūctiue antecedētis: igit̄ a p̄mo. si tu nō differs a te tu differs a te. igitur tu differs a te. ¶ Silr̄ hec ponit cōtradictionē. si tu nō es homo tu es asinus: qꝛ seq̄t̄ si tu nō es homo tu es asinus. igit̄ tu es hō vel tu es asinus. ex q̄ disiunctiua seqtur. ꝙ tu es hō: qꝛ generalr̄ ex q̄libet disiūctiua cuius vna p̄s est ipossibilis seqtur alia p̄s p̄ncipalis siue illa fuerit possibilis siue ipossibilis: igr̄ a primo sequit̄. si tu nō es homo. tu es asinus. igr̄ tu es hō: seqtur etiaꝫ si tu nō es homo tu es asin⁹: igr̄ si tu nō es asinus tu es hō: tꝫ ɔn̄tia: qꝛ ex opposito seqtur oppositū: ⁊ vltra seqtur si tu nō es asin⁹ tu es hō. igr̄ si tu nō es asin⁹: tu nō es hō: tꝫ ɔn̄a p penultimā regulā. ⁊ ex illo ɔn̄te seqtur ista disiunctiua: tu es asinus vel tu nō es hō: ex qua disiūctiua sequit̄ vt prius ꝙ tu nō es hō: igitur a p̄mo si tu non es homo tu es asin⁹ igit̄ tu nō es hō. ¶ Et pōt etiā argui ꝙ q̄libet cōditionalis simplr̄ falsa ponit aliqd: qꝛ ista si hō currit sor. disputat: ⁊ sicut hec: ita q̄libet ponit aliqd: qꝛ sequit̄. si hō currit. sor. disputat. igr̄ si homo currit. sor. nō disputat. ⁊ seqtur. si hō currit. sor. disputat. igitur si hō currit. sor. disputat. ⁊ sor. nō disputat. ⁊ ex isto ɔn̄te seqtur ꝙ nullus hō currit. vel sor. nō disputat ⁊ sor. disputat: ex q̄ seqtur. ꝙ nullus hō currit. qꝛ vna pars disiūctiue est vna copulatiua ipolis: seqtur etiā si hō currit. sor. nō disputat ⁊ sor. disputat. igr̄ si sortes disputat vel sortes nō disputat: aliqs homo currit: ex quo seqtur. ꝙ sortes nō disputat ⁊ sortes disputat: vel aliqs homo currit: ex q̄ disiunctiua sequitur. ꝙ aliquis homo currit: qꝛ altera pars eius est ipossibilis. igitur a primo sequitur. si hō currit. sortes disputat. igitur sortes disputat ⁊ sor. non disputat. ¶ Itē arguitur ꝙ ista cōditionalis sit ipossibilis simplr̄: qꝛ bene sequitur si homo currit sortes disputat. igr̄ necessario si homo currit. sortes disputat. ⁊ ex cōsequente seqtur ꝙ necessario nullus hō currit. vel sortes disputat. qd̄ est ipossibile. quia ista disiūctiua non pōt esse necessaria sic significādo. nec ei⁹ contradictoria ipossibilis significando sic. Et sicut iam dictū est de cōditionali denominata a ly si ita est dicendū de denominata a ly nisi. vel qn. ꝙ quelibet simpliciter falsa cōtradictionem includit: ita etiā rationalis ypothetica simpliciter falsa aliquid ponit: qꝛ contradictionē icludit sicut hec. tu non differs a te. igitur tu differs a te. ⁊ deducitur eodē modo cōtradictio inferendo disiunctiuā cōpositam ex cōtradictorio cōseq̄ntis ⁊ antecedente illius rōnalis: qꝛ regule que sunt vere de rōnali sunt vere de conditionali denominata a ly si quo ad cōsequentiam. De conditionalibus aūt denominatis a ly nisi vel qn non tenent simpliciter dicte regule. de talibus enim verum est ꝙ cōseq̄ns cōditionalis denominate a ly nisi vel quin nō seqtur ex antecedēte: qꝛ hui⁹ cōditiōalis. nullus hō currit. nisi aial currit. ɔn̄s nō seqtur ex antecedēte. sed ista ꝓpositio q̄ ponit̄ pro ɔn̄te sequit̄ ex contradictorio ꝓpōnis q̄ ponitur ꝓ aн̄te. ¶ Et hoc sufficit ad hoc ꝙ ista sit v̄a. Ex quo pꝫ illam ɔn̄am non valere. iste sunt due ɔn̄e quaꝝ aн̄tia cōuertunt̄ ⁊ ɔn̄a. ⁊ iste significant iuxta cōpositionē terminoꝝ. igit̄ iste cōuertuntur. pꝫ de illis. nullus hō currit. nisi aial currit. ⁊ nullus hō currit si aial currit. Et nūc nō curat̄ vtrū propositio rōnalis falsa vel ɔditional' sit ɔn̄a aut hēns aн̄s ⁊ ɔn̄s f̄m v̄itatē. Sꝫ ꝓpter breuitatē sepe voco illā ꝓpōnem q̄ imediate p̄cedit notā conditionalis seu rōnalis antecedens ⁊ reliquū consequens.

Copulatiua ex cōpositione suoꝝ terminoꝝ significāte ad alterā ei⁹ partē p̄ncipalē vꝫ ɔn̄a. Cōtra qr̄ā forte arguitur. qꝛ nō sequitur bipedale videt sor. ⁊ tm̄ plato videt. ergo tm̄ pla. videt: qꝛ ex ɔn̄te sequitur. ꝙ nihil nō pla. videt. qd̄ repugnat aн̄ti. alr̄ eni ɔn̄s nō eēt itelligibile. ¶ Itē nō sequit̄ sor. currit. ⁊ iste nō disputat ergo ille non disputat qꝛ relatiuū nō est itelligibile sine suo aн̄te. Sed pro his dr̄ ꝙ vtraqꝫ ɔn̄a pꝫ tenēdo ly tm̄ ⁊ ly iste relatiue: qꝛ ita itelligibile ē ɔn̄s sicut s̄c̄da p̄s aн̄tis tenēdo eādē relationem. ¶ Et si iteꝝ cōtra arguitur. qꝛ non seqtur. hō currit. ⁊ hoc ɔn̄s est falsū demonstrādo vtrobiqꝫ ɔn̄s. ergo hoc ɔn̄s est falsū. Huic ifra dicet̄. ¶ Itē aliq̄ ē copulatiua necessaria significās ex cōpōne suoꝝ terminorum cui⁹ vtraqꝫ p̄s est ipolis. ergo ab ista ad neutrā istaꝝ vꝫ. ɔn̄a: pꝫ ɔn̄a ⁊ arguitur aн̄s. nō tu differs a te. ⁊ hō ē capra. sed huic stati dicetur a p̄te p̄ncipali ipossibili copulatiue significātis ⁊c̄. cuius vtraqꝫ p̄s est ipolis vel vna ē polis ⁊ alia ipolis ad illā copulatiuā vꝫ ɔn̄a: vt hō ē asinus. ergo hō est asinus ⁊ hō est capra. Similit̄ sequitur hō est asinus. ergo homo est asin⁹ ⁊ tu curris. Et generalr̄ quādo vna p̄s antecedit ad aliā arguēdo a p̄te

antecedente ad totaȝ copulatiuam vȝ ꝯña: vt rex ſedet igr̄ rex ſedet ⁊ rex ſedet. Quādo etiā vtraqȝ pars copulatiue conuertitur cum alia ab vtraqȝ parte ad ipſam copulatiuam valet ꝯña.

Item a copulatiua ad diſiūctiuā factā ex eiſdeȝ partibꝰ valet ꝯña. vnde ſeqtur rex ſedet. ⁊ nullus rex ſedet. ergo rex ſedet vel nullus rex ſedet. qꝛ minus reqrit̄ ad veritatē diſiūctiue q̄ȝ ad veritatem copulatiue: qꝛ ibi reqrit̄ vtriuſqȝ ꝑtis veritas: hic aūt ſufficit veritas alterius. Ois eni copulatiua ex ꝯdictorijs facta eſt ipoſſ'is: ⁊ ois diſiunctiua ex contradictorijs facta eſt neceſſaria.

A parte diſiunctiue ſignificantis ex cōpoſitione ſuoꝝ terminoꝝ ad ipaȝ diſiūctiuā valet ꝯña: vt tu curris ergo tu curris vel tu diſputas. ¶ Et ſi forte arguit̄ cōtra. qꝛ nō ſeqtur hec diſiunctiua eſt falſa. ergo hō eſt aſinus vel hec diſiunctiua eſt falſa. vtrobiqȝ demōſtrādo ꝯñs. huic īfra dicetur.

Itē a diſiunctiua cuiꝰ vtraqȝ pars ē impoſſibilis inferendo aliā: ſiue illa fuerit poſſibilis ſiue ipoſſ'is vȝ ꝯña: vt tu differs a te vel hō eſt aſinꝰ. ergo hō eſt aſinus. ⁊ vltra. hō eſt aſinus vel tu differs a te. igitur tu differs a te. ſilr̄ tu differs a te vel baculus ſtat in angulo. ergo baculus ſtat in angulo. ⁊ cā eſt: qꝛ ī talibꝰ ſꝑ oppoſitū ꝯñtis repugnat añti

A diſiunctiua cuius partes ꝑncipales cōuertunt̄ inicē ad quālibet eiꝰ ꝑtē vȝ ꝯñtia: vt hō currit vel riſibile currit. ergo riſibile currit: ⁊ cum vna ꝑs diſiūctiue añcedit ad aliā ab illa diſiunctiua ad ꝑtē ꝯñteȝ vȝ ꝯña. vt tu curris vel tu es. ergo tu es.

Item a diſiunctiua cum deſtructione vnius ꝑtis ſuꝑ alterā partē valet ꝯña.

A cauſali cuiꝰ vtraqȝ pars eſt affirmatiua ad alterā eiꝰ partem vȝ ꝯña: vt qꝛ tu es aial rōnale tu es hō. ergo tu es aial rōnale: ⁊ etiaȝ tu es homo. Ex quo ſeqt̄ ꝙ a cāli cuiꝰ vtraqȝ ꝑs eſt affirmatiua ad copulatiuā ⁊ diſiūctiuā ꝯpoſitā ex ꝯſilibus ꝑtibus vȝ ꝯña. ſed nō ſeqt̄ niſi vtraqȝ ꝑs ſit affirmatiua: vt nō ſeqtur. tu curris nō qꝛ tu diſputas. ergo tu curris ⁊ tu diſputas. q̄ȝuis ſequat̄. ergo tu curris: qꝛ negatio ñ negat añ ſe ⁊ nō ē ois cālis bona ꝯña: ⁊ non ſufficit ad v̇itatē talis ꝙ vtraqȝ ꝑs ſit v̇a. ſed vltra reqrit̄ ꝙ ſignificatū añtis ſit cā ſignificati ꝯñtis: ſꝫm aliqȝ q̄ttuoꝛ generū cauſaꝝ aut ꝙ termini ꝓpōnis imediate ſequentis ly qꝛ iportent cāȝ ſignificati t̄mini aut t̄minoꝝ alterius ꝓpōnis. ⁊ ſꝫm hunc modū ꝓcedūt demr̄atiōes ꝑꝑ qd ⁊ nō ꝑmo mō: qꝛ ī optia demr̄atōe idē ē ſignificatū añtis ⁊ ꝯñtis. vel reqrit̄ ꝙ termī ꝓpōis imediate ſequētis ly qꝛ. ſint nālit̄ ꝑoꝛes vel ſaltē vnꝰ reſpectu cuiꝰ arguet̄ ſi ꝑoꝛ: ⁊ nō ſupioꝛ. vt qꝛ. a. ꝓducit. b. b. ꝓducit̄ ab. a. ⁊ qꝛ tu es aial rōale tu es hō. ſilr̄ negatiue. quia piſcis caret pulmone piſcis nō reſpirat. Itē qꝛ tu nō es hō tu nō es riſibilis: ¶ Et ſi forte arguit̄ cōtra. qꝛ illa eſt vera qꝛ tu es riſibilis tu es riſibilis: ⁊ nō eſt vera ſꝫm aliquē iſtoꝝ triuȝ modoꝝ. ergo ⁊c̄. ꝑȝ ꝯſequentia ⁊ maioꝛ arguitur quia ſequitur qꝛ tu es homo tu es riſibilis. ergo quia tu es riſibilis tu es riſibilis. negat̄ ꝯña: ꝓpter ſignificationē cālitatis illiꝰ termini. qꝛ. ēt nō valet ꝯña ab inferioꝛi ad ſuū ſupiꝰ cū ly. qꝛ ſic̄ nec cū ly: ſi. qꝛ nō ſeqtur qꝛ tu es hō tu es riſibilis. ergo qꝛ tu es ſuƀa tu es riſibilis.

Ad poſſ'itatem copulatiue reqrit̄ ꝙ q̄libȝ ꝑs ſit ꝯpoſſibilis alt̄i. ⁊ ꝙ oēs collectiue ſint compoſſibiles.

Ad neceſſitatem requiritur ꝙ vtraqȝ pars ſit neceſſaria.

Ad neceſſitatem vero diſiunctiue requiritur ꝙ vna eiꝰ ꝑs ſit nec̄ia vel vna alt̄i repugnet.

Ex temporali cuius vtraqȝ pars eſt affirmatiua ſequitur vtraqȝ pars. vnde ſequitur. tu moueris quando tu curris. ergo tu curris ⁊ tu moueris. Ex illa regula ſeqt̄ ꝙ oēs tales caſus ñ ſūt poſſ'es: qbꝰ pōit̄ ꝙ qñ rex ſedet ſcias regē. ⁊ qñ nullꝰ rex ſedet ſcias nullū regē ſedē: qꝛ ex illo caſu ſeqt̄ ꝙ rex ſedet ⁊ ꝙ nullus rex ſedet: ⁊ ita nō eſt poſſ'e ꝙ qñcūqȝ ꝓfert̄ vlis ꝓpō. oē currēs ſit aſinꝰ: ⁊ qñ ꝓfert̄ ſingul'is tu ſis currens. Ex quo ſeqt̄ ꝙ a tꝑali cuiꝰ vtraqȝ ꝑs ē affirmatiua ad copulatiuā ⁊ diſiūctiuā ꝯpoſitā ex ꝯſil'ibꝰ ꝑtibꝰ vȝ ꝯña: vt tu cucurriſti qñ tu diſputaſti ergo tu cucurriſti ⁊ diſputaſti: ⁊ nō ſuffic̄ ꝙ in tali tꝑali vtraqȝ ꝑs ſit v̇a. ſȝ reqrit̄ plꝰ ꝙ vtraqȝ ꝑs v̇ificet̄ ꝓ tꝑe vl mēſura ⁊ oꝛdie ſꝫ ꝙ ꝑ ſuā notā denotat̄: ſȝ nō vȝ eꝯ̄ vt ꝑȝ a copulatiā vl' diſiūctiua ad tꝑalē. qꝛ ſtat nullū qñ eē qñ. aut tꝑal' vna ꝑs eēt negatia nō iferet̄ vtraqȝ eiꝰ ꝑs qꝛ ī talibꝰ ꝯtigit ꝙ tꝑal' ē v̇a cꝰ alt̄a ꝑs ē falſa. vt tu es qñ nō fuiſti. A locali cuiꝰ vtraqȝ ꝑs ē affirmatia ſeqt̄ vtraqȝ eiꝰ ꝑs ⁊ copulatiua ⁊ diſiūctia: ⁊ nō eꝯ̄ꝰ eo mō quo dictū eſt ꝑus de tꝑali. vt tu es ibi vbi ē plato. ergo tu es ⁊ plato eſt ⁊ nō econuerſo.

Sed a locali cuiꝰ alt̄a ꝑs ē negatiua ñ ſeqt̄ vtraqȝ ꝑs: qꝛ ī talibꝰ ꝯtigit ꝙ local' ē v̇a. ⁊ tñ vna eiꝰ ꝑs ē falſa. iō nō ſeqt̄ tu es ibi vbi pla. ñ ē. ergo pla. ñ ē.

A comparatiua cuiꝰ vtraqȝ pars eſt affirmatiua ad vtranqȝ eius ꝑtē: ⁊ ad copl'atiuā ⁊ diſiūctiuā ꝯpoſitā ex ſilibꝰ ꝑtibꝰ vȝ ꝯña ⁊ ñ eꝯ̄. vt tu es albꝰ ita ſic̄ pla. ē albꝰ. gᵒ tu es albꝰ ⁊ pla. ē albꝰ: tu ita curris ſic̄ aſinꝰ volat. gᵒ aſinꝰ volat: ſȝ ñ vȝ alt̄a ꝑte exñte negatia aut vtraqȝ: vt pla. ñ ē albꝰ ſic̄ tu es albꝰ gᵒ pla. ñ ē albꝰ: qꝛ forte tu ñ es albꝰ. Et ita dicēdū ē ꝙ ab aduerſatia ⁊ expletia ad vtrāqȝ ꝑtē vȝ ꝯña: vt tu ñ curris ſȝ diſputas ergo tu nō curris ⁊ diſputas. q̄ȝuis tu ñ curris ſedes. ergo tu nō curris ⁊ ſedes.

Sed icidit dubiū vtrū local' ⁊ tꝑalis ⁊ cōparatiua ſint cathegoꝛice vel yppothetice ꝓ qᵒ accipit̄ ꝙ illud aduerbiū: quando. tantū tꝑs vel iſtās ſignificat ⁊ ꝙ aduerbium loci vt ibi vel vbi tantum pꝛo loco poteſt ſtare: aut pꝛo aliquo vbi in ꝓpoſitione ſic ſignificando. ⁊ ſic etiam aduerbia ſimilitudinis vt ita: ⁊ ſicut: tantum modū aut qualitatem ſignificant. ¶ Ex qbus ſeqtur ꝙ iſte ꝓpōnes cōuertuntur tu es qñ pla. eſt. ⁊ tu es ī tꝑe vel in inſtanti. i quo pla. ē. ⁊ illa. tu non es. quando plato eſt ſignificat ꝙ tu non es in tempoꝛe vel in inſtāti

in quo plato est. ¶ Ex quo sequitur vltra ꝙ ille repu
gnant. tu es quando plato est. ⁊ tu non es i tempore vel
in instāti in quo plato est. q2 vna cōtradicit cōuertibili
alterius. Ex quibus sequitur istas contradicere. tu es
quando pla. est. ⁊ tu non es quando pla. est. Ex quo se
quitur vltra ꝙ illa est cathegorica. tu non es quando
plato est. quia si foret ypothetica tēporalis sic significā
do. ipsa aliqd poneret. sed ipa nihil pōit. iō ⁊c̄. ꝙ ꝓba
tur q2 sua conuertibilis nihil ponit puta illa. tu non es
in tempore vel in istanti in quo plato ē. ideo ⁊c̄. ¶ Itē
hec quādo pla. est tu non es. nihil ponit. ergo ipsa non
est ypothetica tēporalis. patet cōsequentia ⁊ añs argui
tur. q2 cōuertibilis eius nil ponit in esse: puta hec. in tē
pore vel in instāti. in quo pla. est tu non es. Et ita dici
tur de cōparatiua ⁊ locali ꝙ ipse sunt cathegorice. ⁊ nō
ypothetice: ⁊ generaliter per nullū aduerbiū fit ypothe
tica: ⁊ li quando est aduerbium ⁊ nō coniunctio. ¶ Itē
prima pars principalis illius. sor. est ibi vbi est pla. non
est propositio. nec secunda. igitur illa non est ypotheti
ca. p3 ꝯña. ⁊ antecedens arguitur. q2 prima pars prin
cipalis est hoc cōplexum sor. ē ibi. ⁊ secūda. s. pars ē il
lud aliud vbi est pla. ⁊ horum neutrum ē propositio. er
go ⁊c̄. p3 cōsequētia. ⁊ minor. sed arguitur maior. q2 il
li termini. ibi ⁊ vbi sunt aduerbia. ergo tenentur i suis
propositionibus cum suis verbis. q2 aduerbiū non po
test stare in propositione nisi determinans verbum vel
participium. ¶ Itē per idem hec debet poni ypotheti
ca. tu es in loco in quo pla. est. ⁊ poni illud nomen cum
suo relatiuo pro nota istius ypothetice. sicut ponuntur
illa duo aduerbia. s. ibi ⁊ vbi. ⁊ si dicitur negando cōse
quentiā q2 ille terminus. loco. t3 se cum priori q2 deter
minat id verbum est. Sed illud nihil est. q2 etiam cum
verbo priori tenetur li vbi vt ꝓbatū ē. ¶ Sed forte di
citur concedendo ꝙ illa est ypothetica tu es in loco in
quo pla. est. Sed contra q2 omnes tales sunt sillogiza
biles quāte ⁊ conuertibiles. omnis homo currit in loco
in quo tu disputas. omnis homo est ita albus sicut pla
to est albus. sed nulla ypothetica est quanta sillogizabi
lis ⁊ ꝯuertibilis. igitur iste nō sunt ypothetice. ¶ Et si
tunc contra arguitur q2 tunc sequitur istas conclusiōes
cum veris eē possibiles. quādo quil3 homo infinite ve
lociter currit nullum al' mouetur: dum aliquis homo
disputat nullus homo potest loqui. dum asinus volat
ipse non potest volare. sicut homo est irrationalis ita
nullum est irrationale. vbi chimera est nihil est. ¶ Itē
iste sunt ypothetice omnis homo currit qui ē alb9. sor.
qui est albus nō ē coloratus: q2 imediate ex eis sequunt̄
copulatiue secū conuertibiles. s. omnis homo currit et
ille est albus sor. est albus et ille nō est coloratus. q2 illud
relatiuum qui est resolubile in et. ⁊ ille illa illud. ex cōi
regula. ¶ Sed pro his dicitur cōcedendo illas conclu
siones eē veras aut possibiles. q2 ipse sunt mere negati
ue. ideo nullo homine disputante concedendum est ꝙ
dum quilibet homo disputat null9 homo potest loqui:
q2 in tpe i quo quilibet homo disputat nullus hō po
test loqui: ⁊ causa est quia quelibet propositio mere ca
thegorica que non est negatiua cuius verbum pricipa
le nō est negatiuū. pōit aliquid. ⁊ ideo iste sunt vere. Et
per hec dicitur ad ꝯm negando ꝙ iste sint ypothetice

omnis homo currit qui est albus. sor. q non est albus ē
coloratus. ¶ Et cū arguitur. iste equiualent ypotheti
cis. ergo iste sunt ypothetice negatur consequentia. q2
omnis cathegorica foret ypothetica si ista forma vale
ret sic significans. Dicitur aūt ꝙ iste non equiualent
ypotheticis: q2 li qui non habet resolui in ly. ⁊: ⁊ ille il
la illud: q2 non valet ista forma. omnis homo currit q
est albus. ergo omnis homo currit ⁊ ille est albus. q2 ly.
qui se tenet ex parte subiecti. vnde non refert inter has
omnis homo currit qui est albus ⁊ omnis homo qui ē
albus currit. vt probatum est supra. Similiter non re
fert iter has aliqd dr̄t ab aiali qd̄ nō dr̄t ab hoie. ⁊ ali
qd qd̄ n̄ dr̄t ab hoie dr̄t ab ali. referēdo ly. qd̄ i vtraq3
ad ly. aliqd. q2 li qd̄ i vtraq3 se tenet ex parte subiecti ⁊
etiam sicut vna est probanda vel iprobanda ita ⁊ alia.
¶ Pro quo est notandum ꝙ illa regula que ponit ꝙ
li. qui habet resolui in li. ⁊. ⁊ ille illa illud per modu3 cō
sequentie. habet intelligi vbi nō fuerit cōfusio et distri
butio aut negatio reddens propositionē negatiuā. ⁊ iō
li qui aliquādo h3 resolui in li vel ⁊ li ille vt sor. qui est
alb9 nō ē coloratus. ergo sor. nō est alb9 vel ille nō ē co
lorat9. ⁊ cā est q2 ꝯdictorium huius. sor. qui ē alb9 nō ē
coloratus. puta illud. sor. q est alb9 ē coloratus. equiua
let vni copulatiue cui9 vtraq3 pars est affirmatiua. et
ideo ista. sor. qui ē alb9 nō ē coloratus. equalet vni disiū
tiue cuius vtraq3 pars ē negatiua. Sed talis ꝓpositio
sor. qui nō ē albus nō est colorat9. in qua sunt due nega
tiones ꝯm duo v̓ba equiualēt vni disiūctiue: cui9 pria
pars ē affirmatiua ⁊ ꝯa negatiua huic. s. sor. ē alb9 vel
sor. nō ē coloratus. Et cā est q2 ꝯdictoriū huius. sor. qui
nō est albus non est coloratus. ē hoc. sor. q nō est albus
ē coloratus. ⁊ hoc equiualet vni copulatiue cuius pria
pars ē negatiua ⁊ ꝯa affirmatiua huic. s. sor. nō ē alb9
⁊ sor. ē coloratus. iō illa. sor. q nō ē alb9 nō ē coloratus
equalet disiunctiue cuius pria pars ē affirmatiua ⁊ ꝯa
negatiua: huic. s. sor. nō ē alb9 vel sor. ē coloratus. Ex q
b9 seqtur istas eē cōcedēdas antixp̄s qui necessario fuit
nō potuit eē. chimera q̄ necessario erit nō poterit mo
ueri. sor q ē vbiq3 nō ē alicubi. sor. q ē rome nō ē substā
tia nec accn̄s: q2 ponat̄ ꝙ sor. nō sit ⁊ sūt cōclusiōes v̓c.

Sed aliud dubium incidit

vtrū disiūctiua ꝯposita ex ꝯdictorijs ꝯtingētib9 sit ma
gis possis vel v̓a q̄3 aliq̄ ei9 pars. ⁊ ita de alijs ꝓpōni
bus generalit̄ q̄rit̄ an vna sit altā magis possis vl' ma
gis v̓a. Et arguit̄ ꝙ vna ꝓpō sit altera magis possis.
vel ꝙ vna latitudo possibilitatis subito depdat̄ vel ve
ritatis: q2 signata latitudine possibilitatis vl' v̓itatis sub
aliquo gradu itēsionis latitudis ē hec possis. ⁊ v̓a. hoc i
stās ē demōstrato istāti pn̄ti. ⁊ nō imediate post h° erit
illa v̓a vel possis. ergo subito depdet̄ ista latitudo possi
bilitatis vel v̓itatis sub aliquo gradu sub quo iā illa est
v̓a ⁊ possis vsq3 ad nō gradū. S3 huic forte dr̄ ꝙ i istāti
pn̄ti sub ifinite modico seu remisso gradu possitatis vel
v̓itatis ē illa possis ⁊ v̓a. S3 tūc ar̄. sic. illa iam ifinite re
misse ē possis. ⁊ añ hoc n̄ ifinite r̄misse possis erat. g° añ
hoc fuit vna ꝓpō alia magis possis aut salti poñat eē sic
significādo qd̄ fuit ꝯ3 ꝓbādū. ¶ S3 huic fōte dr̄ ꝙ ipa
ꝯtinue erat ifinite remisse possis. ¶ S3 ʒ̄. q2 pari ratio

ne q̄lꝫ ꝓpositio cōtingēs ad vtrūlꝫ infinite remisse pos
sibilis ē. ꝯñs ē falsum q᷑ signata ista disiunctiua. hoc
istās nō est. vel ista. rex sedet. vel null⁹ rex sedet. tā possi
bilis est ista q̄ꝫ ē vna eius ps. cum ipsa nō sit possibilis
nisi ꝓpē partē. ⁊ ꝓpter qd̄ vnūqd̄qꝫ tale ⁊ illd̄ magis
vl̄ eq̄. ¶ Itē sic. tā posl̄is ē illa ꝓpō. rex sedet. q̄ꝫ possibi
liter ipsa pōt verificari. ⁊ tā posl̄is ē ista ꝓpō. rex ē fortis
sim⁹ hominū. q̄ꝫ ipsa pōt verificari. ſꝫ magis ⁊ facili⁹
pōt illa. rex sedet v̄ificari q̄ꝫ illa alia gͦ ē magis posl̄is.

Sed pro his dicitur ꝙ nul

la ꝓpō ē magis vel min⁹ possibilis. aut vera alia nec
aliq̄ ē latitudo veritatis aut possibilitatis ſm intēsionē
accidētalē. vñ lꝫ potētia distingueret̄ a re potente ⁊ ve
ritas a re v̄a qd̄ tñ nūc nō pono. adhuc illa accidētia ñ
sunt itensibilia nec remissibilia q᷑ nō ē ꝓꝓriū relatiōis
suscipe magis aut min⁹ ſꝫ ꝙ ē relatio. ¶ Et si dı̄ vlte
ri⁹ ꝙ veritas ē ipsa res vera vel signū verū. Et falsi-
tas ē ipsa res falsa vel signū falsū. Ex qb⁹ seqtur ꝙ ve
ritas ē pars falsitatis ⁊ necessitas est pars cōtingētie ⁊ i
posl̄itas ē ps necessitatis ⁊ necessitas ē pars ipol̄itatis.

Restat adhuc vt videam⁹

an a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad suā vl̄ez va
leat ꝯñā. Et arguit̄ ꝙ nō. q᷑ nō valet hoc argumētū
sor. ñ ē hō. ⁊ pla. nō ē hō. ⁊ cicero nō ē hō. ergo nullus
hō ē hō. ⁊ hic arguit̄ a singularib⁹ sufficiēter enumera
tis. igit̄ ⁊c̄. ponat̄ eñi ꝙ non sint pl̄es hoīes q̄ꝫ illi tres
pꝫ tūc ꝙ arguit̄ a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad
suā vl̄em id̄ ⁊c̄. ⁊ illa ꝯñā nō valet q᷑ forte cras erit añs
ver̄ ⁊ ꝯñs falsū sic significādo. ¶ Sed huic dicitur ꝙ
non valet ꝯñā a singularibus sufficiēter enūeratis ⁊c̄.
nisi ponatur. ⁊ sic de singulis. ¶ Sꝫ ꝯ̄. q᷑ nō valet con
sequentia iūcta illa ꝑticula. ⁊ sic de singulis. q᷑ nō seq̄t̄
sor. currit ⁊ pla. currit ⁊ cicero currit. ⁊ sic de singulis.
ergo q̄libꝫ homo currit. q᷑ posito ꝙ vigiti hoīes cur-
rant de quoꝝ numero sint sor. plato cicero. ⁊ decē qui-
escant: tūc illud añs ē ver̄: ⁊ ꝯñs falsum. q᷑ sor. currit.
pla. currit. cicero currit. ⁊ sic de aliqb⁹ singulis homi-
bus. ergo sor. currit. pla. currit. cicero currit. ⁊ sic d̄ sin
gulis. pꝫ ꝯñā. q᷑ hoc nomē singulis nō ē signum vni-
uersale. cū hec nō sit vniuersalis. singuli hoīes currūt.
sicut nec illa bini hoīes currūt. aut trini mouēt̄. ¶ Sꝫ
huic forte dı̄ ꝙ illa ꝯñā nō valet. ſꝫ i añte ē addendum
⁊ sic de oībus singulis. ¶ Sꝫ ꝯ̄. q᷑ aut iste terminus: ⁊
sic de oībus singulis significat solūmodo oēs illas sin-
gulares: aut oēs istos hoīes singulares q̄ sunt: aut per
hunc modū significat sor. currit. pla. currit cicero cur-
rit: ⁊ sic de oīb⁹ singularis. i. ꝙ oēs hoīes currant: si ꝓ-
mo mō pꝫ ꝙ illa ꝯñā nō valet. vt ꝓbatum ē in prima
forma. ſo aūt mō semper assumit̄ falsum i anteceden-
te: ⁊ assumit̄ semꝑ plusq̄ꝫ sit ꝓbādum. nec arguit̄ a sin
gularibus: ſꝫ a singularibus ab vna ꝓpōe que se sola i-
fert ꝯñs. ¶ Sed huic forte dı̄ ꝙ in illis singularibus
debꝫ assumi in añte talis ꝓpō: ⁊ isti sunt oēs hoīes. Sꝫ
ꝯ̄. q᷑ non seqtur nō ꝓmittitur denarius iste. nec ꝓmit-
titur iste denarius. ⁊ isti sūt oēs denarij. ergo non pro-
mittitur denarius. q᷑ in cāu añs est ver̄ ⁊ ꝯñs falsum.
Item nō seqtur. contigenter hoc cōtingēs ad vtrūlibꝫ
est. ⁊ cōtingenter hoc cotingēs ad vtrūlibꝫ ē. ⁊ ista sūt
oia ꝯtingentia ad vtrūlibꝫ. ergo cōtingenter oē contin
gens ad vtrūlibꝫ ē. añs. n. est ver̄: ⁊ ꝯñs falsum demō-
stratis oībus contigentibus ad vtrūlibꝫ. q᷑ necessario
oē contigēs ē ad vtrūlibꝫ. Item nō seqtur contingēter
iste homo ē ⁊ cōtingenter iste homo ē. ⁊ isti sūt omnes
hoīes. ergo contingēter oīs hō est. Item nō seqtur. ista
ꝓpō vniuersalis ē falsa. ⁊ ista ꝓpō vl̄is ē falsa. ⁊ iste sūt
oēs ꝓpōnes vl̄es. ergo oīs ꝓpō vl̄is ē falsa. posito ꝙ ñ
sint alie ꝓpōnes vl̄es q̄ꝫ iste. oīs ꝓpō vl̄is est falsa. ⁊ oīs
chimera ē. Item ponat̄ ꝙ predicatum istius. oīs hō ē
aīal supponat determinate. remanēte significatōe suo
rum t̄minoꝝ sic salti ꝙ ly. oīs distribuat subm̄ ⁊ nō cō
fūdat predicatū: tūc pꝫ nō sequi: iste hō ē aīal. ⁊ iste ho
mo ē aīal. ⁊ isti sunt oēs hoīes. ergo oīs hō ē aīal. q᷑ an
tecedens ē ver̄: ⁊ ꝯñs ē falsum. cū ly. aīal stat determia
te. ¶ Sꝫ forte arguitur ꝙ illa sit v̄a q̄libꝫ hō ē aīal. da
to ꝙ ly. aīal supponat determinate. q᷑ aliqs hō ē aīal:
⁊ nihil ē hō qn illud sit aīal. ergo oīs homo ē aīal. tenꝫ
ꝯñā ab exponētibus ad expositam. Itēꝫ capiatur vna
sibi similis i voce puta hec. q̄libꝫ hō ē aīal. i qua ly. ani
mal stat ꝯfuse tm̄. ⁊ sit ꝓma . ſa. b. ⁊ arguit̄ sic. b. pro-
positio est vera ⁊ ex. b. seqtur. a. ergo. a. ꝓpō est v̄a. pꝫ
ꝯñā ⁊ minoꝛ ⁊ maioꝛ arguit̄. q᷑ quelibꝫ singularis. a.
seqtur ex singulari. b. ⁊ cuilibꝫ supposito tam. a. q̄ꝫ. b.
correspōdet sua singularis. ergo. a. seqtur ex. b. pꝫ ꝯseque
tia ⁊ minoꝛ ponitur ⁊ maioꝛ arguitur. q᷑ eedē oīo sunt
singulares vtriusqꝫ. Item non seq̄t̄ icipit hoc istans eē.
⁊ hoc istās ē oē istans. ergo icipit oē istans eē. q᷑ d̄mō-
strato istanti ꝓñti ē añs ver̄ ⁊ ꝯñs falsum. Itē non seq
tur: nec iste hō ē oīs hō. nec iste hō est oīs homo. ⁊ isti
sunt oēs hoīes. ergo nullus hō ē oīs hō. q᷑ ponatur ꝙ
subꝫ istius. aliqs hō ē oīs hō. supponat cōfuse tm̄. ⁊ re
maneat aliorum terminorum significatio. ⁊ seqtur ꝙ
aliquis hō est oīs hō. sicut illa. oīs hō ē aliquis homo.
q᷑ subiecta ⁊ predicata ⁊ copule conuertūtur: ⁊ similis
suppositio terminoꝝ: ⁊ ꝓ eisdem. ergo ⁊c̄. ¶ Item nō
seqtur ista. non tm̄ hoc aīal ē homo. nec tm̄ hoc aīal ē
hō: ⁊ sunt oīa aīalia. ergo non tm̄ aīal ē hō. q᷑ añs est
verum ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Item nō seqtur. nec iste hō ꝓ-
ter sor. ē aīal. nec iste hō preter sortem ē aīal. ⁊ isti sunt
oēs homines. ergo nullus homo preter sor. ē aīal. qa
antecedens ē necessarium: ⁊ ꝯñs contigens. aut ipol̄e.
sicut est ostensum: vbi de exclusiuis est actum. Itē non
sequitur cognoscitur iste homo. ⁊ cognoscitur. iste ho-
mo: ⁊ isti sunt omnes homines. ergo cognoscitur oīs
homo. q᷑ antecedens est verum: ⁊ ꝯñs falsum in casu.
vbi non habeatur signum vniuersale i mente ꝙ stat cū
toto antecedente.

Et ideo ad dubiuꝫ dicitur

ꝙ a singularibus sufficienter enumeratis non adduci
tur sua vniuersalis de forma. nec a singularibus suffi-
cienter enumeratis cum sic de omnibus singulis. vel
cum tali constantia: ⁊ isti sunt omnes homies. vel oīa
animalia. quia fallit in exclusiuis. in exceptiuis. in de-
struentibus se. in propositionibus: cum terminis ad
actum mentis pertinentibus. precedentibus: vt pro-
mittitur. cognoscitur. ⁊cc. et modalibus: ⁊ non valet

⁊ non valet generaľr precedēte termino cōpositionem
ipoꝛtāte. vt sūt tales icipit ⁊ desinit. nec valet de forma
vbi fuerit ꝓpō vlis in q̄ predicatū supponat nō confu-
se tm̄. In alijs aūt t̄mis arguendo a singularib⁹ suffici
enter enumeratis ad suā vniuersalem cū d̄bito medio
valet argumētū. vñ bñ seqtur: iste hō non currit: ⁊ iste
hō non currit ⁊ isti sunt oēs hoies: ergo nullus homo
currit: demōstrando p subm ipsi⁹ minoris hoies, p qui
bus supponūt subiecta singulariū acceptaꝝ. Uerūtam̄
nō valēt iste. isti hoies nō currunt. ⁊ isti hoies non cur-
rāt. ⁊ isti hoies sunt oēs hoies. ergo nulli hoies currūt.
q2 posito q̄ sint q̄ttuoꝛ hoies quoꝝ duo currant. ⁊ duo
qescāt. ⁊ per vtrūq3 subm demostret̄ vn⁹ homo currēs
⁊ vn⁹ homo nō currēs: ē aīs veꝝ ⁊ ɔ̄ñs falsum. nec se-
quitur. iste homo nō currit. ⁊ iste hō non currit: ⁊ ñ sūt
plures hoies: q̄3 isti. ergo null⁹ homo currit. q2 nō exi-
stentib⁹ istis: aīs ē veꝝ: ⁊ ɔ̄ñs falsum. Et sicut nō valet
ɔ̄ñtia generaľr a singularib⁹ sufficient̄ enumeratis ad
suam vlem. mō iā dcō. ita nō valet generalit̄ ɔ̄ña. cū3
medijs ab vli ad suā singularē. i casib⁹ ⁊ t̄mis supra no
minatis: ⁊ i similib⁹. vñ nō seqt̄. incipit ois hō eē soꝛ. s3
soꝛ. ē homo. ergo icipit soꝛ. eē soꝛ. nec seqtur. icipit ois
asin⁹ currere: s3 brunellus ē asin⁹. ergo icipit brunell⁹
currere. q2 stat q̄ icipiat ois asin⁹ currere ⁊ nihil inci-
piat currere. sicut etiam non sequitur promittitur ois
denarius. iste est denarius. ergo promittitur iste dena
ri⁹. nec seqt̄. nulla ꝓpō singularis ē vera. ista ē ꝓpō sin
gularis. ergo ista nō ē vera. d̄mōstrādo ɔ̄ñs vtrobiq3.
nec seqt̄. ois hō preter soꝛ. currit. soꝛ. ē homo. ergo soꝛ.
preter soꝛ. currit. nec seqt̄. contigent̄ oē itelligens est de
us. hoc ē itelligens. ergo ɔ̄tingenter hoc ē de⁹. ⁊ sic de
alijs. Ex qb⁹ seqt̄ q̄ aliq̄ vlis ē vera. cui⁹ quelib3 singu
laris ē falsa. ⁊ cuilib3 supposito subi corñdet sua singu
laris. Et aliq̄ ē vlis necessaria cuius quelib3 singula-
ris ē ipolis. vt ista. tm̄ oē ens ē ens. ❡ Aduertēdū ta-
men q̄ multe sūt vniuersales qb⁹ nō pñt assignari mul
te singulares voce ⁊ significatōe. q2 suba nō hñt sup-
posita sicut hec. ois sol ē sol. aut q2 forte nō hñt singu-
lares ex toto coꝛespōdētes. sicut iste. q̄lislib3 hō currit.
ifinit⁹ numer⁹ ē finit⁹. Aliq̄ sunt vniuersales qb⁹ nō po
test sufficiēs numer⁹ assignari sicut ista. ois chimera ē.
oē ens itelligit̄. ⁊ hoc stat cū predcis. Indefinita quoq3
p̄dicto mō ex suis singularib⁹ iducit̄ disiūctiue cū debi-
to medio tā affirmatiue q̄3 negatiue. vt iste homo nō
currit: vel iste hō non currit. ⁊ isti sunt oēs hoies. ergo
hō nō currit: s3 sine medio nō seqt̄ negatiue arguendo
sic: Iste hō nō currit vel iste hō nō currit: ⁊ sic de oibus
alijs. ergo hō nō currit. nec ex supposito ɔ̄ñtis seqt̄ op
positum aītis. vt sic arguendo ois hō currit. ergo iste
hō currit. ⁊ sic de singulis. aut de oib⁹ alijs. S3 i desce
dēdo vel ascēdēdo ab idefinita ad singlares disiūctiue
itelligendo vt pri⁹ cū debito medio valet ɔ̄ña. Ab vni-
uersali ad suā pticularē: aut idefinitā. nisi argumētum
fuerit cū termis spectātib⁹ ad actū mētis. aut cum ter-
minis ipoꝛtātib⁹ cōpositionē3. q̄les sunt illi t̄mi incipit
⁊ desinit p̄cedentib⁹. ⁊ q̄les sūt t̄mini modales. ⁊ nō fue
rit ꝓpōes destruētes se valet ɔ̄ña. sicut seqt̄ ois hō cur
rit. ergo hō currit: s3 nō seqt̄. cognoscit̄ ois hō: ergo co
gnoscitur aliqs hō: aut aliqua homo. nec seqt̄. incipit
ois homo eē soꝛ. ergo icipit hō eē soꝛ. Ite3 non sequit̄.
ɔ̄tingenter oē intelligens ē de⁹: ergo contigent̄ intelli-
gens ē de⁹. nec seqt̄ ois ꝓpō pticularis de tertio adia-
cente ē falsa. ergo aliqua ꝓpō pticularis de tertio adia
cente ē falsa. posito q̄ nō sit aliq̄ ꝓpō pticularis: nisi cō
sequens: aut aliq̄ ei⁹ ps: s3 de hoc infra dicēdum ē. Ex
qb⁹ seqt̄ q̄ duo cōtraria i certo casu sunt simul vera. si-
cut iste. icipit ois hō eē soꝛ. nō incipit hō eē soꝛ. cogno
scit̄ ois hō. si cognoscit̄ aliqs hō. vel aliqua hō. contin
genter oē itelligens ē de⁹: ⁊ nō contigenter aliquod in
telligens ē de⁹. Seqt̄ vltra q̄ duo subcōtraria sunt si-
mul falsa in cāu. vt illa incipit hō eē soꝛ. ⁊ icipit homo
nō eē soꝛ. Ex qb⁹ seqt̄ vltra q̄ maioꝛ ē oppositio ɔ̄di-
ctoꝛia q̄3 ɔ̄ria. q2 ɔ̄ria possunt cōiectare i veritate ⁊ i fal
sitate. ɔ̄dictoꝛia aūt nec in veritate: nec i falsitate cōue-
nire pñt. Arguēdo aūt a simili vel exēplo. cū sufficiens
capta fuerit similitudo ex ea pte q̄ d3 argumentū vale
re valet ɔ̄ña. vt si hec ɔ̄ña sit bona. soꝛ. currit ⁊ pla. cur
rit. ⁊ soꝛ. ⁊ pla. sūt oēs hoies. ergo qlib3 hō currit. tunc
hec ɔ̄ña nō erit mala sic significādo. brunellus currit:
⁊ fauellus currit: ⁊ brunellus ⁊ fauellus sunt oēs asini.
ergo qlib3 asin⁹ currit. q2 a simili ē penit⁹ idē mod⁹ ar
guendi. Errat̄ aūt freq̄nter cū creditur mōs arguendi
similes eē q tñ sunt dissimiles. Et iste modus arguen-
di ē maxime vtilis apud itelligentem. q2 reꝝ cōparatio
plurimū reddit hoiem aduertētem.

❡ Explicit tractatus cōsequentiarum.

❡ Incipit tractat⁹ de scire ⁊ dubitare.

Accipiamus pri-
mo q̄ quelib3 res cognosci pōt cō-
ceptu seu noticia cōi. ⁊ cōceptu seu
noticia disticta. p3 q2 conceptus ge
neralis cuiuslib3 sui significati ē no
ticia cōis. ⁊ cōcept⁹ discret⁹ sui signi
ficati ē noticia discreta. s3 cuiuslibet
rei pōt haberi conceptus cōis. ⁊ cuiuscūq3 rei pōt ha-
beri conceptus cōis eiusdem pōt hēri concept⁹ discre-
tus. q2 saltim pōt istud ad sensum vel ad intellectū de-
monstrari. ❡ Itē accipiamus q̄ quelib3 res cognosci
pōt noticia icomplexa ⁊ noticia complexa: ⁊ hoc p p̄-
ma pte p3 ex p̄mo accepto: p s̄a ēt notum ē. q2 sicē co-
gnoscitur soꝛ. icomplexe per istū conceptum soꝛ. ita etiā
pōt cognosci complexe p complexum qđ ē talis ꝓposi
tio. soꝛ. ē. neq3 res aliq̄ scitur ab hoie: nisi per ꝓpōne3.
⁊ cū res cognoscitur complexe p ꝓpōnem veram dico
istā rē sciri: siue ista ꝓpō per quā cognoscitur sit scien-
tia q̄ illa res scit̄ siue assensus sit ista scia. siue illa duo si
mul. Accipitur vltra q̄ nunq̄3 ē talis itentio ens i itel-
lectu actualiter considerāte. de ente. aut de soꝛ. vel taľ
conceptus soꝛ. qn illi itellectui p̄ncipaľr significet ens.
vel soꝛ. ⁊ ita generaliter de quolib3 cōceptu cōi. aut di-
screto. ❡ Item premittitur q̄ conceptus mētalis nun-
q̄3 aliquid vno tempoꝛe naturaľr significat q̄ nō sem-
per significet. quādocūq3 significat: ⁊ q̄ nō plura: aut
paucioꝛa nūc significat q̄3 significauit: vel significabit
naturaliter. nec in mente vni⁹ plura significat q̄3 consi
milis in mēte alterius: aliter enim non conuerterent̄
iste due ꝓpositiones. omnis homo currit. ois hō cur-

rit. quarꝫ vna sit i mente sor. alia in mente platonis. qa
staret ꝙ ꝓ tribꝰ hoibꝰ supponeret ⁊ tria significaret in
mēte platonis. ⁊ ꝓ tribꝰ alijs diuersis suppōeret ⁊ illa
tria significaret i mēte sor. qđ ē falsum. Ex quo sequit̄
ꝙ iste terminꝰ hō significat hoiem. ⁊ hoiēʒ significat.
⁊ nō stat ꝙ iste terminꝰ hō significet hoiem ⁊ nullū ho
minē significet. qꝛ accipiat̄ ille t̄minꝰ hō positus in ista
ꝓpōne mētali. tu es hō. que ē vera ⁊ arguit̄. ꝙ iste ter-
minꝰ hō hoiem significat. qꝛ iste t̄minꝰ homo i ista pro
positione ꝓ aliquo homine supponit. ⁊ ꝓ aliquo homi
ne affirmatiue verificat̄. s. ꝓ te. igr̄ aliquē hoiem signi
ficat. sꝫ nūq̄ꝫ aliqd vel aliqualr̄ ille terminꝰ hō signifi-
cat. qn tal̄r. ⁊ illud ꝯtinue significet. vt pꝫ ex nunc pre-
misso. igr̄ si iam hoiem significat ipse nūq̄ꝫ significabit
hoiem qn hoiem significabit. ⁊ ita dr̄ de quolibꝫ t̄mi-
no i quocūqꝫ casu. Ex qbus seqt̄. ꝙ si hec ꝓpō. ois ho
mo currit. significat oēm hoiem currere ēt oēm homi
nē currere significat. Ex qbꝰ seqt̄ vltra. ꝙ si tu ꝑ istum
terminū hō apprehēdis hoiem ēt per eūdem homiēʒ
apprehēdis. qꝛ si tu apprehendis hoiem per istum ter
minū. hō. iste t̄minꝰ hō significat tibi hoiem. ⁊ si ille ter
minꝰ hō significat tibi hoiem. hoiem tibi significat. vt
ꝓbatum ē. ⁊ si hoiem tibi significat: hoiem tibi repre-
sentat: qꝛ significare ē potentie cognitiue aliqd vel ali
qua vel aliqualiter repn̄tare. igit̄ equalr̄ hoiem ꝑ istuꝫ
terminum hō apprehendis: igit̄ a primo si ꝑ istuꝫ t̄mi
num hō apprehēdis hoiem: hoiem ꝑ istum t̄minuꝫ ap
prehendis. Et ita arguit̄ ꝙ si per istam ꝓpōnem. ois
homo currit. apprehēdis oēm hoiem currere: per eā-
dem ēt oēm hoiem apprehēdis currere: Et cā ē. qꝛ ter
minꝰ cōis idifferenter quodlibꝫ suū significatū signifi-
cat. ⁊ nō magis vnū idiuiduuꝫ q̄ꝫ reliquum: vnde nō ē
pōe ꝙ iste t̄minꝰ ens sit i mēte sor. qn sor. quodlibꝫ ens
significet: ⁊ vnica itellectione sor. quodlibꝫ ens appre-
hendat: ⁊ per conseq̄ns de quolibꝫ homine consideret
consideratione cōmuni. ¶ Item volumꝰ accipe ꝙ in-
tellectio vera ⁊ simplex ē noticia: sicut dr̄ tertio de aia.
¶ Item accipit̄ ꝙ ois noticia complexa incomplexaꝫ
presupponit. Ex quo sequit̄. ꝙ si tu cognoscis sor. esse.
tu cognoscis sor. ⁊ si tu dubitas sor. eē tu cognoscis sor.
quia tu non ꝓpotes dubitare sor. eē nisi per taleꝫ itentio
nem. ⁊ actum sor. ē in itellectu habitam. ⁊ nō potes in
intellectu habere talem terminum sor. qn tibi significꝫ
sor. ⁊ per consequēs apprehendas sor. per istum conce
ptum sor. ⁊ sic noticiam incomplexam de sorte habeas
per conceptum cui subordinat̄ iste terminꝰ sor. in voce
vel in scripto. ⁊ per cōseq̄ns tu cognoscis sor. qꝛ cogno
scere sortem non est nisi sortem apprehēdere per conce
ptum cui subordinatur: aut saltim subordinari potest
talis terminus sor. in voce vel in scripto sicut prius.
¶ Item accipitur ꝙ nulla res cognoscitur incomple-
xe ab homine: nisi de illa consideretur ab eodem. ⁊ ha
beatur conceptus istam incomplexe significans. neqꝫ
aliqua res complexe cognoscitur ab homie. nisi đ ipsa
consideretur. ⁊ de ipsa noticia complexa habeatur.
¶ Ex quo sequitur ꝙ stat te scire deum esse absqꝫ hoc
ꝙ aliqua ꝓpositio sciatur a te. probatur. quia ponatur
ꝙ tu credas firmiter absqꝫ hesitatione non deceptus
deum eē ⁊ nullam intētionem habeas in mente com-
plexam: aut incomplexam aliquā ꝓpositionem signifi
cātem. qđ manifeste potest eē. ⁊ sequitur tūc te scire de
um eē: ⁊ nullam ꝓpositionem scire. quia de nulla ꝓpo
sitione consideras. Item capiatur hec ꝓpositio ꝑ se no
ta. hoc ē. que sit in mente tua ⁊ nulla alia. demonstra-
to vno ente. ⁊ seqt̄ur ꝙ tu scis hoc esse illo ente demon
strato: ⁊ tamen ista ꝓpositio non scitur a te. demonstra
ta ista. hoc est. quia nullus conceptus ē in mente qui il
lam tibi representet vt pono. Item sequitur dato oppo
sito ꝙ a propositio scitur a te. ⁊ de. a. propositione non
consideras. quia sit. a. propositio per se nota vt prius. ⁊
pꝫ ꝙ de illa non consideras. quia si de illa consideras.
igitur de illa per aliquem conceptum complexe. vel in
complexe eam significanteꝫ consideras. qđ repugnat
dictis. sequitur igitur ꝙ de ista ꝓpositione non consi-
deras: ⁊ istam scis. vt conceditur. ⁊ cum omne scire est
cognoscere. ⁊ omne aliquid scire est aliquid cognosce-
re. sequit̄ ꝙ istam cognoscis. ⁊ sequit̄. istam cognoscis
igitur istam consideras. qđ erat oppositū secūde par
tis copulatiue. igitur ⁊c̄. Ex quibus sequitur ꝙ tantū
res significata: vt significata ē scitur: qꝛ nūquā aliqua
res scitur aut cognoscitur: nisi per conceptum aut cō-
ceptus istam significantem: aut significantes: quia si-
cut res ad extra cognoscitur complexe per propositio-
nem veram que est scientia. vel saltim cum scientia ꝓ-
positionis. cuius terminus vel termini istam rem signi
ficant. ita ꝓpositio non potest sciri: nisi mediante noti-
cia. aut mediātibus noticijs istam ꝓpositionem signifi
cantibus: ⁊ ideo si ꝓpositio scitur ipsa scitur vt significa
tum. ⁊ non vt signum. vnde sicut sensus exterior nō sē-
tit qualitatem que est sensatio. qua formaliter est senti-
ens. puta ꝙ visus non videt visionem. neqꝫ tactus tan
git tactionem. prout tangere est sentire. neqꝫ auditꝰ au
dit auditionem. ⁊ ita de alijs sensibus exterioribus. sic
nō oportet ꝙ si intellectus aliquaꝫ rem cognoscat no
ticia incomplexa. vel etiam complexa. que etiaꝫ sit sci
entia ꝙ ipse istam scientiam: aut noticiam mediante
qua istam rem cognoscit cognoscat vel comprehēdat.
Verūtamen sepe vulgariter dicimus propositionē sci
ri cum per ipsam consideramus ⁊ per ipsam rem ali-
quam vel rem esse ad extra cognoscimus complexe.
¶ Utrum autem esse rei differat a re. hic non est cu-
ra. sed est sufficienter dictum. vbi argumenta hāc diffi
cultatem requirunt. ¶ Item accipiamus ꝙ nullꝰ ter-
minus vocalis: aut scriptus ab aliquo i ntelligitur. vt
terminꝰ: nisi in eius intellectu generetur: aut generatꝰ
sit conceptus aliquis. vel actus aliquis. naturalit̄ ideꝫ
vel eodem modo significans. quod vel qualiter signifi
cat. ad placitum ille terminus vocalis: aut scriptus. iđ
audita ista voce buff vel baff. que ad placitum nihil si-
gnificat non intelligitur illa ꝓut terminus sit. quia ad-
huc non est pars grāmatice orationis. ¶ Ex quo seq-
tur ꝙ hoc non est intelligibile. buff est sillaba. non ha-
bita aliqua istarum partium significatione. Ex quo se
quitur ꝙ stat te cognoscere sor. ⁊ non intelligere istum
terminum sor. vt posito ꝙ sor. sit coram te. de quo ha-
beas oēm conceptum tibi pōlem. preter hoc ꝙ nesci-
as istū t̄minum sor. significare istum. ⁊ seqt̄ur ꝙ tu co-
gnoscis sor. sunt eniꝫ isti termini sinonimi vocales: aut

Et dubitare

ſcripti ſoꝛ. ⁊ plato: ⁊ ſcias iſtum eē platonē. ⁊ ſequitur
ꝙ ſcias iſtum eē ſoꝛ. ⁊ cā eſt: qꝛ termini ſinonimi voca
les: aut ſcripti eidem conceptui ſubordinantur: ⁊ in ca
ſu iſto non intelligis iſtum terminum ſoꝛ. vt terminus
ē. qꝛ per iſtum terminum ſoꝛ. auditui non generatur:
aut generatus ē aliquis actus. neq₃ aliqua itentio na-
turaliter ſignificās. ꝙ iſte t̃min⁹ ad placitū ſignificat.
neq₃ obſtat ꝙ iaʒ ſit generata aliq̃ itentio p aliquē ter
minum ſecū ſinonimum. ¶ Itē volo accipe ꝙ nō ē ad
aliquā ꝑpōnem r̃ndendum: niſi ipſa fuerit itellecta. qꝛ
nō ē cum aliquo diſputādum: niſi p̄habita terminoꝝ
cōuentōe. Item premittam⁹ ꝙ verba ꝑtinētia ad actū
mētis faciūt ſenſum cōpoſitum. ⁊ ſenſum diuiſum: fa-
ciūt aūt ſenſum cōpoſitū cū totaliter precedūt dcm̄ pro
poſitionis: vt ſcio hoiem currere: ſenſum aūt diuiſū
faciūt cū inter ꝑtes dci mediāt. aut totaliter ſequunt̃. iō
hec eſt i ſenſu diuiſo. hoiem ſcio currere: aut hoiē cur
rere ſcio. Et cā eſt. qꝛ iſta verba ad actum mētis ꝑtinē
tia nō ꝯfundūt t̃minum añ ſe. neq₃ appellare faciūt. iō
iſta. ho iez currere ſcio. h₃ ꝓbari ſicut hec hoiem ſcio
currere: cum ly hoiem determinate ſupponat. ⁊ iō nō
valet iſta ꝯña. a. eē verum ſcio. igit̃ ſcio a. eē veꝝ: ho-
minē ſcio currere. igit̃ ſcio hoiem currere. ſicut nō ſeq
tur. ois hō ē aial ꝯtīgenter. igitur cōtingent̃ ois homo
ē aial: vt dcm̄ ē ſupꝛa vbi de modalib⁹ actum ē: iō hoc
currere ſcio l₃ dubitē hoc currere. Ex qb⁹ acceptis po
nitur ꝓ regula ꝙ affirmatiue arguendo a ſenſu cōpoſi
to ad diuiſum mediātib⁹ his termis actum mentis ſi-
gnificātib⁹ generalit̃ valet cōſeq̄ntia. vt dubitas hoc
currere. igitur hoc dubitas currere. ſimiliter tu ſcis ho
minem currere. igit̃ hoiem ſcis currere. qꝛ ſeqt̃ tu ſcis
hoiem currere. igit̃ vere appꝛehēdis hoiem currere. et
ſeqt̃ vere appꝛehendis hoiem currere. igit̃ vere tibi ſi-
ſignificat̃ oēm hoiem currere. Et cā ē. qꝛ nō pōt eē ſci
entia: aut noticia cōis qn ipſa ſit cuiuſlibet indiuidui.
Ex quo ſeqtur ꝙ oēm hoiem vere ſignificat̃ tibi cur-
rere. qꝛ qcqd ſignificat hoiem. hoiem ſignificat. vt in
ſuppoſitionibus dcm̄ ē. ⁊ vltra ſeqt̃ ꝙ hoiem tibi vere
ſignificat̃ currere. ⁊ ꝙ hoiem vere appꝛehēdis curre-
re: ⁊ vltra ſeqt̃. igr̃ hoiem ſcis currere. ⁊ ꝯña vltima p₃
ſatis itelligēti. igr̃ a p̄mo ad vltimū ſeqt̃ tu. ſcis hoiem
currere. igr̃ hoiē ſcis currere. ⁊ ſic i his t̃mis ar̃. ita in
alijs argui pōt. igr̃ ⁊c̃. Negatiue tm̄ arguēdo. nō valet
ꝯña. qꝛ n̄ ſeqt̃. tu n̄ ſcis hoiem currere. igr̃ hoiem non
ſcis currere. tu n̄ ſcis ſoꝛ. currere. igr̃ ſoꝛ. nō ſcis currer̃
ſic. ſ. itelligēdo. tu n̄ ſcis illd qd eſt ſoꝛ. currere. igr̃ illud
qd ē ſoꝛ. nō ſcis currere. S₃ mediātib⁹ ill' v̄bis arguen
do a ſēſu diuiſo ad ſenſum cōpoſitū nō valet argum̄-
tū affirmatiue i termis cōib⁹: aut diſcretis. vn̄ nō ſeqt̃
hoc ſcis currere. igit̃ ſcis hoc currere. neq₃ ſeqt̃ hoc al
bū ſcis eē albū. igr̃ ſcis hoc albū eē albū: neq₃ ſeqt̃ hoc
albū ſcis eē coloꝛatum. igr̃ ſcis hoc albū eē coloꝛatum.
Item nō ſeqtur hoc riſibile ſcis eē hoiem. igr̃ ſcis hoc
riſibile eē hoiem. Et tota cā eſt. qꝛ ad hoc ꝙ ſcias hoc
currere reqrit̃ ꝙ per hoc cōplexum. hoc currit. ſcias
hoc currere. ꝓpter appellationem rōnis: ſ₃ ad hoc ꝙ
hoc ſcias currere ſufficit ꝙ illud ſcias ꝑ iſtam oē ani-
mal currit. aut ꝑ iſtam. ois homo currit. qꝛ appellare
rōnem ē rei cognitionē ſignificare ꝑ er conceptū ſeq̄n-
tē terminū verbalē. aut ꝑticipialē. iō ſi cognoſcis hoc
per talē conceptū hoc. tu cognoſcis hoc. ⁊ nō ē appel
lare rōnem cognitōem rei demōſtrare ꝑ diffinitionē.
qꝛ tūc tu nō poſſes cognoſcere ens. ⁊ eēt ꝓceſſus i infini
tū in diffinitionib⁹: ⁊ ſi cognoſceres hoies ifinitos cō
ceptus hēres i intellectu nō cōuertibiles. Ex quo pat₃
ꝙ nō ſeqtur ens ſcis currere. igr̃ ſcis ens currere. Ar-
guendo aūt mediāte hoc v̄bo ſcio affirmatiue. ex ma-
ioꝛi ⁊ minoꝛi ⁊ cōcluſione de eodem verbo ſcio in ſen-
ſu cōpoſito. nō valet conſequētia. vt tu ſcis hoc curre
re. ⁊ ſcis bñ ꝙ tm̄ hoc eſt homo: igitur ſcis hominē
currere. qꝛ non ſequitur tu ſcis deum eē. ⁊ ꝙ tm̄ deū
eſſe eſt deus. igit̃ tu ſcis deum. ponatur minoꝛ gratia
argumenti. ſed foꝛte negatur conſequens eſſe impoſſi-
bile. Contra qꝛ conſequens ſignificat ex appellatiōe.
ꝙ tu ſcis deum per iſtum conceptū deum. qd nō cō-
tingit. qꝛ ſcia nō eſt ſine compoſitione. aut diuiſiōe ſal
tim actualis. de qua loquimur. habitualis autem per
multas actuales generata eſt. Et in ſenſu diuiſo ſumē
do maioꝛem de ſenſu diuiſo cum minoꝛi de ineſſe con
cludendo concluſionem de ſenſu diuiſo valet conſe-
quentia. de eodem verbo ſcio. vt hoc ſcis currere. et
hoc eſt foꝛtes. igitur ſoꝛ. ſcis currere. In ſenſu autem
compoſito ſumendo maioꝛem cum minoꝛi de ineſſe.
concludendo illam de ſenſu compoſito non valet con
ſequentia. ſed ſequitur illa de ſenſu diuiſo mediante
eodem verbo ſcio: vt non ſequitur. tu ſcis omnem du
alitatem eſſe parem: ⁊ hec eſt dualitas. igitur tu ſcis
hanc dualitatem eſſe parem. Arguendo vero ex ma-
ioꝛi de ſenſu compoſito affirmatiue mediāte iſto v̄bo
ſcio. cū minoꝛi de ſēſu cōpoſito. de altero v̄bo cū dicti-
one exceptiua: aut ecōtra cōcludendo cōcluſionē de eo
dē verbo i ſenſu cōpoſito. n̄ valet ꝯña. vnde nō ſequi-
tur volo ꝑcutere iſtū ⁊ ſcio ꝙ tātū iſte ē ſacerdos. igit̃
volo ꝑcutere ſacerdotem.

Sed foꝛte contra primā re

gulā arguit̃. qa ex illa ſeqtur ꝙ aliquā ꝑpōnē ſcis eſſe
verā quā dubitas eē verā: qa tu ſcis alteꝝ iſtoꝝ eē veꝝ
demōſtratis iſtis q̄ ſcis eē ꝯdictoꝛia: rex ſedet. null⁹ rex
ſedet. igitur alterā iſtaꝝ ſcis eē verā. t₃ ꝯña ꝑ regulam
datam. ¶ S₃ ar̃ mō. ꝙ vtrāq₃ iſtaꝝ dubitas eē verā.
qꝛ vtraq₃ iſtaꝝ ē tibi dubia. vt pono. igr̃ vtrāq₃ iſtarū
dubitas eē verā. igit̃ aliquā ꝑpōnē ſcis eē verā quā du
bitas eē verā. ¶ Itē nō ſeqtur tu ſcis aliquā ꝑpōnē eē
verā quā nō ſcis eē verā. igitur aliquā ꝑpōnē ſcis eſſe
verā quā nō ſcis eē verā: qa ꝯñs ē ipoſſibile ⁊ añs ve
rū: aut ſalti poſſibile i caſu. ponat̃ eni ꝙ ſcias q' altera
iſtaꝝ ē v̄a. rex ſedet. ⁊ nullus rex ſedet. ⁊ ꝙ qualʒ iſtaꝝ
dubites eē verā. ⁊ p₃ ꝙ tu ſcis iſtā ꝑpōnē. aliqua ꝑpō
eſt vera quā nō ſcis eē verā: ⁊ iſtā ſcis adequate ſignifi
care ꝙ aliqua ꝑpō eſt vera quā nō ſcis eē verā. igitur
tu ſcis aliquā ꝑpōnē eē verā quā nō ſcis eē verā. ¶ Itē
ſeqtur tu ſcis aliquā ꝑpōnē eē verā ⁊ illā nō ſcis eē ve
rā. igitur aliquā ꝑpōnē ſcis eē verā quā neſcis eē ve-
rā. p₃ ꝯña qa oppo^m ꝯñtis cum añte repugnat regu-
le. ¶ Et per conſimile argumētum arguitur. ꝙ tu ſcis
aliquem hominē currere quem nullus hō ſcit currere.
⁊ ꝙ tu ſcis aliqualit̃ eē q̄liter null⁹ hō ſcit eē. que oia re

pugnant regule. ¶ Itē data illa regula sequitur q̄ aliqd scis eē ens de quo nō cōsideras. q: tu scis q̄ oē ens est ens vt pono: ponatur eni q̄ ista ꝓpositio sit i mēte tua p̄ quā scis q̄ oē ens ē ens. ⁊ nō sit alia ꝓpō ab ista aut eius parte i mēte tua gr̄a argumēti. neq; sit aliqs conceptus i mēte q̄ nō sit in ista ꝓpōne: ⁊ sequitur data regula q̄ q̄ōlʒ ens scis eē ens. ⁊ tn̄ nō de quolʒ ente considerās. qa de rege nō cōsideras. vt pono. ¶ Itē de nullo tibi ignoto cōsideras. sed aliqd ē tibi ignotū. igit̄ de aliquo ente nō cōsideras: ⁊ q̄ōlʒ ens scis eē. igr̄ aliqd scis eē de quo nō cōsiderās. ¶ Itē sequitur q̄ aliqd credis eē asinū. ⁊ idē credis nō eē asinū: q: ponat̄ q̄ aliquis hō appareat tibi asin⁹. ⁊ bene scias tu q̄ null⁹ hō ē asin⁹. Et arguitur sic. tu scis q̄ qlʒ hō nō ē asin⁹. igitur quēlibet hoiēʒ scis nō eē asinū: ex quo q̄n̄r sequitur q̄ quēlʒ hoiem credis nō eē asinū ⁊ tn̄ aliquē hominē credis eē asinū. q̄ sit sor. igr̄ aliquē hominē credis eē asinū ⁊ eundē credis nō eē asinū. ¶ Itē ar̄ ꝯ illō qd̄ dirʒ eē vel rē scire. ⁊ nō ꝓpōnē vt ꝓpō ē. q: sequitur q̄ tā ꝓpō falsa scit̄ q̄ʒ ꝓpō vera. q: ꝓpō falsa tā cognoscit̄ aut tā cognosci pōt p̄ cōplexa q̄ sunt ꝓpōnes q̄ʒ ꝓpō vera. q̄n̄s falsum. q: nihil scitur nisi verū. Et tūc ēt sequitur q̄ nō valet hoc argumētū hāc ꝓpōnē hō est asin⁹ scis. quā scis significare q̄ hō ē asinus. igitur scis q̄ hō ē asinus.

¶ Itē sequitur q̄ aliqd ē scitū ab aliquo qd̄ ēt est eidēʒ dubiū. q: eadē res ab aliquo scit̄ p̄ aliquā ꝓpōnē q̄ res p̄ aliā ꝓpōnē ab eodē dubitat̄. ¶ Itē ꝯ illud qd̄ dr̄ de appellatiōe. sequitur q̄ nō possit sciri deū eē. neq; hoiēʒ currere. neq; aliq̄liter eē. ⁊ q̄ ista ꝓpō tu curris principaliter significat te currere: quod ē falsū: ⁊ argūt q̄n̄a q: si tu scis deū eē tu scis deū eē p̄ talē cōplexū mentalē deū eē. q̄n̄a p̄ʒ p̄ illud qd̄ dictū est de appellatiōe. q̄n̄s ē falsū. qa nihil scit̄ ab homine nisi per propositionem ⁊ ita arguitur alia sequi.

Sed ad horum primum dicitur

cōcedēdo regulā. ⁊ cōceditur qd̄ cōcludit̄. s. q̄ alterā istarū scis eē verā noticia cōmuni. q: p̄ istā propositionē verā altera illaꝝ ē vera q̄ gratia argumēti sit. a. ⁊ cōcedit̄ q̄ a scio eē verū. sed non p̄ istā a est veꝝ: et a dubito eē verū per istam hoc ē verū. demōstrato a. igitur noticia cōmuni aliquā propositionē scio eē veram ⁊ eādē noticia discreta dubito eē verā. ¶ Iō cōceditur q̄ hoc scio eē verū ⁊ hoc dubito eē verū diuerso conceptu seu respectu diuersoꝝ eodē demonstrato. ¶ Pro s̄o dicitur admisso casu q̄ de quolʒ ente consideras cōceptu cōmuni ⁊ de rege. Et dicitur vltra q̄ nullus ens tibi ignotum. sed q̄ōlʒ ens est tibi notum. i isto casu noticia cōissima. q: sequitur. aliquod ens est tibi ignotuʒ. igitur aliqd̄ ens est tibi nō notū. q̄n̄s est falsum q: q̄ōlʒ ens ē tibi notū per istū cōceptū ens noticia incōplexa ⁊ cōi. s; nō noticia distincta. ¶ Per hoc ēt ad aliā formā cōcedit̄ q̄ idē credis eē asinū ⁊ nō eē asinū respectu diuersoꝝ: qa p̄ istā. qlʒ hō nō ē asin⁹ sor. credis eē nō asinū: ⁊ quēlʒ hominē credis nō eē asinū cōi noticia. singulari tamē noticia hoc credis eē asinum demōstrato sor. qui gr̄a exēpli appareat tibi asin⁹. Et si forte argūit̄ q̄ nō singulari noticia credis hoc eē asinū. q: tu noticia singulari hoc credis nō eē asinū. q: tu scis forte n̄ eē asinū. igitur sor. scis nō eē asinū. p̄ʒ q̄n̄a ex regula. ⁊ ponatur ān̄s in casu isto. ⁊ iō sor. credis non esse asinū noticia singulari. ⁊ sor. credis eē asinum. q: hoc credis eē asinum demōstrato sor. igitur ⁊c̄. Sed huic dicitur q̄ noticia singulari sensitiua. sor. i casu isto credis eē asinū: aut saltim sor. asinū credis eē. ⁊ noticia singulari intellectiua sor. nō credis eē asinū. ⁊ hoc cōcludit arm̄. sed de hoc infra dicet̄. ¶ Pro alia forma cōcedit̄ q̄ tā ꝓpō affirmatia falsa scitur q̄ʒ vera. q: ꝓpō nō scitur ex eo q̄ ipa significat: ⁊ negat̄ hec q̄n̄a hāc ꝓpōnē. hō ē asin⁹ scis quam adeq̄te scis significare hoiem eē asinum. igitur scis hominē eē asinū. Et p̄ hoc dr̄ q̄ eadē res scitur ⁊ dubitatur. ab eodē. nō tn̄ p̄ eosdē cōceptus. sic hō scitur inquantum cognoscitur q̄ hō ē hō. ⁊ dubitatur i quantū dubitatur q̄ hō disputat. Sed ad vltimū conceditur q̄ de virtute s̄monis nō scitur hō. neq; ꝓpō. neq; scitur aliquid. neq; deū eē ab hoie. q: nō scitur deum eē p̄ taleʒ cōceptum deū eē. verūtn̄ q: non alr̄ possumus exp̄mer̄ cōgrue qd scimus aut p̄cipalē significationē ꝓpōnis nisi p̄ orōnē ifinitiuā sequentē illa vba actus mentis cōcernētia. iō tolleramus istos modos loquēdi. ꝓpter exprimere itētionē. vbi argumēta nō oio petāt difficultatē. Et isto mō dicebatur q̄ ista ꝓpositio. hō est asin⁹. significat hominē eē asinū adeq̄te. Deīde cōcedēdū ē. q̄ hec ꝓpō. deus est. deū eē significat. ⁊ deū eē ē scitū. ⁊ q̄ aliquid est scitum seu scitur: ⁊ q̄ iste terminus homo hominem significat ⁊ sic de alijs.

Utrum aliquid sit

scitū ab aliquo qd̄ eidē eodē respectu sit dubiū. Et arguitur q̄ sic. primo. q: tu scis sor. currere. ⁊ dubitas sor. currere. igitur ⁊c̄. p̄ʒ q̄n̄a ⁊ ān̄s arguitur. q: ponatur q̄ corā te currat hō queʒ bn̄ scias currere. ⁊ nescias q̄ sit sor. ⁊ sit hec q̄n̄a i mēte tua. gr̄a argumenti sor. scis currere. igitur tu scis sortē currere. hec q̄n̄a est bona. ⁊ ān̄s ē veꝝ. igitur ⁊ q̄n̄s: ⁊ q̄ hec q̄n̄a sit bōa arguitur sic. q: nō pōt eē q̄ ān̄s illi⁹ sit veꝝ q̄n q̄n̄s sit verū ⁊ nō repugnat illud ān̄s ⁊ illud q̄n̄s eē veꝝ. igitur illa q̄n̄a ē bona. ¶ Itē nō pōt eē q̄ ān̄s istius q̄n̄e sit verū q̄n tu scias sor. currere. igitur oppm̄ istius q̄n̄e mētalis nō stat cū ān̄te eiusdē. igitur illa q̄n̄a ē bona. ⁊ tunc arguitur. q̄ q̄n̄a vocalis sibi subordinata sit bona. scʒ sor. scis currere. igitur scis sor. currere. Et q̄ ān̄s istius sit verū in isto casu arguitur. q: hoc scis currere ⁊ hoc ē sor. igitur sor. scis currere. ⁊ q̄ dubites sor. currere ponitur in casu. ⁊ sequitur tunc q̄ tu dubitas sor. currere et scis sor. currere. quod fuit ꝓbandum.

Secūdo sic. tu scis hoc esse

sor. ⁊ dubitas hoc eē sor. eodē demōstrato. igitur scituʒ est dubiū. p̄ʒ q̄n̄a ⁊ arguitur ān̄s posito q̄ sor. ⁊ plato sint corā te. ⁊ scias bn̄ q̄ alter istoꝝ ē sor. ⁊ q̄ alter istoꝝ est pla. sed nescias q̄s istoꝝ sit sortes. nec scias quis istoꝝ sit pla. ⁊ tunc demōstrato in rei veritate sor. dubitas q̄ hoc ē sor. q: quocūq; demōstrato istoꝝ dubitas an hoc sit sor. vt sequitur ex cāu. ⁊ q̄ tu scias q̄ hoc ē sor arguitur. q: tu cognoscis sor. ⁊ cōsideras sufficienter an

hoc sit sor. aut non. igiť tu scis ꝙ hoc ē sor. pꝫ ꝯseq̄ntia: ⁊ poniť mior ⁊ maior arguiť. q꞉ tu bene cognoscis sor. eē alteꝝ illoꝝ. igr̄ tu cognoscis sor. pꝫ ꝯña. q꞉ noticia cōplexa presupponit icomplexā. ⁊ nō pōt cognoscere alteruꝫ istoꝝ eē sor. nisi ꝑ talem cōceptū mētalē alterum illoꝝ ē sor. ⁊ non pōt eē illud cōplexum mētale in mente tua: nisi iste ťmin⁹ sor. sit i mēte tua. sꝫ q̄ꝫdiu iste termin⁹ sor. ē i mente tua: tu cognoscis sor. noticia incōplexa: vt argutū ē supra. igr̄ ⁊c̄.

Item ⁊ tertio arguiť sic. ponatur ꝙ sor. sit corā te ꝺ quo habeas oēm conceptū tibi polēm gr̄a argumenti preter hoc ꝙ nescias ipm̄ vocari sor. ⁊ consideres sufficiēter vtꝝ iste sit sor. scias. n. ꝙ sor. ē aliquis hō. sꝫ nescias qs hō sit sor. ⁊ ar̄. ꝙ tu scis hoc eē sor. ⁊ dubitas hoc eē sor. igiť scitum ē dubiū. pꝫ ꝯña ⁊ mior. s. ꝙ tu dubitas hoc eē sor. q꞉ consideras sufficienť an hoc sit sor. ⁊ non credis firmiter. neqꝫ oppinaris hoc eē sor. vt pono. neqꝫ credis siue oppinaris. hoc nō eē sor. igr̄ dubitas hoc eē sor. sꝫ ar̄. maior. s. ꝙ scis hoc eē sor. quia dato casu ꝙ tu scias istū vocari sor. cum alijs ꝑtib⁹ casus seqť ꝙ tu scis hoc eē sor. sꝫ non ꝓpter hoc tu scis: aut icipis scire hoc eē sor. q꞉ scis hūc vocari sor. igr̄ scis hoc eē sor. i illo casu absqꝫ hoc ꝙ scias hūc vocari sor. pꝫ ꝯña. ⁊ minor ar̄. q꞉ si ꝓpter hoc scis hūc eē sortem. q꞉ scis hūc vocari sor. seqť ꝙ talis ꝓpositio hoc ē sor. significat hunc vocari sortem. ⁊ tunc seqť ꝙ sor. non sit ťmin⁹ substantialis. ⁊ vltra seqť ꝙ sor. pōt icipere eē sor. ⁊ desinere eē sor. ipso nō icipiente. neqꝫ desinēte eē hō: ⁊ ꝑ idē. q꞉ homo pōt eē asin⁹. q꞉ hō pōt eē vocat⁹ asin⁹. tꝫ ꝯña: q꞉ eadem rōne q̄ tm̄ valet sor. q̄ꝫtum vocatū sor. eadem rōne tantum valet asin⁹ q̄ꝫtū vocatū asin⁹: ⁊ isto dato seqtur ꝙ hec nō est impossis. hō ē lapis. hō ē capra. ⁊ ꝙ nulla ꝓpositio cathegorica ē necessaria. q̄ oia sunt iconuenientia. iō i isto casu tu scis hoc eē sor. ⁊ sic scitū ē dubium.

Item ⁊ quarto ponať gratia argumēti ꝙ ꝓpō sciať: vt signum sicut vulgariť admittiť. ⁊ sit ista ꝓpō. hoc est veꝝ i mente tua. demōstrato vero illoꝝ ꝯdictorioꝝ tibi dubioꝝ. rex sedet. nullus rex sedet. que bn̄ scias eē contradictoria: ⁊ sufficienť cōsideres de ista in mēte tua. hoc ē verum. ꝑ cui⁹ subꝫ scias demōstrari veꝝ illorum. Et ar̄ ꝙ tu dubitas hoc eē veꝝ. ⁊ ꝙ tu scis hoc eē veꝝ. demōstrato vero illoꝝ. igiť scitum ē dubiū. pꝫ ꝯña ⁊ ar̄. añs. q꞉ vtraqꝫ illaꝝ est tibi dubia. hoc est veꝝ quocūqꝫ illoꝝ ꝺmōstrato. Et arguitur tūc sic. hec ē tibi dubia. hoc ē veꝝ. quocūqꝫ illoꝝ demōstrato. quā adeq̄te scis significare hoc esse veꝝ. igiť dubitas. hoc eē veꝝ: ⁊ ar̄. ꝙ tu scis ꝙ hoc est veꝝ. q꞉ tu scis ꝙ hoc veꝝ ē veꝝ. igiť tu scis hoc eē verū. pꝫ ꝯseq̄ntia ⁊ añs seqtur ex casu. ¶ Item sit. a. nomē singulare veri illorum duoꝝ. s. rex sedet. null⁹ rex sedet. Et arguitur sic. hec ꝯña ē bona. a. est veꝝ. igr̄ hoc est veꝝ. scita a te eē bona. ⁊ añs ē scitum a te. ⁊ ꝯseq̄ns ē intellectum a te: ⁊ non repugnat te scire illud ꝯñs. ⁊ bene scis ꝙ ex nullo vero seqť falsum. igiť illud ꝯñs ē scitum a te. Et tūc arguiť sic. hec ē scita a te. hoc ē veꝝ. quā adequate scis significare: hoc eē veꝝ vt positum est. igitur tu scis hoc eē verum. ⁊ dubitas: vt pri⁹ hoc eē veꝝ. igr̄ dubiū ē scitum. ¶ Sꝫ forte diť ꝙ ista ꝯña non ē scita a te esse bona i casu isto. q꞉ illud repugnat. Contra. q꞉ cum casu stat ꝙ scias ꝯdictorium ꝯñtis repugnare añti istius ꝯñtie: ⁊ scias bn̄ ꝙ hoc sufficit ad hoc. vt ista ꝯseq̄ntia sit bona. Iteꝫ ex hoc ꝙ ꝯña sit bona scita eē bona, ⁊ ei⁹ añs sit scitum non seqť ꝙ ei⁹ ꝯñs sit scituꝫ: q꞉ forte añs ē latinū: ⁊ ꝯñs grecū. ¶ Sꝫ forte i casu isto alr̄ diť negādo ꝙ ꝯñs illi⁹ ꝯseq̄ntie. a. ē verum. igr̄ hoc ē verum. sit intellectū a te. Sꝫ ꝯ. q꞉ vtraqꝫ istaꝝ ē intellecta a te. hoc ē verum: ⁊ hoc ē veꝝ. illis duob⁹ ꝯdictorijs ꝺmōstratis. rex sedet. null⁹ rex sedet. sꝫ ꝯñs illi⁹ ꝯñe ē altera illaꝝ. igr̄ ꝯñs est itellectum a te. Itē illa ē mētalis. hoc est veꝝ que est ꝯñs isti⁹ ꝯñtie. igiť illa tibi significat aliqd: aut aliq̄ vt ꝓpositio ē. igr̄ ipa ē a te intellecta: vt ipsa est ꝓpositio.

Item q̄nto sic hec disiunctiua ē scita a te. rex sedet. vel hec disiunctiua ē tibi dubia. demōstrādo istā disiūctiuam ꝑ subm̄ secūde ꝑtis. ⁊ hec ē tibi dubia. igiť scitum ē tibi dubium. pꝫ ꝯña ⁊ arguiť añs. q꞉ ista ē vna ꝓpō itellecta a te ꝺ qua tu consideras q̄ n̄ ē scita a te eē vera: neqꝫ scita a te esse falsa. dubitas. n. an rex sedeat: neqꝫ credita firmiť. neqꝫ discredita. neqꝫ oppinata: q꞉ dubitas vtꝝ rex sedeat ⁊ scis istam sic significare. igr̄ ista ē tibi dubia. ¶ Sed huic forte diť ꝙ ista disiūctiua ē scita. q꞉ ꝑa ei⁹ ꝑs ē scita. s. ista disiūctiua ē tibi dubia demōstrādo istam disiunctiuā. Sꝫ cōtra. si hec ē scita. hec ē tibi dubia: vt ꝓpositio ē. vt poniť. ⁊ hec adeq̄te significat ꝙ hec ē tibi dubia. igitur ⁊c̄. ⁊ ex dato ē scita. igiť scitum ē dubiuꝫ. qꝺ fuit ꝓbādum. ¶ Sꝫ huic forte diť ꝙ hec non ē ꝓpositio. rex sedet. vel hec disiūctiua ē tibi dubia. q꞉ ꝑs non supponit ꝓ toto cui⁹ ē ꝑs. neqꝫ ꝓ conuertibili: vt forte diť. ¶ Sꝫ contra. hec ꝯña ē bona. tu d̄s a te. igr̄ hec ē falsa: tu d̄s a te ⁊ subm̄ ꝯñtis supponit ꝓ añte. igr̄ ꝑs ꝓpōnis pōt supponere ꝓ pertinente ꝓpositioni illi cuius est pars.

Itē sexto sic. hec ē scita a te hoc ē sor. demonstrato sor. ⁊ hec ē tibi dubia. igitur scitū a te ē tibi dubiū. pꝫ ꝯña ⁊ ar̄. añs. ponēdo ꝙ sor. sit corā te. ⁊ scias tu hoc eē sortem: eo demōstrato ꝑ istā ꝓpōnem mētalem hoc est sor. que sit. a: ⁊ pono ꝙ. a. remanēte scita a te in itellectu tuo recedat sor. qꝺ eē pōt. q꞉ aliť non posses scire istaꝫ. hoc fuit. demōstrato adā. vt ꝓpositio est. qꝺ falsuꝫ ē. q꞉ per ly hoc in itellectu pōt demōstrari q̄cquid placet demonstrare. maneat igr̄ hec ꝓpositio sic scita i intellectu ꝑ horam. deide ponať ꝙ in medio istāti hore obijciať tibi sor. variat⁹ quē credas esse pla. quo posito ar̄. ꝙ scis hoc eē sortē. ⁊ nō scis hoc eē sor. ꝓ eodem istanti medio hore. aut ꝙ hec ē a te scita hoc ē sor. ⁊ ꝙ hec nō ē scita a te. hoc est sor. q꞉ hec non est scita a te. hoc ē sor. demōstrando istū q. ꝓ medio istāti hore tibi obijciť. q꞉ credis ꝙ iste sit pla. iō hec non ē scita a te. hoc ē sor. si. n. ista ē scita a te. hoc est sor. quaꝫ adequate scis significare. hoc eē sor. tūc tu scis. hoc eē sor. ꝯñs est falsum. q꞉ tu nō credis hoc eē sorteꝫ: ⁊ ꝙ tu scias hoc eē sor. pꝫ. q꞉. a. ꝓpōnem scis. vt sciuisti in principio hore. q꞉ credis eam firmiter: sicut credidisti a ꝑncipio hore. ⁊ oino te habes respectu. a. sicut te habuisti circa ꝑncipiuꝫ hore. ⁊. a. est vera ꝓpositio sicut añ fuit

⁊ ante a sciuisti.igitur adhuc a scis: ⁊ a scis significare hoc eē sortē demonstrato sorte. igr̄ scis ꝙ hoc ē sor. igr̄ scis hoc eē sortē demōstrato sor. ⁊ nō scis. hoc eē sortē. ⁊ ꝑ ꝯn̄s idē ē scitū ⁊ dubiū: qꝛ falsū ex impoꝉi seq̄r. Itē i illo casu. tu scis ꝙ sor. ē sor. ⁊ scis bn̄ i itellectu tuo istas mētales cōuerti sic significādo sor. ē sor. ⁊ iste hō ē sor. igr̄ tu scis ꝙ iste hō ē sor. demōstrato sor. vt priꝰ ad intellectum: ⁊ an̄s ponit̄ cū casu. ⁊ dubitas istū hoiem eē sor. ꝑ eodē medio istanti. igr̄ ⁊c̄.

Item septimo sic. ponat̄ ꝙ plato sit corā te quē scias currere. ⁊ credas ꝙ ip̄e sit sor. sic ꝙ credas firmiter sor. currere: sꝫ currat sor. rome te nesciente. tunc tu scis sor. currere. ⁊ nō scis sor. currere. igit̄ per idem scitum ē tibi dubiū. pꝫ ꝯn̄a ⁊ maior. qꝛ tu credis firmiter absqꝫ hesitatione ꝙ sor. currat. ⁊ sor. currit. igr̄ tu scis sor. currere. pꝫ ꝯn̄a ex diffinitōe eiꝰ quod ē scire: ⁊ tn̄ nō scis sor. currere. qꝛ nulla ē euidentia per quā scis sor. currere. igr̄ non scis sor. currere. ¶ Itēꝫ si scis sor. currere. igitur sor. scis currere: ꝯn̄s falsuꝫ. ⁊ cōseq̄ntia pꝫ ꝑ regulā vnā an̄ positam.

Itē octauo sic. tu dubitas te scire sor. currē. igr̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a ⁊ ar̄ an̄s. ponendo ꝙ scias sor. currere ꝑ. a. b. c. euidentias: ⁊ dubites tu an iste tres euidentie sufficiant ad concludēdū te scire sor. currere: credas. n. aut dubites an regrant̄ q̄ttuor que tn̄ non regrantur. quo dato arguitur. ꝙ tu dubitas te scire sor. currere. qꝛ tu scis sor. currere: ⁊ ꝯsideras sufficient̄ an scias sor. currere: ⁊ non scis te scire sor. currere: qꝛ nō credis firmiter te scire sor. currere. igr̄ tu dubitas te scire sor. currerē: pꝫ ꝯn̄a. qꝛ seq̄tur tu consideras vtꝝ scias sor. currere. ⁊ nō credis te non scire. igr̄ dubitas te scire sor. currere. Qꝛ ēt in eodēꝫ casu. tu scis te scire sor. currere. arguitur. qꝛ consideras sufficient̄ an scias sor. currere. et scis sor. currere. igr̄ ꝑcipis certitudinalit̄ te scire sortes currere. igr̄ tu scis te scire sor. currere. tꝫ conseq̄ntia ꝑ hoc. qꝛ si ꝑ aliquas euidentias scis sor. currere per illas scis te scire sor. currere. Et per cōsimile ar̄. ꝙ tu dubitas te dubitare sic eē vel sic: ⁊ sic arguit̄ ꝙ scis te credere sic eē vel sic: ⁊ dubitas te credere sic eē vel sic. ex quibus seq̄tur ꝙ scitū ē dubium.

Item nono sic. ponat̄ ꝙ scias ꝙ. a. sit vnū nomen singulare alteriꝰ istarum. deꝰ ē. chimera ē. quaꝝ vnaꝫ scias eē necessariā. s. istā. deꝰ ē. ⁊ aliam ipossibilē. s. istā. chimera ē: ⁊ nō sit alia ꝓpō ab altera istarum vel eiꝰ ꝑte: ⁊ cuꝫ hoc ponat̄ ꝙ ꝓpō dubia vt ē ꝓpō ē itellecta ab eodē: vt ꝓpō ē: ⁊ nō credita nec credita eē vera. neqꝫ credita ē falsa. Quibꝰ positis arguit̄ ꝙ quelibꝫ illaꝝ ē tibi dubia. nō consideret aliqs ꝺ aliqua istaꝝ nisi tu: ⁊ aliqua istaꝝ ē scita a te. igit̄ scituꝫ ē tibi dubiū: pꝫ ꝯn̄a. ⁊ minor ar̄. qꝛ ista. deꝰ ē. est scita a te. ⁊ ista ē aliqua istaꝝ: igit̄ aliqua istaꝝ ē scita a te. ⁊ arguit̄ maior. s. ꝙ quelibꝫ istaꝝ sit tibi dubia: qꝛ aliqua istarū ē tibi dubia. ⁊ q̄ rōne vna eadē rōne alia est tibi dubia. igit̄ quelibꝫ ē tibi dubia: ⁊ arguitur maior. s. ꝙ aliqua istaꝝ ē tibi dubia. qꝛ aliq̄ ꝓpō istaꝝ ē alicui dubia ⁊ non nisi tibi. qꝛ nullus ꝯsiderat de illis vel ꝺ aliq̄ illaꝝ nisi tu. igit̄ aliqua illaꝝ ē tibi dubia. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ maior arguitur. qꝛ. a. ꝓpositio ē alicui dubia. ⁊. a. ē aliq̄ ꝓpositio istarum. igitur aliqua propositio istarum est alicui dubia: patet consequentia: ⁊ maior sequitur ex descriptōe ꝓpōnis dubie. ⁊ mior seq̄tur ex casu. Iō forte dꝛ ꝙ ista ꝑticula. s. ꝙ nō sit aliqua alia ꝓpō ab illis vel istaꝝ ꝑtibus ē ipossibił cū alijs ꝑtibus casus: ā moueatur igitur illa ꝑticula. ⁊ cū alijs ꝑtibꝰ casus disputetur aliter ⁊ ꝓponitur tibi ista. a. ē alteꝝ illoꝝ: qō ē concedēdum. qꝛ seq̄ns ex casu. deide ꝓponitur. a. si dubitas. arguitur sic. tu dubitas. a. ⁊ bn̄ rn̄des. igitur dubium ē. a. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ conseq̄ns ē falsum. qꝛ nullum dubiū ē. a. Itē si dubiū ē. a. igitur. a. ē dubiū. consequens falsum ⁊ cōsequentia pꝫ a cōuersa ad conuertentē. ¶ Itē cum dubitatur. a. ꝓponitur deus ē: quo concesso. ꝓponit̄ chimera ē. quo negato arguitur ꝙ conceditur: aut negatur. a. qꝛ bn̄ seq̄tur. conceditur ista. deus ē. a te. ⁊ negatur ista a te. chimera ē: ⁊ nulla ꝓpositio ē. a. nisi altera istarum. igitur a te concedit̄ vel negat̄. a. igr̄ nō dubitat̄ a te. a. Item si dubitas. a. ⁊ scis bn̄ ꝙ tm̄ alt̄a istaꝝ ē. a. igr̄ tu dubitas alteram istaꝝ. consequens ē falsum vel seq̄t̄ ꝙ tu dubitas alteram istaꝝ ⁊ nullam istarum dubitas. ꝯn̄s illi casui ē impoꝉē. ¶ Item si dubitas. a. ꝓut ē signum. igr̄ itelligis. a. ꝓut ē terminꝰ. ꝯn̄s falsū qꝛ ꝑ istum t̄minū vocalē vel scriptū a non generat̄: neqꝫ generatus ē aliqs conceptꝰ in mēte tua discretꝰ naturalr̄ aliqd significās qō ad placitū significat iste t̄minus vocalis vel scriptus. a. illi conceptui subordinatꝰ. igr̄ tu nō es itelligens. a. vt signū ē. pꝫ ꝯn̄a ex vna suppōne p̄casumpta. ¶ Sꝫ forte aliter rn̄det̄ dū ꝓponitur. a. dicendo nō itelligo. a. vel non respondeo ad. a. ¶ Sꝫ ꝯ. qꝛ tu itelligis istā ꝓpōnem cōcessam. a. ē alteꝝ illoꝝ. igr̄ itelligis subm ⁊ predicatum. igr̄ itelligis. a. qꝛ noticia cōplexa supponit icomplexam. ¶ Item in isto casu ꝓponitur. deꝰ ē. qua cōcessa ꝓponit̄. chimera est. qua negata a te. pꝫ ꝙ ad quodlibꝫ illorū tu rn̄des. a. ē aliquod illoruꝫ. igit̄ ad. a. rn̄des: ⁊ rn̄des ad. a. qa concedis vel negas. a. ¶ Sed forte aliter rn̄det̄ a ꝑncipio nō admittendo casum: qꝛ nō itelligit̄ casus. qꝛ nō itelligitur hoc. qn̄ dꝛ a. est nomē singulare alteri istaꝝ. quia forte dr̄ ꝙ ista n̄ ē ꝓpō. a. est nomē singulare alteri istaruꝫ. sicut ista nō ē ꝓpō. buff ē sillaba. non habita aliq̄ istarum vocū significatione. ¶ Sꝫ ꝯ istam rn̄sionē arguit̄. qꝛ ex illa seq̄t̄ ꝙ non pōt fieri noua ipositio alicuius vocis: qꝛ cum dꝛ pono ꝙ buff sit nomen singulare sor. aut platonis. ⁊ sic de alijs diceret̄ ex rn̄sione ꝙ illud nō ē itelligibile. ⁊ sic erit confusio i ligua. qꝛ vnꝰ nō poterit aliū itelligere: qꝛ per idem nullū incomplexum ē nomē alicuius rei. qꝛ iste t̄minꝰ hō nō ē nomē. qꝛ nō potuit ab impositore fieri ꝙ ista ꝓpō esꝫ ꝓpō itelligibilis. hō ē nomē cōe hominis.

Item. xº. sic. eadēꝫ ꝓpō ē concedenda a te. ⁊ dubitāda i eodem casu. ⁊ nō est dubitāda a te ⁊ concedenda. nisi qꝛ eadem ē scita ⁊ dubia. igr̄ scitū est dubium. pꝫ consequētia. ⁊ ꝓbat̄ an̄s. ponēdo ꝙ rex sedeat: ⁊ tu dubites regē sedere. tūc pꝫ ꝙ hec. rex sedet. ē concedenda a te. qꝛ sequens ex casu. qꝛ bene sequit̄. rex sedet ⁊ dubitas regem sedere. igit̄ rex sedet: ⁊ ꝙ ista sit a te dubitanda rex sedet probatur. quia ista est tibi dubia: ⁊ dubitatur a te. ⁊ solum bene respondes. igitur ista est a te dubitanda. ¶ Item in eodem casu arguitur sic. eandem propositionem concedis ⁊ dubitas he

ne respõdẽdo: ⁊ nõ cõcedis ⁊ dubitas eandem ꝓpositionẽ nisi quia eadẽ est scita ⁊ dubia. igitur scitum ẽ dubium. pꝫ ɔña ⁊ probatur antecedẽs. ꝓponẽdo istã. rex sedet. qua concessa q: sequens ꝓponitur tu concedis ꝙ rex sedet: ⁊ pꝫ ꝙ ista est concedenda: quia vera ⁊ nõ repugnans. Ista enim stant simul tu concedis qꝫ rex sedet ⁊ est tibi dubium ꝙ rex sedet. igitur stat ꝙ tu concedas ꝙ rex sedet. ⁊ dubites regem sedere: q: quicqd stat cum añte bone ɔñe a li si vel ergo denominate stat cũ ɔñte eiusdem: sed ista cõsequẽtia ẽ bona. est tibi dubiũ an rex sedet. igitur dubitas regem sedere. ⁊ cũ añte stat ꝙ tu concedas ꝙ rex sedet. igitur cuꝫ cõsequẽte eiusdẽ stat ꝙ tu cõcedis ꝙ rex sedet. ⁊ dubitas ꝙ rex sedet qđ ponatur ⁊ seqtur añs probandũ probatum.

Item vndecimo sic. aliqua ꝓpositio est tibi dubia que est scita a te eẽ vera. igitur ꝑ idem scitũ est dubiũ. pꝫ ɔña. q: ɔ̃dictoriũ cõsequentis repugnat añti. ex eo ꝙ ꝓpositio alicui dubia est propositio ab eo itellecta vt propositio est. nõ credita eẽ vera nec credita eẽ falsa. igitur si ꝓpositio ẽ dubia alicui ipsa nõ est scita ab eodem esse vera neqꝫ eẽ falsa: sed arguitur. añs. ponendo ꝙ. a. sit nomen singulare alicuius istaꝝ puta vere. s. rex sedet vel nullus rex sedet: deinde fiant he due consequentie. a. est veꝝ. igitur hec propositio ẽ vera. a. est veꝝ. igitur hec propositio est vera. in consequẽte vnius demõstrata. illa. rex sedet. ⁊ in cõsequente alterius demõstrata illa. nullus rex sedet. pꝫ ꝙ vna illarum ɔñarum est bona. ⁊ sit prima gratia argumẽti q sit. c. ⁊ arguiť sic. ɔñs. c. est scitũ a te eẽ veꝝ: quia scis ꝙ arguitur a conuertibili ad conuertibile: ⁊ scis bñ ꝙ ex vero non seqť falsum: ⁊ scis bñ ꝙ añs est verum. igiť scis ꝙ ɔñs est veꝝ. ⁊ idem ɔñs met ẽ tibi dubium: quia vtraqꝫ istaꝝ ẽ tibi dubia. hec ꝓpõ est vera: ⁊ hec ꝓpositio ẽ vera demonstrãdo istas duas ꝓpositiones ɔ̃dictorias. rex sedet. nullꝰ rex sedet.

Item duodecimo sic põatur ꝙ scias qđ ꝑ subꝫ istiꝰ demonstrať. hoc ẽ hõ. ⁊ sufficienter consideres vtꝝ demonstratum ꝑ illud subm sit hõ vel non hõ. ⁊ nõ decipiaris: ⁊ cũ hoc ꝙ aliqđ credas eẽ hoiem: ⁊ aliquid credas non eẽ hoiem. ⁊ scias bñ ꝙ hoc ẽ hõ precise significat ꝙ hoc ẽ homo. deĩde ꝓponiť tibi. hec est tibi dubia. hoc ẽ homo. pꝫ qꝫ ista ẽ vã ñ repugnans. ⁊ ista est scita eẽ vera. vel saltim. scita eẽ falsa. igr̃ scitũ est dubium. pꝫ ɔña ⁊ arguitur minor. q: tu scis bñ qđ demõstratur ꝑ subꝫ istiꝰ. hoc ẽ hõ. quã tu scis adequate significare ꝙ hoc ẽ hõ. ⁊ sufficienť consideras ⁊ non deciperis an illud demonstratum sit hõ vel non homo. igitur scis istam eẽ veram. vel scis istam eẽ falsam. tꝫ cõsequentia. q: si hoc demõstratum sit hõ cum alijs ꝑtibus: ibi positis seqť ꝙ tu scis istã eẽ verã. ⁊ si hoc sit nõ hõ cum illis ꝑtibꝰ seqtur ꝙ scias ipam eẽ falsam. Iteꝫ ꝓponatur hec. hoc ẽ homo. posito ꝙ bñ scias istaꝫ significare: vt priꝰ ꝙ hoc ẽ hõ. ⁊ pꝫ ꝙ hec ẽ tibi dubia. Et arguitur tũc sic. tu dubitas istã. hoc ẽ hõ. quã adequate scis significare hoc eẽ hoiem. igr̃ tu dubitas hoc eẽ hoieꝫ: ⁊ tñ tu scis hoc eẽ hoiem: q: in rei veritate tu scis te eẽ hoiem. igr̃ tu scis: hoc eẽ hoiem te demõstrato per ly hoc. ❡ Vel ar̃ sic. hoc ꝙ tu scias hoc eẽ hominem stat cũ añte. hec est tibi dubia. hoc est hõ. quaꝫ adeq̃te scis significare: hoc eẽ hoiem. igr̃ ista stat cum suo ɔñte. s. cum hoc. tu dubitas hoc eẽ hoiem. te dmõstrato ꝑ ly hoc. ⁊ lateat te demonstrari ꝑ ly hoc i cõsequente. igiť ista stãt simul. tu scis hoc eẽ hoiem ⁊ dubitas hoc eẽ hoiem: qđ fuit ꝓbãdum.

Item tertiodecimo sic. aliq̃ ꝓpositio est scita ab aliquo q̃ ab eodem non ẽ scita. igitur per idẽ aliq̃ ꝓpositio ẽ scita ab aliquo q̃ eidem ẽ dubia. pꝫ ɔña. ⁊ antecedens arguitur. ponẽdo ꝙ hec sit. a. nullũ concessum a sor. ẽ scitum a te. quã concedat sor. ⁊ nullaꝫ aliã. ⁊ scias bñ ꝙ ista ẽ. a. ⁊ sit illa. b. a. ẽ scituꝫ a te. quã scis adequate significare ꝙ. a. ẽ scitum a te. tunc pꝫ ꝙ. b. ẽ scitum a te. ⁊ ideꝫ. b. non ẽ scitũ a te. igr̃ ⁊c. Preterea arguitur añs sic. q: tu scis bñ ꝙ nullum concessum a sor. est scitum a te. ⁊ scis ꝙ ista. nullũ concessũ a sor. ẽ scitum a te. adequate significat ꝙ nulluꝫ concessum a sor. ẽ scituꝫ a te. igr̃ tu scis istã. nullũ concessũ a sor. ẽ scitũ a te. ⁊ ẽt illa nõ ẽ scita a te. q: si tu scis ꝙ nullũ concessũ a sor. ẽ scitũ a te. igr̃ nullũ concessuꝫ a sor. ẽ scitũ a te. ⁊ vltra. nullũ cõcessũ a sor. ẽ scitum a te. ⁊ nihil ẽ cõcessũ a sorte nisi ista. nullũ cõcessum a sor. ẽ scitũ a te. igiť ista nõ ẽ scita a te. ❡ Aliť ẽt ar̃. ponẽdo ꝙ sor. ɔcedat. b. ⁊ nullam aliã ꝓpõnem nisi. b. tũc ꝓpono. a. ẽ scitũ a te. si cõcediť sicut ẽ cõcedenda cum ista sit. b. cõceditur. b. tũc arguitur sic. tu cõcedis. b. sine obligatõe: ⁊ ponatur cũ toto casu ꝙ tu non sis obligatꝰ. igitur. b. ẽ scitum a te. Et arguitur ꝙ. b. ñ ẽ scitũ a te. q: si. b. ẽ scitũ a te. ⁊. b. adeq̃te significat ꝙ. a. ẽ scitũ a te. igitur. a. ẽ scituꝫ a te: ⁊. a. adeq̃te significat ꝙ nullũ cõcessum a sor. ẽ scituꝫ a te. igitur nullũ cõcessũ a sor. ẽ scitũ a te: sꝫ. b. ẽ cõcessum a sorte illa. b. nõ ẽ scitũ a te.

Sed pro hoꝝ solutõe hẽnda p̃mittitur ꝙ hec ɔña ẽ bona: si credis firmiť sor. currere nõ deceptꝰ i significatõe alicuiꝰ istoꝝ terminorum sor. ⁊ currit. ⁊ sor. currit. tu scis sortes currere. ⁊ eɔ̃ si tu scis sor. currere. credis firmiter sortẽ currere nõ deceptꝰ in significatõe illoꝝ termioꝝ sor. ⁊ currit. ⁊ sor. currit. Et ita generalr̃ seqtur in alijs ťmis. sꝫ nõ seqtur. tu credis firmiť sor. currere. ⁊ sor. currit. igitur tu scis sor. currere. vt argutũ ẽ sup̃. neqꝫ seqtur tu scis sor. non eẽ. igitur credis firmiť sor. nõ eẽ. ⁊ ita ẽ ꝙ sor. nõ ẽ. q: nihil ẽ. neqꝫ eẽ põt ꝙ sor. non ẽ. Ex q̃ suppõne seqtur ꝙ omnis fides actualis est scientia. ⁊ quodlibet fideliter creditum ẽ scitum. Accipiamꝰ adhuc ꝙ si consideras sor. currere ⁊ non credis firmiter sorteꝫ currere. neqꝫ credis firmiter sorteꝫ non currere tu dubitas sortẽ currere. ⁊ econtra. si dubitas sorteꝫ currere. igitur consideras sorteꝫ currere. ⁊ non credis sorteꝫ currere. neqꝫ credis sorteꝫ non currere. sed si credis non firmiter sorteꝫ currere. non deceptus in significatione alicuius istorum terminorum sortes. ⁊ currit. tu oppinaris sorteꝫ currere ⁊ econtra. Ex quibus sequitur ꝙ potest esse ꝙ sortes sciat se errare et se decipi. quia potest esse ꝙ sortes credat firmiter ꝙ ipse errat. lꝫ nesciat. in quo singulariter errat: aut decipiatur. Item est aduertendum non esse inconueniens. ꝙ aliquid sit scitum per propositionem de terminis communibus.

quod sit dubium p ꝓpōnem de terminis singularibꝰ. sicut per istā. ois rex est rex. quēlibet regem est scitū a te esse regē. sed per istā. hoc est rex. hoc dubitatum est esse regem demonstrato. b. rege. iō. b. regē ē scitū a te eē regem. ꝛ. b. regē est dubitatum a te eē regem ſm diuersas ꝓpōnes: vnam de terminis cōibus. aliā de terminis discretis. ¶ Item sciamus ꝙ eadem res est scita ꝛ dubia ab eodem ſm disperatos terminos. vt dubitatū est a te hoc eē regem demonstrato vno quē dubites eē regē: ꝛ scitum est a te hoc eē istū hominē. ¶ Item ſm cōceptus singulares nō disperatos. sed sicut cōuertibiles eadem res est scita ꝛ dubitata ab eodē ſm diuersas noticias. vt posito ꝙ ista sit in mente tua. iste homo est sor. per cuius subiectum bene scias ad intellectū demōstrari sor. tunc pꝫ ꝙ tu scis istum eē sor. ad intellectum sor. demonstrato per li istum: qꝛ scis bene subiectum et predicatum istius propositionis cōuerti vt pono. ꝛ scis bene sor. eē in rerum natura. ꝛ ista est tibi dubia iste hō est sor. demonstrando ad oculum hominē venientem a remotis qui i veritate est sor. ideo noticia intellectiua scis hoc eē sortem: ꝛ noticia sensitiua dubitas hoc esse sor. vt supra arguebatur. Et ſm hoc est aduertendum diligentius. ꝙ duplices sunt conceptus in homine de eadem re: qui videntur esse eque cōes: quoꝝ vnus pertinet. q̄si solum ad noticiam sensitiuam reliquus ad intellectiuam. vnde iste terminꝰ vocalis sor. duobus conceptibus considerari pōt nō conuertibilibus: quorum vnus est mere substantialis in intellectu. ꝛ non connotat vocationem seu nominationem aliquā extrinsecā. neqꝫ similitudinem aliquā extrinsecā. ꝛ isto modo stat ꝙ cognoscas sor. lꝫ nescias ipm vocari sor. aut intelligas istam vocem sor. imo stat ꝙ priꝰ scineris istum hominē eē sor. q̄ꝫ ipe vocet̄ sor. neqꝫ hoc repugnat dictis bn̄ intellectis. Et sicut dr̄ de isto termino sor. ita ð quolibꝫ alio de predicamēto substantie: nam non ē imaginādum ꝙ terminꝰ mere substātialis importet similitudinem extrisecam. qꝛ nulla est similitudo extrinseca inter subam que ē homo: ꝛ inꝰ substantiam que ē eiꝰ anima itellectiua indiuisibilis. iste tamen terminꝰ substantia vtrūqꝫ istorum vniuoce ꝛ mere substantialiter importat. Alteri ēt conceptui subordinari potest iste terminꝰ vocalis vel scriptꝰ sor. qui conceptꝰ ē cōnotatiuus nominis: ꝛ similitudinis extrinsece. ꝛ sic tm̄ apprehendit intellectꝰ per istum terminum: sicut per hoc complexū. hoc vocatum sor. vel tm̄ quātum per hoc complexuꝫ aliquod simile tante quātitatis. vel talis q̄litatis. nec i oibꝰ de eodem sunt isti termini similes vel conuertibiles t̄mi cōnotatiui: sꝫ vt frequentiꝰ alter de eodem: ꝛ similiter concipit aliꝰ. Et hoc modo conceditur ꝙ sor. potest desinere eē sor. ipo non ðsinente eē homine. Et ꝙ hec ē vera. homo est asinꝰ. argentum ē stannum: neqꝫ hoc modo illi sunt termini de predicamēto sube. sꝫ sunt termini accidentales. ꝛ iste est modus vulgaris. ꝛ ad sensum interiorem pertinens a sensibilibꝰ mutatum illorum sensibilium ymagines recipientem. Intellectꝰ autem vltra accidentia extrinseca intelligit substātiam rei: ꝛ qꝛ nō ita faciliter itelligimus: sicut sentimꝰ. neqꝫ tācito. ideo non tācito habemꝰ i intellectu conceptꝰ substantiales cōmunes vel singulares determinatos. sicut habemꝰ conceptꝰ cōes vel singulares vagos. ¶ Sꝫ forte ꝫ illud arguit̄. qꝛ seqt̄ ex illo dato ꝙ oēs tales termini homo. aial sint termini equoci. ꝛ per consequēs nō sunt t̄mi substātiales de predicamento substātie. pꝫ cōseqntia per istā regulam. ad cognoscendum t̄minum equocum equocantē. s. ꝙ quādo ipse non subordinat̄ alicui conceptui secum conuertibili. sꝫ pluribꝰ dissimilibus non inuicem conuertibilibꝰ. sicut iste terminꝰ vocalis canis non subordinatur alicui conceptui secū cōuertibili: sꝫ tribus conceptibꝰ disperatis. s. conceptui canē celestem significanti. ꝛ conceptui canē latrabilem: ꝛ conceptui canē marinū significantibꝰ. ¶ Sed huic dr̄ ꝙ stat bn̄ istas. sor. currit. hō currit ꝛc. eē ꝓpositōes plēs. ꝛ istos terminos vocales: vel scriptos. s. sor. ꝛ homo eē equiuocos: ꝛ istum terminū sor. non eē singularem terminum: dum tamen vniuoce sumerēt̄ illi termini nō minꝰ iste sunt concedende. hō est sor. animal ē pla. vbi argumenta istam difficultatem non petāt. nimis. n. vanum ē in verbis laborare ꝓposito aliuꝫ exigente finē. sepe. n. loquentes incidenter per verba falsa transimus. Ideo transeamus non curantes gratia breuitatis.

His q̄dem habitis dicimus qꝫ nunq̄ꝫ eadem res per eādem ꝓpositionem scitur ꝛ dubitatur. lꝫ p diuersas simul sciri ꝛ dubitari possit ab eodem. Ex qbꝰ dicimus ad primū negando istam ɔ̄ñaꝫ mentalē. sor. scis currere. igitur scis sor. currere. sicut vocalis sibi subordinata ē negāda respectu tamen dei ista est consequentia bona. sor. deus scit currere. ergo deus scit sor. currere. Et cum arguit̄. ꝙ ista ɔ̄ña i mente tua sit bona. qꝛ non pōt antecedēs istius ɔ̄ñtie eē verum qn ɔ̄ñs sit veꝝ. ꝛ non repugnat añs ꝛ ɔ̄ñs eē simul vera. igit̄ hec ɔ̄ña est bona. Dr̄ ꝙ non valet ɔ̄ña. sicut hec conseq̄ntia mentalis nō ē bona. talis ꝓpō mentalis homo est asinꝰ demonstrata illa homo ē asinꝰ ē necessaria. igit̄ hō est asinꝰ. q̄uis nō possit eē ꝙ añs sit veꝝ qn consequens sit verum: ꝛ non repugnat añs: ꝛ ɔ̄ñs eē simul vera: ita ēt in vocalibus n̄ seqtur. non pōt eē ꝙ añs istiꝰ ɔ̄ñtie. hec est vera homo ē asinus. igitur hō ē asinꝰ. sic significādo sit verum: qn ɔ̄ñs sit verum. ꝛ non repugnat antecedens ꝛ ɔ̄ñs esse vera simul. igitur hec ɔ̄ña ē bona, hec est vera homo est asinꝰ. igitur homo ē asinꝰ. Et cum vlteriꝰ arguit̄. ꝙ illa consequentia sit bona. qꝛ non potest eē ꝙ antecedens istiꝰ ɔ̄ñe sit verum qn scias sor. currere. igit̄ oppositum consequentis non stat cam antecedente in cō possibilitate. quia ad istum itellectum ꝓcedit argumētum negatur consequentia.

Ad secundum argumentum

dr̄ nō admittendo casum. qꝛ ex cāu seqt̄ ꝙ tu cognoscas sor. ꝛ nō cognoscas sor. seqtur. n. tu cognoscis sor. si scis ꝙ alterum istorum est sor. qꝛ non potes scire ꝙ alterum istorum est sor. nisi per talem ꝓpōnem mētalē alterū istorum ē sor. sꝫ noticia cōplexa psupponit icōplexā. igitur si cognoscis: aut scis alteꝝ istorum esse sor. tu cognoscis sor.

Ad tertium dr̄ ad

misso cāu concedendo ꝙ tu scis.

hoc esse sor. quia hec est vera in mente tua. hoc est sort. capiēdo istū terminū sor. substātialiter. ⁊ negatur ꝙ dubitas hoc eē sor. si tamē capiat̄ iste terminus sor. accidētaliter ꝓut idē significat ꝙ hoc cōplexū homo vocatus sor. cōceditur ꝙ dubitas hoc eē sor. cū quo bn̄ stat ꝙ tu cognoscis sor. ⁊ scias hoc esse sor. capiendo istū terminū sor. mere substātialiter. ⁊ q̄uis nō itelligatur iste terminus sor. captus mere substātialit̄ adhuc verum est ꝙ tu scis hoc eē sor. lȝ ista vocalis vel scripta nō sit cōcedēda a te. tu scis hoc esse sort. quia ipsa non est intellecta a te prout est propositio.

Ad quartum argumentū dr̄ non admittendo casum ꝓpter istam particulā ꝙ ꝓpositio sciatur vt signū: q: illud repugnat p̄acceptis. nihilominus in residuo casus ꝯceditur ꝙ tu scis hoc eē verū: demōstrando ad itellectū vex̄ illorum: sicut tu scis ꝙ hoc fuit hō demonstrādo adā ad itellectum. ⁊ scis ꝙ hoc demōstratur demōstrata chymera. igitur ⁊c. ¶ Et vlteri᷒ cōceditur ꝙ tu dubitas hoc esse verū ad oculū siue ad sensū quacūq; istax̄ demōstrata. neq; hoc repugnat dictis. In argumento tamē negande sunt iste ꝯn̄e: hec ē scita a te. hoc ē vex̄. quā adequate scis significare hoc eē verū. igitur tu scis hoc eē verū: hec ē tibi dubia hoc est vex̄ quā adequate scis significare hoc eē verum. igitur tu dubitas hoc eē verum: q̄uis vtriusq; ꝯn̄tie ꝯn̄s sit cōcedēdū in casu isto ꝓpter variā eiusdē rei demōstrationē: neq; vȝ ꝯn̄a. ista ꝯn̄a est bona scita a te eē bona: cū particulis ibi positis. ⁊ an̄s est scitū a te. igit̄ ꝯn̄s n̄ ē tibi dubiū: q̄uis tamē admittat̄ iste casus de ista ꝯn̄a. a. est vex̄. igit̄ hoc ē verū ꝓpter respōdere ad illud argumentum.

Ad quintum dr̄ ꝙ ps nō pōt supponere pro ꝓpōne tota cui᷒ est ps. Et ad argumentū ibi factum non ꝓcedit. De hoc tamen magis infra dicetur.

Ad sextum dicit̄ vt dicebat̄ nō admittendo ꝙ ista ꝓpō vt ꝓpositio est sit scita a te hoc est sor. vel tibi dubia. Verūtamen cōceditur cum residuo casus ꝙ scis hoc eē sor. ad itellectū demonstrādo ip̄m f̄m sensuȝ tamē dubitas hoc esse sor. qd̄ non est impossibile. ideo ⁊c.

Ad septimum dictū ē negādo illaȝ ꝯn̄aȝ tu credis firmiter sor. currere ⁊ sor. currit. igr̄ tu scis sor. currere.

Ad octauum cōceditur ꝙ in casu tu dubitas te scire sor. currere: ⁊ negatur ista ꝯn̄a: tu scis sor. currere. ⁊ ꝯsideras sufficiēter an sor. currat. igr̄ ꝑcipis certitudinal̄r te scire sor. currere. Sicut nō seq̄tur. tu dubitas sor. currere. ⁊ cōsideras sufficient̄ vtrū dubites sor. currere. igr̄ ꝑcipis certitudinalit̄ te dubitare sor. currere: nec ꝑ easdeȝ euidētias oio dubitas an scis sor. currere. ⁊ scis vel dubitas te dubitare: vel scire sor. currere.

Ad nonum argumentū. forte dr̄ ꝙ casus ē iposs vt ꝓbat argumentū admisso casu: q: alijs partib᷒ casus repugnat ꝙ aliq̄ sit ꝓpositio dubia. ⁊ q̄uis illa nō repugnaret non tn̄ est illa bona descriptio ꝓpōnis dubie: q: sic̄ nulla ꝓpō est scita vt ꝓpō ita nulla est dubia vt ꝓpō. Sȝ ista rn̄sio nō sufficit: q: sequētia in residuo casus difficultatē petūt istaȝ an hec sit ꝓpō: q̄ ponit̄ in p̄te casus. a. ē nomē singulare alteri᷒ istox̄: ideo f̄m rei veritatē dr̄ non admittendo casū: q: nō itelligit̄ nulla facta noua ipositione p̄cedente isti᷒ vocis q̄ ponit̄ pro subiecto isti᷒ particule casus. a. ē nomē singulare ⁊c. vnde sicut illa nō est ꝓpositio. buf est syllaba. vel vox nulla p̄cedēte ipositione isti᷒ syllabe que ponit̄ pro subiecto: ita ēt illa nō est ꝓpositio. a. ē nomē singulare alicui᷒ illax̄ nō p̄cedēte alia ipositiōe isti᷒ termini. a. q: sicut vex̄ ē ꝙ prima syllaba subi hui᷒ ꝓpōnis maro currit: nō est ps orōnis. ⁊ ꝑ hoc nō est hec ꝓpositio. ma. ē nomē. ita p̄ma lr̄a prime syllabe subiecti isti᷒ ꝓpositionis: maro currit: non est pars orationis. ⁊ ꝓpter hoc hec nō ē ꝓpositio. m. nomē ē. ita etiam hec nō est ꝓpositio. a. ē nomē singulare alteri᷒ illaruȝ: neq; hoc qd̄ profero. s. buf pōt reddere suppositū huic verbo ē: cū nō hēat modos siitudinis ⁊ ꝓportōis ab ipositore datos. Alit̄ eni nulla eēt vox litterata. imo etiā neq; illiterata q̄ etiā nō eēt ps orōnis grāmatice: postq̄ q̄libet syllaba vocalis ponit̄ eē pars orōnis: dato ꝙ tales eēnt cōgrue. ba ē syllaba. pe ē syllaba hui᷒ dictionis vel illi᷒ ⁊c. Sed de hoc satis dictū est in p̄mis. Verūtn̄ vbi argumēta nō petūt siliȝ difficultatē illi quā petebāt argumenta fcā: q: illa argumēta solū itendebāt ꝓbare ꝙ nō dȝ rn̄deri ad. a. nisi itelligerē. a. admittimus tales modos loquēdi in alio ꝓcessu: ⁊ v̄ba iutilia relinquant̄. Et f̄ȝ istū modū loquēdi ꝯcedim᷒ ꝙ. a. sit nomē singulare hui᷒ vel illi᷒ ꝓpōnis vel sor. ⁊ ꝙ a sit lr̄a. ba sit syllaba. buf ē vox nō significās ex ipōne: ⁊ ꝙ sor. ē nomē. ⁊ frequēter accipim᷒ noia rex̄ ꝓ noib᷒ nominū ip̄ax̄ rex̄: sicut illud nomē sor. dicim᷒ eē nomē sor. q tn̄ t̄minus vel nomē nō vocat̄ sor. Sȝ hoc dicim᷒ ꝑ breuitatē: q: non cuilȝ noi possumus nomē ꝓpriū assignare: ⁊ vt facilius vnus altex̄ itelligat. ⁊ q: eēt ꝓcessus in īfinitū in noibus ꝓprijs. Et ꝑ hoc dr̄ ad illd̄ qd̄ arguebat̄ ꝙ prim᷒ ipositor n̄ potuit p̄mo iponere noia. dr̄ ꝙ potuit iponere. f̄ȝ modū iā dc̄ȝ gr̄a breuitatis: ⁊ sine dubio p̄suppōit falsū vl̄ saltē n̄ ꝯgruū. Sȝ d̄ isto n̄ sit cura q: ad aliō itēdebat sȝ tn̄ libēter i casu isto disputarē sine ista difficultate quā petit opponēs de a. ⁊ ꝯcederē i casu isto ꝙ a. ē altex̄ istorū: ⁊ dubitarē an. a. sit vex̄: ⁊ an. a. sit falsū. ⁊ ꝯcederē ꝙ. a. scio eē ꝓpōnē cathegoricā: sȝ negarē ꝙ. a. scio eē idē sibiip̄i. a: q̄uis. a. scirē eē idē vel eadē aliq̄b᷒ vel alicui. Et si i casu poneret̄. a. tūc eē nomē singulare isti᷒ de᷒ ē ⁊ lateat me tūc ꝯcederē ꝙ. a. ē vex̄. ⁊ negarē ꝙ ego scio ꝙ. a. est vex̄ tanq̄ repugnās.

Ad decimum cū ar̄. ꝙ eadē ꝓpō ē ꝯcedēda ⁊ dubitāda a te. ⁊ nō ē ꝯcedēda ⁊ dubitāda a te. nisi q: ē scita ⁊ dubia. igit̄ ⁊c. Dr̄ negādo minorē ad itellectū an̄ dc̄ȝ. ⁊ ꝯcedit̄ maior ꝙ eadē ꝓpō ē ꝯcedēda ⁊ dubitāda: q: ista ꝓpō i isto casu. rex sedet. ē ꝯcedēda a te: q: sequēs. ⁊ ēt ē dubitāda. i. digna dubitari: q: illa est tibi dubia. igr̄ dubitas eā: ⁊ n̄ repugnāt illa: tu ꝯcedis a ꝓpōnē ⁊ dubitas eaȝ nō male rn̄dēdo: capiēdo dubitare ꝓ eo qd̄ ē dubiū. capiēdo aūt dubitare ꝓ eo qd̄ ē dubie rn̄dere ad ꝓpōnē ꝓut distiguitur ꝯ ꝯcedē vel negare negat̄: ꝙ eadē ꝓpō ē ꝯcedēda ⁊ negāda vl̄ dubitāda ꝓ eadē mēsura. Sȝ meli᷒ pōt illud argumētū fortificari q̄ pri᷒ fuerit fortificatum arguēdo

ꝙ dubitas regem sedere ⁊ concedis regeꝫ sedere: ⁊ non ꝯcedis ſꝫ dubitas regē sedē: nisi q: scis regē sedē ⁊ dubitas regē sedē. igr̄ ⁊c̄. Sed huic dr̄ ꝗcqd sit de maiori vl' minori ꝙ satis pōt eē ꝙ scias regē sedē ⁊ dubites regē sedē: q: pōt esse qđ scias regē sedere. ⁊ dubie rn̄deas ad regē sedere. Sꝫ admisso casu ꝯcedēdū ē ꝙ rex sedet tāq̄ꝫ sequēs ex casu. ⁊ negādū est ꝙ scias regē sedere: cum lateat te regem sedere in illo casu.

Ad vndecimū ꝯcedit̄ illđ an̄s ꝙ aliq̄ ꝓpō ē dubia q̄ tn̄ ē scita eē vā: neqꝫ hoc repugnat: sed seqtur ad p̄dicta: ꝙ tn̄ aliq̄ ꝓpō sit dubia ꝓpō vel dubiū signū ⁊ nō dubiū significatū vel dubia ꝓ significato nō ꝯclu deret argumētū aliqđ. neqꝫ descriptio ibi posita đ ꝓpō ne dubia est admittēda: q: nihil pōt sciri nisi tāq̄ꝫ significatū neqꝫ etiaꝫ dubitari. ⁊ si aliqua ꝓpō sciat̄ vt ꝓpō ipsa scitur vt ꝓpō significata ⁊ non vt ꝓpositio significans: ⁊ ita dꝫ in p̄dictis itelligi ⁊ eodē respectu. Sed ad alias duas formas dr̄ nō rn̄dēdo ad aliquā talē: hoc est hō. neqꝫ ad aliquā talē tu scis hoc eē hoieꝫ: priusq̄ꝫ sciatur q̄ res demōstret̄ ꝑ istū terminū hoc: ⁊ ita dr̄ generaliter de oī ꝓnomine demōstratiuo: q: nulla ꝓpō itelligit̄ vt ꝓpō est nisi qlibet eiꝰ terminꝰ itelligat̄ vt t̄minus est. Multe eni forme sunt ibi facte que nō valēt: Et ꝑ hec dicta ⁊ priꝰ pōt patere solutio ad argumentū qđ facere solēt ad ꝓbādū ꝙ idē sit scitū ⁊ dubiū: ponēdo ꝙ. a. b. c. sint iste tres ꝓpōnes. deꝰ ē. rex sedet. chymera ē. q̄z. a. sit scita a te. b. sit dubia. c. scita eē ipossis: ⁊ remanētibus a. scita. ⁊. b. dubia. ⁊. c. scita eē ipossis: moueantur iste ⁊ taliter disponātur ꝙ tu nescias q̄ sit. a. neqꝫ q̄. b. neqꝫ q̄. c. quo posito seqtur. ꝙ. a. ē scitū a te. ⁊ ar̄ ꝙ. a. ē tibi dubiū: q: seqtur tu dubitas an hoc sit tibi dubiū demōstrato. a. q: tu nescis an sit. b. igr̄ hoc ē tibi dubiū. Sed huic dr̄ vt priꝰ ꝙ. a. nō ē scitū vt significās est. sicut neqꝫ aliq̄ alia ꝓpō: ⁊ si argm̄ fieret de rebꝰ n̄ plus ꝯcluderet nisi tu scis hoc eē scitū a te demōstrādo ipꝫ ad itellectū. ⁊ dubitas hoc eē scitū a te đmōstrādo ipꝫ ad sēsū: qđ ē ꝯtigēs.

Ad vltimū dicit̄ nō admittēdo ꝙ illa sciat̄ vt significās est. qđ p̄supponit argumentū. Verūtamē admisso isto gr̄a disputatōis nō plus ꝓbat agumētū: nisi ꝙ aliq̄ est ꝓpō vā q̄ nō pōt sciri sic significādo: qđ ē cōcedendū dato isto mō loquēdi: imo ꝯcedēdū est ꝙ ē aliqua ꝓpō vera q̄ a nullo pōt sciri sic significans: sic hec. hec nō scitur ipsamet demōstrata. Et ꝯn̄ter ꝙ. a. ⁊. b. ꝓpōnes ꝯuertunt̄ ⁊ vtraqꝫ ē a te itellecta vt ꝓpositio ē. ⁊ vna ē scita a te: ⁊ alia nō pōt sciri: ꝙ seqt̄ de istis. hec ꝓpō nō scit̄ a te. ⁊ hec ꝓpō n̄ scit̄ a te demr̄ando vtrobiqꝫ ꝑ ly hoc scđaꝫ istaꝝ. ſꝫ q: nō seqmur illū modū loqndi: sed p̄orē a p̄ncipio positū: iō istas ꝯclusiōes nō cōcedimus ſꝫ cōcedimus ꝙ ois res de mūdo ē scita vel scibilis noticia singulari vel generali. multe tamē ꝓpositiones sciunt̄ que non possunt sciri esse vere ⁊c̄.

Ed aliud incidit dubiū. vtrū possit eē ꝙ hō appeat asinꝰ: Et arguit̄ ꝙ nō. primo: q: si hō appeat asinus sit gr̄a exēpli. sor. Et ar̄. ꝙ sor. nō apparet asinꝰ. q: si sor. appet asinꝰ ⁊ nō appet nisi illđ qđ ē igr̄ sor. ē asinꝰ. ¶ Scđo. si sor. appet asinꝰ. ⁊ oē qđ appet ē illđ qđ appet seqt̄ ꝙ sor. sit asinꝰ. ¶ Tertio si sor. appet asinꝰ. igr̄ ꝑ aliquā ꝓpōneꝫ appet tibi sor. asinꝰ. Sit igr̄ ꝙ per istā hō ē asinꝰ vl' per istā hoc ē asinꝰ quā credis eē verā i rei v̄itate đmr̄ando sor. Sed arguit̄ ꝙ n̄. q: si per istā. sor. apparet asinꝰ tibi quā credis eē verā. igr̄ sor. apparet tibi ꝑ p̄dicatū significari. ſꝫ ꝗcqd appet tibi ꝑ aliquē t̄minū significari ꝑ illū tibi significat̄: q: istū ꝑ illū t̄minū app̄hēdis. igr̄ sor. per istū t̄minū asinꝰ significat̄: ſꝫ signū de quocūqꝫ suo significato exn̄te v̄e ⁊ affirmatiue p̄dicat̄: ⁊ cū sor. sit significatū eiꝰ. igr̄ đ sorte v̄e ⁊ affirmatiue p̄dicat̄ iste terminꝰ asinꝰ. ⁊ ꝑ ꝯn̄s hec ē vā. sor. ē asinꝰ. ¶ Quarto si sor. posset appere asinꝰ. ꝑ idē habet̄ i casu ꝙ idē appareret tibi pedale: ⁊ semipedale. sūme albū ⁊ minꝰ albū sūme albo: ꝯn̄s ē falsū: ⁊ arguit̄ ꝯn̄a: ponēdo ꝙ. a. ⁊. b. ꝓpedalia distēt eq̄lit̄ a te: q̄ tibi appeāt pedalia ⁊ eq̄lia: deide incipiat remoueri. b. ꝑ magnā distātiā: ⁊ r̄moueat̄ quousqꝫ appebit tibi solū semipedale: te bn̄ sciente ꝙ ē pedale: ⁊ sit iā mediū istās hore i quo. b. appeat semipedale: ⁊ arguit̄ ꝙ. b. appet tibi pedale: ⁊ ꝙ appet semipedale: ꝙ eni. b. appeat tibi semipedale: apparet ex casu. b. n. apparet sub duplo minori angulo q̄ꝫ an̄ apparebat: ⁊ cetera sūt paria. igr̄. b. apparet tibi minꝰ q̄ꝫ an̄ apparebat: ſꝫ ꝙ. b. appareat tibi pedale ar̄. q: tu scis. b. esse pedale: q: scis. a. ⁊. b. eē eq̄lia. igr̄ credis. b. eē pedale. ⁊ q̄litcūqꝫ credis tal'r apparet tibi eē. igit̄ appet tibi. b. esse pedale. ¶ Itē ēt seqt̄ alia ꝯclō ꝙ. b. apparet tibi summe albuꝫ ⁊ minꝰ albū sūme albo: q: sint. a. ⁊. b. summe alba. que appareāt tibi summe alba: ⁊ remoueat̄. b. ipo remanēte summe albo quousqꝫ apparebit remissius albū q̄ꝫ iā appet. Scias tn̄ ꝙ. b. ꝯtinue remāet summe albū. quo posito appet ꝙ. b. appet remissiꝰ albū q̄ꝫ sūme albū: q: n. apparet remissiꝰ q̄ꝫ an̄. ſꝫ an̄ appeat summe albū. igr̄ iā appet minꝰ albū q̄ꝫ summe albuꝫ: ⁊ tn̄. b. appet sūme albū: q: scis. b. eē summe albū. igr̄ credis. b. esse summe albū: ⁊ q̄litercūqꝫ credis eē tal'r appet tibi eē. igr̄. b. appet tibi sūme albū. ¶ Sꝫ ar̄ p̄mū an̄s. q:. a. ⁊. b. scis eē eq̄ alba. igr̄ appent tibi eq̄ alba: qbꝰ ꝯcessis seqt̄ ꝙ sūme albū appet albiꝰ sūme albo. ¶ Itē isto dato seqt̄ ꝙ aliq̄ noticia ē error ⁊ ꝙ aliqđ apparet tibi idiuisibile quoruꝫ vtrūqꝫ ē falsū. ¶ Itē si sortes appet tibi asinus. igr̄ sortes apparet tibi asinus sub aliquo cōceptu: ⁊ nō nisi per istū t̄minū asinꝰ. igr̄ iste t̄minꝰ asinꝰ significat sor. consequens falsum. igitur ⁊c̄.

Pro solutōe dubij itelligēdū ē p̄o ꝙ sicut est duplex noticia iterior i hoie tā cōplexa q̄ꝫ icōplexa sensitiua ⁊ itellectiua. ita i hoie pōt eē duplex apparētia vna ad sensū: ⁊ alia ad itellectū. vn̄ eadē res ad sensum appet colorata. sic celū appet azurri coloris ad sensū: ad itellectū tn̄ scit̄ ꝙ celū n̄ ē coloratū: q: bn̄ scit̄ ex p̄ncipijs n̄alibus ꝙ nihil ē coloratū nisi sit mixtū substātial'r aut q̄litatiue. Scđo accipiamus ꝙ ois itētio simplex cathegorematica aliqđ significat. alit̄ nō eēt itētio qm̄ ens est obꝫ itellectꝰ. ⁊ nihil itelligit̄ nisi sub rōe ētis. iō ois itētio simplex siue ꝯceptꝰ ē verꝰ sic dixerūt ātiq. i. verā rē significat. Tertio itelligat̄ ꝙ nihil significat aliqs t̄minꝰ nisi suū significatū vn̄ sor. nō ē significatū istiꝰ t̄mi asinꝰ vni uoce ⁊ subal'r capti. Et sic dr̄ de illo t̄mino asinus ita đ alijs. Ex qbꝰ seqt̄ p̄o ꝙ ꝑ nullū ꝯceptū icōplexū pōt ali-

qs decipi. ¶ Secūdo seqtur q̄ ois error ē circa cōple
xū. q̄ sensus exterior nō cōponit ⁊ nō diuidit. qa nō pōt
hr̄e copulā. cū nō immutetur nisi sensibili effectiue cōcur
rēte: ⁊ nullū sensibile pōt i eo gn̄are copulā. aut concur
rere ad gn̄ationē copule. iō sēsus exterior nō decipitur
s3 tm̄ iterior ⁊ sensus ⁊ itellect⁹ cōplexiōe distāte. Ex q-
b⁹ acceptis p3 solo ad argumēta. ¶ Ad p̄mū dr̄ negā
do istā ꝯn̄am sor. appet asin⁹. ⁊ nihil appet asin⁹ nisi il
lud qd̄ ē. igr̄ sor. ē asin⁹. Et cū ar̄ si sor. appet asin⁹. igr̄
sor. appet ip̄emet asin⁹ vel ali⁹ asin⁹ ab eo. Dr̄ cōcedē
do q̄ sor. ipsemet appet asin⁹ s3 non appet ipsemet asi
nus q ē. s3 ip̄e ip̄emet appet asin⁹ q ip̄e nō ē. ⁊ forte sor.
appet asin⁹. ⁊ n̄ appet asin⁹ q appet. q̄ fōte null⁹ asin⁹
appet. iō n3 ex isto seq̄r q̄ aliqs asin⁹ sit. neq3 q̄ sor. sit
sic sor. forte videt̄. l3 nō sit i rer nā: qa videre nō est nisi
aliquā rē visiōe cōprehēder̄. s3 stat visionē p quā aliq̄
res cōprehēdit̄ eē: quāuis ista res nō sit s3 modicū ante
fuit. cū visio sit q̄litas itēsa. igr̄ ⁊c. ¶ Itē nō seq̄t. hoc sē
tit̄ ⁊ hoc auditur. igr̄ hoc ē. Et tc̄ ad ꝑ3 cū arguitur. oē
qd̄ appet ē ista res q̄ appet. Dr̄ cōcedēdo. s3 ex illo nō
seqtur q̄ sor. sit asin⁹. s3 solū seqtur q̄ sor. ē illud qd̄ ap
paret: ⁊ hoc ē ver qa sortes nō appet nisi hoc demon-
strato sorte. ⁊ ista ē v̄a oē qd̄ appet ē illud qd̄ apparet.
qa tm̄ illd̄ qd̄ appet ē illud qd̄ appet. igr̄ oē qd̄ appet ē
illud qd̄ appar3. t3 ꝯn̄a ab exclusiua ad suā vniuersa-
lē de t̄minis trāspositis: ⁊ p eūdē modū ꝯceditur q̄ oē
qd̄ appet ē tantū q̄tū appet: quāuis aliqd sit pedale et
illd̄ appareat semipedale: ⁊ ita oē qd̄ appar3 ē existens
ibi vbi appet: q̄uis aliqd appareat i vno loco in quo
ip̄m nō ē. ⁊ iō oē qd̄ apparet ē tale q̄le apparet l3 viri-
de appareat puniceū vel azurrū. ¶ Ad t̄tiā formā po
stea dicetur. ¶ Ad q̄rtū dr̄ q̄ stat idē apparer̄ pedale
⁊ semipedale. ꝑm diuersas apparētias. negatur tm̄ i ca
su illo q̄. b. appareat min⁹ q̄3 pedale: ⁊ non valet hoc
arm̄. c. d. ⁊. b. apparēt eq̄lia. s3. c. appet min⁹ q̄3 pedale
igr̄. b. apparet min⁹ q̄3 pedale: q̄ posito q̄. c. eēt vnum
min⁹ q̄3 pedale: qd̄ eēt iter. a. ⁊. b. i tāta distātia qd̄ ap
pareat semipedale. an̄s ē ver ⁊ ꝯn̄s falsū. neq3 seq̄r de
p̄nti. a. ⁊. b. appent pedalia. igr̄. a. ⁊. b. appent eq̄lia ad
sensum vl' itellectū. neq3 de p̄terito v3 ꝯn̄a. a. ⁊. b. ap-
paruerūt pedalia ad sēsū vl' ad itellectū. ⁊ aduertisti bn̄
vtr. a. ⁊. b. eēnt eq̄lia. igr̄. a. ⁊. b. apparuerūt tibi eq̄lia.
Et ita dicēdū ē q̄ bn̄ stat q̄ sorti appareat. a. albū vt
octo. ⁊ eidē sorti appareat albu3 vt q̄ttuor. nūq̄3 tm̄ stat
q̄ aliqd appareat albū vt octo ⁊ min⁹ albū q̄3 albū vt
octo. sicut nō stat q̄ aliqd appeat albi⁹ sūme albo tm̄ in
casu aliquid apparet albius q̄3 prius apparuit vt sequi
tur ex dictis ⁊c. ¶ Explicit trac. de scire ⁊ dubitare.

¶ Incipit tractatus obligationum.

Olo p̄mo accipe q̄ obligatio
logica ē act⁹ obligātis ꝑ3
quē ip̄e ē obligās. Ex quo seqtur p̄-
mo q̄ si obligatio logica ē obligās
ē. ⁊ si obligās ē aliqs obligat̄. igit̄ a
p̄mo ad vltimu3 si obligatio ē aliqs
obligat̄. p3 ꝯn̄a q̄ seq̄r. calefactio ē.
igr̄ calefaciēs ē. ⁊ visio ē. igr̄ vidēs ē
Secūdo accipiam⁹ q̄ obligatio logica h3 istas sp̄es. s.
positionē ⁊ depositionē ⁊ si plures vidēdū erit. Ex quo
seqtur q̄ ois positio i hac arte logica ē obligatio. ⁊ con
sequēter q̄ oē ponere ē obligare. Ex qb⁹ seqtur istam
ꝯn̄a3 valer̄. ego pono tibi istā. igr̄ ego obligo te ad istā.
et v3 ista. ego bn̄ pono tibi istā. igit̄ tu obligaris ad istā
⁊ iō bn̄ seq̄t. ego bn̄ posui tibi istā. igr̄ tu fuisti obligatus
ad istā. ¶ Tertio vltra accipit̄ q̄ seqtur. tu bn̄ admit-
tis. a. ꝓpōnē. igr̄ obligaris ad. a. ꝓpōnē: ⁊ de p̄terito.
tu bn̄ admisisti. a. ꝓpōnē. igr̄ tu fuisti obligat⁹ ad. a. ꝓ-
pōnē: q̄ admitter̄. a. ꝓpōnē nō ē nisi ꝓmittere se r̄nsu
rū ad istā ꝑm exigētiā ei⁹ cui ꝓmittit̄: s3 ꝓmittere aliqd
ē obligare se ad illd̄. igr̄ ⁊c. ¶ S3 ꝯ̄ ista forte ar̄. q̄ aliq̄
ē obligatio q̄ null⁹ obligat̄: q̄ scribat̄ ista or̄o. pono ti-
bi istā tu curris vel aliq̄ talis nullo admittēte. ⁊ p3 q̄ ē
obligatio. q̄ illa ē or̄o cōposita ex signis obligationis ⁊
obligato. ¶ Itē possū ponere tibi istā. tu curris te inuito.
⁊ nō admittente. igr̄ pōt eē q̄ ponat̄ tibi ista absq3 hoc
q̄ obligē te ad istā. p3 ꝯn̄a ⁊ an̄s ar̄ q̄ possu3 ꝓferre ti
bi istā sic significātē. pono tibi istā. tu curris te n̄ admit
tēte. igr̄ pōt eē q̄ ponā tibi illā. ¶ Item ēt tu potes ad
mitter̄ illā absq3 hoc q̄ obligeris. q̄ tu potes proferre
istā sic significādo. ego admitto istā. igr̄ pōt eē q̄ tu ad
mittas istā absq3 hoc q̄ obligeris ad istā. ¶ Itē si po-
nere ē obligar̄. igr̄ poni ē obligari. igr̄ solū qd̄ ponitur
obligat̄. s3 solū ꝓpositio ponit̄. igr̄ solū ꝓpositio obliga
tur. ꝯn̄s ē falsū. igr̄ ⁊c. ¶ S3 huic dr̄ q̄ equiuoce possūt
sumi illi t̄mini. Et ad p̄mū illorū. dr̄ q̄ illi t̄mini or̄o.
ꝓpō. p maiori p̄te apud logicū capiūtur ꝓut nō sunt
noīa v̄balia. ⁊ ita ꝯcedit̄ q̄ ꝓpō ē absq3 proponēte. ⁊
or̄o ē absq3 orāte. s3 capiēdo ista noīa ꝓut v̄balia sunt
valet hoc argumētū ꝓpō ē. igr̄ ꝓpones ē. or̄o ē. igitur
orās ē: ⁊ ita seqtur. obligatio ē. igr̄ obligās ē. ⁊ hoc mō
i diffōne locuti sum⁹. vn̄ isto mō obligatio ē illud p qd̄
respōsalis obligat̄: ⁊ sic iste t̄min⁹ obligatio ē de p̄dica
mēto actiōis. ⁊ ꝑm istū modū. p3 responsio ad primū.
Sūpto aūt isto t̄mino obligatio primo modo. ꝑm quē
modum non accipim⁹. non valet consequētia. neq3 il
lo modo est de predicamēto actionis: sicut neq3 iste ter
minus oratio vel cōstructio. nec tamē hoc modo sum
pto termino est illa diffinitio bona: obligatio est oratio
composita ex signis obligationis ⁊ obligato. q̄ diffini
tum ponitur in diffinitione: neq3 obligatio est illud ag
gregatum. ¶ Ad t̄am formā. dicitur negando assum
ptum illud. s. potest eē q̄ ponā tibi istā tu curris absq3
hoc q̄ obligem te ad istā. q̄ ponere est obligare. Et ne
gatur ista consequentia. potest eē q̄ ego proferam ista3
propositionem. pono tibi istam tu curris absq3 hoc q̄
obligem te. igitur potest eē q̄ ponam tibi istam absq3
hoc q̄ obligem te. q̄ non sequitur profero istam. pono
tibi istam. tu curris. igitur pono tibi istam. tu curris. si
cut nō seqtur ꝓfero istā pono tibi istā. tu curris. igitur
obligo te ad istā tu curris. qa nūq̄3 ē ponere nisi sit ad-
mittere. Et si ar̄ qa prius ponit̄ ꝓpō q̄3 admittat̄. Dr̄
q̄n̄. l3 pri⁹ ꝓferant̄ illi t̄mini pono tibi ista3. tu curris
vel aliam quia non est positio nisi quādo obligatur re
spōdens. ¶ Et si arguit̄ q̄ nunq̄3 sunt simul positio:
⁊ admissio ⁊ p ꝯn̄s nūq̄3 est obligatio qa vt frequēti⁹
pri⁹ ē corrupta ista ꝓlatio talis orōnis pono tibi istam
tu curris q̄3 respōdēs dicat admitto illā. ¶ Huic dr̄ q̄
i hac arte p̄supponimus gr̄a argumēti eādē ꝓpōnem

remanere vel vnā sic significantē sicut significauit illa quā itendebat ponere ponēs. Non eni posset bene de vocalibꝰ disputari. qꝛ vt frequenter qꝺ ponebatᷣ nō ē qn̄ respōdens cōcedit vel negat illud. ¶ Quarto volo ponere ꝙ ex̄ tp̄s obligatiōis rei v̇itas ē fatēda. Et per istā rn̄detᷣ ad vltimā formā negādo istā ꝯn̄am. tu profers istā ꝑpōnē. ego admitto istā tu curris. igr̄ tu admittis istā tu curris: qa cū admittere sit ꝑmittere. ⁊ non sit ꝑmissio sine vtriusqꝫ partis cōsensu nō ē admissio sine obligāte. igitᷣ ⁊c̄. ¶ Quīto postea accipiēdū ē ꝙ illi termini cōcedēdū ⁊ negādū idē significāt i sequētibꝰ ꝙ dignū ꝯcedi ⁊ dignū negari. ⁊ nō participialitᷣ. s. ꝙ significet ꝯcedēdū qꝺ cōcedetᷣ ⁊ negādū qꝺ negabitᷣ qꝛ isto mō necessariū simplicitᷣ bn̄ rn̄dēdo ē negandū ⁊ ipossibile simplr̄ cōcedēdū. ¶ Sexto vlteriꝰ dꝛ ꝙ positio est obligatio per quam respondens obligatur ad concedēdum positā ꝑpositionē cū sibi proposita fuerit.

Quibus positis ꝓ regula teneatᷣ ꝙ ois ꝑpositio itellecta scita eē possibilis ⁊ non repugnās alicui bene admisso vel bn̄ cōcesso q̄ petitur ꝑ signa positiōis admitti ē admittēda. vt si ponatur ꝙ nulla ꝑpositio sit. aut ꝙ nullus loquatur. vel ꝙ nulla obligatio fiat. aut ꝙ tu nō sis. admittēdus ē casus.

Secunda regula oē bn̄ admissuꝫ propositū. eodē modo significās ē cōcedendū. ⁊ omne sequens ex eo. ⁊ ꝑpositū est concedēdum: ⁊ oē sibi repugnās est negandum.

Tertia regula oē sequēs ex bn̄ admisso cū bn̄ cōcesso. vel bn̄ cōcessis: ⁊ bn̄ admissis: ⁊ opposito bn̄ negati. vel bn̄ negatoꝝ ē ꝯcedēdū ꝑpositū. ⁊ qꝺlꝫ repugnās ē negādum.

Quarto pro regula teneatᷣ ꝙ oēs ꝑpositiones ꝯcesse ⁊ ꝯ̄dictorie negatoꝝ debēt facere copulatiuā possibilē. ⁊ hoc ē qꝺ aliqui voluerūt dicere cū dixerūt ꝙ oēs responsiōes i arte obligatoria sunt retorquēde ad idē instans.

Quinta regula ad oēꝫ ꝑpositionē ipertinētē cōcesso vel cōcessis rn̄dendū ē ꝭm sui qualitatē. s. si sit v̇a cōcedēda. si sit falsa negāda. Et istā regulā ego extendo ad impositionem secundum opinionem hic sustinendam.

Sed cōtra istā regulā forte arguitᷣ. qa ex illa seqtur ꝙ nō ois positio ē obligatio neqꝫ oē ponere ē obligare ꝯn̄s falsū: ⁊ ꝯn̄a pꝫ. qꝛ regula ista innit ꝙ obligatur respōdēs solū ad bn̄ admissum. igitur lꝫ ponatur ista hō est asinus ⁊ admittatᷣ adhuc nō est obligatus rn̄dens ad istā. qꝛ nō tenetur eam cōcederᷣ quā nō bn̄ admisit. Ex isto sequitᷣ ꝙ nō ē possibile ꝙ aliqs obligetᷣ ad ꝑpositionē simplicitᷣ ipossibilē ꝭm positionē: qa nō tenetur respōdere vt innit regula. nisi ad licite ꝑmissum seu admissuꝫ sed nūq̄ꝫ licite admittitᷣ ipoſe simplr̄ ꝭm positionē. igitᷣ ⁊c̄. ¶ Item data ista regula sequitᷣ ꝙ positū ⁊ admissum scitū eē tale est negādū ⁊ ꝯ̄dictoriū cōcedēdū respectu eiusdē. ¶ Itē sequitur ꝙ i aliqua ꝯn̄a bona ⁊ formali denoiata a li si. ⁊ significāte ex cōpōne suoꝝ ṫminoꝝ ⁊c̄. an̄s ē cōcessuꝫ ⁊ ꝯn̄s negādū. ⁊ tūc seqtᷣ ꝙ nō oē sequēs ex ꝯcesso vel cōcessis ē cōcedēdū. ¶ Itē seqtur vltra ꝙ nō oē repugnās cōcesso vel concessis ē negandum.

Sed pro istis aduertatᷣ ꝙ admittere ꝑpōneꝫ aliquā ē ꝑmittere se rn̄suꝝ ad eādē ꝭm exigētiā arguētis. ⁊ cū nō oē ꝑmissuꝫ sit seruandū sꝫ solū licite ꝑmissuꝫ. iō nō ad oē admissum rn̄dendū ē ꝭm ꝙ ē ꝑmissuꝫ. qꝛ forte est nō licite admissū vl' ꝑmissuꝫ. Ex qbus pꝫ ꝙ nō ois positio obligat: sꝫ solū licita positio. neqꝫ oē ponere ē obligare. ⁊ nō seqtur. ego pono tibi istā. ⁊ tu admittis istā. igr̄ tu obligaris ad illam. ¶ Et tūc vltra cōceditᷣ ꝙ nō ē poſe ꝙ aliqs obligetur ad ꝑpositiōeꝫ simplr̄ ipossibilē ꝑ positionē. Et ꝑ ideꝫ cōceditᷣ ꝙ positū: ⁊ admissum ē negādū: vt si ip̄m fuerit ipoſe simplr̄. ⁊ ita cōceditᷣ ꝙ frequēter an̄s ē concessum ⁊ ꝯn̄s nō est cōcedēdū i ꝯn̄a denoiata a li si significāte ⁊c̄. sic si posita fuerit ꝑpō impossibilis sequens ex ea ē neganda quāuis illa ꝑpō posita ⁊ admissa fuerit ꝯcessa. Et cā tota istius ē qꝛ nō oꝫ incōueniēs ꝑtinacitᷣ multiplicare sꝫ soluere. Ex quo pꝫ rn̄sio ad vltimum ꝙ oppositū male cōcessi ⁊ admissi est cōcedēdū. negandū tamē est ꝙ cōtradictoriū cōcedendi sit cōcedendum aut repugnans ꝯcedēdo sit cōcedendū respectu eiusdē.

SEd pro dictoruꝫ argumētoꝝ praxi hn̄da exēplariter disputemꝰ. Obligo te ad istā tu curris posito ꝙ demōstrē te q̄ sedes. q̄ admissa ꝑponatᷣ eadē. q̄ cōcessa negata vl' dubitata cedat tempꝰ obligatiōis. Et arguitᷣ ꝙ ista non fuit cōcedēda si cōcessa fuerit qꝛ ista fuit falsa ⁊ nō fuisti obligatus. igr̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a ⁊ arᷣ an̄s. qꝛ i nulla sp̄ē obligationis fuisti obligatꝰ a me. igr̄ ⁊c̄. ꝓbatᷣ an̄s qꝛ neqꝫ ꝑ positionē neqꝫ ꝑ depositionē ⁊ sic de alijs. qꝛ q̄ rōne tu fuisti obligatꝰ ꝑ vnā sp̄ēm eadē rōne q̄ꝫlibꝫ. igr̄ ꝑ nullā sit dubitatᷣ vel negetᷣ. Arguitᷣ tūc sic. ista. tu curris fuit tibi posita ⁊ a te bn̄ admissa. igitur nō fuit a te dubitāda neqꝫ negāda. ista ꝯn̄a ē bona denoiata ⁊c̄. ⁊ an̄s ē a te dubitādū saltē si ꝯcedis te fuisse obligatū. igr̄ ꝯn̄s nō ē a te negādū. ¶ Sꝫ ꝑ isto itelligēdū ē ꝙ nō obligatᷣ aliqs nisi ꝑ ṫminos specificos obligatiōis: qꝛ cū obligatō sit circa certū officiū exercēdū: puta circa negare: cōcedere. aut alr̄ respōdere. iō nō pōt rn̄dēs ꝯuenire cū arguēte nisi ꝯueniat secū ꝑ ṫminos specificos. ⁊ iō ꝑ hoc genꝰ obligo nō pōt aliqs obligari ab arguēte qꝛ nemo obligatᷣ ad illud ad qꝺ nescit se obligari. Iō cū dicit arguēs obligo te ad istā tu curris: dicat rn̄dēs q̄rēdo qua sp̄ē obligatiōis velit eū obligarᷣ. ⁊ nō admittat aliqd anteq̄ꝫ specificetᷣ ꝑ quā sp̄ēm obligatiōis vult eū obligarᷣ. Et iste ē modꝰ regularis rn̄dēdi. ¶ Alitᷣ tn̄ posset respōderi sophistice admittēdo istā tu curris. cū dꝛ obligo te ad istā. tu curris. Et cū ꝑponitᷣ illa. tu curris. dꝛ rn̄deo ad istā. ¶ Et si arguitᷣ tu rn̄des ad istā. igr̄ cōcedēdo. negādo vel dubitādo. vel alio mō: ꝯceditᷣ ꝯn̄a. ⁊ ꝯn̄ter rn̄deatᷣ ꝭm ꝑtes ꝑpositas: ⁊ ꝯcesso an̄te cōcedatur ꝯn̄s. Et negatᷣ p̄ma ps an̄tis ꝑposita ⁊ ꝭa. Et cōceditᷣ ṫtia si ꝑ ordinē proponētur: ⁊ si q̄ratᷣ q̄ sp̄ē obligatiōis obligatur. dicat rn̄dēs ꝙ nō oꝫ certificare. ¶ Vn̄ diligēter aduertatur ꝙ quotiēscūqꝫ ē vna disiūctiua sequēs cꝰ q̄lꝫ ps ē falsa nō sequēs q̄libꝫ ps ē negāda ꝑter vltimā ꝑpositā. Et ita ꝑ oppoᵐ de copulatiua cū co-

pulatiua fuerit v̇a: ſʒ repugnãs cꝰnulla ps ẽ repugnãs
ꝑ ſe q̃libet ps preter vltimã ẽ cõcedẽda. Iſtũc ꝫ ꝑmã ⁊
ſcam regulã ſimul arguit̃. qꝛ vtraqʒ iſtaꝝ ẽ poſ̃is. rex ſe
det. nullus rex ſedet. iõ vtraqʒ iſtaꝝ ẽ admittẽda cuʒ ſit
vtraqʒ itellecta a te. Pono igitur tibi vtrãqʒ iſtaꝝ ſi
admittat̃. ꝓponitur vtraqʒ. ſi cõcedit̃. pʒ ꝙ cõcedũtur
duo ꝯdictoria. ꝙ enĩ ſint duo ꝯdictoria ẽ veꝝ nõ repu
gnãs. ¶ Sʒ forte dr̃ nõ admittẽdo: ſʒ ꝫ tu teneris ad-
mittere oẽm ꝓpõnem poſ̃em tibi poſitã. ſʒ vtraqʒ iſta
rũ ẽ poſ̃is ⁊ poſita. igr̃ teneris admittere vtrãqʒ iſtarũ.
¶ Itẽ ſi nõ admittit̃ vtraqʒ illaꝝ qꝛ altera alteri repu
gnat. ſaltẽ pono tibi alterã illaꝝ. rex ſedet. nullus rex ſe
det. qua admiſſa ꝓpono tibi iſtã. rex ſedet. ⁊ pʒ ꝙ iſta ẽ
dubia ⁊ ipertinens. ⁊ iõ dubitanda. q̃ dubitata: ꝓponi
tur nullus rex ſedet. que ẽ ẽt dubitãda. qꝛ dubitato vno
ꝯdictorioꝝ imediate ꝓpoſito reliquo dubitandum eſt.
¶ Quibus dubitatis ar̃. ſic. vtrũqʒ illoꝝ dubitas. ſʒ al
terũ illoꝝ eſt poſitũ. igit̃ poſitũ dubitas. Sed huic for-
te dr̃ cũ ponit̃ altera illarũ admittẽdo alterã illaꝝ: ⁊ cũ
ꝓponit̃ altera illaꝝ cõcedẽdo alterã illaꝝ. ⁊ tñ vtraqʒ
illaꝝ dubitat̃. cũ ꝓponit̃. ⁊ vltra dr̃ ꝙ nulla illaꝝ ẽ mi
hi poſita. ⁊ lʒ poſueris mihi alterã illaꝝ. tñ nullã illaꝝ
poſuiſti mihi: ⁊ lʒ vtrãqʒ illaꝝ dubitaueri tñ nõ dubita
ui mihi poſitũ. Sʒ ꝫ cedat tp̃s obligatiõis. ⁊ arguit̃ ꝙ
i illo tpe aliq̃ obligatione fuiſti obligatus q̃ fuerat. b. et
arguit̃ ſic. b. obligatiõe fuiſti obligatus ſʒ. b. obligatio
fuit cõpoſita ex ſignis obligationis ⁊ obligato. igit̃ ali-
quid fuit obligatũ qđ fuit pars huius obligatiõis. et ꝑ
ꝯñs aliq̃d fuit tibi poſitũ. cũ nõ fuerit alia obligatio q̃ʒ
poſitio: ſic igit̃ aliqua iſtaꝝ fuit tibi poſita: ſed vtranqʒ
illaꝝ dubitaſti. igitur poſitũ ⁊ a te admiſſum dubitaſti i
tpe obligationis. igit̃ male rñdiſti. ¶ Sʒ ꝓ iſto ⁊ pro ſi
milibꝰ aduertendũ ẽ. ꝙ nõ ẽ a rñdente rñdendũ admit
to. niſi poſt ſignũ obligationis. ſeqtur ꝓpõ expreſſa aut
terminꝰ certã ꝓpoſitionẽ admittendã declarãs rñden
ti. vt cũ ponit̃ illa. tu curris. vl̃ cũ dr̃ pono tibi iſtaʒ de
mõſtrata certa ꝓpõne rñdenti nota. ita ẽt a rñdẽte nõ
eſt reſpondẽdũ ad aliquã ꝓpoſitionẽ niſi illud v̇bũ ꝓ
pono determinet ꝓpõnẽ itegrã. vt propono tibi iſtaʒ.
tu curris aut terminũ certã ꝓpoſitionẽ reſpõdẽti deſi-
gnantẽ. vt ꝓpono hãc certa ꝓpoſitione rñdẽti nota de
mõſtrata. quã ſciat ipe demonſtrari. ⁊ iõ cũ dr̃ pono ti
bi alterã illaꝝ dr̃ nõ admittẽdo. quouſqʒ certificeris q̃
illaꝝ ponit̃. ⁊ ſi ponit̃ ꝙ ſis certificatus optẽ q̃ ſit iſta.
q̃ tibi ponit̃ admittat̃ hoc: ⁊ iteꝝ cũ dicitur pono tibi al
terã illaꝝ. dr̃ nõ admittẽdo. Et ſi dicitur quar̃ dr̃ ꝙ nõ
curet. Sed dicat q̃ eſt iſta quã vult ponere: ⁊ ſi põit ipe
rñdens ꝙ ipe dicat admittat̃. ⁊ rñdeatur vt priꝰ cũ ipe
dic̃ pono alterã illaꝝ. ſed cũ hoc dicat ꝙ multũ place-
ret admittere alterã illaꝝ. ſi tibi velit certificare quam
ponere vult. q̃ʒuis cõcedã ꝙ nõ ẽ opus certificare me.
⁊ ita ẽ obligatorie rñdẽdũ. ¶ Cõſimilit̃ ſi dr̃ pono ꝓ-
poſitionẽ poſſibilẽ ⁊ nulli repugnantẽ quã habeo i mẽ
te mea. Et ita cũ dr̃ pono oẽm ꝓpõnem poſſibilẽ. dr̃
nõ admittẽdo. qꝛ nulla ꝓpoſitio ẽ ſequẽs ad id verbũ
pono ad quã debeat reſpõderi. verũtamẽ i certo caſu
lʒ nõ ſeqtur aliq̃ ꝓpoſitio aut certus terminꝰ diſcretus
id verbũ pono. ꝑ aliquas circũſtantias põt reſpõdens
admittere. vt ſi rñdens ſciret ꝙ nulla ẽ ꝓpoſitio niſi.
iſta rex ſedet ſic ſignificans. ⁊ opponẽs diceret. pono ti
bi oẽm ꝓpoſitionẽ poſſibilẽ q̃ ẽ in reꝝ nã. põt rñdens
admittere qꝛ ſic eẽt certus quã ꝓpoſitionẽ admitteret:
⁊ ſicut dr̃ de iſto v̇bo pono. ita de illo verbo propono:
vñ q̃uis oẽ ſequẽs ex bene cõceſſo ſit concedẽduʒ nõ
tñ cũ propono oẽ ſequens eſt concedẽdũ oẽ ſequẽs: qꝛ
forte multa ſequentia ſunt nõ intellecta aut de quibus
nõ eſt animaduerſum a rñdente. Ita ẽt cum ꝓponitur
altera illaꝝ. deꝰ ẽ vel hõ ẽ aſinꝰ. nõ eſt rñdendũ. conce-
dẽdo vel negando alterã illaꝝ. cũ neſciat q̃ ꝓpoſitio ꝓ
ponat̃ cõcedẽda vl̃ negãda. ¶ Sed ad arm̃ ꝑmũ cũ ar
guitur ꝙ vtraqʒ illaꝝ ẽ admittẽda: rex ſedet. nullus rex
ſedet. dr̃ cõcedẽdo: ⁊ qꝛ vtranqʒ illaꝝ diuiſiue teneoꝛ ad
mittere. nõ tñ teneoꝛ admittere ſimul vtrãqʒ illaꝝ mi-
hi poſitaʒ. neqʒ plus ꝓbat argumẽtũ. ſi tñ ponit̃ ꝙ oẽ
poſſibile ſit tibi poſitũ ⁊ a te bñ admiſſum admittat̃: de
inde ꝓponitur rex ſedet: ⁊ cũ iſta ſit dubia ⁊ ipertinẽs.
iõ iſta ẽ dubitãda. Et ita ẽt dubitat̃. iſta ꝓpoſita nullus
rex ſedet ⁊c̃. ¶ Sed ꝫ oẽ poſſibile ẽ tibi poſitũ ⁊ a te be
ne admiſſum ſed vtraqʒ illaꝝ ẽ poſſibilis. igr̃ vtraqʒ il
laꝝ ẽ tibi poſita ⁊ a te bñ admiſſa. ⁊ vtraqʒ illaꝝ ẽ tibi
ꝓpoſita. igitur vtraqʒ illaꝝ ẽ a te cõcedẽda. ⁊ vtrãqʒ il
laꝝ dubitas. igitur male rñdes. ¶ Iõ admiſſo caſu dr̃
cõſequẽter cõcedẽdo oĩa ſi ꝑ ordinẽ ꝓponatur. ⁊ cõce
ditur ꝙ tu male reſpõdes: ſi tamẽ prius ꝓponit̃ ꝙ ma
le reſpõdes q̃ʒ tu illaꝝ vtrãqʒ dubites. negãdũ eſt tãq̃ʒ
falſũ ⁊ ipertinẽs: deinde negat̃ ꝙ vtrãqʒ illaꝝ dubites:
ſi ꝓponit̃ aliꝭ cõceſſis per ordinẽ. ¶ Et ſi arguitur in
priori ordine ꝙ tu nõ male rñdes: quia tu bñ reſpõdes
ad aliquã ꝓpoſitionẽ tibi poſitã. igitur tu non male re
ſpõdes. negat̃ ꝯñã. ¶ Itẽ admiſſo caſu iſto ꝙ oẽ poſſi-
bile ſit tibi poſitũ ⁊ a te bñ admiſſum. ar̃ ꝙ añs ad im-
poſſibile ſimpl̃r ſit a te bñ admiſſuʒ. ꝯñs repugnat di-
ctis. ⁊ ꝓbatur ꝯñã: qꝛ admiſſa iſta ꝓponit̃ tibi vtraqʒ
iſtaꝝ ꝯdictoriaꝝ ẽ ꝓpõ poſ̃is. qđ qa veꝝ ⁊ ipertinẽs eſt
cõcedẽdũ: ⁊ deinde propono tibi. vtraqʒ illaꝝ ẽ tibi po
ſita ⁊ a te bñ admiſſa. iſta ſeqtur ex illis. iõ cõcedenda.
⁊ ꝑ ꝯñs iſta duo iuicẽ ꝯdictoria ſunt a te bñ admiſſa et
ſimul ⁊ ꝑ ꝯñs antecedens ad illã copulatiuã. rex ſedet.
nullus rex ſedet ſimpliciter impoſſibilẽ ẽ a te bñ admiſ
ſuʒ. ¶ Sʒ huic dr̃ admittẽdo ꝙ oẽ poſſibile ſit tibi po
ſitũ ⁊ a te bene admiſſum. i. ꝙ oĩs ꝓpoſitio poſ̃is ſit ti-
bi poſita ⁊ a te bene admiſſa: deinde cum ꝓponitur ꝙ
vtraqʒ illaꝝ duaruʒ ꝯdictoriaꝝ eſt poſſibilis. negatur
tãq̃ʒ repugnãs. qꝛ repugnans eſt ꝙ bñ admittas duo
iuicẽ repugnãtia. quod tñ ſeqtur illo cõceſſo. ¶ Sed ſi
ponitur ꝙ oẽ poſſibile ſit tibi poſituʒ ⁊ a te admiſſum
abſqʒ li bñ ⁊ ꝓponatur ꝙ vtraqʒ illaꝝ ſit poſſibilis cõ
cedit̃. tãq̃ʒ verũ ñ repugnãs ⁊ ꝙ vtraqʒ iſtaꝝ eſt a te
admiſſa: ⁊ ſi iferatur tũc ꝙ vtraqʒ illaꝝ eſt a te conce-
dẽda negat̃ ꝯñã. vñ ſi ponit̃ ꝙ ꝓpõ illa ſimpl̃r ipoſſi-
bilis hõ ẽ aſinꝰ ſit tibi poſita ⁊ a te admiſſa. admittẽdũ
eſt. ⁊ cũ ꝓponit̃ ꝙ iſta hõ ẽ aſinꝰ. ipoſſibilis ſimplicit̃ ẽ
a te cõcedẽda negat̃. qa nõ valet iſta hec ꝓpõ ipoſſibi
lis ſimplicit̃ eſt tibi poſita ⁊ a te admiſſa. igitur hec ẽ a
te cõcedenda. qꝛ ad hoc qđ iſta foret a te ꝯcedẽda. oʒ ꝙ
in iſto caſu foret bñ admiſſa. ꝙ nõ ẽ verũ. qꝛ bonũ ẽ nõ
multiplicare ſed ſoluere. ¶ Sed ꝫ reſpõſionẽ ar̃. ꝓbã
do ꝙ eadẽ ꝓpoſitio ẽ cõcedẽda ⁊ neganda ab eodeʒ in

eodē tpe obligationis.qd tamē repugnat rn̄sioni.q2 si
vnū ꝯdictorioꝝ ē cōcedēdū reliquū ē negandū:iō si ea-
dē ꝓpositio eēt concedēda ⁊ neganda.⁊ ꝯdictoriuꝫ eēt
ꝓpositio. igitur eēt cōcedendū ⁊ negādū :sed arguitur
ꝯn̄a.ponat sor.istā tibi hō currit adequate significantē
hoiem currere.⁊ ponat pla.tibi istā nō hō currit adeq̄
te significantē nō hoiem currere.ꝯdictorio mō p̄me:⁊
sis tu obligatus ad ābas istas p aliqd tp̄s.deinde ꝓpo
nat sor.tibi istam hō currit.ista ē ꝯcedēda q2 posita ⁊c̄.
deinde ꝓponat pla.tibi istā nō hō currit.⁊ pꝫ q ē con
cedēda.p idē.iō seqtur q eadē ꝓpositio sit cōcedēda et
negāda.qd fuit ꝓbādū. ¶ Sꝫ huic forte dr̄ q nō ē in
conueniēs q eadeꝫ ꝓpō sit ab eodē in eodē tpe obliga
tionis cōcedēda ⁊ negāda q2 illud ē respectu diuersoꝝ
obligātiū.¶ Sꝫ ꝯ ponat̄ q sor.teneat locū platonis ⁊
ponat ip̄e vtrūqꝫ.¶ Sꝫ adhuc forte dr̄ q nō ē iconue
niens. q2 est respectu sor.qui locū tꝫ duorū rn̄dentium:
deinde ꝓponat tibi sor.hec ē vera hō currit q2 id est se
quēs.iō cōcedēdū. seqtur eni hō currit ⁊ ista adequate
significat hoieꝫ currere.igitur hec ē v̄a hō currit. an̄s
eni est positū in casu illo.igitur ⁊c̄.quo ꝯcesso pōat sor.
illā nō hō currit que ꝯdicit illi q̄ p idē ē cōcedēda:dein
de ꝓponat sor. q vtraqꝫ illaꝝ ꝯdictoriaꝝ ē vera: ⁊ pꝫ
q illud ē sequēs. qd si cōceditur cedat tp̄s obligatiōis:
⁊ arguitur q ifra tp̄s obligatiōis ꝯcessisti ipossibile sim
pliciter i quocūqꝫ tpe vel in quacūqꝫ obligatiōe fuerit
nō est cura.igitur in tpe male respōdisti.¶ Itē i tpe cō
cessisti repugnās tibi posito ⁊ a te bene admisso.igitur i
tpe male rn̄disti.pꝫ ꝯn̄a.q2 tā icōueniens est cōceder̄ re
pugnās ꝓpositū ab vno q̄ꝫ ab alio. cū sit idē ⁊ eodem
mō repugnans:fiat aūt ista forma extra tp̄s. tu cōcessi
sti ifra aliquod tp̄s duo ꝯdictoria eē vera.igit̄ ifra ali-
quod tp̄s male rn̄disti.pꝫ ꝯn̄a. q2 neqꝫ respectu vnius
neqꝫ respectu diuersoꝝ pōt eē q duo ꝯdictoria sint si-
mul vera i sensu ⁊ ad sensū iā expressuꝫ. iō dr̄ in princi
pio.negādo istā cōclusionē.s.q eadē ꝓpō sit cōcedēda
⁊ negāda ab eodē ifra idē tp̄s. ⁊ admittit̄ ꝓpō illa hō
currit posita p̄mo mihi a sor. ⁊ cū ponit̄ sua ꝯdictoria
a pla.nō admittit̄. q2 repugnat posito ⁊ bn̄ admisso.q2
nūq̄ꝫ repugnātia pn̄t simul bn̄ stare.nec respectu vni᷒
neqꝫ respectu diuersoꝝ: vt argutū est.sic neqꝫ vnq̄ꝫ pn̄t
plures opiniones eē vere.circa eādē mām.nō conuer
tibiles: vn̄ cū sunt plures opiniōes circa eādē materiā
nō cōuertibiles aut vnica eaꝝ est v̄a: aut oēs false.quā
uis vt sepe cōtingit multe videātur a ꝯdictiōe dfendi-
biles.qd accidit ꝓpter defectū speculatiōis.⁊ eius igno
rātiā.⁊ iō ꝯn̄ter rn̄dēdo nūq̄ꝫ dꝫ idē rn̄dēs diuersas opi
niones circa eandē mām sustinere nisi velit ꝯdictoria
cōcedere.pōt tn̄ vnā p᷒ aliā grā disputatiōis admittere
⁊ sustinere. ¶ Sꝫ adhuc forte ar̄.q eadē ꝓpō ē cōce-
denda ⁊ negāda ab eodē i eadē obligatiōe.q2 ponat̄ ti-
bi hec copulatiua.hec. hō currit. ē tibi posita ⁊ a te bn̄
admissa adeq̄te significās hoiem currere:⁊ hec.risibile
currit.adeq̄te significās risibile currere ē tibi deposita ⁊
a te admissa:deide ar̄ q hec ē a te cōcedēda hō currit:
q2 est tibi posita ⁊ a te bn̄ admissa. ⁊ ē tibi ꝓposita. igit̄
ē a te cōcedēda.ponat̄ eni cū toto casu q hec sit tibi ꝓ-
posita:⁊ q hec sit a te negāda. ar̄ q2 hec ꝯn̄a ē bōa hō
currit.igr̄ risibile currit:⁊ ei᷒ ꝯn̄s ē a te negādū.q2 ē de
positū.igr̄ ei᷒ an̄s est a te negādū.⁊ sic ista hō currit ē a
te cōcedenda ⁊ neganda.¶ Sꝫ huic dr̄ ut pri᷒ negādo
q eadē ꝓpō ē cōcedēda ⁊ negāda ad sensuꝫ iā dictū. ⁊
admittitur ille casus.⁊ q ista .hō currit .ē a te ꝯcedēda
q2 posita.⁊ bn̄ admissa.vt ponit casus.¶ Et cū argui
tur q illa sit neganda.hō currit.q2 illa ꝯn̄a ē bona.hō
currit.igit̄ risibile currit.⁊ ꝯn̄s eius est negādū.igitur ⁊
eius an̄s est negandū.negat̄ an̄s.s.q ꝯn̄s sit negandū.
¶ Et cū arguit̄. q illud ē depositū ⁊ admissum .igit̄
negandū.negatur ꝯn̄a. sꝫ illa ꝯn̄a ē bona.hec risibile
currit est tibi deposita ⁊ a te bene admissa. igitur est ne
ganda.sed eius an̄s est repugnās in illo casu.ideo ⁊c̄.
¶ Sed adhuc forte arguitur q eadē ꝓpō sit cōcedēda
⁊ negāda ad sensum iā dictū ab eodē i eodē tpe. q2 ali
qua copulatiua ē negāda:cui᷒ quelibet pars est conce
denda ab eodeꝫ in eodē tēpore.igr̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ argui
tur an̄s.qa ponatur tibi sedenti illa.ois homo currit.
deinde ꝓponatur tibi ista.tu curris.qua negata qa fal
sa ⁊ ipertinēs ꝓponatur illa.tu es hō.⁊ pꝫ q ista est ve
ra nō repugnās bn̄ admisso.igitur ē cōcedēda.pꝫ ꝯn̄a
⁊ ar̄ tūc sic illa copulatiua ē neganda ois hō currit. tu
es hō.q2 ipsa est an̄s ad ꝓpositionē bene negatā.igr̄ ne
ganda.⁊ vtraqꝫ ei᷒ pars est cōcedēda.igr̄ ⁊c̄.¶ Jdō for
te dr̄ in principio negando illā ꝯn̄am aliqua copulati
ua est neganda cui᷒ vtraqꝫ ps ē concedenda.igr̄ eadeꝫ
ꝓpositio est cōcedēda ⁊ neganda. q2 dr̄ q ille due ois
homo currit:⁊ tu es homo nō repugnāt illi.tu nō cur
ris.nisi copulent̄.iō cū copulantur negat̄ copulatiua.
scꝫ ois hō currit ⁊ tu es hō.q2 ē copulatiua repugnās.
¶ Sꝫ ꝯtra q2 tūc posita ⁊ bene admissa ista ois homo
currit. proponat̄ illa hō nō currit.Et arguitur q ista
ē cōcedēda.q2 illa ē v̄a nō repugnās bn̄ admisso. igr̄ ē
cōcedēda.pꝫ ꝯn̄a.⁊ ar̄ an̄s.q2 iste ꝓpōnes n̄ repugnāt
nisi sint copulate.sed iste nō sunt copulate.vt pono.igr̄
neutra alteri repugnat.pꝫ ꝯn̄a ⁊ maior ēt ex rn̄sione.
¶ Sꝫ huic forte dr̄ q iste due bn̄ repugnāt.lꝫ non co-
pulent̄ aut sint copulate.¶ Sꝫ ꝯ.igr̄ p idē iste tres re-
pugnāt ois hō currit.tu es hō.tu nō curris.aut saltim
stat istas tres repugnare sic significādo.lꝫ nō sint copu
late.qd repugnat positioni. ¶ Itē si ꝓpōnes nō repu-
gnant nisi sint copulate bene admissa illa ois hō cur-
rit.proponitur ista tu es nō currens.que q2 vera.nō re
pugnās.cōcedēda ē.q̄ cōcessa arguit̄. tu es nō currēs.
igr̄ hō ē nō currēs.igr̄ hō nō currit. qd est oppo'm posi
ti.¶ Jdō si negat̄ ista tu es nō currēs.ꝓponit̄ illa.tu es
currēs.q̄ negāda ē q2 falsa n̄ sequēs: deīn ꝓponit̄ tu es
hō.⁊ ēt ista ē ꝯcedēda ex rn̄sione.Et tūc seqtur q nō d
quolꝫ t̄mino singulari ꝓ aliquo supponēte simplr̄ sū-
pto p̄dicat̄ alteꝝ ꝯdictorioꝝ icōplexoꝝ.q2 vtraqꝫ istaꝝ.
negat̄ tu es currēs.tu es n̄ currēs ꝯcesso q tu es hō.
¶ Item ponatur tibi sedenti oē sedens est sor.deide ꝓ-
ponatur.tu es sor.q̄ negata qa falsa nō sequens: vt po
no: ꝓponitur ista.tu es sedens.pꝫ q ista est vera nō re
pugnans.⁊ per ꝯn̄s cōcedenda: qua ꝯcessa ar̄ sic.tu es
sedens.igitur aliqd sedens nō est sor.qd est oppositū po
siti.si negatur ꝯn̄a.pōatur oppositū ꝯsequētis cū an̄te.
⁊ stabunt ista simul.tu es sedens ⁊ oē sedens ē sor.⁊ vl-
tra.igitur tu es sor.pꝫ sillogismus in quarta figura. et
antecedēs est concedēdum.q2 ista ē negata.tu es sedēs.

ſigitur aliq̄d ſedens nō eſt ſoꝛ.igr̄ oꝫ ꝯcedere copulatiuā
compoſitam ex antecedente ⁊ oppoſito conſequētis ⁊c̄.
Huic dī admittēdo caſum.⁊ quando pꝛoponitur.tu es
ſedens.negatur tanq̄ꝫ repugnans poſito:⁊ oppoſito bn̄
negati:⁊ lꝫ ſequat̄ ex obligationē tali nō tamē eſt conce
denda.qꝛ ad ſequēs vel repugnans obligationi non eſt
pertinenter reſpondendū imo obligato. ¶ Iteꝫ ponat̄
ꝙ ſoꝛ.non obligato pꝛoponat̄ illa.deus eſt:quā ipe con
cedat.⁊ ꝓponatur platoni eadē quā neget neceſſariaꝫ
male rn̄dendo:⁊ cicero dubitet illā male etiā reſpōden-
do: quo poſito pꝛoponitur illa.tu reſpondes ſic̄ ille illo
ruꝫ q male rn̄det demōſtrando per ly illoꝝ ſoꝛ. ⁊ plato
nem ⁊ ciceronē.⁊ nō rn̄deat aliqs illoꝝ niſi ad iſtā ⁊ nō
p̄dicto:ſi cōcedis illā tu cōcedis falſū:nō ſequens: igitur
tu male rn̄des:poſito ꝙ tu nō reſpōdeas ad aliquā ꝓ-
poſitionem niſi ad iſtaꝫ. quā nūc tibi pꝛopono. Item ſi
tu reſpondes ſicut iſte illoꝝ qui male reſpōdet ⁊ ille illo-
rum q male reſpōdet:reſpōdet negatiue.igr̄ tu reſpōdes
negatiue: voco eni hic vnū ita reſpōdere ſicut alius qn̄
vterqꝫ rn̄det affirmatiue: aut negatiue ⁊c̄.ſi dubitas il-
lam tu rn̄des ſicut iſte iſtoꝝ q male reſpōdet: ⁊ cicero ēt
dubitat illā male rn̄dendo. igr̄ tu rn̄des ſicut ille illoꝝ
q male rn̄det:illa ꝯſequentia eſt bona ⁊c̄. ⁊ antecedens
eſt cōcedendū:igit̄ ⁊ ꝯſequēs: Si negas iſtā ⁊ rn̄des ne-
gatiue ⁊ iſte illoꝝ qui male rn̄det rn̄det negatiue: igitur
tu reſpōdes.ſicut ille illoꝝ q male reſpōdet. ¶ Sed pꝛo
iſto dicitur ꝙ ad ꝓpoſitionem ꝓpoſitaꝫ eſt rn̄dendum
ſꝫm qualitatē illius menſure pꝛo qua pꝛoponitur: niſi
alia fuerit cōuentio inter opponentem ⁊ reſpondentem
huic repugnans:aut niſi repugnet ei quod eſt obligatū
Ex quo ſequitur ꝙ non valet conſequentia iſta.hec ꝓ
poſitio eſt vera ⁊ ipertinens tibi pꝛopoſita.igitur hec eſt
a te cōcedenda: vt ſi tibi tacenti pꝛoponatur illa tu loq̄-
ris: dum tu neges eam tu bene reſpondes: ⁊ illa eſt ve-
ra ⁊ impertinens tunc.ſed non negas illam pꝛo tempo
re ꝓ quo reſpondes. Ita etiam non ſequitur. tu cōcedis
falſum nō obligatus.igitur tu male reſpondes:ſed bene
ſeqtur: tu cōcedis falſum nō obligatus pꝛo tempoꝛe pꝛo
quo ꝓponit̄ igitur male reſpōdes. Et ita itelligātur q̄-
dam ex dictis. Ex quibꝰ patet rn̄ſio ad caſum: admiſſo
enim caſu negatur illa ꝓpoſitio tu reſpondes ſicut ille il
loꝛum qui male reſpondet: tanq̄ꝫ falſa: pꝛo tempoꝛe pꝛo
quo ꝓponebatur non ſequens. Et capitur hic iſte ter-
minus ita reſpōdere pꝛo ſimilitudine reſponſiōis in cō-
ceſſione: negatione: vel dubitatione ⁊c̄. De virtute eni
ſermonis qualiter reſpondet ſoꝛ. talit̄ ⁊ plato reſpōdet
ad iſtā deus eſt: Et qn̄ vlteriꝰ arguitur. tu negas illam.
igitur tu rn̄des negatiue: ⁊ iſte illoꝝ q male rn̄det: rn̄det
negatiue. igitur tu rn̄des ſicut ille illoꝝ qui male reſpon
det: negatur an̄s tanq̄ꝫ repugnās. Et ſi pꝛoponitur tu
reſpōdes ad iſtā ⁊ nō rn̄des affirmatiue neqꝫ dubitati-
ue neqꝫ alia rn̄ſione niſi negatiue. igr̄ ⁊c̄. negat̄ antece-
dens. ¶ Et ſi q̄rit̄ qua rn̄ſione rn̄des non certificetur:
donec fiat ſequens per oꝛdinē ꝓponendi: ¶ Et ex hoc
pꝫ rn̄ſio ad tales ꝓpōnes etiā extra tp̄s cuꝫ ꝓponuntur
tu negas ꝓpōneꝫ quā tibi ꝓpono: illa eni neganda eſt:
⁊ qn̄ tu negas ſi ꝓponitur tu negas iſtā tibi ꝓpoſitaꝫ cō
ceditur: qꝛ facta eſt vera ꝓ tp̄e pꝛolationis. ¶ Sed foꝛ-
te arguitur. ꝓbando ꝙ non pꝛo tp̄e pꝛo quo ꝓponitur

ꝓpō eſt rn̄dendum ad eā ſꝫm ſui qualitatē. qꝛ ex illo ſeq
tur ꝙ ſoꝛ. ⁊ plato rn̄dent ad eādem ꝓpōnem vnus cōce
dendo. alter alio mō rn̄dendo i eodē ſenſu: extra tēpus
obligationis. ⁊ tamen vterqꝫ non male reſpondet ad
iſtā pꝛopōneꝫ. Item ſeqtur ꝙ ſoꝛ. cōcedit a. ꝓpōnem ⁊
pla. cōcedit cōtradictoꝛiū a vtroqꝫ bene reſpondente ⁊
nō obligato. ¶ Itē ſeqtur ꝙ ſoꝛ. cōcedit ⁊ negat eandeꝫ
ꝓpōnem nō male rn̄dendo: qꝛ ponat̄ ꝙ ſoꝛ. eadeꝫ ꝓpō
ꝓponatur a diuerſis. ſed vnus ante alium ꝓponat eaꝫ
ſic ꝙ ſit falſa qn̄ vnus ꝓponit. ⁊ vera qn̄ alter ꝓponit.
¶ Itē poteſt ſoꝛ. ponere a ꝓpōnem platoni: ⁊ per hoꝛā
aut ſaltē per tēpus notabile poteſt plato differre reſpō
ſionem. ⁊ interea foꝛte pꝛopoſitio pꝛopoſita eſt facta im
poſſibilis: ⁊ tunc ſequitur ꝙ ſoꝛ. bene rn̄det conce dendo
ipoſſibile: que oīa p̄dictis vident̄ repugnare. ¶ Itē ꝓ-
ponat̄ hec ſoꝛ. tacenti ⁊ nō obligato. tu negabis vel du-
bitabis ꝓpōnem quam tibi ꝓpono: ſi ſoꝛt. neget eam:
tunc iſta ꝓpoſitio pꝛo tp̄e pꝛolationis fuit vera. igitur
concedēda: ſi cōcedat: tunc iſta fuit falſa. igitur negan-
da: ſi dubitat tunc iſta fuit vera ꝓ tēpoꝛe ꝓlatiōis. igitur
cōcedendā. ¶ Sed ꝓ his dī ꝙ concluſiones ante dicte
nō ſunt ipoſſ̄les cū ad diuerſa tēpoꝛa referantur. ¶ Iteꝫ
hic certa regula poni nō poteſt niſi ſꝫm ꝙ opponens ⁊
reſpondens conueniunt cum pꝛo eadem menſura non
poſſit reſponſurus reſpondere bene reſpondendo pꝛo
qua pꝛoponit opponēs: quia ante reſponderet q̄ꝫ intel-
ligeret illud ad q̄d reſponſurus erat: ſed de hoc poſtea
dicet̄. ¶ Ad vltimū ifra dicendū eſt. ¶ Itē ſi ponat̄ ꝙ
ad nihil ſis obligatꝰ. deide ꝓponit̄ tu es obligatus ſi cō
cedit̄. Cōtra nulla ſpē obligatiōis es obligatus. igit̄ nō
es obligatus. pꝫ ꝯn̄a: ⁊ an̄s: qꝛ ad nihil es obligatꝰ. Itē
hec eſt ipertinens. tu es obligatus: q̄ extra tp̄s eēt negā
da. igr̄ nūc eſt negāda. ¶ Sꝫ huic breuit̄ dī admiſſo ca
ſu cōcedēdo iſtā. tu es obligatꝰ: ⁊ negat̄ iſta ꝯn̄a. ad ni-
hil es obligatus. igr̄ nulla ſpecie obligatōis es obligatꝰ
quia ſtat ꝙ iſta pꝛopoſitio ad quā ſis obligatus non ſit
aliquid ſed aliqua. ¶ Secunda etiam foꝛma nō valet:
quia per obligationē factam eſt iſta vera. tu es obliga-
tus: que extra tēpus erat falſa. ¶ Itē ponatur ꝙ nulla
pꝛopoſitio ſit. deinde pꝛoponitur omne poſitum ⁊ bene
admiſſum pꝛopoſitum eſt cōcedendū: ſi conceditur. igi-
tur aliqua pꝛopoſitio eſt. ſi negatur iſta tu negas regulā
igitur male reſpondes: ſi cōcedit̄ totū inferat̄ ꝙ aliqua
ꝓpoſitio eſt: quia bene ſequitur tu negas regulam. igit̄
aliqua ꝓpoſitio eſt cuꝫ oīs regula ſit ꝓpoſitio. ¶ Ideo
foꝛte dicitur negando antecedēs. ¶ Sed tunc foꝛte que
ritur q̄re negatur antecedens. Cui ſi dicitur: quia repu
gnat arguitur an̄s ſic: quia bn̄ ſeqtur id repugnat. igit̄
illud eſt: ¶ Vel ſi foꝛte dī ꝙ tu negas ipm: quia tibi pla
cet negare ipm. igitur ipm eſt. ¶ Iteꝫ cedat tempus ob
ligationis negata iſta. omne poſitum ⁊ bene admiſſum
eſt concedendum. Et arguitur. infra tempus negaſti
regulam. igitur male. ¶ Ideo dicitur admiſſo poſito
negando ꝙ omne poſitum ⁊ bene admiſſum pꝛopoſi-
tū eſt ꝯcedēdū. ¶ Et cū arguit̄ tu negas regulā: igr̄ ma
le rn̄des negat̄ an̄s. ¶ Et cū q̄rit̄ q̄re negat̄ dī ꝙ nulla
ꝓpoſitio negat̄ neqꝫ regula negat̄: qꝛ repugnans neqꝫ
negat̄: qꝛ placet negare. Et cum arguit̄ vlteriꝰ cedat tē
pus obligatōis. Et arguit̄ ꝙ in tēpoꝛe negaſti regulam

igitur male rn̄disti. dr̄ negādo ꝯn̄az. qꝛ illa regula erat cōtingens repugnās posito. Vn̄ generalr̄ nulla regula hic posita ē concedenda. qn̄ positum bn̄ admissum repugnat ei. ¶ Itē pono tibi sedenti istā. ois hō currit deinde ꝓpono: tu sedes. si negaṫ. Contra. tu negas sequens. igr̄ male rn̄des. qꝛ bn̄ seqṫ pono tibi sedenti istā tu es hō. igitur tu sedes. Item i eodē casu ꝓpōitur hec tu curris nō est sequēs: neqꝫ repugnās: sꝫ iptinēs. qua cōcessa ꝓponitur ista: tu es hō: qua cōcessa. qꝛ vera nō repugnās: ꝓponiṫ. tu curris. si negatur cedat tp̄s. ⁊ arguitur ꝙ i tpe male rn̄disti. qꝛ negasti seqns ex bn̄ admisso ⁊ cōcesso. Si igitur cōceditur ista: tu curris ꝓponitur: hec tu curris nō ē seqns: neqꝫ repugnās: sꝫ impertinens. Si negatur: negaṫ a te cōcessum. igr̄ male. Si conceditur ista ꝯn̄a ē bona. ois hō currit: tu es hō. igiṫ tu curris: ⁊ significat ex compōne suoꝝ ṫminoꝝ. igitur illa: tu curris seqtur ex illis. igitur ē sequēs. Sꝫ ꝓ his dr̄ admisso posito negādo istaꝫ: tu sedes: ⁊ negatur ista ꝯn̄a. ista ē sequēs. igitur ē a te cōcedenda. ois. n. propositio de virtute ṡmonis ē sequēs ex aliquo saltem in casu. lꝫ ip̄a sequens sit ipos̄is. rn̄dens. n. nō obligatur ad cōcedendum aliquod falsum: nisi sequēs ex bn̄ admisso. ⁊ bn̄ cōcesso ⁊c̄. neqꝫ obligatur rn̄dens ad obligationē: sꝫ obligatur ad obligatū per obligationē. Et per hoc est cōcedendū de virtute ṡmonis ꝙ nulla ꝓpositio est ipertinēs. qꝛ ois propositio ē pertinēs saltē sibi ipsi. qꝛ sequēs ad se ipsam. Et iō cū ꝓponitur i illo casu ꝙ hec nō ē sequens tu curris. negāda est. sꝫ conceditur ꝙ ip̄a ē ipertinēs admisso. ⁊ adhuc nō ē sequēs ex aliquo cōcesso. neqꝫ ex aliqbꝰ cōcessis. Et vltra si per ordinem formetur argumētū. cōceditur ista: tu es hō: ⁊ iteꝝ cōceditur ꝙ ista: tu curris nō ē seqns ex aliqbus cōcessis. neqꝫ ex aliquo cōcesso: ⁊ conceditur ꝙ ista cōseqntia ē bona. s. ois hō currit: tu es hō. igiṫ tu curris: ⁊ ꝙ iste due sunt cōcedēde. ois hō currit: tu es hō. ⁊ negatur ꝙ ista sequatur ex illis. s. tu curris: qꝛ dr̄ forte. ꝙ iste nō significant ex cōpōne suoꝝ terminorū. Et breuiter semꝑ respondeatur ṡm ordinem semper stando i vltima repugnāte ipsam negādo. Itē ponaṫ ꝙ ois hō q ē albꝰ currat: ⁊ nullꝰ istoꝝ pōt currere: ⁊ per ly illoꝝ i ista ꝓpōne nullꝰ istoꝝ pōt currere. adeq̄te significāte ꝙ nullꝰ istorū pōt currere demōstrenṫ. oēs hoies q sunt albi. quo admisso ꝓponiṫ nullꝰ istoꝝ pōt currere: ⁊ illud ē cōcedenduꝫ. qꝛ sequēs ex copulatiua q̄ ē casus. deinde ꝓponitur aliqs istoꝝ pōt currere demōstratis oibꝰ hoibꝰ q sūt albi ꝑ ly illoꝝ. Si cōceditur ꝯ: qꝛ concedis repugnās. qꝛ ꝯdictorium cōcessi. Si negatur. cōtra. aliq hoies albi currunt. sint igr̄ sor. ⁊ pla. albi. q currūt. igitur aliqs illorū pōt currere illis albis demōstratis. Item si nullus istoꝝ pōt currere: ⁊ per ly illorum in ista ꝓpōne significāte adeq̄te ꝙ nullꝰ illoꝝ pōt currere sunt demonstrati hoies q sunt albi. igr̄ ista ē vera nullꝰ istoꝝ pōt currere. ꝓ cuiꝰ ꝑtem sunt demōstrati hoies albi. Et tunc ar̄ sic. nullꝰ homo demōstratꝰ ꝑ ly illoꝝ i ista ꝓpōne pōt currere: sꝫ ois hō albꝰ ē demonstratꝰ ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpositione. igr̄ nullꝰ homo albꝰ pōt currere: ⁊ alia ex parte aliqs hō albꝰ pōt currere. qꝛ oēs hoies albi currūt. igiṫ ex casu seqṫ ꝯdictio: ⁊ arguitur an̄s. s. ꝙ nullꝰ hō dmōstratꝰ: ꝑ ly illoꝝ i ista ꝓpōne pōt currere. qꝛ nullꝰ hō ꝓ quo verificatur ista ꝓpositio pōt currere. sꝫ ois hō albus ē hō ꝓ quo verificaṫ ista propō: ex quo per ly illoꝝ demōstrātur oēs hoies. q sunt albi. igitur nullꝰ hō albꝰ demonstratꝰ ꝑ ly illorum pōt currere. Iō forte dr̄ i p̄ncipio negādo casū. ¶ Sꝫ ꝯ. iste casus ē pos̄is. ois hō q est albꝰ currit: ⁊ sor. ⁊ pla. nō pn̄t currere: ⁊ per ly illoꝝ in ista ꝓpōne nullꝰ istoꝝ pōt currere. adeq̄te significāte ꝙ nullus illoꝝ pōt currere. demonstrātur oēs homies q sunt albi. Et ex isto casu seqtur ille primꝰ. igitur primus ē pos̄is: pꝫ ꝯn̄a: ⁊ ar̄. an̄s: qꝛ sor. ⁊ pla. exn̄tibꝰ hodie. oibꝰ hoibꝰ albis ꝓ crastina die illis nō existētibus. ē hodie iste casus pos̄is. ¶ Sed arguitur ꝙ iste seqṫ ex illo. qꝛ bn̄ seqtur: ois hō q est albꝰ currit ⁊ sor. ⁊ pla. n̄ possunt currere. ⁊ per ly illoꝝ demōstrātur oēs hoies qui sunt albi i ista ꝓpōne. nullꝰ istoꝝ pōt currere adeq̄te significāte. igr̄ ois hō q est albꝰ currit. ⁊ nullꝰ illorū pōt currere: ⁊ per ly illoꝝ i ista ꝓpōne nullus istoꝝ pōt currere. demonstrātur oēs hoies q sunt albi. tꝫ ꝯn̄a. qꝛ prima ꝑs cōsequētis seqtur ex p̄ma an̄tis: ⁊ ṡa ex ṡa. ⁊ tertia ex tertia. ¶ Et sic ar̄. ꝙ iste casus est pos̄is. s. ꝙ tm̄ sor. demōstratur: ⁊ tm̄ hoc ē sor. ⁊ hoc nō est sor. qꝛ seqṫ tm̄ sor. demōstratur ⁊ sor. ē sor. ⁊ pla. nō est sor. igr̄ tantū sor. demōstratur: ⁊ hoc est sor. ⁊ hoc nō ē sor. tꝫ ꝯn̄a: ⁊ prima ꝑs ꝯn̄tis seqṫ ex p̄ma an̄tis. ṡa ex ṡa. ⁊ ṫtia ex ṫtia. tm̄ veꝝ ē ꝙ lꝫ iste casus sit pos̄is. tm̄ nō pōt eē verꝰ: sicut q̄uis illa ꝓpositio sit pos̄is: hoc non demonstratur. demonstrato adam: tamē ipsa nō pōt eē vera sic significando. Ideo in principio dr̄ ad argumentum per ordinem vt pꝫ ex predictis.

Q[ue]stio. certificatio. petitio. dubitatio: ⁊ suppō non sunt sp̄ēs distincte a positione. Aduertēdum ē prefca ꝙ obligatur rn̄dens ad rn̄dendum per hoc verbum certifico. seu per hoc cōplexuꝫ sit veꝝ. vel sit dubiū: aut nō sit dubium. vel sit scituꝫ. ⁊ rn̄dere dꝫ obligatus ꝑ istam notā certifico: aut sit veꝝ. sicut obligatus per illud signum pono i hoc ꝙ vbi fiat obligatio per illud signū pono. cedit obligatio fcā per illud signū certifico: si obligatum repugnat obligato qd̄ ē sic vsitatuꝫ ex bn̄placito disputantiuꝫ. ex eo qd̄ sepe vult opponēs obligare ad falsū sustinēdū rn̄dentem vt videat q̄lr̄ sciat se a ꝯdictione dfendere: sicut posito ⁊ bn̄ admisso ꝙ sor. currat nō ē hec cōcedēda. hec ē vera sor. currit: ita obligato rn̄dente ꝑ certificationē sic dicēdo sit verum: ꝙ sor. currat nō ē hec ꝯcedēda: p̄mo loco ꝓposita hec est vera sor. currit. ¶ Solemꝰ ēt certificationē facere ꝑ verba adiectiua coniūctiui vl' preceptiui modi. sicut dicēdo cedat tp̄s obligatōis: concedatur a te ista hō ē asinus. Iō ṡm vitatem iste nō sunt disticte sp̄ēs obligationis. dubitaṫ a te ista rex sedet. peto te ꝯcedere istā hō ē asinus: sꝫ cōtinētur sub certificatione vel positiōe: quapꝑter si obligeṫ rn̄dens sic. dubitetur a te deū eē. eo admisso. cōceditur propositum. s. ꝙ tu dubites deū esse. qꝛ positum. deide si proponitur deꝰ ē. conceditur ⁊ negaṫ ꝙ tu ꝯcedas. Et capitur hic dubitare ꝓ dubie rn̄dere. si. n. dubitare pro dubie rn̄dere esꝫ sp̄ēs distincta obligationis. sic concedere. negare. credere. eēnt sp̄ēs disti

cte obligatõis. vt cũ dr̃. cõcedatur a te sor. eẽ. credas pa
pam eẽ rome. negcẽ deũ eẽ: qđ nõ est verum. Ita ẽt dr̃
ꝙ dicẽdo peto ꝙ cõcedas hoiem eẽ asinũ. nõ plus ẽ di
cere q̃z cõcedas: neq̃z aliter rñdendũ ẽ ab obligato per
hũc modũ peto ꝙ concedas hoiem eẽ asinuz q̃z ab ob
ligato. isto mõ concedas hoiem eẽ asinũ. aut sit vex ꝙ
concedas hoiem eẽ asinũ. Et sicut predci modi obligã
di cõtinenẽ sub certificatione vel positione. ita modus
obligandi per ly suppono: aut presuppono continetur
sub positione. Unde suppositio vel presuppositio ẽ po
sitio de qua hic intendimus. Uñ per istã notã presup-
pono solemus obligare rñdentem ad sustinẽdum sup-
positum. nõ solũ tanq̃z vex. sz frequenẽ tanq̃z necessa-
rium. Et freqñter reputamus nos nõ eẽ obligatos ad
illud suppositum. q: concederemus extra tp̃s tanq̃z ne
cessariũ. ⁊ cedit ẽt in p̃ñtia suppõnis quelibz alia posi-
tio vel certificatio p quã ponitẽ repugnãs supposito: et
hoc mõ supponẽdi sepe vsi sumus superius.

Sed forte cõtra iã dicta arguiẽ peto te cõce-
dere ꝙ null⁹ deus ẽ. deinde ꝓpo
no de⁹ ẽ. si cõcedis tu cõcedis ꝯdictoriũ obligati affir-
matiue sustinẽdi. igr̃ male. ¶ Itẽ ꝓponatẽ null⁹ de⁹ ẽ.
si negatẽ. cedat tp̃s obligatiõis. Et arẽ sic. i tpe tu fecisti
ꝯ petitũ. igitur male fecisti. pz ꝯña ⁊ arguiẽ añs. q: pe-
titũ fuit te cõcedere nullũ deũ eẽ: ⁊ negasti nullũ deũ eẽ.
igitur male respõdisti. Si cõceditur i tẽpore obligatio-
nis nullũ deũ eẽ. arguiẽ sic in tẽpore concessisti ipossibi
le simpliciter p obligatũ possibile. igitur ⁊c. non enĩ de
bet respõdens in disputatione ita ignauis verbis op-
ponẽtis assentire ꝙ cõcedat impossibile simplr̃. Itẽ cõ
cessa ista. null⁹ deus ẽ. ꝓponitur illa hõ ẽ asin⁹. ⁊ patet
ꝙ illa ẽ seqñẽs ex cõcesso. igitur cõcedẽda: ⁊ ita qđlibz
aliud seqũẽs ad illã eẽt cõcedẽdũ: ⁊ q: ois ꝓpositio de
mũdo eẽt seqũẽs ad illã. formata ꝯña. igr̃ ois ꝓpositio
eẽt concedẽda cõcessa illa null⁹ deus ẽ. ⁊ per ꝯñs repu
gnans concessio eẽt concedendum.

Ideo dicitur admisso posito cõcedendo
illã de⁹ ẽ. ⁊ ista nõ est oppo
sitũ obligati q: obligatũ ẽ totũ illud tu concedis illã nul
lũ deũ eẽ. Sz ad fꝫam formã cũ arguitur q: i tẽpoẽ ma
le rñdisti q: tu fecisti ꝯ petitũ. Dicitur negãdo q: nõ fe
ci ꝯ petitũ q: nõ cõcessi repugnãs posito. neq̃z negaui
seqũẽs ex eo. neq̃z aliqđ huiusmodi. ¶ Et sic respõsuz
est ad illđ obligatũ ita rñdẽdũ ẽ si obligeẽ p istũ modũ.
dubiteẽ a te ista deus est. deinde ꝓponiẽ ista de⁹ ẽ. Si
cõcediẽ. Cõtra tu cõcedis qđ habes dubitare. igiẽ ma
le rñdisti. ¶ Itẽ tu fuisti obligat⁹ ad dubitãdũ istã: ⁊ nõ
dubitasti. igr̃ male rñdisti. tz ꝯña: q: si tu fuisti obligat⁹ ad
dubitãdũ istã: tu tenebarꝫ dubitare quã ꝯcessisti. igr̃ ma
le. ¶ Item cedat tempus obligationis. ⁊ arguitur: vt
prius. q: positum fuit ꝙ dubitares istã deus ẽ. ⁊ tu non
dubitasti. igr̃ male rñdisti. Jõ forte dr̃ dubitãdo illã de
us ẽ. sicut argumenta petũt. qua dubitata ꝓponiẽ nul
lus deus ẽ. si negatur. ⁊ suum ꝯdictorium ẽ propositũ.
igitur suum ꝯdictorium ẽ concedendum: ⁊ tu dubitas.
igr̃ male. ¶ Item dubitato vno contradictorioꝝ re-
liquũ imediate propositum i eodem tpe obligationis ẽ
dubitãdum. Jõ forte dubitatur. nullus deus ẽ. Sz con
tra. q: ista homo ẽ asin⁹ non eẽt negãda. q: ista cõseqñ

tia ẽ bona. nullus deus est. igr̃ homo est asinus denoia
ta ⁊c. ⁊ añs ẽ dubitãdum a te. igiẽ cõsequens nõ ẽ a te
negãdum. ¶ Et ita arguiẽ ꝙ nullũ aliud impossibile
simpliciter tibi ꝓpositum ẽ negãdum a te. iferendo ip̃z
ex ista nullus deus ẽ. Sz forte dr̃ ꝙ non valet ꝯña ista.
q: non arguitur de ꝯña formali. ¶ Sz hec rñsio non
valet. q: neq̃z i se ẽ vera: neq̃z tollit argumentum ali-
quãtulum mutatis terminis obligati. dubitetur. n. a te
ista copulatiua tu es: ⁊ tu nõ es. ꝯdictionem formaliter
icludens: ex qua quelibz ꝓpositio est apta formaliẽ seq
sic significãdo. ⁊ tũc patz ꝙ ista conseqñtia ẽ formalis.
tu es: ⁊ tu non es. igr̃ hõ est asinus. ⁊ añs ẽ a te dubitã
dum. igitur ꝯñs non ẽ a te negãdum. Itẽ cedat tp̃s ob
ligationis. ⁊ arẽ ꝙ in tpe dubitasti impoẽ simplr̃ scituz
eẽ tale. igr̃ male rñdisti. Jõ dr̃ i principio admittendo
positum. ¶ Et cũ ꝓponitur. deus ẽ. concediẽ: deinde
cum proponitur: tu concedis deũ eẽ. conceditur. q: ve-
rum non repugnãs. ⁊ si infertur ꝙ tu male rñdes. con
ceditur tã ꝯña q̃z consequẽs: ⁊ negaẽ illa ꝯña si fiat: tu
dubitas deũ eẽ. igr̃ tu non ꝯcedis deũ eẽ. Et cũ arguiẽ
ꝙ infra tempus male rñdisti. q: tu fuisti obligatus ad
dubitãdum istam. deus ẽ. ⁊ tu nõ dubitasti illam. igi-
tur ⁊c. Rñdetur negãdo añs ꝙ tu fuisti obligatus ad
dubitãdum istam. q: tu fuisti obligatus ad cõcedenduz
istam: tu dubitas deũ eẽ. Item si obligatio fiat per ta-
les modos loquendi. currat sor. disputet pla. arguitur
ꝙ aliqua ẽ obligatio que non est obligatio. cedat eniz
omne tẽpus obligationis. per qđ ẽ: aut fuit obligatus:
aliquis: quo admisso arguitur ꝙ tu es obligatus. ⁊ nõ
es obligatus. seqtur. n. ꝙ tu non es obligatus. q: cessit
omne tẽpus obligatiõis per qđ ẽ vel fuit obligatus ali
quis. igitur tu non es obligatus: ⁊ seqtur ꝙ es obliga-
tus. q: seqtur. oẽ tẽpus obligationis cedit. igitur omne
tempus obligationis ẽ cedens: ⁊ vltra seqtur ꝙ oẽ tp̃s
obligationis est. igitur aliqs ẽ obligatus: ⁊ maxime tu
q admisisti. Huic dicitur ꝙ ista obligatio cedit ex con
ueniẽtia facta: aut presupposita iter opponẽtez ⁊ rñdẽ
tem. iõ rñdeatur: ibi fꝫm exigentiam habite significati
onis istius termi cedat iter eos. Item p̃supponatur ꝙ
quelibz ꝯña denoiata a ly: si vel ergo significans ex cõ
positione suorum terminoꝝ: cuius antecedens ẽ ipossi
bile per accidens ẽ bona. Item ꝙ ois consequentia cu
ius consequens est necessariũ sit bona: quo admisso. sit
rei veritas ꝙ nũq̃z rñdisti ad istã celum mouetur. dein
de ponatur ista. tu rñdisti ad istam celuz moueẽ. si con
ceditur: cõceditur ꝯdictorium positi. igitur male. si ne
gatur. Contra. tu negas sequens ex tibi posito. ⁊ a te
bñ admisso. igr̃ male rñdes: pz ꝯña: ⁊ arguiẽ añs. q:
ista ꝯña ẽ bona. tu non rñdisti ad istam celũ mouetur.
igiẽ rñdisti ad istam celũ mouetur. q: tã añs ẽ imposs
bile per accñs: q̃z ꝯñs necessarium. tz ꝯña. vel cedat tẽ
pus obligationis. ⁊ arguitur ꝙ in tpe negasti seqñens
ex tibi posito. ⁊ bñ admisso. igitur male rñdisti. ¶ Sed
huic dr̃ negãdo istam ꝯñam. tu negasti seqũẽs ex tibi
posito ⁊ a te bñ admisso. igr̃ male rñdisti. sz bñ seqtur:
tu negasti in tempore sequens ex tibi posito: ⁊ a te bene
admisso in consequentia formali. igitur male respõdi
sti. ¶ Sz ꝯ hoc arguitur. q: ex isto seqtur ꝙ ois pro-
positio impossibilis per accidens ẽ admittẽda. ⁊ sequi

tur tunc ꝙ concedendum est ꝙ adam pōt eē.⁊ ꝙ adā
non fuit:⁊ ꝙ ad preteritum sit potentia.Sꝫ huic forte
dr̄ negando istam vltimam consequētiam:negandum
tamē ē in tempore ꝙ ista sit impol'e:tu rn̄disti ad istaꝫ
celum mouetur.imo cōcedēdum ē ꝙ illa ē vera. tu rn̄
disti ad istam saltem cōcesso in tempore obligatiōis ꝙ
ista ē sic significās:imo negādum ē ꝙ tu concedas im
possibile.Item ponatur ꝙ si rex sedet:tu scias regeꝫ se
dere.⁊ si nullus rex sedet:tu scias nullū regē sedere:dei
de ꝓponitur ista rex sedet.q̄ dubitata.q: ē impertinens.
quā extra tempus dubitares:nō facta alia mutatiōe ꝓ
ponitur nullus rex sedet:q̄ ēt dubitata ꝓponit̄: tu scis
regē sedere:vel tu scis nullū regem sedere:qua cōcessa
q: seqtur ex casu:ꝓpono tu scis ꝙ rex sedet:qua nega-
ta.q: falsa ē non sequēs ꝓponitur.tu scis ꝙ nullus rex
sedet:q̄ concessa:q: sequens ex cōcesso cū opposito bn̄
negati arguitur:ꝙ tu scis nullum regē sedere.⁊ est tibi
dubiū nullū regem sedere.qđ est impol'e. Jō dr̄ in prin
cipio negando casum.q: ponitur casus ⁊ conditional'
impol'is:⁊ ita negat̄ casus tēporalit̄ posit⁹.si ponat̄ ꝙ
qn̄cūqꝫ rex sedet scias regē sedere.⁊ qn̄cūqꝫ null⁹ rex se
det scias nullū regem sedere.q: a tpali:cui⁹ vtrūqꝫ ver
bum ē affirmatiuū seqtur cathegorica:tā de p̄mo ver
bo q̄ꝫ đ secūdo:⁊ ex illo casu manifeste seq̄t ꝯdictio.Et
ita dr̄ de alijs.Item pono tibi istam:tu es obligat⁹ do-
nec ꝓponitur tibi aliquod negādū:qua posita ⁊ bn̄ ad
missa ꝓponitur.tu es obligat⁹:qua cōcessa ꝓponit̄: tu
es hō:q̄ cōcessa ꝓponit̄ iterū:tu es obligat⁹.Si negat̄.
Cōtra.q: ista ē cōcedēda:q: tu es obligat⁹ donec ꝓpo
nitur tibi aliquod negādum.sꝫ adhuc nō ē ꝓpositū ali
quod negādum.igr̄ adhuc tu es obligat⁹.Itē tu es ob
ligatus:donec ꝓponit̄ tibi aliqđ negāduꝫ.igr̄ tu es ob
ligat⁹.tꝫ ꝯn̄a a tpali ad alterā ei⁹ ptē:deide ꝓponit̄:tu
n̄ es hō.q̄ negata.ꝓponit̄ iterū: tu es obligat⁹:si negat̄
⁊ pri⁹ cōcessisti.igr̄ male.si cōcedit̄. Cōtra.tācito tu nō
es obligat⁹ q̄ꝫcito ꝓponit̄ aliqđ negādū.sꝫ ꝓpōit̄ aliqđ
negādū.igr̄ iā tu nō es obligat⁹:ꝯn̄a ē concedēda ⁊ an
tecedēs ē ꝯcedendū.igr̄ ⁊ ꝯn̄s.qđ ē oppositum cōcessi.
igr̄ ⁊c̄.Idē fiat argumentū:si ponat̄ ꝙ tu scis obliga-
tus q̄ꝫdiu nō ꝓponitur tibi aliquod negādum: aut q̄ꝫ-
diu nō ē ꝓpositum aliquod negādum. Jō ad argumē-
tum rn̄det̄ cōcedendo totum vsqꝫ ad illā tu nō es hō q̄
negat̄.⁊ concedit̄ ꝙ tu es obligat⁹.⁊ cū arguit̄.ita cito
tu nō es obligat⁹ quācito ꝓponit̄ tibi aliquod negādū:
sꝫ iam ꝓponitur tibi aliqđ negādum.igr̄ iā tu nō es ob
ligatus.Huic dr̄ ꝙ hoc ꝯn̄s bn̄ stat cū illo an̄te.s.ꝙ iā
nō es obligat⁹:⁊ tn̄ tu es obligatus.sꝫ de hoc nō ē cu-
ra.iō negat̄ minor.s.ꝙ iam ꝓponit̄ aliquod negāduꝫ:
⁊ hoc admissa illa cathegorica tpali.Sꝫ si ponatur ꝙ
tu sis obligat⁹ q̄ꝫdiu preponet̄ tibi aliquod negāduꝫ.et
nō sis obligatus q̄ꝫdiu nō ꝓponet̄ tibi aliquod negan-
dum.Dr̄ ꝙ casus ē ipol'is:sꝫ si velit opponēs rn̄dentē
obligare nō ponēdo totam illam ꝓpōneꝫ rex sedet:do
nec ꝓponit̄ tibi aliqđ negādū:sꝫ ponat sibi illam.⁊ cer
tificet rn̄dentem ꝙ sit rei veritas ꝙ ipe sit obligatus ad
illam.donec ꝓponet̄ sibi aliqđ negādū.vel non ꝓpo-
net̄ sibi aliquod negādum:vel q̄ꝫdiu siue vsqꝫquo ⁊ce.
videat rn̄dens q̄uo debeat itelligere illū t̄minū donec.
⁊ illud vbū ꝓpono:q: optima regula rn̄dentis ē nō rn̄-
dere ad aliqđ:nisi optime nouerit t̄mioꝝ vires.¶ Itē
ponat̄ hec copulatia:tu es papa:⁊ rex sedet. vel tu cur
ris.deide ꝓponit̄ rex sedet.q̄ dubitata.q: impertinēs est.
ꝓponitur.null⁹ rex sedet q̄ dubitata ꝓpōitur. vtraqꝫ il
laꝝ ē dubitanda a te.q̄ cōcessa:q: vera nō repugnans.
ꝓponit̄.nulla illaꝝ ē cōcedenda.q̄ concessa ꝓponit̄:tu
curris:⁊ pꝫ ꝙ ista ē falsa ⁊ nō sequēs.⁊ iō negāda.dein
de ꝓponit̄.rex sedet.q̄ si dubitet̄.Cōtra tu dubitas se-
quens ex vna pte positi cū opposito bn̄ negati.igr̄ ma-
le rn̄des.Jō si cōceditur illa ꝓponit̄. tu concedis illaꝫ.
q̄ ꝯcessa ꝓponit̄.tu nō male rn̄des.quo iterū cōcesso.ꝓ
ponit̄.illa ē concedenda.⁊ pꝫ ꝙ illa ē sequens:⁊ sic ea-
dem ꝓpositio ē cōcedēda ⁊ nō concedenda. ¶ Item ce
dat tēpus obligationis itpe obligationis cōcessisti ⁊ du
bitasti eādem ꝓpōnem.igitur male rn̄disti. Itē in eo-
deꝫ casu ꝓponitur. hec ē a te cōcedenda papa currit.si
conceditur:cōcedit̄ falsum.nō sequēs.si negatur ꝓponit̄
tu nō es papa vel papa currit.qua concessa.q: vera nō
repugnās.arguitur sic:tu nō es papa vel papa currit.
sꝫ tu es papa.igr̄ papa currit. illa ꝯn̄a ē bōa ⁊c̄.⁊ an̄s
est concedēdum.igr̄ ⁊ ꝯn̄s.⁊ ꝯn̄s est illa ꝓpositio papa
currit.igr̄ illa ꝓpositio papa currit ē a te cōcedēda.Jō
dr̄ i p̄ncipio admisso casu dubitādo illas ꝓpōnes rex se
det.null⁹ rex sedet cū ꝓponūtur.⁊ dr̄ ꝙ vtraqꝫ illaꝝ est
dubitāda:⁊ cum ꝓponitur tu curris negat̄. ⁊ concedit̄
iterū ꝙ rex sedet.⁊ cū ꝓponitur.tu cōcedis illā. concedi
tur.⁊ negat̄ ꝙ non male rn̄deam.q: negat̄ ꝙ illa sit cō
cedenda.¶ Et si ar̄ ꝙ illa sit sequēs ex vna pte tibi po
siti cū opposito bn̄ negati.igr̄ illa ē a te concedēda.Dr̄
de virtute s̄monis ꝙ illa ꝯn̄tia non valet:sicut nec ista
valet.hec seq̄t ex pte tibi positi ⁊ admissi.igr̄ hec ē a te
cōcedēda.sicut posita tibi ista.null⁹ homo ē asin⁹. hec
hō ē rudibil'.seq̄t ex pte positi:⁊ tn̄ nō est cōcedēda.Sꝫ
q: illud nō ē ad ꝓpositum.iō negat̄ illud an̄s.s.ꝙ illđ
sequat̄ ex pte tibi positi:⁊ a te bn̄ admissi.cuꝫ opposito
bn̄ negati.¶ Et si ar̄ ꝙ seq̄t ex illis:⁊ illa sunt ps ad-
missi:⁊ oppositum bn̄ negati.igr̄ ⁊c̄.cōncessa p̄ma pte
vltima negat̄.si p illū ordinē ꝓponatur.In hac.n.ar-
te maxime hec regula seruāda ē.ꝙ ad nullā ꝓpōnem
rn̄deatur cōcedēdo aut negando:nisi ipa ꝓponatur.⁊
cū sit ꝯn̄a neget̄ vel cōcedatur.⁊ nō dicatur ad an̄s vel
ad ptes an̄tis vel ad ꝯn̄s:nisi s̄m ordinē ꝓponēdi. Et
ad aliā formā cū arguit̄ ꝙ i tpe eādē ꝓpōnē concessisti
⁊ dubitasti.igitur male rn̄disti.Dr̄ negādo ꝯn̄am.sed
bn̄ seqtur ifra temp⁹ eādem ꝓpōnem concessisti ⁊ dubi
tasti:ita se habēdam ad concedēdū ⁊ dubitādū qn̄ con
cessisti:sicut qn̄ dubitasti.igr̄ male rn̄disti.Et si ar̄ con
tra:oēs rn̄siones sunt retorquēde ad idem istās.Dr̄ ꝙ
illud ē impol'e.non.n.due rn̄siones pn̄t fieri ab eodeꝫ
i eodem istanti.imo nulla rn̄sio.Sꝫ verū ē ꝙ concessa:
⁊ opposita bn̄ negatoꝝ debēt eē talia.ꝙ copulatiua ex
illis composita sit pol'is sicut a p̄ncipio dem̄e.Et cuꝫ
proponit̄ vlteri⁹ in illo casu:hec est ꝯcedēda papa cur-
rit:negatur illa:⁊ conceditur illa disiūctiua ꝓposita:tu
non es papa.vel papa currit.q: est vera n̄ repugnās.
q: vna ei⁹ ps est vera scita eē talis.⁊ ꝯn̄ter cōceditur ꝙ
papa currit tāquā sequēs ex cōcesso:⁊ p̄ma parte posi
ti.q: seqtur:tu non es papa vel papa currit.sꝫ tu es pa
pa.igitur papa currit.ista consequentia ē bona.q: ar

guitur ad disiūctiuā cū destructōe vni⁹ ptis sup alteraꝫ
ptem eius. ⁊ cum vlteri⁹ arguitur ꝙ illa consequentia
ē bona scita eē talis ⁊c̈. illud cōcedit. ⁊ cōceditur ꝙ pri
ma ps aūtis ē concessa. ⁊ cōcedēda ⁊ negatur ꝙ fa sit
concedēda tāꝗ̄ repugnās. Et ē hic aduertēdū. ꝙ sic
in illo casu cōcedit illa falsa. papa currit. q₂ sequēs fm
illū modū ꝓponēdi. ita ēt quocūqꝫ casu cōtingēte falso.
⁊ bene admisso. fm istā spēꝫ fieri posset ꝙ quecūqꝫ ꝓ
positio falsa cōtingens cōcedat. bñ respōdēdo a respon
dente. disiungēdo illā cū opposito illi⁹ falsi admissi. vt
posita ⁊ admissa ista falsa. tu curris. faciā cōcedere con
sequēter ꝙ tu es papa proponēdo tibi istā tu nō curris
vel tu es papa que q₂ vera nō tibi repugnās cōceden
da ē. qua cōcessa arguit sic. tu nō curris vel tu es papa
sed tu curris. igit tu es papa. ⁊ sic de alijs.

Quamuis ois impositio sit
positio. tñ aliqua
exempla specialiter ponem⁹ de ipo
sitione. ⁊ accipiam⁹ primo ꝙ iposi
tio d̄ qua hic intēdim⁹ est obligatio
qua instituitur termin⁹ vel oro ad si
gnificādū qd̄ vel q̄ vel qūo prius nō
significabat: que ipositio marie con
uenit terminis vocalib⁹. aut scriptis. mentalib⁹ ēt con
uenire pōt. q tunc fiunt equiuoci cū iponūtur. q₂ absol
ui nō possunt ab eo qd̄ naturaliter significāt. ⁊ i hoc re
fert inter vocalia aut scripta ex vna parte ⁊ mentalia
ex altera. q₂ vocalia ⁊ scripta absolui possunt simplicit
ab iponēte ab eoꝝ significatione priori. mētalia vō nō.
❡ Itē accipiēdū quod quotienscūqꝫ iponit ad signifi
candū termin⁹ q ante nō significabat aliqd. ꝓpter cui⁹
impositionem fit ꝓpositio vera que nō ante erat ꝓpo
sitio. cōcedenda ē simplr illa ꝓpō: non q₂ sequens: sed
q₂ vera. ⁊ in hoc oēs disputātes conuenire oꝫ. aliter. n.
nulla eēt ꝓpositio vocal concedēda vel scripta. q₂ si est
concedēda: nō est cōcedēda nisi q₂ ipositor imposuit ter
minos ad significādum. p quoꝝ impōnem facte sūt ꝓ
positiones vere. nec aliqs eēt sillogism⁹: aut consequē
tia vocalis vel scripta cōcedēda: nisi fuisset casus de im
positione factus. Sꝫ ꝯ illud forte arguitur: q ex illo seq
tur ꝙ ois homo ē obligatus. ⁊ cuilibꝫ hoi ē fcā impo
sitio: aut presuppositū p quam concedit ꝓpōnes voca
les: aut scriptas. ❡ Itē arguitur ꝙ null⁹ termin⁹ vn
ꝗ̄ fuit imposit⁹ ad significādum a pmo impositore: q₂
nullus fuit termin⁹ primus ab eo impositus. nec eē po
tuit. igr ⁊c̈. pꝫ ꝯña. ⁊ arguitur aūs. q₂ si aliqs fuit pri
mus termin⁹ ponamus ꝙ fuerit: iste terminus homo
tunc sit sor. gra argumenti q fuit prim⁹ impositor: ⁊ im
posuit illū terminū ad significādum non solum sibi. sꝫ
alteri: tunc oportuit ꝙ per propositionem vocalē: vel
scriptaꝫ exprimeret ꝙ iste tminus sic eēt significatiu⁹.
⁊ si sic aliq̄ fuit propositio vocalis anteꝗ̄ ille terminus
sic significarꝫ. Sꝫ p his formis iā supradcm̄ ē. De vo
cibus aūt vel scriptis q̄ añ non significabāt. ⁊ nup ipo
nūtur ad discrete significanduꝫ intelligat. ꝙ si ista vox
sor. iponeretur ad hūc hoiem mere substātialr ⁊ discre
te significādū. q hō. añ fuit p magnum tps. tūc cōcedē
dum ē ꝙ iste hō ē sor. posito ꝙ illa vox nec aliū signifi
cet. nec añ significauerit. ⁊ ꝯcedit ꝙ iste hō fuit sor. etiā
a nꝗ̄ ipse vocaret sor. ⁊ fuissꝫ sor. licꝫ nūꝗ̄ ipe fuissꝫ vo
cat⁹ sor. ⁊ sciebas istū hoieꝫ eē sor. qñ ipe ñ vocabat sor.
nec aliqs hō potuit vnꝗ̄ eē sor. nisi iste hō. Et si qrat:
qr cōceditur ꝙ ille ē sor. ⁊ ñ ē buff. vel pla. vel hmōi.
Dr ꝙ iste tmin⁹ sor. mō mihi significat istū homieꝫ: et
ista ē mō mihi ꝓpositio. iste ē sor. ⁊ ñ ista. iste ē buff. pro
pter ipositionē: cōcedo ꝙ iste ē sor. nego tñ ꝙ iste sit sor
tes ꝓpt impōnē. sicut q₂ vocatur sor. ꝯcedo ꝙ iste ē sor.
sꝫ nō cōcedo ꝙ iste ē sor. q₂ vocatur sor. ⁊ q₂ nō vocatur
buff. vel plato. iō nō cōcedo ꝙ sit buff vel plato. posi
to aūt ꝙ p totū istū diē iste tmin⁹ sor. ita istū hoiem si
gnificabit ꝙ nullū aliū: sꝫ cras iponetur ad significan
dum aliū hoiem. ē adhuc cōcedendū ꝙ ille scd̄us non
pōt eē sor. nec potit eē sor. neqꝫ vnꝗ̄ erit sor. ita ꝙ ille
pus ē sor. q₂ adhuc cōuertūtur ⁊ cōuertētur p totā istaꝫ
diē. iste ꝓpōnes. ille pus potit eē sor. ⁊ ille secūd⁹ pote
rit eē iste hō: cras tñ fcā illa pa ipōne cōcedam illam
iste ē sor. illū tñ nunꝗ̄ ꝯcedā eē sor. ⁊ ille tmin⁹ sor. cras
nō significabit istū eē sor. demōstrato illo po. sꝫ tñ cōce
dā cras illā non male rñdendo. ista significat ꝙ iste est
sor. q₂ tūc ille tmin⁹ alr significabit ꝗ̄ nūc significet: po
sito aūt ꝙ aliqs ali⁹ fuerit vocat⁹ sor. aut ꝙ nūc de pñti
vocetur sor. cōcedendū ē ꝙ vterqꝫ illoꝝ ē sor. ⁊ vterqꝫ
istoꝝ fuit sor. illis duob⁹ demōstratis. ⁊ vltra ꝙ ille tmi
nus sor. nō est tmin⁹ discret⁹ sꝫ cōis. q₂ supponit cōfuse
tm̄ i ista vtqꝫ illoꝝ ē sor. si. n. staret discrete seqretur ꝙ
sor. eēt vtqꝫ istoꝝ cū alijs veris. ❡ Et si ꝯ ar. ꝙ ille ter
min⁹ sor. ē equoc⁹ i illa ꝓpōne vterqꝫ illoꝝ ē sor. igr illa
nō ē ꝓpō: Huic dr ꝙ hic nō petitur illa difficultas. iō
trāseat ponatur. n. gra argumēti ꝙ vniuoce significet il
los duos ⁊ stat ꝙ itēdim⁹. ❡ Cū vō iponūtur tmi qui
ex grāmatica solēt auctētice significare ad significāduꝫ
alr ꝗ̄ pri⁹. rñdē solēt qdā i tpe obligatōis sicut ex ad ꝓ
pōnem cui⁹ termi variarūt significationē: vt illā. hō est
asin⁹. significantē adequate deū eē in tpe ꝓpositam ne
gāt. q₂ extra tps ēt negarēt vt dñt. Sꝫ isti tñ diuidūtur.
q₂ eoꝝ qdam negāt illam in tempore: ⁊ cōcedūt ꝙ illa
ē concedēda: q₂ nec̈ia. Alij aūt negāt illā. ⁊ dñt ꝙ est
negāda: ⁊ refert iterū int eos extra tps: q₂ cū arguit pri
us ꝙ negasti necessariū. igitur male rñdisti. primi ne
gāt aūs: ⁊ dñt ꝙ illa non erat nec̈ia. licꝫ ipsi fuerūt ob
ligati ad cōcedēdū ꝙ illa eēt nec̈ia. Eoꝝ aūt reliq ne
gant ꝯñam īfra tps obligationis: tu negasti nec̈iuꝫ sim
pliciter. igr male rñdisti. Sꝫ ꝯ primā illoꝝ rñsionē ar
guitur. q₂ negata ista i tempore. homo ē asin⁹. ccdat tē
pus obligationis. ❡ Et arguitur sic. tu negasti illaꝫ q̄
in tpe obligationis erat nec̈ia simpliciter. igitur male
respondisti. pꝫ consequētia: ⁊ arguitur antecedēs. ꝙ il
la erat nec̈ia. q₂ in tpe significauit principaliter deum
eē: igitur in tēpore fuit nec̈ia. pꝫ ꝯña. ⁊ arguitur ante
cedēs. q₂ illa fuit iposita ad significādū deū eē pncipa
liter. igitur ei⁹ ipositio fuit facta p quaꝫ significauit pn
cipaliter deū eē. Item impositio illi⁹ fuit facta per quā
significauit principaliter deum esse. igitur illa varia
uit significationem: cum ante significauerit hominem
eē asinum. ⁊ vltra variatio significationis facta fuit. ⁊
non nisi ad significandum deum eē principaliter. igi
tur illa principaliter significauit deū eē. primū aūs ar
guitur. q₂ tu fuisti obligat⁹ per ipositioneꝫ illius. igitur

impositio illius fuit facta. ¶ Item in illa respõsione da
ta ponatur q̄ respondebis ad illam homo est asinus.
Deinde arguitur q̄ qualitercunqꝫ respondebis ad illã
homo est asinus tu male rñdebis: qꝛ vel cõcedes illam:
vel tu negabis vel dubitabis: sed siue sic siue sic tu male
rñdebis ad illã. igitur q̄litercũqꝫ tu rñdebis ad illam tu
male rñdebis ad illã: ⁊ sic aliqua eẽt ꝓpositio ad quã nõ
posses bene rñdere ĩfra tẽpus que tamẽ est scita a te esse
necessaria. ¶ Itẽ per idẽ data illa responsione posita ⁊
admissa illa tu es obligatus cedẽte tẽpore obligationis:
negãdũ eẽt q̄ tu fuisti obligat⁹: ɔñs est falsũ manifeste:
qꝛ ego posui tibi illã ⁊ tu bene admisisti eãꝫ. igiẗ tu fuisti
obligat⁹: ɔña pꝫ: qꝛ illa tu fuisti obligat⁹ seq̄batur ex illa
admissione. sicut q̄ illa significauit seq̄baẗ ex illa ĩpõne
vbi aũt nõ seq̄tur obligatũ ex obligatõe vel admissione:
nõ sic ẽ: iõ non seq̄tur ego posui q̄ sor. curreret. igr̄ sor-
tes currebat. ¶ Itẽ per idẽ data illa rñsione seq̄tur q̄ il
le termin⁹ hõ nõ significaret hoiem: qꝛ licꝫ ꝑmus ĩposi
tor posuerit nõ tñ seq̄ẗ q̄ significauit: vel si ꝑꝑ ei⁹ ĩpõnẽ
factã de illo t̃mino hõ cõcedẽdũ ẽ q̄ iste est hõ. Cõsiliẗ
ĩponas tu aut ego. ⁊ nõ erit cã q̄re ex ĩpositione illa: ille
t̃min⁹ hõ significauit hoiem q̃n ex ĩpositione mea vel
tua posset significare asinũ: alr̄ termini vocales vel scri
pti nõ eẽnt ad placitũ significatiui: sꝫ nõ ẽ plus ĩ istis ser
monibus morãdũ. ¶ Cõtra scdãꝫ rñsionẽ arguiẗ sic. qꝛ
ex illa sequiẗ q̄ añs ad ɔ̄dictoria ẽ cõcedẽdũ nõ male rñ
dendo. ¶ Itẽ q̄ repugnãs bñ cõcesso est cõcedẽdũ: Itẽ
q̄ nõ oẽ posse scitũ eẽ posse ⁊ ĩtellectũ nõ repugnãs cum
petiẗ ꝑ signa positõis admitti est admittendũ. Itẽ q̄ in
ɔña bona ⁊ formali denoiata ⁊c̃. significãte ⁊c̃. ɔñs est
negandũ ⁊ añs nõ est cõcedẽdũ: ⁊ per ɔñs nõ oẽ seq̄ẽs
ex bñ ɔcesso ꝓpositũ in tp̄e est cõcedendũ. Iste cõclusio
nes in hac arte nõ sunt sustinẽde: qꝛ tota ĩtentio est ɔñtẽ
rñsionẽ ĩstruere respõdentẽ. ¶ Sed q̄ iste sequanẗ ex il
la rñsione ar̄. qꝛ ponaẗ q̄ hec hõ est asinus fiat necãria
adeq̄te significãs deũ eẽ ɔuertibilr̄. cũ illa de⁹ ẽ: cũ ꝓpo
nitur illa ĩfra tẽpus hõ est asin⁹ negãt: q̃ negata ꝓponi-
tur suũ ɔ̄dictoriũ: ꝑponẽdo negationẽ toti. s. nõ hõ ẽ asi
nus: sit enĩ illa sua ɔ̄dictoria nõ hõ est asin⁹: patꝫ q̄ hec
copulatiua est ɔcedẽda s̄m illos de⁹ est ⁊ nõ homo ẽ asi
nus: qꝛ extra tẽpus cõcedereẗ: ⁊ tamẽ ipsa est añs ad illa
duo cõtradictoria de⁹ est ⁊ nullus de⁹ est. ¶ Ex isto seq
tur secũda cõclusio: ꝓposita autem ⁊ concessa ista deus
est cõcedenda est adhuc illa. non homo est asinus ex rñ-
sione: q̃ tñ repugnat sibi. igiẗ repugnãs bñ ɔcesso est cõ
cedendum. ¶ Tertia etiaꝫ cõclusio seq̄tur. qꝛ stante illo
casu hec est possibilis homo est asinus: scita esse talis ⁊c̃
⁊ tamen illa non est admittenda: si petatur admitti per
signa positionis: qꝛ si admittiẗ illa homo est asinus cuꝫ
toto casu. pono igitur tibi illam. homo est asinus cuꝫ to
to casu: ⁊ propono eandẽ qua negata: arguitur q̄ illa ẽ
cõcedenda: qꝛ illa ẽ posita ⁊ bene admissa: ⁊ si sic igitur
non eodem modo respondendũ est extra tempus obli-
gationis ⁊ ĩtra: quia extra tempus negaretur: ⁊ tamen
in tempore conceditur vel cedat tempus obligationis:
Et arguitur q̄ infra tempus illa fuit concedẽda: quia
posita ⁊ bene admissa ⁊ extra tempus est neganda igi-
tur respõsio nulla. Alie etiã due cõclusiones sequuntur:
qꝛ illa est cõsequentia simpliciter bona infra tẽpus de⁹ ẽ

igitur homo est asinus denominata a ly si ⁊c̃. ⁊ antece-
dens est cõcedendum ⁊ ɔñs negandum. Itẽ q̄ non eo-
dem modo respondendũ est intra tempus ⁊ extra ad ꝓ-
positionem impositam arguitur sic: qꝛ ponatur q̄ ista.
homo est asinus. sit ad placitum significatiua sicut vna
propositio greca: sic q̄ non significat tibi latine: ⁊ sit ꝓ-
positio: nec tu intelligas grecum. dato illo proponitur
illa. homo est asinus. si cõceditur aut dubitatur pecca-
tur secundum illam responsionem: si negatur cedat tẽ-
pus obligatiõis: ⁊ arguitur q̄ in tempore negasti ꝓpo
sitionem quã non itellexisti. igitur male respõdisti: patet
consequentia. ⁊ arguitur antecedens: quia ista significa
uit solum grece in tempore vt habet concedere illa re-
sponsio ⁊ concedit. ¶ Ideo sequitur tertia respõsio re-
spondens ad propositiones s̄m q̄ ille sibi significãt vel
non significant. vnde sicut facta impositione istius vo-
cis bub. vel huius vocis sor. sit nomen singulare istius
hominis: certo homine demonstrato: cõceditur q̄ iste
homo est bub. aut sor. non quia ista sequatur ex illa im-
positione: sed quia est vera ⁊ impertinẽs. ita etiam posi
to q̄ iste terminus homo significet vnum asinum con
ceditur q̄ asinus est homo: non quia ista asinus est ho
mo sequatur: sed quia est vera. vnde iste ɔsequentie nõ
valent. tu vocaris sor. igitur tu es sor. capiendo illuꝫ ter
minum sor. mere substantialiter: iste deus est ⁊ homo ẽ
asinus conuertuntur: sed deus est. igitur homo est asi-
nus: qꝛ antecedens nunc forte est possibile ⁊ consequens
impossibile. Et addo generaliter ad istam responsionẽ
q̄ si consequentia sit bona ⁊ formalis denominata a ly
si ⁊c̃. ⁊ antecedens est cõcedendũ ɔñs etiã est cõcedendũ
¶ Item q̄ ad propositionem impertinentem cõcessis:
aut negatis: vel eorum oppositis respondendum est s̄ꝫ
sui qualitatẽ. ⁊ ĩtelligaẗ vt dictũ est supra. Quibus acce-
ptis: pono q̄ omne nesciens se esse a. sit a. deinde pro-
pono tu es homo: quo concesso quia verum non repu-
gnans: proponitur tu es a. si negatur. Cõtra. omne ne
sciens se esse a. est a. tu nescis te esse a. igitur tu es a. si ne-
gatur minor. Contra sicut oppositum. scilꝫ tu scis te esse
a. igitur tu es a. ¶ Ideo forte dicitur negando illam cõ
sequentiam: qꝛ minor est negatiua. ⁊ per hoc non est for
ma in darij. ¶ Sed contra: quia sequitur tu nescis te
esse a. igitur tu es nesciens te esse a. tenet consequentia:
quia illud est participium alicuius verbi ⁊ non nisi hu
ius verbi nescio. igitur ⁊c̃. ¶ Item tenet consequentia
ista. sicut hec tu non curris. igitur tu es non currens te-
nendo ly non infinite ita q̄ illud sit vnum verbum in-
finitum non curris. ¶ Iteꝫ tenet consequentia illa. cõ-
sequentia sicut hec ego volo currere. igitur ego sum vo-
lens currere. ⁊ tenet consequentia vltima ex tertio ethi-
chorum. nec illa contradicunt tu scis te esse hominem:
⁊ tu nescis te esse hominem: tenendo ly non infinite. si-
cut iste non contradicunt. tu curris ⁊ tu non curris tenẽ
do ly non infinite: qua vtraqꝫ illarum est ĩ affirmatiua
¶ Item illa responsio non tollit argumentum: quia si
fiat illa forma omne nesciens se esse a. est a. tu es nesci-
ens te esse a. igitur tu es. a. si negatur minor. cõtra. tu es
homo. igitur es nesciens te esse a. ⁊ añs est concessum.
igitur ⁊c̃. In principio igitur dicitur q̄ casus non est
admittendus: quia adhuc non intelligitur q̄d significet

ly a.ſ; tñ gratia diſputationis volo admittere caſũ il-
lum ⁊ volo admiſiſſe: niſi argumẽta petãt talẽ difficul
tatem. deide cũ ꝓponitur: tu es hõ cõcedit: ⁊ ꝯñter con
cedit ꝙ tu es a. ſi tñ ꝑmo ꝓponat. ꝙ tu es a negatur: ⁊
negatur poſtea ꝙ tu ſis homo. ¶ Sʒ forte ꝯ illã rñſi-
onem arguit: qꝛ nunꝙ; cõcedenda ẽ illa i caſu illo. ſ. tu
es a. qꝛ cedat tp̃s: ⁊ arguitur ꝙ ĩfra tp̃s cõceſſiſti ꝓpoſi
tionẽ quã nõ ſciuiſti eẽ verã: ⁊ quã non intellexiſti. igit
male rñdiſti. pʒ ꝯña ⁊ arguitur añs. qꝛ predicatũ huiꝰ
quã ꝯceſſiſti nihil tibi ſignificabat ĩfra tp̃s: qꝛ nec ho-
minẽ nec aſinũ: nec aliqd aliõ apphẽdebas ꝑ illũ t̃mi
nũ. ¶ Sʒ huic forte dr̃ ꝙ iſte terminꝰ. a. ſignificauit ti
bi aliqd. ⁊ tñ nihil tibi ſignificauit ⁊ apprehẽdebas ꝑ
a aliqd: ⁊ nihil ꝑ a apprehẽdebas. Sʒ ꝯ per idẽ ꝑ hoc
ꝑticipiũ grecum on. tu apprehẽdis aliqd. ⁊ nihil ꝑ ip̃ʒ
apprehẽdis. ⁊ ſic qlibʒ alt̃ t̃minꝰ grecꝰ pari rõne ſigni
ficat tibi aliqd ⁊ nihil tibi ſignificat: poſito ꝙ de iſtis
termis aduertas. ꝙ ſi cõcedat cõcedendũ ẽ ẽt ꝙ tu ſis
multũ ſapiẽs ⁊ neſcis te eẽ ſapientẽ. Jõ dr̃ ad argumẽ
tum ꝙ ille caſus nõ fuit admittẽdus. ſicut ꝓbat argu-
mentũ. ⁊ fuit excuſatio fcã in ꝑncipio ꝙ volebã admi-
ſiſſe caſum illũ: niſi argumẽta petãt difficultatẽ de itel
lectõe. a. ¶ Jtẽ ponat ꝙ predicatũ i iſta. ois hõ ẽ aial.
ſupponat det̃minate: cuiuſlibʒ alteriꝰ t̃mini manente
ſignificatõe. pret hoc ꝙ ly ois nõ cõfundat ꝑdicatũ cõ
fuſe tñ. ⁊ ſignificet illa ꝓpoſitio ex cõpõne ſuoꝝ t̃mino
rum. deide ꝓponat illa. ois hõ ẽ aial. ꝙ ſi concedit ar-
guit ſic. ois hõ ẽ aial. ⁊ iſta ſunt oia aialia: demonſtra-
tis oibꝰ aialibꝰ. igr̃ ois hõ ẽ illud aial. vel ois hõ ẽ illõ
aial: ⁊ ſic de alijs. ꝯñs ẽ falſum. ⁊ illa ꝯña ẽ bona. qꝛ ly
aial ſupponit determinate. ſub quo licʒ deſcendere ad
oia ſua ſuppoſita cũ debito medio diſiũctiue. igr̃ añs ẽ
falſũ: ⁊ nõ ꝓ ſ̃a pte. igitur ꝓ prima pte. ¶ Uel breuiꝰ
arguitur. cõceſſo primo. illã i tpe obligatõis cedat tem
pus obligatõis. Et arguit. i tpe cõceſſiſti illam falſaʒ
non ſequẽtem. igitur male rñdiſti. Jõ ſi ꝑmo negatur
iſta. ois hõ ẽ aial. arguitur ſic. iſte hõ ẽ aial. ⁊ iſte hõ eſt
aial: ⁊ ſic de ſingulis: ⁊ iſti ſunt oẽs homines. igitur ois
hõ ẽ aial. illa ꝯña. pʒ a ſingularibꝰ ad ſuam vniuerſa-
lem cũ debito medio: ⁊ añs ẽ veꝝ. igit ⁊ ꝯñs. Jtem ho
mo ẽ aial: ⁊ nihil ẽ homo non aial. igit ois hõ ẽ aial:
ꝯña pʒ a copulatiua exponente ad ſuã expoſitaʒ. ⁊ añs
eſt veꝝ. igitur ⁊ conſeqns. ⁊ non ẽ repugnãs qd̃ negas.
ergo male rñdes. Jõ dr̃ in ꝑncipio qñ ponitur illa. ois
homo ẽ aial. negando illam: ⁊ negat iſta conſequẽtia.
iſte hõ eſt aial. ⁊ iſte homo ẽ aial: ⁊ ſic de ſingulis: ⁊ iſti
ſunt oẽs hoies: igit ois homo eſt aial. nec illa regula a
ſingularibꝰ ad ſuã vlẽm valet conſeqntia ẽ vlis: ⁊ vnꝰ
de caſibꝰ in qbꝰ fallit ẽ qñ predicatũ ſupponit cõmuni
ter non cõfuſe. Et ſi q̃ratur q̃ vlis ſeqtur ex illis ſingu
laribꝰ cum illo debito medio. Dr̃ ꝙ illa queſtio ẽ mul
tuʒ ipertinens. dr̃ tñ ꝙ multe ſunt vlẽs q̃ ſequuntur ex
illis ſingularibꝰ cũ illo medio. qꝛ ex illis ſingularibꝰ ſe-
quitur ꝙ ois homo ẽ ens. ⁊ ꝙ ois hõ ẽ ſubſtantia. ⁊ ꝙ
ois homo ſit ipſemet. Et ſicut dcm̃ ẽ de iſta. ois hõ eſt
aial. i caſu illo. ita dicendũ ẽ de iſta aliqs homo ẽ aial.
⁊ quilibʒ homo ẽ ille. poſito ꝙ ly ille ſupponat det̃mi
nate: vnde ſ̃a eius ps copulatiue eſt falſa. ⁊ tñ queli-
bet ſingularis illiꝰ vlis eſt vera. qꝛ quelibʒ ſingularis il-
lius diuiſim capta ẽ vera cũ ꝑma pte. ⁊ ſeqtur hñ. que-
libet ſingularis illiꝰ diuiſim capta eſt vera. igitur queli
bet ſingularis iſtiꝰ ẽ vera. Jtem ſi quelibʒ ſingularis il
liꝰ diuiſim capta ẽ vera. habeat igitur illa vniuerſalis
quilibet hõ eſt ille. ſuppoſita tria ⁊ tres ſingulares pu
ta. a. b. c. tunc. a. eſt vera cum prima pte diuiſim ⁊. b. ẽ
vera cũ ꝑma pte diuiſim. ⁊ ẽt. c. eſt vera cum ꝑma pte
diuiſim. ſʒ q̃ttuor vera diuiſiʒ capta. vel quecũqꝫ non
componũt copulatiuam falſam ſignificãtem ex cõpo-
ſitione illoꝝ. qꝛ verum nũꝙ; repugnat vero. igr̃ illa co-
pulatiua fcã ex illis ſingularibꝰ cũ prima pte erit vera.
pono. n. ꝙ ita ſignificent ille ſingulares dũ ſunt coniũ
cte cum illa ꝑticulari ſicut ſignificabãt cum illa. alr̃. n.
iam non eẽnt vel añ non fuiſſent ſingulares illiꝰ. Et ſi
cut dcm̃ ẽ de illa copulatiua aliqs hõ ẽ: ⁊ qlibʒ hõ ẽ il-
le. ita dicẽdum ẽ de illa. aliqd eſt: ⁊ nihil ẽ illud: dato ꝙ
ly illud ſupponat det̃minate: ⁊ tunc ſeqtur ꝙ illa ẽ fal
ſa ꝓ ſ̃a pte. neqꝫ ſecũda ps ſeqtur ex ſingularibꝰ. quaꝝ
quelibʒ ẽ vera cum prima pte. Sʒ ad ſ̃aʒ formã dr̃ ne
gãdo illã ꝯñam. hõ eſt aial. ⁊ nihil eſt homo non aial.
igr̃ ois homo ẽ aial. ⁊ negat ꝙ illa ſit copulatiua expo
nens illã. Et ſi queratur que ſit copulatiua exponens
illam. Dr̃ ꝙ illa põt poni per hũc modum. hõ ẽ aial:
⁊ nihil ẽ aial qn illud ſit ois homo. igr̃ ois homo ẽ ani
mal. ¶ Et ſi iteꝝ arguit ꝙ iſta vocalis ſit vera. ois ho
mo eſt animal. qꝛ mẽtalis cui illa ſubordinat eſt vera.
igr̃ iſta ẽ vera. qꝛ iſta mentalis ẽ vera. ois homo ẽ aial:
cui ſubordinatur iſta. Dr̃ ꝙ illa vocalis non ſubordiat
illi: ſʒ iſti aial ois homo ẽ. intelligendo tñ ly aial a par
te predicati. ⁊ ly homo a pte ſubi. ¶ Jtem ponatur ꝙ
predicatuʒ illiꝰ. nullꝰ homo ẽ aial. ſtet det̃minate. cuiuſ
libet alteriꝰ t̃mini ſignificatõe remanẽte. ⁊ illa ꝓpõne
ſignificãte ex compõne ſuoꝝ t̃minoꝝ. deide ꝓponitur
nullꝰ hõ eſt aial. ſi negas. negas veꝝ non repugnãs. igi
tur male rñdes: hec ꝯña pʒ. ⁊ ar̃ añs. qꝛ bene ſeqt. nul
lus homo ẽ illud aial: vel nullꝰ hõ ẽ illud aial. ⁊ illa ſũt
oia aialia. igitur nullꝰ homo ẽ aial. ꝯña pʒ a deſcenſu
t̃mi ad eiꝰ aſcenſũ. Jtẽ illa ſignificat oĩno ſicut illa. aial
nullꝰ hõ ẽ. ſʒ hec eſt vera. igr̃ ⁊ illa. Jõ forte ꝯcedit illa.
nullus hõ ẽ aial. Sʒ ꝯ. aliqs hõ ẽ aial. igr̃ nõ nullꝰ ho
mo ẽ aial. tʒ ꝯña ab vno eqpollenti ad aliud. qꝛ ly ali-
quis: ⁊ nõ nullꝰ equalent. Jtem ꝯ̃ria illiꝰ ẽ vera. ſ. quili
bet hõ ẽ aial. igr̃ illa non ẽ vera. nullꝰ homo ẽ animal:
vel ſeqt ꝙ duo contraria ſunt vera. Jtem ſi nullꝰ hõ ẽ
animal. igit aliqs homo non eſt aial: tʒ ꝯña ab vniuer
ſali ad ꝑticularem ⁊ ex alia pte qlibʒ homo ẽ animal.
igr̃ contradictio. Jtem ſi aliqs homo non ẽ aial. igitur
non qlibʒ homo ẽ aial. tʒ ꝯña ab eqpollenti ad aliud.
Sʒ ꝓ iſto dr̃ admiſſo caſu concedendo illam. nullꝰ ho
mo ẽ aial. ⁊ cũ ar̃ ꝙ aliqs homo eſt animal. igr̃ nõ nul
lus hõ eſt aial. Dr̃ negãdo ꝯñam. ¶ Et cum arguit
ꝙ illa ẽ bona: qꝛ ẽ ab vno eqpollenti ad reliquũ. Dici
tur ꝙ ly aliqs: ⁊ non nullꝰ non eqpollent: niſi vtriuſqꝫ
termi remaneat vis ſua. ſʒ non remanet vtriuſqꝫ t̃mi-
ni vis ſua: qꝛ vis iſtiꝰ t̃mi nullꝰ ẽ diſtribuere t̃minũ cõeʒ
ſupponẽtem rectum ab eodem verbo. ſequente in ea-
dem cathegorica: ſed non ſic eſt in illo caſu. igitur ⁊c.
Et per hoc ẽt dr̃ ꝙ iſte non contradicunt. aliqs hõ eſt
animal: ⁊ nullꝰ homo ẽ animal. dato illo caſu: ſed iſta

nullus homo est animal. non nullus homo ẽ animal.
nec iste sunt cantrarie. nullus homo est animal: quili-
bꝫ homo ẽ animal. sꝫ iste nullus homo est aial. ⁊ qlibꝫ
homo oẽ animal ẽ. ⁊ negatur illa ꝯña. nullus homo
ẽ aial. igr̃ aliqs hõ non ẽ aial. sꝫ seqtur solum ex illa da
ta illi⁹ termi significatõe ꝙ aliqs hõ aliquod aial non
est. Et sicut dcm̃ ẽ de istis. ita dicendũ ẽ de istis relati
uis. Si ponatur ꝙ i ꝑa pte illius. aliquod aial ẽ ⁊ nul-
lus hõ ẽ id: ly id supponat cõiter non distributiue. ꝙ il
le non ꝯdicũt aliqs hõ ẽ id. ⁊ nullus hõ ẽ id. cũ vtraqꝫ
sit vera. dato ꝙ i vtraqꝫ supponat determinate: qꝛ illa si
gnificatõe data ille conuertunt̃ aliqd est: ⁊ nullus hõ ẽ
illud ⁊ aliqd ẽ. ⁊ id nullus hõ est. Unde credendum est
ꝙ nõ põt bñ ꝯdictorium vnius ꝓpõnis cathegorice si-
gnari. nisi t̃mius i vno eoꝝ cõiter ⁊ disiũctiue vel disiũ
ctim supponẽs i alio copulatiue supponat: neqꝫ valet
ꝯña illa retenta illa significatõe ⁊ relatione illius t̃mi-
ni id. aliqs hõ est illud seu id. igitur nõ nullus homo ẽ
id. Sꝫ de hoc amplius dcm̃ ẽ. Item ponat̃ ꝙ subm i
ista. aliqs homo ẽ qlibꝫ hõ. supponat confuse tm̃. ma
nente cuiuslibꝫ alt̃ius t̃mi significatõe ⁊ significãte il-
la ꝓpõne ex compositione suoꝝ terminoꝝ ⁊c̃. Deinde
ꝓponitur illa. aliqs hõ est quilibꝫ hõ. ꝗ si negatur ar-
guitur sic. qlibꝫ homo aliqs hõ est. igr̃ aliqs hõ quili-
bet hõ est. ꝯña pꝫ. qꝛ ille conuertũtur: cũ oẽs termi ea-
rum conuertãtur: ⁊ ꝓ eisdẽ ⁊ eodem mõ supponãt. Jõ
forte dr̃ concedendo illã. ¶ Sꝫ ꝯ. nõ aliqs hõ ẽ quili-
bet hõ. qꝛ nec ille hõ est qlibꝫ hõ: nec ille: ⁊ sic de singu
lis. ⁊ isti sunt oẽs hoies. igitur nõ aliqs hõ ẽ qlibꝫ ho-
mo. qđ ẽ oppositum concessis: ꝯña pꝫ. Item si aliquis
hõ ẽ qlibꝫ hõ. igitur aliquod aial ẽ qlibꝫ hõ. ꝯña patꝫ
ꝯdictorium ꝯñtis repugnat añti. Jsta. n. repugnãt. ali
quis hõ ẽ qlibꝫ hõ: ⁊ nullum aial ẽ qlibꝫ homo. Item
si aliquis hõ ẽ qlibꝫ homo. ⁊ isti sunt oẽs homies. igit̃
ille vel ille: ⁊ sic de alijs ẽ qlibꝫ hõ. ꝯña pꝫ. qꝛ ille termi
nus homo supponit̃ ꝯfuse tm̃ in illa. aliqs homo ẽ qli
bet hõ ꝑ positum: ⁊ seqt̃ iste vel ille hõ: ⁊ sic de alijs est
qlibꝫ hõ. igit̃ istud vel illud aial. ⁊ sic de alijs ẽ qlibꝫ ho
mo. quo dato seqtur. ꝙ aliquod aial ẽ qlibꝫ hõ tanꝗ̃
ab inferiori ad suũ superi⁹. ꝯñs falsum vt p̃us. Jõ dr̃ i
p̃ncipio admittendo casum. ⁊ nego illã ꝓpõnem aliqs
hõ ẽ qlibꝫ hõ: ⁊ negatur ista ꝯña quilibꝫ hõ aliqs ho-
mo ẽ. igr̃ aliquis hõ est qlibꝫ hõ. Uñ lꝫ i ista aliqs ho-
mo ẽ qlibet hõ. ly hõ supponat cõfuse tm̃. tñ qꝛ ex ipa
seqt̃ falsum: vt ꝙ hõ ẽ ois hõ. iõ ẽ negãda. ita ẽt hec est
negãda semꝑ hõ ois hõ ẽ. qꝛ ex illa seqtur ꝙ aliquãdo
hõ. ois hõ ẽ. ⁊ hec ẽ cõcedenda sꝑ ois hõ hõ est. q̃zuis
t̃mi ꝓ eisdẽ ⁊ eodem mõ supponãt: ⁊ termi vni⁹ corrñ-
dentis cũ termis alteri⁹ cõuertant̃. Et per hoc pꝫ. a. ⁊
b. ꝓpões eẽ simil' q̃ztitatis ⁊ qualitatis. ⁊ suba⁊ pre-
dicata ⁊ copulas cõuerti: ⁊ ꝓ eisdem ⁊ eodem mõ sup
ponere* significata eẽ conuertibilia illaꝝ ꝓpositionũ
significãtiũ: ex cõpositione illoꝝ terminoꝝ adequate: ⁊
vnã eẽ necessariã ⁊ aliã ipoſſem. Ultra. n. illa oĩa req-
ritur oio simil' ordo terminoꝝ. Ad aliã ẽt formã dr̃ ne-
gãdo. sicut non seqtur ꝓmitto tibi istum vel istũ dena-
rium. igr̃ istum vel istũ denarium tibi ꝓmitto. Jtẽ po
natur ꝙ iste cõuertãtur. de⁹ ẽ. nullus deus est. vna illa
rum significante p̃marie. sicut solet significare prima
rie. puta ꝙ de⁹ est vel ꝙ null⁹ deus est. deinde ꝓponitur
de⁹ ẽ. qua concessa. qꝛ vera non repugnãs ꝓponitur
nullus deus est. Si cõceditur contra. illa est imperti-
nens ꝗ extra tp̃s negaret̃. igitur ⁊ nunc ẽ negãda. patꝫ
consequentia: ⁊ ar̃ añs: qꝛ non seqtur illa conuertunt̃ de⁹
est: ⁊ nullus deus est. sꝫ deus est. igitur nullus deus est:
qꝛ extra tp̃s illa ꝯña nõ erat bona. qꝛ añs fuissꝫ poſſe. et
ꝯñs ipoſſe. ⁊ casus nõ facit ad ꝯñam. igr̃ ⁊ nunc nõ est
bona. ¶ Jõ forte dr̃ ꝙ illa ꝯña nõ ẽ bona. Cõtra ꝯñs
seqt̃ ex ꝑa pte añtis. igr̃ illa ꝯña ẽ bona. pꝫ ꝯña: ⁊ añs
ar̃. qꝛ ille conuertunt̃ de⁹ ẽ: ⁊ null⁹ de⁹ ẽ. Item ex tibi du
bio illa duo non cõuertunt̃. igr̃ illa nõ ẽ a te conceden-
da: null⁹ de⁹ ẽ. pꝫ ꝯñtia ⁊ ar̃. añs. qꝛ ex tibi dubio tu ad-
misisti impoſſe. qꝛ forte demonstrant̃. iste due mẽtales.
de⁹ ẽ: null⁹ de⁹ ẽ que inuicẽ cõuerti non pñt. ¶ Jtẽ vna
illaꝝ ꝓpositionũ ẽ affirmatiua. ⁊ alia negatiua. igr̃ ille
nõ ꝯuertũtur. pꝫ ꝯña ⁊ maior. sꝫ minor arguit̃. qꝛ illa.
null⁹ de⁹ ẽ. est vna ꝓpositio cuius verbũ p̃ncipale nega
tur. igr̃ illa ẽ negatiua. Jõ dr̃ i principio admittẽdo ca-
sum. ⁊ concedit̃ illa. de⁹ ẽ. deide cõcedit̃ illa. null⁹ deus
ẽ. ⁊ si variaret̃ ordo ꝓponẽdi negaret̃ vtraqꝫ. ¶ Et ad
formã cũ ar̃. dr̃ negãdo illã de forma. sꝫ negat̃ ei⁹ añs
illa. n. nõ ẽ ipertinens: sꝫ sequẽs ex concesso: ⁊ conceditur
ꝙ illa ẽ bona ꝯña. ille cõuertunt̃ de⁹ ẽ: ⁊ null⁹ de⁹ ẽ. sed
de⁹ ẽ. igitur nullus deus ẽ. qꝛ iã veꝝ ẽ ꝙ ꝯñs ẽ necessa-
rium. ¶ Et cũ ar̃ ꝙ nõ. qꝛ añ casum illa ꝯña nõ vale-
bat: sꝫ casus nõ facit ꝯñam. igr̃ seqt̃ ꝙ ⁊ nũc illa ꝯñtia
nõ valet. dr̃ ꝙ sic. ⁊ p̃cipue casus de ipositõe q̃lis ẽ iste.
¶ Ad aliã formã dr̃ ꝙ apud illũ q poneret ẽt ꝙ men-
talia vltra id qđ nãliter significãt pñt ad placitũ signi
ficare. ꝙ casus nõ ẽ ipossibilis. sed apud illũ q poneret
ꝙ mẽtales. non pñt ad placitũ significare: vltra id qđ
nãliter significant. dꝫ rñdens certificari que ꝓpositões
demõstrent̃ ꝑ ly iste. ¶ Ad aliã formã dr̃ negãdo con
seq̃ntiã. s. p̃ncipalis copula isti⁹ ꝓpositionis ẽ negata.
igr̃ ista ẽ negatiua. sic ẽt ps isti⁹ ꝓpõnis null⁹ de⁹ est essꝫ
negatiua. sꝫ bñ seqtur ista ẽ ꝓpositio cathegorica ⁊ pri-
cipalis copula huius negat̃ ꝑ signũ qđ ẽ ps isti⁹: ⁊ ista
adeq̃te significat ex cõpositione t̃minoꝝ. igr̃ ista ẽ nega
tiua. qđ ẽ negãdũ i illo casu concesso añte illius ꝯñtie.
¶ Item ponat̃ ꝙ buff. sit dictio bisillaba. si negat̃ ca
sus. ꝯ poſſe ẽ. ꝙ bub sit dictio monosillaba. igr̃ poſſe est
ꝙ bub sit dictio bisillaba. pꝫ ꝯña. qꝛ nõ stat ꝯdictoriũ
ꝯñtis cũ añte. vel cedat tp̃s obligatõis. ⁊ ar̃ ꝙ in tp̃e ne
gasti. qđ nõ itellexisti. igr̃ male rñdisti. qꝛ in tp̃e non fu-
it ista ꝓpõ. bub ẽ dictio bisillaba: cũ id qđ põit̃ ꝓ subo
illius verbi ẽ. nõ sit: nec erat ps orõnis. igr̃ nõ reddebat
suppositũ illi v̓bo ẽ. alr̃. n. non possꝫ dari vox litterata:
ꝗ nõ eẽt ps orõnis. qꝛ si ꝓferat̃ babu adhuc id est pars
orõnis vt seqt̃ ex rñsione. qꝛ statim ista ẽ ꝓpositio babu
ẽ vox bisillaba. Jõ dr̃ i p̃ncipio nõ admittẽdo casũ do-
nec sciat rñdens qd illa vox bub debeat sibi significa-
re. ⁊ ita de alijs. ¶ Jtẽ ponat̃ ꝙ oẽ antecedẽs alicuius
ꝯñtie. ⁊ oppositum ꝯñtis eiusdem sint silia: ⁊ oẽ conse-
quens: ⁊ oppositum añtis eiusdẽ sint similia: ⁊ sint gra
tia argumẽti. iste due ꝯñt: e homo ẽ. igr̃ risibile ẽ. ñ ho
mo ẽ. igr̃ nullũ risibile ẽ: ⁊ significẽt ille ex compositiõe
suoꝝ t̃minoꝝ. deinde ꝓponitur hõ est. quo cõcesso. pro
ponitur nullum risibile ẽ. si conceditur cedat tempus. ⁊

arguitur. tu cõcessisti repugnãs cõcesso in tpe. igit̃ male respõdisti. ¶ Itẽ ꝓponit̃ hec ẽ vera hõ ẽ. qua cõcessa q: vera nõ repugnãs ꝓponit̃. hec ẽ vera. nullũ risibile ẽ: qua cõcessa tũc sic: hec ẽ vera hõ est. ⁊ hec ẽ vera nullũ risibile ẽ: ⁊ iste adeq̃te significãt ꝑm primarias significatiões. igr̃ hõ ẽ ⁊ nullũ risibile ẽ. Et si forte negatur illa ꝓpõ hõ ẽ. ꝓponitur. illa est falsa. q̃ concessa ꝓponit̃ hec est falsa nullũ risibile ẽ. qbus cõcessis ꝓponitur. he sunt vere risibile ẽ: nõ hõ est. q̃ ꝯdicunt ꝑmis. qua cõcessa arguitur sic. iste sunt vere risibile ẽ. nõ hõ est adequate ⁊ ꝑmarie significãtes ⁊c. igit̃ risibile ẽ et ñ hõ ẽ. Jdõ d: i pricipio admisso casu cõcedẽdo illã hõ est cũ ꝓponitur. ⁊ negat̃ illa nullũ risibile est. ⁊ cũ ꝓponit̃ illa ẽ vera hõ est. cõceditur ⁊ ꝯcedit̃ ꝙ illa est falsa nullũ risibile ẽ. ⁊ cũ arguitur illa est vera hõ est. que ẽ añs. igitur ⁊ ꝯñs eius est verũ. s. risibile est. ⁊ vltra arguitur oẽ añs alicuius cõsequẽtie ⁊ oppositũ cõsequentis eiusdẽ sunt similia: sed iste homo est ⁊ nullũ risibile est. sunt añs ⁊ oppositũ ꝯñtis eiusdẽ ꝯñtie. igr̃ ista sunt similia. sed illa ẽ vera hõ ẽ. igitur ⁊ illa nullũ risibile ẽ: ⁊ ex alia parte illa ẽ vera risibile est. igitur duo ꝯdictoria sunt simul vera. Jdõ huic d: negãdo illã ꝯñam. sz oꝫ minorẽ sic sumi. ille due sunt vere hõ est. ⁊ nullũ risibile est. ⁊ il'a adequate significant ꝙ hõ ẽ ⁊ nullũ risibile ẽ. igit̃ homo ẽ ⁊ nullũ risibile est. sed negat̃ ꝙ ista sit ꝑmaria significatio tanq̃ repugnãs. si tñ i casu illo adderet̃ ꝙ ille ꝯñe eẽnt adequate significãtes ex cõpositione suoꝝ t̃minoꝝ ⁊ ꝙ illa hõ est adequate significaret hoiem eẽ ⁊ illa nullũ risibile est adequate significaret nullum risibile eẽ. negandus est casus.

¶ De depositione.

Ed nunc dicam⁹ ꝙ licita depositio ẽ obligatio q̃ obligatur respondens ad negandum: sibi depositam ꝓpõnem: ⁊ quodlibet añs ad illam. Ex descriptione pꝫ. ꝑmo ꝙ deposita: ⁊ bñ admissa aliqua disiũctiua: ⁊ ꝓposita aliqua eius pte principali ip̃a est neganda. deposita tamẽ copulatiua. ⁊ bene admissa non continue q̃libꝫ eius ps ẽ negãda. De qua ꝑmo depono tibi illam. alique ꝓpositiones nõ sunt vere: ⁊ significet illa adequate ꝙ alique ꝓpositiones non sunt vere. deide ꝓpono illam alique ꝓpõnes non sunt vere. qua negata. q: deposita. ꝓponitur omnes ꝓpositiones non sunt vere diuisiue sumẽdo. q̃ concessa: q: ꝯdictorium depositi. ꝓponitur ẽt q̃libet ꝓpõ est vera: qua concessa: tanq̃ sequente: q: bene seqtur. oẽs ꝓpositiones sunt vere diuisiue. igit̃ quelibꝫ ꝓpositio est vera. ¶ Et arguitur sic vltra. q̃libꝫ ꝓpositio est vera. ⁊ illa est ꝓpositio. alique ꝓpõnes non sunt vere. igitur illa ẽ vera: ⁊ vltra. illa ẽ vera. ⁊ illa adeq̃te significat ꝙ alique ꝓpõnes non sunt vere. igit̃ aliq̃ ꝓpõnes nõ sunt vere: ⁊ ex alia pte. oẽs ꝓpõnes sunt vere. igit̃ contradictio. Jdõ d: i principio nõ admittẽdo casum. repugnat. n. ꝙ oẽs ꝓpõnes sint vere diuisim: ⁊ ꝙ illa. alique ꝓpõnes nõ sunt vere. adeq̃te significet ꝙ alique ꝓpõnes nõ sũt vere. Verũtñ nõ valet ꝯña illa. oẽs ꝓpõnes sunt vere collectiue sumendo. igr̃ quelibꝫ ꝓpõ ẽ vera. q: stat ꝙ oẽs ꝓpõnes sũt ṽe collectiue: ⁊ ꝙ aliq̃ sit ipo͛s: ⁊ ꝙ oẽs sint false collectiue sumẽdo. ⁊ ꝙ aliq̃ sit necc̃ia: vt posito ꝙ iste sint oẽs ꝓpõnes collectiue. deus ẽ. nullus hõ ẽ asinus. sic ꝑmarie significãtes: tũc q: ille amb^o sunt vere. ⁊ ille sũt oẽs ꝓpõnes collectiue. igit̃ oẽs ꝓpõnes collectiue sunt vere: ⁊ tñ aliqua ẽ impossibilis puta ps illius. s. illa hõ ẽ asinus: q̃ est ps illius nullus hõ ẽ asinus. Et si ex illo ar̃. ꝙ illa ꝓpositio. nullus hõ ẽ asinus ẽ ꝓpositio necc̃ia ⁊ impo͛s. concedit̃ de copulato extremo. ¶ Sꝫ forte arguit̃ remouendo illam pticulã. s. ꝙ ista. alique ꝓpõnes nõ sunt vere adeq̃te significet ꝙ aliq̃ ꝓpõnes nõ sunt vere. ⁊ deponat̃ simpliciter ista. aliq̃ ꝓpõnes nõ sunt ṽe. ⁊ sit. a. ꝓpositio vna. quecũqꝫ sit non curo. q̃ significet principalr̃ ꝙ aliq̃ ꝓpositiões nõ sunt vere. Et arguit̃ sic. a. propositio ẽ vera. ⁊. a. ꝓpõ significat adeq̃te ꝙ alique ꝓpõnes nõ sũt vere. igitur aliq̃ ꝓpositiones nõ sunt vere. ⁊ ꝓbatur ꝙ a. ẽ verum. sicut prius arguebatur de illa. alique ꝓpositiones nõ sunt vere: q: quelibꝫ ꝓpositio ẽ vera. Sꝫ huic d: negando istum ꝑm casum: sicut primũ. ¶ Sꝫ forte ꝯ arguitur. deponẽdo illam. alique ꝓpõnes non sũt vere. ⁊ ponendo illam oẽs ꝓpositiones sunt vere diuisiue: q̃ est ꝯdictoria prime adequate significans. sic. s. ꝙ oẽs ꝓpõnes sunt vere. Sꝫ huic d: adhuc nõ admittẽdo istũ casum: q: ẽ impo͛s. ¶ Itẽ depono tibi ꝙ ꝓpositiones tã adinuicem repugnãtes: q̃ꝫ que nõ sunt repugnãtes: nõ sunt similes. ⁊ ꝙ illa propositio aliq̃ ꝓpositio est sibi similis significet adequate ꝙ aliqua propositio est sibi similis. Deide propono oẽs propositiones sunt similes diuisiue. que q: ꝯdictoria depositi concedenda est. Deide ꝓponitur. quelibꝫ propositio cuilibꝫ prositioni ẽ similis. que q: seq̃ns est ⁊ cõcedenda. Deinde proponitur. oẽs propositiões sunt false. si negatur. Contra. omnes propositiones sunt similes. ⁊ aliq̃ propositiones sunt repugnãtes. igitur oẽs propositiones sunt false: ⁊ tꝫ conseq̃ntia illa. q. a verꝫ nõ repugnat vero. Deinde propõitur. alique propositiones nõ sũt false. si negatur. Cõtra. aliqua propositio est vera. igr̃ alique propositiones non sunt false diuisim: pꝫ consequẽtia ⁊ arguitur añs. q: hec propositio est vera. aliq̃ propositio ẽ sibi simil'. q: aliqua propositio ẽ sibi similis: et ista adeq̃te significat ꝙ aliq̃ propõ ẽ sibi simil'. igr̃ ista ẽ vera. Jdõ d: i ꝑncipio ñ admittẽdo casũ. ¶ Pro quo ẽ notãdum ꝙ cũ deponit̃ aliq̃ propositio pro faciliori rñsione hñda. imaginet̃ rñdens ꝙ sibi ponatur ꝯdictorium depositi: nec aduertat ad aliud: nisi ad propõnem quã imaginat̃ eẽ sibi positã. Jdõ imaginadũ ẽ cũ deponit̃ illa ꝙ propõnes: tã inuicẽ repugnãtes q̃ꝫ nõ repugnãtes nõ sunt similes: ⁊ ponit̃ ꝙ hec. aliq̃ propositio est sibi similis adequate significet ꝙ aliqua propositio est sibi similis. ꝙ hec copulatiua ponatur omnes propositiones tam inuicem repugnates: q̃ꝫ non repugnãtes sunt inuicem similes. ⁊ hec propositio. aliq̃ propositio est sibi similis. significet adequate ꝙ aliqua propositio est sibi similis. ⁊ patet ꝙ illa copulatiua est impossibilis. quia ex prima parte sequitur ꝙ omnes propositiones sunt false. quia bene sequitur omnes propositiones sunt similes: ⁊ alique inuicem repugnant. igr̃ oẽs propositiones sunt false. et ex alia parte sequitur ꝙ

aliqua propositio est vera. igitur alique propositioneꝫ non sunt false. ⁊ antecedens illius consequentie sequitᷣ ex casu. ideo ex illo casu sequitur contradictio. iō nō est admittēdus. ¶ Sed forte nō ponendo secūdam particulam deponitur illa solum: tam propositiones inuicē repugnantes. q̄ꝫ non repugnantes non sunt similes. quo admisso proponitur deus est: que si conceditur. arguitur sic. tu cōcedis istaꝫ. ⁊ ista est falsa. nec est sequēs. igitur male ⁊c̄. ¶ Sed forte dicitᷣ cōcedēdo primā partē antecedētis ꝓpositam. Deide ꝓponitur 2ᵃ. q̄ si negatur arguitᷣ sic. illa ē ꝓpositio ⁊ non ē falsa. igitur est vera. igitur alique ꝓpositiones nō sunt false. ⁊ ex alia pte oēs ꝓpositiones sunt false. vt sequitur ex contradictorio depositi. igitur contradictio. ¶ Itē etiā arguitᷣ si forte negatur ꝙ illa nō est sequens. Si forte dicitur ꝙ illa est sequens qꝛ necessaria. ideo dicitur admisso illo 2ᵒ casu cōcedendo illā. deus est. Et cū ꝓponitur. tu cōcedis illā ⁊ illa ē falsa non sequēs. igitᷣ male rn̄des. conceditur ꝯn̄a: neqꝫ dicatur ad an̄s neqꝫ ad aliquaꝫ eius partē nisi ſm ꝙ ꝓponūtur ꝓpōnes per ordinē. qꝛ si p̄mo ꝓponitᷣ p̄ma pars antecedētis cōceditur: ⁊ conceditur etiā 2ᵃ 2ᵒ loco ꝓposita. Deinde si postponatur cōsequēs negetur ipm: quo negato. negetᷣ alia pars antecedentis: ⁊ cōceditur ꝙ illa ē sequens nō tamen qꝛ necessaria: qꝛ hoc repugnat. ⁊ cōcedendum est ꝙ est falsa tanq̄ꝫ sequēs. ¶ Iteꝫ depono ꝙ alique propositiones tres vel quattuor non sint dissimiles. quo admisso proponitur omnes tres aut q̄ttuor ꝓpositiones sunt dissimiles: quo concesso qꝛ oppositū depositi arguitur. sic omnes tres vel quattuor ꝓpositiones diuisim sunt dissimiles. sꝫ. a. b. c. d. sunt quattuor ꝓpositiones grā argumenti. igitᷣ. a. b. c. d. sunt dissimiles ꝓpositiōes. Et appello dissimiles ꝓpositiones quaruꝫ vna ē vera: ⁊ alia non ē vera. Similes vero quarum vtraqꝫ est vera vel vtraqꝫ ē falsa. ꝯn̄s aūt ē impossibile: qꝛ vel oēs ille sūt vere vel oēs ille sunt false. vel due sunt vere ⁊ due false. vel tres false ⁊ vna vera. vel econtra. Sꝫ siue sic siue sic. seqᷓᷣ ꝙ non oēs ꝓpositiones sunt dissimiles in illo casu. imo in nullo casu non plures q̄ꝫ due pn̄t eē ꝓpositiones dissimiles adinuicem: sic ꝙ quelibꝫ cuilibꝫ alteri sit dissimilis. Iō dr̄ in p̄ncipio nō admittendo casum. Admittatᷣ tn̄ casus remota illa pticula tres vl̄ q̄ttuor. Deide ꝓponatᷣ ille inicem ꝯdicunt: rex sedet. nullus rex sedet: deꝰ est. nullꝰ deꝰ est. si conceditᷣ. tunc sequitᷣ ꝙ alique non sunt dissimiles. qꝛ seqᷓtur ꝙ illarum due sunt false. ⁊ due vere. si negatᷣ ꝓponitur alique illarum quattuor contradicunt. si conceditur adhuc seqᷓᷣ ꝙ alique ꝓpōnes non sunt dissimiles. si negatur ꝓponitur ille due contradicunt. deꝰ ē: nullꝰ deꝰ est. Si conceditur arguitᷣ sic. ꝙ tres ꝓpositiones sunt. qꝛ illa deꝰ est: ⁊ nullus deꝰ est. ⁊ iteruꝫ illa deꝰ est. que est ps illiꝰ. nullꝰ deus est. ⁊ per ꝯn̄s alique ꝓpōnes non sunt dissimiles. qꝛ bene seqᷓtur tres ꝓpositiones sunt. igitur alique ꝓpositiones non sunt dissimiles. ¶ Item in illo casu concesso ꝙ ille cōtradicunt. deꝰ est. nullꝰ deꝰ est. ꝓponitur. tu es obligatus ad istaꝫ. alique ꝓpōnes non sunt dissimiles. ¶ Si cōceditur arguitur ꝙ tres ꝓpositiones sunt: ⁊ p consequens alique ꝓpositiones non sunt dissimiles: iō dr̄ admisso casu concedendo ꝙ ille contradicunt. deus est. nullꝰ deꝰ est. ¶ Et cū arguitur ꝙ tres ꝓpositiones sunt. qꝛ illa deꝰ est. ⁊ illa nullꝰ deꝰ est. ⁊ ēt illa deus ē. q̄ ē ps eiꝰ est ꝓpositio: negatur ꝙ ps eiꝰ sit ꝓpositio tanq̄ꝫ repugnans: Et si ꝓponeretur in illo casu. hec est vera iste ꝯdicunt deꝰ est: ⁊ nullus deus est. negatur tanq̄ꝫ repugnās. Et si ꝓponatur: hec ē orō. ille contradicūt deus ē. ⁊ nullꝰ deus est. conceditur. ⁊ negatur ꝙ sit ꝓpositio tanq̄ꝫ repugnās. ¶ Et tunc ad aliud argumentuꝫ cum ꝓponitur. concesso ꝙ ille contradicunt deus est. nullus deus ē: ꝙ tu es obligatus ad illam alique propositiones non sunt dissimiles. negatur tanq̄ꝫ repugnās cōcessis ⁊c̄.

¶ Explicit obligationes.

¶ Incipiunt isolubilia.

In difficultatibꝰ aūt ꝓpōnuꝫ q̄s insolubiles vocāt. dixerunt aliqui ꝙ ois ꝓpositio insolubilis significat se eē veraꝫ: ⁊ se eē falsam. Ois. n. ꝓpositio cathegorica significat se eē veraꝫ. qꝛ ois ꝓpō cathegorica significat idē esse vel non eē. ꝓ quo supponit subm ⁊ predicatum. ⁊ esse idem vel non eē idem ꝓ quo supponit subm: ⁊ predicatum ē ꝓpositionem affirmatiuam: vel negatiuam eē veraꝫ. igitur ois ꝓpositio affirmatiua vel negatiua cathegorica significat se eē veram: vt dicūt. ⁊ qꝛ ois ꝓpositio isolubilis se significat. iō ois ꝓpō isolubilis significat se eē veram: ⁊ se eē falsam. Item addūt ꝙ ꝓpō vera est que qualitercūqꝫ significat ita est. ⁊ falsa ē que non q̄litercūqꝫ significat ita est. Et ꝓpositio īpossibilᷣ ē que nō q̄litercūqꝫ significat: ita pōt eē. Et possibilis ē que q̄litercūqꝫ significat: ita pōt eē. ⁊ similiter de necīa ⁊c̄. ¶ Sꝫ ꝯ istam positionē arguitur. capiēdo vnum qḋ ipsi p̄supponunt. s. ꝙ dādo ꝯdictorium ꝓpōnis isolubilis preponenda ē negatio aduerbialis negatiue tēta: aut preposita auferenda: quo accepto ex ista positione seqᷓtur p̄mo ꝙ ꝓpō non possibilis ꝯdicit contingenti. ¶ Item ꝙ ois ꝓpositio insolubilis implicat contradictionem. ¶ Item ꝙ ista ꝓpositio mere negatiua. n̄ aliqua ꝓpositio ē. implicat ꝯdictioneꝫ. ¶ Itē ꝙ due subcontrarie sunt simul false. ⁊ per ꝯn̄s duo ꝯria vera in termis simplicibus. ¶ Item ⁊ q̄nto ꝙ duo contradictoria sunt simul falsa. ¶ Iste conclusiones sunt īpossibiles. quas tn̄ arguitur ex illa positione seq. qꝛ capiatᷣ ista ꝓpositio. aliqua ꝓpositio est vera. que est ꝯtingēs. vt notum ē. ⁊ qꝛ se verificat. iō sua contradictoria que est ista. non aliqua ꝓpositio ē vera. se falsificat. ⁊ p consequens significat non aliq̄ꝫ ꝓpositionem eē veram: et hāc eē veram ipsamet demonstrata: ⁊ non sic pōt esse. igitur ipa ē ꝓpositio que nō qualitercūqꝫ significat potest ita eē. igitur ipa ē impossibilis. tꝫ consequentia ex datis ab illa positione. ⁊ ista contradicit illi contingenti aliqua ꝓpositio est vera. igitur aliqua ꝓpositio non possibilis cōtradicit contingenti. qḋ fuit ꝓbandū. Ex illo seqᷓtur secunda conclusio. s. ꝙ omnis ꝓpositio insolubilis implicat contradictionem. implicat. n. ꝙ non aliqua ꝓpositio est vera ⁊ ꝙ hec sit vera. vnde datis illis modis loquendi seqᷓtur ꝙ ista cōsequentia sit bona

nõ aliqua ꝓpõ ẽ vera. igr̃ nõ aliqua ꝓpõ est vera ⁊ ista
ẽ vera. illa demõstrata. qꝛ cũ añs sit ipossibile vt proba
tũ ẽ nõ stat oppositũ cõsequẽtis istius ꝯñie cũ añte eius
dẽ: ⁊ qꝛ ex ꝯñte istius ꝯñie seqtur ꝯdictio. iõ ex añte il-
lo qõ est mere negatiũ seqtur illa ꝯdictio: ⁊ ꝑ ꝯñs ex il
la mere negatiua: nõ aliqua ꝓpõ est vera. seqtur illa af
firmatiua. s. nõ aliqua ꝓpõ ẽ vera. ⁊ hec ẽ vͣa ipamet
demõstrata. ¶ Itẽ arguit̃ quarta cõclusio qꝛ capiãtur
iste due subcõtrarie. aliq̃ ꝓpõ pticularis negatiua ẽ vͣa
⁊ aliqua propõ pticularis negatiua nõ ẽ vera. ⁊ nõ sit
alia ꝓpositio particularis ab aliqua istaꝝ vel eiꝰ parte
⁊ tũc pꝫ ꝙ vtraqꝫ illaꝝ est falsa. prima eñi ẽ falsa. qꝛ si-
gnificat ꝙ aliqua ꝓpõ pticularis ẽ vera ⁊ ꝯa similiter
cũ ista negatiua se falsificet. ¶ Quo dato seqtur etiã ꝙ
duo ꝯria sunt simul vera. ⁊ sequit̃ aliud ꝓbãdũ ꝙ duo
ꝯdictoria sunt simul falsa. s. ista ois ꝓpositio particula-
ris negatiua est vera. ⁊ aliqua propositio particularis
negatiua nõ ẽ vera. ¶ Itẽ arguit̃ ista vltima cõclusio
signatis illis duobꝰ cõtradictorijs mẽtalibꝰ. ꝯdictoriũ
.a. propositõis est veꝝ. ⁊ nõ ꝯdictoriũ. a. ꝓpõnis ẽ veꝝ.
⁊ sit. a. ista affirmatiua. ⁊ pꝫ ꝙ. a. ẽ falsũ. qꝛ. a. nõ possꝫ
eẽ verũ. ⁊ ẽt illa est falsa qꝛ se falsificat. s. ista nõ ꝯdicto-
riũ. a. ꝓpositionis est verum. ⁊ sit ista. b. qꝛ si. b. est ve-
rũ ⁊. b. est contradictorium. a. igitur ꝯdictoriũ. a. est ve
rum. ⁊ ex alia parte non contradictorium. a. est verum
igitur ⁊c̃. ¶ Item si non contradictorium. a. est veruꝫ.
igitur nullum contradictorium. a. est verum. tenet con
sequentia ab vno equipollenti ad aliud. et sequitur nul
lum contradictorium. a. est verum. ⁊. b. est contradicto
rium. a. igitur. b. non est verum. ¶ Item si non cõtra-
dictorium. a. est verum nullum verum ẽ ꝯdictoriuꝫ. a.
tꝫ ꝯña a conuersa ad cõuertentem. Et arguit̃ sic ex cõ
sequente. nullum verum ẽ ꝯdictoriuꝫ. a. ⁊. b. est ꝯdicto
rium. a. igit̃. b. non est verum. tꝫ ꝯña in festino. ¶ Iteꝫ
data ista positione seqt̃ ꝙ iste non ꝯdicunt. omnis pro
positio est falsa. ⁊ non ois ꝓpositio ẽ falsa. qꝛ ista. ois ꝓ
positio ẽ falsa. significat oẽm ꝓpositionem eẽ falsam: ⁊
hanc eẽ veram demonstrata illamet. ista aũt. non ois
ꝓpositio ẽ falsa significat non oẽm ꝓpõnem eẽ falsaꝫ:
⁊ hãc eẽ veram ipsamet demonstrata: sed iste copulati
ue ñ ꝯdictorie significãt omnis ꝓpositio e falsa. ⁊ hec
est vera ista vniuersali affirmatiua demõstrata. ⁊ non
ois ꝓpõ est falsa: ⁊ hec ẽ vera pticulari ista negatiua de
monstrata: ⁊ iste due copulatiue significãt oĩo sicut iste
due cathegorice. igr̃ iste due nõ ꝯdictorie significant.
¶ Item ista positione data seqt̃ ꝙ ois ꝓpositio ponit
aliqd: qꝛ ois ꝓpositio ponit se eẽ veram. quod seq patꝫ
aduertenti oĩa verba illiꝰ positionis: ꝯñs tamẽ ẽ falsũ:
qꝛ nec ꝑncipalr̃. nec consecutiue. ois ꝓpositio significat
se ipsam eẽ veram. ¶ Item descriptiones ille sup qui
bus fundat̃ opinio non sunt bone: qꝛ qualit̃cũqꝫ signi-
ficat ista. homo ẽ asinꝰ. est. sicut omne qõ potuit eẽ iaꝫ
fuit. ⁊ omne qõ potuit intelligi est. ⁊ fauendo ẽt eorum
intentioni que non est bona: non qualit̃cũqꝫ significat
ista adaꝫ fuit est. sicut non qualit̃cũqꝫ significat ista an
tichristꝰ erit. est ſꝫ qualit̃cũqꝫ significat. erit. ⁊ ita est di-
cendum de istis negatiuis chimera non est. antichristꝰ
non fuit. tragelaphus seu hircoceruus nõ potest esse. ⁊
sic de alijs. ¶ Item ex ista positione sequitur ꝙ non si

omnis propositio particularis est falsa: aliqua propo
sitio particularis est falsa: vbi tamẽ arguitur ab vni-
uersali ad suam pticularem que oĩa. qꝛ non sunt vera.
iõ reliquenda. Acceperũt aũt alij in ista mã primo ꝙ
ꝓpositio isolubilis est ꝓpositio de qua fit mentio i ali-
quo certo casu. que si in eodem casu precise significet si
cut eiꝰ t̃mini cõiter pretendũt seqt̃ se eẽ veraꝫ ⁊ se eẽ fal
sam. Casus aũt de insolubili est casus i quo fit mentio
de aliqua ꝓpositiõe. que si in eodem casu significet pre
cise sicut termini pretẽdũt seqt̃ se eẽ veram: ⁊ se eẽ falsã.
Quibꝰ datis posuerunt regulas. Et primo ꝙ si ponat̃
casus de insolubili. ⁊ non ponit̃ qualr̃ istud debeat si-
gnificare rñdendum est oĩo: sicut ex̃ tempꝰ fuissꝫ rñsuꝫ:
vt posito ꝙ sor. dicat istam. sor. dicit falsum. ⁊ nullã ali
am non posito alio. ista ẽ dubitãda. s. sor. dicit falsum:
si aũt ponat̃ ꝙ insolubile significet precise sicut t̃mi ꝓ-
tẽdunt casus ẽ reijciẽdꝰ. ⁊ nõ admittendus. ſꝫ si ponit̃
ꝙ insolubile significet sicut t̃mini pretendũt nõ ponen
do precise. concedẽdum est isolubile tanq̃ꝫ sequẽs: ⁊ ne
gãdum ẽ ꝙ sit verum si ꝓponit̃ eẽ verum que tria po
sita sunt de ꝓpõnibꝰ cathegorice significãtibꝰ. Si autẽ
ponat̃ ꝓpositio isolubil' ad significãdum copulatiue. ẽ
vidẽduꝫ si ꝯdictorium secũdum ptis copulatiue stat cũ
casu. ⁊ si sic est casus admittendꝰ. ⁊ si nõ. ẽ reijciendus
casus: vt si ponat̃ ꝙ sor. dicat istam sor. dicit falsũ. ade
quate significãtem sortem dicere falsum ⁊ sortem loq:
qꝛ ista nõ stãt simul sor. dicit falsum: ⁊ sor. non loqt̃. iõ
non ẽ admittendꝰ casus: si aũt ponat̃ ꝙ ista. sor. dic̃ fal-
sum significet precise sortem dicere falsum. ⁊ sor. curre
re admittendꝰ ẽ casus: ⁊ ista ꝓpositio ẽ concedẽda: ⁊ ne
gãdum ẽ ꝙ ipsa sit vera. ¶ Ultimo si ponat̃ insolubi-
le significare disiũctiue dic̃ ista positio ꝙ si oppositũ di
siũcti potest stare cum casu negandꝰ ẽ casus: vt si pona
tur ꝙ hec ꝓpositio falsum ẽ sit quelibꝫ ꝓpositio adeq̃-
te significans ꝙ falsum ẽ: aut ꝙ nullus deꝰ ẽ: casus nõ
ẽ admittendus: sed si ponatur ꝙ ista. falsum est. sit ois
ꝓpositio adequate significans ꝙ falsum ẽ vel ꝙ deus
est admittendꝰ ẽ casus ⁊ negãda ẽ ista. falsum est. cũ ꝓ-
ponitur. ⁊ concedendum ẽ ꝙ sit vera. ¶ Sꝫ ꝯ istas du
as descriptiones arguitur. quia illis datis seqt̃ ꝙ nulla
ꝓpositio est isolubilis sine casu. consequens est falsum.
qꝛ stat nullo casu posito ꝙ ista sor. dicit falsum dicat̃ a
sorte. ⁊ nulla alia que non sit eiꝰ ps: ⁊ ista significet sor
tem dicere falsum. ⁊ non precise platoni. Arguitur eñi
ꝙ ista est insolubilis. qꝛ illa tunc significat: sicut signifi
caret si positum essꝫ ꝙ sor. diceret istam ⁊ nullam aliã
significãtem ꝙ sor. dicit falsuꝫ non precise platoni. nõ
consideret. n. aliqs de ista nisi plato. ⁊ seqt̃ tunc ꝙ nul-
lo casu stante foret ista ꝓpositio isolubil': ⁊ sic stat ꝙ ali
qua sit ꝓpositio isolubilis de qua nulla fit mẽtio i ali-
quo casu. Item ista mẽtalis nullo casu stãte ẽ ꝓpositio
isolubilis. s. omnis ꝓpositio ẽ falsa. pꝫ ꝙ sit ꝓpositio i-
solubilis. qꝛ vel ista significat precise ꝙ omnis ꝓpositio
vniuersalis ẽ falsa. vl' ista significat ꝙ omnis ꝓpositio
est falsa. ⁊ non precise. ⁊ semper est insolubilis. ¶ Sed
forte diꝛ ꝙ illa mentalis nec significat precise ꝙ ois ꝓ-
positio est falsa. nec ꝙ omnis ꝓpositio ẽ falsa non pre-
cisſt. ¶ Sꝫ contra ista est ꝓpõ mentalis. igitur ipa nõ
potest absolui a sua naturali significatiõe primaria. qꝛ

licꝫ poneret͛ ꝙ termini mentales ad placitum signifi
cent. non tamē sic possunt significare ꝙ relinquāt suā
primariam significationem: q꞉ similitudo nālis q̃dra-
ti i mente tua nunq̃ꝫ essꝫ similitudo triāguli: aut circuli
vel econtra. ¶ Contra secūdam regulam isti⁹ positio
nis ēt arguit͛. q꞉ ista data. seqtur primo ꝙ aliqua est ꝓ
positio cathegorica vera. que non pōt habere ꝯdictori
um ipsa sic adequate significāte sicut ipsa significat.
¶ Itē ꝙ nulla ꝓpositio isolubilis significat p̄ncipalit͛
aliquo mō ex primaria sua significatione. ¶ Itē ꝙ a
⁊ b. sūt ꝓpōnes. a vera ⁊. b. falsa. ⁊ per solā distātiā b. d
finit a eē ꝓpō: ⁊ tūc seq͛t ꝙ stat in casu ꝙ tale comple-
xum falsum ē i mente. sor. nō sit ꝓpō que conclusiones
sunt false. ¶ Sꝫ arguit͛ primo sic: q꞉ ponat͛ ꝙ ista sit in
mente sortis. aliq̄ ꝓpositio non est falsa. adeq̄te signifi-
cās ꝙ aliq̄ ꝓpositio nō est falsa. ⁊ tunc ista ē ꝓpō vera:
⁊ huic non pōt assignari ꝯdictorium sic significāti. q꞉
si sic: tūc ꝯdictorium ei⁹ essꝫ ꝓpō ꝯdictorio modo signi
ficās. s. omnis ꝓpositio est falsa significās adequate ꝙ
omnis ꝓpositio est falsa: ⁊ tūc corrumpat͛ prima illa so
la remanēte mētali. s. omnis ꝓpō ē falsa. ⁊ seq͛t ꝙ ista
est insolubilis ⁊ cum ista mentalis nō possit pl⁹: nec mi
nus significare q̃ꝫ pri⁹ ⁊ sit nālis itentio: ⁊ ꝓpositio illa
ē insolubilis. igr̃ aliq̄ ꝓpositio insolubilis significat p̄ci
se sicut ei⁹ t͛mini pretēdūt. ꝙ repugnat regule. ¶ Secū
da cōclusio arguit͛. q꞉ cum hec mētalis. hoc ē falsuꝫ se
ipa demōstrata secūdum positionem nō significet prin
cipalit͛ ꝙ hoc est falsum. q꞉ ipa foret vera vt seq͛t ex po
sitione. nec pōt assignari qualit͛ hec principaliter signi
ficet. q꞉ nec deuꝫ eē: neqꝫ te eē ⁊c̄. Tamē hec primo nō
soluit difficultatem isolubilium sꝫ nouā ⁊ iptinētem i-
solubilium difficultateꝫ ponit. ponit. n. ꝓpositiones si
gnificare ⁊ nescit q̃liter. q꞉ ipsemet obligās nescit qua-
liter ꝓpositiones sibi significēt: Alia cōclusio ēt seqtur
q꞉ ponat͛ ꝙ ista sit i mēte sor. falsum ē. per quā sor. pri-
cipalit͛ apprehēdat qd falsum ē. ⁊ nō sit alia ꝓpō falsa
i rerum nā. nisi ista. hōē asin⁹. de q̃ tu soluꝫ consideres
nesciēte sor. ⁊ tunc ponat͛ ꝙ tu destrues istā falsaꝫ: ⁊ pꝫ
ꝙ ista. falsum ē. i mente sor. nō manet pl⁹ ꝓpositio. q꞉
si maneret ꝓpō. cum sor. per istam nō apprehēdat ali-
ter q̃ꝫ añ apprehendebat. vt pono. seq͛t ꝙ aliqua ꝓpo
sitio isolubilis significaret precise sicut ei⁹ t͛mini preten
dunt. iō seq͛t ꝙ ista nō remanet ꝓpō. vel saltem sequit͛
ꝙ tu exñs rome. ⁊ istā ꝓpōnem destruens. faciens sor.
exñtem i anglia al͛r intelligere per illam. falsum est. q̃ꝫ
añ itelligebat per eādem. Ista ꝓpositio in vno miran-
da videt͛. q꞉ cum iuentas isolubilium difficultates dbe
at soluere illis relictis nouas facit: nec ipsamet scit vtꝝ
insolubilia faciat ipossibilia vel cōtingentia. ¶ Itē ista
regula data seq͛t ꝙ in mente ē ꝓpositio plures. ⁊ ꝙ ter
mini mētales sunt equoci equocantes: qd tñ sepe nega
uit isti⁹ opionis inentor. ¶ Cōtra aūt t͛tiam regulā isti
us opionis s̄m quā ipe r̄ndet ad insolubilia cathegori
ca sic arguit͛: q꞉ pōat͛ ꝙ sor. dicat istaꝫ. falsum dr̄: ⁊ nō
ꝓferat͛ ab aliquo alia ꝓpō: nisi ista aut ei⁹ ps. q̃ signifi
cet falsum dici. non tñ precise sicut illi positioni placꝫ:
⁊ sit. c. ꝯdictoriuꝫ isti⁹ falsum dr̄: que gr̄a argumenti sit
ista non falsum dr̄: deide ꝓponit͛ ista falsum dr̄: ⁊ conce
ditur s̄m istā positionem: ⁊ vltra ꝓponitur ista. hec est
falsa: que ēt conceditur s̄m istam positionē. ¶ Sed cō
tra: q꞉ seq͛t hec ꝓpositio falsum dr̄ principal͛r significat
deum eē: igr̃ ista ꝓpō est necessaria: ꝯña est bona scita
eē tal͛ ⁊c̄. ⁊ añs ē a te dubitādū: igr̃ consequens ei⁹ nō ē
a te negādum: pꝫ ꝯña s̄m istā positionem: ⁊ añs cū to-
to casu ē dubitādum. igr̃ consequens non ē a te negā-
dum. Itē ista ꝓpositio est impossibilis simpliciter. igit͛
ista non ē a te concedenda. ista ꝯña est bona: ⁊ añs ē a
te dubitādum. igit͛ ꝯñs nō est a te negandum: ista oia
sūt vera per hoc. q꞉ est tibi dubiuꝫ an cū toto casu ista.
falsum est. significet pricipal͛r deum eē vel hoieꝫ eē asi
num. ¶ Et si forte arguit͛ cōtra per argumētum istius
positionis ꝙ ista ē cōcedenda falsuꝫ dr̄. q꞉ sequēs: q꞉ be
ne seq͛t. sor. dicit istam falsum dr̄ que significat falsum
dici: ⁊ nulla ꝓpositio dr̄ nisi ista vel ei⁹ ps falsum dr̄. igi
tur falsum dr̄. R̄ndet͛ ꝙ illud argumētum mouēs istā
opionem nihil ē. sicut nō seq͛t hec est vera. homo cur-
rit. que significat sor. currere. igr̃ sor. currit. q꞉ ista posi
tio non curat int͛ has quo ad ꝓpositum suum falsū dr̄
falsum dici significat. ⁊ significat falsum dici. ¶ Itē cō
tra tertiam ⁊ secūdam regulā arguit͛ simul. ponēdo ꝙ
sor. dicat istam ⁊ nullā aliaꝫ. sor. dicit falsum. que non
sit ei⁹ pars. ⁊ significet illa sicut t͛mini pretēdūt ⁊ nō p̄ci
se. deide capiatur hec copulatiua de⁹ est. ⁊ hec copula-
tiua est falsa. que est insolubilis. si ponatur ꝙ ipa signi
ficet: sicut ei⁹ termini pretēdunt. ⁊ non precise: ponatur
igit͛ ꝙ ista significet sor. dicere falsum precise: qd ē pos
sibile. vt notum est. ⁊ seq͛t ꝙ tunc ista ꝓpositio est inso
lubilis. ⁊ est vera ⁊ concedenda ⁊ precise cathegorice si
gnificās. ⁊ ꝙ ista sit ꝓpositio insolubilis pꝫ. q꞉ est ꝓposi
tio de qua fit mentio in aliquo certo casu: que si cuꝫ to
to casu significaret precise: sicut ei⁹ termini pretendunt
seqtur se eē veram ⁊ illā eē falsaꝫ: vel ponatur loco isti
us de⁹ est: ⁊ fiat argumētum. ¶ Cōtra quartā regulaꝫ
arguitur. q꞉ ponatur ꝙ sor. dicat istam. sor. dicit falsū.
adequate significātem ꝙ sor. dicit falsuꝫ. ⁊ tu curris: ⁊
non dicat aliam que non sit ps isti⁹. quo posito ꝓponi
tur ista sor. dicit falsum. q̃ cōcessa s̄m istam positionē
arguit͛ sic: sor. dicit falsum. igr̃ sor. dicit falsum ⁊ tu cur
ris. consequentia pꝫ. q꞉ arguit͛ ab vno conuertibili ad
reliquum: ⁊ añs ē cōcedendum. igr̃ ⁊ ꝯñs: ⁊ tunc vltra
sor. dicit falsum ⁊ tu curris. igit͛ tu curris. tꝫ consequen
tia iterum. ⁊ añs est cōcedendum. igr̃ ⁊ ꝯñs. igr̃ copu-
latum ē cōcedendum: cū oppositum stat cum casu qd
repugnat regule siue positioni. Item ponat͛ ꝙ hec ꝓ-
positio. hec propositio precise cathegorice significans
nō ē vera. significet precise ꝙ hec ꝓpositio est cathego
rice significās: ⁊ ꝙ tu non differs a te: ⁊ sit b. ista ꝓpo-
sitio. tunc b. significat copulatiue. ⁊. b. est vera. igr̃ inso
lubile significās copulatiue est verum: ⁊ cōcedenduꝫ ē
eē verum. igit͛ ⁊c̄. pꝫ consequentia: ⁊ añs est notum. q꞉
b. precise significat ꝙ ista ꝓpositio cathegorice signifi-
cās nō est vera: ⁊ ꝙ tu nō differs a te. igit͛ b. ꝓpositio ē
vera. ⁊ in isto casu arguit͛ ꝙ casus de isolubili ē ad-
mittendus. quādo isolubile imponitur ad significāduꝫ
copulatiue q̃ꝫuis oppositum copulati non possit stare
cum casu: ⁊ arguitur ꝙ insolubile est verum: quorum
vtrūqꝫ oppositum dicit positio. ¶ Item contra vlti-
mam regulam istius positionis arguitur. quia pona-

tur ꝙ hec omnis propositio est falsa precise significet: ꝙ omnis propositio est falsa: vel deus est: quo admisso proponitur ista omnis propositio est falsa: que si negatur vt dicit positio: Contra. quia sequitur deus est. igr̄ omnis propositio est falsa vel deus ē. ꝯseqn̄tia patet quia sequit̄ deus est. igit̄ oīs ꝓpositio ē falsa vel deꝰ est. ⁊ an̄s est cōcedēdum. igr̄ ⁊ ꝯn̄s. ⁊ vltra dꝫ ꝙ oīs ꝓpositio ē falsa ab vno cōuertibiliū ad reliquū: ⁊ an̄s est cōcedēdū. igitur ⁊ ꝯn̄s. ⁊ ꝯn̄s est insolubile disiunctiue significans. igit̄ insolubile disiunctiue significās est cōcedendū. ¶ Itē ponatur ꝙ ista ꝓpositio hec ꝓpositio disiunctiue significās ē falsa. precise significet ꝙ hec ꝓpositio disiunctiue significās est falsa vel deus ē. ⁊ patet ꝙ iste casus ē possibilis ⁊ ista disiūctiua est cōcedenda tāq̄ꝫ sequēs. aut saltē ē cōcedēdū ꝙ illa sit falsa. qꝺ positioni repugnat. ¶ Dixerūt alij in hac materia ꝙ pars ꝓpositionis nō supponit pro tota ꝓpositiōe cuiꝰ ē pars. nec ꝓ cōuertibili. nec pro ꝯdictorio neqꝫ ꝓ conuertibili cū ꝯdictorio istius. Et quia ex isto supposito hec positio ponebat respōsionē ad aliqua insolubilia. Arguit̄ ꝯ. qꝛ sequit̄ ꝙ nō valet hoc argumētū. oīs propositio particularis ē falsa igr̄ aliqua ꝓpō particularis est falsa. qꝛ in casu an̄s est verū ⁊ ꝯn̄s falsum. ponatur eni ꝙ nulla sit ꝓpositio particularis nisi illa q̄ ē cōsequēs. ⁊ pꝫ ꝙ an̄s est verū: quia an̄s nō plus significat sine ponit ſm istam positionē nisi ꝙ oīs ꝓpositio particularis est falsa. que nō ē illa vniuersalis vel secū conuertibilis. vel eius cōtradictoria. vel cōuertibilis cū eiꝰ cōtradictoria: ⁊ hoc ē verū. ꝯn̄s aūt est falsum. qꝛ significat ꝙ aliq̄ ꝓpositio particularis q̄ nō est illud ꝯn̄s particulare est falsa. ¶ Sꝫ huic dꝫ forte ꝙ nō solūꝫ pars nō pōt supponere pro toto cuiꝰ ē pars aut cōuertibili ⁊c̄. sed generaliter nō pōt supponere ꝓ an̄te neqꝫ ꝓ ꝯn̄te ad illud. Et vt vno verbo apprehendam: ps non potest supponere ꝓ toto cuiꝰ ē ps. neqꝫ ꝓ an̄te ad totū cuiꝰ ē ps. ¶ Sꝫ ꝯ istā r̄nsionē ar̄. qꝛ capiat̄ illa ꝓpō tu differs a te significās adeq̄te te differre a te: ⁊ ꝓpōit̄: hec ē falsa tu differs a te pꝫ ꝙ hoc ē verum: quo cōcesso pꝫ ꝙ ista ꝯn̄a ē bona tu differs a te. igr̄ ista ē falsa tu differs a te. Tūc sic ista ꝯn̄a ē bona: ⁊ ꝯn̄s eiꝰ ē verū: cuiꝰ ps supponit ꝓ an̄te. qꝛ subm eiꝰ. igr̄ ps ꝯn̄tis supponit ꝓ an̄te eiꝰ. ¶ Itē in ista ꝓpōne oīs ꝓpō est falsa subm supponit ꝓ oī supposito eiꝰ. qꝛ suppositio ē statio t̄mini i orōne ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ q̄bus trāsit vis termi a quo hꝫ vt suppōat. sꝫ iste t̄minꝰ ꝓpō hꝫ vt supponat ab isto verbo. ē. cuiꝰ vis trāsibit in istū t̄minū idifferent̄ nō plꝰ ꝓ vno supposito p̄nti istiꝰ t̄mini q̄ꝫ ꝓ alio. igr̄ idifferēter ꝓ quolibꝫ eiꝰ supposito supponit. Itē ista ē ꝓpō. ista ꝓpō est falsa se demōstrata. qꝛ ē orō ꝯgrua. vt pꝫ. ex grāmatica perfecta ⁊ idicatiua ⁊c̄. ꝙ si dět statim cōcludit̄ ꝙ ista ē ꝓpō falsa. ⁊ vltra cōcludit̄ ꝙ subm eiꝰ ꝓ aliquo supponit. ¶ Itē hec ꝓpō falsum ē p̄ncipaliter significat falsum eē. igitur ⁊c̄.

Uoniam vocabulorum equiuocatio ꝺcipit intellectū optādum esset sine nomibꝰ posse doceri: sed cū idem fieri non possit pru dentie est cum aliquid ſis dicturꝰ ꝓ posse te liberiꝰ expedias: ⁊ sic te a confusione eorum absoluas. Et ergo cum verum: omne ens significet. ꝓut est terminꝰ p̄me intētionis vel impositionis. ⁊ hoc modo omne ens est verum: ⁊ nullum falsum seu fictum: ⁊ hoc mō oīs propositio est vera ꝓpositio ⁊ non ficta. Iō de hoc in presenti non curamꝰ. Sed dicemꝰ ꝙ duobꝰ modis ꝓpositio pōt dici vera. vno mō quando verificat̄ non ꝓpter supposita suorum terminorum quoꝝ suppositorū ipsa vel alia ꝓpositio est suppositum. s. ꝙ ꝓpositio vera nō reddatur vera ex eo ꝙ ps eiꝰ supponat ꝓ ipsamet. nec ꝓ pertinente ad ipsam. sicut hec deꝰ. Et isto modo ille ꝓpōnes que sunt de termis p̄me itentionis vel ipositionis sunt ꝓprie ⁊ simpl̄r vere vel false. qm̄ ꝓpō ex sua ethimologia ⁊ ſmonis v̄tute significat idem qꝺ ꝓ alio positio. ⁊ hoc mō maior ps est vera vel falsa. Alio modo dꝫ ꝓpositio eē vera quādo verificatur ꝓ se vel ꝓ ptinente. ⁊ isto modo hec ꝓpositio ē vera. hoc ē verum se ipsa demonstrata: non simpl̄r. sꝫ ſm qd. sꝫ est falsa primo modo. qꝛ nō verificatur: nisi ꝓ supposito sue ptis: cuiꝰ ipsa est suppositum: sicut ista homo est asinus: vel ista disiūctiua est falsa demonstrata per subm tota illa disiūctiua. ¶ Sꝫ contra istam positionem forte arguitur. qꝛ ex illa seq̄tur ꝙ ex vero seq̄tur falsum. quia hec cōsequentia ē bona. hoc ē falsum. igitur hoc est falsū. demonstrando vtrobiqꝫ cōsequens. ⁊ eiꝰ an̄s est verū. qꝛ an̄s p̄ncipaliter significat ꝙ hoc est falsum ꝯn̄te demonstrato. ⁊ hoc est falsum. qꝛ se significat. ⁊ ꝙ ꝯn̄s n̄ sit verum ar̄. qꝛ si ꝯn̄s sit verum ⁊ an̄s adequate significat qꝺ hoc ē falsum. demonstrato se ipō. igr̄ hoc ē falsum. ⁊ tn̄ an̄s est verum. igitur ex vero sequitur falsum. ¶ Item ista positione data seq̄tur ꝙ duo contradictoria sunt simul falsa. qꝛ illa ē falsa. hoc est falsum. se ipa demonstrata: ⁊ ista etiā est falsa. hoc non est falsum: vl̄ nō hoc ē falsum. non est cura eadem demonstrata. qa sequitur: hoc non ē falsum. vel non hoc est falsū. igitur nullum falsuꝫ ē hoc: ꝯn̄s est falsum. ꝙ aliquod falsum est hoc. igitur duo inuicē ꝯdictoria sunt simul falsa. ¶ Item seq̄t̄ ēt ꝙ duo contradictoria sunt simul vera. qꝛ ista sunt simul vera: hoc ē verum. non hoc est verum. vtrobiqꝫ demonstrando illaꝫ negatiuam: qꝛ ista negatiua vel est vera vel est falsa: si vera ⁊ suum contradictorium significat adequate ꝙ hoc est verum illa negatiua demonstrata. igitur suum contradictoriū etiam ē verum: si ista est falsa: hoc non est verum: ⁊ suum contradictorium ē. igit̄ suum ꝯdictorium ē verū. s. hoc est verum. ista negatiua demonstrata. igitur ista negatiua ē vera. ⁊ per consequens duo cōtradictoria sunt simul vera. ¶ Item capiātur ista duo ꝯdictoria. hec ꝓpositio ē necessaria. hec ꝓpositio non est necessaria: vl̄ non hec ꝓpositio est necessaria: si placet demōstrando negatiuam istam vtrobiqꝫ. Et arguitur ꝙ propositio necessaria contradicit contingenti: aut contingens impossibili. qꝛ hec ꝓpositio hec non est necessaria: aut nō hec est necessaria: aut est necessaria: aut contigens: nō necessaria. qꝛ illud essꝫ contradictio: nec impossibilis. qꝛ contradictorium suum essꝫ necessarium. ꝙ adequate significat ꝙ hec ē necessaria. ista negatiua ꝺmōstrata. seq̄t̄ igr̄ cum ista sit ꝓpositio ꝙ ista sit contingens

⁊ ſuum contradictoꝛium tamen ẽ impoſſibile. Uel fiat
argumentum de illis. hec ꝓpoſitio ẽ neceſſaria adeq̃-
te ſignificans ꝙ hec ꝓpoſitio eſt neceſſaria: ⁊ hec ꝓpo-
ſitio non eſt neceſſaria adequate ſignificans ꝙ hec ꝓ-
poſitio non eſt neceſſaria: ⁊ ſequitur quod predictuȝ ẽ.
data illa poſitione. ¶ Iteȝ iſta poſitione data ſequitur
ꝙ verum eſt falſum: quia iſta. hoc eſt falſuȝ. ſc ipa de-
monſtrata ẽ vera ſm vnum illoꝝ mẽbroꝝ: ⁊ ẽ falſa ſȝ
aliud. vt pȝ itelligenti poſitionẽ. Itẽ iſta poſitione da-
ta ſeqꝛ ꝙ ex ꝯñte cõtigenti ſeqꝛ ipoſ͛e. qꝛ hec ꝯña ẽ bo
na. ſ. hec ꝯña ẽ bona ſic ſignificãdo. igr̃ hõ ẽ aſinꝰ de-
mõſtrãdo per ſubm añtis ipſãmet ꝯñam: ⁊ iſtiꝰ ꝯñtie
añs ẽ contigens: ⁊ ꝯñs ipoſ͛e. igr̃ ⁊c̃. ꝙ añs ſit contigẽs
ar̃. qꝛ illud añs non ẽ impoſ͛e ſic ſignificãdo: qꝛ ſi illud
añs eſſȝ ipoſ͛e illa ꝯña eſſȝ bona ſic ſignificando ⁊ añs
ſolũ ſic ſignificat. ſ. ꝙ iſta ꝯña ẽ bona. igr̃ añs ẽ veꝝ: ⁊
nõ nec̃ium. igr̃ contigẽs: ⁊ tñ ꝯſequẽs ẽ falſum: ⁊ im
poſſibile. igr̃ ⁊c̃. ¶ Sȝ ꝓ iſtis ĩtelligẽdũ ẽ ꝙ iſte t̃minꝰ
veꝝ ẽ t̃minꝰ equocꝰ. ⁊ iſte ꝓpõnes oẽs ſunt ꝓpões plu
res. hoc eſt veꝝ. ñ hoc ẽ veꝝ. ⁊ ſic d̾ alijs. Et iõ cũ ꝓpo
nit̃ nõ hoc eſt veꝝ. hoc eſt ſalſũ non ẽ ſm vnicã rñſio-
nem rñdendum: ſȝ ẽ rñdendũ ꝙ hoc eſt falſum. ſȝ pri-
mũ mẽbꝛum d uiſionis poſite ⁊ veꝝ ſm aliud. Et ita
dr̃ de ſuis ꝯdictoꝛijs non hoc ẽ falſum. hoc ẽ veꝝ. ne-
gãdo ꝙ hoc ẽ verum ꝑmo mõ diuiſionis poſite. ⁊ cõ-
cedendo ꝙ hoc ẽ falſuȝ ꝑmo mõ. ¶ Sȝ ꝯ forte ar̃. qꝛ
aliqua ẽ diffinitio ꝓpõnis vere: ⁊ q̃cũqȝ der̃ repugnat
dcis. igr̃ ⁊c̃. Item aliqs ẽ t̃minꝰ mentał: cui ſubordina
tur: iſte t̃minꝰ veꝝ. igr̃ non ẽ equocꝰ. Item ꝓponit̃ hec
mẽtalis. ñ hoc ẽ veꝝ. Et qꝛ t̃minꝰ mẽtalis non ẽ equi
uocꝰs. igr̃ rñſio nulla. ¶ Item hec rñſio nõ ſoluit ar-
gumẽtum ſcm̃ de illa ꝓpõne. nõ iſta ꝓpõ ẽ nec̃ia. ade-
quate ſignificãte ſic demonſtrata illa. non hec ꝓpõ eſt
nec̃ia. igr̃ rñſio nulla. Sȝ dr̃ vt priꝰ ꝙ iſte t̃minꝰ veruȝ
triplicit̃ capi põt. ⁊ dupl̾r quo ad ꝓpoſitum. ⁊ ſm illaȝ
deſcriptionẽ diligent̃ aduertens rñdeat ad illa argum̃
ta. ¶ Sȝ ꝯ iſtam poſitionẽ ar̃ fortiꝰ. ponendo ꝙ oĩs q
dic̃ verum ꝑtrãſibit pontẽ: ⁊ oĩs q dicit falſum nõ per-
trãſibit pontẽ: ⁊ ꝙ ſoꝛ. dicat iſtã ⁊ nullã aliã que nõ ſit
ꝑs eiꝰ. ſ. ego non pertrãſibo põtem: ſic ſignificãtẽ. Et
querit̃ vtrum ſoꝛ. pertrãſibit pontẽ aut nõ: ſi non per-
trãſibit ⁊ ſoꝛ. dic̃ iſtã ſic adequate ſignificãtem. igr̃ ſoꝛ.
dicit veꝝ: ſȝ oĩs q dicit veꝝ pertranſibit põtem. igr̃ ⁊c̃.
Iõ forte dr̃ i pꝛĩcipio ꝙ ſoꝛ. pertrãſibit pontem. ¶ Et
tũc ar̃ ſic. ſoꝛ. pertranſibit pontem: ⁊ oĩs qui pertranſi-
bit pontẽ dic̃ verũ. igr̃ ſoꝛ. dic̃ veruȝ: ⁊ ſolũ dicit ꝙ ſoꝛ.
non pertrãſibit pontẽ. igr̃ ſoꝛ. nõ pertrãſibit pontem.
¶ Item ponat̃ ꝙ talis ſit conuentio int̃ ſoꝛ. ⁊ plato-
nem ꝙ ſi ſoꝛ. doceat filium platonis debeat a platone
habere cẽtum: ſi filiꝰ platonis vincet primã queſtioneȝ
quã vnq̃ȝ hẽbit. ⁊ vltra ponat̃ ꝙ interea labat̃ tempus
quouſqȝ ipe ſit doctꝰ: ⁊ ſoꝛ. requirente pecuniam hẽat
queſtionem cuȝ filio pla. ⁊ non habuerit iſte filiꝰ vnq̃ȝ
aliam q̃õnem. Et querit̃ an ſoꝛ. debeat hẽre iſtam pe-
cuniã vel non. Si ſic igit̃ ipſe perdet primam q̃õnem.
⁊ per conſequens ſoꝛ. non debȝ hẽre iſtam pecuniam.
Ideo forte i ꝑncipio dr̃ ꝙ ſoꝛ. non debȝ hẽre iſtam pe
cuniam. ¶ Et arguitur tunc ſic. ſoꝛ. non debȝ habe-
re iſtam pecuniã ex iſta lite: ⁊ hoc eſt ſolum ex eo ꝙ di-
ſcipulus ſuꝰ vicit iſtam q̃õnem: ⁊ iſta ẽ prima q̃ſtio. igit̃
iſte vicit primam queſtionem: ⁊ ſi ſic. igit̃ ſoꝛ. debȝ ha-
bere iſtam pecuniaȝ. ¶ Item ponat̃ ꝙ ſoꝛ. hẽat duos
ſeruos ⁊ vtrũqȝ manumittat ſub iſta conditione. ꝙ ſi
vnꝰ eorum qui debȝ ire per viam obuiabit libero: iſte
ſit ſeruus: ⁊ alt̃ ſi obuiabit ſeruo ſit liber ⁊ vadant am
bo: ⁊ gr̃a argumenti obuient ſibi ipſis ſolis. Et querit̃
vtrum ambo ſint liberi vel ambo ſerui: vel vnꝰ ſeruus
⁊ alt̃ liber. Et pȝ ꝙ quocũqȝ dato ſequit̃ illum eẽ ſer-
uum ⁊ eẽ liberuȝ. Iõ dr̃ i ꝑncipio negãdo omnes iſtos
caſus: primꝰ enim ẽ impoſ͛is. vt claꝝ eſt. ſecũdus ẽt ⁊ ſi
miles ſunt impoſſibiles. qꝛ i eis claudunt̃ conditiona-
les ipoſſibiles. Iõ ſi ponat̃ talis caſus ꝙ ſoꝛ. precipiat
platoni ꝙ plato non obediat ſibi. Et querit̃ vtꝝ plato
ſeruet preceptum. ⁊ obediat ſibi vel non: ſi obediat ſibi:
⁊ ipſe precipit ꝙ non obediat ſibi. igr̃ non obedit ſibi: ſi
non obedit ſibi ⁊ precepit ſibi ꝙ non obediat. igr̃ obe-
dit ſibi. Dicat̃ ꝙ illud non ẽ preceptum: neqȝ ẽ poſſibi
le ꝙ iſte ſic ꝑcipiat: neqȝ valet hoc argumentũ ſoꝛ. pro-
fert iſtam ego precipio ꝙ non obediat mihi adequate
ſic ſignificantem. igitur ſortes precipit platoni ꝙ non
obediat ſibi ⁊c̃.

¶ Explicit tractatꝰ inſolubilium ⁊ per ꝯñs tota logica
magr̃i Petri mantuani.

¶ Incipit ſubtiliſſimꝰ tractatꝰ eiuſdem de inſtanti.

Dicemus primo
nãlit̃ loquentes. ꝙ ſola forma ſecũ
dum ſe ⁊ quãlibȝ ſui ꝑtem põt inci-
pere ⁊ deſinere eẽ. ¶ Mat̃ia. n. ꝑ-
ma ẽ ingenita ⁊ icoꝛꝛuptibilis: ⁊ nõ
plꝰ eſt fuit vel erit. de mat̃ia prima i
rerum nã q̃ȝ nunc ſit. vel minꝰ ſecũ
dum tamẽ veritatem mat̃ia aliquando deſinit eſſe. vt
in conſecratione: plꝰ autem vel minꝰ aliquando eſt de
forma tam ſubſtantiali q̃ȝ accidentali. Sed hoc pro-
poſitum non deſtruit. Ex quo ſequitur ꝙ ſi aliquod
ens naturale incipit vel deſinit eſſe. ipſum incipit vł de
ſinit eſſe ꝓpter eius formam ſubſtantialem que incipit
vel deſinit eſſe. ¶ Item accipiatur ꝙ forma ſubſtan-
tialis naturaliter non poteſt ſtare i materia ſine diſpo-
ſitione vel diſpoſitionibus ipſam in materia conſeruã
tibus: pȝ quia nõ poteſt eſſe ꝙ ſit ignis ſine aliquo gra
du caliditatis vel ſiccitatis. Item petitur ꝙ agens na-
turale velocius agit in partem ꝓpinquam q̃ȝ in parteȝ
remotam. dum paſſum fuerit vniforme a ꝑncipio acti
onis ceteris paribus. ¶ Item petitur ꝙ materia pri-
ma ſaltem inferioꝛ non ſtat ſine forma ſubſtantiali ſibi
inherente. Ex quibus ſequitur. ꝙ quelibȝ forma ſub-
ſtantialis inanimati ꝓducendi ſucceſſiue generabitur.
ſalteȝ quo ad partes q̃ȝtitatiuas: quod arguitur: capto
a. igne vniformi in omnibus ſuis diſpoſitionibus. per
quas eius forma in materia cõſeruatur: ⁊ approximet-
tur agens ꝙ agat coꝛrumpendo illas diſpoſitiões per
quas forma illius ignis in materia conſeruatur. que
gratia argumenti ſint. c. d. ⁊ ſequitur ex tertia ſuppoſi-
tione ꝙ prius corrumpetur. c. d. ad non gradum in
ꝑte magis ꝓpiqua q̃ȝ in ꝑte magis remota: ⁊ cũ forma
illiꝰ ignis ñ poſſit ſtare ſine aliqᵒ gradu illiꝰ diſpõis ſibi

conuenientis: inducendo dispositiones contrarias seq-
turq̃ꝙ prius corrumpetur forma propiqua agenti q̃ꝫ re-
mota: ⁊ quacũqꝫ parte data illius forme prius corrum-
petur medietas ꝓpinqor q̃ꝫ remotior. ⁊ q̃ꝛ materia non
pōt stare sine forma substãtiali: seqtur ꝙ nulla erit ꝑma
pars forme sequentis ꝑmo ꝓducta. ⁊ per ꝯñs sicut ista
forma successiue corrũpet̃ sic alia sequẽs successiue gene
rabit̃. ¶ Sꝫ forte dicit̃ huic ꝙ argumẽtũ nõ ꝓcedit aut
ꝓbat vl̃r: quia passum pōt esse ita difforme in resisten-
tia ꝙ agẽs aget eq̃ velocit̃ ⁊ cũ eq̃li istrumẽto ad partez
ꝓpinquã ⁊ remotã. ¶ Sed admisso isto adhuc ꝓcedit
argumẽtũ: q̃ꝛ si passuꝫ sit ita difforme resistẽs ꝙ ipꝫ nõ
sit vniforme in q̃litate vel q̃litatibus in q̃s agit istud al-
terans: adhuc seqtur ꝙ id passum nõ est scd̃m se totum
difforme resistẽs. nõ eni ita ageret id agẽs in partez re-
motam ⁊ magis propinquã. cũ sit meliꝰ applicatum ꝑ-
tibus ꝓpinqoribus et minꝰ dispositũ ꝓ conseruatione
forme ad vnũ punctũ q̃ꝫ ad aliud: nec iter aliq̃ duo pun
cta per totũ est eque dispositũ. igit̃ priꝰicipiet forma cor-
rumpi ad vnũ pũctũ q̃ꝫ ad aliđ. ⁊ ita seq̃ns iduci. ¶ Itẽ
si illa regula nõ sit vera: stet oppositũ. ⁊ oportet dare mi
nimũ ignẽ. qui si dет̃ iste corrũpetur per diuisionẽ: ⁊ seq-
tur ꝙ ꝑtes nãles illiꝰ ignis stabunt sine forma: cum nec
mirtũ nec elemẽtũ possit stare sub taꝫ modica q̃ꝫtitate ꝑ
se. ¶ Ex quo seq̃t ꝙ si aliqđ cõpositũ inaiatũ generabi
tur ipm successiue generabit̃: pꝫ: q̃ꝛ tã cito ꝑcise genera-
bit̃ q̃ꝫ cito eiꝰ forma: ⁊ ꝑcise tũc. igr̃ si forma alicuiꝰ cõpo
siti generabit̃ successiue c̃t illud ꝯpositũ generabitur suc
cessiue. Et ita etiã dicitur ꝙ quelibet forma substãtialis
alicuiꝰ inaiati que aliqñ corrumpetur successiue corrum
petur ita ꝙ prius vna ꝑs q̃ꝫ alia corrũpetur. Ex quo se
quitur ꝙ si aliqđ cõpositũ substantiale inaiatũ corrũpe
tur ipm successiue corrũpetur. Ex qbꝰ pꝫ ꝙ nõ est possĩ
ꝙ aliqđ erit primũ istãs alicuiꝰ ignis generãdi: aut ter-
re: aut aeris: ⁊ sic de alijs ianimatis. nec aliqđ pōt ẽẽ vl
timũ istans alicuiꝰ talis corrũpendi: q̃ꝛ nulla erit prima
forma generata. nec aliqua erit vltima que corrũpetur.
Ex quo seqtur ꝙ q̃libet forma vegetatiua extẽsa gene-
randa vel corrũpenda successiue generabitur aut corrũ
petur: pꝫ q̃ꝛ aliq̃ forma vegetatiua extẽsa successiue ge-
nerabitur. Et eadeꝫ est rõ de vna ⁊ de qualꝫ. igitur ⁊c̃.
pꝫ ꝯñа. ⁊ minor: sed maior arguitur. q̃ꝛ ponat̃ ꝙ ex. a.
ianimato debeat generari planta. sic. s. ꝙ materia. a. i-
animati erit materia plante. Et arguitur sic. ꝑcise sicut
corrũpetur forma sub͡alis. a. inanimati ita generabitur
forma substãtialis plante: sꝫ successiue corrumpetur for-
ma substãtialis. a. inanimati: ex ꝑdictis igitur successiue
ꝓducetur forma substãtialis plãte generãde: pꝫ ꝯñtia ⁊
maior arguitur: q̃ꝛ nec materia stabit sine forma sub͡ali:
nec simul erũt iste due forme in eadẽ materia: q̃ꝛ ad ge-
nerationẽ vnius seqtur corruptio alterius si precedens
extensa fuerit. ¶ Ex qbus patet ꝙ nõ est dare ꝑmum
istans vel vltimũ forme generãde aut corrũpende. Et se
quitur vltra ꝙ q̃libet forma sensitiua extẽsa ꝓducenda
aut corrũpenda successiue generabitur aut corrũpetur:
pꝫ istud. q̃ꝛ capiatur semen. ex quo grã exẽpli debet ge-
nerari asinus. Et arguitur sic. ꝑcise sicut corrumpetur
forma istiꝰ seminis ita generabitur forma sensitiua asini
sed successiue corrũpetur forma dati seminis vt sequitur
ex secunda suppositione: quia ipm est inanimatũ. igitur
successiue generabitur forma asini generãdi: pꝫ ꝯñtia ⁊
maior vt prius: ¶ Sed forte dicitur ad minoreꝫ ꝙ da-
tum semẽ est animatũ: Sed istud nihil est: q̃ꝛ si illud se-
men est animatũ: igitur aliquãdo generabatur. Et si-
at argumentũ de illo ianimato ex quo generabatur illđ
semen siue ipm ponatur animatũ anima sensitiua siue
vegetatiua. ¶ Item ꝙ istud semẽ nõ sit animatũ potest
argui: quia ipm est superfluitas alimẽti. nullum aũt ali-
mentũ imediate est animatũ vel viuens. ¶ Item mul
te anime essent in homine. quod concedere non placet.
¶ Ex qua conclusione patet ꝙ non dabitur primum
instans nec vltimum asini generandi aut corrũpendi:
patet etiam ꝙ infinite paruus asinus aliquãdo erit ge-
neratꝰ ex semine: q̃ꝛ ifinite modica forma asini aliquã-
do erit producta i ista materia: sed q̃ꝫ cito erit forma asi-
ni in ista materia ita cito erit aliqs asinus. igitur infini-
te paruus erit aliquis asinus ex dato semine generatus
¶ Ex qbus vltra concluditur ꝙ nulla est minima ma
teria de cuius potentia pōt educi forma asini: neqꝫ sub
maiori quantitate aut minori potest stare forma asini
q̃ꝫ generari. ¶ Et si forte cõtra arguitur: q̃ꝛ omniũ na
tura cõstantiũ certus est terminus magnitudinis aug-
menti ⁊ decremẽti. vt dicit aristo. scđo de aia. igitur ⁊c̃.
¶ Itẽ est dare minimã carnẽ. vt patet primo physico
rum. igitur ⁊c̃. ¶ Dicitur ad primuꝫ ꝙ aiata perfecta
⁊ perfecte organizata non stant sub quacunqꝫ modica
quantitate nec sub quacunqꝫ magna. ¶ Pro secundo
dicitur ꝙ nulla est simpliciter minima caro. sed bene
aliqua est minima potẽs resistere dato medio corrũpen
ti absqꝫ sui corruptione. Ex quibus cõcluditur ꝙ non
est dare minimuꝫ formale aut materiale carnis ignis.
aut alterius. ¶ Ad que cõsequẽter additur ꝙ quelibet
mã quã aia itellectiua iformabit: quã iã non informat:
ipaꝫ successiue iformabit. ⁊ si aliquã iformat forma hu-
mana q̃ꝫ aliqñ nõ iformabit per priꝰ vnam partẽ istius
mãe desinet iformare q̃ꝫ aliam: que ꝯclusio sic proba-
tur. q̃ꝛ sic̃ corrũpetur ꝑcedẽs forma in semine aut in ali
quo alio: ita ꝑcise aia humana iducenda in ista mã istiꝰ
seminis inducetur aut ꝓducetur: sed successiue corrũpet̃
talis forma ꝑcedens vt est ostensuꝫ per dicta. igitur aia
humana quãlibet mãꝫ quã iformabit quã iã nõ infor-
mat successiue iformabit. Itẽ si aliquã materiaꝫ scđꝫ se
⁊ quodlibet sui incipiet subito informare aia humana.
Sit gratia exẽpli ꝙ materiã pedalẽ que adhuc non sit
disposita pro susceptione huius forme que erit. a. ⁊ sit
b. forma istius materie seminis pedalis: que non est ad
huc disposita qualitatiue ſm caliditatem. ⁊ ponatur ꝙ
caliditas vt quattuor sit minima vniformis cum qua
potest introduci forma humana. ⁊ sit minima cuꝫ qua
non pōt stare forma istius seminis. Et arguitur sic. ista
materia aut disponetur ab agẽte itrinseco aut ab agen-
te extrinseco: si ab agente extrinseco cuꝫ alterans istam
materiam ſm caliditatem velocius agat in partẽ pro-
pinquam q̃ꝫ in remotam: sequitur ꝙ prius erit gradus
vt quattuor in parte propinqua q̃ꝫ in parte remota ab
agente inductus: sꝫ q̃ꝫ cito erit adequate in aliqua par-
te gradus vt quattuor tam cito erit corrupta forma illi
us seminis in eadem parte: quia cum illa nõ potest sta-

re vt positũ est: igitur prius corrumpetur forma illius
seminis in parte propinqua q̄z in parte remota: sed sic
ista corrūpet̃ ita iducetur forma humana: igitur prius
inducetur forma humana in aliqua parte illius ma͠tie
q̄z in tota materia. cuius oppositū admissũ est. Si aūt
ponatur istā materiā disponi ab itrinseco agente ad su
sceptionē illius forme. vel igitur ista materia disponet̃
vniformiter per totū aut difformit̃ sic ꝙ vna ps itensi-
or remissiorē itendat. Si scd̃o mō adhuc seqtur vt priꝰ:
q2 ps itensior citius aget in partē ꝓpinquā q̄z in partē
remotā. igit̃ priꝰ iducet gradū vt q̄ttuor in partē sibi ꝓ-
pinquā q̄z in remotā: ⁊ per ꝯsequens prius corrūpetur
forma illiꝰ seminis i data pte difformi in pte ꝓpinq̄ q̄z
in remota. seu in pte ꝓpinqori q̄z in remotiori: ⁊ sic ista
corrūpet̃ ita alia iducetur. igr̃ ⁊c̃. Si vero ponatur istā
materiā eē vniformē: ⁊ ab itrinseco vniformit̃ alterari.
adhuc seqtur ꝓpositũ: q2 nō est poss̃e naturalr̃ aliqd ab
itrinseco alt̃ari qn agēs extrinsecū effectiue ꝯcurrat: igr̃
cū agens extrinsecũ plus adiuuat in vna pte q̄z in alia
ꝑus itroducetur gradus vt q̄ttuor in vna pte q̄z in alia:
⁊ ista forma nãlit̃ corrūpetur. igr̃ priꝰ corrūpetur forma
seminis i vna pte q̄z in alia: ⁊ sic ꝯñr alia iducet̃. igr̃ ⁊c̃.
Et sic generalr̃ pōt argui de omni forma corrūpenda.
¶ Secūda pars cōclusionis ēt deducitur: q2 forma ca-
daueris subito generaretur: si forma humana s3 se ⁊ qd̃
libet sui certā mām desinat iformare: imo seqtur ꝙ for-
ma cadaueris subito crearet̃. Itē aīa hūana d̃sinet ifor
mare mā3 pp idispōnes ab extrīseco ꝓductas. igr̃ suc-
cessiue desinet iformare. tenet ꝯñā ex dictis q2 est dare
minimā idispōnem cum qua nō pōt in mā ꝑmanere.
¶ Item agens nãle tardius corrūperet remotū q̄z pro-
pinquū. igitur ⁊c̃. Ex qua conclusione seqtur ꝙ nullũ
dabitur primū istans in quo erit generatꝰ aliqs hō ex
ꝑus dato semine. ¶ Itē ex cōclusione seqtur ꝙ nullius
aīe humane ꝑ creationē ꝓducende dabit̃ primū istans
posito ꝙ nō priꝰ ꝓducetur q̄z ipa mām iformabit. Et si
forte arguit̃. ꝙ nō imediate post datū instās hec aīa ꝓ-
ducetur: q2 si imediate post a gr̃a exēpli ꝓducetur: igitur
imediate post. a. istans i aliquo istanti ꝓducet̃: ꝯñs fal-
sũ. ⁊ ꝯñā arguit̃: q2 ipsa subito ꝓducetur. negat̃ vtraq3
ꝯñā: ipa. n. sic subito ꝓducet̃ ꝙ nullū tēpus erit. aut in-
stans anteq̄z ꝓducetur: sicut i alia mā signato simplici
graui. qd̃ nō mutet̃ in vacuo. sed imediate post hoc mu
tabit̃: qd̃ graue neq3 ꝑ tp̄s neq3 ꝑ istans mutabit̃.

Ed cum non sit da-
re ꝑ
mū istans in quo est forma ignis in
data mā ꝓducta: plante: hōis: aut
asini ⁊ ꝯñr neq3 ꝑmū istans homi-
nis bouis plāte vel ignis ⁊c̃. Scire
o3 etiā nūqd alicuiꝰ aut nullius for
me plante hōis aut alteriꝰ ꝓducen
de sit primū istans assignādū sui esse aut vltimū i quo nō
Et ex illo patebit an hominis bouis plāte aut ignis sit
dare ꝑmū. Pro qua mā ꝑmo accipit̃ ꝙ si aliq̄ agētia
agant per eq̄le tp̄s a ꝓportiōibus eq̄libꝰ ⁊ aptitudinibꝰ
ad agendū neutrū eorū maiorē ꝓducet effectũ q̄z aliud
per idē tp̄s. Itē ꝙ per oēs motus vniformes ⁊ eq̄ velo-
ces in quouis ꝑdicamento in eq̄li tp̄e ꝓducunt̃ equales
effectus: hoc p3 per diffinitionē motus vniformis. Itē
ꝙ si aliqd̃ agēs ꝓducet aliquē effectū: ille effectus erit.
p3 q2 t̃minus sequēs verbū seqtur naturā verbi. Itē si a
agēs ꝓducet. b. effectū. b. effectꝰ ꝓducetur. igr̃ qd̃ ꝓdu-
cet̃ erit. b. effectꝰ. Ex quo seqtur ꝙ. b. effectꝰ erit. igit̃ a
ꝑmo ad vltimū si aliqd̃ agēs ꝓducet aliquē effectũ ille
effectus erit. ¶ Quibꝰ adiūgitur ꝙ nihil qd̃ ꝓducetur
ꝑus ꝓducetur q̄z ip3 erit ꝓductū. qd̃ arguit̃: q2 nihil qd̃
subito ꝓducet̃ ꝑus ꝓducet̃ q̄z ip3 erit ꝓductū. nec aliqd
qd̃ successiue ꝓducetur ꝑus ꝓducetur q3 ip3 erit ꝓductū
qd̃ ar̃. q2 ponat̃ gr̃a exēpli ꝙ. a. q̄ztitas pedalis acqret̃ a
sor. in hora futura q̄ hora erit. c. terminata ad. b. istans
Et arguit̃ sic. a. quātitas ꝓducet̃ in. c. hora ante. b. ⁊ in
. c. hora adequate erit ꝓducta. igr̃ nō prius ꝓducetur. a.
quātitas q̄z erit ꝓducta. p3 ꝯñā: ⁊ maior. s3 mior argui
tur sic: q2 si. a. q̄ztitas ꝓducetur ex tertia suppōne. a. q̄zti
tas erit: ⁊ nō erit in. b. istāti neq3 aliquid eius: nec post.
igitur erit ante. b. instās: p3 ꝯñā: ⁊ ponat̃ añs cū toto ca
su. ⁊ ex ꝯñte seqtur ꝙ. a. ante. b. erit ꝓducta qd̃ fuit ꝓbā
dum. ¶ Forte dr̃ nō admittēdo in casu ꝙ. a. q̄ztitas nō
erit. in. b. dr̃ eni3 forte ꝙ si aliqd ꝓducetur op3 ꝙ ipsum
erit in fine postq̄z ꝓducetur. ¶ Sed cōtra id arguitur:
ponatur ꝙ. a. q̄ztitas aut a forma pedalr̃ extēsa genera
bitur in sor. in hora: ⁊ du3 generat̃ secūda medietas pri
ma corrūpatur: tūc p3 ꝙ ista q̄ztitas generabitur seu ꝓ
ducetur. ⁊ tamē non erit postq̄z ꝓducetur. vel ponatur
ꝙ qñ generabit̃ secūda pars ꝓportionalis corrūpatur
ꝑma: ⁊ qñ generabitur tertia corrumpatur scd̃a: ⁊ sic vl
tra. ⁊ tunc p3 ꝙ ista q̄ztitas generabitur ⁊ tamē nō erit
generata postq̄z generabitur. ¶ Ite3 de motu locali po
natur ꝙ sor. moueatur localr̃ ab. a. puncto ad. b. ab eo
pedalr̃ distantē: ⁊ cū ꝑtransibit secundā ptē ꝓportiona
lem corrūpatur prima pertransita: ⁊ cū pertransibit ter
tiā corrūpatur secūda ⁊ sic vltra. ⁊ patet ꝙ sor. pertran
sibit pedalē distantiā in hora: ⁊ tamē non manebit in fi
ne hore pertrāsita. ¶ Sed forte ꝓ his oībus dicitur ꝙ
sor. nō acquiret istā pedalem distantiam aut q̄ztitatem
posito ꝙ ita sit ꝙ corrumpetur per partē ante partem:
sicut successiue generabit̃: neq3 sor. pertransibit ista3 pe
dalem distantiam: q2 ipsa non manebit in fine. Sed cō
tra istā rñsionem arguitur. q2 ponatur in casu de plato
ne consimiliter sicut positū est per oīa de sor. preter hoc
ꝙ q̄ztitas acqsita a platone remanebit in fine augmēta
tionis. Et argr̃ sic. sor. ⁊ plato ꝑ totā istā horā augmēta
būtur ab equali ꝓportiōe ⁊ actitudine ad augmētatōe3
vniformit̃ ⁊ eque velocit̃ vt pono. igr̃ sor. ⁊ plato acqui-
rent eq̄les q̄ztitates in data hora. ¶ Ite3 sor. augebitur
ꝑ totā istā horā vniformit̃. aut localr̃ mouebitur. igr̃ ꝑci
se tm̄ acqret in scd̃a medietate q̄ztū in ꝑma: p3 ꝯñā per
scd̃a3 suppōnē: sed in prima acqret semipedalē quātita
tē aut ꝑtrāsibit semipedale spaciū. igr̃ in tota hora acq-
ret pedalem quantitatem seu pedale spacium pertran
sibit. Item ista responsione data sequitur ꝙ nullũ suc
cessiuum erit. patet consequentia diligenter calculanti.
¶ Item ad conclusionem sic arguitur. quia si sortes au
gebitur in hora adequate vniformiter tūc motus aug-
mentationis quo augebitur adequate erit in ista hora
in q̄ augebit̃: ⁊ iste totalis motus erit ista totalis q̄ztitas
quā acquiret. igitur ista totalis quantitas quam acqret

erit ĩ ista hora. pꝫ ꝯña ⁊ minor arguit᷑:qa ista quãtitas
erit illud per quod formalit᷑ sor.augebit᷑: quia erit act⁹
augmentabilis ſm ꝙ augmẽtabile. igitur ista quan-
titas erit ista augmentatio. tenet consequentia a diffi-
nitione ad diffinitũ: vel si ista augmentatio erit aliqd
distinctũ a quantitate que acquiretur cũ iste motus pro
ducetur adequate in hora:⁊ iste motus non erit in fine
hore.igitur aliqd tam cito erit productum q̃ȝ cito pro-
ducetur.⁊ eadem ratione quodlibet successiue producẽ
dum.igitur ⁊c.¶Ex quibus sequitur ꝙ vtrobiqȝ ⁊ re
specta sortis ⁊ respectu platonis erit assignare maximã
quãtitatẽ quã aliquis illorũ acquiret ⁊ habebit. ¶Itẽ
ponatur ꝙ.a.⁊.b. sint duo pedalia non colorata et ꝙ
per totam.c. horam alterabuntur vniformiter ⁊ equa
li velocitate per equales partes sui.a.d.e.agentib⁹. et
ponatur etiam ꝙ si vtrũqȝ istorum maneret cum alijs
positis haberent albedinem vt quattuor.sed in fine ho
re sit primum non eẽ.e.agentis. ⁊ patet in isto casu ꝙ
albedo producta.a.d.que erit vt quattuor non erit ĩ fi-
ne hore in aliqua proportione intensior q̃ȝ albedo ꝑdu
cta ab.e.aut igitur iste latitudies erunt vniformes: aut
difformes.si vniformes in nulla proportione vna alte
ra maior erit:quia tunc si remansisset.e.cum alijs pa-
ribus acquisiuisset.e.illum excessum subito. quod est i-
possibile.¶Et idem arguitur si ponantur difformes
siue ponatur correspondere gradui medio. ⁊ per conse
quens exclusiue terminari: siue ponantur corresponde
re gradibus intensissimis earum.⁊ per consequens in-
clusiue terminari. ponatur igitur vltra ꝙ simul desi-
nat cum.e.suum passum.b.eẽ. ita ꝙ idẽ istãs vtriusqȝ
sit primum non esse. ¶Et sequitur ꝙ data albe-
do in eodem passo aut alio non prius producetur q̃ȝ
erit producta. nec prius acquiretur q̃ȝ habebitur. ⁊ ca
sus totus est possibilis intelligenti. igitur ⁊c. pꝫ igit᷑ ꝙ
ex parte predicamenti qualitatis nõ prius producetur
aliquid q̃ȝ ipsum erit productum: nec ex parte predi-
camenti quantitatis neqȝ ex parte predicamenti vbi.
Et ꝙ generaliter omne successiuum ita cito erit pro-
ductum sicut producetur.¶Item dato ꝙ res successi-
ue acquirenda prius acquiretur q̃ȝ ipsa erit.sequitur in
casu fore possibile ꝙ a mobile mouetur velocius.b.et
in nulla proportione.a. mouetur velocius.b. ¶Itẽ
ꝙ.a.alterans per totam istam horam alterabit suum
passum.⁊ nunq̃ȝ erit ita ꝙ aliqua est maxima veloci-
tas qua alteratur suum passum: quia ponatur ꝙ.a.al
terans.b.passum intendat motum suum:qui sit secun-
dum caliditatem.quousqȝ habebit proportionem du-
plam supra.b. propter acquisitionem instrumenti pu-
ta caliditatis.⁊ signetur primum instans in quo habet
caliditatem ⁊ instrumentum cum quo habeat ꝑpor-
tionem duplam cum alijs paribus super.b.passum.⁊
sit illa.c.caliditas. Et arguit᷑ ꝙ nulla est maxima ve
locitas qua id alterans agit pro tũc. pꝫ quia.a. nõ agit
ſm proportionem quã nunc habet super.b.passum su
um:quia si agit secũdum istam caliditatem.sequitur ꝙ
ista caliditas successiue agit.⁊ per consequens pri⁹ age
bat:quia qcquid agit successiue prius agebat.sicut quic
quid mouetur prius mouebatur.⁊ nulla maior propor
tio infra duplam est maxima qua agit. Ideo sequitur
ꝙ nulla ẽ maxima velocitas qua agit. Et sicut argui
tur de hoc instanti. ita etiam arguitur de quolibꝫ: qa
nunquam erit.ita ꝙ aliquid intendens motum suum
agit ab aliqua proportione. sic ꝙ neqȝ a maiori neqȝ a
minori adequate: ⁊ per cõsequens nunq̃ȝ erit ita ꝙ ali
qua sit maxima velocitas qua aliquid intendens mo-
tum suum agit. ¶Et tunc sequitur alia conclusio ibi
illata.s.ꝙ.a.agit velocius.b.⁊ in nulla proportione ve
locius. Signato enim primo instanti in quo primo
est proportio dupla maxime potentie.a. agentis supra
b.passum:que tamen non est maxima qua agit. signe
tur aliud.b.qđ per idem tempus agat vniformiter: et
sequitur ꝙ.b.agit velocius.a.⁊ in nulla proportiõe ve
locius.a.qđ super hoc fundatur: q͛ quicquid agit suc
cessiue prius agebat. ¶Item sequitur ꝙ motuꝫ diffor
miter non posset incipere moueri vniformiter aliquo
gradu vniformi intensiori q̃ȝ sit motus quo iam moue
tur:quia si sic.ponatur ꝙ aliquid intendat motum su-
um per intensionem sue potentie quousqȝ moueat᷑.d.
gradu.quo.d.gradu moueat᷑ postea vniformiter. Et
arguit᷑ ꝙ hoc nõ põt eẽ:qa vel dabit᷑ ꝑmũ istãs in quo
mouebitur.d.gradu:aut vltimũ ĩ q° ñ mouebit᷑.d.gra
du.ñ ꝑmũ istãs ĩ quo mouebit᷑.d.gradu:q͛ tũc nõ aget
maxima ꝑportiõe a qua põt agere:qa illa potẽtia age
ret q̃ pri⁹ nõ egisset. Nec dabitur vltimũ ĩ quo nõ.qa
tũc ĩ illo istãti nulla foret maxima velocitas q̃ ageret.
¶Itẽ tũc verꝫ eẽt ꝙ illud intẽdit motũ suum nec ꝑ tẽ-
pus neqȝ per instans:⁊ ꝙ illud mouebitur velocius q̃ȝ
iam moueat᷑:⁊ in nulla ꝑportione velocius.¶Ex qui
b⁹ acceptis pꝫ primo posse eẽ ꝙ aliquod successiue pro
ducendũ erit:qđ ĩ nullo instãti erit. pꝫ qa stat ꝙ aliqua
quãtitas aut qualitas adequate generabitur in hora q̃
erit in ista hora adequate: ⁊ in nullo instãti eius intrin
seco.nec post. ¶Ex quo patet vltra ꝙ multe res erũt
que nõ sunt ⁊ postea nõ erunt.quarum nulla ĩcipit nec
incipiet eẽ:⁊ nec desinit nec desinet eẽ.qđ verꝫ ẽ de oĩb⁹
successiue ꝑducẽdis que nõ manebũt postquã producẽ
tur:⁊ erunt ꝑducta. Et quia aliquod aĩal successiue ꝑ
ducetur possibile est ꝙ aliqđ aĩal erit.qđ non est.quod
nõ incipit neqȝ incipiet eẽ.¶Similiter non cuiuslibet
ignis.plante.asini producendi ⁊c. dabitur primum in
stans aut vltimum instans.¶Ex quib⁹ patet illas re
gulas non eẽ veras. ꝙ si aliquid producetur per mo-
tum cuius nõ erit dare primum instans erit dare vlti-
mum istans in quo nõ. ⁊ econtra si aliqua producẽtur
in eẽ per motum: cuius nõ erit dare vltimũ instans in
quo non erit dare primum instans in quo sic. nec đ de
sitione verum est. ꝙ si aliqua res erit que postea non
erit. et ipsius non erit dare vltimum instans in quo
erit: erit dare primum instans in quo non erit.neqȝ est
verũ ꝙ si aliqua res erit que postea nõ erit ⁊ illi⁹ non
erit dare primũ instans in quo nõ erit.erit dare vltimũ
instans in quo sic.quia multe erunt res que non sunt et
postea non erunt. ⁊ tamen nec incipiũt neqȝ incipient
nec desinunt neqȝ desinẽt: vt patet de quãtitate ⁊ qua
litate successiue generandis. et etiam successiue corrum
pendis. Et si forte arguitur contra istaꝫ responsionẽ.
q͛ omnis res producenda per motum habebit eẽ post
istum motũ.⁊ nõ prius igitur post motum incipiet eẽ.

¶ Itē quacūq; re ꝓducēda data signet̄ totū tempus
per qd̄ ista res erit. ⁊ totum ꝑ qd̄ ista res non erit: ⁊ se-
quit̄ ꝙ in istanti medio illa incipiet eē: Et signato ma
ximo tpe per qd̄ ipa erit i eiꝰ fine ipa desinet eē. qꝛ i eiꝰ
fine vel ipsa erit. ⁊ nō imediate post erit vel in illo istan
ti non erit. ⁊ imediate añ illud istans fuit. ⁊ siue sic siue
sic seqt̄ ꝙ illa res desinet eē. Sʒ ad primū dī. s. negan-
do ꝙ ois res ꝓducenda ꝑ motū hēbit eē post illuʒ mo
tum ⁊ non añ. sʒ ois res que ꝓducet̄ i eē per aliquē mo
tum adeq̄tum hēbit eē cū illo motu ꝑ quē hēbit̄ ⁊ ꝓdu
cet̄. ¶ Ad ſm argumētū ⁊ tertium dī ꝙ nullū erit ma
ximū tps per qd̄ illa quātitas: aut q̄litas erit de qbꝰ p̄-
dicta sunt vera. ¶ Sʒ ꝓ mat̄ia tenēde sūt iste cōclusio-
nes: ⁊ ē regula p̄ma. ꝙ si aliq̄ res erit i aliquo istāti ani
mata vel ianimata. simplex vel composita. que non est
i aliquo istanti ipa incipit vel incipiet eē: sic ꝙ aliquod
erit p̄mū istans eē sui: aut vltimū i quo non: ⁊ de tali re
q̄ncunq; nō erit dare p̄mū istans. i quo sic erit dare vl
timū istans i quo nō: ⁊ econtra. Similr̄ de p̄mo nō eē
⁊ vltimo eē. qꝛ si aliqua res erit i aliquo istāti: q̄ postea
nō erit. aliquod erit p̄mū istans: i quo ista res nō erit.
aut vltimū istās i quo erit: ⁊ vbi non sit dare p̄mū istās
i quo nō erit: erit dare vltimū istās i quo erit ⁊ econtra.
¶ Et si ar̄. ꝯ predcā. qꝛ illis datis seqt̄ ꝙ aliqd erit añ
primū istans sui esse. ⁊ ꝙ aliqd icipiet eē postq̄ʒ fuerit.
¶ Item ꝙ soꝛ. per totam istā horā augebit̄: ⁊ nō dimi
nuet̄ i aliq̄ parte illiꝰ hoꝛe. ⁊ tñ i nullo istanti illiꝰ hore
erit maioꝛ q̄ʒ añ istud istans fuerit. ¶ Sʒ ad ista ꝓpter
p̄mū dī ꝙ nihil erit i aliquo istanti añ p̄mū instans sui
eē: sʒ bñ aliqd erit añ primū istās sui eē. Et ꝓ ſo dī ipʒ
concedendo itelligēdo ly incipit qualr̄ i precedentibꝰ ē
oñsum. ¶ Sʒ iam spālius dī ꝙ cuiuslibʒ forme exten
se ꝓducēde i aliquo istanti erit dare primū istans i quo
ipa erit: ita itelligendo ꝙ i illo istāti erit. ⁊ nō imediate
añ illud istans i aliquo istanti prioꝛi erit: ⁊ hoc ē veruʒ
tam de forma substātiali q̄ʒ accñtali. ¶ Ex quo sequit̄
ꝙ cuiuslibʒ compositi habituri formā extēsaʒ i aliquo
istanti erit dare primū istās i quo erit: pʒ hoc: qꝛ oē ta-
le compositum ꝓducet̄ i esse per motū i cuiꝰ fine habe-
bit eē: de tali. n. composito loqmur ꝙ manebit post eiꝰ
ꝓductionem: ⁊ tūc oē tale compositum hēbit eē i istan
ti t̄minātē taleʒ motū totalē per quem ꝓducet̄ ⁊ nō añ
in aliquo istanti. igr̄ ⁊c̄. Sʒ de cōpositis habituris for
mam iextēsam vltimā vt sunt aīalia rōnalia dicat̄. ꝙ
nulliꝰ hois dabit̄ primū istans i quo erit: sʒ cuiuslibʒ ho
mis q aliquādo icipiet eē dabitur vltimū i quo nō erit:
Et qbꝰ seqt̄ ꝙ qlibʒ homo q icipiet eē añ icipiet eē q̄ʒ
icipiet eē homo. saltem si vnica forma substātialis po-
nat̄ i homine. Et cā ē: qꝛ nulliꝰ forme humane dabit̄
primū istās: sʒ vltimū i quo nō: sʒ nunq̄ʒ erit: ita ꝙ ali
quis homo icipit eē. nec vnquā erit ita ꝙ anima hūa-
na creatur: qꝛ neq; per tempus: neq; per istans creat̄:
qꝛ si aliquando erit ita ꝙ aliqs homo icipit eē. sit gra-
tia exempli ꝙ in. b. istanti sortes icipit eē. Et arguitur
ꝙ non. qꝛ vel in hoc istanti sortes ē: ⁊ tunc seqtur ꝙ nō
icipit eē. qꝛ iste numerus non icipit eē demōstrādo ani
mam sortis ⁊ materiaʒ. ⁊ iste numerus ē sortes. igr̄ ⁊c̄.
nec ē verum ꝙ sortes non ē: ⁊ imediate post hoc erit: qꝛ
nulliꝰ erit homo p̄mo ꝓductꝰ ex dato semine. ⁊ ita de oi

ente reali. Et vt in genere comprehēdam. dī ꝙ cuiusli
bet rei alteriꝰ ab homine: aut ab eiꝰ forma incipiētis eē
datur primum istās. Item signet̄ minima caliditas sal
tem vniformis cum qua non pōt stare forma dati semi
nis. Et arguit̄ sic: aut ista mat̄ia ē vniformis. aut dif-
formis ſm caliditatem: si vniformis. cum agens agat
velociꝰ i ptem ꝓpiquam q̄ʒ in remotam. seqtur ꝙ q̄cū
cūq; pte data ꝓpinqoꝛi agēti i istam citiꝰ iducet̄ mima
caliditas cū qua non pōt stare q̄ʒ i remotioꝛi: si aūt pas
sum istud difforme fuerit. aut erit sic difforme ꝙ agēs
aget vniformiter in illud: ⁊ eqtie velociter aget i ptē re-
motam sicut in ptē ꝓpinq̄ʒ. ⁊ hoc nō pōt cōtingere nisi
in pte remotioꝛi sit minoꝛ resistētia q̄ʒ i ꝓpiqoꝛi: ⁊ per
ꝯsequens minoꝛ ꝯrietas: ⁊ per consequēs plꝰ ē de simi
li i pte remota q̄ʒ in ꝓpiqua: ⁊ i pte distātioꝛi maioꝛ ca
liditas ē: igit̄ seqtur ꝙ citiꝰ ad extremū remotiꝰ illiꝰ pas
si per qd̄ vniformiter aget erit minima caliditas cuʒ q̄
non poterit stare forma illiꝰ passi. q̄ʒ in ꝓpinqoꝛi pte: ⁊
qꝛ nullum erit p̄mū istans: i quo erit minima caliditas
cum qua non pōt stare forma passi ad aliquod pūctuʒ
itrinsecum eiusdē: iō nullum erit p̄mū istans. i quo erit
aliqua forma substātialis sequēs introducta i māʒ istiꝰ
passi. ¶ Et ē notādum ꝙ si agēs agat eque velocit̄ in
remotum sicut in ꝓpiquum. ⁊ eꝯ nulla ps erit vnifor-
mis i resistentia: qꝛ agēs ageret velociꝰ i ptem ꝓpiquaʒ
q̄ʒ remotam ꝓpter meliorem applicationem agētis ad
illam. si aūt passū fuerit difforme sic ꝙ contigeret agēs
velociꝰ agere in ptem remotam q̄ʒ i ꝓpiquam: signe-
tur pars ista in quā velocissime aget: ꝓpter minorem
resistentiam: ⁊ ꝓpter plꝰ eē de simili i ista pte. vel si pla
cet rñdenti signetur ps i quā tardissime non aget: ⁊ se
qtur ꝙ cum illa sit difformis adhuc non dabitur pri-
mum istans. i quo fuerit forma seq̄ns itroducta. ¶ Sʒ
forte ꝯ arguitur ꝓbādo ꝙ in aliquo casu ē dare certaʒ
māʒ per quam ſm se: ⁊ quodlibʒ sui cq̄ primo ē itro-
ducta forma subalˀ. qꝛ ponat̄ ꝙ passum sit ita difforme
ꝙ sicut agens icipiet agere i datum passum seriꝰ ageret
ad vnum pūctum q̄ʒ ad alium: ita maiorem ꝓpōnē ha
beat ad agendum ad pūctum ad quem ageret tardius
vbi passum eēt vniforme q̄ʒ ad aliuʒ: ⁊ seqtur ꝙ in fi-
ne dati temporis per qd̄ aget erit vniforme sub mima
caliditate sub qua non poterit stare forma signati pas-
si: ⁊ per consequens dabitur primum istans. i quo aliq̄
certa forma est ꝓducta sic ꝙ nihil eiꝰ prefuit. ¶ Itē po
natur ꝙ ꝓportionabilr̄ sicut aliqs pūctꝰ ē remotioꝛ ab
agente. ita agēs ad illum habeat maiorem ꝓportionē.
qꝛ ad illum sit minoꝛ resistentia. Et arguit̄. ꝙ agēs po
test facere ꝙ i fine illud passum sit vniforme. ponat̄. n.
ꝙ sit vniforme sub minima caliditate sub qua non pōt
stare ⁊ seqtur itentum. Item ad introductioneʒ forme
ꝓducende non reqritur passum illud eē vniforme. igi-
tur ꝓbatio conclusionis nulla. Item possibile est semē
alterari simul ab itrinseco ⁊ extrinseco. igitur possibile
est ꝙ si alteretur concurrentibꝰ simul agente extrinse-
co: ⁊ itrinseco ꝙ aliquod erit primū istās i quo erit ista
mā disposita ꝑ totū ꝓ susceptōe forme. ꝓbat̄ ꝯñtia. qa
possibile est agens intrinsecū foꝛe ita difforme ad agē-
dū ꝙ cōcurrente extrinseco oēs partes passi erunt eque
cito disposite ſm forme ꝓducēde exigentiā. ¶ Sed ad

prima duo dĩ simul negãdo vtrũqȝ casuȝ: q̃ȝuis enim posset eẽ ꝙ passum sit ita difforme ꝙ agẽs agat ĩ istud vniformiter vel etiã alteretur illud velocius ĩ parte remota q̃ȝ in pte ꝓpinqua: vt põt concedi: nõ tñ ẽ posᷤ ꝙ ꝓportionabiliter sicut aliqs punctus dati passi plus distat ab agente. ita ad eũdem pũctuȝ agẽs habeat maiorẽ ꝓportionẽ ad agẽdũ. qꝛ vel nullã ꝓportionẽ haberet ad punctũ imediatũ vel ad quẽlȝ pũctũ intrĩsecũ infinitã ꝓportionẽ haberet: ⁊ ꝑ ꝯñs cũ ad quẽlȝ punctũ itrinsecũ ꝑ certũ tp̃s ageret ⁊ nõ tm̃ in vno istãti quẽlȝ effectũ ĩfinitũ ꝓduceret: qđ nõ est posᷤ. ⁊ ꝙ nullã ꝓportionẽ habeat ad pũctũ imediatũ repugnat casui. qꝛ ponit ꝙ in fine passum totũ sit vniforme factũ ab illo alterãte. Et ꝑ idẽ secũdus casus ẽ ipos̃s. Et si ponaᷣ casus in his termis ꝙ alterãs habeat gr̃a exẽpli ꝓportionẽ quadruplã ad punctũ mediatũ ⁊ duplã ad pũctum ĩmediatũ. ⁊ sic de alijs: sic ꝙ vniformiter. adhuc casus ille nihil probat. qꝛ citius proueniet actio ad parteȝ ꝓpinquiorem q̃ȝ remotiorem.

Ed pro reruȝ desitione accipiẽdũ ẽ p̃mo. ꝙ cuiuslibet sb̃e aĩate vel inanimate vl̃ qualitatis desinentis eẽ dabiᷣ vltimuȝ instãs sic intelligendo ꝙ ĩ dato instanti data res est. ⁊ nõ ĩmediate pᵒ illud instans ĩ aliquo instãti illa res erit quod clarum ẽ. qꝛ aliter pars essȝ suum totum.

⁋ Item secundo volumus ꝙ ad variationeȝ siue corruptionẽ partis alicuius forme seqtur variatio seu corruptio illiᵒ totalis forme. sic ꝙ non plus remanet. ista forma totalis. ⁋ Item tertio accipiᷣ ꝙ desinente forma alicuius compositi eẽ desinit ip̃m compositum eẽ: sic ꝙ variata forma alicuiᵒ compositi variaᷣ totale cõpositum. ex qbᵒ seqtur ꝙ variata parte forme sub̃al̃: vl̃ ipsa forma sub̃ali variaᷣ totum cõpositum. ⁋ Itẽ q̃rto accipitur ꝙ variata pte maᷣie variatur tota mã: vt priᵒ patuit. ⁋ Item q̃nto ꝙ variata mã alicuiᵒ compositi hñtis formam extensam variatur illud compositum: cuiᵒ ẽ materia. Ex qbᵒ seqtur ꝙ variata pte materie aut tota mã hñte formam sub̃alem extensã variatur totum illud compositum. ⁋ Et si ꝯ ar̃. ꝙ nihil corrũpiᷣ ad corruptõeȝ ptis eiᵒ. qꝛ si sic seqᷣ ꝙ qcqđ sufficit corrũpe ptẽ sufficẽ corrũpe totũ: ꝯñs falsũ. qꝛ maioris potẽtie ẽ totũ q̃ȝ eiᵒ pars. igr̃ reqritur maior potentia ad corrũpendum totum q̃ȝ eiᵒ ptem. Dĩ ꝙ maioris potentie ẽ totum q̃ȝ eiᵒ pars per se: tamen qꝛ pars innatur a toto q̃ȝtum illud totũ sufficit innare. iõ nõ reqritur maior ꝓportio: aut potentia ad corrũpendum totũ q̃ȝ partem ꝓut iexistit toti. ⁋ Ex qbᵒ seqtur primo ꝙ cuiuslibȝ compositi nãlis hñtis formam extẽsam desinentis eẽ datur vltimũ istans. pȝ ista conclusio. qꝛ quolibȝ tale non põt desinere eẽ. nisi ꝓpᷤ desinẽtiaȝ forme substãtialis eiᵒ: sȝ cuiuslibȝ forme sub̃alis desinẽtis esse datur vltimũ istans. igr̃ ⁊c̃. Vel sic arguitur. quodlibet tale compositum tã cito ⁊ precise tũc desinet eẽ q̃ȝ cito ⁊ quãdo desinet eẽ eiᵒ forma: sȝ quelibȝ forma alicuius talis compositi desinens eẽ sic desinit eẽ ꝙ est aliquod eiᵒ vltimum istans. qꝛ ip̃a ẽ res inanimata. igr̃ cuiuslibet compositi nãlis hñtis formã extẽsam desinẽtẽ eẽ da tur vltimũ istãs. Et qꝛ nullᵒ homo desinit eẽ posito ꝙ vnica anima sit ĩ hoĩe: ⁊ ĩdiuisibilis concluditur generaliᷣ ꝙ cuiuslibȝ re ĩ desinentis eẽ datur vltimuȝ instans: Que cõcl̃o sic arguiᷣ: cuiuslibȝ rei inaĩate datur vltimum instãs. sȝ quelibȝ res desinens eẽ ẽ res inaĩata: aut desinẽs eẽ ꝓpᷤ d̃sitionẽ eẽ rei inaĩate. igr̃ seqᷣ ꝙ cuiuslibȝ rei desinẽtis eẽ datur vltimũ. Si tñ ponãtur respectᵒ ⁊ relatões a suis fundamẽtis differre: ille due regule non sunt ita generales per totam mãm. Sȝ ad predicamẽtum substantie saltem. ⁊ qualitatis regule se extendũt. vt si ista ꝓpositio: tu moueris que sit falsa incipiat eẽ vera: tũc veritatis illiᵒ ẽ dare vltimum instãs. ĩ quo non ẽ. si detur ꝙ veritas illiᵒ ꝓpõnis imediate: post hoc differt ab illa ꝓpõne. ⁊ sic ẽ de illa tu fuisti: q̃ sit falsa: ⁊ incipiat eẽ vera. Et ita ẽ dicendũ de multis alijs. Si tñ ponatur decẽ predicamẽta eẽ decem genera dĩa. Et qꝛ hoc ibi disputare nõ debet videat discretum ingenium per hanc mãm transiturum qua velit via transire: ⁊ secũdum exigentiã se prepararet ĩ ha materia responsurum.

Ed incidit dubiuȝ vtrũ pars animalis sit animal. ⁋ Pro cuiᵒ declaratione accipitur p̃mo ꝙ oĩa composita nãlia hñtia formas vltimas eiusdem speciei sp̃alissime sunt eiusdem speciei sp̃alissime. pȝ qꝛ nãliᷣ forme subst̃ãtiales eiusdem speciei distribui nõ pñt in maᷣijs diuersaꝝ sp̃eꝝ. iõ tota cõposita sũt eiusdeȝ sp̃ẽi sp̃alissime. ⁋ Item cõposita nãlia ponunᷣ in sp̃ẽ ꝑ formas eoꝝ vltimas. igr̃ si forme sunt eiusdẽ speciei sp̃alissime ẽt ⁊ cõposita. Item accipiatur ꝙ nulle due sub̃e non inicem cõicãtes ĩ sp̃ẽ sunt equalis ꝑfectionis eẽntial̃. Et quelibȝ due sub̃e cõicantes ad inicẽ ĩ sp̃ẽ sunt equal̃ perfectõis eẽntial̃. Quibᵒ adhuc adiũgitur ꝙ iste ẽ minᵒ hõ: ꝓut est de predicamñto sub̃e est ẽ minᵒ absolutᵒ. ⁊ sp̃ẽs sp̃alissima. Ex qbus seqtur p̃mo ꝙ quodlibȝ mẽbrum aĩalis cũ quolibȝ mẽbro eiusdem aĩalis ẽ eiusdem speciei sp̃alissime sub̃al̃. pȝ p̃mo de hñtibus formã extensaȝ. qꝛ quodlibȝ tale aĩal hȝ formã vltimã extẽsaȝ per totũ cuius quelibȝ ꝑs ẽ eiusdẽ sp̃ẽi cũ ip̃a tota. qꝛ ipsa forma extẽsa tã sub̃alis q̃ȝ accñtal̃ ẽ hõgenea. igr̃ per p̃mã suppõneȝ quodlibȝ mẽbrũ alicuius animalis est eiusdẽ speciei cũ quolibȝ mẽbro eiusdẽ: ⁊ ꝓbatur añs. s. ꝙ ĩ quolȝ aĩali ẽ vna forma extẽsa per totũ ⁊ vltima. qꝛ aliᷣ ñ foret q̃ȝtitas cõtinua. cũ tñ oẽ aĩal sit corpus sicut pars arida ligni nõ cõtinuatur cũ parte virente ligni. ⁋ Pȝ ẽt ista cõclusio d̃ aĩalibus formã vltimã iextẽsam hñtibus ⁊ ĩdiuisibilẽ qꝛ ĩ oĩbus talibus qđlȝ mẽbꝝ hȝ formã vltimã eiusdeȝ sp̃ẽi: seu eãdẽ numero cũ quolȝ alio mẽbro eiusdẽ aĩalis: ⁊ iõ. os. caro. nerui ⁊c̃. sũt eiusdẽ sp̃ẽi sp̃alissime ĩ homie q̃ȝuis a spiritu ⁊ sãguine: ⁊ a quolȝ alio humore specifice differãt: qꝛ nullus istoꝝ cõuertitur: aut assimilatur sub̃e aliti. Itẽ seqtur ꝙ q̃libȝ pars q̃ȝtitatiua aĩal̃ ẽ eiusdẽ sp̃ẽi sp̃alissime cũ ipso aĩali: qꝛ quelibȝ tal̃ pars q̃ȝtitatiua hȝ formam vltimã sub̃alẽ eiusdẽ sp̃ẽi cũ toto cõposito. qꝛ q̃lȝ pars hȝ eãdẽ formã numero vltimaȝ

cũ toto. aut hʒ formã extẽsam. sicut ⁊ suũ totũ. qꝛ ẽ hõ-
genea. igr̃ ⁊c̃. Ex qb9 seqtur ꝙ q̃libʒ ps q̃ʒtitatiua ali-
cui9 cõpositi nãlis ẽ eiusdẽ perfectõis eẽtial' cũ suo to
to. pʒ ista ꝯña adiuuãte ꝓa suppõne. ¶ Itẽ dato oppo
sito conclusionis seq̃t ꝙ foret pos̃e aliqd trãsire ď spe-
cie i spẽm substãtialẽ ipo nõ corrupto cũ ps bouis pos-
sit eẽ bos. q̃ʒuis ponat̃ ꝙ nõ sit bos. Quib9 datis seq̃t
ꝙ ps hois ẽ hõ: ⁊ ps bouis ẽ bos: qꝛ q̃libʒ ps quãtita-
tiua hois ẽ eiusdẽ speciei spãlissime cũ toto hoie: sʒ non
cõtinet̃: nisi sub tali specie spãlissima substãtiali hõ. igr̃
q̃libʒ ps quãtitatiua cõtinet̃ sub illo t̃mino hõ cũ signi
ficet̃ per eũdẽ atqʒ ẽt sub reali spẽ ꝯtinet̃ si q̃ sit. ¶ Itẽ
si ps quãtitatiua hois nõ sit hõ. cũ ipa sit alicui9 speciei
spãlissime subal'. qꝛ qcquid ẽ salti pticulare i genere ali
quo ẽ i aliq̃ spẽ spãlissima eiusdẽ. ⁊ ẽ aliquod idiuiduũ
isti9. seq̃t̃ ꝙ ẽ alicui9 alteri9 speciei subal' quã humane:
⁊ ꝑ ꝯñs cõposita hñtia formas eiusdẽ speciei spãlissi
me specifice differũt: qḋ ẽ ꝯ ꝑmã suppõnem. Itẽ da-
to opposito cõclusionis seq̃t ꝙ ẽ dare spẽs substãtia-
les ñ cõicãtes pfectõis eq̃lis eẽtial' vt ps bouis ⁊ bos.
qḋ est ꝯ ꝓam suppõnẽ. Iḋ cõcedit̃ ꝙ ps hois ẽ hõ ca-
piẽdo illũ t̃minũ hõ mere substãtial' ꝓ cõposito ex mã
⁊ aia itellectiua: nõ. n. pl9 q̃ʒ hoc cõplexũ cõpositum ex
mã ⁊ aia itellectiua significat: verũt ñ talia solet vulg9
spnere. de quo nõ ẽ cura. Est. n. difficile cũ vulgo nã-
lia loq. capit. n. modos loq̃ndi tm̃ ⁊ non subalr̃. Qḋlʒ
igr̃ cõpositũ naturale ẽ hõgeneũ: qꝛ qḋlibʒ cõpositũ nã
le sumit eãdẽ denoiationẽ ꝓm spẽm spãlissimã quã su-
mit sua ps: qꝛ quodlibʒ tale cõpositũ ẽ eiusdẽ spẽi spãlis
sime cũ q̃libʒ sui pte: ⁊ iḋ ois hõ ẽ qd hõgeneũ. licʒ ꝓm
alias denoiatões sit etherogeneũ: ⁊ nõ solũ oẽ corpus
ẽ hõgeneũ: sʒ q̃libʒ forma extẽsa: ⁊ q̃libʒ mã. Et breui
ter res q̃libʒ corporea ẽ hõgenea: ⁊ ipsa ẽ eiusdẽ speciei
spãlissime cũ q̃libʒ sui pte quãtitatiua. ¶ Et si ꝯ argui
tur: qꝛ etherogeneũ ẽ illud: cui9 nõ quelibʒ ps ẽ eiusdeʒ
denoiatõis cũ suo toto cui9 ẽ ps. Et hõgeneũ ẽ illḋ cu
ius q̃libʒ ps ẽ eiusdẽ denoiatõis simul cũ suo toto. igit̃
impos̃e ẽ ꝙ hõgeneũ sit etherogeneũ. Dr̃ ꝙ hõgeneũ
ẽ illud cui9 quelibʒ ps quãtitatiua ẽ simil': aut eiusdem
denoiationis cũ suo toto. Et etherogeneũ ẽ illud cui9
quelibʒ ps quãtitatiua ẽ diuerse denoiatõis cũ suo to-
to. Et qꝛ ptes quãtitatiue hois hñt diuersas denoia-
tiones a suo toto: qꝛ alia caro. alia sãguis. alia neruus.
⁊ hmõi: ⁊ alias denoiationes a suo toto sumunt. ⁊ hec
denoiatões sunt accñtales. iḋ ẽ etherogeneum. hñt ẽt
eãdẽ denoiationẽ substãtialẽ cũ suo toto. iḋ hõ ẽ hõge-
neũ ⁊ etherogeneũ. qḋ meli9 pʒ itelligẽti vocabula gre
ca a qb9 deriuate sũt iste dictões hõgeneũ ⁊ etherogene
um. ¶ Sʒ ꝯ arguit̃. qꝛ si pes hois ẽ hõ. igr̃ pes hois ẽ
aial risibile rõnale. ꝯñs falsũ. qꝛ nec põt pes ridere. nec
rõcinari. Dr̃ capiẽdo illos t̃minos rõnale ⁊ risibile ꝓ
passione hois ⁊ dr̃ia. cõcedẽdo ꝯñs ⁊ negãdo ꝯñaʒ il-
lam. s. ꝙ pes hois nõ ẽ rõnalis: aut risibil'. qꝛ nõ põt ri
dere: aut rõcinari: sic. n. capti illi t̃mi solum significant
quãtũ hñs potẽtiã puta aiam ex sui nã risus: ⁊ rõnis ꝓ
ductiuã: hinibile aũt quãtum hñs aiam ex nã sui ꝑ se
vel per accñs hinit9 ꝓductiuã: qḋ dico ꝓpt̃ ptes equi
hñtes formas ptiales: vñ licʒ cõpositum fuerit sic di-
spositũ ꝙ nõ possit ridere nõ min9 remanet nãlis ani-
me potentia q̃ʒuis auferat̃ nãlis act9 ex defectu alteri9
reqsiti: puta instrumẽti: aut alteri9. quãuis cõcedat̃ ꝙ
ps aialis sit aial: nõ tñ conceditur ꝙ q̃libʒ ps sor. sit sor.
habito ꝙ iste t̃min9 sor. sit t̃min9 discretus: qꝛ si aliqua
ps sor. sit sor. sit illa. b. ps quãtitatiua. ¶ Et ar̃ sic. sor.
ẽ pedal. sit. n. ita grã exẽpli. ⁊ sor. ẽ. b. ps igr̃. b. ps quã
titatiua ẽ pedal'. ꝯñs falsum. qꝛ tũc ps essʒ equal' toti cu
ius ẽ ps: ⁊ tʒ ꝯña expositorie: qꝛ sor. ẽ t̃min9 discret9: vt
ponit̃. ¶ Sʒ ꝯ predcã forte arguit̃: qꝛ si ad variationẽ
ptis forme subalis seqtur variatio toti9 cõpositi nãl' se-
quit̃ ꝙ nullũ cõpositũ inaiatũ põt augeri nec diminui.
distiguendo augmentationẽ ⁊ diminutionẽ ꝯ rarefa-
ctionem: aut condẽsationẽ. qꝛ nullʒ tale põt diminui
qn aliq̃ ei9 ps corrumpat̃: aut auferat̃. sed corrupta vel
ablata pte non pl9 diminuit̃. qꝛ nõ pl9 ẽ datũ totũ. Iteʒ
dato igne semipedali q sit. b. arguit̃ ꝙ. b. ignis nõ põt
augeri deducta rarefactõe: qꝛ si sit pos̃e addat̃ grã exẽ
pli alẽ semipedal' ignis q sit. c. ⁊ tc̃ seq̃t. ꝙ si. b. ignis po
test augeri. ꝙ. b. ignis ẽ fact9 pedal' q sit. a. igr̃. a. ignis
ẽ. c. ⁊. b. ⁊ tñ. b. ẽ medietas isti9: qꝛ iã qḋ erat añ augmẽ
tationẽ iã ẽ medietas. a. ⁊ iã. b. nõ ẽ nisi quod pri9 erat.
igr̃ totũ ẽ sua medietas. Itẽ si sit pos̃e ꝙ aliqs ignis di-
minuat̃ ponat̃ ꝙ pedal' ignis sit i oriente a quo paula
tine auferãtur pticule donec medietas a. erit ablata ⁊ i
occidente posita. ⁊ seq̃t tũc ꝙ qua rõne. a. ẽ i oriente ea
deʒ rõne ẽ in occidẽte. Iḋ forte cõcedit̃ cõclusio ad quã
deducit̃ ꝙ nullum inaiatũ põt augeri vel diminui licʒ
multa inaiata possint rarefieri vel condẽsari. ¶ Sed
ꝯ: qꝛ illo dato seq̃t ꝙ nullũ inaiatũ põt hr̃e aliaʒ ptẽ q̃ʒ
iã hẽat: qꝛ dato opposito seq̃t̃ ꝙ possit augeri. Iḋ con
cedit̃ cõclusio deducta. ¶ Sʒ ꝯ. qꝛ isto dato seqtur ꝙ
nulla plãta p̃t augeri: aut diminui. qꝛ ablata pte aut cor
rupta nõ remãet eadẽ plãta. sʒ q̃ʒcito icipit auferri seu
corrũpi aliq̃ ps forme plãte desinit eẽ forma date plãte
⁊ per ꝯñs desinit eẽ plãta tota. igr̃ ipa ñ icipit diminui
qꝛ si ipa diminueret̃ ipa maneret per tp̃s. ¶ Et cõsilr
ar̃ ꝙ ipa nõ põt augeri. qꝛ nõ hr̃e põt aliã partẽ q̃ʒ iaʒ
hʒ. qꝛ nulla forma: aut mã põt hẽre aliã pteʒ q̃ʒ iã ha
beat: qꝛ resultãs ex addito ⁊ preexistẽte nõ ẽ p̃ernñs. For
te dr̃ huic ꝙ hec planta mãet eadẽ numero. qꝛ maior
⁊ ꝑncipalior ei9 pars manet: ⁊ hoc suffic̃ ad hoc ꝙ ma
neat eadem numero. ¶ Sʒ ꝯ ponat̃ ꝙ. a. plãta inci-
piat diminui si sit pos̃e sic ꝙ icipiat aliq̃ pars ei9 corrũ-
pi. ¶ Et ar̃ ꝙ ista plãta nõ icipit diminui: nec vnquaʒ
diminuet̃. ⁊ ꝑ nullũ tp̃s post h9 hec manebit eadẽ nu-
mero. qꝛ per nullũ tp̃s post hoc manebit. igr̃ ⁊c̃. ꝓbat̃
añs. illa plãta desinit eẽ. igr̃ per nullũ tp̃s post hoc ipa
manebit. pʒ ꝯña ⁊ añs ꝓbat̃. qꝛ iã desinit eẽ forma illi
us plãte: ⁊ tã cito desinit eẽ compositum: aut corp9 nã-
le q̃ʒ cito desinit eẽ aia ei9: aut forma subalis. qꝛ forma
ẽ que dat eẽ rei: ⁊ conseruat eã in eẽ. igit̃ iã desinit esse
ista plãta: pʒ consequentia ⁊ minor. sʒ arguitur maior
qꝛ incipit aliqua pars illi9 forme que est res inanima-
ta non eẽ. sed quãcito incipit aliqua pars alicui9 for-
me rei inanimate non esse tam cito ipsa res incipit nõ
esse. qꝛ ad corruptionem partis rei inanimate sequitur
corruptio totius. igitur incipit iam totalis forma illi9
non eẽ. ⁊ per consequens istud totale compositum qḋ
est ista planta desinet eẽ. Iḋ conceditur forte totum si-

cut est concedendum. ¶ Contra. quia tunc nullum animatum anima sensitiua extensa possz augeri: aut diminui. patz eodem argumento. quia quam cito pars forme extense desinit esse. ita cito desinit esse ista forma totalis ⁊ ipsz compositum cuius est forma. Ideo etiam conceditur illud tamquam sequens: quia nulla posset assignari ratio: quare inanimate res non possent augeri quin per eandem habentia formas extensas vegetatiuas aut sensitiuas non possent augeri: ⁊ quecumqz ratio esset ad probandum brutum posse augeri possz etiam esse ad probandum istam plantam augeri: ⁊ quecumqz ratio detur. consimilia argumenta possent adduci pro vegetabilibus ⁊ plantis. ¶ Sed contra id arguitur. quia sequitur ex illo quod nulla planta: neqz aliquod animal habens formam extensam possz habere aliam partem quam iam habz. ⁊ tunc sequitur quod nullum tale animal posset nutriri. nec aliqua planta. quia si nutricatio essz ipsa esset conuersio nutrimenti: aut alimenti in substantiam rei alite: sz nullum animal habens formam extensam potest habere aliam partem quam iam habeat. igitur nullum nutrimentum potest esse eius pars. ¶ Item illo dato sequitur quod nullum tale animal habens formam extensam potest alterari: nec localiter moueri. quia non manet per tempus. quia continue fit in tali resolutio multarum partium ⁊c. ¶ Item huius oppositum ponit aristo. in primo de generatione vbi ponit augmentationem esse possibilem: ⁊ animata augeri posse. Sed ex ista responsione sequitur quod augmentatio non sit possibilis saltem in datis animalibus. ideo ⁊c. ¶ Ad primum dicitur concedendo conclusiones. scilicet quod nulla res potest aliam partem quam iam habeat habere. Et vltra dicitur quod nutricatio non est conuersio nutrimenti in substantiam aliti. sed si aliquid conuertitur in substantiam aliti nihil conuertitur: nisi materia prima nutrimenti: quia substantialis forma nutrimenti corrumpitur: ideo si aliquid nutritur isto modo capto termino ex sola materia prima nutritur. ⁊ non ex aliqua forma substantiali: aut accidentali. quia substantialis forma corrumpitur: ⁊ nullum accidens est: aut esse potest pars alicuius substantie: tunz quia in materia illius nutrimenti non potest esse pars illius materie quam modo habz id quod ponitur nutriri: sed si nutricatio est ipsa est assimilatio partis materialis nutrimenti cum inductione forme substantialis istius speciei: cuius est forma substantialis plante: aut animalis quod per illum modum concedimus ali. Sed cum vltra concluditur quod non esset possibile aliquod animal alterari: aut localiter moueri. negatur consequentia. ⁊ ad probationem. quia continue fit resolutio ab animali. dicitur quod istud non sequitur. stat enim animatum viuere ⁊ non ali. sicut in primo instanti. in quo est generatum animal: in quo instanti non nutritur illud nec resoluitur: sed admittatur cum casu quod continue fiat resolutio: ab aliqua parte illius animalis post primum instans esse eius. ⁊ sequitur quod continue aliquod animal desinit esse. sed ex hoc non sequitur quin multa animalia maneant per tempus: quia multe partes animalis manent que etiam sunt animalia. licz enim admittatur quod continue in aliqua parte animalis fiat resolutio aut incipiat fieri. non tamen admittitur quod in qualibet parte. quia tunc istud animal secundum se ⁊ quamlibet sui partem quantitatiuam desineret esse: sequitur enim cuiuslibet partis quantitatiue istius incipit aliqua pars corrumpi. igitur nulla quantitatiua pars huius immediate post hoc erit. Et iterum sequitur cuiuslibet partis istius incipit aliqua pars diminui. igitur nulla pars immediate post hoc erit. Similiter cuiuslibet partis istius incipit aliqua pars augeri. igitur hoc incipit esse infinitum: sed de rarefactione ⁊ condensatione nullum tale argumentum valet. ¶ Et si arguitur quod a quolibz parte illius animalis fiat resolutio quia in qualibz parte calor naturalis agit in humidum radicale. igitur a qualibet parte eius resoluitur de ipso humido. Dicitur negando consequentiam. quia non quelibz calefactio est sufficiens datam partem corrumpere. sed si debeat corrumpi pars data propter disproportionatum calorem oz quod inducatur in istam partem minima caliditas cum qua stare non potest forma substantialis date partis: que caliditas non subito producetur a calefaciente intrinseco aut extrinseco in istam partem agente. ideo conceditur quod posset localiter et qualitatiue moueri. sed nihil habens formam extensaz potest augeri. nec aliquis est verus motus in predicamento quantitatis nisi rarefactio aut condensatio: per additionem enim partis non augetur aliquid. aut per diminutionem diminuitur. quia non manet idem per tempus in diminutione ⁊ sic diminui non potest: aut augeri vt patz aduertenti. Sed aristo. primo de generatione posuit animata posse proprie augeri. ⁊ inanimata non posse: vulgi auribus alludens. quia bene percipitur quod ex additione semipedalis terre ad bipedalem terram deducto alio motu non est illa terra maior. sed resultat vnum maius ex illa semipedali terra ⁊ illa bipedali. ⁊ non augetur precedens terra: nec sequens. nec aggregatum ex his. sed in animali non fit ita perceptibilis additio: quia paulatim: ⁊ quia fit additio per intus susceptionem nutrimenti in partes formales: quia nutrimentum iuxta ponitur partibus non porosis. ⁊ ab eis assimilatur nec preexistentes particule crescunt nisi rarefiendo. Ideo secundum rei veritatem licz hic non fit ita perceptibilis additio sicut alia: tamen talia animata anima extensa non augentur. sicut nec inanimata. ⁊ quecunqz ratio facit ad probandum quod ista animata augentur. potest facere etiaz ⁊ quod inanimata augentur. Et sic respondetur pro vna parte sic pro alia vt patz calculanti materiam. ¶ Sed contra illud forte arguitur sic: quia ex illo sequitur quod nullum animatum anima inextensa potest augeri aut diminui. ⁊ per consequens nihil potest augeri vel diminui: quia nec animatum nec inanimatum. Sz forte dicitur concedendo. Pro quo clarius videndo notare debes. Nunquid identitas forme sufficiat ad identitatem compositi. cum autem non possit pars materie in habentibus formam extensam variari quin secum varietur ⁊ forma: de illo non expedit dubitare quod variata parte materie variatur totum compositum: ⁊ econtra. ⁊ modo consimili variata parte forme ⁊c.

ubiuz ergo incidit. vtrum remanente eadem forma in composito vnicam habente formam indiuisibilez: ⁊ variata materia addendo vel diminuendo sit aggregatuz resultans: aut remanens illud met quod ante erat. ¶ Et arguitur quod non. quia hoc dato sequitur quod pes sortis esset caput eius. ⁊ similiter quod sor.

ee̅t quelibet pars quãtitatiua sor. q̄ꝛ materia nõ variat
identitatem numeralem. igitur cũ quelibet pars quan-
titatiua sortis habeat eandẽ formã substãtialẽ vltimaʒ
cũ qualibet alia parte quãtitatiua ⁊ etiã cũ sorte sequit̃
ꝙ quelibʒ pars quãtitatiua sortis ẽ eadẽ cum qualibʒ
parte quantitatiua eiusdẽ. ⁊ sequitur ꝙ sor. est quelibet
pars quãtitatiua eiusdem. ¶ Item isto dato seqtur ꝙ
foret possibile ꝙ sortes est plato. ⁊ ꝙ sor. differt a plato
ne. ꝯñs ẽ impossibile. ⁊ arguitur illa consequẽtia. quia
ponat̃ ꝙ deus animã sortis infundat in. b. materiã pe
dalẽ quã materiã ista anima informet: ⁊ sit sortes ho-
mo habẽs istam materiam ⁊ istã aiam: ponatur etiaʒ
ꝙ deus eandẽ aiam infundat i. c. materia bipedali qð
possibile est. sicut possibile est ꝙ eadeʒ anima numero
sit in pede ⁊ in capite ⁊ sit homo cõpositus ex. c. mate-
ria. ⁊ ista anima plato. ⁊ arguitur ꝙ plato ẽ sor. q̄ꝛ pla.
habet eandem aiam numero quã habet sortes. ⁊ mate
ria nõ variat identitatẽ numeralẽ. igitur plato est sor
tes. ⁊ pedale bipedale. ¶ Et arguit̃ ꝙ sortes differt a
platone quia ponatur ꝙ sortes currat ⁊ plato sedeat ⁊
sequitur intentũ. ¶ Itẽ põt desinere eẽ sor. remanente
platone. igitur sortes nõ est plato. ¶ Itẽ si sortes ẽ pla.
sequitur ꝙ quelibet pars sortis est pars platonis ⁊ ecõ
tra. Aliter si sortes habet aliquas partes quas nõ ha-
bet plato aut econtra sortes non est plato. q̄ꝛ bene sequi
tur sortes habet. b. partem ⁊ pla. nõ. igitur ⁊c̃. ⁊ sequit̃
sortes habet. b. partẽ ⁊ sortes est plato. igitur plato ha-
bet. b. partem ⁊ sic de alijs. ¶ Itẽ isto dato sequitur ꝙ
iste terminus sortes sit accidens seu terminꝰ accidenta
lis. ꝯñs falsum vt supponitur: ponatur eñi ꝙ iste ter-
minus sortes sit terminꝰ substãtialis ⁊ singularis: et ar
guitur ꝯña. q̄ꝛ põatur ꝙ sortes sit bipedalis cuius vna
medietas sit. a. ⁊ diminuatur donec. a. sit sortes: et ar-
guitur sic. iste terminꝰ sortes predicatur successiue vere
negatiue ⁊ affirmatiue de termino singulari supponẽ-
te ꝓ sorte. ⁊ preter subiecti corruptionẽ. q̄a vtraqʒ istaꝝ
erit vera preter subiecti corruptionẽ. hoc est sortes. hoc
nõ est sortes demõstrato. a. igitur iste est terminus acci
dentalis. pʒ ꝯña per diffinitionem termini accidenta-
lis. Et sicut arguitur de illo termino sortes. ita de oibꝰ
alijs terminis substãtialibus cõibus ⁊ discretis põt ar-
gui. ¶ Item arguitur ꝙ illa cõtradictoria. hoc est sor-
tes. hoc non est sortes. que sint mentalia demonstrato
sor. per certum tẽpus erunt vera: ꝙ eñi sint cõtradicto
ria pʒ. subiecta eñi cõuertuntur cũ predicatis. cũ idem
demonstrẽt vt pono. ⁊ sunt alia requisita ⁊ nõ significa
bunt aliter ille ꝓpositiones per totũ tẽpus dandũ. igit̃
continue sunt ⁊ erunt cõtradictoria: ⁊ vtraqʒ erit vera
cũ alia. Continue eñi erit ita ꝙ hoc est sor. demonstra
to sor. ⁊ ista ꝓpositio erit sic significãs hoc ẽ sor. igit̃ cõ
tinue pro ista mẽsura erit ista ꝓpositio vera. hoc ẽ sor.
igitur ista erit pro tunc vera: sed ista cõuertit̃ cũ illa in
mente posita. igitur aliud contradictoriũ erit veꝝ ꝓ ea
dẽ mẽsura. ¶ Et ꝙ hec cõuertat̃ cũ illa arguit̃. ponat̃
enim ꝙ diminuat̃ sortes quousqʒ reddatur vera ista.
hoc non est sortes. Et arguit̃ ꝙ nũc inicem cõuertan-
tur s̃m posita ⁊ eodem modo penitus significant. sicut
ante significabant. sed ante cõuertebantur. igitur ⁊ nũc
cõuertuntur. ¶ Item isto dato seqtur ꝙ sortes erit pe-
dalis in. a. instãti ⁊ ꝙ pro eodẽ instanti erit maior q̃ʒ
pedalis. quia põatur ꝙ sortes sit bipedalis ⁊ diminuat̃
quousqʒ sit pedalis. sic tamẽ ꝙ in. a. instãti sit maior pe
dali. Et arguitur ꝙ sortes erit pedalis in. a. instãti. q̄ꝛ
sortes erit hoc pedale in. a. instãti demõrato illo pedali
quod remanebit sortes. igitur sortes erit pedalis i. a. in
stanti. pʒ ꝯña. ⁊ arguitur antecedẽs. q̄a qð erit hoc pe
dale in. a. instanti erit sortes. igitur sortes erit hoc peda
le in. a. instanti. pʒ ꝯña a cõuersa ad ꝯuertẽtẽ. ¶ Et si
forte dicitur ꝙ hec est sua cõuertens qð erit hoc peda
le in. a. instanti erit sor. in. a. instanti. ¶ Cõtra q̄ꝛ tunc
ista nõ posset cõuerti in vnã veram albũ erit nigrũ i. a.
instanti. quia tunc sua conuertens ee̅t illa. qð erit nigrũ
in. a. instanti erit album in. a. instãti. ¶ Itẽ ista respon
sio non tollit argumentum q̄a adhuc illa est vera. qð
erit hoc pedale in. a. instanti erit sortes i. a. instanti. q̄a
sor. erit sor. in. a. instanti. ⁊ sor. erit aliqd quod erit hoc
pedale in. a. instãti. igitur aliquid quod erit hoc pedale
in. a. stanti erit sortes in. a. instanti. Et ex casu sequit̃ ꝙ
sor. erit maior q̃ʒ pedalis in. a. instãti. ¶ Itẽ. a. ẽ peda-
le. ⁊ imediate post instans qð est presens erit bipedalis
⁊ tñ nũq̃ʒ augebitur: sed quãdocũqʒ. a. erit. a. diminue
tur. pʒ quia. a. imediate post hoc erit sortes in casu posi
to. q̄a sortes imediate post hoc erit sortes ⁊c̃. ¶ Et tũc
sequitur etiam ꝙ. a. incipit eẽ sor. q̄ꝛ in instanti quod ẽ
presens. a. non est sortes ⁊ imediate post instans qð est
presens. a. erit sortes. ⁊ tamẽ per magnũ tẽpꝰ post hoc
erit etiam ita ꝙ. a. incipit eẽ sor. tenet cõsequẽtia ex cõ
muni verificatione eius qð est incipere. ¶ Et per idẽ
cõcludi potest ꝙ sortes per totam istaʒ horã erit albus
⁊ tamen ꝑ eandẽ horam erit summe niger. ¶ Item se
quitur ꝙ per eandem horã sortes calefiet per quã totã
frigefiet: posito ꝙ vna pars calefiet per totam istã ho
ram ⁊ alia equaliter frigefiet. ⁊ ꝙ vtraqʒ illaꝝ medieta
tum aliquãdo erit sortes. ¶ Item sequitur possibile fo
re ꝙ pars sortis est maior sorte. ¶ Item ponatur ꝙ se
paretur manus sortis a sorte remanente aia intellecti
ua in ista manu sicut erat quando erat cõiuncta: quod
possibile est supernaturali potentie cui sicut conuenit
facere ꝙ vna anima intellectiua sit in qualibet parte
quantitatiua sortis ita cõuenit sibi facere ꝙ eadem aia
sit in manu separata vel saltem in illo quod erat manꝰ
sor. ⁊ eque bene põt deus facere vtrũqʒ. Quo dato seq
tur ꝙ duo homines sunt separati quoꝝ quilibet ẽ sor.
⁊ sequitur ꝙ sor. ẽ illa manus. Et sor. nõ est illa manꝰ
vel saltem est illud qð erat illa manꝰ. ⁊ nõ est illud qð
erat illa manus. pʒ ꝯña intelligenti ⁊ tamẽ sor. ẽ termi
nus discretus. ¶ Item sequitur ꝙ quelibet pars quã-
titatiua sor. differt a sor. ⁊ tñ nulla põt differre a sor. q̄ꝛ
quelibet põt eẽ sor. ¶ Itẽ ponat̃ ꝙ. a. aia ⁊. b. ⁊. c. ma
teria fuerint sor. ⁊. b. materia desiuerit eẽ gr̃a exẽpli: ⁊
sor. remanserit. a. ⁊. c. Et arguit̃ sic. hoc fuit sor. qð iaʒ
non est sor. demonstrato. a. ⁊. b. ⁊. c. ⁊ hoc fuit aliquid.
igitur aliqd fuit sor. ꝙ iã nõ est sor. pʒ ꝯña. ⁊ ẽt maior.
q̄ꝛ ista non sunt sor. demonstrando tria quoꝝ vnuʒ iã
desinit eẽ. Et tunc arguitur sic aliquid fuit sor. qð iã nõ
est sor. ⁊ nihil nisi aial. igr̃ aial fuit sor. ꝙ iam nõ ẽ sor.
⁊ nullũ animal nisi homo. igitur aliqs homo fuit sor.
qui iam non est sor. ⁊ nullus homo nisi sor. igit̃ sor. fuit

for. qui iã nõ ẽ for. ꝯñs falsum qꝛ tũc seq̃tur ꝙ for. fuit for. ⁊ ip̃e nõ est for. qḋ ẽ falsum qꝛ for. fuit for. ⁊ ille ẽ for. ¶ Itẽ tm̃ for. qui fuit for. fuit for. igr̃ nõ for. qui nõ fuit for. fuit for. ¶ Item isto dato sequitur ꝙ aliq̃d ꝑ totam istam horã diminuet̃ ⁊ ꝑ eãdem horã augebit̃. ponendo ꝙ for. sit bipedalis cuius. a. sit vnũ pedale qḋ remanebit for. facta diminutione: ⁊ icipiat augeri. a. pedale: nõ tm̃ tñ augẽdo quãtũ deꝑdet for. ⁊ sequitur ꝙ. a. erit maius q̃ꝫ ẽ. qa ip̃m augebit̃. ⁊ sequit̃ ꝙ. a. nõ erit maius q̃ꝫ est. quia ipsum continue diminuetur. qꝛ for. cõtinue diminuet̃. vt pono et for. erit. a. igitur ⁊c̃.

Oppositum tamẽ arguit̃ sic vulgarit̃: qa si variata parte materie variat̃ cõpositũ naturale sequit̃ ꝙ null⁹ ẽ t̃minus discretus aut ꝙ for. nõ manebit for. ꝑ tẽpus. nec plato manebit plato. ⁊ sic de alijs. ⁊ tũc accideret deceptio homib⁹ i cõmutatiõbus ⁊ distributiõibus bonorũ ⁊ malorum. ¶ Item ꝙ multi fuerunt dij quoꝝ quilꝫ ab altero differebat. ⁊ ꝙ deus põt icipere eẽ aut desinere eẽ salteꝫ ꝑ potẽtiã sui puta ꝑ desitionẽ partis ei⁹ aut ꝑ iceptionẽ.

Ad dubium igit̃ dr̃ accipiendo ꝙ ad variationẽ partis materie seq̃tur variatio totius materie. Secũdo ꝙ ad variationẽ materie toti⁹ sequit̃ variatio totius cõpositi. Ex quib⁹ sequit̃ ꝙ variata parte materie aut totali materia seq̃tur variatio toti⁹ cõpositi naturalis. Ex qb⁹ acceptis cũ precedentibus sequit̃ generaliter ꝙ nulla substantia põt haber̃ aliã partẽ quã iã hꝫ: ⁊ ꝑ idẽ nullũ accñs nec aliq̃d aliud põt habere aliã partẽ q̃ꝫ iam habeat sicut dictũ est. iõ nec for. nec aliquid aliud põt augeri. Si. n. quis absq̃ꝫ tedio asp̃exerit videbit ꝙ tã bene sustineri poterit ꝙ tã inanimata augent̃ q̃ꝫ aiata. ⁊ tã bñ ad rõnes põt rñderi q̃ꝫ sustieri. ⁊ rñderi põt ad rõnes ꝓbãtes ꝙ for. ⁊ alia aialia hñtia formas extensas pñt augeri. imo vt vere loquar hoc põt tã male sustineri q̃ꝫ illud. ⁊ tamẽ ꝯ aristo. ẽ ꝙ tã aiata anima extẽsa nõ augeãt̃ q̃ꝫ habentia aiam inextẽsam: qꝛ etiã in homie credidit aristo. aliquã aliã formã s̃balem extensaꝫ: nec posuisset ꝙ in quolibet homine eẽt vna aia indiuisibilis inherẽs. perpetua: ⁊ eterna. sed posuisset vnicum intellectũ in tota specie: qḋ patet colligendo diuersa dicta in diuersis locis: quia Aristo. credidit nihil habere principium qḋ non sit habiturum finem: nec aliquid habiturum finem quod non habuerit principium. vt patet ꝑmo celi. Tertio aũt de anima posuit intellectum humanũ nõ corruptibilẽ. ⁊ in s̃o de aia dũ dixit. Separatur aũt hoc ab hoc tanq̃ꝫ ꝑpetuũ a corruptibili. vbi formã sensitiuam cõparat ad itellectiuã. ⁊ ꝑ ꝯñs nõ habere principiũ. igitur nõ poneret itellectum humanuꝫ nisi itellectũ quẽ posuisset formã appropriatã toti speciei humane. vt colligi potest secũdo ⁊ tertio de aia. vbi dicit. Reliquit̃ igitur potẽtia q̃ nullius corporis ẽ actus. ideo nõ posuisset vltimã potẽtiã i homine fore creatã. quia nihil s̃m eũ fit ex nihilo. vt pꝫ primo physicorũ. Nec dixisset vltimã potẽtiã fore aiam in homie sꝫ itellectũ: vnde ois anima ẽ act⁹ corporis. vt pꝫ ex diffinitione ei⁹ s̃o de aia. nec multiplicasset huiusmodi potẽtias cũ in vnica tali possit species cõseruari. Et hanc fuisse intẽtionem aristo. colligit̃ ex varijs passibus ab eo dictis. Et si attente ꝑ eius volumina asp̃exeris hoc totũ credidit auerrois tertio de aia cõmento vigesimo primo. Iõ propter cõplacere aristo. nõ ẽ ponẽdũ aiata habentia formã extẽsam inherẽtẽ posse augeri. qa etiã ista non est itẽtio aristo. imo aristo. credidit vltra itellectũ appropriatũ eẽ formã extẽsam in homine. cũ materia iferior non stet sine forma substãtiali inherẽte. ⁊ negasset aristo. ꝙ anima remanet post mortẽ que nec esset inherens nec appropriata in illis saltem libris q̃ ad latinos ꝑuenerunt: sicut negasset spũs malignos quos vulg⁹ d̃tractores vel tẽptatores vel diabolos appellat. Aristo. eni ꝓ magna parte q̃cq̃d nesciuit negauit. imo nec de anima humana nec de hoie quo ad augeri vel diminui verbis suis credendũ ẽ. sicut nec de forma credimus. ¶ Sed ad primũ argumẽtũ negat̃ ꝯñia. aliq̃s eni ẽ terminus discretus vt ly for. vel plato q̃ ẽ positus ad significãdũ hominẽ. q̃ ẽ cõposit⁹ gratia agumẽti ex. a. mã ⁊. b. forma. ⁊ stat ꝙ for. erit for. per tp̃s. qꝛ qua rõne ẽ possibile ꝑ tp̃s ꝙ i aliqua parte nõ fiat resolutio possibile ẽ eadẽ rõne ꝙ i toto hoie nõ fiat resolutio ꝑ tp̃s aliquod. ¶ Itẽ stat hoiem egrũ nõ nutriri. ⁊ plãtã ẽt ñ nutriri. tã quo ad se q̃ꝫ quo ad partes: qa stat plantã eẽ in magno frigore ⁊ nec crescere nec resolui. igr̃ ꝑ illud stat istud qḋ iã premissum est. Et cũ arguit̃ ꝙ eẽt deceptio in cõmutationib⁹ ⁊ distributionib⁹ bonoꝝ ⁊ maloꝝ. qa nõ puniret̃ q̃ peccasset nec premiaret̃ qui meruisset. Dicit̃ ꝙ s̃m iusticiã cõmutatiuã vel distributiuã aut s̃ꝫ catholicã veritatẽ spectãdũ ẽ ad aiam. qa ois actio cõpositi ꝓuenit ab illa ⁊ nõ ad mãꝫ a qua nihil ꝓuenit. Iõ si aia cũ. b. mã peccauit ⁊ tũc erat sortes iste hõ qui erat cõpositus ex illa mã ⁊ ex illa forma. nõ oꝫ ꝙ ista aia puniat̃ cũ ista mã. sed sufficit ꝙ ista aia cũ quauis mã puniat̃. ¶ Itẽ ẽt catholica veritas non fundat̃ i mã. cũ eni de⁹ filius tres naturas in se cõtineat. s. verbũ. aiaꝫ. ⁊ materiã. stat ꝙ ille numerus qui ẽ illa tria desinat eẽ. sicut stat ꝙ numer⁹ q̃ est deus ⁊ hoc instãs desinat eẽ ⁊ icipiat eẽ. Iõ possibile ẽ ꝙ xp̃s s̃m partẽ materialem ⁊ s̃m ꝙ hõ desinat eẽ. Talis aũt disputatio nõ est dicenda apud vulgus qꝛ nõ põt subtilitates q̃ sunt vltra consuetudinẽ speculari. Si vero nõ stent ista oꝫ conclusiones illatas añ oppositũ saltem cõcedere quas intellect⁹ nõ bene cognoscit. Dũ vero cõsiderat istas hic concessas conclusiones optime intelligit. Et cõsequenter respondẽdo ad casus possibiles se aptet ad istos ⁊c̃.

Sed adhuc oritur dubiũ. Utrũ sit dare primũ instãs in quo for. erit sciẽs. virtuosus. aut san⁹. posito ꝙ sortes d̃beat trãsmutari de ignorãtia in sciẽtiã. ⁊ de vitio i virtutẽ. Et de egritudie in sanitatẽ. ¶ Et ar̃ prio ꝙ nõ. Et arguit̃ sic. Si sortes aliquã ꝓpõnẽ icipiat scire. aliqḋ erit vltimũ instãs i quo nõ sciet illã. qꝛ q̃ñcunq̃ꝫ sortes sciet aliquã ꝓpõnẽ sub aliquo gradu certe itensionis sciet illã. sed oẽm ꝓpõnẽ quã for. sciet sub aliquo gradu certe itẽsionis prius sciuit sub gradu remissiori. igr̃ nullũ erit ꝑmũ istãs i quo sciet illã ꝓpõnẽ. ⁊ sortes icipiet scire illã ꝓpõnẽ. igr̃ aliqḋ erit vltimũ instãs i quo nõ sciet illaꝫ.

¶ Itē ista nō ē vā plato movet. ꝛ iā nō ē dare nisi vltimū istās i quo nō erit vā. igitur nō ē dare nisi vltimū i quo nō erit scita. ꝛ si aliquādo erit scita i aliquo instanti cum iam non sit scita. igitur ꝛc̄.

Oppositum tū arguit. qa aliqua ē ꝓpō q̄ nō pōt incipe eē vā nisi erit aliqd̄ instās i quo pmo erit vera. vt pz de ista ꝓpōne. hoc istans ē. igitur alicuius talis cōtingit dare pmū instans i quo sit scita. ¶ Pro cuius dubij solutione pmo accipit q̄ ois q̄litas est gradualis. pz qa ois qualitas ē apta quātū est de se subiectū suū terminatū intēsuz reddere. ꝛ nulla ē i ifinitū remissa. Nulla eni pōt eē remissio ifinita. ¶ Itē si aliqua nō sit gradualis sit ista mētalis noticia. a. Sed ꝫ. qꝛ. a. noticia mētalis ē gradualis. Aliqs. n. aliqn̄ magis aliquādo minꝰ credit eadē ꝓpositionē. ꝛ q̄ rōne vna ē itēsibilis eadē rōne quelz mētalis: ꝛ q̄ facit ꝓ vna facit ꝓ vtraqꝫ. ꝛ sciēs ita respōdebit ꝓ vna sicē ꝓ alia. ¶ Secūdo accipiat q̄ nulla actō nālis pōt eē istātanea. pz qa stāte ordine nature nō pōt agēs approximari passo nisi successiue ꝛ nō sic q̄ ꝓ istā ti agat. ¶ Tertio accipit q̄ latitudines ꝫrioꝝ non primoꝝ. sicut ē albedis. nigredinis. credulitatis. hesitationis. nō necessario mutuo se expellūt. Stat eni albedinē generari absqꝫ corruptione nigredinis. ꝛ remissam credulitatē absqꝫ formidine aliq̄. pz qa stat remissam cōsiderationē eē sup aliquo vero credito remisse absqꝫ formidine aliq̄ ꝛ cōtrarij ꝯsideratiōe. ¶ Quarto accipit q̄ sciētia ē habitꝰ vel assensus veri sine formidine. Et opinio ē habitꝰ vel assensus verꝰ cū formidie. Error est assensus falsus siue sit cū formidine siue sine formidine. Ex quo seqtur q̄ aliqs error erit sciētia ꝛ eꝫ aliqua sciētia erit error. pz posito q̄ remanēte assensu. a. ꝓpositiōis icipiat. a. ꝓpō eē falsa. ¶ Et ita ēt cōcedēdū ē q̄ sciētia erit opinio: ꝛ opinio error. ꝛ eꝫ. pz qꝛ iā aliqs assensus verus qui ē sine formidine pōt admisceri cū aliquo gradu hesitatiōis ſm quē modū cōcedēdum est q̄ aliqua sciētia infinities erit error: ꝛ ecōtra. ꝛ infinities sortes icipiet scire datam ꝓpositionē ꝛ desinet scire eandē. ¶ Ex qbus acceptis seqtur pmo q̄ nō ē dare pmū instās aut vltimū instās alicuius noticie sensitiue. puta visionis: tactionis: ꝛ huiusmodi. qa ois talis q̄litas est gradualis p pmā suppositionē: ꝛ nulla talis pōt subito acquiri p ſcdam. igr̄ nullus est primus gradꝰ visiōis aut vltimꝰ. ¶ Ex quo seqtur vltra q̄ ois noticia sensitiua fit ex pexistēti cognitione sensitiua. ¶ Itē seqtur q̄ nullus est primus cōceptus i mēte generatꝰ. qa quocunqꝫ dato priꝰ fuit cōceptꝰ seu noticia icomplexa remissior. ¶ Itē seqt̄ q̄ ē dare vltimū instās nō eē opinionis sortis vel platōis ꝛ pmū nō eē. posito q̄ sciētia desinat eē p admixtionē hesitatiōis: vt posito q̄ soꝛ. credat firmiter celū moueri ꝛ p aliq̄s euidētias ad oppositū factas generet formido i mēte sortis. ita q̄ sortes nō credat tā firmit q̄ʒ modo credit. ſʒ cū hesitatiōe: ꝛ tūc pz ꝓpositū. ¶ Vn̄ ē aduertēdū q̄ tripliciē pōt aliqs trāsmutari de sciēte in nō sciētē. ꝛ eꝫ. Pōt eni aliqs errare ꝛ habere assensū falsū de ꝓpōne cōtigēt. q̄ eo sic credēte incipiat eē vā. ꝛ tūc datur pmū vel vltimū affirmatiue vl' negatiue. tā quo ad desitionē q̄ʒ quo ad iceptionē ſʒ q̄ ꝓpō de qua est assensus icipit vel desinit eē vera. Et ita est de trāsmutatiōe ab errāte i sciētē manēte assensu re pmutata. Pōt ēt aliqs transmutari de nō sciente i sciētē: ꝛ de sciente in nō sciētem p remissionē cōtrarij admixti cū assensu. vt posito q̄ soꝛ. opinet celū moueri ꝛ credat celū moueri cū hesitatiōe ꝛ remittatur illa hesitatio vsqꝫ ad n̄ gradū. remanēte assensu. ꝛ pz tunc q̄ erit dare primum instās i quo iste assensus erit sciā ꝛ in quo soꝛ. erit sciēs. ꝛ idē instās erit pmū nō eē opinionis soꝛ. qd̄ erit pmū instans istius sciētie. Nūquā enim isto modo dat pmū vel vltimū signate opiniōis. cū nō detur pmū vel vltimū hesitatiōis cōmixte. Pōt ēt aliqs trāsmutari a nō sciēte i scientem absqꝫ signate rei mutatione vel hesitatiōis remissiōe. Pōt. n. aliqs nullaz habere credulitatē de. b. ꝓpōne vera ꝛ iciper a nō gradu credere. b. ꝓpōnē. p aliquā euidentiā icipiētē a nō gradu mouere ipm ad assensuz. b. ꝓpōnis. Et isto mō nō erit assignare pmū instās i quo soꝛ. erit sciēs. b. propositionē. sed vltimū in quo nō. Nec per illū modū est dare primū instans in quo ꝓpositio scitur nec vltimū in quo scitur ꝓpositio quo ad desitionē. Ex quo pz q̄ nō oē primū istās i quo sciūtur premisse vel añs alicuiꝰ cōseq̄ntie denoiate a li si. vel igr̄ ꝛc̄. scite eē bone ē primū instās i quo scit ꝯclusio eiusdē cōseq̄ntie. qꝛ cōtigit nullū fore primū istans i quo sciuntur premisse sic tertio mō. Et ēt cōtingit aliqd̄ eē primū instans i quo sciunt pmisse. vt pz ſo mō. Et nullū est pmū instās i quo scitur cōclusio. qa nulla forte ē euidētia ad ptē ꝫriā respectu cōclusionis i pricipio sed respectu pmissaꝝ aliq̄ ē euidētia ad partē ꝫriā. ¶ Itē possibile satis est hoc in consequētijs dyaleticis. qa possibile ē q̄ ꝯn̄a sit scita eē bona ꝛ añs sit scitū. ꝛ ꝯn̄s nō scitū ab eodē. Qd̄ pōt multipliciter cōtingere. vel qa antecedēs sit itellectū ꝛ ꝯn̄s non. vt posito q̄ antecedēs sit latinum consequens vero grecum. ꝛ credas istam consequentiam eē bonam sicut quilibet nostrum credit multas propositiones grecas aut consequentias fore bonas. ꝛ ipsarum nullaz intelligit. vel quia forte creditur q̄ ex vero sequatur falsum. Et tunc stat q̄ data consequentia sit scita eē bona ab illo a quo antecedēs ē scitū et consequens nescituz: qꝛ putat ipsum eē falsum. ¶ Item potest eē q̄ añs sit scitum ꝛ cōsequentia sit scita eē bona ꝛ repugnet cōsequens sciri. sicut est veruz de tali omis propositio scita est affirmatiua. igitur nulla propositio scita est negatiua. ꝛ de tali hoc non scitur. igitur hoc nō scitur demōstrando vtrobiqꝫ ꝯn̄s. ꝯn̄s eni sciri nō pōt quāuis verum sit. vnde ē aliqua propositio vera que a nullo sciri potest. sicut ista hec propositio nō scit. eadē demōstrata. imo aliqua est ꝓpositio quā tu potes scire. ꝛ deꝰ nō pōt scire illā. vt ista hec nō scitur a deo ipsa ōmōstrata. ¶ Sed cōtra istud q̄ sensus exterior non immutat itegre prius a suo toto per se q̄ʒ a sua parte arguitur. qꝛ ex illo sequitur q̄ sensus exterior nō priꝰ sentit totum per se q̄ʒ partem per se cuius est pars. ꝯn̄s falsum. qꝛ posito aut signato instanti in quo soꝛ. incipiat per se videre. a. totum sequitur q̄ in eodem instanti incipiat videre per se aliquā partem totius. ꝛ si sic sequitur q̄ immediate post illud videbit. a. eē diuisibile in duas partes aut plures. ꝛ per consequēs imediate post illud instans videbit vtrāqꝫ illaruz medietatū p se. tenet ꝯn̄a qa nō

potest aliquid videri diuisibile nisi saltem videatur diuisibile i duas medietates aut in partes eq̄les suis medietatibus. Et ex illo cōcluditur ꝙ si videt medietatem ꝑ se: videt medietatem medietatis: ꝛ sic vltra: ꝛ per ꝯñs quālibꝫ partē q̃ꝫtitatiuā illi⁹ per se videbit: qđ est ipoſſe. ¶ Sed huic dr̄ ꝙ nullus sensus exterior ꝑcipit aliqđ ꝑ se. i. ꝓut distinguit̄ ab alio: q2 sensus exterior non ponit cōuenientiā nec differentiā īter aliqua. Sed sēsus cōis est ponens differentiam iter res diuersas ꝛ ꝯueniētiā: Et si fiat argumētū de sensu cōi vtrū prius sentiat totuꝫ per se q̃ꝫ ei⁹ partē: dicitur ꝙ sic: licet nō pri⁹ immutetur a toto q̃ꝫ a parte. Et si arguitur ꝙ respectu sensus cōis aliqđ apparet nō diuisibile: dr̄ ꝙ ꝯñs nō est icōueniēs licet difficilis eēt experiētia: tamē hoc argumētū valet. sentit̄ totū per se: igr̄ sentit̄ aliqua ei⁹ ꝑs per se prout ꝑs eius. ꝛ ex pte sensus extioris qui nō ꝑcipit nisi singulare est ver ꝙ sensus extior nō sentit pri⁹ totū per se imutare q̃ꝫ ei⁹ partē imutantē: alr̄. n. aliqđ foret minimū sensatū ꝛ etiā sensibile qđ per se imutaret sensū a ꝓportiōe equalitatis. ideo icipiēs sentire totū per se icipit sentire partē per se sicut nihil pōt ꝑus icipere eē q̃ꝫ fuisse. ¶ Sꝫ ꝓ cōceptuū ordine iterū scias ꝙ itellectus ꝑus ꝯcipit rē cōceptu singulari icōplexo vago cōfuso. ꝛ nō circūstantiōato: q2 alr̄ eēt ꝓcessus in ifinitū in cognitionib⁹ vel cōceptibus: Exinde vero eandē cōceptu trāscēdente. ꝛ ꝑ ordinē descēdit: ꝛ vltimo eā cōcipit cōceptu singulari determinato. nec alr̄ itelligēdus est Arist. ꝑmo physicoꝝ ꝛ ꝑmo posterioꝝ cū suis equocationib⁹: de vl̄i ꝛ singulari. q2 cōtrario mō vtit̄ illis t̄minis i dictis locis siue verba intelligantur de toto integrali ꝛ eius pte. siue de toto vl̄i ꝛ eius pte. siue de minus vl̄i in eadē linea: q2 ꝑus itelligimus rem sub conceptu magis vl̄i q̃ꝫ minus vl̄i. ¶ Q2 tamen illud qđ supradictū est sit veruꝫ. s. ꝙ latitudo hesitatōis ꝛ credulitatis nō mutuo se expellūt. arguitur. q2 poſſe ē sor. assentire per. b. c. euidētias huic ꝓpōni celuꝫ mouetur. que sit. a. ꝛ hr̄e. d. euidētiā in ꝯtrariū. nō tamē ita fortē sic. b. vel. c. Quo dato sor. opinat̄ celum moueri. ponat̄ igr̄ ꝙ incipiat. d. euidentia remitti ꝛ hesitatio ab ea producta corrumpi: ꝛ sor. diuertatur ꝛ obliuiscatur. d. euidentie remanentibus. c. ꝛ. b. euidentijs non intēsis: Ponatur enim ꝙ sor. non firmiter aduertat. sed potius remittat̄ in consideratione: ꝛ sequit̄ ꝙ remittat̄ hesitatio non remissa credulitate. Ex quo pꝫ ꝙ non omnis credulitas sine hesitatione est sciētia que non est pars alicuius altius. ¶ Iteꝫ possibile est sor. oppinari celum moueri per. b. c. euidentias. ꝛ per. d. ad aliam partem oppositam: ꝛ ꝙ incipiat fortes remitti i aduertentia: donec erit totaliter oblitus: ꝛ patet ꝙ simul remittetur credulitas cum hesitatione. aliter enim sor. non posset remitti in aduertentia aut hesitatione vsqꝫ ad non gradum. sicut igitur intensa credulitas remittitur ita ꝛ hesitatio. ꝛ econtra. ¶ Item potest incipere generari albedo absqꝫ hoc ꝙ incipiat corrumpi nigredo. vt patet in mixto ex elementis immediate generato. igitur ꝛc̄: Sed pro ordine sensationum ꝛ intellectionuꝫ habendo intelligendum est ꝙ si sor. non sentiat nec intelligat qui aliquando sentiet ꝛ intelliget incomplexe ꝛ cōplexe affirmatiue ꝛ negatiue assentiet ꝛ dissentiet prius per tempus sentiet q̃ꝫ intelliget: quia omnis notitia exterior. puta auditio. visio ꝛc̄. successiue generabitur. ꝛ aliquando tam modica sensatio erit generata ꝙ ipsa non sufficiet multiplicare species suas ab organo sensus exterioris vsqꝫ ad organum sensus interioris: aliter tota sensatio foret infinite potentie si quelibet pars eius per se ad tantam distantiam sufficeret multiplicare species suas: ideo si sor. nec sentit nec intelligit ꝛ sentiet ꝛ intelliget prius per tempus sentiet q̃ꝫ intelliget: ꝛ prius sentiet incomplexe q̃ꝫ complexe: quia prius per sensuꝫ exteriorem q̃ꝫ per sensum interiorem. sed sensus exterior non percipit complexe affirmatiue vel negatiue: quia sensus exterior non percipit nisi secundum ꝙ immutatur a sensibili exteriori: sed nullum est sensibile exterius aptum natum generare in organo exteriori actū cōponendi aut diuidendi. igitur ꝛc̄. prius etiam sor. intelligit incomplexe q̃ꝫ complexe: ꝛ prius affirmatiue q̃ꝫ negatiue: ꝛ prius assentiet q̃ꝫ dissentiet: quia propositio si qua primo erit concepta a forte erit affirmatiua de hoc verbo est. secūdo adiacente ab eo credita absqꝫ alia euidētia: aliter enim esset processus in infinitum in euidentijs sed intellectus nulli propositioni affirmatiue vel negatiue dissentiet: nisi propter aliquam euidentiam vel propter aliquas euidentias ad vnam vel ad vtranqꝫ partē comprehensas inequales. ¶ Et consimiliter dicenduꝫ est de transmutatione de virtuoso in vitiosum desitione. Ex quo patet ꝙ nulla res successiua pōt incipere eē nec aliq̄ desinere eē: quā ponitur distigui a permanente: nullū eni tēpus immediate post hoc erit: nec aliqđ imediate añ hoc fuit: nec est poſſe ꝙ aliqualit̄ velociter vel tarde incipiat aut desinat aliqđ moueri: q̃ꝫuis sit poſſe ꝙ incipiat esse aliquis motus: ꝛ incipiat aliquid i infinitū tarde moueri. hec omnia patent per hoc: quia quocunqꝫ successiuo futuro signato nulla erit prima ꝑs eius. ¶ Sed forte cōtra istud superi⁹ dictuꝫ arguitur. s. ꝙ si moueri: est rem alr̄ se hr̄e q̃ꝫ ꝑus ꝛc̄. Et arguitur sic. ponat̄ aiam sor. ad sciam alterari. ꝛ sor. ab alijs motibus qescere. ꝛ seqtur ꝙ sor. ꝺm se ꝛ quālibet sui parteꝫ q̃ꝫtitatiuā alterat̄: data ista diffōne: q2 quelibꝫ pars q̃ꝫtitatiua sor. aliter se hꝫ q̃ꝫ prius per tēpus: aut salteꝫ sic se habebit per signatuꝫ tēpus: q2 quelibet pars q̃ꝫtitatiua sor. continue habebit aliqđ de qualitate qđ prius nō habuit. ¶ Sed forte dicitur in isto casu ꝙ aia sor. non alterat̄ in manu aut in pede sed solum in corde. Sed contra. anima in pede recipit sciam ꝛ ꝯtinue recipiet per tēpus. igit̄ alterat̄ ꝛ alterabit̄ cōtinue in pede. igr̄ pes continue alit̄ se habebit formalr̄: q2 qcquid inheret parti iheret toti adequate vel nō adequate: ꝛ tamē iste pes nō mouetur. ¶ Sed forte dr̄ i isto casu ꝙ quelibꝫ pars q̃ꝫtitatiua sor. mouet̄. Sed ꝯtra per idē vtraqꝫ man⁹ mouetur si vna eius ꝑs localit̄ mouet̄: ꝛ si aliqua pars q̃ꝫtitatiua fortis localit̄ mouet̄ quelibꝫ eius pars mouetur. ¶ Sed forte dr̄ negando ꝯsequentiam. Dr̄ enim forte ꝙ q̃ꝫuis anima moueat̄ in vna manu quiescit tamē in alia. Sed contra. quia illa anima nihil potest recipere in aliqua parte quantitatiua quin id in qualibet recipiat in qua fuerit: ideo si motus localis sit subiectiue in anima existente in vna manu: idem est subiue in pede. igi nō qescit ibi cū ipsa ibi alteret̄. Qđ si ꝯcedit̄ arguitur. mot⁹ localis ē in pede aut alteratio: igr̄ pes mouet̄.

¶ Item quocunqȝ motu mouetur pars alicuius moue
tur totũ cuius est pars: ideo codẽ motu mouet̃ pes quo
mouet̃ pars eius. Itez si aia mouet̃ in pede motu loca
li: igr̃ aia mutat locum in pede vel vbi. ꝯñs falsũ: Itez
signet̃ mixtũ nunc generatũ qđ nũc: ante hoc fuerit: cu-
ius materia nũc alterat̃ ⁊ imediate ante hoc alterabat̃.
⁊ sequit̃ ꝙ illud mixtũ nũc primo mouet̃. q: in eo ẽ mo
tus: q: medietas siue ps ei⁹ mouet̃. puta pars materia-
lis: igitur illud mixtum mouetur: quod añ non moue-
bat̃: patȝ q: añ nõ erat. igr̃ moueri nõ est alit̃ se habere
q̃ȝ pri⁹. ¶ Itẽ motus ⁊ tp̃s nõ differũt a rebus ꝑmanẽ-
tibus. iđ ⁊c̃. q: si sic seqtur ꝙ aliqs ẽ motus q nõ est suc-
cessiuus ꝯñs falsũ: ⁊ arguit̃ ꝯña: de motu signato ꝓ cer
to istanti vniformi quo ad subm qđ subȝ difformit̃ mo
uet̃ quo ad tp̃s. ⁊ seqtur ꝙ qđlibȝ qđ mouet̃ localit̃ hȝ i
se accidens ifinitũ. pȝ q: moto aliquo ꝫm se ⁊ qđlibȝ sui
mouetur oẽ qđ est i eo: igr̃ mouetur motus in eo existẽs.
Itẽ sequit̃ ꝙ extensũ est subiue in nõ extẽso. ⁊ idiuisibi-
li: q: motus localis est subiue in aia. ¶ Ideo dr̃ ad pri-
mũ limitãdo illã descriptionẽ. ⁊ dr̃ ꝙ si moueri eẽt: ipm
eẽt rẽ alit̃ se hr̃e itrinsece formalr̃ ꝑ tẽpus q̃ȝ ꝑus ꝫm se
vel saltẽ ꝫm aliqd sui partẽ ꝓut est ps illius: ⁊ tunc cõce
dunt̃ ille ꝯclusiones. si in aliqua ꝑte quãtitatiua sor. aia
sor. mouet̃ ipsa mouetur in q̃lȝ eius parte: q: iste mot⁹
successiue reperit̃ vbicũqȝ illa est: ⁊ in quacunqȝ ꝑte illa
sit etiã ẽ qđlibȝ eius accidẽs imo mota anima i aliqua
ꝑte in nulla ꝑte quiescit. ⁊ mouetur ipsa motu locali: ⁊
motu altẽrationis in pede. licȝ nõ localit̃ forte mouet̃ q̃te
nus est eius ps: ⁊ ideo non reqrit̃ ꝙ mutet sitũ in pede.
ideo ꝯȝ ꝙ non seqtur motus localis est in isto cõposito:
igr̃ hoc cõpositum mouetur localr̃: ⁊ nõ quocũqȝ motu
mouetur aliq̃ pars alicui⁹ cõpositi mouetur ipȝ cõposi
tum: q: forte cõpositũ non mouet̃: Et per hoc pȝ r̃nsio
ad illud qđ ar̃. de mixto. Admisso enim casu gr̃a argu-
mẽti cõcedit̃ ꝙ istud nõ mouet̃ ⁊ tamẽ plus q̃ȝ eius me
diũ mouet̃ vel saltẽ mediũ posito ꝙ illud mixtuȝ habeat
formã extẽsã: tamẽ ꝫm rei veritatẽ nõ ẽ posse ꝙ hoc mixtũ
sic sit ꝙ nõ ꝑus fuerit naturalr̃ loquẽdo. Iđ signato ali-
quo certo mixto quod nũc primo sit. conceditur ꝙ istud
mouetur ⁊ añ mouebatur. ipm .n. ante fuit lȝ nõ per tẽ
pus nec per instans: ⁊ nõ seqtur. nũc ꝑmo hoc mixtũ ẽ:
igr̃ nõ ante hoc fuit. sed seqtur ꝙ non imediate ante i-
stans qđ est ꝑsens in aliquo istanti ꝑori fuit: ⁊ ꝯceditur
ꝙ aliqđ generandũ erit añ primũ instãs eẽ sui ⁊ icipiet
eẽ postq̃ȝ fuit. ⁊ erit postq̃ȝ desinet eẽ ad istũ intellectum
termini. ¶ Ad aliđ ꝙ tp̃s ⁊ motus nõ differũt a rebus
ꝑmanentibus. dr̃ ꝙ motus localis qlibet differt a re q̃
mouebitur ⁊ silr̃ tp̃s. ⁊ tunc nõ sequũtur ꝯclusiones ille
q: motus local' nec mouetur nec moueri põt: cũ motuȝ
debeat eẽ idem sub vtroqȝ termino: nec pro aliquo istã
ti est extẽsus aliqs mot⁹ adequate per aliqđ subm.

Ed adhuc oritur

dubiũ. nunqđ aliqua distãtia ꝑdica
mentalis possit nãliter incipere ac-
qri vel haberi: sic ꝙ ꝫm se ⁊ qđlibȝ
sui vel ei⁹ det̃ ꝑmũ aut vltimũ i quo
nõ. vbi gr̃a. nunqđ aliq̃ albedo: aut
aliq̃ q̃ȝtitas. aut aliqđ spaciuȝ possit
nãlit̃ icipe ꝑtrãsiri aut acquiri: ⁊ arguit̃. ꝙ sic: q: pona
tur ꝙ sint duo corpa bene tersa polita ⁊ ñ porosa perfe
cte plana se tãgẽtia: q̃ eq̃ distant̃ icipiãt eleuari: ⁊ sit. a.
aer circũdãs ista duo corpora: ⁊. b. sit distãtia q̃est a. cir
cunferẽtia vsqȝ ad centrum puta semidiametri alicui⁹
istoꝝ corpoꝝ. Et ar̃. sic. b. spaciũ icipit ꝑtransiri ab. a. ae
re: igr̃ ⁊c̃. pȝ ꝯña ⁊ añs ar̃. q: iam a. aer nõ tangit pun-
ctũ mediũ alicui⁹ istoꝝ corpoꝝ: ⁊ imediate post hoc tan
get illũ. igitur. a. aer imediate post hoc ꝑtrãsibit totum
semidiametrum alicuius istoꝝ corpoꝝ. ¶ Vel sic argui
tur de applicatione: distẽt. n. ista corpora dura quadra-
ta. puta. c. d. per pedalẽ distãtiã: que etiã eq̃ distant̃ ap-
plicant̃ ⁊ seqtur ꝙ in illo istanti in quo primo se tangẽt
desinet tota diamet̃ ꝑtrãsiri ab aere circũstãte. igr̃ ꝑiter
aliqd tal' diametri põt icipe ꝑtrãsiri ab aere circũstante.
¶ Sȝ forte dr̃ ꝙ ñ ẽ posse ꝙ duo corpa dura veniãt ad
cõtactũ. ⁊ sic ꝙ nec ista. ¶ Sed cõtra descẽdat vnũ illo
rum super aliud: ⁊ seqtur ꝙ aliqñ qescet super illo tan-
gendo illud. aut seqtur ꝙ a ꝓportione minoris inequa-
litatis fiet actio aut ꝓhibitio talis actionis. Aer. n. qui
ponitur medi⁹ nõ est in ifinitũ resistẽs diuidenti. ¶ Itẽ
ponatur opacũ semipedale iuxta luminosũ pedale: ⁊ stã
te luminoso crescat illud opacũ quousqȝ fiat maius lu-
minoso: ⁊ sit. a. mobile in cono vmbre in ꝑncipio: ⁊ cõ
tinue moueatur ꝫȝ ꝙ distabit plus conus vmbre: Stet
eni cõtinue in fine vmbre: ⁊ sit gr̃a argumẽti nũc. c. istãs
in quo sunt equalia ⁊ seqtur ꝙ spaciũ infinitũ imediate
post hoc ꝑtransibit. Signetur. n. maxima vmbra q̃ est
ꝓ isto istanti: aut per hoc instans que est columnaris ⁊
finita. Et ar̃ ꝯña per ꝓpõnẽ perspectiui qua dr̃ opacũ
luminoso minus vmbraȝ efficere pyramidalẽ: equalẽ
columnarẽ. maius vero euersã pyramidẽ infinitã. Et
per illud cõceditur etiã ꝙ aliquod lumen ꝫm se incipit
generari aut corrumpi si eque fiat mutatio ad equalita
tem. ¶ Item augeatur gr̃a argumẽti a pedale sic ꝙ in
prima ꝑte ꝓportionali hore ad duplũ. in secũda ad qua
druplũ. ⁊ sic vltra. ⁊ pȝ ꝙ in fine date hore. a. magnam
quãtitatẽ dsinet acqrere: ⁊ icipiet habere: q: immediate
ante finẽ hore infinitã quantitatẽ pro tunc habebit. lȝ i
nullo instãti añ saltem corpoream. Et si eꝯ fiat muta-
tio magnã ⁊ infinitã incipiet deperdere.

Oppositum

tamen arguitur. q: omne qđ
põt nãlit̃ produci tantũ succes
siue potest produci productione nãli. Cuiuslibȝ eni na-
turalis transmutationis nã est principiũ ⁊ non mutatio
nis instãtanee. ¶ Sed ad primũ dr̃ premittendo primo
ꝙ qcquid pertransit partẽ alicuius pertransit totum cu
ius est ps: ⁊ quacunqȝ velocitate mouetur pars alicui⁹
quod mouetur localit̃ tãta velocitate mouetur totuȝ cu
ius est pars. ¶ Et si forte dr̃ ꝙ ista accepta repugnant
añ dictis: quia nihil mouetur. quia nec tempus nec mo
tus est vt assignatuȝ est supra. Dr̃ ꝙ est fugere difficul-
tatem: argumenta enim nõ petunt istã difficultatẽ vtrũ
tempus sit: sed ponunt illud gr̃a argumenti vt illa diffi
cultas quã exigũt ostendatur facilius. Verũtamẽ si oio
ꝯtrictur respondens ⁊ nolit ista admittere ponatur de fu
turo aut de preterito ⁊ veniet tandem ad illud ad qđ iten-
dimus peruenire: Quibus positis conceditur dubium
.s. ꝙ aliqua distantia potest incipere acqri: ⁊ ꝯceditur i

dato casu ꝙ aer circunstans subito ꝑtransibit istud spa
ciū.sic itelligendo ꝙ nullum tempus vel istans erit post
hoc anteq̄z pertransibit datū semidiametrū. Et q̄zuis
a.aer circūstās imediate post hoc ꝑtrāsibit istū semidia-
metrum.nullus tñ aer scdm̄ se ⁊ q̄libet sui immediate
post hoc pertrāsibit:sed imediate post hoc infinita velo
citate mouebit̄ aliqua ps ⁊ etiam totalis aer circūdans
q̄ quacūq̄z velocitate mouebit̄ pars alicuiꝰ q̄ mouebit̄
tanta velocitate mouebit̄ ip̄m totū.¶ Sed forte ꝯ̄ illud
arguit̄.q̄ illo dato seq̄tur ꝙ ab agente finito.⁊ ꝓporti
one finita ꝓueniret velocitas ifinita ⁊ cꝯ̄.possumus.n.
imaginari de nō virtuoso in virtuosū aliquē transmu
tari per itensiōes dispōnis repugnātis dato vitio: vt da
to ꝙ fortes itemperatus d̄beat trāsmutari ad tēperātiā
per successiuā deperditionē illius vitij: ⁊ per successiuaz
acq̄sitionē dispōis repugnātis:ꝑ quā disponat̄ appeti-
tus sensitiuꝰ vel itellectus ad ꝑfectā tēperantiā: ⁊ patet
ꝙ si fuerit facta talis trāsmutatio erit dare ꝑmum istās
i quo fortes erit v̓tuosus q̄ erit dare primū instās i quo
nō erit aliq̄d de ista dispōne v̓tuti repugnāte: q̄zdiu enī
dispōni v̓tuose est admixta dispō ꝯ̄traria apta iclinare
appetitū de se in malū nō est ista dispō virtus:sed cōtinē
tia aut ꝑseuerātia aut huiusmodi. vt videri pōt septimo
ethicoꝝ. Alio mō pōt fieri trāsmutatio nō de virtuoso
in virtuosū absq̄z deperditiōe alicuiꝰ dispōnis repugnā
tis v̓tuti: vt posito ꝙ sor.iam nullā malā dispōnem ha-
beat in appetitu sensitiuo vel itellectiuo: ⁊ incipiat ꝑ bo-
nam ꝯ̄suetudinē ⁊ bonas opatiōes generari vna dispō
virtuosa in appetitu sensitiuo vel itellectiuo sor:is. Et
seq̄tur ꝙ nō est dare ꝑmū instans in quo erit generata
virtus: q̄ q̄ncūq̄z erit bona dispō sine dispōe ꝯ̄ria recti-
ficans appetitū ad recte intelligendū vel eligendū est in
eodē appetitu virtus. Isto igit̄ mō nō dat̄ primū nec vl
timū instās virtutis in sor.sed primo modo dat̄ vtrūq̄z.
¶ Sed cōtra illud forte arguit̄.q̄ omnis v̓tus est de dif
ficili mobilis.igr̄ nō infinite remissa est aliq̄ virtus cuiꝰ
oppositū sequit̄ ex dictis. ¶ Itē sequit̄ ꝙ posse foret vi-
tiosū eē virtuosum: q̄ sor.mō dicto pōt fieri temperatꝰ
per deperditionē intēperantie vel dispōnis repugnātis
ponat̄ igr̄ ꝙ ita fiat remanēte sor.pusillanimo: ⁊ sequit̄
grā exēpli.ꝙ in.a.instāti erit sor.v̓tuosus: q̄ erit tempe
ratus: ⁊ ꝯ̄nā a spē ad genus: ⁊ i eodē instāti sor. erit pu
sillanimus igr̄ vitiosus.ꝯ̄nā ꝑ vt priꝰ. ¶ Sed ad ꝑmū
dr̄ ꝙ omnis v̓tus est de facili mobilis: q̄ oē finite diffi
cile est facile: iō per istas dr̄ias facile ⁊ difficile nō diffe-
runt habitus ⁊ dispō. Et ꝯ̄cedit̄ illo mō ꝙ in infinituz
remissa dispō est virtus.⁊ tamē quelibꝫ virtus est de dif
ficili mobilis. Verūtamē si alr̄ capiat̄ ille terminus vir
tus vt significet dispōnem nō cōmixtam repugnāti di-
spositioni rectificatiuā appetitus sub certo gradu inten
sam ⁊ firmā vel vltra certū gradū: tunc dabit̄ primuz in
stans in quo sic vel vltimū in quo non: ꝭm variā termi
ni significationē: si enī dispositio sine ꝯ̄rio intēsa vltra
c.gradū quecūq̄z sit illa sit virtus ⁊ nō aliqua sub.c.gra
du nec citra tunc dabit̄ vltimū instans in quo non erit
virtuosus. Si vero nominet̄ virtꝰ dispō sine ꝯ̄rio suo
sub.c.⁊ vltra.c.⁊ nō citra dabit̄ ꝑmum vel vltimuz in-
stans. ¶ Sed primus modus est acutior. quia quelibet
pars virtutis est virtus.iste autem est sensibilior: ⁊ isto
modo virtus est de difficili mobilis sensibiliter: ⁊ isto
modo dispositio differt ab habitu sic capto termino.
¶ Sed ad secundum dr̄ ꝙ sine ꝯ̄dictione cōcedendum
est virtuosum eē vitiosū: nec isti t̄mini ꝯ̄rie opponunt̄
virtus ⁊ vitiū: q̄ mediū non opponit̄ extremis ꝯ̄rie: q̄
ꝯ̄ria sunt que sub eodē genere posita a se inuicē maxime
distāt: sed mediū nō maxime distat ab extremis.sed q̄-
libet vitiū alicui vitio est ꝯ̄rium. vt timiditas est ꝯ̄ria au
dacie iter que duo extrema vitiosa est mediuz v̓tus que
est fortitudo. Sed hec mā non est presentis speculatōis.
¶ Et si iteruz arguit̄ ꝯ̄: q̄ impossibile est ꝙ album vel
nigrum nālit̄ sit puniceum vel alurgū igr̄ per idem nō
potest eē ꝙ virtuosum sit vitiosum: dr̄ ꝙ non valet con
seq̄ntia: quia albedo ⁊ nigredo sunt spēs specialissime:
⁊ etiā rubedo.⁊ nō quilibet color est medius iter duo ꝓ-
pria extrema sicut quelibet v̓tus: Sed de sanitate ⁊ egri
tudine scito primo quas res significant. Capiat̄ igitur
ille terminus sanitas prout significat idem ꝙ dispō cor
poris viuentis a qua operatio nālis ꝓuenit vel ē apta
prouenire nō lesa. Egritudo aūt est dispō corporis vi-
uentis a qua opatio lesa ꝓuenit: ⁊ q̄ nullum est dare ꝑ-
mum instans lesionis: q̄ nulla est minima lesio: iō dat̄
vltimū nō eē egritudinis ⁊ vltimū instās eē sanitatis: ⁊
primum eē eius posito ꝙ transmutet̄ ab ergo in sanuz:
sed si inciperet eē animal aliter eēt: ꝙ vero nulla sit mi
nima lesio: ꝑ quia vel ista foret lesio in complexionibꝰ
aut in numero vel in vnitate vel in continuitate: non i-
complexionibus nec etiam in alijs vt patet. ¶ Verūta-
men egritudinem alr̄ diffinit medicus dicens: ꝙ egri
tudo est dispō a qua operatio prouenit vel ē apta ꝓueni
re sensibilit̄ lesa: ⁊ ponit neutralitatē eē dispōnem a qua
ꝓuenit operatio insensibiliter lesa: ⁊ tunc dicitur vt priꝰ
ꝙ est dare primū ⁊ vltimū instās sanitatis: sed dat̄ pri-
mum non eē neutralitatis: ⁊ vltimū eē: q̄ datur vltimū
non eē egritudinis quo ad inceptionem quaz imediate
antecessit neutralitas. Sed ecōtra egritudinis datur ꝑ-
mum non eē: quia datur vltimū tā sanitatis q̄z neutra
litatis: Sed ꝯ̄tra istud forte arguit̄. q̄ dato illo sequit̄ ꝙ
sanū sit egrū ⁊ egritudo sit sanitas. ¶ Itē sequit̄ ꝙ ali-
qua sit remississima sanitas.⁊ etiā seq̄tur ꝙ latitudo sani
tatis terminet̄ inclusiue in extremo remissiori: ꝯ̄ns fal-
sum: ⁊ arguit̄ ꝯ̄nā: q̄ aliq̄s est remississimus gradus sa-
nitatis: ⁊ ille gradus nō est i latitudine neutralitatis aut
egritudinis. igit̄ ē in latitudine sanitatis: igr̄ latitudo sa
nitatis illū icludit ⁊ nullū remissiorē. ¶ Sed ad ꝑmuz
concedit̄ ꝙ sanū in complexione est egrum in numero
vel stat sic eē. ¶ Pro alijs stude.

Unquid autez res suc-
cessiua icipiat vel desinat eē: Dice-
mus accipiētes ꝑmo ꝙ si tempus ē
ip̄m est q̄ztitas cōtinua: Secūdo ꝙ
si tēpus est q̄libet pars tēporis est: ⁊
oēs ptes alicuiꝰ tēporis sunt taz col
lectiue q̄z diuisiue: ⁊ nulla ē que nō
sit.nec aliq̄ sunt que nō sint: q̄ si aliqua vel aliq̄ ꝑ-
tes sunt: tunc aliqua vel aliq̄ sunt.⁊ nulla vel nulle sunt
qn̄ illa vel ille sint. igitur q̄libet pars tēporis est ⁊ etiam
omnes partes tēporis sunt. ¶ Tertio accipit̄ ꝙ si mo-

ueri est: ipsum est aliquam rez aliter se habere q̄z prius
formaliter ⁊ intrinsece per tempus. ¶ Ex quibus seq-
tur ꝙ nihil pōt in instanti moueri. nec motus potest eē
in instanti: qd̄ intelligimus indiuisibile: quia sequitur
hoc moueť in instāti. igiť hoc hz se formalr̄ ⁊ intrinsece
per tp̄s alr̄ q̄z pri⁹ in instāti. Ex eodē pz istas ꝯn̄as nō
valē: sortes sc hz alr̄ q̄z prius. igiť sor. moueť: sortes ime
diate post instās qd̄ est pn̄s mouebiť ⁊ imediate ante i-
stans qd̄ est pn̄s mouebať. igr̄ sort. moueť: pz posito ꝙ
sor. nō moueať localr̄. ⁊ ꝙ imediate an̄ instās qd̄ ē pn̄s
mouebať localr̄: ⁊ ꝙ imediate post instās qd̄ est presens
mouebiť localr̄. Quibus assūptis est concludendū ꝙ si
tempus est: puta hora nulla pars eius desinit esse. quia
si aliquod tempus est sit. a. hora i cuius medio sumus:
⁊ fuerit lapsa medietas. b. ⁊ erit medietas a. c. ⁊ tūc si a.
hora sit ⁊. b. nō sit. tunc aliqd est cōpositū ex aliqb⁹ quo
rum nullū est aut neutr. qr. a. ē. b. c. collectiue ⁊ nec. b. ē
nec. c. ē. Et seqtur ꝙ q̄zdiu erit tēpus tā diu aliqua ei⁹
pars erit: data positione. quo dato seqť ꝙ nihil erit pri⁹
altero. nec aliquid fuit altero prius. ¶ Itē seqtur ꝙ qc-
quid vnq̄z erit erit imediate post hoc. ita ꝙ ip̄m est ⁊ se
quiť tunc ꝙ nihil icipit eē nec desinit eē. ¶ Item ⁊ qc-
quid fuit per infinitū tempus fuit: ⁊ qcquid erit per ifini
tum tempus erit: que omnia sunt ipossibilia. ¶ Item si
aliquod tempus sit vt. a. hora nulla eius pars d̄sinit eē
qr si. a. hora sit: simus vt primus in medio instanti. ⁊ si
nulla pars eius desinit eē ⁊c̄. igiť tunc adhuc. b. est: ꝯn̄a
pz: per illam pōnem: cōcedit. n. ꝯn̄s. silr̄ cōcedit ꝙ. b. ē
⁊ ꝙ. c. est. ¶ Sed contra istā positionem sic arguiť. qr
ex illa seqtur talia argumēta valere. a. fuit. igiť a. est. po
nit. n. ꝙ si aliquid fuit ip̄m est. ⁊ silr̄ si aliquid erit. Ex
qbus seqtur ꝙ si aliqua ꝑpositio erit vera illa est vera:
⁊ si aliqua fuit vera ipsa est iam vera. Ex quibus seq-
tur ꝙ si antichristus erit ipse fuit. ⁊ si adam fuit ipse erit
non potest enim poni antecedens alicuius talium con-
sequentiarum verum ⁊ consequens falsum. ¶ Item se
quitur ꝙ necessarium contradicit necessario aut contin
gens impolr̄: quia ex positione sequitur ꝙ necessarium
sit contingens: ¶ Item sequitur ꝙ antichristus contin
genter est: ⁊ necario est: quia vtraq̄z pars illius copula
tiue est vera: sine obligatione. igitur est concedenda in
hac materia: ⁊ antecedens sequitur ex assumptis: ideo
concluditur ꝙ de tempore aut de motu quos solemus
res successiuas ponere ſm rei veritatem nihil habem⁹
preter instans: ⁊ sic intelligendo quidā ex antiquis phi-
losophis intellexere. ¶ Ideo secundū rei veritatem ni
hil habemus de preterito. nec de futuro: vbi tamen ma
teria difficultatem non exigit de esse temporis concedi-
mus ꝙ motus est ⁊ tempus: propter breuiloquiuz ⁊ cō
ceptus nostros facilius exprimere: ⁊ secundum istū mo
dum vulgarem locuti sunt multi de tempore: quorum
auctoritates sunt intelligende ⁊ retorquende ad verbuz
de preterito aut de futuro. Et vlterius dicitur ꝙ quod
libet successiuum erit in mensura sibi: ¶ Ideo concedi
tur ꝙ pro quolibet instanti intrinseco celum incipit mo
ueri ⁊ desinit moueri: ⁊ ita consequenter respōdetur ad
hanc dubitationem sicut ostensum est supra de rerum
inceptione ⁊ consequens falsū. Et arguitur consequen
tia: quia signato toto motu quo mouebatur aer iter ista
corpora qui gratia argumēti erit horalis. Arguitur ꝙ
iste motus erit infinite velox: quia latitudo huius mo-
tus terminabitur ad gradum infinitum. ⁊ non exclusi-
ue. igitur inclusiue: patet consequentia ⁊ minor: quia la
titudo motus positiue considerata non terminatur ex-
clusiue versus gradum summum vt ostendetur infra.
¶ Item si datus aer pertransibit illud spacium aut in-
stantanee aut successiue: non primo modo nec secundo
modo quia tunc velocitas infinita foret successiua: ⁊ du
raret per tempus ⁊ solum spacium finitum pertransi-
retur per eam: ⁊ tunc sequitur ꝙ latitudo finita motus
⁊ latitudo infinita per equale tempus durantes eidem
gradui correspondere possunt. ¶ Item huius opposi-
tum dicunt Aristo. ⁊ auerrois: in secundo de anima.
¶ Sed ad primum dicitur concedendo ꝙ ab agente fi
nito ⁊ latitudine proportionis finita proueniet ista velo
citas infinita. Infinite tamen modicam resistentiaz ha
bebit aliqua pars aeris ad mouendum. ⁊ erit resistentia
in illo motu duplici de causa. ꝑmo quia illa duo corpa
imediate post hoc per infinituz modicū distabunt: ideo
non erit aer tam tenuis. ⁊ paruus qui immediate post
hoc secundum se ⁊ quodlibet sui posset ingredi: ideo cui
libet aeri immediate post hoc erit resistentia extrinseca.
Aer etiam de se appetit esse continuus: ⁊ vna pars alte
ri resistit: ⁊ pars precedens resistit sequenti: ⁊ quia nul-
la erit prima que mouebitur ſm se: ⁊ quodlibet sui: ideo
quelibet mouebitur cum sua resistentia. Et est imaginā
dum in ista materia sicut in tali casu in quo ponitur ꝙ
esset pedale spacium diuisum in partes proportionales
propotione dupla. Et ad primum punctuz prime par
tis proportionalis essent infinita mobilia quorum pri-
mum inciperet moueri aliqualiter velociter: ⁊ ſz in du
plo velocius. ⁊ sic vltra. ⁊ ponatur ꝙ primum mobile
motu suo pertransibit. a spacium vniformiter in medie
tate hore. ⁊ sequitur ꝙ quodlibet istorum mobiliuz iper
transibit istud spacium: posito ꝙ primum pertrāsibit i
prima parte ꝑportionali. ⁊ secunduz in secūda. ⁊ tertiuz
in tertia. ⁊ sic vltra. ideo qd̄libet illorū pertrāsibit id spa
ciuz ⁊ in infinitum modico tempore pertransibit aliqd̄
illorum id spacium: nullum tamen illorū mobiliuz mo
uebitur infinita voelcitate. Et si omnes iste velocitates
essent inuicem complicate facerent latitudinem infini-
tam intensiue. Et si econtra in hora sequente diuisa in
partes ꝑportionales minoribus terminatis versus nō
incipiāt ordine permutato ita ꝙ id quod fuit primum
esset vltimum. ⁊ secundū in pertranseundo eēt penulti-
mum: ⁊ sic vltra immediate post hoc erit pertransitum
hoc spaciū: sed a nullo mobili erit ꝑtrāsitū hoc spaciū.
ita penit⁹ imaginādū ē de aere exn̄te iter duo corpa pe
daliter distātia quorū vnū dz eq̄ distāter descēdere ad cō
tactū altius. Diuiso eni illo aere medio in partes ꝑpor
tiōales: minoribus v̄sus corpus qescēs iferius termina-
tis ⁊ exeūdo cedet ꝑma pars ꝯdēpsando forte sequētē. ⁊
secunda gr̄a argumēti pertrāseūdo distantiam vsq̄z al-
teram secundum se ⁊ quodlibet sui: ⁊ cōformiter tertia:
⁊ sic vltra: ⁊ sequitur ꝙ ifinite velociter mouebiť aliqs
aer aliquādo in exeundo ſm se ⁊ qd̄libet sui. ⁊ eo͞ fiet. si
ista corpora eleuabūtur eque distāte vt positū ē de alijs
mobilibus ifinitis. Et ꝑ hoc dicitur ad aliud argumē

num qđ pōt fieri de aere ⁊ de aqua quadratis. ⁊ bñ pla nis q̄ debeant diuidi trāsuersaliter ꝑ aliqđ diuidēs pla num qđ ſm superficiē diuidet ⁊ separet.b. medietatez aeris.a.c.medietate deductis alijs motibus a diuisiōe ista. vel cōsequentibus ad istā.pꝫ eni in illo casu ꝙ da bitur p̄imū i quo distabit.b.aer.a.c.Et erit illud istās i quo erit ſm suꝑficiem inter.b.⁊.c.⁊ i illo casu erit cō cedēdū ꝙ ifinita velocitate vel velocitate ifinita saltez mouebitur tam.c.q̄ꝫ.d. Et sicut hic erit dare p̄imū i stans in quo istud spaciū erit pertransitū ita in p̄iori ca su.s.i eleuatione vnius corporis ab alio dabitur vltimū in quo nō erit istud spaciū ꝑtransitū.q: nō p̄ius ꝑtran sibitur pars q̄ꝫ totū. Et sicut iā ē responsuꝫ de aere in tercepto inter duo corpora dura aplicata eq̄ distātia ita dicēdū est de parte ignis aut aque aut gutte que aliquā do i infinitū sicabit̄ aūt subtiliabitur ⁊ i elemētum con uertetur. Et ita dr̄ de graui mutato in vacuo ꝙ nō da bitur p̄imū istās i quo mutatur graue simplex admis so casu gratia argumēti.sed vltimū in quo nō.q: nūq̄ꝫ i aliquo instanti mutabitur aliquid in vacuo ⁊ nō dat̄ p̄imū instans in quo mutatū in vacuo ē in termino ad quē quāuis ēt successiue moueret̄ graue sue nature di missum in casu ⁊ mixtū successiue moueret̄. ¶ Sꝫ for te ꝯtra hoc arguit̄.quia seqtur ꝙ aliqua erit velocitas ifinita adequate i hora. qđ cōcedēdū ē ſꝫ nō per quam libet partē illius hore. ¶ Sꝫ adhuc cōcluditur ꝙ aliq̄ res erit q̄ nec per tp̄s nec ꝑ instans erit.nec etiā perma nens nec successiua q: mutatio q̄ mutabit̄ graue in va cuo erit ⁊ in nullo instāti erit. postq̄ꝫ nō dabit̄ p̄imū i stans i quo illud mutabitur: ⁊ illud nec mutabit̄ ꝑ tp̄s. nec per instās. ¶ Jō dr̄ de virtute ſmonis cōcedendo istud. Sed forte adhuc arguit̄ ꝙ corpus durꝝ nō potest applicari duro sic ꝙ ipsum tangat vtroq̄ꝫ manēte du ro ⁊ applicando ipsa ꝑ modum iā dictū: q: si sic sequit̄ ꝙ foret possibile ꝑfecte spericū tāgere planū: ꝯñs falsū q: vel tangeret punctualit̄ aut superficialit̄. aut corpo raliter. nō vltimo mō. q: eēt penetratio corpoꝝ ꝑ se exi stentiū. nec ſo modo. q: illud spericū nō foret ꝑfecte spe ricū: nā si vtroq̄ꝫ existente altero ꝑfecte sperico altero ꝑfecte plano foret cōtactus superficialis ab eodē cētro punctuali ad circūferentiā nō forent oēs linee eq̄les. cō sequēs ē impossibile. vel triangulus rectilineus habe ret tres angulos inequales duobus rectis. qđ est ꝯ ter tiā regulā p̄imi euclidis. pꝫ ꝯñia. de trib⁹ lineis ductis a dato centro illius suꝑficiei sperici ad tria pūcta par tis contacte. s. ad punctū medium ⁊ ad pūcta extrema illi⁹ quaꝝ media foret mioꝛ. q: maiori angulo opponit̄ mai⁹ lat⁹. Et si iste tres linee cōcedūtur eq̄les seqtur ſa pars. q: cābunt angulos rectos suꝑ plano. ¶ Et ar̄ ꝙ nō tāgit ipꝫ i pūcto q: .a. spicū distat.a.b.plano. igr̄.a. spicū n̄ tāgit.b.planū. pꝫ ꝯñia. ⁊ ar̄ añs. qa q̄lꝫ pars.a. spici distat.a.b.plano. igr̄ ⁊c. ar̄ añs qa iter quālibꝫ ptē a.spici ⁊.b.plani cadit aliq̄ distātia. igr̄ ⁊c. ¶ Jtē si ali qua pars a spici tāgit.b. planū seqtur ꝙ imediata erit aliq̄ pars a spici i.b.plano. igr̄ aliqua pars est sine me dio iter.a.⁊.b. ꝯñs falsū. q: q̄lꝫ ē cum medio. ¶ Uel sic ar̄. ⁊ breuius. si.a.tāgit.b. igr̄.a.⁊.b.sunt imediata. ꝯñs falsuꝫ q: .a.⁊.b.sunt cū magno medio mediata. ¶ Jtē ponat̄ ad imaginationē ꝙ qescēte aere q̄ iaꝫ ē circa.a. spicū ⁊.b.planū ſm se. ⁊ q̄đlꝫ sui desinat a spicū eē. Tūc ar̄ sic. Aer iste aut ē ꝑforatus ſꝫ istā partē aut nō. si nō sit ꝑforatus. seqtur ꝙ nō tāgebat.a. spericā.b.planū. q: aer ē cōtinuus ſm istā ptē. Nulla eni pars ē diuisa ab alia. si aūt sit ꝑforatus tūc latera distant. ⁊ ꝑ ꝯñs.a. su perficialiter tangebat.b. qđ ē ipossibile. ¶ Jtē ponat̄ ꝙ datum spericū augeat̄ ipso tamen manente perfecte sperico cū alijs ibi positis. ¶ Et arguitur tunc sic. Cir cunferentia maiori circuli minus curuatur q̄ꝫ circunfe rentia minoris circuli: ⁊ minus distat a recto. tūc argui tur sic i ifinitū modicū distat aliq̄s pūctus a spici ab ali quo pūcto.b.plani: ⁊ a datū spicū imediate post hoc au gebit̄. igr̄ imediate p⁹ hoc tāget.a. plus q̄ꝫ i vno pun cto. vel minoret̄ illđ spicū. Ec ar̄ ꝙ non imediate post hoc tāget: q: tāget min⁹ q̄ꝫ iā tāgat. ¶ Sꝫ pro istis itel ligēdū ē ꝙ nullum corp⁹ pōt tāgere aliđ corp⁹ ſm se ⁊ q̄đlꝫ sui. nisi penetret̄ ab isto corpore vel sit pars istius corpis. vñ q̄lꝫ pars date forme tāgit̄.a. mā q̄ꝫ illa for ma penetrat: q̄đlꝫ ēt corp⁹ quālibꝫ ptē q̄ātitatiuā sui tāgit. ⁊ iđ i corporib⁹ quoꝝ vnū ē totalit̄ ex̄ aliđ nō est possibilis talis tact⁹ corporeus. tñ ē possibilis tact⁹ sup ficialis vel pūctualis sic itelligēdo ꝙ est possibile vnuꝫ corpus eē alteri imediatū ſm aliquā suꝑficiē. ita ꝙ su ꝑficies vnius alteri superficiei cōtiguatur ſm planuꝫ. tactus ēt punctualis ē possibilis quotiēscūq̄ꝫ duo cōpo ra aut suꝑficies due sic appropiquant. ita ꝙ pūct⁹ vni us sine medio est ad pūctū alterius saltē existētib⁹ am bob⁹ i plano. vñ loquēdo de tactu naturali vt distigui tur ꝯ tāgere ꝙ est sentire. Ad hoc ꝙ duo corpa se tan gant sufficit ꝙ iter pūctum vnius ⁊ aliquē punctū alte rius nō sit iterceptibile aliqđ mediū nō mutato aliquo istoꝝ vel ꝙ nulla sit minima linea aut distātia ꝑ quaꝫ distat adeq̄te pars vni⁹ a pte alterius. ¶ Capiēdo aūt tāgere pro sentire possibile est ꝙ organum tactus tan gat obiectum ab eo distans. ¶ Ex quibus patet ꝙ.a. in casu posito tangit.b. ⁊ tangit totum.b. ⁊ tñ nullam partem ſm se ⁊ q̄đlꝫ sui tāgit. nec aliquam superficiē. tangit q: illud nō requiritur ad hoc ꝙ.a.tangat.b. tan git tamen.a.magnam partē superficialē.b. ⁊ magnaꝫ partē.b. q: quicq̄d tangit partē alicui⁹ tangit totū cui⁹ est pars. Sicut qui videt partē alicuius rei videt totaꝫ illā rem cuius est pars. tamē.a.tangit.b. solū in pun cto adequate. ¶ Et per hoc dicitur ad ſm negando istam cōsequētiam inter quālibet partē.a.⁊.b. cadit ali qua distātia. igitur.a.distat a.b. Sicut inter sortem tā gentem manum platonis ⁊ platonē cadit multus aer. ⁊ tñ sor. tangit platonē quāuis multa distātia sit iter sor tem ⁊ platonē. Jđ negat̄ ēt ista ꝯñia. aliq̄ pars.a.tāgit. b. igr̄ aliq̄ pars.a.ē imediata.b. seu sine medio ad.b. Nec seqtur eꝯ.a.ē imediatū.b. igr̄.a.tāgit.b. vt posito ꝙ.a.⁊.b. ꝑ ymaginationē forent i vacuo nō se tāgētia: tunc esset veꝝ ꝙ.a.ē imediatū.b. ꝙ tñ nec tāgit nec ab eo distat: nec forent tūc.a.⁊.b. cōtigua. q: oīa tā conti gua q̄ꝫ continua iuiceꝫ se tangūt: quāuis nō ecōtra: oīa se tāgētia sint cōtigua vel ꝯtinua. qa aliq̄ pūcta possēt eē imediata. ⁊ se tāgētia ſꝫ vitatē vocabuli. quāuis nō sit poſe ꝙ sint cōtigua vl' ꝯtinua. q: ꝯtinua vl' ꝯtigua sunt quoꝝ vltima sūt vnū vel simul. Et per hoc dr̄ ad aliud admisso casu ꝙ aer nō remanet perforat⁹ ſꝫ i in

finitum subtilis vsus pūctum cōtactꝰ t̄minatꝰ vsqꝫ ad
nō gradū ꝓfūditatis vsus pūctum illū. Et hoc sufficit
ad hoc ꝙ illa corꝑa tetigissent ⁊c. ¶ Ad aliā formā ne
gat̄ ista ꝯn̄a: ꝑ q̄ꝫtūcūqꝫ remissum motū possꝫ aliquis
pūctꝰ .a. tāgere aliquē pūctum .b. quē non iā tāgit. ⁊
imediate post hoc .a. spericū augebit̄ motu quo pūcta
q̄ sunt vsus cōtactum fiēt ꝓpinqora. igit̄ imediate post
hoc .a. tāget i multis pūctis .b. Sicut ēt n̄ seq̄t̄. In quo
cūqꝫ modico tp̄e ꝑ ifinite remissum motuꝫ pōt aliq̄ ꝑs
ꝓportional' huiꝰ cōtinui ꝑtrāsire: ⁊ imediate post istās
qd̄ ē pn̄s mouebit̄ aliquod mobile suꝑ aliq̄ ꝑte ꝓpor-
tionali vniformit̄ i cōtinuū ⁊ directū. igr̄ imediate post
hoc istās qd̄ ē pn̄s aliquod mobile pertrāsibit aliquaꝫ
ꝑtem ꝓportionalē dati spacij: sicut posito ꝙ suꝑ p̄ma
ꝑte ꝓportionali icipiat moueri aliquod mobile aliqua
liter velocit̄: ⁊ suꝑ s̄a aliud mobile i duplo tardiꝰ. ⁊ sic
i infinitū. ē an̄s verꝫ ⁊ ꝯn̄s falsuꝫ: hoc ēt pꝫ i alio casu:
vn̄ si sit a. pedale: cuiꝰ p̄ma ꝑs ꝓportional' sit alba. s̄a
nigra t̄tia alba ⁊ sic vltra. ⁊ ponat̄ .b. cōtāgens ab ex-
tremo ꝑtiū minorꝫ. cōcedendū ē ꝙ .b. tāgit .a. nullā tn̄
ꝑtem albā: nec nigrā tāgit. Cuiꝰ tn̄ oppositū essꝫ si cor
pus possꝫ tangere aliq̄s ꝑtes adeq̄te alicuiꝰ corꝑis ꝑ se
exitis. Et q̄ꝫuis poneret̄ primā ꝑtem ꝓportionalē ra
refieri vsus .b. ꝯdēsando sequentes q̄scēte extrema su
perficie gr̄a argumēti q̄libꝫ istaꝝ ꝑtiū foret ꝓpingor .b.
q̄ꝫ iā sit: sꝫ nulla imediata. iō nō seq̄t̄ i infinitū modicū
distat aliq̄ ꝑs alba .a. b. ⁊ imediate post hoc erit queli-
bet ꝑs alba ꝓpiqor q̄ꝫ sit iā. igr̄ imediate post istās qd̄ ē
pn̄s .b. tāget aliquā ꝑtem albā ipsiꝰ .a. Dr̄ igr̄ ꝙ q̄ꝫuis
id spericū augeret̄ i infinitū si fieri possit. nunq̄ꝫ tn̄ .a. tā
get istud planū: nisi i pūcto adeq̄te q̄ꝫuis nō possit ma-
nere spericū ip̄o fcō ifinito: Est .n. ꝯdictio ꝙ aliq̄ figu-
ra corporea vel suꝑficialis. vt spera vel circulꝰ aut triā
gulꝰ ⁊ hmōi sit ifinita. q: ois figura t̄mio vel t̄mis clau
dit̄. Sic ēt si spera diminuet̄ i ifinitū nūquā tāget plus
vel minꝰ q̄ꝫ punctū: adeq̄te. ¶ Verūtn̄ q̄ꝫuis aliq̄ distā
tia local' possit s̄m se ⁊ quodlibꝫ sui icipe ꝑtrāsiri nō tn̄
ē sic cōcedendū de lumie: aut quātitate i illis casibꝰ: vn
de non ē verꝫ ꝙ augeat̄ vmbra i infinitum post: q: vm
bra nō ē nisi lumen remissum ⁊ diminutū. vt dr̄ p̄mo
ꝑspectiue. ¶ Verūtamē si luminosū priꝰ egisset ꝑ spa-
cium ifinitū non ifinite itensum opacū sibi cōiunctū fa
ceret vmbrā ifinitam .i. per ifinitum spaciū radios inci
dentes ipediret. Et ita itelligēda ē illa ꝓpō ꝑspectiua.
¶ Pro alio dr̄ ꝙ in illo casu nullā quātitatem scd̄m se
⁊ q̄dlibꝫ sui icipit istud pedale hēre vel acq̄rere. ¶ Sꝫ
forte ꝯ illd̄ qd̄ in rn̄sione presupponit̄ arguit̄ .s. ꝙ opa
cū iuxta luminosum positū efficiat vmbrā post se ipedi
endo radios icident̄. q: capiat̄ luminosum pedale: cui
sit iuxta positū opacū cubicū minꝰ ⁊ augeat̄ illud lumi-
nosum i p̄ma ꝑte ꝓportionali ad duplū versus sursum
ad colūnarem figurā. ⁊ in s̄a ꝑte ꝓportōnali ad q̄dru-
plum. ⁊ sic vltra: ⁊ seq̄tur ꝙ in fine date hore nulla erit
vmbra post illd̄ corpꝰ cubicū. q: infinite ꝓpinq̄ illi cor-
pori opaco ex illa ꝑte q̄ ponit̄ eē vmbra multiplicabi-
tur radiꝰ icident̄: q: sicut ꝑs erit remotior: ita multipli-
cabit radiū ꝓpiqus icidēter. ¶ Iō seq̄t̄ ꝙ nulla vmbra
i fine date hore erit post illd̄ opacū. ¶ Itē stat ꝙ lumi
nosum sit ita modice potētie ꝙ ip̄m nō sufficiat multi-
plicare lum̄ post opacū. ifinite .n. modice potētie pōt eē
luminosū. igit̄ illa cōclusio nō ē generalr̄ vera. ¶ Sed
ꝓ isto dr̄ ꝙ licꝫ istud luminosum sit ifinite lōgum nō tn̄
seq̄t̄ ꝙ quelibꝫ ꝑs multiplicet radiū icidentē vsqꝫ ꝓpe
istd̄ corpꝰ opacū: q: forsan alique ꝑtes sūt tā modice po
tentie ꝙ ad tātam distātiam nequeūt radios multipli-
care. nec pōt eē ꝙ quelibꝫ ꝑs agat ad tātam distātiaꝫ
nisi ponat̄ ꝙ quelꝫ ꝑs sit potētie ifinite. ⁊ hēat i se luceꝫ
ifinitam i potentia. Et si ponat̄ illud admittit̄ gr̄a ar-
gumēti: ⁊ cōceditur ꝙ post illud opacū nulla ē vmbra.
q: vmbra ē lumē reflexū ⁊ remissum. ibi aūt nō foret lu
men remissum: sꝫ infinite itensuꝫ ab ifinitis ꝑtibꝰ infini
te potētie multiplicatum: ꝓpō āt ista ꝙ opacū iuxta po
situm lumioso vmbrā modo dcō efficit. ē vera de lumi
noso finite potētie per totum. ¶ Et si ꝯ illud arguitur
sic. pōt eē ꝙ aliquod tale ifinite potentie essꝫ solum fini
te itensum. igitur pōt eē ꝙ tale lumē multiplicatum ab
eo sit solū finite itensum. igr̄ cū nullꝰ sit radiꝰ simul cum
alio ꝑpendiculariter icidēs ad aliquem pūctū istiꝰ cor-
poris. alr̄ .n. paralelle concurrerent: erit poīe ꝙ post il
lud cubicū remaneat totale lumē i aliqua ꝑte remissū
⁊ reflexū. ⁊ per ꝯn̄s ꝙ ibi remaneat vmbra ⁊ hoc totū
ē. q: illud agens non agit vltra gradū ꝓpriū. Sꝫ huic
dr̄ ꝙ si luminosum ifinite potētie ꝑ totū sit in medio su
sceptiuo lumis cum alijs ꝑtibꝰ post illud opacuꝫ nulla
erit vmbra: sꝫ erit lumē itensum ifinite. ¶ Et cū argui
tur ꝙ nō. q: nō aget vltra gradum ꝓpriū. Dr̄ ꝙ agens
multiplicit̄ pōt agere vltra gradum ꝓpriuꝫ. vel q: agit
actione reflexa sicut i ꝓposito. Vel q: agit qualitatē sp̄e
differentē: sicut ē in generatione sūmi coloris siue sapo
ris generati a p̄mis q̄litatibꝰ remissis. Et i ꝓposito etiā
ē verꝫ ꝙ agit qualitatē sp̄e differentē a qualitate agēte.
q: lux specifice differt a lumine. tota tn̄ cā tāte intensio
nis ē reflexio i illo casu. ¶ Itē aliq̄d pōt agē vltra gra-
duꝫ ꝓpriū istiꝰ q̄litatis quā hꝫ ⁊ vniuoce puta qn̄ aliq̄d
ē vltra suā ꝓpriā nām. sicut ē de aqua calefacta reducē
te se ad frigiditatē ⁊ i sibi similē agente: ⁊ sicut ē hic: ita
de multis alijs. ¶ Ad aliā formā dr̄ negādo conclusio
neꝫ. presupponit .n. luminosū icludere opacū itra spaꝫ
actiuitatis sue. ¶ Ad aristo. ⁊ auero. dr̄ p̄mo ꝙ experi
mentū illud de lapidibus complicatis i aq̄ positis non
ꝓbat. q: lapides illi pn̄t eē humidi multiplici rōe. Pri
mo forte. q: illi lapides nō sūt iuicē bn̄ cōplicati. Et da
to ēt ꝙ eēnt bn̄ cōplicati stat ipsos eē humidos nō solū
ad ꝑtem cōtactam sꝫ ēt ad ꝑtes centrales. Sicut .n. cor
pus pōt calefieri ad ꝑtes cētrales sine eiꝰ scissione ⁊ ae
ris mediatōe. ita cōtigit hic humiditatem generari ad
ꝑtes itrīsecas cū humiditas eq̄ bn̄ agat sp̄ūalr̄ sicut ali
qua alia qualitas. ¶ Et cū ar̄. auctoritate auero ys ꝙ
daret̄ vacuum: aut motꝰ i instāti. Dr̄ ꝙ neutꝝ sequit̄:
sꝫ bene verum ē ꝙ aer circūstans velocitate ifinita mo
uebitur sicut priꝰ ostendebatur. Et sic nunc de ista ma
teria sufficiat.

¶ Explicit logica subtilissimi logici magistri Petri
mātuani accuratissime emēdata ꝑ eximiū artiū docto
rē magr̄m Ioānem mariā Mapellū. Vincētinum.

Apolinarius

¶ Illustris philosophi ⁊ medici Apollinaris Offredi Cremonēsis de ṗmo ⁊ vltimo istāti i defēsionem cōis opinionis aduersus Petrum Mātuanum feliciter incipit. Capitulum. I.

DIcem⁹ naturalr̄ ⁊c̄. Primo magr̄ notāter dicit nālr̄ loquētes. qꝛ supnālr̄ ⁊ ꝑ potētiā diuinā possēt mā̈ ẜm se ⁊ qd̄libet sui creari. sicut ēt i creatōe mūdi de⁹ creauit sil' mūdi mā̈ȝ ⁊ ei⁹ formā substātiales. Dicit ēt ẜȝ se ⁊ qd̄libet sui qꝛ lȝ ꝯpositū icipiat vel desinat eē ẜȝ se totū cathegorematice nō tn̄ desinit eē ẜm qd̄libet sui: qꝛ nō desinit eē ẜm ei⁹ mā̈ȝ. cū mā̈ nullo mō desinat eē. ¶ Pōt igit̄ argui suppō sic: oē qd̄ ē. aut est mā̈ aut forma substātialis vel accn̄talis aut cōpositū ex mā̈ ⁊ forma substātiali. sȝ mā̈ nō pōt nālr̄ incipe vl' desinere eē. cū sit nālr̄ eterna igenita ⁊ incorruptibilis. Et ꝑ idē nullū cōpositū pōt ẜm qd̄libet sui icipe vel desinere eē. ꝑꝑ ei⁹ mā̈ȝ: seqt̄ igit̄ ꝙ sola forma ē hmōi que pōt ⁊c̄. ¶ Argui tn̄ alias ꝙ aliqua mā̈ pōt desinere esse ẜm se ⁊ qd̄lȝ sui. Ut sit. a. mā̈ aq̄ i quā successiue itroducit̄ forma ignis. ⁊ ꝯn̄r successiue corrūpet̄ forma aq̄ aut desinet eē. nā q̄ȝ cito i aliqua pte erit forma ignis ⁊ i alia forma aq̄ nō ampli⁹ erit. a. mā̈. qꝛ si sic. g°. a. mā̈ erit mā̈ vna: ⁊ ꝑ ꝯn̄s ꝯtinua. qd̄ repugnat casui: eo ꝙ forme erūt discōtinue. id̄ ⁊ mā̈. ꝑ idē ar̄. ꝙ ẜȝ qd̄lȝ sui desinet eē. qꝛ si aliq̄ ps remanebit: sit. b. ⁊ seqt̄ ex casu ꝙ ṗus forma ignis itroducet̄ i ptem ꝓpiquā. b. q̄ȝ remotā. ⁊ ꝑ ꝯn̄s aliqn̄ i aliqua pte. b. erit forma ignis. ⁊ i alia forma aq̄. ⁊ tunc fiat arg^m vt ṗus. Et ꝑ idē argueret̄ ꝙ ip̄a ēt ẜȝ se ⁊ qd̄lȝ sui icipet eē: icipet eni eē in fine gn̄atiōis toti⁹ forme ignis. ⁊ sic de q̄lȝ pte argueret̄. ¶ Rn̄deret̄ ꝯcedēdo ꝙ argumētū ꝓbat. sȝ hoc nō ē ꝯ itētionē magr̄i. q vult qd̄ mā̈ nō pōt desinere eē ẜȝ se ⁊ qd̄lȝ sui: sic vt nihil ei⁹ remaneat post ei⁹ desitionē. nec sic icipe eē ẜȝ se ⁊ qd̄lȝ sui vt nihil eius fuerit an̄ eius iceptionē aut partiū suaꝝ. ¶ Cōsidera primū eius correlariū. si aliqd̄ ens nāle icipit vel d̄sinit esse hoc ē qꝛ eius forma icipit vel desinit eē. ¶ Primo notanē loqt̄ ꝯditiōalit̄. nā ẜm eū multa sunt huiusmodi q̄ nō icipiūt nec d̄sinūt eē sic hō. vt ifra appebit. ¶ Scd̄o ꝑ ens nāle intelligit ꝯpositū ex mā̈ ⁊ forma ⁊ sic forma subalis vel accn̄talis nō erit ens nāle: alioqn falsuȝ eēt dcm̄ suū. qꝛ forma nō icipit eē eo ꝙ sua forma incipiat eē. Ueritas aūt correlarij patet postq̄ȝ mā̈ nō pōt icipere vel desinere eē. ¶ Alias tn̄ argui ꝯ correlariū. qꝛ sor. aliqn̄ desinet eē. ⁊ tn̄ ei⁹ forma subalis nūq̄ȝ desinet eē: tenēdo aīam itellectiuā a mā̈ posse separi ⁊ perpetuo ꝑmanere. ¶ Rn̄di ꝙ dȝ limitari correlariū. ꝙ si aliqd̄ ens nāle desinit eē. hoc ē qꝛ eius forma d̄sinit eē. aut saltem sepatur a mā̈. Et hec rn̄sio est vā: sed nō ad mentē eius. ¶ Alit̄ rn̄di ꝙ sor. nō desinit eē nec desinet. ⁊ hoc colligit̄ ex verbis eius ifra: eo ꝙ ille binarius ex. a. materia. ⁊. b. forma sor. nunq̄ȝ desinet eē: ⁊ ille binarius est sor. ergo ⁊c̄. ¶ Hec rn̄sio est ad mentē eius: ꝙ autem ille binari⁹ non desinit nec desinet eē. pȝ postq̄ȝ tā a. materia q̄ȝ. b. aīa perpetue erunt. ¶ Argui tamē alias cōtra rn̄sionē illā ⁊ ꝓbabam ꝙ sort. desinit eē. Simus in primo non esse. b. forme in. a. mā̈ vel eius parte. ita vt nunc. ṗmo nullā partē a mā̈e informat. sed immediate ante hoc in aliquo instāti iformabat aliquā. ⁊ arguitur sic. sor. in istanti pn̄ti nō est: ⁊ imediate an̄ hoc fuit in aliquo instāti. qꝛ ille binarius immediate an̄ hoc fuit i aliquo istāti. ergo sor. desinit eē. ¶ Argui etiā alias ꝙ est poss̄e sor. icipere eē. Sit nūc vltimū nō eē. b. forme i aliq̄ pte. a. mā̈e. ⁊ seqt̄ ꝙ sor. icipit eē. probat̄. quia sor. i istāti pn̄ti nō est ⁊ imediate post instās pn̄s erit in aliquo instanti. ergo sor. incipit eē. maior pȝ. ⁊ minor ꝓbat̄: qꝛ ille binarius imediate: post hoc erit: d̄m̄r̄atis a. mā̈. ⁊. b. forma. ⁊ ille binarius erit sor. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a pȝ ẜm euȝ. ⁊ assumptū est notū in casu. ¶ Uel posset argui vt prius. hoc icipit eē. g⁹ sor. icipit eē. a ꝯuertibili ad cōuertibile. ⁊ assūptū ar̄. vt ṗus. ¶ Considera scd̄am suppositionem cōtra quā argui alias: supposito ꝙ dent̄ minima nālia: ⁊ ꝙ ex. b. aq̄ generet̄. a. ignis: ⁊ ꝙ summus gradus caliditatis ⁊ siccitatis aliqn̄ erit introductus in aliqua certa parte materie minori minimo nāli an̄q̄ȝ i ista sit forma subalis ignis. qd̄ satis poss̄e videt̄: aut saltem dispōnes q̄litatiue sufficiētes iducere formā ignis ⁊ abijcere formā aque erūt in illa parte: ⁊ patet ꝙ in illa parte nō erit forma ignis: sed forma aq̄ cum materia non possit stare sine forma. Et tamē in illa parte nō est dispositio cōueniens forme aq̄. Hoc est argumentū Angeli i suo de maxima ⁊ minima materia. ¶ Dixi huic argumēto alias ṗmo ꝙ ẜm. M. nō admittit̄ dari minima nālia: immo manifeste infra tenebit oppositum. ¶ Dixi scd̄o ꝙ illo admisso. augmentū ꝓbat vt etiam cōcedit angelus. sed correlariuȝ est limitandū de forma substātiali tota q̄ nō ē pars alterius. ¶ Cōsidera tertiā suppōnē qd̄ agens naturale veloci⁹ ⁊c̄. ¶ Argui alias de luminoso agente luminis latitudinem vniformiter difformem a gradu vt octo vsq̄ȝ ad non gradum per pedalē distantiam. ⁊ duplet̄ eius potētia ita vt eandem latitudinē agat per bipedalē distantiā: lȝ in gradu non itendat̄ nec remittat̄. ⁊ seqtur ꝙ vbi erat non gradus. ꝓducet de nouo lumē vt. iiij. ad nullū tamē pūctū citra ꝓducet lumē vt. iiij. immo vt pȝ in tractatu de luminosis de nouo ꝓducet latitudinem vniformiter difformem a non gradu in extremo aeris tāgente luminosuȝ ad gradū vt. iiij. in pūcto predicto. ¶ Alias dixit Ugo: ꝙ cetera non sunt paria eo ꝙ in toto illo pedali puncta remotiora sūt vt sic magis apta lumen recipere ab illo luminoso q̄ȝ ꝓpiquiora. est igitur disparitas ex pte dispositionis passi. ¶ Considera illā suppōnem: materia saltem inferior nō possit stare sine forma subali sibi iherēte ⁊c̄. Dicit saltē inferior ꝑꝑ corpus celeste qd̄ pōt aliquo mō dici materia. ⁊ tn̄ ẜm Auer. nō hȝ formam iherentem. lȝ cōcedi possit ꝙ hȝ formā assistenteȝ vȝ itell'am. ¶ Cōsidera vlterius circa correlariū qd̄ ṗncipalr̄ ifert̄. illd̄. n. non appet mihi neciū lȝ sit vt plurimū veꝝ. Et hoc alias declaraui in duob⁹ casibus. ṗmo de agēte itrinseco. vt si sit aq̄ vniformit̄ calefacta ⁊ ab intrinseco reducatur ad pristinam frigiditatem. ⁊ forma aque simul cum frigiditate eius virtuali sit equaliter potēs vbiq̄ȝ alijs paribus: ⁊ eius caliditas per totū eq̄lis resistentie. ⁊ sit ex parte medij continentis paritas: patet ꝙ vniformiter per totū frigefiet. ⁊ sic vniformiter ꝑ

totum acquiret dispositiones faciētes pro forma aque.
¶ Alius casus solet poni cōiter de duobus luminosis
intensis vt octo quoꝝ vtrūq₃ sufficiat agere latitudinē
vniformiť difformē luminis a gradu vt octo vsq₃ ad
nō gradū per distantiā pedalē. ⁊ ponanť hec duo i dua
bus extremitatibus vnius medij pedalis: vniformis: ⁊
luminis ab vtroq₃ receptiui. ⁊ tūc p₃ ꝙ si ex duobus lu
minibus ab illis agētibus in eodē puncto inductis fiat
vnū lumē in quolibet pūcto illius medij erit eq̄lis gra-
dus luminis ⁊ per ꝯn̄s in quolibet ꝓducet equalis gra
dus caliditatis. Si aūt nō fiat vnū. saltē in quolibet pū
cto erit equalr̄ de multitudine luminis naturalr̄ calidi-
tatis ꝓductiui. ⁊ per ꝯn̄s in quol₃ puncto equalis gra-
dus caliditatis ꝓducet. Et per idē si debet forma ignis
mediāte illa caliditate iduci tā cito iduceť i ptē remotā
sicut ꝓpinquā. ¶ Ali⁹ casus est imaginādo passum. a.
eē in se vniformis q̄litatis: sed difformis resistētie taliť.
vt l₃ rōne ꝓpinqtatis maioris deberet veloci⁹ agere in
.a. q̄₃ in b. tn̄ b. sit tāte minoris resistentie ꝙ oibus cōpē
satis agat eq̄ velociť in b. sicͤ a. ⁊ siľr de oib⁹ alijs pūctis
dī: tūc p₃ ꝙ cōtinue erūt i oib⁹ pūctis passi ꝯsiles dispō
nes faciētes ꝓ forma iducēda. ⁊ per ꝯn̄s eq̄ cito forma
induceť in partē remotā sicut ꝓpinquā. ¶ Apparet mi
hi ꝙ argumēta ꝓbent veritatē adhuc nō tenēdo mini
ma nāĺia: qa tenēdo illa nō est dubiū ꝙ forma minimi
nāĺis in q̄₃libet partē siľ iduciť. Sed correlariū ē vt plu
rimū vel q̄si super veꝝ: rarissime eni aut forte nunq̄₃ sic
reperiť de facto euenire sicut i casib⁹ illis poniť: ¶ Ad
argumenta sua. Ad primū dī sicͤ dicit r̄nsio ibi posita
Ad replicationē ꝯtra r̄nsionē dī negādo ꝯn̄am. imo po
tius ex illo an̄te app̄et cōcludendū nisi forte littera sit cor
rupta. ¶ Ad 8m dī ꝙ in casibus meis nō presuppono
dari minima naturalia. nec dico dari minimū ignem
tn̄ q₂ illud est ꝓbabile ⁊ vī de mēte Ari. ideo defendať.
Et ꝯn̄r dī ꝙ dato minimo igne ⁊ ipso diuiso in duas
medietates stati couerteret in nāā ꝯtinentis. ⁊ ꝯn̄r subi
to in quālibet partē sue māe acqreť forma subalis siľis
forme medij cōtinentis ⁊ subito acqrenť dispōnes faciē
tes ꝓ illa forma. Videť ibi velle nisi littera sit corrupta
ꝙ nullū elm̄ posset stare sub tā modica q̄₃titate sicͤ ignis
cui⁹ oppositū apparet rōnabile eo ꝙ sicut elemētū nā-
liter est dēsius. ita naturalr̄ vī posse ꝑ se stare sub mino
ri q̄₃titate: ⁊ sicut ela in toto vniuerso sibi determinant
minorē molē quo ad totā coꝝ molē. ita ēt naturalr̄ sibi
limitant minorē q̄₃titatē ⁊ sub minori stare possunt per
se. ¶ Ex his ifero ꝯ. M. ꝙ correlaria sequētia de for-
ma inanimati generāda vel corrūpenda ⁊ ꝯn̄r de iaia
to generādo vel corrūpendo sic ꝯditionalr̄ posita non
sunt vera: sed absolute posita sunt v̊a ꝓ maiori pte vel
quasi sp̄. ¶ Idē etiā dī de sequentibus correlarijs quo
ad aiam vegetatiuā siue aiā plātē: sunt. n. vtplurimū
vera absolute posita. sed cōditōaliter nō. q₂ ꝯditionalis
vera est ꝓpō nec̄ia. ¶ Vide tamen cum. M. ibi inci-
denter dicit. ꝙ ad generationem vnius forme sequitur
corruptio alterius si precedens extēsa erit. hoc forte dicit
q₂ p̄ter inductionē anime in materia hois fit iductio for
me particularis vt forme subalis carnis ossis ⁊ siliū.
⁊ tamē p̄cedēs nō corrūpitur. Sed idē diceret aliquis di
cendū vī de forma asini, s. aia ⁊ formis mēbroꝝ ei⁹ par
ticularibus. Vel melius hoc dic propter generationem
forme cadaueris ex homine. non enim oportet animā
intellectiuā preexistentē corrūpi: sed sufficit eā a materia
separari. ¶ De alijs correlarijs quo ad aiam sensitiuā
correlariū p̄mū est veꝝ vtplurimum. ⁊ hoc suposito vt
supponit ꝙ nō denť minima naturalia. Per idem 8m
est vtplurimū veꝝ: tertiū aūt eēt veꝝ apud ipm̄: sed pe
nes aliā opinionē oio falsū. ¶ Cōsidera tamē cum dicͤ
ꝙ forma asini nō pōt sub maiori vel minori q̄₃titate sta
re q̄₃ generari: l₃ de minori videať veꝝ nō tenēdo mi-
nima naturalia. nō tamē sic videť de maiori. non enim
verisimile est sub tāta q̄₃titate posse formā asini genera
ri sub q̄₃ta stare pōt in fine sue adolescētie. ¶ Cōsidera
vlterius ꝯclusionē quā ponit de aia itellectiua. ipsa eni
nō est necessaria vt in siĺibus p̄dixi l₃ vtplurimū ⁊ q̄si
semp vera. Et ad ꝓbationē siľr dī ꝙ solū ē vtplurimū
vera vt in p̄cedentibus dictū ē. ¶ Ad aliā ꝓbationem
cōsidera cū ponit casum ꝙ. a. sit maxima caliditas cū
qua nō pōt itroduci forma humana. ⁊ minima cū qua
non pōt stare forma dati seminis: non est possibile illō:
q₂ tūc qn̄ in aliquo pūcto eēt a. caliditas: in illo nō esset
forma humana nec forma dati seminis preexistētis. ⁊
sic eēt materia sine forma. ¶ Forte littera ē corrupta. ⁊
vbi dicit ⁊ minima ⁊c̄. d₃ dicere. vel. ⁊ sic correxi i libro
meo. ¶ Sed vlterius ad vim argumēti cōcediť eē pos
sibile ꝙ in certa parte materie 8m se ⁊ q̄libet sui inci-
piat subito induci anima humana. ⁊ ꝯn̄r ꝙ gradus ca
liditatis vt. iiij. icipit induci in quālibet partē illius ma
terie. ⁊ negať ꝯn̄a. agēs est ꝓpinqui⁹ vni pti q̄₃ alteri. er
go velocius agit in ꝓpinquā. q₂ oppositū ꝯn̄tis cū an-
tecedēte est poſſe vt satis declaratū est supra. Et cum ar
guiť de actione ab itrinseco. Diciť ꝙ pōt hoc fieri siue
maťia illa sit vniformis siue difformis: dūmodo cōcur-
rentibus agente itrinseco ⁊ extrinseco siľ. taliť contingat
ꝙ in eodem instāti erit itroductus gradus caliditatis vt
q̄ttuor i quēlibet pūctū illi⁹ partis: qō satis videť posse ex
supius dictis. Et per idē p₃ ad scdam partē cōclusiōis
ꝙ l₃ vtplurimū sic cōtingat nō tn̄ est vľr v̊a aut nec̄ia.
Et ꝯn̄r posse est aut ꝯtingit. l₃ rarissime vt in certā par
tē maťie subito iducať forma cadaueris: ⁊ negatur vlte
rius ꝯn̄tia cū iferť qō tūc forma cadaueris creareť. non
eni ꝓduceť nisi in maťia p̄supposita: Vera aūt creatio
est cū non solū forma 8m se ⁊ q̄libet sui in certa maťia
ꝓduciť. s₃ vlterius reqriť illā ꝓduci sine maťia aut ma
teriā ei⁹ subito ꝓduci: ꝑ hoc patēt sequētia correlaria: n̄
eni sunt nec̄ia: sed solū vtplurimū cōtingentia: vt satis
p₃ ex predictis. Dicit aūt notanter posito ꝙ non prius.
creeť q̄₃ materia iformet: ꝓpter quosdā theologos te-
nentes animā humanā per istās prius creari q̄₃ māam
informare. Et per idem ad vltimum correlarium in
fine capituli dicitur non esse necessarium: l₃ pro maiori
parte verum. Capi. II.

Irca scd̄ʒ capitu
lum videlicet. Scire oportet ⁊c̄. cō-
sidera diligenť. Et primo supositio
nes. Prima nāq₃ suppositio ⁊ scd̄a
sunt limitate penes cōem opinionē
presertim. hentysberi vt infra dice-

tur in responsionibus ad argumenta sua. Negaꝛ itaqꝫ ꝑmo illud quod ꝑmo cōcludit ex ꝑmissis siue cōclusio siue corrclariū fuerit vel vltia suppō videlꝫ ꝙ nihil qđ ꝓduceꝛ priꝰ ꝓduceꝛ qꝫ erit ꝓductū. Et ꝯñter dꝛ ꝙ res ꝑmanēs successiue ꝓducēda sicut quātitas vel qͥlitas ꝑmanēs ꝑus ꝓduceꝛ qꝫ erit ꝓducta: qꝛ i fine tēporis sue ꝓductiōis habebit ꝑmū eē ꝓductū: sꝫ i toto tpe añ finē ꝓduceꝛ. ¶ Ad rōnes i oppositum dꝛ sicut illic. Rñdeꝛ ꝙ vbi quātitas pedalis grā exēpli q̄ deberet a sor. acqri i hora nō remanebit i fine. nec aliqd eiꝰ: quātitas pedalis nō ꝓduceꝛ. nec acqreꝛ. sꝫ q̄lꝫ minoꝛ ꝓduceꝛ. ¶ Silr dꝛ ad alios casus: posito ꝙ qñ ꝓduceꝛ ꝯa medietas illius quātitatis corrūpeꝛ pria: aut qñ ꝓducetur ꝯa pars ꝓportionalis corrūpetur pria. ⁊ ꝯa corrūpetur qñ ꝓducetur tertia. ⁊ sic i īfinitū. ¶ Et eodē mō dico de ptrāsitione spacij. In oibꝰ eni illis cāibꝰ: vt illic dꝛ nō acqretur illa quātitas nec illud totū spaciū ptrāsibitur. vt dicit Hentisber i sophismate illo. ois hō q est albus currit. Et ꝯñter cōcederetur ꝙ q̄lꝫ pars ꝓportionalis. a. quātitatis ꝯm hāc diōem acqretur. ⁊ tñ. a. quātitas nō acqretur. Sꝫ i prio casu dꝛ ꝙ ꝑma medietas acqretur. ꝯa aūt nō. ¶ Ad replicationē i oppositū admisso casu de sor. ⁊ platone dꝛ negādo illā ꝯñam. sor. ⁊ plato ꝑ totā illā horā augebūtur ab equali ꝓportiōe ⁊ aptitudine ad agēdū ⁊ vniformiter ⁊ eq̄ velociꝛ. gͦ sor. ⁊ pla. eq̄les quātitates acqrent. Fūdaꝛ eni argumentū sup suppositiōe ꝑma q̄ dꝫ sic limitari. Si aliq̄ agentia agent ꝑ eq̄le tēpus a ꝓportionibꝰ ⁊ aptitudinibꝰ ad agēdū eq̄libꝰ ceteris paribꝰ neutrū coꝝ maiorē ꝓducet effectū qꝫ reliquū: sꝫ i ꝓposito cetera nō sunt paria: cū quātitas sor. nō remanebit i fine ⁊ quātitas platōis sic. Similiter diceꝛ si plato remaneret ⁊ sor. nō. ¶ Vel pōt limitari sic. neutrū illoꝝ i aliq̄ ꝓportiōe maiorē effectuꝫ ꝓducet qꝫ reliquū īpedimēto deducto. ⁊ sic erit in ꝓposito nr̄o: qꝫuis. n. plō. maiorē quātitatem acqret qꝫ sor. qꝛ acqret pedalē. sor. vͦ nō sꝫ qualibet minorē pedali: i nulla tñ ꝓportiōe maiorē acqret plō qꝫ sor. ¶ Dico notāter deducto īpedimēto: qꝛ vbi. a. mobile moueretur eq̄ velociter sicͭ. b. in hora. sꝫ. a. ꝑ se moueatur vͣsus oriēs ⁊ ꝑ accñs vͣsus occidēs: sicut de eo qđ mouetur i naui ꝯ mota. cōtingeret. b. ptransire maius spaciū qꝫ a. ꝓpter īpedimētuꝫ qđ accit. a. ⁊ nō. b. ¶ Securius ē tñ limitare cū ly ceteris paribus. ¶ Per idē rñdeꝛ ad ꝯam replicationē negādo illā ꝯñam sor. ꝑ totam illaꝫ horā mouebiꝛ vniformiter ⁊ eq̄ velociter. ergo tm̄ ptrāsibit in ꝯa medietate sicut in pria. Fundaꝛ. n. sup secūda suppōne que dꝫ sic limitari. ꝑ oēs motꝰ vniformes ⁊ eq̄ veloces. s. eiusdē speciei in eq̄li tpe ceteris paribus eq̄les acqrentur effectus: hic aūt cetera nō sunt paria. ¶ Aut sic limitabiꝛ eq̄les ꝓducētur vel sunt apti ꝓduci effectus. ⁊ sic ē veꝝ i ꝓposito. lꝫ eni nō eq̄les effectꝰ acqrētur a sor. ⁊ plō. tñ sūt apti acqri ꝑ illos motꝰ ⁊ acqrerentur quocūqꝫ alio deducto. ¶ Ad aliā vͦ rōnē dꝛ negādo ꝯñam ꝙ tūc nullū successiuū erit vel ꝓduceꝛ. aliud eni dicēdū est de re successiua: aliud de re ꝑmanēte: quāuis eni res ꝑmanēs successiue ꝓducaꝛ. ad esse tñ sui reqritur illā eē simul ꝯm qualibet sui ptē i aliquo instanti. ⁊ ꝑ ꝯñs idē reqritur ad hoc ꝙ acqretur vel erit acqsita: nō sic aūt de re successiua cuius partes cōtinue de sui natura corrūpītur ⁊ alie cōtinue generātur. q̄re rō nō cōcludit. ¶ Ad aliā replicationē rñdetur ꝙ illa pedalis quātitas nō erit motꝰ augmētationis. qꝛ nūqꝫ est: nec erit actus augmētabilis inquātū augmētabile. qꝛ nūqꝫ erit. ⁊ ꝑ ꝯñs nulla erit totalis quātitas q̄ acquiretur ꝑ totā horā. qꝛ nulla erit maxia q̄ sic. sed pedalis erit minima q̄ nō: vt dicit Hentis. loco allegato. Sed cōcediꝛ ꝙ pro quolꝫ instanti hore quātitatis q̄ tūc erit. erit augmētatio. Et ꝯñter dꝛ ꝙ accipiēdo motum pro motu ꝯm materiā nullus motus adequate erit i illa hora. Sed accipiendo motum pro motu ꝯm formā iuxta modū loquēdi Auer. tertio physicoꝝ. dꝛ ꝙ aliquis motus adequate durabit ꝑ horā. ⁊ illi nō correspōdebit aliquis terminus adequatus. sed infiniti termini correspōdebunt tāqꝫ adequati infinitaꝝ partiū illius motus. et ꝯñter nulla quātitas erit iste motus. sed ille motꝰ ē vel erit de predicamento passionis. ⁊ nullus talis est quantitas. ¶ Et cū arguitur ꝙ saltē ille motꝰ distinctꝰ a q̄lꝫ quantitate ⁊ qui adequate durabit per horā non prius producetur qꝫ erit productū: concedereꝫ. Et cū arguitur ꝙ similiter dicendū est de qualibet re alia successiue producenda: negaꝛ ꝯña ⁊ similitudo. Aliud eni est đ re successiua: aliud de re permanente successiue producēda vt prius dicebatur. ¶ Ad aliā replicationē cum arguitur de. a. ⁊. b. passis nō coloratis ⁊. d. e. agentibus. quoꝝ. d. remaneat in fine hore. e. vero nō. Dꝛ ꝙ siue ille acquisitiones albedinum erunt vniformes siue difformes ꝙ albedo tā. a. qꝫ. b. remanebit in fine hore ⁊ respectu vtriusqꝫ eadē vel similis erit maxia albedo in fine hore quā vtrūqꝫ illorum habebit. lꝫ enim de eo qđ recipit albedinem deiceret. si non remanet ꝙ nulla erit maxima ⁊c̄. non tamē inuenio cum sic dicere de agente. nec rōnabiliter dicere posset. stantibus enim. a. b. in fine hore respectu vtriusqꝫ est verū dicere. in. a. est vna albedo totalis: ⁊ similiter in. b. Et ꝯñter dicitur ꝙ illa albedo in. b. ꝓducetur ab. e. agente in tota illa hora ⁊ i fine erit producta: pro tunc tamē a nullo agente habebit eē productum: qꝛ lꝫ produci reqrat presentiam agentis. tamē ꝓducta eē nō necessario requirit presentiam agentis. ¶ Sed cum vlterius ponitur ꝙ. b. passum simul cum. e. agente desinet eē: consequenter dicitur ꝙ i fine non erit aliqua albedo totalis acquisita: maxime tenendo ꝙ ad desitionem compositi ⁊ eius variationem sequatur desitio ⁊ variatio accidentium: ⁊ sic nulla totalis albedo adequate acquiretur in hora. nec aliqua erit totalis adequate acquisita in fine hore: et hoc respectu. e. agentis ⁊. b. passi. sed respectu. d. ⁊. a. aliqua talis adequate erit in hora. ¶ Ad aliam replicationeꝫ negatur vtraqꝫ conclusio. ⁊ conceditur in casu ab eo posito. ꝙ cum taliter erit intensa caliditas. a. vt habet proportionem duplam supra. b. ꝙ pro tunc aget. a. in b. a proportione dupla. ⁊ ꝯñter tunc illa erit maxima proportio secundū quā aget. ⁊ velocitas ab ea prouenienś. erit maxima ⁊c̄. Et si illa caliditas erit vt. iiij. gratia exēpli cōceditur ꝙ. c. caliditas vt. iiij. pro tūc aget. Et cum infertur ergo ante hoc agebat. negatur consequentia. nec est regula aliqua ꝙ quicquid successiue agit prius agebat. Et negatur vlterius illa similitudo ⁊ cōsequētia: omne qđ moueꝛ priꝰ mouebaꝛ. ergo

Dico.n.ꝙ lʒ de aliquo agēte successiue verificeť.preſ-
tim de agēte ꝑncipali: ꝙ cuʒ fit actio successiua pri⁹ ab
aliquo agēte fiebat actio.nō tñ sic oʒ eē de agēte istrā
li:nūc āt caliditas ē agēs instrale.ignis aūt grā exēpli:
vel ei⁹ forma ē agens pricipale.⁊ iōi casu predcō sequi
tur ꝙ añ datum istās aliquod agēs pri⁹ agebat i.b.vi-
delicʒ a.vel simile.ſʒ hoc nō seqť ꝺ caliditate. Ex quo
pʒ non ꝓbari ꝑmā cōclusionē.d.eni i casu illo nō agit
veloci⁹ a.imo agūt eq̄ velociť ⁊ a ꝓportione dupla.
¶ Ex eodē pʒ ad sequentē conclusionē q̄ negať.⁊ ꝯñr
dr ꝙ cū a.icipiet moueri velocitate.d.vʒ.vt q̄tuor grā
exēpli potiť continuare motū suum ꝺm illū gradū ve-
locitatis.⁊ ꝯñr dabiť ꝑmū instās.i quo mouebiť velo-
citate.d.⁊ dabiť maxima proportio maxima velocitas
q̄.ꝑ tunc mouebiť. ¶ Possʒ ēt aliqs cauillare ꝯ. M.
qñ vult ꝙ c.caliditas non pri⁹ fuit imo ꝺm eū pri⁹ fuit i
tpe.lʒ i nullo istāti pri⁹. M.cōcederet.⁊ iō ꝯ alios co-
nať cōcludere ꝙ c.fuit añ illud istās.sicut añ illud ꝓdu
cebať. ¶ Ego vō replico ꝯ rñsiōes illas:⁊ pono agēs
ꝑncipale itendi i potētia:aut nō eē ꝯtinue idē.vt si suc
cessiue forma ignis genereť:⁊ sic successiue generať. ita
successiue agat.⁊ ꝺm ꝙ cōtinue est pl⁹ de forma ignis:
ita ē maioris potentie ad agēdum in b.⁊ sim⁹ nūc i me
dio istati.i quo forma ignis que ꝓ tūc repiť hʒ ꝓportio
neʒ duplā ad b. ⁊ pʒ tūc ꝙ illa forma:ꝓ tunc nō aget.
alr pri⁹ egissʒ:hoc aūt ē falsum.q: non pri⁹ fuit. ¶ Ex
quo ifero ꝓportionē duplaʒ non eē maximā: neqʒ aliā
minorem duplaʒ.q̄re ⁊c̄.nisi vellem⁹ dicere sic. M.i-
fra ꝙ imo pri⁹ fuit: lʒ i nullo instāti prius. ¶ Vř mihi
tenēdo rñsionem cōem tādem dicēdum ꝙ ēt de agēte
ꝑncipali:non opʒ ꝙ si agit pri⁹ agebat.ſʒ bñ sequr ꝙ
vel ipsum vel aliquod ei⁹ pri⁹ agebat: ⁊ tunc essʒ verū.
¶ Considera vlteri⁹ qualiť ꝓbanda ē sequens ꝯclusio
.s.ꝙ itenderet motum suuʒ. ⁊ tñ nec per tꝑs:nec per i-
stās itenderet motum suū. ¶ Credo ꝙ velit hoc mo-
do ꝓbare.si simus i illo istāti essʒ verum dicere.a.intē-
dit motum suū ⁊ non per temp⁹.q: tūc istās duraret ꝑ
tēpus.nec per istās.q: tunc i illo istāti hēret aliquē gra
dum mot⁹ quem pri⁹ non hēbat.qꝺ tñ est manifeste fal
sū vt ex predcis pʒ. ¶ Nunc aūt pʒ rñsio ex dcis.q: con
cedēdum ē ꝙ a. i illo istanti hʒ aliquem gradū motus
grā exempli vt q̄tuor quē pri⁹ non hēbat.⁊ ille grad⁹ ē
nuper acq̄situs. ¶ Et per idem pʒ ad aliā conclusionē
ꝙ a.veloci⁹ mouebiť q̄ʒ nunc: ⁊ i nulla ꝓportione ve-
loci⁹: que debʒ sic ꝓbari.ꝑmo mouebiť veloci⁹. eo ꝙ
itendet ei⁹ motum continue:⁊ i nulla ꝓportione veloci-
us:eo ꝙ imediate post hoc mouebiť velocitate: vt q̄t-
tuor:nūc aūt moueť qualibʒ infra q̄ttuor.nunc aūt ve-
locitatis vt q̄ttuor ad quēlibʒ ifra q̄ttuor nulla ē ꝓpor-
tio. ¶ Diceret̃.n.ꝙ nūc moueť velocitate vt.iiij.sic q̄-
libʒ infra quattuor mouebiť.argumētum igiť sup fal-
so fundať. ¶ Aliť dicēdo ꝺʒ. M.ꝓbať cōclusio.q: im
mediate:post hoc mouebitur veloci⁹ q̄ʒ nunc:eo ꝙ nūc
nō mouebiť: vt.iiij.ſʒ imediate post sic.qř imediate p⁹
hoc itendet motum: ⁊ non per istās tm̄.vt pʒ. q: instās
imediareť istāti. Nec per tꝑs.q: in toto tpe sequēti mo
uebiť vniformiť.vt.iiij. Et per idem ꝓbať ꝺa ꝯclusio.
Modo pʒ ex dcis fundamentum eius deficere. ¶ Cō
siderādum preťea circa conclusiōes que sequunť ꝺʒ eū
quas videť sibi sufficienť ex dcis ꝓbasse.q̄ʒuis.n. scꝺm
eius opionem concederenť.tamē non oīno ꝺm cōmu-
nem opinionem. ¶ Vide tñ primaʒ que.q: ꝑticularis
est de virtute sermonis:ēt ꝺm cōem opinionem cōcede
reť.lʒ non ad intellectum eius. Dic̄.n.aliquod succes-
siue ꝓducendum erit qꝺ i nullo instanti erit.hoc.n.ve-
rum est de tempore:⁊ motu que sunt res successiue. nō
tamē verū est ꝺm cōem opinionem de re permanente
successiue ꝓducenda.puta q̄ʒtitate qualitate ⁊c̄.de qb⁹
ipe intelligit. ¶ Correlaria vero sequentia qualiť veri
ficari debēt ꝺm eum satis liquet.iō hic non extēdo ca
lamū. ¶ Considera tñ cōclusiones quas postea dic̄ te
nēdas.q: prima videť ꝯ ipsum in sequētibus.quādo di
cit ꝙ sor.nūq̄ʒ incipit eē.eo ꝙ ille binarius non incipi
et eē: demōstratis mā ⁊ aīa intellectiua sor. ¶ Similiť
q: idem binarius nūq̄ʒ desinet.eē.sor.nūq̄ʒ desinet eē.
⁊ tñ sor.erit iᵒ aliquo instāti.q nūc non est i aliquo istāti.
¶ Considera postea rñsiones ad conclusiones q̄s ad-
ducit ꝯ se:⁊ ꝓbationes earum. ¶ Prima ꝓbať faciliť.
q: si sor.erit i fine hore:⁊ i nullo istāti añ.finem hore fi-
nis hore erit primū eē sui:⁊ tñ sor.erit i tota hora añ fi-
nem hore.ergo ⁊c̄. ¶ Et per ideʒ arguiť ꝙ incipiet eē
postq̄ʒ fuerit.q: in fine hore icipiet eē.eo ꝙ tunc erit:et
non imediate añ in aliquo istanti erit.⁊ tamē prius erit
videlʒ imediate añ finē hore.ergo icipiet eē:postq̄ʒ fue
rit. ¶ Tertium vero sic ꝓbať.augeať sor.vsqʒ ad fineʒ
hore:⁊ sit in istāti medio pedalis:tūc arguitur ꝙ in in-
stanti medio non erit maior q̄ʒ añ.q: in istāti medio nō
erit maior q̄ʒ pedalis:⁊ imediate añ erit pedalis. ergo.
¶ Ad prima duo. M.rñdet lʒ breuiť ⁊ succincte. Ad
ťtium vero non appʒ respōsio:ſʒ mihi videť conceden
dum eē ťtium scꝺm eum:sic̄ ⁊ duo precedētia. ¶ Cōsi
dera vlťius ꝙ dic̄ de rōnalibus.dicit.n.ꝙ nullius ho-
minis dabitur primum:sed cuiuslibʒ homis q aliquā-
do icipiet eē dabiť vltimum.qꝺ non: Magř non se de
clarat. ¶ Sʒ primum sic ꝓbatur. Si dať primum esse
sor.sit.ergo sor.nūc primo in.a.istanti:⁊ arguiť sic:sor.
prius fuit in aliquo istanti.ergo a.instans.nō ē primuʒ
eē ipsius:assumptuʒ ꝓbať sic. Iste binarius añ hoc fu
it i aliquo instanti.⁊ iste binarius est sor.vel fuit sor.er-
go sor.fuit añ hoc i aliquo instāti assumptum pʒ.eo ꝙ
hec anima añq̄ʒ informaret hāc mām sor.prius infor
mabat ꝑtem:⁊ per cōsequēs prius fuit.⁊ hec mā ēt fuit
prius i aliquo istanti.ergo ille binarius. ¶ Secūduʒ ꝓ
bať. q: postq̄ʒ hec anima ꝑ ꝑtem añ ꝑtem itroduceť i
hanc mām dabiť vltimū i quo non erit i aliqua parte
maťie.⁊ per cōsequēs dabiť vltimuʒ non eē huius ani
me.quando enim incipiet induci hec aīa in aliq̄ʒ par-
tem maťie.tunc hec aīa non erit.ſʒ imediate post erit i
aliquo istanti.ergo ⁊ idē erit vltimum nō eē sor. Si.n.
sor.dicat aggregatuʒ ex.a.forma.⁊ b.mā:tunc in illo i
stanti ille binarius non erit. q: tūc hec aīa nō erit:⁊ im
mediate post illud iste binarius erit in aliquo instanti.
ergo tunc erit vltimum non esse illius binarij. Et per
idem erit vltimum non eē sor.eo ꝙ sor.tunc non erit.⁊
imediate post illud sor.erit in aliquo istāti.q: ille binari
us:imediate post erit i aliquo instāti:⁊ ille binarius erit
sor.ergo ⁊c̄. ¶ Cōtra hec duo ař. Et pˀo ꝯ ꝑmū. sit
ita ꝙ sor.dicat aggregatū ex.a.mā ⁊.b.aīa itellectiua:

⁊ tūc seqtur ꝙ dabit̄ p̄mū instās ī quo .b. forma adeq̄te
īformabit .a. mām. ⁊ sit illud .c. ⁊ arguo tūc ꝙ .c. erit pri
mū eē sor. qa in .c. instāti sor. erit ⁊ sor. nō imediate añ il
lud instās erit ī aliquo instāti. ergo. Vel meli⁹ sic cū eri
m⁹ in .c. tūc erit verū ꝙ .c. erit primū. eo ꝙ ē in .c. ⁊ sor.
īmediate añ hoc nō fuit ī aliquo istāti. ergo. ƺ 9ña per
modū exponēdi suū. ⁊ añs ꝓbat̄ supponendo nō dari
ampliationē vt ipse vult. qa si nō sit v̄a: dēt̄ oppositū
.s. sor. imediate añ hoc fuit in aliquo istāti. mō hec ē fal
sa qa significat ꝙ aliqd qđ fuit sor. īmediate añ hoc fu
it in aliquo instāti. sed hec v̄r falsa. qa nihil añ hoc fuit
sor. ¶ Itē si eēt v̄a hoc maxie videret̄ per illas resoluē
tes. Ille binari⁹ imediate añ hoc fuit ī aliquo istāti: ⁊ il
le binarius fuit sor. ergo modo pꝫ minorē nō eē veram
eo ꝙ nūq̄ꝫ añ hoc fuit sor. ¶ Posset ipse dicere cauillā
do ꝙ imo añ hoc sor. fuit ⁊ imediate añ hoc sor. fuit ī tē
pore. lꝫ ī nullo adeq̄te ⁊ ī nullo instāti añ hoc fuerit ⁊ sic
cōcedēdū erit ꝙ ille binari⁹ fuit sor. ¶ Alit̄ qdā dixerūt
argumēto meo ꝙ ex illis resoluētib⁹ solū seqtur ꝙ ici
pit sor. eē: aut icipit eē sor. ſꝫ nō seqtur ꝙ sor. incipit eē.
¶ Deinde ar̄ 9 fm: qa fm fundamētū suū si nūc inci
pit .b. aīa ītroduci p partē añ partē .a. māe ⁊ ī fine hore
adeq̄te īformabit .b. māꝫ vꝫ ī .c. istāti. seq̄t ꝙ qđlꝫ istās
hui⁹ hore añ .c. erit vltimū n̄ eē sor. qđ nō ē rōabile: et
ꝓbatur 9ña: q̄ dato istāti medio. in isto nō erit sor. ⁊ ī
mediate post sor. erit ī aliquo instāti eo ꝙ iste binarius
ex .a. ⁊ .b. imediate post erit ī aliquo instāti. ergo sor. im
mediate post illud erit in aliquo instanti. Et sic arguit̄
de vno istanti añ .c. ita videt̄ arguendū de quolibꝫ alio.
¶ Huic posſꝫ ipse dīe ꝙ licꝫ ī illo instanti medio non
erit sor. tamen sor. erit in illo istanti medio. ⁊ per conse
quens prima expōnēs esſꝫ falsa. q̄ ly sor. debꝫ precede
re. Q̄ aūt sor. erit in illo istanti medio pꝫ. q̄ ille binari
us erit in illo istanti: ⁊ ille biarius erit sor. ergo. Et tūc
9ñr concederetur ꝙ sor. per magnum tempus erit añ
q̄ꝫ erit sor. ¶ Sꝫ 9 responsionē adhuc arguitur. sit ita
ꝙ nūc distemus per vnam horaꝫ a principio illius ho
re ī quo icipit .b. anima introduci in aliquam ptē ma
terie: ⁊ sit illud .c. ⁊ tunc fm eum .c. erit vltimuꝫ nō esse
sor. ⁊ consequēter in .c. istāti. sor. icipiet eē. ¶ Sꝫ arguit̄
ꝙ n̄: q̄ si sic: hoc maxime foret per eius expōnētes sor.
in .c. nō erit: sed imediate post .c. erit in aliquo instanti:
modo prima est falsa. q̄ ille binarius erit ī .c. hoc ē ma
nifeste falsum: fm eum. iō nihil ꝓbans. ¶ Arguit̄ ta
men adhuc contra. q̄ saltem seqtur ꝙ quocūq̄ꝫ instan
ti dato huius hore añ .c. ipsum erit vltimū non eē sor.
q̄ cum erimus in istāti medio erit verum dicere: sor. n̄
est ī instāti presenti: ⁊ imediate post hoc sor. erit ī aliquo
istāti. eo ꝙ ille binari⁹ imediate post hoc erit in aliquo
istanti. iō tunc erit verum dīc: hoc eē vltimum non esse
sor. Et sic arguit̄ de isto. ita de quolibꝫ alio. Non igit̄
potest euitare quin concedendum sit ꝙ quocunq̄ꝫ da
to tali quādo ipsum erit: erit verum dicere hoc est vlti
mum non eē sor. ¶ Nūc autem ꝓ veritate dicenda di
cam ea que mihi appent. ¶ Primo si tenemus ꝙ ad
idētitatem compositi nālis sufficiat idētitas forme. cō
sequent̄ pono duas conclusiones. ¶ Prima: si ī ani
ma intellectiua sor. icipiat subito induci in certam par
tem materie: sicut ē possibile: vt prius ostendi: tunc da
bitur primū eē sor. sicut dabitur primū instās illius aīe
in matia. quecūq̄ꝫ sit illa. ¶ Secūda conclusio: si ani
ma sor. per ptem añ ptem itroducetur: tunc sic nō da
bitur primū istans aīe sor. in mā: ſꝫ vltimum qđ nō. ita
dabitur vltimū nō eē sor. ⁊ non primū eē ipsius. Si ve
ro tenemus opionem magistri ꝙ ad idētitatem sor. re
qritur hec matia: ⁊ hec forma. consequēter dicent̄ due
conclusiones. ¶ Prima cōclusio. Si aīa intellectiua ī
cipiat subito induci ī certam ptem materie dabitur pri
mum eē sor. vel altius reqrentis formam: ⁊ illā mate
riam ad eē sui. ¶ Secūda conclusio: Si per ptem añ
ptem inducetur aīa itellectiua ī mām. ⁊ ad eē sor. requi
rat̄ .a. mā gr̄a argumēti. tunc q̄ꝫ cito erit extēsa hec ani
ma itellectiua in .a. mā adequate: tā cito erit sor. ⁊ p cō
sequens cum dabitur primū instans. ī quo .b. aīa erit in
.a. mā extensa adequate. ideo dabitur primum esse sor.
¶ Ad rōnem aūt suam in oppositum quā elicere pos
sumus ex verbis suis: lꝫ non in isto loco cum arguitur
ꝙ sor. erit ī aliquo instanti añ illud instans. q̄ ille bina
rius erit in aliquo. istanti añ illud instans: ⁊ ille binari
us erit sor. ergo. Rn̄detur negādo consequentiam: nec
est sillogismus expositorius. vt alias dixi in tertio đ ani
ma. ¶ Sꝫ contra. hec responsio non tollit argumen
tum. eo ꝙ tm̄ cōnotatur ly sor. sicut ly ille binarius. ita
nāq̄ꝫ significat compositū ex hac materia: ⁊ ex hac for
ma sicut ille binarius. q̄ responsio non habꝫ colorem
quam posui in tertio de anima sequendo opinionem
cōmunem. ¶ Huic posſꝫ dici ꝙ saltem est illa diuersi
tas. q̄ ly sor. cōnotat hanc mām. ⁊ hanc formā simul
iunctas: sed non ly ille binarius. ¶ Sequendo autem
opinionem cōmuneꝫ ꝙ ad eē sor. sufficiat idētitas for
me: tunc ly ille binarius est magis cōnotatiuus: vt ibi
dixi. ¶ Considera vlterius: circa correlaria sequētia.
concedit .n. ꝙ qlibꝫ homo q incipiet eē prius incipiet
eē: q̄ꝫ incipiet eē homo. ¶ Credo ꝙ hoc modo veri
ficari velit. si sor. gr̄a argumenti q incipiet eē. ad cuius
eē reqritur. a. materia simul cuꝫ .b. forma: ⁊ seqtur tūc
ꝙ sor. nunquā incipiet eē homo: nisi quando .b. forma
erit adequate in .a. materia: ſꝫ prius incipiet eē: ergo. af
sumptum ꝓbatur. q̄ in eo istanti. ī quo anima icipiet ī
troduci in aliquam ptem .a. sor. incipiet eē. Arguendo
sic: ille binarius incipiet eē. ⁊ ille binarius erit sor. er
go. ¶ Sꝫ apparꝫ mihi multiplr̄ deficere fundamētuꝫ
eius. ¶ Primo. q̄ cum non detur ampliatio fm eum
in ista sor. incipit eē. ly sor. soluꝫ supponit ꝓ eo quod ī
cipit eē: modo nihil icipit eē sor. in casu isto. ¶ Secun
do sicut conceditur ī casu illo ꝙ sor. incipiet eē. ita con
cedenduꝫ videtur ꝙ tunc incipiet eē homo. q̄ tunc nō
erit homo. ſꝫ imediate post erit homo. q̄ ille binarius
īmediate post erit homo: ⁊ ille binarius erit sor. ergo.
¶ Item non valet ille modus arguendi: vt prius dixi.
ille binarius incipit eē. ⁊ ille binarius est vel erit sor. er
go. ſꝫ solum seqtur ꝙ aliquod aggregatum qđ erit sor.
incipiet eē. ¶ Item illud videtur contradicere funda
mento priori quo ꝓbatur corm̄ predcm̄. s. si aliqs hō ici
piet eē prius incipiet eē ⁊c̄. ideo non seqtur. nullus erit
primus homo ꝓductus ex dato semine. ergo ⁊c̄. pꝫ .n.
ex predcis consequētiam nō valere. ¶ Considera post
hoc argumentum qđ adducit ad ꝓbandum ꝙ nō da

bitur primum istans introductionis anime intellectiue: ⁊ ꝯñr nõ dabit̃ pm⁹ hõ ꝓductus: admisso .n. ꝙ .a. sit mĩma caliditas cũ q̃ nõ põt stare forma dati seminis. ꝯñr ad argumẽtũ dĩ ꝙ hoc cõtigere põt vt dcĩ primũ eẽ sor. ⁊ primũ eẽ anime ei⁹ i mã vt superi⁹ ꝓbatũ ẽ esse possibile: ⁊ hoc siue caliditas illi⁹ marie sit vniformis siue difformis. Et ꝯñr ꝙ si sit vniformis verꝫ ẽ vt plurimũ ꝙ tũc agẽs ageret veloci⁹ i ptem ꝓpiquã q̃ꝫ remotam. nõ tñ necessario. imo põt eque velocit̃ agere i oẽꝫ ptem: vt supradcm̃ ẽ. ¶ Cum aũt dicit vlteri⁹ ꝙ si passum sit difforme. tũc aut erit sic difforme ꝙ aget eq̃ velocit̃ i partem ꝓpinquã ⁊ remotã. ⁊ dĩ hoc nõ eẽ possibile. ¶ Dico ꝙ si erit difforme i caliditate ⁊ debeat in oẽs partes ei⁹ eque cito iducere aiam itellectiuã: dꝫ ẽt i omnes partes ei⁹ eque cito iducere a. caliditatẽ. ⁊ hoc nõ potest eẽ nisi veloci⁹ agerꝫ in illas partes i qb⁹ ẽ minus de caliditate: qđ eẽ põt ꝓpter in illis min⁹ resistere ꝺm frigiditatẽ: ⁊ ibi min⁹ eẽ de multitudine forme resistentis. ¶ Et vlteri⁹ ꝙ verꝫ ẽ si deberꝫ agere eque velocit̃ in ptẽꝫ ꝓpinq̃ꝫ ⁊ remotã oꝫ remotã eẽ minoris resistentie. sꝫ ex hoc non seqtur ꝙ ibi pl⁹ dꝫ eẽ de simili siue de caliditate. ⁊ ꝯñr min⁹ de frigiditate vt ipe innuit. Starꝫ .n. in remota parte plus eẽ de frigiditate gradualiter. lꝫ essꝫ mĩoris resistentie. Nõ ergo seqt̃ illa cõclusio quã cõcludit. videlꝫ a. caliditas prius erit ad extremuꝫ remotius illius passi q̃ꝫ in parte ꝓpingori. nisi suppositis illis q̃ ipe supponit. videlꝫ ꝙ agẽs vniformiter agat quo ad partes materie ⁊ i parte remotiori sit intensior caliditas. ¶ Falsum ẽ ẽt ꝙ nullum erit primũ instãs. in quo erit a. caliditas ad aliquem pũctum intrinsecum passi. nisi suppositis illis que dixi. ⁊ vlterius ꝙ nulla pars passi sit vniformis. ¶ Cũ aũt dic̃ vlterius ꝙ si fuerit talr̃ difforme ꝙ velocius agat in remotum q̃ꝫ in ꝓpinquũ. Dico hoc eẽ possibile ꝓpt̃ minorẽ eẽ resistentiã in parte remota: ⁊ consequent̃ admittatur dari partem i quã velocissime agit saltem quo ad extremũ eius. ⁊ hoc erit ꝓpter minoreꝫ resistẽtiam: vnde cũ q̃ꝫ hoc ꝓueniat: non tamẽ oꝫ ibi eẽ plus de simili. i. caliditatem gradualr̃ intẽsiorem. neq̃ꝫ ẽt plus eẽ đ multitudine caliditatis. Multis .n. alijs causis: fit vna q̃litas minus resistẽs q̃ꝫ rõne minoris multitudinis. imaginor igitur agẽs tales hẽre ꝓportiones ad omnia pũcta: ⁊ talr̃ ad ea difformiter agere ꝙ in eodẽ instãti erit omnibus eis introducta a. caliditas. ⁊ hoc erit remissiori existente caliditate in parte remotiori q̃ꝫ in parte ꝓpingori. postquã cõtinue velocius aget ad pũcta remotiora q̃ꝫ ꝓpingora: tũc .n. in equali tẽpore intensiorem inducet in remotũ q̃ꝫ in ꝓpinquũ. iđ nõ sequit̃ illđ qđ vltimate concludit. videlꝫ nullũ erit primũ instãs in quo forma sequẽs erit introducta. ¶ Considera vlterius circa argumẽta que adducit ꝯ se ⁊ solutões eius verũ .n. dicit. nõ addẽdo casus pmũ ⁊ ꝺm. q: tũc aut agẽs nullã hẽret ꝓportionẽ ad pũctuꝫ immediatũ .c. aut ad quẽlibꝫ pũctũ intrinsecũ hẽret infinitã: sꝫ negatio illoꝝ casuũ nõ obstat qn possit agere in certã partẽ matie simul ꝺm se: ⁊ quodlibꝫ sui inducere a. caliditateꝫ gr̃a exẽpli: ⁊ ꝯñr eque cito per totum inducere formã. Casus aũt q ponit̃ in replicatione ꝯ rõnem suã ẽ possibil: ⁊ ꝓbat intẽtũ. Rñsio aũt sua nihil ẽ. cum dicit ꝙ hoc nihil ꝓbat. eo ꝙ adhuc citius ꝓueniet actio ad parteꝫ ꝓpingorem: q̃ꝫuis .n. ita sit tñ adhuc stat tales hr̃e proportiones ad pũcta intrinseca ꝙ eque cito inducet .a. gradũ caliditatis in omnia illa: ⁊ eque cito formam ad omnia illa introducꝫ. ¶ Ad tertiũ nõ rñdet. q: verꝫ ꝓbat ꝙ argumẽtũ suũ maxime ꝓbat de passo vniformi siue vniformis resistẽtie. sꝫ de passo difformi ꝯtingit intentũ. ¶ Ad quartũ nõ rñdet. q: ꝓbat verꝫ. est .n. possibile taliter agẽs extrinsecũ velocius agere in ꝓpinquũ: ⁊ intrinsecũ talit̃ agere velocius in remotũ. ꝙ illa duo simul eque cito inducẽt .a. gradũ caliditatis per totũ ⁊ ꝯñter formã substãtialem. ¶ Cũ aũt i vltimo notabili dic̃. ꝙ si agẽs agat veloci⁹: aut eq̃ velocit̃ i remotum. tũc min⁹ ẽ de qualitate i remoto: nõ appꝫ mihi necessarium. põt .n. eẽ eq̃ graduali: lꝫ minoris resistẽtie i parte remota. Item possꝫ eẽ equaliter de multitudine forme licet merito altius circũstantie min⁹ resisterꝫ i parte remota.

Capitulum. III.

Ed pro reruꝫ de

fitionib⁹ ⁊c̃. Considera primo suppões ei⁹: In prima i libro meo loquit̃ solũ de re inaiata. i alijs libris reperi tã de aiatis q̃ꝫ đ iaiatis. Et si loqueret̃ vir non essꝫ vr̃ verꝫ. sic de sor. desinẽte eẽ: posito ꝙ ad eius eẽ sufficiat sola forma i mã: nisi forte vellet seq suã fãtasiam ꝙ null⁹ hõ desinit eẽ. Jõ forte dic̃ in lr̃a. cuiuslibꝫ sube desinẽtis eẽ ⁊c̃. verꝫ tñ dicerꝫ ipe ꝙ ad eẽ sor. reqrit̃ eẽ hui⁹ forme i hac mã. ¶ Ultima ei⁹ suppositio ñ tenet̃ ꝺm cõem opinioneꝫ. vꝫ. variata tota mã variat̃ cõpositũ cui⁹ ẽ mã. idẽ .n. sor. eadẽ aia manẽte põt cuꝫ diuersis totalib⁹ matieb⁹ manere. ¶ Considera rñsionem ei⁹. Ad argumentũ ꝯ ipm cum arguit. ꝙ tũc qcquid suffic̃ corrũpere ptem alicui⁹ cõpositi sufficerꝫ corrumpere totũ: lꝫ rñsio sua vera sit. tñ alia facilior rñsio dari põt ⁊ magis vt puto ꝓposito cõueniẽs. vꝫ. cõcedẽdo ꝙ qcqd suffic̃ corrũpere ptem alicui⁹ toti⁹ suffic̃ corrũpere illud totuꝫ cathegorematice: nõ tñ sincathe. ita vt sufficiat corrumpe q̃ꝫlꝫ ei⁹ ptem. Et ꝯñr dĩ ꝙ non reqrit̃ maior potentia vel ꝓportio ad corrũpẽdũ totum cathegorematice q̃ꝫ ptẽ lꝫ reqrat̃ maior ad corrũpẽduꝫ totum sincathe. ⁊ ex ꝯñti nõ maioris difficultatis ẽ corrũpe totũ cathegorematice q̃ꝫ ptẽ. Sꝫ forte seqt̃ ipe opinionẽ calculatoris de reactione. q vult passum debili⁹ agẽte nõ sufficere alijs pib⁹ i aliq̃ pte agẽtis corrũpere q̃litatẽ ꝯriam. ¶ Uidi i corelario seqnte appellat animam rẽ inaiatã. Dic̃ .n. quãlibꝫ formã subalem desinẽtem eẽ rẽ inaiatã. ¶ Cõsidera dũ fec̃ exceptionẽ sue cõclusionis ponẽdo relatões differre a suis fundamẽtis: ñ loqt̃ ꝯñr: dꝫ .n. ꝓbare ꝙ v̇itatis illi⁹. tu moueris. nõ dat̃ vltimũ i sui desitione. sꝫ poti⁹ primũ ꝙ nõ. vt ẽ rei v̇itas. Jpe aũt dic̃ ꝙ ei⁹ veritatis nõ dat̃ primũ sꝫ vltimũ ꝙ nõ. ⁊ hoc est veruꝫ. ⁊ hoc ẽ quo ad ei⁹ inceptionẽ: q̃re non ad ꝓpositũ loquitur.

Ca. IIII.

s Ed incidit dubiũ. Utrum pars aial̃ ⁊c. ¶ Circa

ſuppoſitiões quas ibi ponit que pⁱma frõte vere ap-
parent: videatur in ſolutione argumentorum ſuorum
an limitande ſint ⁊ qualiter. ¶ Conſidera primum
corelarium cũ īfert ꝙ qḋlibet mēbrũ alicuiꝰ aīalis eſt
eiuſdē ſpeciei cũ quolʒ mēbro eiuſdē. hoc .n. nõ foret ve-
rũ tenēdo in aīali fore formas particulares mēbroꝝ p̄-
ter aīam. Tũc enim ꝯñter dicemꝰ ꝙ oſſis equi et car-
nis eiuſdem nõ ē forma vltimata eiuſdē ſpēi. Alterius
enim ſpeciei eſt forma particularis carnis. ⁊ alteriꝰ for-
ma oſſis. ⁊ iſte ſunt vltimate forme. ¶ Et idē videtur
dicendũ ad aliud qḋ īfertur vlterius ḋ hoīe. quãuis .n.
in qualibʒ parte quãtitatiua huiꝰ hoīs ſit eadem aīa
numero. tamē preter illã ī diuerſis mēbris diuerſe ſunt
forme particulares ⁊ ille ſunt vltime. ¶ Per idē pʒ ſe-
quens corelariũ nõ eē verꝝ ꝙ quelʒ pars quantitatiua
alicuius aīalis ⁊ illud aīal ſunt eiuſdem ſpeciei. Nam
vltimata forma totius aīalis ē aīa: ſed vltimata forma
partis nõ ē aīa ſʒ forma particularis. ¶ Si tamen fie-
ret inſtantia de aggregato ex carne ⁊ neruo vel capite
manu ⁊ ſimilibus. Dī ꝙ caput non eſt vere vnum p
vnam formã ſed aggregatũ ex partibꝰ diuerſarum ſpe-
cierũ q̄ tñ iuicem cõtinuãtur p formã vnã totiꝰ: q̄ oībꝰ
illis partibus ē cõis. ¶ Non igr̃ oʒ vlterius cõcedere vt
ipſe cõcedit ꝙ totũ ⁊ ſue partes ſunt eiuſdeʒ pfectionis
eſſentialis. ¶ Ad argumētũ aũt cũ vlterius īferꝛ̃ ꝙ fo-
ret poſſibile aliqd trãſire de ſpē ī ſpēm aliã ipſo nõ cor-
rupto: cõceditur ꝙ pars bouis põt fieri bos q̄ tñ non ē
bos. tñ illa pars nullius erat determinate ſpēi ſed erat
aggregatum qḋdã ex pluribꝰ diuerſaꝝ ſpēꝝ iuiceʒ con-
tinuatis per vnã formã vt pⁱꝰ dicebaꝛ̃. ¶ Et ſi argui-
tur ꝙ caput grã exēpli ē vnũ ens cõtinuũ p vnã formã
⁊ p ꝯñs indiuiduũ vnũ. ⁊ p ꝯñs ſub vna ſpē tñ conten-
tum de predicamēto ſubſtãtie. quare nõ eſt aggregatũ.
ex īdiuiduis pluriũ ſpēꝝ. ¶ Preterea querendũ eſſʒ que
ſpēs eſſʒ illa ſub qua ē. Rñdeꝛ̃ negãdo ꝯñam pⁱmã. q̄ʒ-
uis .n. ptes eiꝰ continueꝛ̃ p aīaʒ: ſunt poſtea forme pti-
culares rõe quarum cũ ſint ſpē diſtīcte nõ eſt totũ vnũ
īdiuiduũ. ſʒ plura iuiceʒ cõtinuata ⁊ aggregata. ¶ Alr̃
poſſʒ qs dicere ꝙ caput ē vnum īdiuiduũ. ſub detmīa-
ta ſpē capitis: ⁊ illud īdiuiduũ ē aggregatũ ex pluribꝰ ī-
diuiduis diuerſaꝝ ſpēꝝ que adīuicē ꝯtinuanꝛ̃ per vnã
formã eis cõem lʒ nulli illoꝝ vltimatã. ¶ Cũ aũt vlte-
rius īferꝛ̃ qḋ quelʒ pars q̄ʒtitatiua hominis ē homo. ⁊
quelibʒ pars bouis eſt bos pʒ ex p̄dcis illud nõ eē ꝯce-
dendum ſm oppoſitã opionē. ⁊ ꝯñr negaꝛ̃ ꝙ q̄lʒ pars
hoīs ⁊ hõ ſint eiuſdē ſpeciei: tenēdo ſuperiꝰ dicta. Hoc
aũt dico ſequendo cõem opionem. ⁊ cũ hoc tenēdo in
mēbris hoīs forme diſtīnctas formas particulares qui-
bus iuicē diſtinguũꝛ̃. ¶ Magis tñ alr̃ credidi: ⁊ alio
nõ apparente magis credo huic magr̃o. ⁊ ꝯñter teneo
partē aīalis eē eiuſdem ſpēi cũ toto iſto aīali. ¶ Seq̄n-
do aũt opionem cõeʒ: vt mõ ſuſtentaui: rñdeo vlterius
ad aliã cõfirmationē cũ arguiꝛ̃ ꝙ tũc pars hoīs eſſʒ īn-
diuiduuʒ altiꝰ ſpēi ab hoīe. Dī ſi loqueris de parte ſim-
plici ipa ē altiꝰ ſpēi ab hoīe vt caro neruꝰ ⁊c̄. ⁊ cõcedi-
tur ꝙ illiꝰ ptis ⁊ totiꝰ eadē ē forma ſpē: ſʒ vniꝰ vltima-
ta. alteriꝰ nõ: Aīa .n. tota ē vltimata hoī ⁊ nõ vltimata
carni: ē totalr̃ hoīs totiꝰ ⁊ particularis carnis. Forma
vō carnis ē vltimata carni. ſʒ non toti hoī. ⁊ eſt adeq̄-
ta carni: ſʒ nõ toti homini. ſed eſt forma totius hoīs
partialr̃: ⁊ hoc mõ non inconuenit diuerſa indiuidua
ſpecie hr̃e eaſdē formas ſpecie vltimata vni ⁊ alteri ñ.
vni adequata. ⁊ alteri non. Si vero loqueris de parte
ethherogenea vt capite ⁊ ſimilibꝰ pʒ ex predcis illaʒ nõ
eē indiuiduũ vnũ ſub vna detmīnata ſpē ſolũ eē conce-
dendũ ſʒ aggregatũ ⁊c̄. vt pⁱꝰ dcm̄ ē. ¶ Ad illud autē
qḋ vltimo inducitur. vʒ. dato oppoſito ſequeretur du-
as ſpecies differentes: aut duo indiuidua illaꝝ ſpēruʒ
differentiũ ⁊ non cõicãtiuʒ eē equalis perfectionis eēn-
tialis. Nõ ꝓbat ipſe cõcluſionē. Sʒ põt ſic ꝓbari. pars
bouis ⁊ bos. aut pars hoīs ⁊ homo ſunt diuerſaruʒ
ſpērum. ⁊ tñ eiuſdē perfectionis cuʒ maxima vtriuſqʒ
perfectio ſit aīa que in homine: ⁊ ī parte ipſiꝰ ē eadē nu-
mero: ⁊ in boue ⁊ parte ipſiꝰ eſt eiuſdem ſpēi. ¶ Qua-
re mihi appʒ ſaluo meliori iudicio cõcedendam eē cõ-
cluſionem. Neqʒ repugnat loquendo de indiuiduis di-
uerſarũ ſpecierum quorum vnũ ē pars alterius. ⁊ qui-
bus lʒ maxima eoꝝ perfectio ſit eadem forma numero
vel ſpē. tñ vni illorum ē vltimata alteri non. vni ē ade-
quata alteri vero nõ. Conſidera vlteriꝰ cũ īfert opinio-
nem ſuã. vera .n. dicit ſm illam cui magis aſſentio vt
prius dixi lʒ putē oppoſitum defendi poſſe vt hic prius
defendi. ¶ Conſidera quare ponit illaʒ particulã. qḋ
dico ꝓpter partes eq habētes formas partiales. ⁊ hoc
dicit in reſponſione ad illud argumentum ꝙ pes ho-
minis eſſʒ riſibilis ⁊ rõnalis. ¶ Conſidera vlterius ea
que dicit de augeri ⁊ diminui: dum arguit ꝯ̄ ſe conce-
dendo concluſionem quam intendit. ¶ Ille concluſio-
nes videntur concedende ſuppoſito ꝙ nihil vere au-
geatur: niſi illud quod recipit aliquam partem de no-
uo per intus ſuſceptionem alimenti. non eſt enim idē
a principio vſqʒ ad fineʒ id quod recipit motum aug-
menti: quare ⁊c̄. ¶ Poſſunt tamen duo eē modi loq̄n-
di vel tres ei oppoſiti. ¶ Primꝰ eſt tenendo ꝙ ad idē-
titatem compoſiti ſufficiat idētitas forme: ⁊ non requi-
ratur idētitas materie. conſequenter diceretur ꝙ ſaltiʒ
homo poteſt vere augeri. quia manet idem homo cuʒ
eadem anima a principio augmenti: vel diminutio-
nis vſqʒ ad finem. lʒ fiat materie variatio. ¶ Poſſu-
mus. ſecũdo ſequi modum Ugonis. quem tʒ in queſti-
one ſeparata de augmento videlicʒ. primo ſupponen-
do ſicut prius ad idētitatem compoſiti ſufficere idētita-
tem forme. ſecundo ꝙ eadem forma numero extenſa
poteſt aliquando eſſe maior: ⁊ aliquando minor ſecũ-
dum maiorem. aut minorem materie extenſionē. ⁊ ſic
cum diuerſis materiebus ſemper eſt eadem forma. ne-
dum in homine: ſʒ in omnibꝰ alijs aīatis. ⁊ conſequen-
ter nedum homo vere augetur. ſed oīa aīata poſtq̄ʒ pꝰ
aduentũ noue partis eadem manet forma numero: ⁊
ꝯñr manent eedē partes formales. vt dī primo de ge-
neratõe. Dīc ēt ꝙ in trãſmutatione nutrimēti fit ma-
terieꝝ ſimul penetratio ⁊ vtraqʒ ſimul eãdē formã nũe-
ro īformat ſine additõe noue forme. ¶ Tertiꝰ modꝰ lo-
quendi põt eē iſte ſupponēdo ꝙ vera augmentatio: lʒ
pⁱeſupponat additionē partis ad partē mediãte alim̄-
to. nõ tñ reqritur ad hoc vt aliqḋ vē augeaꝛ̃ ipʒ eē com

positum ex parte preexistenti: ⁊ de nouo addita. ſ; ſuffi
cit ipſum extendi ad maiores dimẽſiones: cõcurrẽte cũ
hoc additione noue partis aiate ad partẽ aiatã. q̃ vel
pri⁹ fuerit. vel nup fiat. Et tũc ↄ̃nter diceretur ꝙ pars
p̃exiſtẽs ſi extendatur ad maiores dimẽſiones vere au
geť. Silr̃ pars de nouo addita ad maiores dimẽſiones
extẽſa vere augeť. Idẽ ẽt de toto ẽ poſſibile. nã poſſibi
le eſt totũ aial ſtaȓ per certũ tp̃s: verbi gr̃a p horã i quo
nulla fiat actual' ↄuerſio nutrimẽti ⁊ i ſubſtãtiã aliti. ſ;
fiat p̃paratio ⁊ totũ aial ſm ſe ⁊ quãlibet ſui partẽ extẽ
di ſm oẽm diametrũ ad maiores dimẽſiones ⁊ p ↄ̃ns
vere augeri. ¶ Et põt teneri ſm hũc modũ ſil' cũ ma
giſtro ad variationẽ mãe variari cõpoſitũ. ⁊ ſm hunc
modũ ita ſaluabiť ꝺ h̃ntib⁹ aiam extẽſa; ſicut de hoie:
ſicut ẽt penes ſm modũ de vtroq; ſaluabiť de diminu
tione. ¶ Eadẽ ſnia ponẽda videtur ſm oẽs hos mo-
dos. Penes p̃mũ p; ꝙ de hoie faltẽ tenereť. ſ; nõ de
alijs vere diminui cũ maneat ↄtinue eadẽ aia. Penes
ſm de vtroq; verificaȓ: cũ ſm illũ ita cõtigat aiam ex
tenſam eãdẽ numero cõdẽſari ad condẽſationẽ corpis
ſicut cõtingit eã magis extẽdi. Penes tertiũ modũ dice
retur ꝙ poſſibile eſt aial p tp̃s manere a quo nulla fiat
reſolutio. ⁊ a fortiori poſſibile ẽ de pte. ſi eni a q̃l; par-
te ↄtinue fieret reſolutio ſubito totũ fieret nõ quãtum.
Quo ſuppoſito poſſibile ẽ ptẽ tã de nouo additã q̃; pre
exiſtentẽ vere diminui vt i tẽpore ſenectutis ſi fiat con
tractio alicuius ptis ſine reſolutione. Idẽ ẽt de toto po
ſito p horã nihil reſolui ⁊ tñ totũ ↄtrahi. tũc eni aial ve
re diminuiť p cõtractionẽ ⁊c̃. ⁊ manet idẽ cõpoſitũ cũ
eadẽ forma ⁊ eadẽ mã p horã. Et penes hũc t̃tiũ mo-
dũ teneri põt fauẽdo magr̃o ad idẽtitatẽ cõpoſiti reqri
idẽtitatẽ mãe. ¶ Ad illud aũt qꝺ poſtea magr̃ ↄcludit
ꝙ nihil põt hr̃e aliã ptẽ q̃; h; manens idẽ numero: il-
lud cõcediť ſm cõe; opinionẽ. de forma. de mã. ꝺ quã
titate. de q̃litate. ꝺ cõpoſito v̇o habẽte formã extẽſa; ẽt
cõcedereť ſm cõem opinionẽ. S; ſm. v̇. nõ cõcedereť
i opinione p̃us recitata. De habẽte aũt formã iextẽſa;
nõ cõcedereť ſm cõem opinionẽ. neq; ſm. v. ſed apud
magr̃; iſtũ tenẽtẽ idẽtitatẽ mãe reqri illꝺ ↄcedereť. ma
giſter aũt pri⁹ facit mẽtionẽ de inaiatis. de illis aũt mi
nor ẽ difficultas. Ariſ. aũt ⁊ ceteri cõcedũt ſola aiata ve
re augeri. eo ꝙ augmẽtatio ꝓpria ſupponit aduẽtũ nu
trimẽti. qꝺ nõ repitur i rebus inaiatis. ſ; bñ p̃nt rarſie
ri. Nõ ẽt p̃nt diminui diminutiõe oppoſita augumen
tationi ꝓprie ſumpte. l; poſſit condenſari. ¶ Et alias
ego dixi ꝙ rarefactio ⁊ ↄdẽſatio ſunt veri⁹ dicẽde mo
tus q̃; augmẽtatio ⁊ diminutio aiatoꝝ de qb⁹ loqtur.
Ariſ. eo ꝙ i rarefactiõe ⁊ cõdẽſatiõe manet. idẽ mobi-
le a p̃cipio ad finẽ. ¶ Cũ aũt vlteri⁹ magr̃ arguit ↄ̃
q̃;dã r̃nſionẽ q̃ ẽ Marſi. p̃mo de gn̄atiõe ꝙ plãta ma
net eadẽ numero i augmentatiõe vel diminutiõe eo ꝙ
manet pars p̃cipalior. Dici põt ꝙ augmẽtũ ꝓbat ꝙ
nõ manet i diminutiõe plãte eadẽ forma nec eadẽ plã
ta numero idẽtitate ſtricte ſumpta. tñ idẽtitate large ſũ
pta manet idẽ numero. ¶ Et vide diſtictionẽ magiſtri
loco al. ⁊ poni põt tãq̃; ali⁹ modus loquẽdi ad dictam
difficultatẽ. ¶ Cõſidera vlteri⁹ cũ magr̃ cõcedit ar̃. ↄ̃
eũ ꝙ accipiẽdo nutritionẽ vt cõiter accipiť p ↄuerſiõe
nutrimẽti ⁊c̃. nõ ẽ poſſibile aliqꝺ nutriri. Oppoſitũ eni

hui⁹ teneretur ſm alios. ¶ Prio penes cõe; opinionẽ
faltẽ ↄcederetur de hoie: manẽte eni eadẽ aia itellecti-
ua numero ſuccedẽtibus ptib⁹ materialib⁹ manet idẽ
expoſitũ. ⁊ ſic p tp̃s idẽ ſor. vere nutriť. De alijs aũt aia
tis ab hoie vr̃ ↄcedẽdũ qꝺ magr̃ ꝓbat niſi reducamur
ad opinionẽ Marſilij. ¶ Penes aũt modũ ſm. ſcil;
Vgo. diceret de oib⁹ aiatis ip̃a v̇e nutriri. ⁊ ꝙ planta
vel aſinus eſt idẽ numero a p̃cipio nutritiõis vſq; ad
finẽ cũ maneat eadẽ forma iformãs priorẽ ⁊ ſequente;
l; ſub alia ⁊ alia extenſione. ¶ Penes tertiũ modũ ad
herentẽ pro parte magr̃o ⁊ tenẽtẽ ꝙ ad idẽtitatẽ cõpo
ſiti reqraȓ idẽtitatis mãe cõcederetur qꝺ magr̃ conce
dit. ¶ Penes aũt Marſi. p; nõ eẽ cõcedendũ qꝺ ma
giſter cõcedit q: in fine nutritionis aiati manet ide; nu
mero large l; non ſtricte. hec diceret ſufficere ad mẽtẽ
Ariſt. ¶ Quo aũt ad illud qꝺ dicit ꝙ nihil põt habe
re aliã partẽ q̃; habeat iã pri⁹ dictũ eſt. ¶ Cõſidera vl
teri⁹ quo ad illũ modũ arguẽdi quẽ facit. ꝙ ſi nutritio
eẽt cõuerſio ⁊c̃. tũc aiatũ ex ſola mã prima nutrireť. qa
ſola mã p̃ma cõuertiť ⁊c̃. Nã non ſm illos modos lo
quẽdi v;. ſed ſm v̇itatem ſequiť. dicim⁹ eni cibũ con-
uerti in chilũ. ⁊ chilũ i ſanguinẽ. ⁊ ſic ꝺ alijs. l; ſola mã
remaneat ⁊ noua gn̄etur forma. Cõuerti nãq; ſubſtan
tialiter de quo itendimus nõ dicit verũ motum. ita vt
oporteat idẽ cõpoſitũ manere vſq; i finẽ. ſed dicit cor-
ruptionẽ compoſiti cũ inductione noue forme in eius
materia. ſicut ẽt cõcedimus aerem i aq̃ cõuerti ⁊ econ
tra. ¶ Cõſidera vlterius modũ illũ quẽ ponit. ꝙ ſi nu
tritio ẽ aliqd ipſa ẽ aſſimilatio ptis mãlis nutrimẽti cũ
iductione forme ſubſtãtialis eiuſdẽ ſpeciei ⁊c̃. loqtur cõ
ditionaliter qa nõ cõcedit motũ eẽ de p̃nti. ſ; de futuro
vel p̃terito tm̃. ¶ Cõſidera tñ. nã ſ; illũ modũ q̃rã ab
eo qd ẽ illud qꝺ vere nutriť. Nõ põt ſm eũ dici neq;
cõcedi de aiali neq; de parte eius preexiſtente mãli nec
formali nec forma nec materia eius. Reſtat igr̃ vt illꝺ
cõcedaȓ de nutrimẽto vel de mã ipſius ſicut ipſe vr̃ vel
le cõcederȇ. ſ; hoc ẽ deriſoriũ nutrimẽtũ nutriri: aut ma
teriã eius p̃mã. nec hoc v̇bis nec itẽtioni Ariſ. ẽ conſo
nũ. q̃re melius eſt vti mõ loquẽdi cõi ⁊ trãſire vt prius
dicebaȓ. ¶ Cõſidera vlteri⁹ cũ dicit negãdo ꝙ ↄtinue
fit reſolutio ab aiali. ⁊ p hoc ſe reſtrigit ad p̃mũ iſtans.
animalis. tunc eni; non reſoluitur. quia tunc daretur
primum eſſe reſolutionis: ⁊ hoc credo eſſe fundamen-
tum eius. ſed iudicio meo non oportebat ſe ſic reſtrin-
gere. quia certe veriſimile eſt per aliquod tempus. lic;
paruum manere poſſe aliquod animal ſine reſolutio-
ne alicuius partis. licet calor naturalis per idem tem-
pus continue calefaceret et ſubtiliaret. Admiſſo autẽ
gratia argumenti ꝙ ab aliqua parte animati cõtinue
fiet reſolutio. tunc recurratur ad vias prius recitatas
vel ad viã magiſtri ſicut reſpondenti placuerit. ¶ Du
dum aũt ſciuiſti qualiter ſequitur ꝙ ſi a qualibet parte
animalis fieret vel inciperet fieri reſolutio. tunc nulla
pars remaneret ⁊c̃. quia ſi dicas ꝙ aliqua pars rema
neat que ſit ⁊ ſequitur ꝙ quelibet pars eius que pri-
us fuit eſt: aliter non remaneret. ⁊ per conſequens non
eſt ab ea reſoluta aliqua pars. ¶ Conſidera tamen
illos modos arguendi quos dicit valere. inter quos
vltimus videtur non valere. Videlicet cuiuſlibet

partis incipit aliqua pars augeri.ergo totum icipit eẽ
infinitum:hec eni ꝯña vr̄ valde dubia: ymaginor eni
taliter aliquid augeri per additionem vt aliquod totuз
toti addatur ⁊ medietas medietati ⁊ quarta pars quar
te parti ⁊ sic in infinitum siue hoc fiat cum penetratio
ne partium: vt iudicio meo oportet ymaginari: siue si-
ne penetratione:⁊c̃.quare considera qualiter verificar̃
intendit dictum suum.¶ Considera verba sequentia
que declarant qd̕ prius dixisti ꝙ p tẽpus potest maner̃
idem animal.lз calor continue agat subtiliando ⁊c̃.q̃-
re vt ipse dicit.idem aĩal numero potest per tempus al
terari:aut localiter moueri. Et vlterius dicit id qd̕ ali
as dixisti ꝙ nullus est verus motus i predicamẽto quã
titatis nisi rarefactio ⁊ condensatio.¶ Uide postea qd
dicit ad aris. ⁊ verba eius increpatiua, tu scis qd dici
oз tenendo oppositum. Cap.V.

Dubium igitur in
cidit vtrum manente eadẽ forma i
cõposito ⁊c̃. ¶ Si volumus defen
sare opinionẽ cõem rn̄dendum est
ad argumenta magistri lз difficile
sit. alias dixi ꝙ loquẽdo siue capiẽ
do termios mere substãtialiter ve-
rior apparet mihi opinio magistri.¶ Ad primum igi
tur negatur ꝯña ꝙ pes sor.eẽt caput eius. ⁊ sic de eius
qualз parte:.cuius rõ est.quia ille t̃minus pes nõ soluз
dicit hanc aĩaз itellectiuã cũ hac materia. sed etiã par
ticulares formas carnis nerui ossis ⁊c̃.cõponentiũ ipз.
ẽ ẽt t̃min⁹ cõnotatiuus significãs talẽ plasmationem
videlicet figurã ⁊c̃.⁊ talẽ numerũ partium taliũ vel ta
lium. Caput aũt dicit aliã figurationẽ ⁊ reliqua. Et
lз nõ eẽt cõnotatiuus alicuius accn̄tis tñ connotat aut
substãtialiter significat p̄dictas formas substãtiales par
ticulares que alie sunt ⁊ alie numero in pede ⁊ capite ⁊
alijs partib⁹.⁊ sic vna pars non erit alia vt ipse indu-
cit.¶ Cõtra tñ illã rõnem posset instari. ¶ Prio q si
gno so'ũ aggregatuз ex materia totius pedis sor.et aĩa
eius:pretermissis alijs formis particularib⁹.⁊ tũc pз ꝙ
hec substãtialit̃ ẽ sor.cũ i eo nõ sit nisi forma sor.⁊ mã:⁊
nõ ẽ ibi alia forma substãtialis ⁊ sic de qualз alia ar̃.q̃-
re q̃lз pars sor.eẽt sor.⁊ q̃lз eẽt q̃lз. ¶ Item q̃ro i q̃ spe
cie sit pes substãtialr̃ accept⁹ siue hec pars substãtialiter
accepta.⁊ nõ vr̄ eẽ i aliq̃.nõ eni i spẽ humana.q tc̃ eẽt
hõ:nec i spẽ nerui.q tũc eẽt neru⁹:⁊ p idẽ:nec in specie
carnis aut ossis:⁊ sic aliq̃ sb̃a ṽe vna ⁊ cõtinua ñ repo
neret̃ i aliq̃ spẽ spãlissima. ¶ Forte dĩ ꝙ pes nõ ẽ sb̃a
ṽe vna.sз aggregatũ ex plurib⁹. Cõtra.q partes eius
ṽe ꝯtinuãt̃.ergo ẽ vna sb̃a ꝯtinua. ¶ Ad hoc ẽ diffici
le rn̄dere iudicio meo.tñ vt mihi appet ꝓ nũc. Ad pri
mũ dĩ ꝙ aggregatũ ex mã toti⁹ pedis sor. ⁊ aĩa itellecti
ua ei⁹ nõ ẽ sor.nec hõ.ad hoc.n.ꝙ eẽt hõ reqreret̃ ani
mã itellectiuã eẽ vltimatã formã illi⁹ aggregati. sз hoc
nõ ẽ verũ:aĩa.n.itellectiua ẽ vltiata forma soli⁹ toti⁹ cõ-
positi.illi⁹ ṽo aggregati pl'es st̃ vltiate forme suaꝝ ptiũ.
vt vna ẽ vltiata nerui.alia ossis sз nulla ẽ vltiata toti⁹.
¶ Sз ꝯ.d̕mõstrato illo aggregato vt p̃⁹.hoc ẽ sb̃a aĩa
ta sensitiua.ergo ẽ aĩal p diffõneз aĩal'.⁊ nullũ nisi hõ.
ergo ẽ hõ.⁊ null⁹ nisi sor.ergo ẽ sor. Dĩ.negãdo p̃mã

ꝯñam.sз dз argui sic.hoc ẽ suba aĩata sẽsitiua p aĩam
existẽtẽ vltiatũ ei⁹ actũ.ergo ⁊c̃.sз añs ẽ falsũ. vt dcз ẽ.
¶ Et si dĩ ꝙ tc̃ ly aĩal eẽt t̃min⁹ cõnotatiu⁹ ⁊ accidẽta-
lis.q tc̃ diffiniret̃ p extriseca.negat̃ ꝯña:cũ.n.dr̄.p ani
mã existẽtẽ actũ ei⁹ vltimũ:oẽs illi t̃mini aut st̃ d̕ p̄dica
mẽto sb̃e:sic̃ ly aĩ'.aut trãscẽdẽtes essentiales sic̃ ly act⁹.
¶ Cõtra iteꝝ istat̃.si nulla eẽt i sor.forma substãtial' p̄-
ter aĩam istud aggregatũ foret hõ.⁊ ꝯñter sor. sз nũc ñ
mĩn⁹ ẽ hõ q̃з tc̃. ergo.¶ Probabilr̃ dĩ negãdo miorẽ.
eo ꝙ tũc illa mã nõ haberet formã vltimã vl' istas for
mas vltiatas q̃s nũc hз.¶ Alij ṽo dicerẽt negãdo ma
iorẽ cũ illud aggregatũ ñ sit p se seorsũ exñs. ¶ Sз hec
rn̄sio tc̃ icidit i illd̕ icõueniẽs.ꝙ t̃min⁹ mer̃ subalis ali-
qd extrisecũ ꝯnõret.⁊ p idẽ ẽt ps aq̃ quãtitatiua nõ eẽt
aq̃ nec ps aeris eẽt aer.⁊ sic de singulis.¶ Ad s̃з dĩ pe
dẽ nõ eẽ i aliq̃ detmiata spẽ sube p se.q nõ ẽ ṽe ⁊ sim-
plicit̃ ꝯtinuũ.lз.n.sit qd̕dã ꝯtinuũ cõtinuitate materie
⁊ ꝯtinuitate forme ñ vltiate.nõ tñ ꝯtinuitate forme vlti
mate. Forma eni sb̃alis nerui ñ ꝯtinuat̃ forme carnis
aut ossis nec eꝯ:⁊ ꝯñter dicetur illd̕ aggregatũ eẽ i p̄di-
camẽto sube p reductionẽ aut p accn̄s rõne ptiũ suarũ.
¶ Contra : signo aggregatum ex mã nerui sor. ⁊ aĩa
ei⁹ itellectiua:tũc illd̕ ẽ vere cõtinuũ.⁊ ẽ suba.ergo i ali
qua spẽ.⁊ ñ vr̄ nisi i spẽ hũana.⁊ sic adhuc stat difficul
tas argum̄ti.¶ Ad hoc ꝓbabilr̃ rn̄det̃ ꝙ lз illd̕ sit ver̃
ꝯtinuũ nõ tñ p aliqd qd̕ sit vltia forma ei⁹. Est.n.ver̃
ꝯtinuũ p formã nerui sil' cũ aĩa intellectiua.sз aĩa itelle
ctiua nõ ẽ ei⁹ vltiata forma nec forma nerui ẽ forma il-
lius aggregati.¶ Et si arguat̃ vt p̃us ꝙ t̃min⁹ mere
sb̃alis eẽt cõnotatiuus:rn̄deat̃ vt p̃us.¶ Ad s̃m ei⁹ pri
cipale appet mihi difficill^m satisfacer̃. ⁊ illd̕ iter cetera
mihi magis ꝑsuadet eius opinionẽ eẽ veriorẽ.neqз vi
deo modũ aliquẽ bñ secuꝝ rn̄dẽdi ad ipm.lз Albt⁹ par
uus ⁊ qdã alij dicerẽt ꝙ ex ipoli seqt̃ qd̕lз.cũ igr̃ sit im
possibile eãdẽ aĩaз numero sil' eẽ i diuers̃ mãebus tota
lib⁹.lз de⁹ hoc facer̃ possit.ñ icõuenit ex hoc seq sor. eẽ
platonẽ.⁊ tñ sor.differre a platõe.¶ Hec tñ rn̄sio mul
tis appet ignaua.lз.n.hoc eẽt nãlr̃ ipoſe.ñ tñ apd̕ deũ
ẽ ipoſe.imo neqз hoc nãlr̃ repugnat aut iplicat ꝯdictõ
nẽ.Sз ex ipoli nãlr̃ ⁊ possibili supnãlr̃ neqз iplicãte ꝯ-
dictionẽ ñ dз seq ipoſe iplicãs ꝯdictõnẽ puta sor.eẽ pla
tonẽ.⁊ sor.sil' currer̃ ⁊ seder̃.⁊ currer̃ ⁊ ñ currer̃. ⁊ sic de
alijs.sз hec sequẽt̃ data positiõe ⁊ illo casu admisso.q
rn̄sio nulla. Preter̃ea illd̕ nõ foret ipoſe.imo nãlr̃ poſe
vt stati hic ifra dicet̃.¶ Mihi tñ occurrit hic modus
rn̄dẽdi ꝙ illo casu admisso.neqз aggregatum ex p̃ma
mã ⁊ illa aĩa ẽ sor.nз aggregatũ ex s̃a. cũ illa aĩa ẽ sor.
sз aggregatũ ex.ãbab⁹ mãeb⁹ cũ eadaĩa ẽ sor.sic̃ assili qñ
dз aliqs hõ d̕ nouo ꝓduci p̃us cor ꝓducit̃ ⁊ ꝯñter alia
mẽbra pricipalia.añq̃з alia sint ꝓducta vl' aĩata: de mẽ
te Aui.xxj.t̃tij ca.d̕ gñatiõe embriõis. Cũ igr̃ cor fuerit
aĩatũ ⁊ cerebrũ.alia ṽo mẽbra nõ.tũc cor ⁊ cerebrũ cuз
sint i locis iuicẽ distãtib⁹ nõ iuicẽ ꝯtinuãt̃ nз ptes inter
medie ꝯtinuãt̃ cũ eis.cũ nõdũ sint aĩate.⁊ ꝯñter dicen
dũ erit neqз cor eẽ sor. nec cerebrũ sз aggregatũ ex his.
¶ Ex hoc nãli pз rõnẽ Albti parui fore min⁹ rõnabi
lẽ.¶ Sз ꝯ rn̄sionẽ ar̃.si hec aĩa itellectiua sit p̃us adeq̃
te i.a.mã pedali.tũc hoc ẽ sor .demõstrato cõposito ex
vtroqз.sз vbi postea isundit de⁹ eãdẽ aĩaз i.b. mãm bi

pedalē.tūc hoc nō minꝰ ē sor.q̄ȝ priꝰ postq̄ȝ i hoc cōpo-
sito nō ē fcā variatio:ergo rn̄sio nulla. ¶ Diceret̄ ꝯn̄r
negādo minorē eo ꝙ hec aīa erat priꝰ forma adequata
huiꝰ marie.nūc aūt nō. ¶ Sȝ hec rn̄sio vr̄ icidere i illā
rn̄sionē de per se existere.q2.s.regrat̄ cōpositum suba-
le per se existere si dȝ eē i predicamēto sube. ¶ Item ꝯ̄ i
stat̄.q2 demōstrato illo aggregato hoc ē suba aīata sen
sitiua per se seorsum existens per aīam tāq̄ȝ formam il
lius cōpositi vltimataȝ.ergo ē aīal.⁊ ꝯn̄r ē hō.⁊ ꝯn̄ter
nō aliꝰ q̄ȝ sor.q̄re rn̄sio nulla ad hāc replicationē ꝯ̄ rn̄si
onem. ¶ Ad aliud cuȝ ar̄ ꝙ ille ēminꝰ sor.foret accn̄tal
negat̄ ꝯn̄a:lȝ hoc nullū sit ipossibile.possȝ.n.ad bn̄pla
citum iponi de nouo talr̄ vt essȝ cōnotatiuus. ¶ Defē-
dēdo aūt ꝙ sit mere subal:rn̄det̄ negādo illā ꝯn̄aȝ.iste
ēminꝰ sor.successiue predicat̄ affirmatiue ⁊ negatiue de
ēmio singulari supponēte ꝑ sor.sine corruptōe subi.er-
go ⁊c̄. ꝙ.n.hec aliqn̄ sit vera demōstrata pte sor.⁊ ali
qn̄ falsa.sor.manēte nō accidit.q2 ly sor.sit cōnotatiuꝰ:
sȝ hoc ē:q2 ly hoc cōnotat certā māam cū certa forma.
sȝ ly sor.sine mãe cōnotatōe significat sor. Si.n.ly hoc
ita sumeret̄ mere subalr̄ ⁊ sine cōnotatione sicut ly sor.
sp sor.manente hec forȝ vera hoc ē sor. ¶ Ad aliā ne-
gat̄ illa cōclusio ꝙ hec ꝯ̄dictoria hoc est sor.hoc non ē
sor.ꝑ totā illā horā erunt v̄a:vbi vtrobiq̄ȝ demōstratur
ps sor.que aliqn̄ erit sor.vt magr̄ supponit:⁊ ꝯn̄r ꝑ to
tā hāc horam affirmatiua erit falsa. ¶ Ad argumētū
i oppositū negat̄ ꝙ illa:hoc est sor. ꝯuertet̄ cū illa hoc
ē sor.demōstrato sor.ꝑ totā illam horā:neq̄ȝ ēt nūc con
uertit̄.⁊ ꝯn̄r qn̄ i fine hore ablata vna pte solum rema
nebit hec ps.ver̄ erit ꝙ hoc est sor.demōstrato aggre-
gato qȯ priꝰ erat ps sor. Sȝ negat̄ ꝙ ille tūc ꝯuertent̄:
hoc ē sor.⁊ hoc ē sor.i quar̄ vna demōstret̄ predcm̄ ag
gregatū.⁊ i alia sor.mere subalr̄. ¶ Et si arguat̄ ꝙ sic
q2 suba cōuertunt̄.⁊c̄.sunt pia.ergo. Negat̄ maior.
¶ Cōtra.q2 significant oīo idē.⁊ eodeȝ modo: Negat̄
minor:ꝑmū.n.hoc significat sor.cōnotādo māam cer-
tam:sȝ aūt mere subalr̄ ipm significat nullā talē māam
ꝯnotādo. Aut dr̄ ꝙ nō significant oīo idē. q2 ly hoc si
gnificat certā māam:⁊ non ly hoc mediate tn̄ ⁊ per idē
nō demōstrāt oīo idē. ¶ Ad aliā rōnē negatur illa cō-
clusio sor.erit pedale i a.instāti:⁊ tn̄ erit maior q̄ȝ peda
lis i a.instāti. ¶ Ad argumentū admisso casu ꝙ sor. sit
bipedal̄.⁊ diminuat̄ ꝑ ablationē ptis donec erit peda-
lis.ita tn̄ ꝙ i a.istāti erit maior q̄ȝ pedal̄:negat̄ tūc illa:
sor.i a.istāti erit pedale.⁊ similiter illa. sor.i a.istāti erit
hoc pedale.⁊ ꝯn̄r negat̄ illa ꝯn̄a.aliqd quod erit peda
le i a.istāti erit sor.ergo ⁊c̄. Neq̄ȝ hoc ar̄ a cōuertēte ad
suā cōuersaȝ ꝯuersiōe simplici. ¶ Et possȝ vno mō di
ci sic illa rn̄sio:ibi posita ꝙ sua ꝯuertēs ē illa. aliqd qȯ
erit pedale i a.istāti erit sor.i a.istāti. ¶ Ad rōnē ꝑmā i
oppositū cū ar̄ ꝙ illa nō possȝ cōuerti i veram sic nec il
la.album erit nigr̄ i a.istanti. Negat̄ ꝯn̄a. Dico.n.ꝙ
vtraq̄ȝ i verā cōuerti pōt. Si.n.ita forȝ ꝙ i a.istāti sor.
essȝ talr̄ diminutꝰ vt remanēt solū hoc pedale.tūc con-
uersa ⁊ cōuertēs eēnt v̄e. Illa v̄o albū erit nigr̄ i a.istā-
ti sufficient̄ cōuertit̄ ꝑ istā:qȯ erit nigr̄ i a.istāti aliquā
do erit albū vel ē albū.⁊ nō oȝ dicere erit albū i a.istan
ti. Cuiꝰ rō diuersitatis ē:q2 ly albū ē ēminꝰ cōnotatiuꝰ
⁊ accn̄talis.ly sor.aūt nō. ¶ Ad aliā rōnem cuȝ arguit̄

ꝙ adhuc illa ē v̄a.aliqd qȯ erit pedale i a istāti erit sor.
i a.istāti.q2 sor.erit sor.i a.istāti ⁊ sor. aliqn̄ erit aliquid
qȯ erit pedale i a.istāti.ergo ⁊c̄. Cōseq̄nt̄ dici possȝ ne
gādo ꝯn̄aȝ.sȝ dȝ assumi illa mior.⁊ sor.i a.istāti erit ali
qd qȯ erit pedale i a.istāti.⁊ hec ē falsa vt pȝ. Nota tn̄
ꝙ ꝭm Hentis.i sophismate ꝑmo.nō icōuenirȝ illas sil̄
eē veras i casu predcō sor.erit pedale i a.istāti.⁊ sor. in
a.istāti erit maior q̄ȝ pedalis.qm̄ ista dictio i a.istāti nō
deēminat v̄bum expressū ꝭȝ eū.sȝ aliud iplicitū in ꝓpō-
ne ꝑma:vt sit sēsus ꝙ sor.aliqn̄ erit aliqd qȯ erit peda
le i a.istāti.⁊ pȝ illā fore veram:negaret tn̄ illā copulati
uā sor.i a.istāti erit pedale ⁊ i.a.istāti erit maior q̄ȝ pe-
dal̄. ¶ Alr̄ ad ꝑncipale dici pōt negādo vt priꝰ illā esse
ꝯuertētem suā. Et si querat̄ q̄ ē igr̄ sua cōuertēs. Di-
ci pōt ꝑmo ꝙ n̄ q̄lȝ pticularis vel idefinita pōt simplr̄
ꝯuerti i ꝓpōnē.s.ꝯuertibilē cū ea.⁊ maxime si fuerit cū
ēmis accn̄talibꝰ ⁊ cū tali deēmiatōe q̄lis ē illa. Dici po
test ꝭo ꝙ i ꝯuertēte subȝ dȝ eē ita mere subalr̄ sumptū
sic ly sor.⁊ si tale subm sumeret̄ essȝ ꝯuertens falsa vbi
.s.ly aliqd solū supponerȝ ⁊ v̄ificari deberȝ ꝑ re suba-
li formalr̄ accepta nullam cōnotādo māam. ¶ Alr̄ pt
3° dici ad ꝑncipale ꝙ illa ē sua ꝯuertēs quā magr̄ dic.
vȝ.aliqd qȯ erit pedale i a.istāti erit sor.⁊ illa ē v̄a:sȝ n̄
seq̄t̄ ex illo cōuersam eē v̄aȝ. Nec sp oȝ si vna cōuerten
tiū cōuersiōe simplici sit v̄a ꝙ alta sit v̄a:⁊ potissime in
talibꝰ ēmis cōnotatiuis vt ꝑus. ¶ Cōueniētior rn̄sio ē
ꝙ ly i a.istāti determiat v̄bū expressū ⁊ non ly pedale:
cū nō sit v̄bū.neq̄ȝ verbū iplicitū.q2 nulla rō cogit subi
telligi. Et ꝯn̄r idē ē dicere sor.erit hoc pedale i a.istan
ti ⁊ sor.i a.istāti erit hoc pedale:⁊ ꝯuertens ē hmōi: qȯ
i a.istāti erit pedale i a.istāti erit sor.⁊ hec ē falsa. ⁊ nō
seq̄t̄ sor.i a.istāti erit sor.⁊ sor.erit hoc pedale.ergo ⁊c̄.
cā supradcā. ¶ Ad aliā rōnē negat̄ illa cōclusio.a.ē pe
dale ⁊ imediate post hoc erit bipedale ⁊ tn̄ a nunq̄ȝ au-
gebitur:sȝ potiꝰ diminuetur. Et i casu suo ꝙ a.ps pe-
dal̄ aliqn̄ erit sor.qn̄ alia ps erit ablata.negat̄ ꝙ.a.im
mediate post hoc erit bipedalis. ⁊ negat̄ illa ꝯn̄a. sor.
imediate post hoc erit bipedal̄.⁊ sor.erit a.ergo ⁊c̄.ꝑ-
pter cāȝ superiꝰ dcāȝ.cū ly a.sit cōnotatiuꝰ certe mate-
rie.nō aūt ly sor.sȝ solū seq̄t̄ ꝙ aliqd qȯ aliqn̄ erit.a.i-
mediate post hoc erit bipedale. ¶ Ad aliud cū vlteriꝰ i
fertur ꝙ a.icipit eē sor.⁊ ꝑ idē per totam hāc horā erit
ita ꝙ a icipit eē sor.negatur ꝯclusio. ⁊ ꝯn̄r negatur ꝙ
a.imediate post hoc erit sor. Et si arguatur sic.sor.ime
diate pꝰ hoc erit sor.⁊ sor.aliqn̄ erit a.ergo ⁊c̄. negatur
ꝯn̄a.ꝓpt̄ cāȝ sepe dcām.⁊ iō n̄ oȝ ꝯcedē ꝙ ꝑ totā illaȝ
horā erit ita ⁊c̄. ¶ Ad aliā ꝯclōnē ꝙ sor.ꝑ totā istā ho
rā erit albꝰ:⁊ tn̄ ꝑ totā istā horā erit sūme niger. Dr̄ ne
gādo cōclōnē. ¶ Modus aūt v̄ificādi istā cōclusioneȝ
essȝ iste:ꝙ sor.sit albꝰ apredn̄io.⁊ sic remāebit per totā
istā horā.⁊.a.ps eiꝰ sit sūme nigra.⁊ post illā horā sor.
talr̄ diminuetur ꝙ n̄ remāebit nisi a. Sȝ i illo casu cōce-
ditur ꝙ sor.ꝑ totā illā horā erit albꝰ:⁊ negatur illa.sor.
ꝑ totā illā horā erit sūme niger. ¶ Et sic arguatur vt
tacite vr̄ arguere.q2 a per totā istā horā erit sūme nigr̄
⁊ sor.erit a.ergo ⁊c̄. ¶ Dr̄ prio negādo ꝯn̄aȝ.ꝓpt̄ cāȝ
sepe dcāȝ.sed solū seqtur ꝙ aliqd vl̄ aliqȯ qȯ aliqn̄ erit
sor.per totā istā horā erit sūme nigr̄. ¶ Dico ꝭo ꝙ lȝ
i alijs termis ꝓbaretur cōclusio.nō tn̄ in istis.lȝ eni sor

te pbaretur q᷑ sor. imediate post hoc erit nigrum i neu tro gñe. non tamē sequeretur q᷑ sor. imediate post hoc erit niger in masculino genere. ⁊ hoc propter aliam: ⁊ aliam adiacētiam vni⁹ adiectiui ⁊ alteri⁹. ⁊ iō lʒ forte ex illo añte seqret q᷑ sor. imediate p⁹ hoc erit sūme ni grū: adhuc tñ nō seqtur q᷑ imediate post hoc erit sumi me niger. ¶ Ad aliā cōclusionē pʒ rñsio ex pcedētib⁹. negat enim in casu suo q᷑ sor. p totā illā horā calefiet ⁊ p eandē frigefiet: ⁊ nisi ponat aliud in casu nisi q᷑ vna medietas per illā horā calefiat ⁊ alia frigefiat. ⁊ vtraqʒ medietas aliqñ erit sor. adhuc nō habetur q̄ illaꝝ ptiuʒ sit cōcedēda. neqʒ ēt casus ille ē bene possibil. nisi forte hoc mō cōtingeret. q᷑ vna medietas resolueret altera manēte p tēpus: deīde medietas resoluta cōuertatur i nutrimēto qd postea sumat a sor. ⁊ cōuertat i substan tiā suā. deinde i pcessu resoluat ſa medietas q̄ reman serat ⁊ remaneat pria. isto casu ymaginari possum⁹ ve rificari casū suū. Mō i pposito si poneret q᷑ vtraqʒ re manēte p horā illā altera illaꝝ calefiet ⁊ altera eq̄liter frigefiet: tūc neqʒ sor. p illā horā calefiet neqʒ frigefiet: sʒ calefiet ⁊ frigefiet copulatiue ⁊ collectiue. Si vo pone ret q᷑ p totā illā horaʒ altera medietas calefiet multo plus qʒ altera frigefiet ita vt calefactio plus sufficiat d̄ nominare qʒ frigefactio. tūc i casu illo ɔcederet prima pars ⁊ negaret ſa vel ecōuerso si eʒ poneret. ¶ Et si arguit q᷑ sor. frigefiet p illā horā q: b. medietas p illā horā frigefiet ⁊ b. pars erit sor. ergo. Uel sic. hoc frige fiet p illā horā ⁊ hoc erit sor. ergo ⁊c. Negat ɔña. ⁊ cā ē sepe prius dicta. ēt alia cā ē negationis simil: ū ɔñaꝝ vt qdā dicūt q̄ ēt i precedentib⁹ adduci possent. q: s. ly hoc nō ē termin⁹ discret⁹. sed cōmunis potēs successi ue de pluribus numero distinctis ve affirmari puta de sor. ⁊ re q̄ nō ē sor. Sicē eni nō valet hec ɔña. albū cur rit ⁊ albū ē sor. ergo sor. currit. Nec ē syllus expositori⁹ Ita nec valēt pdicte ɔñe. nec sunt syllogismi exposito rij. ¶ Ad aliā cōclonē q᷑ ps sor. ē maior sor. negatur ɔclo. nec scio i quo casu vificari pōt: aut velit ipe vifica re ɔclonē illā: nisi forte ymaginādo q᷑ a. ps sor. aliqñ alia resoluta erit sor. dein. a. augeat talr vt erit maior qʒ erit sor. qñ a. erit ps ei⁹. Si i illo casu ñ pbat ɔclo. neqʒ pbat ex illo q᷑ sor. erit maior sor. q: si sic forʒ p ei⁹ resol uētes. s. a. erit maior sor. ⁊ a. erit sor. ergo ⁊c. Cui argu mēto diceretur q᷑ lʒ ille mod⁹ arguēdi: sit duplici d̄ cā fallax. vt pri⁹ e dcm̄. tñ maior ē negāda. s. n. a. erit ma ior sor. qñ erit ps ei⁹ vt pʒ. imo tc erit mior sor. neqʒ qñ erit sor. q: tc erit eq̄l sor. siue sibimet vt pʒ. Nō curauit aūt magr pbare cōclōnē: q: forte videbatur ei ñ mltuʒ pcedē. ¶ Ad casū q pōitur p alia ɔclone sequti q᷑ se parata māu sor. a toto residuo remāeat aīa itellectiua in vtroqʒ. dr admittēdo casū d̄ potētia supnāli. quo ad misso negatur illa ɔclo. duo sūt hoies. quoꝝ vtqʒ ē sor. imo tc aggregatū ex vtroqʒ ē sor. sic pri⁹ dcm̄ fuit q̄ndo aīa sor. i pductōe ei⁹ fuit i corde: ⁊ cēbro nōdū alijs pti bus aiatis. Et sic pri⁹ dicebat vbi de⁹ ifūdat eādē aiaʒ itellectiuā i duab⁹ matijs totalib⁹ a. b. Ex quo ɔñr pʒ illā cē negādā sor. ē illa man⁹ aut ē illō qd erat illa ma nus. ¶ Et ɔ hāc rñsionē posset adduci replicatiōes q̄ adducte sūt ad casus pdcōs ⁊ dari rñsiōes ibi posite. Ui de igr ⁊c. ¶ Ad aliā ɔclonē rñdet negan⁹ d̄ vtute tmo

nis ſaʒ pte: imo aliq̄ pt differre a sor. vb. g. digit⁹. hec .n. quātūcūqʒ sor. diminuat: aut resoluat ñ pt per se ma nere cū aīa itellectiua. ⁊ iō ñ pt cē sor. q: pt ɔcedi q᷑ pt differre a sor. ⁊ pōt differre ab eo qd pōt cē sor. Neqʒ ex hoc seqt q᷑ possit differre a seipo: vt ipse tacite inui it: eo q᷑ ipa ñ pōt cē sor. Tñ cōcedēdū vr q᷑ aliq̄ ps sor. differt a sor. ⁊ tñ ñ pōt differre a sor. s. illa ps q̄ pt rema nere p se ⁊ cē sor. Si .n. dicēs q᷑ illa pt differre a sor. se qtur q᷑ pōt differre ab eo qd pt cē sor. ⁊ vltra cum illa possit cē sor. seqt q᷑ possit differre a seipa: qd ē ipolē: ⁊ patēt ille ɔñe itelligēti logicā. ¶ Uertū mutādo ppo sitū. pt cōcedi ɔclo quā magr pōit vlt. vʒ. Nulla pt dif ferre a sor. ⁊ h⁹ i certo casu vbi pductū eēt solū cor sor. ⁊ reliq̄ ptes nōdū cēnt aiate: tūc .n. q̄cūqʒ parte data qʒ titatia sor. illa pt cē sor. q: possʒ cor illud ⁊ ei⁹ partes suc cessiue resolui: alijs partib⁹ ñ pductis talr vt q̄cūqʒ par te data illa possʒ per se seorsū remanē arguēdo sic: Si aliq̄ ñ possit cē sor. sit a. Cōtra. Pono q᷑ successiue re soluat cor donec remāebit a pars per se alijs resolutis ⁊ pʒ qʒ a. erit sor. ⁊ ɔñr pōt cē sor. In illo igr casu vr cō cedēdā cē cōclonē de vtute tmonis. cū ly sor. a pte post suppōit p oi eo qd pōt cē sor. vtute hui⁹ vbi pōt. ⁊ sup ponit distributiue mobilr vtute de ly differre. ¶ Ali⁹ tñ subtil loic⁹ possʒ oppositū dicē. ⁊ ɔñr i quocūqʒ casu negare cōclonē. imo qlʒ ps sor. pōt differre a sor. ¶ Et si arguat vt pri⁹ q: si a pōt differre a sor. ergo pōt differ re ab eo qd pōt cē sor. ⁊ ɔñr a seipsa: negatur ɔña. eo q᷑ ɔtrium ē ordini debito ⁊ nāe tminoꝝ: vt tmin⁹ sin gularis resoluatur i cōem: ⁊ tmin⁹ nō distribuibil resol uatur i nō distribuibilē. ly sor. aūt ē tmin⁹ singularis ⁊ nō discretus ⁊ ñ distribuibil. sʒ ly qd pōt cē sor. ē tmi nus cōis ⁊ distribuibil. ¶ Et nō hūc modū loq̄ndi i lo gica. q: ad alia mlta pficere pōt. ⁊ puto ipʒ meliorē op posito mō. ¶ Ad penultimā cōclonē rñdet negādo il lā. sor. q. fuit sor. iā ñ ē sor. vt arguñta pbat i oppositū ēt cōcedetur q᷑ hoc aggregatū ex a. b. c. ptib⁹ fuit sor. qd iā nō ē sor. ⁊ cōcedit q᷑ illō ñ fuit nisi aīal. lʒ opposi tum sit polē puta si aliqñ totum illud aggregatum fu isset ps sor. Et vlterius negatur illa ɔña. cū ifertur q᷑ ali quod aīal fuit sor. qd iā non est sor. Et rō ē. q: ly aīal ē tmin⁹ mere substātialis: nihil cōnotās accidentale: ne qʒ aliquā mām: aut pteʒ eius. sʒ ly aliqd verificari po test i pposito p aliquo aggregato cōnotāte certā māam ⁊ ptes eius. Qr sicut prius dicebatur de mō arguendi resolutorio q᷑ in talibus tmis nō valet. sic i pposito di cendū ē. ¶ Ad vltimā cōclusionē rñdetur negādo caʒ . s. sor. per totā illam horam augebitur ⁊ per cādeʒ di minuetur. ⁊ in casu suo negatur prima pars: ⁊ conce ditur secūda. ¶ Ad rōnem in oppositum negatur illa consequentia quam ipse tacite innuit. a. per totam istaʒ horam augebitur ⁊ aliquādo erit sor. ergo ⁊c. ⁊ hoc ra tione vel rōnibus superius dictis. ¶ Et per idem pa tet ad illud quod postea arguit. videlicet a pars erit ma ior qʒ est ⁊ non erit maior qʒ est. prima est conceden da. secūda neganda. ¶ Ad rōnem in oppositum. sor. non erit maior qʒ est. ⁊ sortes erit. a. ergo. ⁊c. nega tur consequentia ratione prima superius dicta. Etiā alia est cā. quia ly maior diuersam habet adiacentiaʒ in antecedente ⁊ in ɔñte. cum in cōsequente adiaceat

ad ly.a.pars.in antecedente ad ly sor.Ex illo eni ante cedente.lz ꝯcludere ꝙ.a.pars nõ erit sor.maior q̃z nũc sit.Et sic pz solutas eẽ oẽs rõnes magistri contra opinionem cõmunem. Deo gratias qui mihi lumen intellectus donauit.

Oppositum tamen arguitur.Uide incon ueniẽtia que contra se adducit. Sz modo deducit.Prĩo ꝙ sor.nõ manebit sor.per tempus ⁊ plato ⁊c̃.hoc deducitur supposito ꝙ a sor.cõtinua fiat resolutio. tunc enim non manebit per tempus eadem aĩa cũ oĩo materia eadẽz.⁊ p ꝯñs neq̧ idẽ sor.aut si dicas manere sor.tunc ly sor.eẽt terminꝰ cõis ⁊ nõ discretus q: successiue de pluribꝰ verificabit̃ affirmatiue.⁊ sic dicitur de alijs t̃minis qui discreti ponuntur.¶ Secũdo adducit ꝙ fieret error in distributionibus bonoꝝ ⁊ maloꝝ.eo ꝙ lz sor. hodie fecisset aliquod opus meritoriũz aut maleficiũ ⁊ cras premiaretur aut puniretur non eẽt idem sor.q illud fecit aut cõmisit ⁊ q p̃miabitur aut punietur.⁊ hoc ꝓpter cõtinuã resolutionẽ in eo fcãm.¶ Tertio adducit ꝙ plures sunt dij: qa dato xp̃o q dicit aggregatum ex diuinitate aĩa intellectiua ⁊ mã̃ eiꝰ.tunc aggregatum ex medietate materie aĩa eius itellectiua ⁊ diuinitate eẽt aliꝰ deus q̃z totꝰ xp̃s ꝓpter materie alietatẽ. Et sic dicaz de alijs partibus materie.imo seq̃retur ꝙ infiniti eẽnt dij hoc mõ imaginationis quoꝝ alter ab altero differt. ꝓpter materie alietatẽ.¶ Quarto adducit ꝙ deꝰ possit icipere eẽ ⁊ desinere eẽ. q: vbi a xp̃o resoluatur.a.pars materie.tunc aggregatũz ex. a. materia ⁊ diuinitate ⁊ aĩa itellectiua desinet eẽ.⁊ per ꝯñs talꝭ deꝰ d̃sinit eẽ.Et per idẽ aliq̃s deꝰ icipiet eẽ. ꝓpter acq̃sitionem noue materie in xp̃o per viam imutationis.sicut ẽt in forte noaꝰ homo incipit eẽ per acq̃sitionem noue materie per viam nutrim̃ti.¶ Considera vlteriꝰ rñsionem suã ad dubiũ.¶ Positio sua verior mihi apparz loquendo de idẽtitate numerali stricte sumpta: tñ hic sigillatim considera q̃ dicit.¶ Primo suppositiones sue vere sunt ſ̃z eũ.¶ Ulteriꝰ ifert ꝙ nihil põt hẽre aliam ꝑtem q̃z iã hz.d̃ hoc superiꝰ ẽ satis dcm̃.¶ Scd̃o ifert. ꝙ nihil põt augeri: de hoc ẽt superiꝰ ẽ satis dcm̃.¶ Qꝫ aũt dicit eẽ de intẽtione Arist.considera.⁊ vult iste magr̃ Aris.t̃tio d̃ anima sentire illud qd̃ cõmentator Auer.ei iponit d̃ vnico itellectu in oibꝰ hominibꝰ.cuiꝰ tamẽ oppositum sensisti i t̃tio de anima.¶ Imponit ẽt sibi ꝙ credit oẽ habens pricipium habere finem ⁊ econtra.cuiꝰ tñ oppositum teneniꝰ de aĩa intellectiua de angelꝭ ⁊c̃.Et alij expositores: vt btũs Thomas oppᵒ mõ vt exposuit octauo physicoꝝ: ⁊ t̃tio de celo.¶ Considera vlteriꝰ rñsiones ad argumenta que adducit contra se.¶ Rñsio.n. ad p̃mũ ẽ valde conueniens.¶ Simil̃r ad ſ̃am de distributione p̃miorum ⁊ penaꝝ.¶ Ad t̃tium vero: ⁊ ad quartum ꝙ plures eẽnt dij ⁊c̃.non distincte ⁊ ordinate respondet .sz dat aliq̃lem materiam rñdendi.¶ Diceretur ergo ad p̃mũ appere meo.negãdo quod plures sunt dij: ⁊ ꝯñter ꝙ totꝰ xp̃us est vnꝰ deꝰ: ⁊ aggregatum ex medietate mãe cum eadẽ aĩa intellectiua ⁊ diuinitate ẽ idem deꝰ numero.⁊ sic de alijs.eo ꝙ lz varietas mãe variet idẽtitatem numeralem.quo ad nãz creatam humanam.non tñ quo ad nãm diuinã que ẽ eẽ naliꝰ penitꝰ imãlis.⁊ ꝯñter negat̃: vt ipse negare videt̃ ꝙ deꝰ icipiat eẽ vel desinat eẽ.Unde ſ̃m hãc opionez concederet̃ ꝙ in xp̃o sunt plures homines ꝑtiales cõpositi: ex aĩa eiꝰ intellectiua ⁊ ꝑte mãe.non tñ plẽs dij: vt priꝰ dcm̃.¶ Simil̃r concederet̃ ꝙ fcã resolutõe materie in xp̃o ꝙ aliq̃s homo desinit eẽ.⁊ simili aliq̃s homo icipit eẽ per nouã acq̃sitionem mãe per viam nutritionis: ⁊ ille numerus trinariꝰ desinit eẽ per desitionem mãe que est eiꝰ vnitas.⁊ xp̃us vt homo desinit eẽ: ex hoc tamẽ non seq̃t̃ ꝙ aliq̃s deꝰ incipiat vel desinat eẽ.q: sp idem ẽ deꝰ cũ quacũq̧ mã vel ꝑte mat̃ie xp̃i. Unde sicut deꝰ admixtꝰ fuit materie xp̃i: siue diuinitas coniũcta fuit sue materie.ita potuit coniũgi: cũ quacũq̧ materia alteriꝰ hominis.⁊ tũc cõcessũz fuissz ꝙ hoc est deꝰ demõstrato xp̃o: ⁊ hoc ẽ deꝰ alio demonstrato ⁊ tamẽ sp idẽ fuissz deus.

Ca. VI.

Ed adhuc oritur dubium ⁊c̃. Considera p̃mo.in hoc dubium supponem primã. ꝙ omnis q̃litas est gradualis.Uidet̃ enim prima fronte modus suus ꝓbandi extraneus . quia quelibz est apta reddere subiectum suum terminatum finite intensum. ⁊ nulla est infinite remissa eo ꝙ nulla remissio est infinita.ꝙ nulla remissio sit infinita pz. q: oppositum implicat ꝯdictionem. si enim aliq̃ qualitas est infinita remissio.aut ifinite remissa seq̃tur ꝙ est aliquãte remissa: ⁊ per ꝯñs aliq̃zte intensa: ⁊ per ꝯñs non ifinite remissa.¶ Considera tñ si reperiri possit aliq̃ qualitas que nõ sit gradualis: aut intẽsibilis ⁊ remissibilis: sicut forte de qualitatibꝰ itelligẽtiaruz aliq crederẽt.¶ Considera postea ſ̃am supponez ꝙ nulla actio nãlis põt eẽ istãtanea.huiꝰ. n.oppositũ tenuisti: ſ̃o d̃ anima de ꝓductione lumis.⁊ de visiõe: aut de ꝓductione visionis ⁊ similibꝰ. Item lz de similibus non essz verꝝ que fiũt cum resistentia saltem per accñs. tamẽ de actione intellectuali.nõ vr̃ necessarium ipsam fieri successiue.sz vr̃ ꝙ contigat subito fieri.¶ Tenendo igr̃ oppositum pz ad argumentum eiꝰ i oppositũz: negãdum eẽ añs ꝙ nõ põt agens subito approximari passo.¶ Considera t̃tiã supponem que vera videt̃ ſ̃z oẽs.de albedine.n.⁊ nigredine videt̃ notãdum i multis casibus.¶ Et primo vbi ex elementis debeat imediate generari aliquod mixtũ album.Non.n.oz in ꝓductione: aut itensione albedinis i illo mixto aliquem gradum nigredinis ꝓduci.cũ priꝰ i elementis illis non fuerit nigredo: nec aliꝰ color.¶ Itẽ q: multotiens ex colore medio fit albedo vel nigredo: vbi non opz gradũ albedinis aut nigredinis corrũpi.q: cũ colore illo medio nõ neẽio ẽ albedo vel nigredo: ⁊ sic de alijs ymaginari possumus: ⁊ in casibꝰ multis d̃ credulitate ẽt: ⁊ hesitatione verum satis apparet ꝙ magr̃ dic̃.lz q̃dã videatur oppositũz tenere.¶ Cõsidera i quarta suppositione cũ magr̃.dicit ꝙ opio est assensus verꝰ cũ formidine.hoc.n.nõ appz eẽ vlr̃ verꝝ.nam opio: ita põt eẽ circa falsum.vt pz de mente Arist.ſ̃o de aĩa: ⁊ ſ̃o posteriorum.⁊ ex cõi modo loquendi.cõtingit.n.aliquẽ opinari solẽ eẽ minorẽ terra.⁊ tũc eiꝰ opio ẽ assẽsus falsus.

¶ Considera correlaria que postea infert ꝙ aliquis er
ror erit scia ⁊ ecõtra. loqͭ ipe de scientia cõmuniter sum
pta qua scimꝰ ꝯtingẽtia. Et tunc verificat̃ pmum po
nendo ꝙ te cõtinue firmit̃ credẽte sor. currere aliqñ cur
rat ⁊ aliqñ nõ: ⁊ tunc idẽ assensus sor. currẽte erit scia q
non currẽte erit error. Et accipit̃ hic sciẽtia nõ pro ha-
bitu sed pro actuali notitia vel assensu. ¶ Illud autẽ cor
relariũ ꝙ eadẽ scia infinities erit error ⁊ ꝯtra. ⁊ infinities
sor. icipiet ⁊ desinet scire eãdẽ propositionẽ: hoc modo
verificatur. Pono horã futurã diuidi in ptes ꝓportio-
nales in infinitũ ⁊ credas tu ꝯtinue per illã horã hãc ꝓ-
põnez pars ipar hore est. ⁊ pꝫ ꝙ ifinities erit scia q2 ifi-
nities erit assensus verus ⁊ infinities error. q2 infinities
erit assensus falsus. s. in ꝗlibet parte pari hore. Et per
idẽ pꝫ qualr̃ infinities sor. icipiet scire illaꝫ ꝓpõnem. ps
ipar hore est. s. in ꝑncipio. cuiuslibet ptis imparis. ⁊ ifi-
nities desinet scire. s. in ꝑncipio cuiuslibet partis paris.
¶ Considera vlterius alia correlaria sequẽtia. Primo
enim infert ꝙ nõ est dare primũ nec vltimũ instãs noti
tie sensitiue puta visionis ⁊c̃. eo ꝙ nõ est dare primum
aut vltimũ gradũ ⁊c̃. Oppositũ eni ꝓbabilr̃ posuisti Fo
de anima. Ponamus eni spẽꝫ coloris in oculo successi
ue itendi per successiuam intensionẽ coloris: ⁊ non suffi
ciat quelibet spẽs coloris ꝗꝫtũcunqꝫ remissa causare vi-
sionez. sꝫ sufficiat. gratia exẽpli. spẽs vt duo ⁊ nulla re-
missior. tũc igr̃ qñ erit in oculo spẽs vt duo. visio ꝓduce
tur. ⁊ erit minima visio q̃ eẽ põt. erit tamẽ gradualis ⁊
per ꝯñs cõcedet̃ cõtra supposnem eius scđam. aliquam
actionẽ nãlem fore instantaneã. ⁊ per idem si remittat̃
spẽs in oculo existẽs intẽsa vt. iiij. donec per totum ocu
lum pueniret ad gradũ vt duo. tũc dabitur vltimuꝫ vi
sionis. si vlteriꝰ remittet̃. eo ꝙ tunc erit visio alijs stan-
tibus cõditionibus. ⁊ imediate post nõ erit aliqua visio
cũ non possit visio ꝓduci cum remissiore spẽ ꝗꝫ vt duo.
¶ Tenui etiã alterã ptẽ quã magr̃ tenet. ⁊ visilior appa
ret. ⁊ ꝯñr ꝙ non sit dãda remississima spẽs coloris que
sufficit ad visionẽ causandã. sed itensissima q̃ nõ gratia
exẽpli. vt duo. ⁊ tunc nõ daretur minima visio. sed infi
nite remissa eẽ posset aliq̃ visio. ⁊ ꝯñter non daretur ꝑ-
mus gradus visionis acqsitus nec vltimus deperditus.
⁊ ꝯñr nec primũ istans visionis nec vltimuꝫ. ¶ Nota
tamẽ ꝙ semp huius visionis daretur ꝑmũ. ⁊ similiter
vltimũ. lꝫ eni aliqs gradus huius visionis prius fuerit
ꝓductus: nunꝗꝫ tamẽ fuit hec visio nisi qñ hũit oẽs p-
tes eius graduales sil̃. sed dabit̃ ꝑmũ istans in quo ha-
bebit oẽs partes graduales eius sil̃. ergo ⁊c̃. ⁊ ꝗꝫ cito in-
cipiet aliquisi aliquis gradꝰ huius visiõis deperdi tã ci-
to hec visio desinet eẽ. iõ in sui depditiõe dabit̃ vltimũ.
¶ Cũ aũt vltiꝰ isert. ꝙ ois notitia sẽsitiua sit ex ꝑexñti
notitia sensitiua. vꝫ. tãꝗꝫ ex pte eiꝰ graduali: vex eẽt sꝫ
suã opinionẽ. tenẽdo tamẽ oppositũ tũc oppositũ dice-
ret̃ vt pꝫ. Et tenui idẽ ꝙ tenet ipse in qõnibus posterio
rum. ¶ Cũ etiã vltius isert ꝙ nõ dabit̃ primus conce-
ptus ꝑmo ꝓductus. adhuc visilius teneri põt oppositũ
ꝗꝫ de sensatõe. Cõceptus eni mẽtales magis ꝓducunt̃
ꝗꝫ sensatões: ⁊ cũ hoc sunt idiuisibiles ex
sine resistentia. ꝗꝫ sensatõe. Sil̃r
tensiue. ꝗlibet aũt sensatio est diuisibilis extensiue. Sil̃r
vbi in mẽte sor. sit spẽs coloris vel sube vel alteriꝰ suffi-
ciens cãre cõceptum aut notitiã mentalẽ. sed nõ causat
ꝓpter inaduertentiã. tunc ꝗꝫ cito sor. icipiet aduertere.
cãbitur cõceptus mẽtalis. ⁊ sic erit ꝑmus ⁊ primo cõce-
ptus ꝓductus. Et idẽ argumentum de sensatione fieri
posset. ¶ Secũdum tamen aliã opinionẽ diceretur ꝙ
illa aduertẽtia acqretur per ptem añ partẽ lꝫ in tpe mo
dico. ⁊ sic visio vel cõceptus per ptẽ añ partem acqui-
ret̃. ¶ Cõsidera vlterius correlariũ sequẽs cũ toto no-
tabili suo. ea nãqꝫ que ibi dicit v̇a videt̃. Si tamẽ aliqs
teneret ꝙ nõ quilꝫ assensus ꝗꝫtuncũqꝫ remissus ẽt sine
formidine sufficit dici scia: sed ad minus requirit̃ ꝙ sit
tãte itensiõis. sicut verisil̃e apparet. tunc daretur primũ
scie. ⁊ sil̃r vltimũ quãdo eẽt assensus tñ itensus. ⁊ añ nõ
vel post nõ. Itẽ in casu aliquo aliqua latitudo assensus
posset subito acqri ⁊ subito deperdi postꝗꝫ acqrit̃ sine
resistentia. ideo satis possibile videtur. tũc etiam daret̃
primũ quo ad inceptionẽ ⁊ vltimũ quo ad desitionem.
¶ Considera postea q̃ magr̃ dicit ptinẽtia ad logicam
de ꝯñtia scita eẽ bona cuius añs sit scituꝫ ⁊ ꝯñs non. ⁊
alia que ibi dic̃ q̃ v̇a satis apparẽt. ¶ Cõsidera postea q̃
magr̃ dicit ꝯ se in argumẽto. ⁊ rñsionẽ ad illud argumẽ
tũ qđ tãgit difficultatẽ quã ponit Hentys. i sophismate
illo. Neutꝝ oculum hñdo. ea nãqꝫ que magr̃ dicit satis
v̇a ⁊ visilia sunt. tamẽ cõcedi posset sensũ exteriorẽꝫ ali
quid distincte cõprehẽdere ⁊ aliqđ ꝯfuse lꝫ magr̃ oppo
sitũ dicat. Nec seqtur. aliquis distincte cõprehẽdit. ergo
cõponit vel diuidit. si eni visus sor. videat duos homi
nes quoꝝ vtrũqꝫ per se ꝯprehẽdat ita vt vnus nõ iuuet
ad cõprehensionẽ altꝰ ⁊ apphendat hoc tanꝗꝫ hoc si
ne illo. ⁊ eꝯ illud tanꝗꝫ illud ⁊ nõ hoc. tũc vtrũqꝫ distin
cte ꝯprehẽdit. ¶ Iuxta quẽ modũ posset cõcedi vt hen-
tys. dic̃ loco allegato. ꝙ visus sor. grã exẽpli ꝑus videbit
totũ quadratũ per se distiguẽdo a quolꝫ alio ꝗꝫ pcipiet
ptẽ per se distincte cõprehendendo a quolibet alio. Et
ꝯñr posset cõcedi ꝙ in casu Hentys. de approximatiõe
visibilis dabit̃ de facto ꝑmũ instãs in quo. a. visibile a
visu distincte cõprehendet̃: ⁊ idem erit vltimum in quo
nulla pars distincte cõprehenditur. lꝫ magister videat̃
sentire oppositũ. Videt̃ eniꝫ velle ꝙ aliquid erit vltimũ
instans in quo visibile nõ erit distincte comprehensaꝫ a
visu cũ non det̃ minima sensatio neqꝫ minimũ sensatũ
aut minimũ sensibile. Et mihi videt̃ cum Hentys. ꝙ lꝫ
nõ daret̃ minimuꝫ qđ distincte cõprehendi posset neqꝫ
primũ in quo posset. tamẽ daretur minimũ qđ absolute
incipiet videri per se. ⁊ primũ instans in quo distincte vi
debitur. ⁊ hoc supposito ꝙ non dent̃ neqꝫ dari possint
optime circũstantie. Tñ dato opposito ꝙ optime dari
possint: quia non repugnat: diceretur non solum dari
primum in actu aut minimum in actu: sed primum qđ
potest. ⁊ minimum quod potest.

De ordine conceptuuꝫ ⁊c.

¶ Considera quid postea dicit magister de ordine con
ceptuum. Nã in qõnibus de aia ⁊ posterioꝝ. notasti or
dinem qui apparet valde cõueniẽs. ꝙ sicut sensus exte-
rior primo apprehẽdit indiuiduũ in cõcreto. verbi grã.
hoc albũ. ita etiam itellectꝰ priꝰ apprehendit. ⁊ per ꝯñs
talis conceptus priꝰ est in intellectu. ⁊ ꝯñter distinguen-
do substantiam ab accidente aut abstrahendo vnum
ab alio prius abstrahit conceptum magis vniuersalem

⁊ per ꝯñs minꝰ vniuersalem donec ad spālissima due
niat: aut saltē intellectꝰ de nā sui sic aptꝰ ē facere ꝓcedē
do faciliori mō sue cognitionis. ¶ Uide que locis pre
dcis scripta sunt per ordinem. ¶ Dicit ēt Arist. cū eq
uocationibꝰ ꝓcessisse primo posterioꝝ ⁊ p̄mo physico
rum: tñ concordaui alꝭ vtrūq3 textū sine equocis. ⁊ iō
illuc recurre. ¶ Considera vlteriꝰ cū ipse conatur pro
bare ꝙ credulitas ⁊ hesitatio circa eādem rē non ne-
cessario se mutuo expellant: lꝫ verum sit dcm̄ suū vtpu
to: tñ vtplurimū vtputo accidit ꝙ itensio credulitatis ē
cā remissionis hesitationis qñ de eadē re hn̄tur hesi-
tatio ⁊ credulitas. ⁊ eꝯ̄ intēsio hesitationis est cā remis
sionis credulitatis. vbi. n. de eadem re habeaṫ creduli
tas ⁊ hesitatio ⁊ nō fiat obliuio: nec iaduertentia: nec
deperdaṫ aliq̄ euidentia ad aliq̄z ꝑtium sꝫ intendaṫ cre
dulitas. hoc ē qꝛ magis intellectꝰ adheret vni ꝑti: ⁊ ꝯñr
alṫi minꝰ manētibꝰ predcis: ⁊ ꝯñr remittetur hesitatio.
Simil̾r eꝯ̄ si itēditur hesitatio. hoc ē qꝛ intellectꝰ ma-
gis adheret opposite ꝑti q̄3 priꝰ. siue hoc sit per adiun-
ctam euidentiā. siue qualiṫcūq3 al̾r. ⁊ per cōsequens al
teri ꝑti minꝰ adheret stātibꝰ predcis: qr̄ remitteṫ credu-
litas. ¶ Considera vlteriꝰ cū magr̄ iplicite ponit plu-
res regulas. Quaꝝ prima ē vt colligiṫ ex v̇bis eiꝰ: ꝙ si
soꝛ. nihil sentiat nec inteligat. ⁊ aliquādo sentiet ⁊ intel
liget priꝰ per tēpus sentiet q̄3 itelliget: hec regula nō vi-
detur necīa: ⁊ i certo casu non vera. si. n. loquamur de
hoie q nūq̄3 aliud intellexerit sicut i ifantia non repu-
gnare viꝫ ꝙ statim cū infās aliq̄d p̄mo senserit sine mo
ra tꝑis ēt aliq̄d itelligat postq̄3 intellectio cāṫ sine resi-
stentia. Si loquamur de homine adulto adhuc fortiꝰ ñ
viꝫ va. homine enim aut dormiente aut de nullo peni
tus considerāte nec per sensum aduertente cōtingit ipꝫ
imediate moueri ad itelligendū ꝑ spēs reseruatas ꝑ no
uam aduertentiam vel considerationem nulla precedē
te sensatione aut simul cum noua sensatione: ⁊ sic tunc
non priꝰ per tēpus sentiet q̄3 intelligerꝫ. cōcedereṫ tam̄
ꝙ in eodem hoie priꝰ nā ē sentire q̄3 intelligere. ⁊ vtplu
rimū veꝝ ē ꝙ. M. diċ presertim de incipiente de no-
no sentire de quo appere meo loqtur. M. Uerū enim
est ꝙ ille prius tꝑe sentiet q̄3 itelliget saltēꝫ vtplurimū.
¶ Secūda regula ē. Si soꝛ. nihil sentit icomplexe nec
complexe ⁊ aliquando aliquid sentiet tā complexe q̄3 i-
complexe prius sentiet icomplexe qꝛ. s. priꝰ sentiet sensu
extīori q̄3 intīori. ¶ Iterum hec regula pōt habere in-
stātiaꝫ: qꝛ possibile est ꝓducta de nouo specie albedinis
tam in sensu exteriori q̄3 intīori de se sufficiente causa-
re sensationem nullam produci sensationeꝫ defectu spi
rituum: aut debite aduertentie. deinde superueniente si
mul debita aduertentia vtrobiq3 sicut satis possibile ē:
aut vtrobiq3 simul occurrente sufficiente q̄3titate spiri-
tuum vt satis possibile ē fiat sensatio in sensu tam intīo
ri q̄3 extīori. ⁊ pꝫ ꝙ simul fieri potīt. Iteꝫ si loquamur
de homine non incipiente sentire de nouo possibile est
soꝛ. nihil extīꝰ sentiente nec interiꝰ reseruatā eē speciem
in sensu interiori a q̄ postea moueatur soꝛ. ad sentien-
dum interiꝰ lꝫ nihil exteriꝰ sentiat. ¶ Magister tamē:
vt credo itelligit de homine de nouo incipiente ⁊c.
¶ Concedendum tñ puto ꝙ quasi semper de nouo ꝺ
hēs sentire sicut infans priꝰ tempore sentit sensu exterio
ri q̄3 intīori. ⁊ per consequens prius incomplexe q̄3 cō-
plexe. ⁊ ꝙ semꝑ q̄libꝫ sentiens de nouo prius nā sentit
sensu exteriori: neq3 intīori comprehēdere possꝫ nisi cō
prehenderꝫ vel comprehendissꝫ extīori. ⁊ per conseq̄ns
prius: tam incōplexe q̄3 complexe. q̄3uis ēt sensus inte
rioꝛ non minꝰ icomplexe q̄3 cōplexe cōprehēdere p̄t. lꝫ
oppositūꝫ superficialiṫ videaṫ velle magr̄. ¶ Tertia re
gula est ista. Si soꝛ. aliq̄d intelliget incomplexe ⁊ com
plexe: ⁊ nunc nihil intelligit priꝰ intelligꝫ icomplexe q̄3
complexe: ⁊ videṫ semꝑ velle ꝙ priꝰ tempore. Iterum
hec videṫ hēre instantiam. Si. n. loquamur de infan-
te verum est vtplurimum: ⁊ quasi semper ꝙ incipiens
intelligere priꝰ tempore itelligit incomplexe. ⁊ vniuer-
saliṫ verum ē ꝙ priꝰ natura: non tamē videṫ illa con-
ditionalis necessaria cum contingere possꝫ oppositūꝫ:
aut saltēꝫ non repugnat simul soꝛ. incipere itelligere de
um ⁊ deum eē. Si loquamur de adulto. pꝫ ꝙ simul tē
poꝛe pōt incipere soꝛ. itelligere complexe ⁊ incomple-
xe per spēs reꝯ̇uatas vt ipso surgente a sōno. imo staꝛꝫ
ꝙ prius complexe itelliget q̄3 solum incomplexe. intel-
ligere tñ incomplexe semper est prius natura ⁊ tāquaꝫ
cā presupposita ab intelligere complexe. ¶ Quarta re
gula. Si soꝛ. nihil intelligat affirmatiue nec negatiue.
⁊ aliquādo aliq̄d itelliget tā affirmatiue q̄3 negatiue. ꝑ
mo tēpoꝛe itelliget affirmatiue q̄3 negatiue. ¶ Iteruꝫ
regula nō ē cōditionalr̄ va: stat. n. soꝛ. iā adultū dormi-
re ⁊ actu ꝓtūc nihil intelligē: deide ipo surgente a som
no per species intīꝰ reseruatas p̄mo itelligere se nō doꝛ
mire: aut aliq̄d aliud negatiue añq̄3 aliud affirmatiue
itelligat. ergo nō priꝰ ꝑ tēpus affirmatiue. ¶ Forte di-
ciṫ ꝙ intelligiṫ de ifāte nuꝑ itelligēte: aut ꝙ regula sic
itelligiṫ. si soꝛ. nihil intelligat: nec vnq̄3 aliq̄d itellexerit
affirmatiue vel negatiue ⁊c. Sꝫ adhuc isto mō intelli-
gendo viꝫ dubia regula. qꝛ non viꝫ repugnare ꝙ cū soꝛ.
icipiat de nouo intelligere complexe simul incipiet in
telligere affirmatiue ⁊ negatiue. verbi grā vbi priꝰ in-
tellexisset incomplexe mr̄em ⁊ p̄rem eiꝰ per species i eo
reseruatas potīt simul incipere intelligere hoc eē hoc.
vtrobiq3 mr̄em demonstrādo. ⁊ hoc demōstrata ma-
tre non eē hoc demonstrato p̄re. Nec video vllā repu-
gnātiam huiꝰ casus. ¶ Concedendū tñ mihi apꝑꝫ ꝙ
sic ē vtplurimum ꝙ hō incipiēs de nouo intelligē priꝰ
tempoꝛe itelligit affirmatiue tāq̄3 aliquod qꝺ ē intelle
ctui facilius ⁊ nālius. Et vlterius ꝙ affirmatiue intel
ligere ē in eo prius natura. ⁊ nūq̄3 aliquid negatiue in-
telligeret: nisi intelligat affirmatiue vel priꝰ affirmati-
ue intellexerit. ¶ Quinta regula. Si soꝛ. nihil credit:
neq3 discredit: ⁊ aliqñ aliq̄d credet ⁊ aliq̄d discredet pri
us tempoꝛe credet q̄3 discredet. Hec ēt hꝫ istātiā. Pri
mo de hoie adulto surgēte nuꝑ ꝺ somno ⁊ incipiente:
ꝑ ꝓpōnes reseruatas discredē se dormire. ¶ Forte di-
ciṫ ꝙ intelligiṫ de eo q actu nihil intelligit nec vnq̄3 ali
quid intellexerit vt denotant eius verba i ꝓbatione re-
gule sue. ¶ Adhuc regula hēret dubium. staꝛꝫ enim i
mente soꝛ. debentis de nouo intelligere iam eē forma-
tas has duas ꝓpositiones. hoc est hoc vtrobiq3 demō
strando mr̄em. ⁊ hoc demonstrato p̄re: est hoc demon
strata mr̄e. quaruꝫ neuter prius credidit nec discredi-
dit: sed nunc incipiat alteri adherere ⁊ alteri discrede-

re.non enim videtur aliquā ee̅ repugnantiam ita con
tingere.quare simul tempore credet ⁊ discredet.⁊ non
prius tempore credet.¶ Conceditˀ tamen vtplurimū
ita euenire vt magister dic̄.⁊ q̄ credere est nā prius q̄z
discredere.⁊ intellectui naturalius est ad quod facilius
inclinatur.neq̄z intellectꝰ vnq̄z aliquid discrederz: nisi
vel actu aliquid crederet vel priꝰ aliqd credidissz. Cō
sidera diligenter super his.

Et consimiliter dicendum est de trās mutato de vicioso ⁊c̄.

¶ Considera diligenter que dicit de v̄tute ⁊ vitio. qua
liter vno modo datˀ primum ⁊ vltimū affirmatiue: sed
alio modo datur negatiue.⁊ videtˀ satis vera que magi
ster ibi dicit. tamen iste modus scd̄us quem ponit de
virtute.q̄ non qlibz habitus rectificans appetitū ⁊c.
q̄ztūcūq̄z remissus est denominandus virtus: sz requi
ritur q̄ sit ad minus sub determinato gradu vel vltra
aut q̄ sit vltra datum gradum.¶ Et vlteriꝰ conside
ra dum conceditvitiosum ee̅ virtuosum. Vide q̄ꝛ forte
alij dicerēt q̄ ad denoiandum hominem virtuosum
non sufficit vna virtus: sz omnes simul in eodē reqrū
tur. Item dicit q̄ mediū non repugnat extremis. hoc
non videtur verum.sicut enim timiditas repugnat au
dacie que sunt extrema.ita fortitudo vtriq̄z extremo re
pugnat licet minus q̄z extremum extremo. Simili
ter sicut auaricia repugnat prodigalitati: ita liberali
tas vtriq̄z extremo repugnat licet minus q̄z extrema
inter se ⁊ce.

Sz de sanitate ⁊ egritudine ⁊c̄.

¶ Cōsidera q̄ ibi dic̄ q̄ multuz ꝯformia sūt his q̄ cōiter
scribuntˀ in medicina ⁊ preserti a iacobo q̄lr transeūdo
de egritudine in neutralitatē dabitur primū nō ee̅ egri
tudinis ⁊ cōsequēter primuz ee̅ neutralitatis. ⁊ tunc erit
maxima dispositio que est neutralitas.⁊ ꝯ̄ṫer transeun
do de neutralitate in sanitatē dabitur primū instans sa
nitatis.⁊ idē erit primū nō ee̅ neutralitatis. q̄ꝛ nō datur
minima neutralitas sed bene dabilis est minima sani
tas. Si aūt econtra fiat transitus de sanitate in neutra
litatem dabitur vltimum sanitatis ⁊ idem erit vltimuz
nō ee̅ neutralitatis. Et si ꝯ̄ṫer fiet transitus de neutra
litate in egritudinē dabitur vltimū neutralitatis ⁊ idem
erit vltimū non ee̅ egritudinis. Causas autem horū fa
tis intelligit peritus in medicina ⁊ scripsi alias in notatis
medicine. Tamē cōsidera postea q̄ꝛ nō respōdet ad ar
gumenta ꝑo adducta cōtra seipsum. nisi forte ad primū
⁊ adhuc valde diminute. ¶ Ad ꝯm cōceditur q̄ dabi
lis est remississima sanitas siue remississimus gradus sa
nitatis.s.ille qui imediatur latitudini neutralitatis ⁊ cō
sequenter q̄ latitudo sanitatis terminatur inclusiue in
extremo eius remissiori. ¶ Ad primum vero dicit q̄ sa
num in cōplexione est egrū in numero. Ex hoc tn̄ non
se declarat an concedere velit absolute sanum ee̅ egrū.
lz prima fronte videatur q̄ sic. Medici tamen oēs ad
uersantur.nō cōcedētes corpus absolute ee̅ sanuz nisi sit
ꝯm oēs naturas sanum ⁊ pro īpossibili habēt q̄ idē ab
solute sit sanum ⁊ egrū.accipiēdo egritudinē pro dispo
sitione preter naturā. Si tn̄ volumus absolute ēt logice
respōdere nō eēt forte malus modus loquēdi oppositus
puta q̄ sor.sit sanus hn̄s complexionē de se sanā vel
aptam ee̅ ⁊c̄.⁊ est eger hn̄s compōnem egram. Dice
re.n.possumus q̄ sanū ⁊ egrū sunt genera: ⁊ sanum i
ꝯplexione vel egrū. Similr̄ sanū in complōne vl' egꝝ
sunt spēs. iō sequitˀ sor.ē in cōplexione sanus. ergo sa
nus.⁊ ē in cōplexione eger.ergo eger.nec tales termi
ni sunt diminutiui vt cōmuniter medici dicūt dicētes:
q̄ ibi arguitˀ a ꝯm qd ad simpliciter. ¶ Sz adhuc ma
gis verisimile vel rōnabile appz q̄ bona cōplexio ab
solute dicatur sanitas: siue sit bone complōi coniuncta
siue male. Et eodē modo bona cōpositio ē absolute sa
nitas siue bone complexioni ꝯiūcta siue non. Et hoc
vꝫ sentire Plusq̄z cōmentator.⁊ de hoc scripsi in an
notatis medicine: lz Ja.⁊ alij.moderni sentiant oppo
situm: quo concesso ꝯ̄ṫr cōcedēdū vꝫ sor.simul ee̅ sanū
⁊ egꝝ.q̄ꝛ a complexione sana que ē absolute sanitas dz
dici sanus.⁊ a complōne que est absolute egritudo dz
dici eger. ¶ Aduerte itaq̄z super his.

Capitulum. VII.

Nunquid aūt res

successiua ⁊c. ¶ Considera q̄ ma
gister i hoc capitulo dicit adducēs
ꝑfecto argumenta fortia: ad ꝓban
dum nullum successiuuz ee̅. ¶ Cō
sidera igitur primo que dicit circa
primam suppositionez que absolu
te vera vꝫ de virtute ꝯmonis.s.q̄libz ꝑs tpis ē.⁊ omnes
ꝑtes tpis sunt siue collectiue siue diuisiue. ¶ Conside
ra ēt ꝯam suppōnem.s.si moueri ē ip̄z ē alr̄ se habere
q̄z ꝓus itrinsece ⁊ formalr̄ per tp̄s. Si nāq̄z per illa ver
ba denotetˀ illud totum se hēre alr̄ ⁊c̄.ee̅ diffinitionem
motus: aut moueri vt ꝓma frōte ōnotare v̄ba videntˀ:
tūc non videntˀ vera. Primo q̄ꝛ forte existēte albo ⁊ pla
tone nigro si fiat plato albus acqritˀ noua similitudo
sor.⁊ per illam sor.se hz alr̄ intrinsece ⁊ formalr̄ q̄z prl
us ⁊ ꝑ tēpus: ⁊ tn̄ sor.non mouetˀ. Item faba ascenden
te ⁊ occurrente molari descēdēti in īstanti cōtactus nō
mouetˀ faba.q̄ꝛ tunc simul moueretˀ motu sursuz ⁊ mo
tu deorsuz.⁊ ꝯ̄rij motus continuarētˀ: ⁊ tn̄ se hz alr̄ q̄z
ꝓus itrīsece ⁊ formalr̄. Vr̄ tn̄ magr̄ i quodā correlario
sequēti nō posuisse illa v̄ba diffinitiue: sz soluz consecu
tiue. vt.s.sor.mouetur.ergo se hz alr̄ q̄z prius intrinse
ce ⁊c. ¶ Sz adhuc hoc haberet īstantiam de sor. mo
to versus vnam dr̄iam positionis.⁊ totus mūdus.s.ce
lum ⁊ centrum ⁊ reliqua mouerentur versus eandem
differentiam equali velocitate.tunc enim sorti nō acq
reretur aliquod vbi: ⁊ per consequens non se alr̄ habe
ret intrinsece ⁊ formalr̄ q̄z prius: ⁊ tamen moueretur.
Diceretur autem huic argumento.aut q̄ illa cōseq̄n
tia solum tz ex ordine nāli.aut q̄ intelligitur cōsequēs
sic q̄ ip̄m se habz aliter ⁊c̄. vel merito motus ē aptuz
se alr̄ hēre. ¶ Contra tn̄ ꝓmā rn̄sionē possz instari de
sor.moto in naui que moueatur ad ꝯ̄riam dr̄iam posi
tionis equali velocitate ad cuius motum ēt moueretur
sor.ꝑ accn̄s. tūc.n.essz i eodem aspectu ad celum ⁊ cen

trũ.⁊ ꝑ ꝯñs ĩ eodẽ vbi.⁊ ꝑ ꝯñs nõ se alr̃ hẽret ⁊c̃.⁊ ta-
men sor.moueret̃. Appꝫ igit̃ secũda rñsio securior. Ue
rũtñ saluãdo dcm̃ magistri dicet̃ ꝙ vigor verboꝝ suoꝝ
ĩ hoc cõsistit.ꝙ si sor.mouet̃ de p̃nti tũc ꝑ tp̃s se hꝫ for
maliter alr̃ q̃ꝫ prius.⁊ q̃ꝛ hoc est ipol̃e vt ip̃e dicit.quia
tũc motus de p̃nti eẽt ꝑ tempus ⁊ per ꝯñs tã motus q̃ꝫ
tp̃s eẽt ĩ p̃nti istãti.qđ ẽ ipol̃e. Jđ reputat ip̃e fore iposſi
bile de p̃nti sor.vel aliud mobile moueri. ¶ Conside-
ra vlt̃i⁹ cũ infert correlariũ ꝙ nihil põt in istãti moueri
nec aliqs mot⁹ põt eẽ ĩ instãti ꝰm opinionem cõmunẽ.
q̄dam cõcedunt hoc de virtute ꝰmonis ꝙ sor. non põt
moueri in istanti.tñ hec ẽ ꝯcedenda.sor.mouet̃.⁊ non
seq̄tur sor.mouet̃ ergo ĩ instanti p̃nti mouet̃.sꝫ bñ seq̃t
ergo mouet̃ ĩ instãti p̃nti vel in tẽpore. ¶ Negat̃ autẽ
ab eis sor.moueri ĩ instãti. q̃ꝛ per illã denotatur istans
eẽ mensurã adequatã mot⁹. Et q̄dã vlteri⁹ concedũt il
lam ĩ instanti p̃nti sor.moueri.sꝫ nõ seq̄tur vlteri⁹ a ꝑ-
te post ꝙ sor.mouetur ĩ instãti. Quidã ãt audaci⁹ vtrã
qꝫ cõcesserũt dicentes ꝙ ꝑ illã sor.mouetur ĩ istãti:aut
mot⁹ ẽ in instãti.nõ denotat̃ istans eẽ mẽsurã adeq̄taꝫ
mot⁹.sed sufficit ꝙ sit adequata mẽsura alicui⁹ idiuisi-
bilis mot⁹ puta alicui⁹ mutati eẽ ipsi⁹. ¶ Considera vl
teri⁹ aliud correlariũ cũ ifert illas ꝯñas non valere. sor.
se hꝫ alr̃ q̃ꝫ pri⁹.ergo mouet̃.sor.imediate añ hoc mo-
uebat̃.⁊ imediate post hoc mouebit̃.ergo mouet̃. Ue-
ruꝫ ẽ ꝙ ille ꝯñe nõ valẽt.sed non ea cã q̃ ipse putat.nã
ip̃e vult ꝯñs eẽ iposſibile.q̃ꝛ seq̃t̃ p̃ntialr̃ motũ eẽ.qđ re
putat ꝑ iposſibili. ¶ Nota tñ dũ ꝓbat itentũ ponit di-
recte ĩ casu ꝙ itẽdit ꝓbare nisi lr̃a sit corrupta. ¶ Ego
vero dico illas nõ valere ĩ q̄busdam casib⁹. Uerbi gr̃a
in casu de faba ascendẽte ⁊ postea descẽdente. siue oc-
currat ei molaris vel qualit̃cũqꝫ. Sꝫ posſꝫ dici ꝙ ꝯña
hec valet.sor.se hꝫ aliter q̃ꝫ pri⁹.⁊ imediate post hoc se
hẽbit alr̃ q̃ꝫ nũc.⁊ hoc itrisece ⁊ formalit̃ quocũqꝫ ipe-
dimento deducto: ergo sor.mouetur. Per ideꝫ alia cõ
sequentia tꝫ cũ illa ꝑticula quocũqꝫ ipedimẽto dducto.
Uel sic.sor.imediate añ hoc mouebat̃: ⁊ imediate post
hoc mouebit̃ eadẽ spẽ sp̃alissima mot⁹.ergo. ¶ Cõsi-
dera vlteri⁹ correlariũ qđ ifert ꝯ cõem opinionẽ tenẽtẽ
ꝙ tẽpus p̃ntialiter ẽ. Et considera oĩa argumẽta seq̄n
tia ꝯ cõem opinionem. ¶ Pro qua sustinẽda rñdebo
ad singula argumẽta. ¶ Primo igr̃ cũ infert ꝙ nulla
pars tp̃is desinat eẽ. Negat̃ cõsequẽtia.ad ꝓbationeꝫ.
sit.a.hora p̃ñs cui⁹ medietas.b.preт̃ijt ⁊ alia q̃ sit.c. sit
futura.tũc ꝯñr dr̃ ꝙ.b.nũc dsinit eẽ.q̃ꝛ nũc nõ ẽ.⁊ ime
diate añ hoc fuit. Et cũ arguitur ꝙ nõ.q̃ꝛ tũc pari rõ-
ne.c.nõ est. Cũ igr̃ a.sit adequate compositũ ex.b.c. se
q̄tur ꝙ aliquod qđ ẽ adequate cõponitur ex his q̃ non
sunt. ¶ Rñdetur cõcedẽdo cõclusioneꝫ.nec hoc incõ-
uenit de reb⁹ successiuis. ¶ Et si arguitũr illã eẽ falsaꝫ
de virtute ꝰmonis.a.cõponitur ex.b.c.q̃ꝛ ly. b.c. sup-
ponit respectu hui⁹ verbi cõponitur solum ꝓ eo qđ ẽ.
q̃r̃ seq̄tur ꝙ.b.⁊.c.sunt. ¶ Dr̃ ꝯñr ꝰm cõeꝫ opinionẽ
ꝙ ly.cõponitur est verbũ ampliatiuũ dans suppositio
nem ꝑ eo quod est vel fuit vel erit. ¶ Ad aliã rõnẽ cuꝫ
arguitur ꝙ tunc nihil erit vel fuit alt̃o pri⁹ :negat̃ con
sequẽtia.⁊ sic cõclusionẽ illã nõ ꝓbat. ¶ Sꝫ dicere pos
sum⁹ ꝓbationẽ ex dictis ei⁹ presertim in ca.ei⁹ de inci-

pit ⁊ desinit.q̃ꝛ si sor.erit pri⁹ q̃ꝫ plato.sit ita ꝙ per an-
nuꝫ erit pri⁹ q̃ꝫ plato. Contra arguitur sic.ita cito erit
plato sicut sor.erit.ergo sor.non erit pri⁹ ⁊c̃. assumptuꝫ
ꝓbatur:q̃ꝛ plato erit ĩ hoc tẽpore demõstrato toto tem
pore futuro eo ꝙ erit ĩ aliqua ꝑte ipsi⁹. ⁊ hoc tẽp⁹ erit
ita cito sicut sor.erit:eo ꝙ aliqua pars eius erit ita cito
sicut sor.erit.⁊ q̃ꝫ cito erit aliqua pars tẽporis illud tem
pus erit.ergo ⁊c̃. Uel arguo sic.tunc plato erit. ⁊ tunc
erit ita cito sicut sor.erit.ergo ⁊c̃. ¶ Huic rñdet̃ negan
do vtrãqꝫ ꝯñam:nec ille mod⁹ arguendi ẽ sillogismus
expositori⁹.fallacia eniꝫ ĩ hoc consistit.q̃ꝛ illi termĩ: ita
cito resoluũtur ac si ẽẽnt vn⁹ termin⁹ cõmunis resolubi
lis.ꝙ tñ non est verũ.imo ex modo significationis sue
repugnat eis equalere nomini recto vel obliquo. Item
ĩ alio fallacia cõsistit.q̃ꝛ in sillogismo expositorio cuꝫ re
soluitur t̃min⁹ obliquus:aut equalẽs obliquo dꝫ mĩor
sumi ĩ recto:aut ĩ equalenti termĩo recto sicut si resolui
tur hec ꝓpositio hoĩem tu vides.sic resoluitur.hũc tu vi
des ⁊ hoc est hõ. ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ si resoluitur illa. aliqñ
tu eris.sic resoluitur in hoc instãti vel tp̃e tu eris: ⁊ hoc
erit aliquãdo vbi ly aliquãdo teneatur ĩ recto:⁊ est sen
sus ꝙ hoc istãs erit aliquod tp̃s vel istans.ergo ⁊c̃: ⁊ ñ
intelligatur minor cum predicato obliquo:ita vt sit sen
sus.hoc istãs erit in aliquo tempore vel instãti. Jđ non
sequeretur.ĩ a.hora futura tu eris: ⁊ a.hora erit b. in-
stãs. ergo in b. tu eris:posito ꝙ tu eris post.b.⁊ nõ ĩ b.
nec añ.⁊ sit b.itrinsecuꝫ a.hore. Sicut ẽt non seq̃t̃. hũc
equũ tu vides. ⁊ hic equus ẽ sortis. ergo sortẽ tu vides.
In ꝓposito igit̃ cum arguitur sic.tũc plato erit. ⁊ tunc
erit ita cito sicut sor.erit. Si illi termĩ ita cito equiuale
rent alicui termino recto ĩ minori ꝓpositione ꝯña vale
ret.sed predcĩ termĩ nulli termĩo cathegorico equalẽt re
cto:nec obliquo:⁊ si alicui equalerent poti⁹ equalerent
obliquo . qm̃ in recto illa significaret: ꝙ hoc tempus
erit aliqua res demõstrata:ita cito sicut sor.erit qđ fal-
sum ẽ. vt pꝫ. Et vltimate dico ꝙ si aliqua cõclusio se-
quit̃ ex illo añte:aut talib⁹ premissis ẽ illa ĩ aliquo tẽpo
re qđ erit ita cito sicut sor.erit plato erit. ¶ Ad aliã cõ
clusionẽ cũ infert̃.ꝙ q̄cquid vnq̃ꝫ fuit imediate añ hoc
fuit.ẽt q̄cquid vnq̃ꝫ erit imediate post hoc erit. semper
demõstrato instanti p̃nti. Negat̃ ꝯclusio. ¶ Ad ꝓbati
oneꝫ quã tñ hic nõ adducit.rñdetur puta si sic arguere
tur si cõclusio nõ sit vera.sit igit̃ ꝙ antixp̃s erit: ⁊ nõ tñ
ĩmediate post hoc erit. Sꝫ ꝯ.in hoc tẽpore antichrist⁹
erit demõstrato toto tempore futuro:⁊ hoc temp⁹ ime-
diate post hoc erit.eo ꝙ ĩmediate post hoc aliqua pars
ei⁹ erit.ergo antichrist⁹ imediate post hoc erit. ¶ Dicit̃
negãdo ꝯñam. Similr̃ negaretur similis de preterito
arguendo sic.in hoc tẽpore adã fuit demonstrato toto
tẽpore preterito:⁊ hoc tẽpus imediate añ hoc fuit.er-
go adã imediate añ hoc fuit.cui⁹ cã est oĩo similis pre-
cedenti.primo q̃ꝛ ly imediate post hoc ꝓbatur tãq̃ꝫ ter-
minus resolubilis: cũ tñ non sit resolubilis.sꝫ poti⁹ ex-
ponibil' vt pꝫ. Alia cã est.q̃ꝛ lꝫ ly imediate post hoc eẽt
resolubilis.tunc minor vt pri⁹ dcm̃ est deberet sumi ĩ re
cto.videlicꝫ illa.hoc tẽpus imediate p⁹ hoc erit. Mo-
do hoc est falsum.nam ly immediate non resoluitur in
terminum cathegorematicum . ⁊ si in aliquem resol-

ueretur potius resolueret̃ in obliquũ. Si.n.resolueret̃
in rectũ eẽt sensus ꝙ hoc tempus erit aliq̃ res dicta i-
mediate post hoc.qđ est derisoriũ. Si igr̃ aliqua cõclu
sio sequeret̃ ex illis premissis erit illa .i aliquo tẽpoꝛ qđ
imediate post erit antixp̃s erit proportionabilit̃.dr̃ de il
la de preterito.adã imediate ante hoc fuit.¶ Ad aliaꝫ
cõclusionẽ ꝙ nihil icipiet/aut desinet eẽ.negatur illa cõ
clusio.Eius ꝓbatio pẽdet ex p̃cedẽtibꝰ arguẽdo sic:si
aliqđ incipiet eẽ sit igr̃ soꝛ.q i.a.istanti icipiet eẽ.aut igr̃
in a instanti erit ⁊ nõ imediate ante.a.aut i .a.ñ erit.sꝫ
imediate post.primũ ẽ falsum. imo si soꝛ.erit i.a.imme
diate añ.a.erit.eo ꝙ tunc erit demonstrato toto tẽpoꝛ
futuro.⁊ tunc imediate añ.a.erit.ergo soꝛ.imediate an
te.a. erit. Si dr̃ ꝯo mõ arguitur ꝙ i.a.soꝛ.erit. qꝛ tunc
soꝛ.erit vt prius.⁊ tunc sine hoc tp̃s erit in.a.'ergo ⁊c̃.
Dr̃ ad vtrũqꝫ negando ꝯñam.prio nõ valet ꝑ cãs di-
ctas.et si debet aliqua cõclusio inferri oꝫ ꝙ sit illa. i ali
quo tẽpoꝛe qđ imediate añ.a. erit antixp̃s erit. ¶ Vel
posset aliquis dicere ⁊ in idẽ redit ꝙ ad hoc ꝙ ꝯña va
leat oꝫ sic arguer̃.in hoc tẽpoꝛe soꝛ.adequate erit.⁊ hoc
tẽpus imediate añ.a.erit.ergo ⁊c̃.sed maioꝛ ẽ falsa.Et
similit̃ dici posset in cõsequẽtijs predictis.¶ Secunda
ꝯña ẽt nõ valet ꝓpter cãs predictas. cũ enim dr̃ in mi
noꝛi hoc tẽpꝰ erit.in.a.illa p̄positio.in.cũ suo ablatiuo
nõ põt in recto resolui.imo nec i terminũ cathegorema
ticũ.sed si sumat̃ hoc predicatũ.hoc tẽpus erit tẽpus in
a.tũc recte inferetur illa conclusio in aliquo tẽpoꝛe qđ
erit in.a.antixp̃s erit.¶ Ad aliã cõclusionẽ rñdetur ne
gando illã videlꝫ.qcquid fuit ꝑ infinitũ tẽpus fuit. aut
qcqđ erit ꝑ ifinitũ tẽpus erit. eo ꝙ illa dictio per.distri
buit terminũ sequentẽ. denotat igitur ꝙ quicqđ erit ꝑ
infiniti tp̄is quãlꝫ partẽ erit.⁊ hoc est falsũ vt pꝫ.¶ Cõ
ceditur tñ ꝙ quicqđ erit infinito tẽpoꝛe erit. supposita
eternitate mũdi.qꝛ qcqđ erit in tp̄e infinito ⁊ erit in tp̄e
finito quãtocũqꝫ.¶ Ad aliã cũ arguit̃ ꝙ si tp̃s sit nul-
la pars desinit eẽ.negatur cõclusio.Magr̃ aũt videtur
iponere aduersario ꝙ illa sit cõcedẽda. dicit eñi ꝙ ꝯm
positionẽ ꝯcedẽdũ est ꝙ.b.pars preterita ẽ ⁊.c.pars fu
tura ẽ. Et forte qdã erãt suo tp̄e illud cõcedẽtes vt ipse
videt̃ dr̃e in ca.de incipit.¶ Ego aũt dicerẽ illã negã
do:nec video viã illud ꝓbãdi nisi forte illã quã prius po
suerat: videlꝫ ꝙ.b.nõ desinit eẽ. qꝛ tunc aliqđ qđ est cũ
poneret̃ ex his q̃ non sunt. hoc aũt nõ incõuenit in re-
bus successiuis vt priꝰ erat dictũ.aut põt eẽ illa.qꝛ si.b.
desinit eẽ.hoc erit in medio instanti hoꝛe.sed arguit̃ ꝙ
erit in medio instãti hoꝛe.ergo tũc nõ desinit eẽ.Assum
ptũ ar̃.qꝛ tũc.b.erit demonstrata tota hoꝛa.⁊ tũc erit in
medio instãti eo ꝙ qđlꝫ tp̃s hꝫ eẽ in quolibꝫ suo idiuisi
bili siue instanti.ergo.b. erit i medio instanti. ¶ Huic
aũt rñdetur negãdo ꝯñam.cã prius dicta.predicatum
enim illius minoꝛis sumit̃ in obliquo. ⁊ si sumat̃ mioꝛ
hoc mõ tunc erit aliqđ ens vel tẽpus in medio instanti
tunc licebit iferre istã cõclusionẽ i aliquo ente vl' tp̄e qđ
erit in medio instanti erit.b. ¶ Ad alias cõclusiones se
quentes.negãtur oẽs. qꝛ fundãtur super cõcesso a qui-
busdã.Negatur igr̃ ꝙ si aliquid erit ip̄m ẽ:⁊ si aliqđ fu
it ip̄m est.⁊ ꝯñter negat̃ ꝙ si antixp̃s erit ipse ẽ.⁊ si adã
fuit adã ẽ.Et ꝯñter negat̃ ꝙ si aliqua p̄positio erit vͣ
ipsa ẽ vera.Et si aliqua fuit vera ipsa est vͣ. Et cõse

quenter negatur ꝙ necessariũ ꝯdicat necessario q̃ ꝓba
retur ab eo sic ponendo ꝙ illa. deus est.q̃ nũc est neces
saria aliqñ erit impossibilis significãdo.s.hominem eẽ
asinũ.⁊ tũc pꝫ ꝙ si erit ipossibilis nũc ẽ ipossibilis.⁊ per
ꝯñs nũc ꝯdicit necessario.⁊ tñ nũc ẽ necessaria.pꝫ ꝙ il
la ꝯña nõ valet erit ipossibilis.igr̃ est ipossibil'.⁊ ita erit
necessaria.igr̃ est necessaria.¶ A simili ꝓbaret̃ ꝙ con
tingens ꝯdicit ipossibili.ponẽdo ꝙ illa.tu curris.aliqñ
erit necessaria significãdo deũ eẽ. Et similiter negat̃ il
la cõclusio.antixp̃s cõtingenter ⁊ necessario erit. Neqꝫ
vlla põt eẽ via ad illud ꝓbandũ. Jđ cõcluditur ꝙ de
tp̄e ⁊ motu ⁊c̃. ¶ Cõsidera q̃ dicit i positione sua que
ꝓbabilis est. Et ꝯñter ꝯm positionẽ suã ibi loquitur ⁊
cõcedit qdã.¶ Quãdo igitur ꝯcedit ꝙ celũ icipit ⁊ de-
sinit moueri: hoc mõ verificat̃: celuꝫ in instãti presenti
nõ mouet̃ ⁊ imediate añ instãs p̄ñs mouebat̃.ergo de-
sinit moueri.Similit̃ celũ in instãti presenti non moue
batur ⁊ imediate post instãs p̄ñs mouebit̃.ergo incipit
moueri. Qꝛ aũt celũ nõ moueat̃ in istãti p̄ñti pꝫ qꝛ da-
to opposito sequeretur ꝙ motꝰ est in istãti. hoc aũt ꝯm
eũ est impossibile. ¶ Sed aliqs posset arguere ꝯ ipꝫ ꝑ
ipsummet. assumẽdo eñi cãs veritatis illoꝝ verboꝝ in
cipit ⁊ desinit per negationẽ de p̄ñti eo modo quo assi
gnat i ca.de incipit.ille eẽnt false.ꝯa eñi exponens huiꝰ
p̄positiõis.celũ icipit moueri.ẽ illa.imediate post hoc
celũ mouebit̃ in aliquo istanti ⁊ huius.celũ desinit mo
ueri.ẽ illa. celũ imediate ãte hoc mouebat̃ i aliquo in-
stanti.⁊ vtraqꝫ illaꝝ ẽ falsa ꝯm eũ.quare ille nõ sunt cõ
cedende.Et hoc maxie ꝯm eũ posset dr̃e ꝙ quo ad ex-
ponẽtes de incipit ⁊ desinit loqtur ꝯm cõiter loquẽtes.
¶ Concedit vlteriꝰ ꝙ nulla res successiua icipit vel de
sinit eẽ per fundamẽtũ suũ.qꝛ si nõ detur ꝙ.a.motꝰ vel
tẽpus desinat eẽ.cũ igitur hoc eẽ nõ põt ꝑ positionẽ de
p̄ñti erit ꝑ remotionẽ.⁊ tũc opoꝛteret ꝙ imediate añ in
stans presens.a.fuit.sed hoc est falsum. qꝛ.a. motꝰ vel
tẽpus nõ fuit nisi in mẽsura sibi equali. sed nullus põt
eẽ motus successiuus q imediate ante hoc fuerit tãqꝫ in
mẽsura sibi eq̃li vt satis pꝫ. Jdẽ dico de tp̄e ꝑ idẽ.a.nõ
incipit eẽ.qꝛ si sic:hoc eẽt qꝛ.a. imediate post hoc erit.
hoc aũt ẽ falsum ꝑ idẽ fundamẽtũ.¶ Nos aũt dicere-
mꝰ ꝯm opinionẽ cõem ꝙ imo .a. motus preteritꝰ im
mediate ante hoc fuit.⁊ nũc nõ est.iđ desinit eẽ. Nec ẽ
veꝝ ꝙ.a.nõ habebit eẽ nisi i mẽsura eq̃li. imo sẽp ha-
bebit eẽ q̃ñcũqꝫ pars eiꝰ habebit eẽ. sꝫ imediate añ hoc
aliq̃ pars eiꝰ fuit.ergo ⁊c̃.Et ꝑ idẽ.a.motus futurꝰ in
cipit eẽ.⁊ immediate post hoc erit. Nec oꝫ ꝙ si erit so
lum erit in mensura sibi equali. imo erit i oĩ mensura i
qua erit pars eius.sed imediate post hoc erit aliq̃ pars
eius.ergo ⁊c̃. Jdẽ dico de tẽpoꝛe cõcedẽdo ꝙ ẽ possibi
le.a.tẽpus incipe vel desinere eẽ. ¶ Dicit ẽt vlteriꝰ ꝙ
non est possibile ꝙ aliquid aliquante velociter vl' tar
de incipiat moueri:põt ꝯm euꝫ probari.quia detur op
positum.v̇.g.ꝙ soꝛ.aliquãte velociter vel tarde inci-
piat vel desinat moueri.tunc sequitur ꝙ aliquanta ve
locitas vel tarditas motus incipit eẽ.pꝫ consequentia.
qꝛ ly aliquantum velociter vel tarde supponit deter-
minate.⁊ vltra.cum velocitas aut tarditas motus nõ
sit nisi motus.sequitur ꝙ aliquis motus incipit vel de
sinit eẽ.⁊ hoc est inconueniens apud eum.¶ Nos aũt

dicerem⁹ oppositũ ⁊ cõcederemus ꝯñs vltimum tãq̃
vex est necessarium: q̃d tñ ipse habet pro inconuenien
ti. concedit tñ ipse ꝙ incipit aliquis motus eẽ. ⁊ possibi
le est ꝙ aliquid incipiat infinite tarde moueri. ⁊ hoc sa
tis pꝫ apud oẽs. ¶ Dicit vlterius ꝙ quocũqꝫ successi
uo signato ꝙ erit nulla erit ꝑma pars eius. quedã litte
ra dicit. nulla erit pars eius. Si dicit pria littera ẽ cla-
ra etiam apud alios. Si dicit absolute. pars eius. hoc
modo verificatur ẜm eum. qꝛ detur oppositũ ꝙ. a. erit
pars. b. quero si. b. erit quando. a. erit. vel non. Si sic.
sequitur ꝙ eadẽ erit mensura. equalis vtriqꝫ vt pꝫ. pꝫ
ꝯña. qꝛ nullum successiuũ erit nisi in mensura sibi equa
li. Ex quo vlterius. infertur ꝙ. a. erit equale. b. ⁊ pars
quantitatiua equalis toti. Et si dꝛ ꝙ non. tũc non erit
pars. b. sequitur. a. erit pars. b. in. c. tẽpore ergo. b. erit
in. c. tẽpore. cũ li pars restringat ly. b. ad standum pro
eodem tẽpore. Ridiculum eniꝫ diceretur ꝙ aliqd erit
pars alterius quãdo totũ nõ erit. ¶ Nos aũt dicerem⁹
ꝙ imo. a. erit pars. b. ⁊ hoc quãdo. b. erit gratia exem
pli medietas hore erit quãdo hora erit. sed negatur cõ
sequenter ꝙ tã. a. q̃ꝫ. b. nõ habebũt eẽ nisi in mensura
sibi adequata. imo. b. habebit eẽ in qualibet ei⁹ parte.
¶ Considera vlterius argumẽta que adducit contra
illã descriptionẽ. Moueri est aliquid se habere aliter
q̃ꝫ prius intrinsece ⁊ formaliter. ⁊ solutiões ad illa argu
menta. Et vlterius vide qualiter ad illa argumẽta di
ceretur ẜm cõem opinionem. ¶ Ad primũ prout nunc
mihi occurrit rñdebo. ꝙ vbi aia sor. alteret̃ ad sciaꝫ.
tunc aia non alteratur in corde nec in pede nec i manu
vel in alia parte. sed aia in toto cathegorematice alte-
ratur. Videntur enim ille ꝓpositiones. Aia alterat̃ i
corde vel in pede ⁊ similes denotare quãdã extensionẽ
aie in tali parte aut appropriationem illi parti. sed ani
ma non appropriatur parti sed toti. etiam est indiuisi
bilis vt pꝫ. Cõcedit̃ tñ ꝙ aia existens in pede alterat̃
ad sciam. Similiter existens in manu ⁊ in corde altera
tur. sed ex hoc nõ sequitur ꝙ alteratur in pede aut i ma
nu aut in corde. Jdõ dicunt quidã ꝙ in manu alteratur
sed nõ alteratur in manu. Et isti habẽt intellectũ predi
ctum videlicet in manu alterat̃. i. in manu. existens al
teratur. Secũdũ tamẽ veritatem iste sunt ꝯuertibiles:
in manu alteratur: ⁊ alteratur in manu. ¶ Possum⁹
secũdo cõcedere ꝙ aia sor. nõ i qualibet eius parte quã
titatiua alteratur ad sciam. s. in capite pede manu ⁊c̃.
sed in aliqua determinata parte. s. in qua fantasmata
fundantur subiectiue sibi ad sciam deseruientia vide-
licet in cerebro aut corde vel vtroqꝫ. Et eodẽ modo si
aia sor. alteretur ad sensationẽ in determinata parte et
nõ alia alteratur. vt si ad visionem in oculo alterat̃. et
si ad auditionẽ in aure alteratur. ⁊ si ad extimationẽ vl̃
imaginationẽ in cerebro. ⁊ sic de alijs. ¶ Et cũ arguit̃
cõtra. qꝛ aia in pede recipit sciam ⁊ hoc per tẽpus. ergo
⁊c̃. Dicitur negando assumptũ. vel forte melius ꝯñaꝫ.
sed solum recipit sciam in cerebro vel corde. sed cõcedi
tur ꝙ aia existens in pede recipit sciam. Hec tamẽ re-
sponsio non videtur secura. quia in pede est aliqua q̃li
tas que prius non fuit in eo. ⁊ per consequens est in eo
recepta. quare pes illam recepit ⁊ per cõsequens ad il-
lam alterabatur. quare aia in pede ad illam alteraba-
tur. ¶ Item vt ipse arguit: pes se habet aliter quã pri⁹
intrinsece ⁊ formaliter. ergo ⁊c̃. ¶ Posset probabiliter
dici negando ꝯñam penultimam. ⁊ hoc est qa pes so
lum recipit per accidens ⁊ per moduꝫ sequele propter
aiam existentem eandem numero in toto. que cum in
toto per se recipiat sciam. aut vt sepata recipiat. aut re
cipiat per se in determinata parte. s. cerebro vel corde
ꝯñter in pede recipit. cũ etiam in pede existat ibi talis
scia informata. Sed ex hoc nõ vlterius sequitur ꝙ pes
vel anima in pede alterabatur ad illam. ¶ Possum⁹
dicere tertio concedendo ꝙ in qualibet parte quantita
tiua sor. anima eius alterabatur ad sciam ⁊ hoc ꝑ acci
dens ⁊ per modum sequele. aut in aliqua per se. ⁊ in ali
qua per accidens. ẜm aliquos. sed ex hoc non sequitur
illam partem. puta pedẽ vel manum vel cor vel cere-
brum alterari ad illam. ⁊ hoc propter cãm dictam.
¶ Item qꝛ scientia ⁊ similes aie passiones intellectiue
non sunt apte per se recipi i organo aliquo extẽso neqꝫ
aliqua talium partium de natura sui est apta recipere
per se aliquod huiusmodi accidentium vt pꝫ. ¶ Pos
sumus ⁊ quarto concedere. ꝙ aia taꝫ in pede q̃ꝫ i ma
nu ⁊ vniuersaliter in qualibet parte quantitatiua reci
pit sciam ipsa per se. quelibet aũt pars per accidens ⁊
per modum sequele. ⁊ ꝯñter ꝙ in manu pede ⁊c̃. alte-
ratur vel potest alterari ad scientiam. non tamen cõce
dendum est ex illa ꝙ pes vel manus aut sciat aut intel
ligat. qꝛ ille sunt denominationes q̃ soli aie ⁊ toti cõpo-
sito attribuuntur. ¶ De sensatione aũt dicemus verbi
gratia visione ꝙ aia sor. non recipit illam nec alterat̃
ad illam nisi in oculo ⁊ nõ in qualibet parte. ⁊ ꝯñter ꝙ
nulla alia pars recipit visionẽ nec ad illam alteratur.
¶ Cũ autem Magister vlterius arguit ꝙ pari rõne
si vna manus moueatur motu locali ⁊ reliqua localit̃
mouetur. ⁊ sic de residuis partibus. Dꝛ negando cõse
quẽtiam ⁊ similitudinem. imo mota vna manu ⁊ alia
quiescente dicẽdum ẽ ꝙ nec illa manus localiter mo-
uetur. nec aia localiter mouetur in illa manu. Cã ve-
ro diuersitatis ẽ qꝛ sciẽtia est qualitas spiritualis ⁊ indi
uisibilis que per se primo recipitur in aia. Jn parte ve
ro non recipitur nisi per accidens et per modum seq̃-
le. quare huiusmodi accidẽtia denominare possunt sal
tem ꝑ accidens partes in quibus recipiuntur per mo
dum sequele vt manũ pedẽ ⁊c̃. Mot⁹ aũt localis ⁊ alij
motus ꝓprie sumpti ꝑ se recipiũtur in cõposito ⁊ i par
te quantitatiua per se recipi possunt. in aia aũt nõ reci
piũtur nec recipi possunt nec ꝑ se nec ꝑ accidens. imo
nec ẽt forma extensa ipsum recipit sicut nec forma pa-
rietis habet in se albedinẽ totaliter nec partialit̃. dicãt
alij vt sibi placet. Jdõ nõ oꝫ si vna man⁹ mouet̃ aliam
moueri motu locali aut alio motu ꝓprie sumpto. Cũ
igitur arguit̃ sic. aia sortis nõ põt aliqd recipe i vna pte
quin istud recipiat in qualibet alia. ergo si mot⁹ localis
ẽ subiectiue in anima existẽte i vna manu ẽ ẽt subiecti
ue in aia existẽte in pede vel alia manu. quare pes vel
alia manus recipit illuꝫ. Dicitur adhuc de virtute ser
monis cõcedẽdo ꝯñam primã. sed consequens eius est
vna ꝯditionalis que nihil ponit inesse. adhuc eni non
probatur antecedens eius. videlicꝫ motus localis reci
pitur vel ẽ subiectiue in aia sor. i vna eius manu. imo

illud est negandum sicut ⁊ cōsequens vt prius est dictū.
¶ Ad aliud cū arguit: quocunqꝫ motu mouet̃ ps mo
uetur totū ⁊c̃. Dicit̃ illud non eē vl'r verū de qualibet
parte ⁊ quolibet toto. sed ē verū de toto cōposito. Si nā-
qꝫ aīa sor. aut alia eius pars moueret̃ aliquo alio motu
ꝓprie vel iproprie sūpto. sor. etiā moueret̃ illo motu: si ēt
aliq̄ pars q̄ꝫtitatiua manꝰ moueret̃ aliquo motu. manꝰ
illo motu moueret̃: sed nō sic oꝫ de parte q̄litatiua siue
subali. ⁊ de toto qđ nō est per se exn̄s sed pars alteꝰ. sic
in ꝓposito ꝯtingit. ¶ Itē illud est verū qn̄ sit pars q̄ mo
uetur vel est apta moueri illo motu per se ⁊ habēs illuꝫ
motū in se subiectiue. modo aīa sor. nō est apta moueri per
se localr̃. nec hꝫ nec hr̃e pōt in se subiectiue motū localē
¶ Ex his pꝫ ꝙ nō oꝫ dicere ea q̄ magister dicit de mo
tu locali. ¶ Primo cum dicit ꝙ si aīa sor. mouet̃ motu
locali in aliqua pte. mouet̃ etiā eodē motu in q̄libet eiꝰ
pte. hoc est eni manifeste falsuꝫ. imo mota manu ⁊ pe-
de qescēte. nō mouet̃ aīa i pede motu locali. ¶ Fūdamē
tū aūt suū ad hoc ꝓbādū facilr̃ deficiet. Cōcedit̃ eni ꝙ
oē accn̄s existēs in aīa sor. in manu est etiā in aīa sor. in
pede. modo motꝰ localis nō est i aīa sor. subiectiue. neqꝫ
in manu. neqꝫ in pede. vt p̄us est dictum: Et lꝫ grā cō
placēdi socio cōcederet̃ ꝙ ille motus ē subiectiue in aīa
ptialr̃ ⁊ per accidēs. tūc nō eēt verū ꝙ si est in ea in vna
pte est in ea in qualibet pte. Unde tūc motus localis in
casu nostro nō eēt in aīa in pede. lꝫ possit ꝯcedi ꝙ eēt in
aīa existēte in pede. Nō oꝫ etiā ꝯcedere ꝙ aīa mouetur
motu locali in aliq̄ parte ⁊ tn̄ illa ps qescit. Unde ꝯce-
ditur ꝙ pes qescit i casu nr̃o. ⁊ negat̃ ꝙ aīa moueatur
motu locali in pede. lꝫ cōcedendū sit ꝙ aīa existēs in pe
de locali motu mouetur ⁊ localr̃ mouet̃: Videt̃ aūt ip̄e
facere drīam iter illas ꝓpōnes: mouet̃ localr̃ ⁊ mouet̃
motu locali. q2 ad vnā illaꝝ vult seq ꝙ mutet situ̅ in pe
de. ad aliā aūt nō. ¶ Silr̃ nō oꝫ ꝯcedere ꝙ motꝰ localis
est in aliquo ꝯposito. ⁊ tamē cōpositū illud nō mouetur
illo motu. saltē in casu nr̃o. q2 in illo casu non est verū ꝙ
motus localis sit in pede. nec etiā est in aīa in pede siue
ꝓut est pars pedis. imo nullo mō est in aīa vt prius di-
ctū est. ⁊ si in ea eēt inesset ptialr̃ ⁊ per accn̄s. ⁊ tunc non
oporteret ꝙ silr̃ eēt in pede. ¶ Illud aūt qđ vltimo ad-
ducit ꝙ non omni motu quo mouet̃ pars alicuius to-
tius mouet̃ totū. est verū. vt p̄us dixi loquēdo de quolibꝫ
toto ⁊ qualibet pte idr̄nter. lꝫ oppositum sit verū de toto
per se existente ⁊ pte q̄ꝫtitatiua: siue de parte apta moue
ri per se ⁊ habēte motum in se subiectiue: lꝫ hoc adhuc
habeat instantiam vt videbit̃ in solutione sequen-
tis argumēti. ¶ Ad aliā rōnē de mixto tūc primo ꝓdu
cto rn̄det primo magister ſm cōmunē opinioneꝫ ⁊ me
lius ꝙ illud nō mouetur lꝫ aliqua pars eius q̄ꝫtitatiua
moueatur. sed non respondet ad argumentū in opposi
tum cum arguit̃ ꝙ motus localis est in eo ⁊ ꝙ pars eiꝰ
mālis mouetur. quare illud etiaꝫ mouetur. ¶ Dici pōt
dupliciter. ¶ Uno modo tenendo ꝙ motus localis est
principaliter in cōposito: ⁊ ꝙ variatur ad variationeꝫ
cōpositi lꝫ eadem materia maneat. diceretur tunc ne-
gando ꝙ motus localis sit in toto adequate lꝫ in mul-
tis eius partibus quātitatiuis sit motus localis ⁊ breui
ter in qualibet parte que prius producta fuit. Similiter
nō est motus adequate in tota eius matia: sed in multis
eius partibus. sed illud totum nunc incipit moueri per
remotionem de presenti. Si vero teneretur altera opi-
nio ꝙ motus est principaliter subiectiue in materia: ⁊
ꝙ variaretur ad solam materie varietatem ⁊ manen-
te eadeꝫ materia composito variato manet idē motus.
tunc concederetur ꝙ motus est in toto composito. ⁊ ꝙ
pars eius materialis mouetur videlicet tota eius mate
ria. pars etiā q̄ꝫtitatiua eius mouetur ⁊ tamen illud nō
mouetur. Sꝫ seqtur ex istis premissis ꝙ ipsum aut mo-
uetur aut incipit moueri. ¶ Hoc tamen vltimū habe-
ret instantiā vbi iciperet aliqua pars eius corrumpi. q2
tunc illud non immediate post hoc eēt. ideo non imme
diate post hoc moueretur. Ideo licet illud sit cōtingēs.
non tamen necessarium in casu nostro ꝙ illud incipiat
moueri. ¶ Ex his igitur apparet illā limitationem su-
perius positam habere instantiam quo ad illā ꝓpositi-
onem. Mota aliqua parte mouetur totū cuius ē ps.
oportebit igitur aliam limitationem adducere vbi. s. il-
lud compositum immediate an̄ presens instans fuerit.
⁊ immediate post instans p̄ns erit. ¶ Sed dubiū est posi-
to ꝙ. a. mixtū cōtinuet postea motū localem per horaꝫ
⁊ in fine hore icipiat resolui aliqua pars alijs manētibꝰ
⁊ motis nunquid in fine. a. mouebitur. Idem dicere-
tur de sor. a quo continue per horam fiat resolutio ⁊ cō
tinue moueatur supponendo ꝙ motus principaliter hꝫ
eē in materia. ¶ Posset dici consequenter ad predicta
ꝙ in fine non mouebitur: sed in quolibet instanti ante
finem mouebitur. ⁊ hoc est quia non immediate post fi
nem mouebitur neqꝫ erit. ¶ Aliter etiaꝫ possumus di
cere ad principale tenendo semper opinionem scđam
ꝙ. a. mouetur. neqꝫ oportet ꝙ omne q mouetur imme
diate ante hoc mouebatur. Similiter nō oportet ꝙ oē
quod mouetur immediate post hoc mouebitur: sed il-
lud esset verum vbi illud immediate ante hoc fuerit: ⁊
immediate post hoc erit. aut ꝙ illud est verum de prin-
cipali subiecto motus videlicet de materia prima. de se
cundario autem vt composito illud non oportet. Et vl
terius ꝙ omne illud quod mouetur aut ipsum aut ali-
qua sui pars immediate ante hoc mouebatur ⁊ imme-
diate post hoc mouebitur. Aut dici potest ꝙ itelligitur
de mobili quod primo mouetur. idest ſm se ⁊ quālibet
eius partem. ¶ Magister autem postea igreditur aliā
fantasiam dans aliam solutionem secundum opinio-
nem eius. Q2 omne generandum successiue cuius erit
dare primum instans erit in tempore ante primum eē
sui. ¶ Ibi nanqꝫ conceditur ꝙ. a. mixtum immediate
ante hoc fuit. lꝫ in nullo instanti ante hoc ⁊ immediate
ante hoc mouebatur. Et ibi concedit ꝙ aliquod gene-
randum incipiet esse postq̄ꝫ fuerit. que cōclusio hoc mō
declarari pōt ſm eum. q2 in fine hore gratia exempli
a. mixtuꝫ erit ⁊ non immediate. ante in aliquo instanti
erit. ergo tunc incipiet eē. tamē an̄ finem hore erit lꝫ in
nullo tempore adequate. ergo prius erit q̄ꝫ incipiet esse.
⁊ per consequens incipiet esse postq̄ꝫ fuerit. ¶ Verūta
men vltimate concedit vnam conclusionem que val-
de dubia est. neqꝫ video vllum modum ipsam probau
di. videlicet. Aliquid erit postq̄ꝫ desinet esse. quia si ita
sit dicatur ꝙ. a. erit postq̄ꝫ desinet esse. aut igitur hoc
verificabitur per remotionem: aut per positionem de

p̄n̄ti. Nō p̄mo mō: repugnat. n. ꝙ a totalr̄ desinat esse
vt i. c. istanti nō erit: ⁊ ꝙ imediate post. c. erit: qꝛ tūc cor
ruptum redirꝫ: Nec 2o mō: qꝛ tūc oꝫ ꝙ in. c. istāti erit:
⁊ nō imediate post i aliquo istāti erit ⁊ tñ imediate post
c. erit. s. i tempoꝛe. ¶ Sꝫ hoc appꝫ ridiculū dicere. cuꝫ
res aliqua coꝛrumpit̄ ēt per positionē de p̄n̄ti ipa erit
post sui coꝛruptionem siue dicat̄ ꝙ erit i tempoꝛe siue i
istāti. Considera igr̄ an hēat aliū modū ꝓbādi p̄dcāꝫ
cōclusionem. ¶ Ad vltimā rōnem principalē magr̄ ne
gat: ⁊ bñ ꝙ motꝰ ⁊ tempꝰ non differāt a rebꝰ permanē
tibꝰ. Uex nō rñdet cōplete ad argumētum i ꝯrium cū
arguit̄: ergo p̄mo ꝙ aliqs ē motꝰ q non ē successiuus.
negat̄ ꝯña. Ad ꝓbationeꝫ dic̄ magr̄ ꝙ pꝫ de certo mo
tu vnifoꝛmi: quo ad subm qđ diffoꝛmit̄ mouet̄ quo ad
tempus. ¶ Credo ꝙ hoc mō magr̄ occulte deducere
velit. Sit. a. mobile qđ continue per hoꝛā futurā inten
dat motū suū. tñ dū mouet̄ continue oēs eiꝰ ꝑtes equali
velocitate moueant̄. ⁊ simꝰ nūc in medio istāti motus ⁊
signet̄ motꝰ extensus in a. q sit. b. ⁊ seqt̄ ꝙ ille motꝰ nū-
q̄ꝫ añ hoc fuit. cū. n. ille motꝰ: nūc sit intensus vt q̄tuoꝛ
gr̄a exēpli ⁊ nunq̄ꝫ añ sic fuit itensus. seqtur ꝙ ille mo-
tus nūq̄ꝫ añ hoc fuit. Item qꝛ itensio fit per additioneꝫ
ꝑtis ad ꝑtem vtraqꝫ remanēte: qr̄ motꝰ ille q nūc ē non
añ hoc fuit. pꝫ ꝯña cū a continue itenderit motum su-
um: ⁊ per cōsequens a. nō est motꝰ successiuꝰ: qꝛ tūc pri
us fuissꝫ. ¶ Rñdet̄ saluo melioꝛi iudicio ꝙ i illo casu il
le motus fuit priꝰ. Supposito idē eē mobile continue.
Et negat̄ illa ꝯña. Ille motꝰ nunc ē intensus vt quatu
oꝛ. ⁊ nūq̄ꝫ añ fuit sic itensus. ergo nūq̄ꝫ añ fuit. Conce
dit̄ m. ꝙ idem motꝰ numero pōt esse aliquādo itensioꝛ
⁊ aliqñ remissioꝛ. sic ideꝫ eē pōt velocioꝛ ⁊ aliquādo tar
dioꝛ s̄m ꝙ plꝰ per ipsum: aut minꝰ acqrit de effectu in
tempoꝛe eq̄li. De equalitate vero ⁊ caliditate vel albe-
dine secꝰ diceret̄. Non. n. pōt eadem qualitas numero
eē aliquādo itensioꝛ ⁊ aliquādo remissioꝛ. sꝫ continue ē
alia ⁊ alia q̄litas vbi subm itendat̄ in illa. Nō. n. motꝰ
est res absoluta que acquirat̄ per motum sic qualitas.
Per hoc pꝫ ad s̄am. dr̄. n. ꝙ itensio qualitatis fit per
additionem ꝑtis ad ꝑtem vtraqꝫ remanēte. non sic au
tem de motu. imo ideꝫ numero ē primo remissioꝛ ⁊ po
stea itensioꝛ. ¶ Sꝫ hic essꝫ bonum dubium. qꝛ dato. b.
motu itēso vt q̄tuoꝛ i eo est assignar̄ ꝑtes graduales ab
inicem differentes solum s̄m itensionem: ⁊ non s̄m ex
tēsionem subi vel tempoꝛis. Signent̄ igr̄ due medieta
tes vt duo que sint. c. d. ⁊ quero nūqd vtraqꝫ illaruꝫ añ
hoc fuit vel non. Si sic seqt̄ ꝙ añ hoc componebat̄ in
tensiue ex duabꝰ medietatibꝰ vt duo: ⁊ per consequens
añ hoc fuit intensus vt quatuoꝛ qđ repugnat casui. Si
dr̄ ꝙ nō. Sit igr̄ ꝙ. c. añ hoc fuit. sꝫ non. d. ⁊ tunc seqt̄
ꝙ. b. añ hoc non fuit postq̄ꝫ aliqua eiꝰ pars añ hoc nō
fuit. ¶ Cōsidera bñ. Breuit̄ dr̄ ꝙ vtraqꝫ medietas añ
hoc fuit. Et negat̄ vlteriꝰ ꝯña cuꝫ infert̄. Qꝛ añ hoc cō
ponebat̄ ille motꝰ ex duabꝰ medietatibꝰ. vt duo. qꝛ illa
medietas que nunc ē intensa vt. ij. nūq̄ꝫ añ hoc fuit vt
duo. sꝫ ipsamet numero fuit aliquādo vt vnum: ⁊ con
tinue añ hoc remissioꝛ q̄ꝫ vt duo. ¶ Ad aliā aūt rōneꝫ
ꝙ in subo aliquo finito essꝫ accidens infinitum: siue vt
vult ipse dicere infinita accidentia vtputa infiniti mo-
tus. eo ꝙ aliquo subo moto mouet̄ omne accidens qđ

est in eo. ⁊ per consequens a. mouet̄ motꝰ in eo existēs:
⁊ hoc mediāte alio motu. ⁊ pi rōne de alio motu dicen
dum erit: ⁊ sic erit ꝓcessus in ifinitum i motibus: ⁊ ꝑ cō
sequens cum ex omnibꝰ illis fiat vnum erit motꝰ infini
tus ⁊ accñs vnum ifinitum. ¶ Ad hoc rñdet̄ negando
ꝯñam primā. Ad ꝓbationem negatur ꝙ motꝰ mouea
tur: ⁊ cōsequent̄ ꝙ omne accidens subi moti: aut mobi
lis moueatur. sꝫ illud est verum de accidentibꝰ absolu-
tis: ⁊ nō respectiuis qualis est motus. ¶ Hec rñsio hꝫ
dubium. Nam i aliquo vbi ē ille motꝰ i quo priꝰ nō fu-
it. ergo mutauit vbi. ⁊ per cōseqns per se vel per accñs
mouet̄: aut ē motus. ¶ Considera qđ de hoc sit dicen
dum. ¶ Alit̄ possꝫ dici concedendo ꝙ motꝰ mouet̄ ꝑ
accidēs: sꝫ non mediāte alio motu: sꝫ mouetur ꝑ se ita
ꝙ. b. motꝰ est per se cā vt continue aliud vbi: ⁊ aliud per
accidens acqrat. ⁊ per consequēs est cā ꝙ ipsemet per
accidens moueatur: ⁊ sic non opꝫ concedere motuꝫ ali
um eē quo mouet̄. b. nec in motibꝰ eē ꝓcessum in ifini
tum nec accidens aliquod foꝛe infinitum. ¶ Ad aliam
conclusionem ꝙ motꝰ diuisibil' essꝫ subiectiue i indiuisi
bili ⁊ i extenso: sꝫ in alio ꝓposito cōcesseri conclusioneꝫ
vt pꝫ ex his que secūdo de aia dixi. tñ in ꝓposito nega-
tur conclusio. dr̄. n. motum localē non eē quocūqꝫ mo
do subiectiue i aia vt i p̄cedentibꝰ satis est dcm̄. ¶ Ad
dit aūt postea magr̄. ꝙ motus non mouetur: nec mo-
ueri pōt qꝛ mobile manꝫ idē sub vtroqꝫ termino. ⁊ sup
ple nō sic de motu appꝫ. Et addit vltiꝰ ꝙ nec ꝓ aliquo
instāti ē extensus adequate per subm aliquod. ¶ Hec
tamē duo hēnt dubiū. p̄mo primū. qꝛ pur appꝫ ꝙ mo
tus saltē per accidēs mutet vbi vt priꝰ dicebatur. Se-
cūdum ēt appꝫ mirabile. nā possibile est subm aliquod
quo ad omnes eiꝰ ꝑtes moueri. ⁊ tunc motꝰ erit extēsus
adequate per ipsum vel i ipso. ¶ Considera quomo-
do velit vificare dcꝫ suū: ⁊ nūqd i añdcō casu: aut abso
lute itēdat vificare. Forte vult verificare per hoc qꝛ s̄m
eum in p̄cedentibus in nullo instanti ē aliquis motꝰ.
ideo nec ꝓ aliquo istāti ē aliqs motus adequate exten-
sus per aliqđ subiectum. Ca. VIII.

Ed incidit dubi-
um ⁊c̄. Cōsidera primo suppositio
nem. p̄mā. s. qcqd pertrāsit ꝑs per-
transit totū cuiꝰ ē pars. Et quacūqꝫ
velocitate mouet̄ pars mouet̄ ⁊ to
tum. hoc. n. possꝫ hēre istātiam fa-
ctam i ca. precedenti ꝓbādo. s. ꝙ est
poit̄ partem aliquā moueri sꝫ totum non moueatur.
Iō si volumꝰ illud tenere limitetur hec suppō: vt i pre-
cedenti ca. limitabatur. ¶ Considera vltius rñsioneꝫ
ad dubium: ⁊ ea que ibi dic̄ que omnia vera vidētur. ⁊
concordant cū his que dixisti 2o de anima i hac diffi-
cultate. ⁊ vr̄ hic cōpletiꝰ dicē q̄ꝫ illic dixisti. ¶ Cōsidera
vltius rñsionē ad illā difficultatem. Qꝛ tūc a ꝓpoꝛtione
finita ꝓueniret velocitas ifinita: hāc tetigisti 2o de aia.
in argumento de applicatione coꝛpoꝝ. ⁊ illic hēs aliuꝫ
modum respondendi: videlicꝫ ꝙ cū aer qui expellitur
non moueatur nisi ad motum lapidis descendentis. la
pis autem descendens finitam habꝫ ꝓpoꝛtioneꝫ supꝛa
resistentiam. tūc non incōuenit ꝙ cōsecutiue ab illa ꝓ-

portõe finita ĩfinita velocitas ꝓueĩrꝫ. nulla tñ erit velo-
citas infinita. Sicut nulla erit pars que adeq̃te ⁊ secũ-
dum q̃libꝫ sui moueatur infinite velociter. quãuis ergo
ab illa ꝓpositione finita mot⁹ lapidis ⁊ velocitas eius
finita solum ꝓueniat q: ille motus primo ⁊ principali
ter prouenit ex illa ꝓportione. tñ ex cõsequẽti nõ incon
uenit aerẽ infinita velocitate moueri. ¶ Quãuis ergo
hec responsio colorem habeat in casu de applicatione
corporum adinuicẽ. nõ tamen hꝫ locũ in casu de eleua
tione. tunc enim aer qui ingreditur ad centrũ illorũ cor
porum nõ mouebitur violenter ꝑ impulsionẽ factam
ab alio. sed a seipso mouebitur naturaliter ne detur va
cuum. ⁊ tamẽ infinita velocitate imediate post hoc mo
uebitur. ⁊ agens erit finitũ cũ resistentia finita. ⁊ ꝑ cõse
quens a ꝓportione finita proueniet motus primo intẽ-
tus principaliter ab illa ꝓueniens velocitatis infinite.
¶ Illa igitur rñsio hic non haberet locũ. ¶ Uide igĩ
rñsionem. M. q dicit ꝙ illa infinita velocitas proue-
niret ab agente finito cũ latitudine. tñ proportionũ in-
finita eo ꝙ infinite modicam resistentiam habebit ali
quando ille aer. ¶ Considera tu aũt qualiter verꝫ ẽ ꝙ
infinite modicam resistentiam ⁊c̃. ¶ Postea vero de
clarat q̃uo ille aer habebit resistentiam extrinsecam ex
parte illorum duorꝫ corporum. ⁊ intrinsecam ex parte
partiũ aeris sibi inuicẽ resistentium. propter diuisionẽ
earum. ⁊ ꝓpter precedentem resistere sequenti. ¶ Sed
hoc vr̃ ꝯdicere precedenti dicto. nã videĩ ꝙ nõ ĩfinite
modica erit resistentia intrinseca. imo non minor tãta.
gr̃a exẽpli vt. i. ẽt imediate post hoc ĩfinite modica ps
⁊ ĩfinite modice potẽtie pars aliqua aeris mouebitur.
qr̃ potius dicendum essꝫ ꝙ infinite modica erit aliquã
do ꝓportio q̃ꝫ ꝙ infinite magna erit. Et si vellet dicere
ꝙ infinite modica erit resistentia itrinseca: q: imediate
post hoc ĩfinite modic⁹ aer precedens resistet sequenti.
Ita ⁊ imediate post hoc ĩfinite modice potẽtie aer mo
uebitur ad centrũ. eo ꝙ infinite modicus ⁊c̃. vt pri⁹ di
ctum ẽ. Jõ ex hoc non concluderetur ꝙ imediate post
hoc infinite magna erit ꝓportio aeris moti ad resisten-
tiaꝫ suã. ¶ Considera igitur bñ ac diligenĩ solutionẽ
hui⁹ difficultatis. Dici põt ꝙ aer ille acq̃rit certuꝫ gra
duꝫ potentie a nã ẽt cõmuni ad vitãdum vacuũ. ⁊ con
sequenĩ cũ infinita modica aliquando erit resistentia.
infinita erit ꝓportio ⁊c̃. ¶ Considera illa exẽpla q̃ ad
ducit conuenientia ad ꝓpositum: ⁊ videnĩ satis vera q̃
dicit. vt illud exẽpluꝫ de infinitis mobilib⁹ positis i pri
mo pũcto. a. spacij ⁊c̃. Item aliud exemplũ de diuidẽ
te. a. corpus ꝓm superficies eius. ita vt diuidens cuꝫ su
perficie icipiat diuidere. ⁊ sic continue diuidat sic. ver
bi. g. vt essꝫ securis. in quo casu concedit ꝙ tam. b. q̃ꝫ
c. mouebitur ĩfinita velocitate. ꝙ põt sic declarari. Sit
nunc diuidẽs imediate applicatum superficiei. a. corpo
ris ⁊ sit illa superficies digitalis q̃ꝫtitas ipsi⁹ diuidẽtis:
⁊ signentur duo puncta in a. cõtacta ab illa superficie
diuidentis distãtia solum per se in digitalẽ q̃ꝫtitatem ⁊
icipiat nũc diuidẽs diuidere: ⁊ seq̃tur ꝙ illa duo pũcta
imediate post hoc distabũt ad min⁹ per digitalem q̃ꝫti
tatem. s. per tantam quãta ẽ superficies diuidentis. er-
go imediate post hoc pertransibũt ad min⁹ semidigita-
le spaciuꝫ. ⁊ sic arguitur de hoc: ita de quolibꝫ alio ẽ ar
guenduꝫ. ¶ Sic ẽt pꝫ de ligno diuiso cũ securi notabi-
lem hñte superficiem occurrente ligno. sꝫ verum ẽ q̃d
postea dicit. ⁊ vi̇ dubium quãdo. s. concedit ꝙ aliq̃ ve-
locitas infinita erit adequate i hora. nõ tñ erit per q̃ꝫ-
libꝫ ꝑtem illi⁹ hore. illa nãqꝫ duo manifeste repugnare
videntur. nam in qualibꝫ parte hore verificabitur hoc
modo predcõ aliqua duo pũcta subito ꝑtransire vel ẽẽ
pertransita certam distãtiaꝫ vt pri⁹ dicebatur: Nisi for
te reuerti velit ad opinionem suam. Q: ille motus vel
ista velocitas que adequate mensurabitur hora nõ erit
in aliqua parte hore. q: motus non erit nisi in mensu-
ra sibi adequata. ¶ Item dic̃ ꝙ dabitur primũ istãs in
quo. b. c. distabũt inĩ se. s. illud in quo primo erit cõple-
te diuisum. hoc vi̇ dubium de virtute sermonis. nã qñ
erit semifcã diuisio alique partes b. ⁊. c. inuicem dista-
bũt. qr̃ aliquod mediũ inĩponetur inĩ illas partes ⁊ per
consequens inĩ. b. ⁊ c. ⁊ per ꝯñs b. ⁊ c. erunt mediata.
qr̃ tunc in medio istanti distabũt ⁊ non soluꝫ in fine di
uisionis. Huic põt dupl̃r rñderi. Primo absolute de-
fendẽdo. M. cõcedemus ꝙ inĩ. c. ⁊. b. erit in dato istã-
ti aliqua distantia. sed ex hoc non seq̃tur. ꝙ distabunt.
bñ aũt concludi põt ꝙ: b. ⁊. c. vel tunc simpl̃r distabũt.
vel ꝓm q̃d. ⁊ hoc concedetur ꝓ ꝓa parte. Ex quo nõ vl
teri⁹ seq̃tur ꝙ absolute distabũt. ¶ Al̃r dici põt ꝙ imo
tunc distabũt absolute. ⁊ negaretur ꝙ. b. c. sint imedia-
ta: ⁊ tñ se tangunt. imo sunt mediata: q: hñt aliq̃d me-
dium inĩ se situatũ. cõceditur tñ ꝙ erunt ꝓm q̃d imedi-
ata. puta ꝓm partes se tãgentes. Magr̃ aũt itelligit ꝙ
erit dare ꝓmũ instãs. in quo complete distabũt: ⁊ illud
credit ẽẽ finẽ diuisionis vt puto. ¶ Nõ tñ circa prius
dcũ ꝙ lꝫ concedat ꝙ velocitas infinita erit adequate i
hora. non tñ sic intelligit ꝙ in aliquo instãti erit illa ve
locitas infinita. imo i nullo instanti erit. ẽt ꝓm cõeꝫ opi
nionem de motu: eo ꝙ i nullo istãti elõgabũtur partes
imediate ab inuicẽ: sꝫ imediate post q̃dcũqꝫ istãs erit in
finita velocitas aliquaꝝ partiũ que ꝓ illo instãti erunt
imediate. ⁊ forte hoc intellexit. M. quãdo dixit ꝙ non
per q̃ꝫlibꝫ partem hore erit velocitas infinita. ¶ Cõsi
dera postea alia q̃ sequuntur. ẽt que dic̃ de mutato subi
to i vacuo q̃ oĩa vera sunt ⁊ pulchra. ¶ Considera po-
stea circa illud dubiũ de sperico tãgẽte planũ. Primo
ꝯsidera argumenta q̃ subtilia sũt. ⁊ vide modũ deducẽ-
di illã cõclusionẽ. ꝙ si spericũ tangerꝫ planũ sñc. superfi
cial̃r. tũc vel a cẽtro circuli ad circũferentiã linee ducte
eẽnt iequales. vel triãgulus rectilineus hẽret duos an-
gulos rectos. describendo figuram. sicut hic in margi-
ne. Si. n. spericum tangerꝫ planum ꝓm totã superfici
em comprehẽsam inĩ illas duas lineas extremas. tũc
linea media foret minor alijs duab⁹ extremis. ⁊ sic hẽ-
bitur prima pars conclusiõis. Uel si sit equal̃r cũ illa ca
dens super planũ diametral̃r causet angulum rectum
tunc constituto triãgulo ex linea media cum alt̃a extre
marum. ⁊ alia ẽtia linea in superficie plani ille triãgu-
lus habebit duos angulos quorum vtqꝫ est rect⁹ vide
licꝫ illum q cãtur a linea media. ⁊ alterũ q cãtur ab al
tera linea extrema. Cũ. n. ille linee sint equales eis de-
bẽt in triãgulo oppõi anguli equales. q: maiori maior
opponitur. ⁊ minori minor. ⁊ equali equalia. vt pꝫ pri
mo geometrie. Cum igr̃ angulus cãtus a linea media

sit rectus.⁊ opponatur linee extreme.sequitur ꝙ angulus
cãt⁹a linea extrema ⁊ opposit⁹linee medie sit rect⁹.qδ
fuit deducendũ.¶ Considera postea i rñsione.vbi dic̃
ꝙ nõ ẽ poss ꝙ aliqd tãgat ab alio ẜm q̃zlibz ei⁹ ptez.
ibi.n.vr̃ velle ꝙ mã ⁊ forma extẽsa sit corp⁹:⁊ seqt̃ mo
dum Alberti pui q sic arguit.Mã ⁊ forma extẽsa ẽ lõ
ga lata ⁊ pfunda.ergo ẽ corp⁹.¶ Ego aũt alś dixi op
positum.⁊ ꝙ illa ꝯña non valet.sz bñ valet sic arguen
do.Mã ⁊ forma ẽ per se longa lata ⁊ pfunda.ergo est
corp⁹.sz añs ẽ falsum.imo mã ⁊ forma solum per acci
dens ẽ lõga lata ⁊ pfunda.¶ Ibi ẽt dic̃ ꝙ forma.s.ex-
tensa tãgit mãm ⁊ eꝫ.ẜm q̃zlibz ei⁹ ptem.hoc aũt non
appz pprie dcm̃:q: se tãgentia debẽt hr̃e aliquo mõ di
stinctionẽ situũ.hoc aũt non appz i his.iõ oz ipsũ dicere
ꝙ hoc nõ oz.Iõ considera bñ si dcm̃ ei⁹ ẽ pbabile.
¶ Dicit ẽt ibi.M.ꝙ lz cõtact⁹ corpore⁹ ẜm q̃zlz par-
tem ⁊c̃.nõ sit possibil'.ẽ tñ possibilis cõtact⁹ superficial':
aut punctalis.De lineali vero nullã ibi facit mẽtionẽ.
⁊ tñ talis ẽ poss'is.vt.s.ꝙ duo corpora:aut due superfi-
cies solũ se tãgant sz lineas.Pz prima de duab⁹ supfi
cieb⁹.vt si duo triãguli superficiales eq̃les sibi iuxta po
nant̃ vt lat⁹ vni⁹ imediet̃ lati alti⁹.Simil'r pz ẜo δ du
obus corporib⁹.vt si duo corpora triãgulata sic iuicem
applicent̃ ꝙ solum se tãgãt ẜm lineas t̃minãtes coꝝ su
perficies.⁊ q̃ sunt lata triãgularitas illoꝝ corporum.
Possz dici ꝙ licz non fecerit mentionem de cõtactu li
neali.tñ dedit intelligere per cõtactum superficialẽ pũ
ctualem.¶ Considera vlti⁹ qñ magr̃ i rñsione argum̃
toꝝ:dic̃ hanc ꝯñam non valere.Int̃.a.spicũ ⁊.b.pla
num cadit aliq̃ distãtia.ergo.a.distat.a b.hoc.n.con-
cordat cũ vna rñsione data hic superi⁹ defendendo ma
gistrum in casu de diuidente ẜm superficiez.¶ Sz tũc
vidẽdum erit qr̃ ꝯña non valet.⁊ qd reqrit̃ ad hoc ꝙ
aliqua distent.¶ Credo ꝙ ipse dicẽt ꝙ reqrit̃ ꝙ inter
ea ẜm se ⁊ quelibz sui int̃ponat̃ aliquod medium:siue
aliq̃ distãtia.Sz vtputo hoc ẽ volũtarie dcm̃.Si quis
.n.tenere velit ẜam rñsionem positã loco dcõ credo ꝙ
non essz min⁹.imo magis rõnal'⁊ facil'r se defenderet
ab argumentis i oppositum.Nõ igit̃ ẜm illã rñsionez
inconueniret ꝙ a.spericũ tãgit.b.⁊ tñ distat a b.⁊.a.⁊
b.sunt mediata per aliquã distãtiã per quã distãt.Te-
ne tu quã uis.¶ Cõsidera vlti⁹ quãdo dicit ꝙ illa ꝯña
non valz.a.⁊.b.sunt imediata.ergo se tãgunt:vt si.a.
⁊.b.poneret̃ in vacuo non tñ se tãgentia.ymaginatur
enim.M.int̃ a.⁊.b.nihil int̃poni.sz non capit intelle
ctus dari vacuum.i quo nihil sit ⁊ ꝙ ibi ponat̃.a.⁊.b.
nõ se tãgentia.si.n.non se tãgũt oz ibi ymaginari quã
dam dimensionem:aut linealem:aut superficialẽ:aut
corpoream positam int̃ illa.Itẽ i quocũqz vacuo intel
lecto cõtingit ymaginari tã.a.q̃z.b.ibi moueri successi
ue:aut subito mutari:sz hoc ymaginari nõ possumus
nisi ymaginata distãtia pertrãsita ab illo mobili.qr̃ ne
cessarium ẽ ymaginari distãtiam ymaginato vacuo.⁊
per ꝯñs int̃.a.⁊.b.non se tãgentia int̃ponet̃ aliq̃ distã-
tia:si nõ nãlis.saltem mathematica.⁊ per ꝯñs nõ erũt
imediata.¶ Mihi appz saluo meliori iudicio argum̃
tum pbare veꝝ:sz considera qd diceret̃ defendẽdo ipz.

¶ Considera vlti⁹ cũ dic̃ ꝙ si a.spericuz corrũpet̃ alijs
manẽtib⁹.tũc aer circũstãs nõ essz perforat⁹:sz infini-
tum subtil' versus pũctũ contact⁹.Quidam ex hoc con
cludere conant̃ ꝙ ẜm eum infinite raritatis possit esse
aliqs aer.Sz mihi appz ꝙ hoc concludi non possit ex
verbis ei⁹.Primo cũ loquat̃ conditional'r.Scdõ lz cõ
cederet.hoc ad ymaginationẽ ñ essz peccatũ.maxime
cũ argumẽta nõ petãt hãc difficultatem.Tertio q: nõ
seqt̃ aer versus pũctum cõtact⁹ i infinitum subtiliando
pcedit.ergo ẽ infinite raritatis.imo stat ꝙ per totuz sit
equal'r rarus.⁊ tñ sic subtiliãdo pcedat.⁊ verba sua se-
quentia declarãt hoc totum qñ dicit.t̃minat̃.n.ad nõ
gradum pfunditatis versus pũctũ illũ.Vult igr̃ ꝙ sub
tilitas nõ sit nisi pua pfunditas.sicut ẽt cõit̃ loqmur.cũ
igr̃ ifinite pue pfunditatis sit vel essz aliqua ps illi⁹ ae-
ris versus pũctum illũ.iõ infinite subtilis essz aliq̃ hu-
iusmodi ps.¶ Considera vlti⁹ solutionem alti⁹ argu-
menti de motu spici q ꝯueniẽs ẽ.Et ꝯñr aduerte duo
pulchra ⁊ subtilia exẽpla que ibi ponit:⁊ ea que ibi dic̃
valde subtilia ⁊ vera sunt.¶ In eo aũt qδ dicit δ lumi
ne ⁊ vmbra credo lr̃am cõit̃ reperiri corruptaz.⁊ sic re
peri i trib⁹ libris.Sz iudicio meo hec est snĩa.Primo
dicit loquendo de vt̃ute sermõis ꝯ perspectiuos ꝙ opa
cũ finitum oppositum luminoso finito non facit vm-
brã infinitam lz sit eo mai⁹:q: vmbra nõ ẽ nisi lumẽ re
missum.mõ nõ facit lumen remissum in ifinitum etiã
dato ꝙ vmbra foret puatio lumis.aut impedimentuz
radiorum icidentium.tñ talis priuatio.aut impedimẽ-
tum nõ essz infinitum.eo ꝙ luminosum nõ põt multi
plicare lumẽ infinitũ.Nihil aũt dz alteꝝ priuare vel i-
pedire ab effectu quem illud alterum pducere nõ põt.
hoc nõ dicit ipse.¶ Postea vero videt̃ dicere ꝙ si lu-
minosum pri⁹ egissz per spacium infinitum ⁊ oppone
retur sibi opacũ qδ sufficerz cãre vmbram idest impe
dire radios incidentes per infinitum spacium radios i
cidentes impediret.Si.n.sufficerz impedire ad.a.pun
ctum a fortiori ad quenlibz vltra.a.⁊ sic per spaciũ in-
finitum.Et ad hũc intellectum verificaretur ipsum cã
re vmbrã infinitã.¶ Ad aliũ casũ ẽ ei⁹ rñsio cõueniẽs.
¶ Sz forte ꝯ illud qδ in rñsione illa presupponitur.
¶ Cõsidera bñ totã rñsionem quã magr̃ ponit ad illũ
casũ ꝙ stãte opaco iuxta posito lumioso augeat̃ illδ lu
miosũ i pria pte pportõali ad duplũ.i ẜa ad q̃druplũ ⁊
sic in infinitũ.¶ Prima rñsio est satis vera.Sed po-
stea dicit.Nec põt eẽ ꝙ quelibz ps agat ad tãtam di-
stantiam.nisi quelibz pars sit potentie infinite ⁊ habe-
at i se lucem ifinitam.Hoc dupl'r non videt̃ veꝝ.Pri
mo q: possz eẽ ꝙ quelibz pars saltem finita essz poten
tie solum finite:⁊ tamen sufficeret multiplicare ad tan
tam distãtiam videlz vsqz ad iux̃ extremitatem opaci.
ponendo.s.ꝙ sicut secundum pedale illi⁹ luminosi est
gr̃a exempli in duplo remotius ab opaco q̃z primum.
ita sit primo in duplo maioris potentie ad agendum.
Et sicut t̃tium est in triplo remoti⁹.ita sit in triplo ma
ioris potentie.⁊ sic i infinitũ.Et pz ꝙ quodlibz tale pe
dale sufficiat agere lumen vsqz ad iuxta extremitatem
opaci.⁊ tamẽ nullum illorum est potentie infinite.im

mo solum finite. ¶ Ego hic dicerē dupliciter. Uno
modo argumētū probare vitatē. Sed pro magistro di
ceretur ipsum defendēdo lrām fuisse diminutā. sed dz
dicere. Nisi q̄lz pars infinita sit ifinite potētie ꝛ hoc ve
rū eēt in casu predicto. lz eni quodlz pedale. a. luminosi
sit potentie finite tñ quelz pars ex infinitis pedalib⁹ cō
posita est infinite potētie. ¶ Aliter absolute tenere pos
sum⁹ lrām vt stat. Et cōsequēter dicem⁹ in casu predi
cto ꝙ quodlibet pedale est infinite potentie. Unde licet
quodlz per se quo ad potentiam eēntialem sit finite po
tentie. tñ quodlz iunctum cū alijs aggregādo simul po
tentiam essentialem ꝛ iuuamentum qđ recipit ab alijs
est infinite potentie. ꝛ ideo argumentum non procedit.
¶ Secundo non videtur illud dictum verū. qꝛ bñ pos
set eē ꝙ quodlibet pedale. a. in casu nostro multiplica-
ret lumen vsqz ad opacum. licet nullum illorum habe
ret lucem infinitam. Et puto ꝙ intelligat infinitam i
multitudine vbi. s. secundum pedale in duplo plus ha-
beret q̄z primuz. ꝛ tertium in triplo plus. ꝛ sic in infini-
tum. Nec potest hic responderi sicut ad precedens qa
licet illo modo concederetur qđlz pedale eē potentie ifi
nite essentialiter ꝛ accidentaliter simul. non tamen dicē
dum est aliquod illorum pedalium habere in se lucem
infinitam. eo ꝙ neqz eēntialiter neqz accidentalit̄ vnū
illorum habet in se lumē alterius pedalis. alioquin idē
accidens eēt in pluribus subiectis abinuicez distinctis.
Si vero intellexisset lucem infinitam intensiue. qđ nō
puto adhuc videretur magis falsum. nam adhuc vi-
detur possibile quālibet partem illius eē infinite poten
tie. quia infinitam multitudinem luminis contineret.
ꝛ quia ad infinitum spacium sufficiet lumen multipli-
care licz non hēat lucem ifinite intensū. pōt. n. lumino
sum augeri in potentia licz in gradu luminis ñ augeat̄
vt satis pz in mā de luminosis. Mihi appz argumē-
ta pbare veritatem. Et pmo p magistro dico ꝙ nō i-
telligit lucem infinitam intensiue sz in multitudine. Se
cūdo ꝙ lrā dicere dz. Nisi quelibz ps ifinita ponatur
eē infinite potentie ꝛ hēre in se lucem ifinitam: Aliqui
tamen sunt libri q non habent illam secundam ptem.
Et habeat in se lucem infinitam. Considera bene.
¶ Considera vlterius cuz magister dicit ꝙ admisso il
lo casu ꝛc. illud opacū nullam cāret vmbram. qꝛ vm-
bra non est nisi lumen reflexum ꝛ remissum: ibi autem
nullum foret lumen remissum: sz infinite itēsum vel ab
infinitis ptib⁹ infinite potentie multiplicatum. ¶ For
te meli⁹ essz dicere ꝙ vmbra ē pūatio radiorum incidē
tium i aliquo medio cum pñtia radioꝝ reflexorum in il
lo. Nam ex modo loquendi magri vbi sol aliquod me
dium illuminaret nullo intposito opaco ibi vmbra cā-
ret. Ubi. n. sol aliquā ptem tre illuminet sine intpositi
one opaci. adhuc in illo medio preter radios inciden-
tes multiplicabūtur reflexi a ptib⁹ aeris circūstātibus.
Ubi. n. est incidens radi⁹ p maiori pte est reflexus. sed
non ecōtra. ꝛ per ꝯñs ibi cāretur vmbra nullo opaco i
terposito. qđ vꝫ irrōnabile. ¶ Credo oportebit supple
re dcm̄ magistri ipsum defendendo. vmbra non ē nisi
lumen reflexum ꝛ remissum sine pñtia radiorum inci-
dentium. Aut dicem⁹ ꝙ illud dcm̄ non fuit positum a
magro per modum diffinitionis. szqꝛ ita absolute ē ve
rum ꝙ vmbra realit̄ ē tale lumen. Uerūtamē iste ter-
minus vmbra aliqd vltra cōnotat qđ requiritur pōi in
ci⁹ diffinitione. ¶ Si placz diffinire vmbram vt prius
dixi ꝙ est priuatio radiorum incidentium ꝛc. eo modo
quo solet de somno diffiniri mihi apparz valde rōna-
bile. ¶ Cum autem dicit vlterius quod illud lumē fo-
ret infinite intensum: certe vt prius dixi non opz etiam
lz luminosum essz infinite potentie. Alia tamen verba
disiūctiue posita supplēt hūc defectum cuz dicit vel ab
infinitis partibus infinite potentie multiplicatum. q̄si
magister perpenderet primā partem non fore necessa-
riam. Uide tñ vba seq̄ntia in solutōe vnius argumenti
que absolute illud affirmant.

Contra igitur arguit̄ ꝛc.

¶ Considera in hoc argumento, cum dicit ꝙ lumi-
nosum non multiplicaret in casu illo radium aliquem
perpendiculariter incidentem ad opacum: aliter enim
pallelle concurrerent inuicem. quomodo sequit̄ ꝙ ali
ter parallelle ꝛc. ¶ Credo saluo meliori intellectu hoc
modo itelligendum est. quia linea perpendicularit̄ ca-
dens supra punctum extremum luminosi ꝛ linea per-
pendiculariter cadens supra opacum cum sint posita i
eodem medio recto luminosum ꝛ opacū sunt sibi inui
cem pallelle. cum igitur añ eodem puncto luminosi a
quo dicis duci lineam perpendicularem ad opacū du
catur etiam linea perpendicularis ad vltimum pun-
ctum luminosi situati. s. in tali medio sequit̄ ꝙ ille due
linee perpendiculares erunt parallelle: ꝛ ille due linee
concurrunt in eodez puncto luminosi. ergo ꝛc. ¶ Cō
sidera si meliori modo verificari potest. in quibusdam
tamen libris illa lrā non reperitur alit̄ parallelle con-
currerent. ¶ Considera vlterius in solutione argumē
ti in qua absolute concedit. ꝙ si luminosuz infinite po
tentie in medio luminis susceptiuo ꝛc. totum lumē ab
eo pductum est infinite intensum. ¶ Hoc tamen non
appz rationabile vt prius dixi. Item quia dato tali lu
minoso columnaris figure ad puncta sibi immediata
non producit intensius lumen quam habeat in seipso:
sed lumen in eo est finite intensum: vt ponitur: ꝛ ipse-
met concedit in responsione quando concedit ipsū age
re vltra gradum proprium. ergo ad puncta immedia-
ta solum finite intensum lumen producit. sed ad pun
cta remota remissius producit q̄z ad immediata. er-
go ad nullum punctum producit lumen infinitum in
tensiue. ¶ Item non videtur verum fundamentum su
um. Qꝛ lumen illud infinite intensum prouenit ex refle
xione. quia illo dato contingeret etiam luminosum fi-
nitum ꝛ finite potentie agere lumen intensius q̄z habe
at in se ipso tam ad puncta remota q̄z ad immediata.
consequens non apparet bene rationabile: ꝛ patz con
sequentia postq̄z illud luminosum gratia exempli non
habet in se: nisi lumen intensum vt quatuor. ꝛ in prin
cipio sit pedale: vbi crescat in infinitum: sicut poni-
tur: aliquando producet ad idem punctum lumen in
duplo intensius q̄z nunc secundum cum: ꝛ aliquando
in quadruplo in tensius. ꝛ per consequens aliqñ itēsi⁹

q̄ȝ habeat in seipso. ¶ Item lȝ concederetur ei ꝙ lux fi
nite itensa ꝓducere posset q̄litatē alteriꝰ speciei vȝ lumē
sub itensiori gradu finito q̄ȝ ipsa sit. ⁊ p ꝯñs ageret vl-
tra gradū propriū. nō tamē verisimile apparet lucē fini
nite intēsaȝ posse ꝓducere lumē infinite itēsum. ¶ Iteȝ
sicut duo luminosa abinuiceȝ distincta agentia in idem
punctū nō ꝓducūt vnū lumē ex illis duobꝰ compositū
ſm veriorē opinionē: sed aggregatū quoddaȝ maioris
multitudinis luminis: ita in ꝓposito lȝ oēs partes illiꝰ
luminosi ifinite ꝓducerēt quoddā aggregatū ex lumine
ifinite multitudinis. cū ex illis nō fiat vnū. nō ex hoc ꝓ-
ducereť lumē ifinite intensū. ¶ Cōsidera super his licȝ
hucusqȝ mihi apparet v̇isimilius oppositū eius ꝙ ma-
gister tenet. lȝ ad hoc vltimū ē facile rñdere. dicendo ꝙ
nō est sil'e de duobꝰ luminosis separatis ⁊ de ꝑtibus illiꝰ
luminosi: qꝛ ex illis ꝑtibus sit verū vnū. ⁊ ex lucibꝰ oīuȝ
illarū sit vna lux. ⁊ ex luminibꝰ oīuȝ illaꝝ sit vnū lumē. ⁊
sic ꝯñr ex effectibus ꝓductis ex oībus illis sit vnus effe-
ctus. ⁊ sic ex luminibꝰ oībus ꝓductis ab illis i eodē pū-
cto sit vnū lumē. non sic aūt est de duobus luminosis se
paratis. ¶ Si velis partē oppositaȝ tenere vide q̄liter
differāt multitudo luminis ⁊ eius itēsio: qꝛ si nō differ-
rent forte magr̄ veꝝ diceret. ꝙ sicͤ ab illo luminoso ifini
to ad idē punctū ꝓducereť lumē ifinite multitudinis sic
ꝓducereť lumē ifinite itēsiōis. ¶ Aduerte vltius illos
tres modos aliq̄d agēdi vltra gradū ꝓpriū q videnť sa
tis veri ⁊ subtiles. Ceťa sūt satis nota.

¶ Et sic finē ipono huic laudabili opi. Ad laudē Oi-
potētis dei. Beatissime eiꝰ mr̄is virginis Marie. Apo
stoloꝝ oīum. Martirū ⁊ cōfessorū. Angeloꝝ ⁊ oīuȝ mi
litie celestis Prophetaꝝ ⁊ pr̄iarchaꝝ. beatoꝝqȝ Seba-
stiāi. bōifōrti. rochi. Bernardini. syri. Augustini. Tho
me de aquino. Petri martyris. ⁊ Nicholai de tollētino.
Beate Chaterine Lucie ⁊ Apollonie ⁊ oīuȝ sanctaꝝ
dei. Et hoc. tempore iualescentis pestilentie in ciuitate
Papie. a q̄ defensus suȝ cum tota familia mea. Et ob
hāc defensionē ifinitas habeo grās oīpotēti deo ⁊ oībꝰ
sanctis eiꝰ. Amē. vigesimoq̄nto. iunij. M.cccc.lxxxij.

Ueritur ꝑmo. Utrū diffō suppōnis sit bona
qua cōiter diciť ꝙ suppositio ē acce
ptio termini in ꝓpōne ꝓ aliquo vel
ꝓ aliq̄bus ⁊c̄. Et arguiť affirmati-
ue aucte cōis modi loq̄ndi ⁊q̄si oīuȝ
doctoꝝ illas diffōnes admittētiū tā
quā bonas. Negatiue arguiť. illis
diffōnibus datis seq̄tur q̄uēlibȝ terminū cathegorema-
ticū in ꝓpōne positū supponere ꝯñs est falsū cū scdȝ rei
v̇itatē nō supponit subȝ huius. chymera est. ⁊ ꝯña aſ̄.
nā i q̄libet ꝓpōne q̄libet ťminus cathegorematicus ac
cipiť vel ē aptus accipi ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̄bus sicͤ subȝ
huius. chymera ē. accipiť hoc ē itelligiť ꝓ chymera da
to ꝙ nō sit chymera. ¶ Itē sequereť q̄uēlibet ťminum
supponētē supponere idr̄nter ꝓ quolibet suo supposito
tam imaginabili q̄ȝ p̄nti ⁊ sic de singulis. ꝯñs est falsū.
cū cōiter dicať subm huius. hō est. nō supponere nisi ꝓ
p̄ntibus. ⁊ ꝯña arguiť. cū ly. hō idr̄nter intelligať vel ac
cipiať ꝓ homine preterito futuro vel imaginabili sicut
pro p̄nti eodē mō quo extra ꝓpositionē. ¶ Ideo seq̄tur
conclusio non posito alio in diffōne. s. suppositio est ac
ceptio ⁊c̄. ¶ Propterea alij ponunt scdām diffōneȝ. s.
suppō est statio termini in oratione cōnexi ꝓ supposito
vel suppositis ꝓ quo vel q̄bus trāsit in ip̄m vis verbi. a.
quo hȝ vt supponat. Et p istā particulā ꝓ supposito vl'
suppositis ⁊c̄. vr̄ satisfacere illa diffō argumētis supius
factis: huius. n. ꝓpōnis. chymera est. nō supponit sub
iectū cū vis illius verbi est. nō trāseat in ip̄m ꝓ eius sup-
posito vel suppositis. qꝛ nulla chymera est. Silr̄ huius
hō est. ly. hō solum ꝓ p̄ntibus supponit. qꝛ vis verbi nō
trāsit in ip̄m nisi pro p̄ntibus. ¶ Contra istā diffōnem
arguiť. Nā seq̄tur subm huius supponere. Isti sunt: de
mōstrato sor. ⁊ adā: Si sor. ⁊ adā sunt. ꝯñs cōiter ⁊ ab i-
uentore illius diffōnis negareť: ⁊ arguiť ꝯña. qꝛ vis illiꝰ
v̇bi est. transit in ip̄ȝ ꝓ aliquo supposito. s. ꝓ sor. ¶ Cō
firmať. qꝛ seq̄ť ly. albū supponeret in hac albū est. dato
ꝙ nullū albū eēt. ꝯñs māifeste falsū. ⁊ ꝯña pȝ. qꝛ adhuc
vis verbi trāsiret in aliq̄d eius significatū. s. māle vtpu
ta subam. ¶ Itē scd̄o ex illa diffōne seq̄tur ꝙ vel subȝ
huius. chimera itelligitur. nō supponit: vel subȝ huius
homo currit. posito ꝙ nullus hō currat: sȝ ꝙ aliq̄s hō
sit. ꝯñs ꝓ vtraqȝ parte negareť cōiter ab iuentore illius
diffōnis. ⁊ assumptū pȝ. quoniā aut per vim verbi intel
ligit actū: vel ťp̄s verbi. Si ťp̄s. igr̄ non supponit huius
subiectū chymera itelligitur sicut nec in illa chymera ē
Si vero itelligit actū verbi tūc seq̄tur scd̄a pars ꝯclusi-
onis: supposito. n. ꝙ nullus hō currat: sȝ ꝙ aliquis hō
sit non trāsit actus huius verbi currit in hoc subm hō
dicendo hō currit. ¶ Sed forte diceretur ꝙ dato ꝙ nō
trāseat actu non trāsire denotať vel pōt. ¶ Cōtra. tūc
ifertur suba haꝝ supponere: chymera currit. Antixp̄s
currit. q̄m vtrobiqȝ denotať actus huius verbi currit.
transire in subiectū. ¶ Sed forte concederet aliquis ꝙ
subm huius. hō currit. nō supponit posito ꝙ nullus hō
currat. qꝛ soluȝ ꝓ currentibus supponere dȝ respectu il
lius verbi. ¶ Cōtra ex hoc primo infert aliquas duas
eē ꝓpositiones oīo cōuertibiles per se existentes quaruȝ
vnius subm supponit: alterius vero nō: hoc negaretur
cōiter. Et patet ꝯsequentia in his duabus: homo cur-
rit: homo est currēs. supposito ꝙ nullus hō currat. q̄m
in prima ſm responsioneȝ nō supponit ly. homo: in ſa
sic. cum solum capiat suppōnem ab illo verbo ē. ¶ Itē
ifertur aliquā esse vniuersalē affirmatiuā falsam cuius
tamē predicatum vere affirmať de quolibet pro quo di-
stribuitur subm. cōclusio negať cōiter. Et arguitur illa
sic. ponatur ꝙ aliq̄s hō currat. ⁊ alter quiescat tunc se-
quitur hāc esse falsam omnis hō currit. ⁊ tamē illud ꝑ-
dicatuȝ currēs vere affirmatur de quolibet pro quo di-
stribuitur ly. hō. qꝛ de quolibet currēte hoīe verificatur.
⁊ solum ꝓ homine currente distribuitur. ergo ⁊c̄. patet
ꝯsequentia cum maiori. ⁊ minor arguitur. solū pro ho-
mine currente supponit. igitur solum pro homine cur-
rente distribuitur. consequentia conceditur taȝ ſm illā
opinionem q̄ȝ cōmuniter. ⁊ añs ponit illa rñsio. ¶ Itē
ex diffinitione infertur terminum extra ꝓpositioneȝ sup
ponere. ꝯsequens est falsuȝ. ⁊ arguitur ꝯsequentia. Ca
piatur hec oratio. Intelligens hominem: videtur ꝙ ly.
hominem supponit cum sit terminus in oratione con-
nexus in cuius multa supposita transit vis illius partici

pij intelligēs. ¶ Itē illa diffinitio petit principiū. cū dif
finiat idē p idē. cū dicit vis termini a quo hꝫ vt suppo-
nat. ¶ Itē ex illa diffinitiōe cōcludit aliquē terminum
cōplexū non supponere cui⁹ tñ vtraqꝫ pars supponit.
ꝯñs vr̄ falsum. ⁊ ꝯña ar̄. ponitur ꝙ nihil videat sor. sed
tñ aliquod videat. ⁊ sor. sit. tunc hui⁹ ꝓpositiōis hō ē vi-
dens sor. totū predicatū non supponit. qꝛ nihil ē videns
sor. ⁊ tñ li vidēs supponit. qꝛ aliqs ē vidēs. ⁊ similiter li
sor. qꝛ sor. ē. ¶ Itē arguitur. In hac ꝓpositiōe. asin⁹ ho
minis erit. ponēdo ꝙ li hō ⁊ asin⁹ sint sed null⁹ sit hōis
asinus. ¶ Item seqtur aliqđ cōplexū supponere cui⁹ tñ
neutra pars supponit. cōclusio est falsa. qꝛ vr̄ suppositio
nē cōplexi resultare ex suppositionib⁹ partiū. sic̄ ⁊ signi-
ficationē: ⁊ arguit̄ cōclusio sic. Sit. a. medietas hore pre
sentis. b. aūt futura. Tūc vr̄ ꝙ subiectum hui⁹ collecti-
ue sumptū. s. a. ⁊. b. que sunt hora supponat. qꝛ videtur
affirmatiua vera: ⁊ tñ neutra pars supponit. qꝛ nec. a.
est. nec. b. est. Item ar̄ in hac. tu ens nō chymera: posito
ꝙ solū ens īfinitū sit li non ens. ⁊ ly chymera ab eodeꝫ
neget̄ ⁊ ab eodē distribui denotet̄: ⁊ hoc maxime proce
dit cōtra ponētes t̄minum īfinitū solū distribuere t̄mi-
nū cōem sequētē. pꝫ. n. ꝙ ly nō ens nō supponit. neqꝫ ly
chymera. Sꝫ ꝙ totū complexū suppōit ar̄. hec. n. ē ve-
ra. tu es nō ens chymera. ⁊ p ꝯñs illud p̄dicamētuꝫ re
spectu hui⁹ verbi ē affirmati suppōit. añs ar̄. qm̄ si hec
nō eēt vera. hoc maxime eēt qꝛ ly chymera staret affir-
matiue ⁊ negatiue supponere denotatur ⁊ distribui. et
p ꝯñs seq̄ret̄ ex illa chymerā eē. ¶ Sꝫ ꝯ. Ex hac rñ-
sione ꝯcludit̄ aliquē t̄minū a signo negatiuo distribui.
⁊ tñ ab eo nō negari. cōclusio iplicat. cū distributio i ter
mino negatiuo sit act⁹ negatione posterior ⁊ ab illa de-
pendeat: vt hꝫ videri s̄ꝫ grāmaticos speculatiuos. ⁊ p
ꝯñs signū negatiuū distribuere nō pōt aliū terminum
nisi eūdeꝫ neget. cōclusio ꝓbatur. In hac. n. ꝓpositio-
ne. tu es nō ens asinus. ly asinus distribuitur a ly non
ens q nō distribuit nisi rōne negationis vel modi signi
ficandi negatiui quem habꝫ qlibꝫ terminus īfinitus. ⁊
tñ ab eodeꝫ non negatur: neqꝫ supponit s̄m illā rñsio-
nem. Itē ponatur ly chimera: vt ponebatur regi a ly
ens vel nō ens: ⁊ ab eo suppositionē cape si supponit.
⁊ tñ poterit haberi illa fuga ꝙ stet vel denotet̄ suppo-
nere affirmatiue respectu verbi affirmatiui sicut dic̄ il
la rñsio. Iō seqtur cōclusio principal'. Eadem cōclusio
videtur seq in his termis: ¶ In hac qōne primo notā
dum est. suppositionem alr̄ a logico ⁊ aliter. a. grāma
tico considerari. ⁊ diuersimode diffiniri. ¶ Grāmati
cus. n. cōsiderat suppositionem vt est quedā dependē-
tia vel terminatio suppositi ad verbū i cōparatione ad
predicatum s̄m debitas ꝓportiones adinuicē: s̄ꝫ quā
acceptionē⁹ cōcedunt grāmatici tm̄ subm̄ supponere: ⁊
nō predicatū. Cōcedunt ēt tā t̄minū sincathegorema-
ticū q̄ꝫ cathegorematicū suppōere: ⁊ silr̄ terminū cathe
gorematicū: cui nō correspondet suppositū s̄ꝫ vi verbi.
In hac. n. Ois chimera ē. supponit ly ois chiera me-
rito depēdētie vel termiationis quā hꝫ rectus casus cū
verbo personali s̄m debitas ꝓportiones. Et s̄m hanc
acceptionē signa nō variant suppositionē: neqꝫ modū
supponēdi. qꝛ nō variat talē t̄minationē neqꝫ modum
terminationis. ¶ A logico v̄o consideratur ꝓ q̄ꝫto de-
notat̄ p̄dicatū alicuius ꝓpositiōis attribui subo vl̄ ab eo
remoueri ꝓ illo vel illo supposito s̄m exigētiam verbi
vel pticipij. ¶ Secūdo notādū ꝙ logic⁹ necessitatem
habuit cōsiderādi suppōnem ex hoc. Cū. n. tota inten-
tio logici sit ad sillogismū ⁊ maxime ad formā sillogis-
mi necesse fuit eū considerare illud sine quo hēri nō po
test debitum fundamētū forme sillogismi. Illud auteꝫ
ē suppō. Nā fundamētū primi modi prime figure a
quo oēs alij eiusdē figure: ⁊ aliaꝝ fundamētū ⁊ origi-
nem capiunt: vt hꝫ videri primo prioꝝ: est quādocūqꝫ
aliquod predicatū: vt. a. vere predicat̄ de. b. et. b. de. c.
ꝙ. a. v̄e p̄dicat̄ de. c. In tali aūt fūdamēto nō denota
tur. a. attribui vel predicari de. b. ⁊. b. de. c. ꝓ eoꝝ quo
libꝫ significato. sꝫ solum s̄ꝫ exigētiā v̄bi. alr̄. n. nō pos
set assignari cā: qr̄ illa nō eēt debita forma sillogistica:
ois hō ē aial. Adā fuit hō. ergo adā ē aial: nisi qꝛ nō d̄
bite tꝫ: neqꝫ descenditur per fundamētuꝫ p̄me figure:
eo ꝙ ñ d̄notat̄ aial attribui illi subo ꝓ quolꝫ significa
to absolute. sꝫ ꝓ quolibꝫ pñti. Iō neēe fuit logicū ꝯside
rare suppōnem. ¶ Et ex hoc corelarie īfert̄ verisimi-
lius loq̄ndo t̄minū nō supponere nisi i oꝛōne pfecta. s.
ꝓpōe. ¶ Tertio ē notādū ꝙ lꝫ multis modis distigua
tur significatum vel suppositū m̄āle ꝯ formale. In ꝓ-
posito tñ vocari pōt significatū formale significatum
adequate significatū correspōdens. sicut ly albū signifi
cat subāꝫ ⁊ albedinē. ⁊ albedo cōiter vocat̄ significatū
formale respectu sube. qꝛ forma denominās: sꝫ in ꝓpo
sito vocat̄ suba significatū formale secūduꝫ ꝙ alba. qa
vt sic adeq̄te significatōi corespōdēt. Suba v̄o ⁊ albe-
do p se vocāt̄ m̄ālia sicut ps respectu totius m̄ā d̄ꝫ et
totū forma. Simil'r huius cōplexi sor. ⁊ adā vocaretur
suppositū formale aggregatū ex sor. ⁊ adā. sꝫ vtraqꝫ ps
p se m̄āle. Silr̄ huius t̄mi hō. sor. ñ ē significatū forma
le ꝓut ē sor. vel aial. sꝫ ꝓut est hō. ¶ His notatis sit p̄-
ma conclusio. Nō ois acceptio t̄mi i ꝓpōne ꝓ aliquo
vel ꝓ aliqbus ē suppō. Ista pꝫ p argum̄ta prius fcā.
Accipit̄. n. ly chimera totalr̄ ꝓ aliquo vel ꝓ aliqbus i
illa. chimera ē. sic̄ i illa chimera itelligit̄: ⁊ tñ nō suppo
nit. ¶ Scđa cōclusio. Nō ois statio t̄mi i oꝛōne cōne-
xi ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel qbus trāsit i ipꝫ
vis v̄bi vel pticipij a quo hꝫ vt supponat ē suppositio:
illa cōcl'o pꝫ per rōnes añdcās cū non supponit subm
huius. adā ⁊ sor. sūt. ⁊ tñ vis v̄bi trāsit in aliquod sup-
positū. s. i sor. ¶ Tertia cōcl'o. Suppō diffinitiue ē trā
sit⁹ v̄bi vel pticipij i t̄minū cathegorematicū i ꝓpōe po
sitū ꝓ supposito formali ad qđ extendi d̄notat̄ act⁹ eius
dē v̄bi vel pticipij: illa cōclusio pꝫ per añdcā. Et ideo
supponit subm huius: chimera itelligitur. nō respectu
tpis pñtis: neqꝫ actus illius v̄bi. qꝛ stat ꝙ chiera actu ñ
itelligat̄: sꝫ ꝙ ly itelligit̄ trāsit i ipsū ꝓ supposito ad qđ
extēdi denotat̄ actus. s. ad chimerā ymaginabilē: vel
itelligibilē. Silr̄ posito ꝙ qlꝫ hō qescat suppōit subm
huius. hō currit. cū illud v̄bū currit trāseat i ipm ꝓ sup
posito formali ad qđ extendi denotat̄. s. ad hoiem: qr̄
pꝫ: qr̄ ponāt̄ oēs ille pticule pret̄ illam ꝓ supposito for
mali: d̄r. n. formali ꝓpt̄ argumētū fcm̄: lꝫ. n. i hac. sor.
⁊ adā sunt: ⁊ i hac. albū erit. v̄bū trāseat in subm ꝓ sup
posito m̄āli. nō tñ ꝓ formali. i. adeq̄te significatiōi cor-
respōdenti. ¶ Quarta cōcl'o. lꝫ aliqs terminus cathe-

gorematicus in propositione positus nō supponat. quilibet tū supponere denotat. Prima ps p3 ƀa etiā clara est ex p̄cedentibꝰ cum semp virtus verbi denotatur ipm transire in quēlibet terminū cathegorematicū p aliquo supposito ⁊c̄. siue iste terminus sit totale extremum vel pars. Sed cōtra p̄dicta diffōnem arguit. Illa diffōne data ɔcludit subm huiꝰ nō supponere. lignū currit: dato q̄ lignū sit: ɔn̄s falsum. imo p quolibet ligno p̄nti supponit. ⁊ p3 ɔn̄a. qm̄ actus huiꝰ verbi currit nō denotatur extēdi ad aliqđ eius suppositū. cu3 lignu3 nō aptū sit currere. Itē sequeret subm huius: hō currit: non supponere p hoie truncato pedes vel quoquomō indisposito ad currēdū q exēpli grā sit sor. ɔn̄s falsum. cum supponit p quolibet hoie p̄nti. ⁊ ɔn̄a arguit. qm̄ nō denotat actus illius vbi extēdi ad sor. cū non possit currere. iō sequr cōclusio. Itē cōtra eandē adducunt due cōclusiones supius argute. s. aliqđ cōplexū nō supponere cuius tamen vtraq3 pars supponit: ⁊ aliō cōplexum supponere cuiꝰ neutra ps supponit. ⁊ arguit vt superiꝰ. Itē ex eadē diffōne cōcludit: q̄ si fuerit aliqs terminus cathegorematicus nō supponēs in p̄pōne affirmatiua in q̄ nulla ponit negatio. illa erit falsa. ɔn̄s arguit eē falsu3. ⁊ ɔn̄a pbat. quoniā ad p̄positionē affirmatiuam eē verā reqrit p̄dicatū attribui subo mediāte virtute verbi p̄ncipalis. Hoc aūt non pōt esse nisi virtus verbi in ipm transeat. iō sequr ɔclusio: Q2 aūt conclusio sit falsa patz in ista tu es hō vel chymera. cum illa sit vera. ⁊ tamē ly chymera. est terminꝰ cathegorematicꝰ nō supponēs. Itē illa diffō haberet concedere. q̄ si terminꝰ in vno ɔ̄dictorio2 supponit. in altero supponit qm̄ in ɔ̄dictorijs idē est verbū. ⁊ idē terminus cathegorematicus: alr nō eēnt ɔ̄dictoria: ergo sicut i vno ɔ̄dictorio2 trāsit verbū in illū terminū pro supposito ⁊c̄. ita ⁊ in reliquo. ɔn̄a nota itelligenti mām. ⁊ añs similiter. Q2 ɔn̄s sit falsū arguitur. Capiātur ille due. nulla chymera ē. ⁊ tu itelligis q̄ chymera ē. In ista negatiua ly chymera nō suppōit vt p3. ⁊ tamē in sua ɔ̄dictoria supponit q̄ est ps huius totalis. tu itelligis q̄ chymera est. cum ly chymera. in ista p̄pōne affirmatiua va. capiat suppōnem ab illo verbo est nō simplr: sed prout cōiungitur cum hoc verbo intelligis. Itē infertur suba harum: ois hō est vnus hō. Quilibet hō est vnus hō. eqliter supponere. ɔcl'o arguitur. qm̄ vtrobiq3 est idē verbū. s. ly est. ⁊ idē subiectū. s. ly hō. cū ergo formalr suppō a verbo vel pticipio depēdeat: sequr ly hō vtrobiq3 p̄cise p eisdē supponere. qđ arguitur sic. Si pro alijs supponeret ly homo in illa. ois hō erit. q̄3 in hac. quilibet homo currit: hoc maxime eēt p̄pter signa diuersorum gene2. que tales suppōnes darēt vel auferrent. Sed ɔ̄ hoc arguit. Suppō eēntialiter dependet a vbo vel pticipio. sic q̄ reseruato eodē verbo vel participio manet eadem suppō spē ⁊ manēte eodē termino cathegorematico accipiēte suppōnem remanet eadē suppō numero. ergo signa nō habēt variare. nec aufferre eādem suppositionē. ⁊ per ɔn̄s ly hō pro eisdē suppōit in illis duabus. Sed arguitur ɔcl'o eē falsa. Q2 tunc seqretur illas cōuerti. qđ tamē est falsu3. cu3 vna sit vera. ⁊ reliq̄ falsa. Et p3 ɔn̄a. q2 cetera sunt paria. Ad hoc r̄ndetur Ad p̄ ⁊imu3 negetur cōclusio. ⁊ dicitur q̄ actus illius verbi erit denotatur extendi ad aliquod lignu3 dato q̄ nullum lignum sit aptū currere. q2 talis denotatio ē ex parte vbi. Et p idē r̄ndetur ad s̄m. Quoniā nec v3 illa ɔn̄a. Nō est posse. sor. currere. ergo actus illius verbi currit. nō denotatur extēdi ad sor. Et ideo ly hō pro sor. supponit. sicut pro quol3 alio p̄nti. Ad aliud dr̄ cōcedendo cōclusiones: scđa tū nō cōceditur p̄pter ƀa3 confirmationē: sed alias videbitur illa mā de termino infinito. Ad argumētū i oppositū significatio totius resultat ex significatiōibus partiū. ergo ⁊ suppō: negetur ɔn̄a ⁊ silitudo. ⁊ patet per istātiā adductā. Ad aliud dr̄ negādo ɔclusionē. vt pbat instātia: ⁊ argumentum in oppositū nō cōcludit. vt p3 per istantiā. Ad aliud dr̄ silr negando cōclusionē. vt pbat instātia. ⁊ argumētum in oppositū. Et ad argumētū dr̄ q̄ cōcludit de cōtradictorijs per se exn̄tibus quo2 termini cathegorematici ab eodē verbo quo ad suppōnē depēdent. sed i illa. Tu itelligis q̄ chymera est. ly chymera quo ad suppōnem nō tm̄ depēdet ab illo vbo est: sed p̄ncipalr ab illo vbo itelligis. cum totū illud cōplexu3 q̄ chymera ē. ab eodē dependeat ⁊ regatur: illius vero per se existentis nulla chymera est. ly chymera solū ab illo verbo est dependet. Iō non cōcludit argumētū. Ad vltimū negetur ɔn̄a. Pro quo notāda i suppōne duo sūt. vnū formale. ⁊ alter2 mālē. Formale eni est verbum. vel virtus eius que extēditur ad supposita huius vel illius spēie tē-poris ⁊c̄. Materiale vero est terminus cathegorematicus. secundū ergo q̄ variatur virtus verbi est alia suppositio specie. Sicut dicendo. homo est. ⁊ homo fuit. sunt diuerse suppositiones specie. s̄m vero q̄ variatur materiale sit alia suppositio numero. Ille enim sunt diuerse numero ⁊ non specie. Asinus est. ⁊ homo ē. Alia vero que sunt in suppositione sunt accidentalia que nec variant eam specie. neq3 numero. sicut terminum supponere pro illo vel illo supposito. Ad argumētu3 ergo concedetur eandē eē suppositionem in his duabus Omnis homo currit. ⁊ quilibet homo currit. cu3 vtrobiq3 sit idem verbum. ⁊ idē subiectū. q2 nō variatur ille terminus homo. Et cum concluditur ergo pro eisdem supponunt. negetur consequentia. l3 enim signa nō auferre vel variare possint essentialiter suppositionem numero vel specie. tamen accidentaliter variare possunt. sor. eni3 existente: huius propositionis homo currit subiectu3 supponit pro sor. ⁊ ipso corrupto. nō pro ipso supponit. ⁊ tamen remanet eadem suppositio tam numero q̄3 specie. similiter ly. quilibet. facere potest suppositionem solum pro masculis. non tamen propter hoc variatur essentialiter suppositio: sed solum accidentaliter. Accidentale enim est tali suppositioni q̄ pro masculis vel femellis supponat.

Queritur secundo. Utrum dabilis sit suppositio materialis. Et arguitur affirmatiue. quia si nō eēt dabil'. seqret q̄ eēt p̄cessus i ifinitū i denoiatōibꝰ t̄mio2. ɔn̄s falsū. ⁊ arguitur ɔseqūētia. Na3 si ly homo non posset supponere pro se ⁊ significare se ⁊ sibi similes. sicut in hac. homo est nomē. tunc oporteret ipo-

nere illi vnū nomē qđ illud significaret ⁊ pro illo sup-
ponere posset. ⁊ iterꝫ illi aliud nomē eadē rōne. ⁊ sic i īfi
nitum ꝓcederetur. ❡ Jtē īfert̄ primū īpositorē non po
tuisse īponere aliqđ nomen ad aliqđ significādū conse-
quēs absurdū. ⁊ pꝫ ꝯña. qm̄ nō potuisset īponere nisi ꝑ
talem modū loq̄uēdi vel similē significet illa vox hō ho
minē in quo mō loquēdi vti oꝫ suppositiōe materiali.
❡ Jn oppositū arguit̄. data suppōne materiali cōcludi
tur. a. ⁊. b. eē duos terminos oīo cōuertibiles ⁊ sinoni-
mos quoꝝ vnus supponere pōt materialiter. alter ve-
ro non. cōclusio nō videtur vera. cū non appareat aliq̄
causa diuersitatis: sed ꝯclusio arguit̄. Capiātur isti duo
termini vox ⁊ vox: quoꝝ. a. sit in voce. b. sit in scripto:
tunc. b. supponere pōt materialit̄: vt cōiter cōcedit̄: ꝙ
aūt. a. non possit arguit̄. nā si possit sit ergo in hac: vox
est nomen. ꝫ. supponendo pro se supponit ꝓ eo qđ fuit
īpositus ad significandum. ergo ꝑsonaliter suppōit. er
go nō materialit̄. pꝫ ꝯña. ꝑ cōe dictū: ⁊ an̄s pꝫ. qm̄ fuit
īpositus ad significandū qualꝫ vocē. ⁊ ꝑ ꝯn̄s se. cum sit
terminus vocalis. ❡ Jtē īfertur q̄uēlꝫ terminum mate
rialiter supponētem eē equiuocum. ꝯn̄s nō conceditur.
ꝯña ꝓbatur. qm̄ qlꝫ terminꝰ siue cathegorematicus si-
ue sincathegorematicus habuit ab īpositoꝛ modū signi
ficādi per quē stare posset significatiue in ꝓpositiōe. Et
cū hoc hꝫ aliū modū significādi se. ⁊ qualꝫ sibi similez.
ſm opinionē ergo diuersa significat diuersis rōnibus.
ergo est equiuocus. ⁊ pꝫ ꝯña ꝑ diffinitionē termini eq
uoci. ❡ Jtē illa opinio haberet cōcedere terminū mate
rialiter supponētē subordinari t̄mino mētali personali
ter supponēti. ⁊ similiter ꝓpositiones i quibus ponūtur.
ꝯn̄s vr̄ implicare. nulla. n. ꝓpositio vocalis vel scripta
subordinari dꝛ alicui mentali nisi modi eius significan
di ex quibus aggregat̄: ⁊ similiter tot . . les eius modi sint
oīo cōsimiles modis itelligendi mentalis ⁊ ab eis imme
diate accepti. sed cōclusio arguitur. huiꝰ eni vocalis hō
est nomē. subiectum materialiter supponit. ⁊ istius mēta
lis. homo ē nomē cui illa subordinatur subiectū ꝑsonali
ter suppōit. qꝛ si supponeret materialit̄. tūc posset abstra
hi a significatiōe pꝛicipali. qđ ē impossibile de termino
mētali. ⁊ pꝫ ꝯña. Qꝛ tūc dicimꝰ terminum supponere
materialiter qn̄ mutatur vel abstrahitur a significatiōe
qua significatiue tenetur ⁊ significat se. ⁊ sibi similes.
❡ Jtē īfertur q̄uēlꝫ t̄minū materialit̄ supponētē esse ſe
intētionis vel impositiōis: nā quilꝫ terminꝰ materialit̄
supponēs significat se ⁊ sibi similes ea rōne qua vlteriꝰ
signa sunt. iō ē ſe intētionis vel īpositionis. pꝫ ꝯña. per
diffinitionē t̄mini. ſe intentionis vel īpositiōis. Jtez ex
eadez opiniōe cōcluditur aliqđ eē subiectū ꝓpositionis
qđ nō est alicuius partis oꝛonis. ꝯn̄s īpossibile. qm̄ alit̄
nō eēt ꝓpō: ⁊ cōclusio arguit̄. Sic ꝙ in hac ꝓpositiōe
hō est nomē: subiectū mālīter supponit. sed arguit̄. ꝙ nō
sit nomē: đ quo maxie videt̄. Qꝛ nō ē terminꝰ cōis: neqꝫ
discretus. qꝛ nō ē spēs: de quo maxie vr̄. nō eni ē spēs ad
soꝛ. ⁊ platonē ⁊c̄. sicut li hō ꝑsonaliter sumptus. neqꝫ ad
alia idiuidua. vt pꝫ. ❡ Forte aliqs rn̄deret ꝙ ē spēs ad
illos termios hō vocales mētales ⁊ scriptos. ❡ Contra
tunc seqtur cōclusio ista ꝙ idē terminꝰ ē per se i diuer-
sis predicamētis. ⁊ per se in diuersis generibus eiusdem
ꝑdicamēti. cōclusio negat̄ apud itelligētez mām̄. ſꝫ illa

arguitur. li hō significat aliq̄ idiuidua que sunt sub̄e. et
aliq̄ que sunt q̄litates. ergo ꝑ se reponitur in predicamē
to sub̄e ⁊ q̄litatis. pꝫ ꝯña. cū eque prio ⁊ ꝑ eundē modū
oīa illa significet. ſꝫ arguit̄ an̄s: significat eni terminos
scriptos qui cōiter ponūtur eē sub̄e: ⁊ vocales ⁊ menta-
les qui ponūtur eē qualitates. ❡ Et ēt ar̄. ꝙ sit ꝑ se i di
uersis generibꝰ qualitatis. s. in habitu vel dispōne. vel
passione vel passibili q̄litate significat eni tāqꝫ sua ꝑ se
idiuidua terminos mētales q sunt i genere habitꝰ vl' di
spositiōis: ⁊ vocales q sunt i passiōe vel passibili q̄litate.
❡ Jtē ex eadē rn̄siōe seqtur illa cōclusio. vnū ⁊ eūdē ter
minū eē speciē ⁊ idiuiduū ad semetipsum. cōclusio vide
tur falsa ⁊ absurda: ⁊ arguit̄ sic. Nā ille terminꝰ hō ea-
dem rōne significat se ⁊ sibi similes. ergo q̄ rōne est spēs
ad sibi similes ita ad se: ⁊ ita sequitur cōclusio. ❡ Forte
his aliqs diceret ⁊ maxime ꝑme cōclusiōi hūc terminū
hō vocalē solū vocales significare. mētalē mētales. scri
ptū scriptos. ❡ Cōtra rn̄sionē deducit̄ ista ꝯclusio. Ali
quā ꝓpositionē vocalē subordinari nō posse alicui mē
tali: cōclusio ē īpossibilis: ⁊ arguitur sic. Jsta vocalis: hō
est nomē. si alicui subordinari pōt. maxie isti hō ē nomē.
Cōtra i mēte significat solū terminos mētales. Et i vo
ce solū vocales. ergo nō subordinat̄. ergo nec ꝓpositio-
nes. pꝫ ꝯña: ⁊ an̄s ponit illa rn̄sio. ❡ Jtem ar̄ an̄s prin
cipale sic. Jllud subiectū hō non habet modū significā
di datum sibi ab impositore per quem sit nomen. ergo
nō est nomen. pꝫ ꝯña per grāmaticam speculatiuam: ⁊
an̄s. pꝫ quoniā ab īpositore habuit vt significaret homi
nē. sed nūc nō significat hoiem: qm̄ si sic. tūc eēt terminꝰ
equocꝰ. eo ꝙ significaret se. ⁊ sibi similes. ⁊ hoiez diuer
sis rōnibꝰ. ❡ Secūdo sequeret̄ illud icōueniēs. s. Quēlꝫ
t̄minū mālīter supponētē eē equocū. ❡ Jtē cōfirmat̄ il
lud an̄. ly hō nō plus significat q̄ꝫ significabat an̄ īposi
tionē. ſꝫ an̄ īpositionē nō erat nomē. ergo nūc n̄ ē nomē
ꝯña vr̄ bona. ⁊ an̄s pꝫ. qꝛ an̄ īpositionez significabat se
sicͤ ⁊ nūc. cū q̄lꝫ res īquātū ens habeat ex nā̄ sua repsen-
tādi se itellectui. ❡ Forte aliqs diceret ꝙ minꝰ significa
bat ante q̄ꝫ nūc. qm̄ an̄ nō significabat nisi se. nūc v̄o se
⁊ sibi similes. Sꝫ hec rn̄sio nō euacuat difficultatē argu
mēti. qm̄ pōt fieri argumētū đ hac. hoc hō ē nomē. vbi
videt̄ ly hō semet solū significare v̄tute t̄mini demon-
stratiui. ❡ Jtē data suppōne mālī seqtur hāc eē falsam
q̄ tn̄ ꝯcedit̄ hō ē nomē significās cōiter hoiem. qm̄ si illa
eēt v̄a sic significādo. aut ergo. hō significat hoiem vt ē
aptꝰ supponer̄ mālīt̄: vel ꝑsonalit̄. nō mālīt̄: qm̄ vt aptꝰ
supponere mālīter tm̄ t̄minos significat ⁊ nō hoiem: ꝙ
nō ꝑsonalit̄. arguit̄. qꝛ seqtur hō ē nomē hoīē signifi-
cās īquātū ꝑsonalit̄ supponit. ergo subm huiꝰ ꝑsonalit̄
suppōit hō ē nomē significās hoiem. ꝯn̄s falsū. ergo. et
an̄s. Jtē si li hō ē nomē significās hoiem īquātū ꝑso-
naliter accipitur. ergo ille homo est nomen significans
hominem. vel ille. ⁊ sic de singulis. consequens est fal-
sum. ergo ⁊ antecedens. ❡ Jn hac questione. Primo
notandum est quenlibet terminum vocalem: vel scri-
ptum habuisse significationem ab impositore per quaꝫ
in propositione stare posset significatiue: ⁊ vltra hoc:
ex communi modo loquendi: vt habilius exprima-
tur conceptus mentis: et ne sit processus in infinitum
acquirit sibi: alium modum significandi per quem

significat se ⁊ sibi similes inquãtũ signa sunt: ⁊ pro tunc
ille terminus homo non significat hominem. qꝛ aliter
eẽt equiuocus ꝓm rei veritatem. Et ideo quilibet termi
nus vocalis vel scriptus primo habet modum signifi-
candi per quẽ stare potest significatiue inquãtũ imposi-
tus fuit ad significandum: habet etiã ex natura sui si-
gnificationem: qua se significat ⁊ hoc inquantũ est res:
cum oĩs res sit naturaliter representatiua intellectui in-
quantum ens habet tertio quẽdã modum significandi
accidentalẽ. sicut per hunc cõceptum sor. possum deue-
nire in noticiam platonis ꝓpter amicitiã vel aliud ac-
cidentale. ⁊ istam significationem acquirit de per acci-
dens: quartã significationem acquirit. vt dictũ est ex cõ
muni modo loquendi ꝑ quam significat se ⁊ sibi similes
inquantũ signa sunt. ❡ Secũdo est notãdũ ꝙ ꝑ signifi
cationem qua terminus se significat vt est res. nõ ẽ ali-
quis terminus aptus supponere. pꝫ qꝛ si sic: tunc quelꝫ
res mundi supponere posset. cũ quelibet res habeat ex
natura sui representare se intellectui inquantum est ens.
Nec per significationem qua aliquid per accidẽs signi
ficat. qꝛ tũc li sor. pro platone supponere posset. ⁊ li hõ ꝓ
asino retenta primaria significatione. ꝯñs falsum. ⁊ pꝫ
ꝯñ̃a. qꝛ de per accidẽs li sor. significare põt platonẽ: ⁊ ly
hõ asinũ. Suppositio ergo nõ debetur ťmino nisi meri
to significationis per quã est cõstitutiuus oꝛonis vel pro
positionis: sed non per illã que significat se iquãtũ ens.
nec per significationem per accidẽs cõstitutiuus est ora
tionis vel propositionis. ergo ⁊c̃. ❡ Tertio notanduꝫ.
ꝙ merito significationis habite ab impositore. quia ter
minus significatiue stare potest in propositione termin⁹
est aptus personaliter supponere. Merito vero illius q̃
solum se significat ⁊ sibi similes: vt signa sunt est aptus
materialiter supponere. ⁊ solum merito illius: primam
partẽ oẽs cõcedunt. ꝯa etiã videtur manifesta. qꝛ non vi
detur ꝑ quem aliũ modũ supponere possit materialiť:
nõ etiam merito alterius significationis. qꝛ tunc meri-
to eiusdem significationis aptus eẽt idem terminus ma
terialiter ⁊ personaliter supponere: qꝺ videtur implica
re. ❡ Quarto notandũ ꝙ terminũ mentalẽ imaginari
possumus habere multiplicem modũ significãdi. primo
enim modũ significandi quo se significat vt res: secũdo
significationem qua aliquid ꝑ accidẽs significat. sicut ꝑ
cõceptũ sor. deuenitur in cognitionem ecclesie sãcti mar
ci. tertio significationẽ mediãte discursu intellectus qua
se representat. sicut dum itellectus apprehendit se appre
hendere discurrit ⁊ venit in noticiã cõceptus per quem
apprehendit. quarto significationẽ per quã rei ad extra
est significatiuus vt cõceptus adequatus illi⁹ rei. a qua
significatione absolui nõ potest. Alium modũ significã
di nõ possumus imaginari habere terminum mentalẽ.
❡ Quinto notãdũ ꝙ merito prime ꝯe vel tertie signifi
cationis termino mentali nõ debetur suppositio. sed so
lum merito quarte: probatur quoniã suppositõ nõ debe
tur termino nisi merito significationis ꝑ quã ẽ pars ora
tionis. sed ꝑ primã. ꝯam ⁊ tertiã nõ est pars oꝛonis. ergo
⁊c̃. pꝫ ꝯñ̃a. ⁊ maior arguitur. qm̃ debetur ei inquantum
cõstitutiuus ẽ ꝓpositionis. sed nõ est cõstitutiuus ꝓposi
tionis nisi inquãtũ est pars orationis. ergo ⁊c̃. minor ẽt
ꝓbať. qm̃ prima significatio nõ inest ei nisi inquãtum est
res sicut inest naturaliter cuilibet rei. Alie due sunt val
de accidentales nihil agẽtes ad esse partis orationis. er
go ⁊c̃. Sed ꝙ merito quarte debetur ei suppositio: dũ-
modo sit cathegorematicus pꝫ cũ quilibet terminus ca
thegorematicus mentalis supponere possit personali-
ter. ⁊ nõ merito alterius significationis: vt argutũ ẽ ⁊c̃.
❡ Sexto notandum ꝙ tam ꝯꝫ ponẽtes vniuersalia q̃ꝫ
ꝯꝫ negãtes termini diuersimode in ꝑ̃dicamẽtis reponũ
tur: ponẽtes enim vniuersalia sic ordinãt ꝑ̃dicamẽtũ re
rum. ita ⁊ terminorũ sibi correspõdentium. ⁊ vocanť ea
ꝑ̃dicamẽta signoꝝ. Vñ sicut substãtia poniť generatuꝫ.
ita terminus significãs substãtiam ea ratiõe qua gene-
ralissimum est generatũ in ꝑ̃dicamẽto signorũ. ⁊ sicut al'
in cõi est gñs subalternum. ita terminus significãs ipm
ea rõne qua al' est subalternũ sicut ly aĩal. Et sicut hõ ẽ
spẽs specialissima. ita terminus ipsum significãs rõne
qua homo est species specialissima i predicamẽto signo
rum correspõdenti ꝑ̃dicamẽto substãtie sicut ly homo. ⁊
sic dicatur de singulis oĩbus speciebus et idiuiduis hui⁹
ꝑ̃dicamẽti ⁊ alioꝝ predicamẽtoꝝ. Terminoꝝ aũt qdaꝫ
ꝯm ꝙ signa per se reponũtur in ꝑ̃dicamẽto signoꝝ: qdã
ꝑ accidẽs. Alij vero ꝑ̃dicamẽta circũeunt. Per se po-
nũtur i ꝑ̃dicamẽto termini significãtes adeq̃te res ea rõ
ne qua per se ponũtur in ꝑ̃dicamento reꝝ. sicut ly hõ si-
gnificans hoiem rõne q̃ species est. ⁊ sic de singulis dica
tur generibus idiuiduis vel speciebus. Per accidẽs ve
ro reponũtur termini significãtes res per accidens po
sitas sicut ly album ꝑ accidẽs reponitur in predicamen
to substãtie rõne rei adequate significate. s. res alba vel
substãtia alba. Iste tamẽ modus reponẽdi aliqd in pre
dicamẽto ꝑ accidẽs multiplicem diuisionem hꝫ secun-
dum ꝙ habꝫ alibi declarari: cum alij passiones ⁊ dif-
ferentias per accidẽs reponi: alij reduci dñt. in verbis
discordãtibus et nõ in re. Sed de his tacẽdum. cuꝫ hoc
non sit pñtis operis. alij vero vocantur predicamẽta
circũeuntes. Sed tamẽ diuersimode ⁊ valde equiuoce.
Nam li ens vocatur predicamẽta circũueniens cũ ade
quate significet ens ad qꝺ tãq̃ꝫ ad analogum ⁊ cõisis̃m
oĩa predicamenta reducũtur. Alij vero circũeunt predi
camẽta qꝛ eadem rõne ⁊ equaliter significãt res diuerso
rum predicamẽtorum: nõ tamẽ absolute. sed connotati
ue. qꝛ aliter per se in diuersis predicamẽtis reponerẽtur:
sicut isti termini spẽs gñs differentia. ⁊ sic de similibus.
Unde iste terminus spẽs equaliter significat quãlꝫ spẽꝫ
cuiuslibet predicamẽti. nõ ergo magis in vno repõi de-
beret q̃ꝫ in altero: neqꝫ magis in vno per se q̃ꝫ in altero
per accidens. vel ecõuerso. Ideo merito vocatur circu-
ens predicamẽta. Et isti termini habent aliquos infra
se minus cões sicut li spẽs habet illum terminũ homo ⁊
illum terminum asinus ⁊c̃. Similiter ille terminus. ter
minus circuit predicamenta signorum cum equaliter si
gnificet quemlibet terminum cuiuslibet predicamenti.
❡ Sed aliquis diceret. nõ ne sicut li albuꝫ ponitur i ali
quo predicamento per accidens ratione cõnotationis.
ita possunt poni illi termini differentia species ⁊c̃.
❡ Dicitur ꝙ non: ⁊ causa diuersitatis est: qm̃ li album
⁊ consimiles concrete significãt aliqd connotatiue illõ
tamen ꝙ significãt ⁊ illud qꝺ cõnotant nõ sunt eq̃liter
significata. licet sint illa diuersorum predicamẽtoꝝ: sic

ly albū alia rōne subam. alia rōne albedinē significat.
iō q̄ significat imediate rē i aliquo p̄nto positā. cōnotā
do tñ aliquod extrīsecū p accñs reponit̄ i codē. s. sube:
⁊ p accñs: vel sm̄ alios per se i p̄nto qualitatis: non sic
aūt ē ī illo t̄mino spēs ⁊ consimilib⁹. qm̄ abstracte ⁊ n̄
cōcrete. equalr̄ ⁊ nō diuersis rōnib⁹ imediate significat
signū rei posite i predicam̄to iquātum ē signuz. sic illos
t̄mios hō asin⁹: ⁊ sic de singulis: nō inq̄tum sunt tales
res. sȝ inquātum sunt signa rex. Ex qb⁹ īferr̄ quēlȝ ter
minū sc̄e intētionis vel ipositionis silr̄ vocari circūeūtē
predicam̄ta vel p̄dicam̄tū: sicł ly nomē equalr̄ ⁊ abstra-
cte imediate significās noīa iquātū signa sunt ⁊ nulli⁹ i-
quātum res detmiate. Ex qb⁹ concludit̄ ly hō ⁊ ly asi
nus significātes se ⁊ sibi similes inquātum signa sunt ⁊
alios similes vocari circūeuntes predicamēta. Hec tñ
videntur extranea a presenti mā̄ ⁊ maiori declaratio-
ne idigent: sȝ ne aliq ꝯcludere appentes concludant. iō
posita fuerūt aliqua p aliq̄li declaratione. ¶ His no-
tatis sit p̄ma cōclusio. ¶ Lȝ dabil' sit suppō mālis. nō
tñ necessaria ē ad exp̄imēdū cōceptum mētis necessi-
tatis absolute. Prima ps cōclusionis hui⁹ p duas rō-
nes adductas pȝ: pȝ ēt per rōnes grāmaticox que non
tm̄ ei⁹ possibilitatē. imo necessitatē pbare vident̄. q̄ nūc
nō adducunt̄ grā breuitatis: sc̄a ps pȝ: pōt. n. exp̄mi cō-
ceptus mentis: lȝ non ita habilr̄ non ponēdo t̄minuȝ
māliter supponere: nā dicēdo iste t̄min⁹ hō ē spēs. pos
sum⁹ disponere q ly hō non se teneat ex pte subi sȝ sit
q̄dam int̄positio pferendo istā vocē grā notificationis
sicut si dicerē sic: illa vox quā statiȝ pferā ē nomē. dein
de paulo post hoc mō pferrē homo. Sȝ vex est q ha-
bili⁹ exp̄mim⁹ mentis conceptū aliquādo vtendo sup
positione māli. sicł i hac. hō ē nomen. ¶ Secunda con
clusio. nullus t̄min⁹ mentalis supponere pōt materia-
liter. Ista conclusio pȝ ex predcis. cum t̄min⁹ mentalis
supponere possit merito q̄rte significatiōis. s. que ē cō-
ceptus adequat⁹ rei. Sȝ merito illi⁹ supponit persona-
liter igr̄ mālr̄ supponere nō pōt. pȝ ꝯn̄a. q̄ nō ē possi-
bile merito oīo eiusdem significationis eūdem t̄minuȝ
supponere posse mālr̄ ⁊ personalit̄. Confirmat̄ eadeȝ
cōclusio. tunc. n. dr̄ aliquē t̄minū supponere mālr̄ qñ
abstrahit a significatione p̄maria ad se significandum
⁊ sibi similes. hoc aūt nō ē possibile i mente. vt pȝ. Cō
firmat̄ qm̄ si sit poīe seq̄t aliq̄s eē duas ꝓpōnes mēta-
les sinonimas quox vni⁹ subm māliter supponit alteri
us personalr̄: ꝯn̄s incōueniens: ⁊ ꝯn̄a arguit̄. Naȝ sit
q i hac mētali. hō ē nomē. cui subordinat̄ vocal' illi si-
milis subm māliter supponit. iponat̄ ergo vnum no-
men cōe oib⁹ talib⁹ t̄minis hō significās eos ea rōne q̄
li hō. ⁊ sit. a. ⁊ seq̄t̄ q i illa. a. est nomen. subm persona
liter supponit. cū retineat ibi significationem hitaȝ ab
ipositore: tūc capiant̄ ille due i mente. hō est nomen. ⁊
a. ē nomen: ⁊ ille due i voce illis subordinate. Hō ē no
men. ⁊. a. ē nomē: tunc in mente illud subm homo mā
liter supponit. vt concedit̄. ⁊ illud subm. a. personalit̄:
vt pȝ: ⁊ ille ꝓpōnes sunt sinonime. ergo conclusio ve-
ra: ꝯn̄a nō cū maiori: mīor arguitur. suba sunt sinoni-
ma. ⁊ cet̄a sunt paria: ergo ⁊c̄. pȝ consequentia cū mio
ri: ⁊ maiorem pbo. q̄ suba vocaliuȝ sunt sinonima: cū
suba vocalium subordinant̄ subis mentaliuȝ. ergo ⁊c̄.

pȝ ꝯn̄a. ⁊ minor ponit̄ i casu. ⁊ maior pȝ. qm̄ significāt
eadem ⁊ eadem rōne. ¶ Tertia cōclusio. quilȝ t̄min⁹
vocalis vel script⁹ supponere pōt mālr̄. Ista cōclusio
arguit̄ ex predcis. Tūc. n. dicim⁹ terminū mālr̄ suppo
nere cū supponit merito significatiōis q̄ se significat ⁊
sibi similes inquātū signa sunt depdita significatōe pri
maria: sȝ qlibȝ termin⁹ vocalis vel scriptus ē hmōi. er
go ⁊c̄. cōseqn̄tia nō. cū maiori ex predcis: cū non p aliā
significationem supponit t̄min⁹ mālr̄. ⁊ minor arguit̄:
q̄ si essȝ aliqs vocalis vel script⁹ q ꝓpt̄ hoc supponere
non possȝ mālr̄ maxime essȝ termin⁹ semet impositus
ad significādū. sicł ly vox i voce. ¶ Sȝ arguit̄ q mālit̄
supponere possit. qm̄ cum dr̄ vox ē nomen. ly vox sup
ponēs p se ⁊ sibi similib⁹ non retinet significationē ha
bitam a primo ipositore. ⁊ per consequēs nō persona-
liter supponit: pȝ ꝯn̄a: ⁊ arguitur añs. a primo. n. ipo
sitore habuit vt significarȝ vocē ea rōe q̄ vox. ⁊ sic quā-
libȝ vocem significaret. hanc aūt significationē hic nō
retinet. cum solum significet tales t̄minos vox. ⁊ nō il
las voces hō aial: ⁊ sic de similib⁹: significat ēt aliqua
que non impositus fuit ad significādum. s. illos termi
nos mentales vox vel scriptos. ergo non eādem rōneȝ
significādi retinet. ⁊ sic māliter supponit. qd̄ fuit arguē
dum. ¶ Sȝ ꝯ cōclusionem arguitur. ly vox inquātum
p se supponit non māliter supponit. igr̄ nec a simili i-
quātum p sibi similib⁹ supponit. ꝯn̄a nota. ⁊ arguitur
añs. qm̄ inquātum p se supponit p eo quod fuit impo
situs ad significādum supponit. ergo ⁊c̄. pȝ ꝯn̄a per cō
mune dcm̄. antecedēs pȝ. cum fuerit imposit⁹ ad signi-
ficādum quālibȝ vocem. ¶ Item ꝯ eādem arguit̄: im
ponat̄ aliqs t̄min⁹ de nouo ad significādum se ⁊ simi
les vel solū se. sicut ly homo seip̄m demōstrans: ⁊ seq̄t̄
q talis nō pōt supponere māliter. cum p se supponē-
do ⁊ sibi similib⁹ solum supponit p eo quod fuit iposi-
tus ad significādum ⁊ habitaȝ ex impōne retineat si-
gnificationeȝ. ¶ Ad primū ꝯn̄a negat̄: qm̄ lȝ p se sup
ponēdo supponat p eo qd̄ imposit⁹ fuit ad significādū.
non tamē merito eiusdem significationis q̄ impositus
fuit ad se significāduȝ. per illā. n. significationē signifi
cabat se rōne cōi inquātum vox. nō aūt rōne cōi signi-
ficat se inquātū tale signū vox. ¶ Ad sc̄m cū dr̄: impo
nitur ⁊c̄. querat̄ an velit illum terminū significare in-
quātum res ē: sicut ly homo semet demōstrās adequa
te: ⁊ tūc dr̄ q non merito significationis illi⁹ supponit
māliter. sed merito hui⁹ qua se significat vt signum. si
cut dicēdo ly homo ē nom̄. Vide bñ q̄ cōiter additur
q ly homo se ip̄m demōstret ⁊ se ip̄ȝ significaret. ⁊ tūc
stat difficultas argumenti: nam in ista ly homo ē no-
men. supponit ly hō p eodem precise ⁊ eodeȝ mō. quo
fuit imposit⁹. vt pȝ. Neqȝ dcm̄ de termis obstat cū cō-
muniter admittit̄. pbatur tñ cū rōne. q addi debeat.
Si vero velit ipsum se significare vt signū. hoc eē non
pōt. nisi eadem vox prius imponitur aliud significare.
q̄ alr̄ essȝ circulatio. ⁊ iō non pbatur ipsum non posse
supponere māliter. ¶ Quarta conclusio. lȝ qlibȝ t̄mi-
nus vocalis vel scriptus potens supponere personalit̄
possit supponere māliter. aliquis tamen materialiter
supponere potest. ⁊ non personaliter retenta eius pri-
maria significatione. prima pars pȝ ex precedenti cō-

clusione: ⁊ ħa ꝓbaẗ: qm̄ ly. ois ⁊ cetera sincathegorema ta mẫliter supponere pn̄t vt dicēdo. ois ē signū: nō aūt ꝑsonalr: vt pꝫ īductī. ❡ Quīta cōclusio. diuisio suppositōis ī mẫlez ⁊ ꝑsonalez nō est in spēs suppōnis eēntiales: sꝫ accn̄tales. Jsta ꝯclusio sic ꝓbaẗ. Ab eo qđ ī aliquo ē formale sumunẗ spēs ⁊ drie. sꝫ formale in suppositione ē vis v̇bi trāsiens ī suppositum termi ergo eius spēs ab illis sumūtur. Diuiditur ergo eēntialiẗ suppositio ī suppositōes pn̄tis. ⁊ pteriti. ⁊ futuri. ⁊ sic de alijs: ⁊ sic pꝫ ꝯclo. ❡ Ad argumēta ī oppositū rn̄deẗ. ❡ Ad primū dr̄ cōcedēdo conclusionē eē polem. nō tn̄ ibidez ꝓbaẗ. dr̄. n. ꝙ hui⁹ subm vox ē nomē: mẫliẗ supponit. ⁊ ad argumētū ī opm̄ pꝫ solutio ex dcis. Sꝫ si capiatur termin⁹ mētalˀ secū sinōnim⁹ cōcediẗ ꝯclusio. Sꝫ ꝯ sal tīꝫ arguiẗ. a. ⁊. b. eē vocales sinonimas ⁊. a. mẫlr̄ suppōere ⁊. b. personalr̄. sicut arguebaẗ pri⁹ ī istis duab⁹. Hō ē nomē. ⁊. a. ē nom̄ īponēdo. a. significare oēs terminos tales hō rōne cōi q̄ talia signa sunt. Si id sit verum. tūc arguiẗ ꝯ. qꝛ ħa cōclusio appenter nō hꝛet eui dētiā. pōt. n. aliqs cōcedere ī mente sicut tu cōcedis in voce. iō lꝫ existenẗ ⁊ nō apparenẗ argumētū cōcluderet: adhuc illud male. qꝛ nulla similitudo mentalis pōt se intellectui repn̄tare vt ꝓbari vꝫ ex libro de aīa. Jdeo nullus ẗmin⁹ mentalis poterit ꝓ se suppōere. Et vide ꝙ ꝑ idē: ita videreẗ dicendum de termino demōstratiuo vocali de quo dubitas ī margie ista. Et vide ꝙ cōformiter ita erit de pte demōstrante totū. vt ī isolubilibus. Hoc ē falsū. ⁊ sic de similib⁹ rn̄deẗ cōcedēdo. hoc tn̄ dcis nō repugnat: qm̄ ly. a. dato ꝙ nō mẫliter supponit tn̄ pōt: sicut hic ly. a. ē nomē. ❡ Ad ꝛꝫ negatur cōclusio. ⁊ dr̄ verisimili⁹ loquēdo ꝙ cū ly. homo supponit. mẫlr̄. nō ampli⁹ retinet significationē primariam ⁊ nō ē idē termin⁹ q pri⁹ erit. lꝫ sit eadē vox. vel scriptuꝫ idē. ❡ Sꝫ ꝯ tunc sequereẗ nō eē possibile predicatum ꝛe itentionis distrahere aliquem terminū ad suppōnē mẫlē: qꝛ sit ꝙ ly. nomē distrahat ly. hō. ꝯ. distrahit illuꝫ. ergo trahit ipm ab vna significatione ī aliaꝫ. ergo idē ẗmin⁹ hꝫ plures suppōnes: quod īpossibile ē ⁊ negādū. Rn̄detur ꝙ argumētū de v̇tute ẗmonis ꝓbat vitatē. sꝫ admittitur. ille mod⁹ loquendi nisi argumēta illam difficultatē nō reqrant. ⁊ ita semꝑ cū alijs hꝫ conuenientiā cū modo loquēdi dūmodo argumēta ꝓposita illam difficultatē nō petāt. Sꝫ cōis modus loquēdi vnū ẗminū distrahere aliū: hoc ē distrahere vocē vel scriptū ab vna significatōe ad aliā. ❡ Ad tertiū conceditꝛ cōclusio. vt ꝓbat cōclusio ħa. ❡ Ad q̄rtū cōceditur cōclusio vt argum̄tū ꝓbat. ❡ Sꝫ ꝯ ex hoc arguiẗ. eē ꝓcessus ī infinitū ī ẗmīs suppōnētib⁹ mẫliter. ꝯn̄s reputatur ipole: ⁊ ꝯn̄a arguiẗ. Jstā sit ꝙ subm hui⁹ ꝓpositionis. hō est nomē. significet subꝫ hui⁹. homo currit. vt signū. ⁊ oportebit iteꝝ assignare alteꝝ terminū significātem illud subm hui⁹. hō est nomen: ⁊ alteꝝ significātem alteꝝ. ⁊ sic ī īfinitū. ❡ Rn̄deẗ negādo cōclusionem. ⁊ ad argum̄tū dr̄. Qꝛ nō reqritur assignare ẗtium terminū. Potes. n. adducere tot ẗmios quot vis. quot quot adducas equaliter semet ⁊ alios. oēs significat sicū alij. ⁊ sic non īducitur aliqua necessitas tertiū assignandi. ❡ Ad quartū negatur cōclō. Et ad ꝑmū argumētū. dr̄ ꝙ ly. hō ē termin⁹ cōis. Et cū dr̄ n̄ ē spēs ergo. n̄ ē termin⁹ cōis. negatur ꝯn̄a. qꝛ cōsiderari pōt tāq̄ꝫ res aut tāq̄ꝫ signū eiusdē termi. Si ꝑmo mō. ⁊ sic ē indiuiduū qualitatis vel sube: si. n. sit vox. sic ē īdiuiduū qualitatis: si sit scriptū sic ē īdiuiduū sube: vt cōmuniter ꝑ o nitur: si aūt vt signū. sic non ē ī aliquo predicamēto sed circuit oē predicamētum sube. cū sit termin⁹ ꝛe īpositionis vt declaratū ē supra. vel si īueniatur ali⁹ mod⁹ ꝑ accidens reducendi ad predicamētum. poterit reduci ad predicamētū sube. tāq̄ꝫ signū signi eiusdē predicam̄ti. qm̄ lꝫ significet aliquos terminos q realiter sūt qualitates. non tn̄ significat eos vt q̄litates. sꝫ vt signa reꝝ de predicam̄to sube mediate. vel īmediate. ❡ Uel si loquamur large de spē. vocādo quēlibꝫ terminū nō sup̄mū spēm: cōcedi posꝫ ly. hō eē spēm ad illos termios hō. ⁊ solū in predicam̄to sube. mō quo dcm̄ ē. Sꝫ tunc oporteret cōcedere: idē indiuiduū ⁊ spēm respectu suimet. vt significatū ⁊ vt signū: sicut subm huius mentalis qualitas ē ens: vt signum ē genus ad semet. ⁊ indiuiduū vt significatū. ❡ Ad ħaꝫ ꝯfirmationē negaẗ. ꝑma ꝯn̄a. lꝫ. n. nō habeat significationē ex īpōne dataꝫ hꝫ tn̄ aliam acq̄sitā ex cōi mō loq̄ndi ꝑ quā significat se ⁊ sibi similes vt signa sunt. ⁊ per illū modū significādi ī nomine reponitur. vt pꝫ ex predcis. Ad tertiā confirmationē negeẗ ꝑma cōclusio. ⁊ cā ē. qꝛ pri⁹ significabat se significatione n̄ali: q̄ quelibꝫ res se significat. et ille modus non sufficiebat ipm facere nomē eē. vt dicebatur supra. nūc aūt significat se vt signū. Et per illum modū significādi ē nomē. Ueꝝtn̄ an̄s est falsuꝫ. ꝙ nō plus significat ⁊c. qꝛ nūc significat se ⁊ sibi similes. pri⁹ aūt solum se. Un̄ conceditur. Qꝛ aliqs termin⁹ mẫliter sūptus ꝓ se ⁊ sibi sil̄i supponit. vt ī hac hō ē nom̄. aliqs solū ꝓ se. vt ī hac: hoc hō ē nomē. ꝑ ly. hoc dmōstrādo subm hui⁹. Aliqs solū ꝓ sibi sil̄i. vt in hac. hoc hō ē nom̄. demōstrādo mētalem sibi similē. ❡ Ad vltimū argumētū valde sophisticū rn̄detur. ꝙ hō ē nomē significās hoiem vt personalr̄ sumitur. ⁊ ad argum̄tū. ergo subꝫ huius ꝓpōnis ꝑsonalr̄ supponit. negetur cōsequentia. Et silr̄ negetur cōclusio. vnde n̄ seqtur īquātum ꝑsonalr̄ sumiẗ significat hoieꝫ ergo ille hō ē nom̄. vel ⁊ sic de singulis. cōsimiles. n. modi arguendi sunt valde deceptorij.

Ueritur tertio.

Utꝝ bn̄ diuidatur suppō ꝑsonalis vel mẫialˀ ī cōeꝫ ⁊ discretā. ❡ Et aẗ. ꝑmo affirmatiē ex oib⁹ auc̄itatibus: pꝫ ēt ex alio. nā soli termio cathegorēatico attribuitur suppō. sed cathegorēaticus sufficiēter diuiditur ī cōeꝫ ⁊ discretū. ergo ⁊ suppō tā ꝑsonalˀ q̄ꝫ mẫlˀ sufficiēter diuidētur ī cōeꝫ ⁊ discretā. pꝫ ꝯn̄a: ⁊ totū an̄s silr̄. ❡ Ad alterā pt̄ē. s. oppositā. aẗ. subm huius sor. erit ꝑsonalr̄ supponit. ⁊ tn̄ nec cōiter nec discrete. ergo cōclō falsa. pꝫ ꝯn̄a. cū maiori: pōitur. n. ꝙ sor. sit. ⁊ minor aẗ. n̄. n. cōiter suppōit: vt oēs cōcedūt. Qꝛ n̄ discrete aẗ. qm̄ vel ly. sor. subordinatur huic qđ vocatur sor. vel simile sorti. vel tale quale ē sor. vel subordiatur hu

tc. Ille hõ cũ his vł istis circũstãtijs: aut illi ẽmio mere
subali. hic vel ille hõ: sor. demõstrato. Si p̄rio mõ tũc
nõ discrete supponeret. sed d̃terminate: ⁊ sic sequeretur
sor. diu fuisse. ⁊ sor. ⁊ tñ icipe ⁊ desinere eẽ sor. seq̃retur
ẽt fore possibile hoiez eẽ asinũ. Et sequeref nullũ esse
ẽminũ mer̃ substãtialẽ. q̃ oia falsa sũt. Si dicať ꝭo mo
do. tũc sequerẽť duo priora icõueniẽtia. vz. nullũ eẽ ter
minũ mer̃ substãtialẽ. Et sor. diu fuisse ⁊ fore ⁊ tñ icipe
eẽ sor. ⁊ desinere eẽ sor. cũ sit possibile ip̄z icipe hr̃e has
vel illas circũstãtias. accidẽtales vel desinere. Si dica
tur tertio. tũc seq̃tur vnã partẽ or̃onis subordinari alte
ri. vz nomẽ ꝓnomini. ꝯñs reputať ipossibile apð grã
maticũ. ⁊ pz ꝯña. cũ li sor. sit nomẽ ⁊ ẽmin⁹ demõstra-
tiuus sit pronomẽ: ⁊ sic iferť li sor. nõ discrete suppone-
re. q̃ nõ vł̃ q̃ significatiõe. ❡ Itẽ hui⁹ ꝓpositionis. Il
le hõ currit. sor. demõstrato: subm nõ cõiter suppõit:
nec discrete. ergo ⁊c̃. pz maior. ⁊ minor hui⁹ hõ currit.
supponit subm cõiter. s3 aduenicte signo demõstratiuo
nõ tolliť ei⁹ suppositio nec mutať. ergo nũc nõ discrete
suppõit. pz ꝯña cuz maiori. ⁊ minor ar̃. q̃m signa non
dant nec variãt suppositionẽ ẽmino. cũ suppõ eẽntiali
ter a ṽbo ⁊ a participio depẽdeat. ⁊ sic argumẽtũ habz
euidẽtiã ꝯ tenẽtes suba hax equaliter supponẽ. ois hõ
currit. Et gl3 hõ currit. ❡ Itẽ subm istius. isti homies
currũt. demõstrãdo sor. ⁊ p̄lonẽ. nõ discrete. nec cõiter
supponit. ergo ⁊c̃. ꝯña nota ⁊ maior pz. q̃m ꝓ plurib⁹
supponit. ⁊ minor ar̃ si cõiter supponeret. hoc eẽt meri
to alicui⁹ significatiõis cõis. s3 nullã significationẽ cõ-
munẽ hz. s3 discretã merito ẽmini demõstratiui. ergo ñ
cõiter supponit. ❡ Itẽ subm hui⁹ ois hõ q̃ ẽ sor. currit.
neq3 discrete. neq3 cõiter suppõit. ergo ⁊c̃. ꝯña nota. et
maior pz. q̃m stat distributiue. minor ar̃. q̃m totũ id cõ
nexũ nõ nisi ꝓ vno supponeř põt. s. ꝓ sor. ergo cõiter
supponeř nõ põt. ꝯña pz. ⁊ totũ añs. ❡ Itẽ subm isti⁹.
talis hõ currit. sor. demõstrato. nõ cõiter nec discrete
supponit. ergo. pz ꝯña. ⁊ añs ar̃. nõ eni discrete suppo-
nit. q̃m pro plurib⁹ ṽificari ⁊ supponẽ põt. Q̃ non cõi
ter ar̃. q̃m subijciť ẽmin⁹ cõis d̃terminatus signo d̃mõ
stratiuo. ergo discrete suppõit. ergo nõ cõiter. ❡ Forte
aliq̃s diceret negãdo ꝯñam. q̃ l3 determineť signo de-
monstratiuo. ñ tñ ẽ signũ discretũ: s3 cõe. ❡ Cõtra hãc
r̃ñsionẽ ar̃. q̃ dicit aliquã eẽ ꝓpõnẽ ṽam de subo d̃mõ
stratiuo cui⁹ tñ p̄dicatũ ñ ꝓ re demõstrata ṽificatur: s3
de re nõ demõstrata. ꝯclusio vł̃ ipossibilis. q̃ si nõ ve
rificať de re demõstrata cũ ẽminus demõstratiuus nõ
nisi ex demostratiõe significet: nõ verificať de re signifi
cata p̄ sub3. ⁊ sic nõ eẽt ṽa. qð alteri p̄ti repugnat. S3
ar̃ ꝯclusio sic. ponať platonẽ similẽ sorti currere. ⁊ sor.
q̃escere. tũc sor. demõstrato. hec ẽ ṽa. tal' hõ currit pro
platone. ⁊ nõ ꝓ sor. ergo seq̃tur cõclusio. ❡ Itez subm
istius. isti hoies sunt hõ. nõ cõiter suppõit. vt arguebať
sup̄. nõ ẽt discrete. q̃ si sic: hoc eẽt: q̃m supponeret ꝭ3 si
gnificationẽ acceptã a ꝓprijs rõnib⁹ istoꝝ: ⁊ tũc seq̃reť
hãc eẽ verã sic arguẽdo. ille ẽ hõ. ⁊ ille ẽ hõ. ergo isti. sť
hõ. pz ꝯña. ⁊ tñ videť ꝯñs ipossibile eẽ. q̃ tunc sequereť
ꝙ duo hoies eẽnt vn⁹ hõ. ❡ S3 huic forte aliquis di
ceret cõcedẽdo vtrãq3 eẽ verã. cũ icludat ly ⁊ tẽtũ diui
siue qð cõfũdit li hõ. Et diceret illa r̃ñsio ꝙ i hac. duo

hoies sunt hõ. ly hoies d̃terminate supponẽs hz aliq̃s
singulares tentas diuisiue ⁊ aliquas collectiue. ⁊ iõ l3 il
le i q̃b⁹ ly isti teneť collectiue sint false. ille tñ vere sunt i
quibus tenetur diuisiue. et vlterius concedit vtranq3
istaꝝ. isti drñt ab hoibus. ⁊ isti drñt a seipsis. demo-
strato sor. ⁊ platone. ❡ S3 ꝯ r̃ñsionez ar̃. Ex illa iferť
ꝙ aliq̃ hoies sť hõ q̃ ñ sũt hõ. ꝯñs ipossibile. ⁊ ar̃. ꝯña.
Aliq̃ hoies sunt hõ ⁊ illi nõ sunt hõ. ergo ⁊c̃. pz ꝯña. ⁊
añs. ar̃. Isti sunt hõ demostratis sor. ⁊ platone. ⁊ illi-
met nõ sunt hõ. ergo ⁊c̃. ꝯña ṽa. prima pars añtis ꝯce
diť a sic r̃ñdẽte tenẽdo li isti diuisiue. ❡ Secũdo ar̃. q̃
isti nõ sunt hõ. ⁊ isti sunt illimet. ergo ⁊c̃. ꝯña pz a resol
uentibus ad resolutã. ꝭm eni illã r̃ñsionẽ includiť in ter
mino pluralis numeri li ⁊. stans collectiue ⁊ diuisiue. ⁊
p̄ ꝯñs ꝓ veritate illius idefinite negatiue sufficit ṽitas
vnius singularis. ⁊ añs pz tenendo li isti collectiue.
❡ Itẽ ar̃. hãc eẽ falsam duo hoies sunt hõ. Supponẽ
do p̄mo ꝙ q̃l3 ꝓpositio idefinita vera ⁊ affirmatiua
resolubilis pro ṽitate sui requirit duas resoluẽtes ve-
ras: hoc pz ex cõi mõ loquendi. ꝭo ꝙ i resoluẽtib⁹ plu
ralis numeri ẽminus demostratiuus debeat eodẽ mo-
do stare vtrobiq3. s. collectiue vel diuisiue. pz q̃m non
eẽnt debite resoluẽtes. aliter istis suppositis assigneneť
due resoluentes illius ꝓpositionis: erunt ergo iste: ⁊ isti
sunt hoies: et isti sunt duo homies. tũc ergo q̃ritur vtꝝ
li isti vtrobiq3 stent collectiue. ⁊ tũc prima est falsa. vel
vtrobiq3 diuisiue. ⁊ tũc ꝭa est falsa: seq̃tur. n. tenẽdo di
uisiue: isti sunt duo hoies. ergo iste ẽ duo hoies: ⁊ iste: ⁊
ista ꝯña est bona ꝭm illam r̃ñsionẽ: ⁊ cõiter loquentes
illã videntur cõcedere: ⁊ sic cõcludiť quomodocũq3 il-
lã eẽ falsã duo hoies sunt hõ. ❡ Itẽ ex eadẽ r̃ñsiõe cõ-
cludiť sor. differre a seip̄o. q̃ sequiť isti drñt a seipsis. er
go sor. dr̃t a seipso. añs ꝯceditur ab illa r̃ñsione: ⁊ ꝯña
t3 ꝭm cõem opinionẽ de relatiuis cũ de natura relati-
ui reciproci sit referre idem i se. ❡ Itẽ principaliter. ad
q̃stionẽ ar̃. predicatũ hui⁹. ois hõ est sor. vel plato vel
cicero: nõ cõiter supponit. q̃m nulla ei⁹ pars cõiter sup
põit. nõ ẽt discrete. q̃m ꝓ pluribus suppõit. ❡ Itẽ nul
la suppositione discreta supponit sed pluribus. ergo ñ
discrete supponit. ❡ Sed forte aliquis negaret hãc vl
timam ꝯñam. ⁊ cõcederet añs: q̃m ex oibus illis suppo
sitionibus discretis non fit vna suppositio. ❡ Sed con
tra vnitas suppositionis dependet ex vnitate verbi vł
participij ⁊ termini cathegorematici capientis supposi
tionem. sed ibi est vnum verbum: vel vnum partici-
pium ⁊ vnus terminus saltim coniunctione. ergo est
vna eius suppositio. ergo aliqua suppositione suppo-
nit. qð ab illa responsione negatur. ❡ Item ad que-
stionem arguitur. subiectum huius videns sor. currit.
vel asinus sor. currit. non supponit cõmuniter. cuz vna
pars discrete supponat. nec discrete. cum vna pars
cõmuniter supponat. Et idem arguitur de subiecto
huius. iste asinus hominis currit. ❡ Sed forte ali-
quis diceret concedendo. ꝙ nec cõmuniter nec discrete
supponit. sed cõmuniter ⁊ discrete collectiue. ❡ Sed
contra sequitur aliquem terminum distributiue suppo
nere. ⁊ tamen non communiter: consequens impos-
sibile. Et arguitur consequentia in hac, omnis asinus

for.currit.posito qd for.habeat plures asinos. patet q
subiectũ illi⁹ vniuersalis distribuit̃ mobilr̃ ⁊ supponit.⁊
tñ nõ cõmunit̃ s̃m illã r̃nsionẽ. ¶ Itẽ li asin⁹ for. vel vi
dens for.merito sue significatiõis cõis p pluribus suppo
nere põt.ergo cõiter suppõit. ¶ Itẽ i hac.iste asin⁹ ho-
minis currit.totũ illud cõplexũ virtute significatiõis ter
mini demõstratiui nõ nisi vni cõpetere potest. ergo tñ
discrete supponit. p3 ꝯña.⁊ negatur antecedẽs.

IN hac q̃stione. Primo est no-
tandũ q nõ est dicen
dũ terminũ discrete supponer̃:q2 tñ
p vno supponat.neq3 cõiter q2 pro
pluribus.prima pars p3.posito.n.q
nõ sit hõ nisi for.subm hui⁹ hõ ẽ.tñ
p for.supponit: vt apd oẽs concedi
tur.2a pars ẽt p3.qm̃ in hac. isti ho
mines st̃.subm discrete supponit. ⁊ nõ cõiter. vt ĩfra de
clarabit̃. ¶ Secũdo ẽ notãdũ.nõ sufficient̃ argui termi
nũ discrete suppõere. vl̃ t̃mi suppõnẽ eẽ discretã.nisi q2
nõ nisi p vno supponẽ possit respectu eiusdẽ v̇bi.qm̃ di
cẽdo fenix ẽ. vel istãs ẽ.li fenix. vel instãs nõ nisi p vno
supponẽ põt respectu hui⁹ v̇bi ẽ.⁊ tñ cõiter suppõit. vt
oẽs ꝯcedũt. ¶ Tertio ẽ notãdũ q sufficiẽter ar̃ suppõ-
nẽ eẽ discretã. q2 t̃min⁹ suppõit m̃ẽi o significatiõis di
screte.s.accepte a proprietatibus singularibus.⁊ cõit̃ q2 me
rito cõis. Hoc appet qm̃ nõ dr̃ suppositio discreta nisi
respectu termini discreti.⁊ nõ dr̃ t̃min⁹ discretus nisi re-
spectu significatiõis discrete.ergo ⁊c̃. p3 ꝯña.⁊ silr̃ totũ
añs.⁊ eodẽ mõ dicat̃ de suppõne cõi q nõ dicimus ali
quã eẽ talẽ nisi respectu significationis cõis. ¶ Quarto
notãdũ q oĩs illa vocaret̃ significatio discreta q̃ acce-
pta ẽ tñ a ppꝛietatibus p̃ticularibus vni⁹ vel pluriũ. vñ
l3 ly isti hoĩes i plurali numero habeat modũ pl̃a signi-
ficãdi.ea tñ discrete significat p rõnes eoꝝ particulares.
¶ Quĩto notãdũ aliquẽ t̃minũ ex vnica ĩpositiõe sim-
plici habere significationẽ discretã.sic̃ li for.aliquẽ v̇o ñ
ex vnica.sed ex multis ad discretã d̃terminãtibus.sic̃ hoc
cõplexũ hõ q ẽ for.⁊ sic de ꝯsimilibus. ¶ Sexto notandũ
q aliqd esse vnũ subm vel vnũ predicatum põt eẽ tripli
citer. vt h3 videri circa expositionẽ phyermenias. vno
mõ vnũ simplr̃. sic̃ hic hõ ẽ aĩal. 2o mõ vnũ depẽdẽtia.
sic̃ asin⁹ for.currit.dato enĩ q sit cõplexũ.tñ vna pars p
d̃pẽdẽtiã ab alt̃a depẽdet.tertio cõiũctiõe sic̃ dicẽdo asi-
n⁹. vel hõ currit.aut hõ ⁊ asin⁹ currit.st̃.n.vnũ subm p
talẽ cõiũctionẽ.⁊ aut vl̃. ¶ His notatis sit p̃ma conclu
sio. Aliqs t̃min⁹ discrete supponẽs p plibus.imo suppo
nit p ĩfinitis. Ista cõclusio p3 ex p̃dictis. isti⁹.n.subm.il
la pũcta sunt.demõstratis ĩfinitis pũctis i.a.linea discre
te supponit merito significatiõis discrete. ⁊ tñ p ĩfinitis
suppõit. vt p3 ĩtuẽti. ¶ Secũda cõclusio ẽ hec.aliqd est
subm ppõnis vl̃is p hoc signũ oĩs.qd tñ discrete suppo
nit.illa ꝯclusio ar̃.hui⁹.n.ppõnis.oĩs hõ q ẽ for.currit
totũ ꝯplexũ.discrete suppõit.ppter significationẽ discre
tã ex multis cõplexã.⁊ tñ ẽ subm vl̃is ⁊c̃. ¶ Cõtra istaz
ꝯclusionẽ deducit̃ eũdẽ t̃minũ star̃ discrete ⁊ distributi-
ue.ꝯñs ĩpoĩe:q seqtur ar̃.nã sub3 illi⁹ vl̃is discrete sup
ponit.p r̃nsionẽ datã. ⁊ q distributiue supponat p3. q2
sub eo l3 copulatiue descẽdere merito illi⁹ signi omnis.
¶ R̃ndet̃ negãdo ꝯclusionẽ. Et dr̃ q nõ distribuit̃ to-
tũ cõplexũ.s3 solũ ly hõ.totũ.n. cõplexũ h3 modũ discre
tũ cui distributio repugnat.vñ ꝯcedũtur iste cõclusiões.
¶ Prĩa aliqs t̃min⁹ cõis sol⁹ distribuit̃ a signo vl̃i nul-
lo alio signo p̃cedẽte vel ĩpediẽte.⁊ tñ imobilit̃ suppõit.
p3.q2 si hõ solũ distribuit̃ a li oĩs.⁊ tñ imobilit̃ suppõit.
nõ enĩ sub eo l3 descẽdere p se. s3 sub illo cõplexo hõ q ẽ
for. ¶ Secũda cõclusio. Aliqd cõplexũ mobilit̃ copula
tiue supponit p signũ vniuersale.qd tñ non distributiue
supponit imo discrete.p3 de illo cõplexo homo q ẽ for.
¶ Tertia ꝯclusio. Aliqs t̃min⁹ cõmunit̃ suppõit q tñ ñ
nisi p vno suppõit.nec supponer̃ põt.p3 de subiecto hu
ius fenix. vel istãs ẽ. ¶ Quarta ꝯclusio.diuisio supposi
tiõis m̃ãlis ⁊ p̃sonal̃ i cõem ⁊ discretã sufficiẽs ẽ cõclu-
sio.p3 p rõẽs ad p̃tẽ affirmatiuã. ¶ Ad argumẽta i op
positũ r̃ndet̃. ¶ Ad p̃mũ dr̃ q li for. discrete suppõit. ⁊
ad argumẽtum.negat̃ illa diuisio.sed dr̃ q subordinat̃
ꝯceptui discreto ñ demõstratiuo accepto a proprietate
p̃ticulari q̃ ẽ illd ĩdiuiduũ. ⁊ ille cõcept⁹ ẽ nomẽ. Et
ista r̃nsio valet ad aliqs difficultates i m̃ã de scire ⁊ du
bitare. ¶ Ad s̃m.dr̃ subm discrete supponere. ⁊ ad ar
gumẽtũ ꝯcedit̃ signũ demõstratiuũ nõ variare eẽntiali
ter suppositionẽ.s3 accidẽtalit̃ vt d̃claratũ ẽ supi⁹ qõne
p̃ma. ¶ Ad t̃tiũ dr̃ q ly hoĩes discrete suppõit.⁊ ad ar
gumẽtũ p plibus suppõit.ergo ⁊c̃.neget̃ ꝯña.sic̃ p3 ex di
ctis. ¶ Ad q̃rtũ.dr̃ q totũ illd cõplexũ stat discrete. et
neget̃ q totũ distribuatur. s3 solũ ly hõ vt p3 ex dictis.
¶ Ad q̃ntũ dr̃ subm illi⁹ cõiter supponẽ. ⁊ ad arm ne-
get̃ q determinet̃ signo d̃mõstratiuo. dr̃ enĩ q li tal̃ ñ
ẽ demõstratiuũ.s3 i se ĩcludit ex cõi mõ loquẽdi t̃minu3
d̃mõstratiuũ. vt tal̃ hõ currit.i.tal̃ hõ:q̃lis ẽ iste currit.
mõ p3 totũ illd cõit̃ supponer̃. Sic̃ ẽt dr̃ de relatiuo.qd
appellat̃ diuersitatis.q ñ ẽ relatiuũ.s3 ex cõi mõ loquẽ
di relatiuũ ĩcludit. vt hõ currit ⁊ alt̃ disputat.i.alt̃ ab il
lo q currit disputat. ¶ Ad sextũ ꝯcedit̃ q i hac. isti ho
mĩes st̃ hõ.subm discrete suppõit.⁊ neget̃ illã eẽ verã.⁊
silr̃ illã.duo hoĩes st̃ hõ.⁊ neget̃ ista ꝯña. ille ẽ hõ et ille
ẽ hõ.ergo isti st̃ hõ. vbiq3.n.ly hõ stat det̃iate. ⁊ da-
to q ly ⁊.diuisiue tẽtũ ꝯfunderet̃ ñ tñ ppter hoc silr̃ cõ
funderet t̃min⁹ plural̃ numeri vl̃ m̃ãlis. Nã l3 expõa
tur alñ talis t̃min⁹ p notã copulatiuã.ñ tñ illã i signifi
catiõe sua ĩcludit. ¶ Ad aliud dr̃ totum illud p̃dicatum
for. vl̃ pla. vel cicero discrete supponere. et vna discre
ta suppõne supponer̃:sic̃.n. ex oibus illis terminis singu
laribus fit vnũ partiũ cõiũctiõe. Ita fit vna suppõ cõiun
ctione ex oibus illis discretis suppositionibus. ¶ Ad vl
timũ dr̃ illd cõplexũ asin⁹ for. vel vidẽs for. cõiter sup
ponere.eo q l3 vna pars cõiter.⁊ alia discrete suppo-
nat. tñ ex illis suppõnibus fit vna cõis rõne significa-
tionis cõis totius cõplexi. Et p oppositũ.dicat̃ de hoc
complexo.iste asin⁹ hois currit. qd discrete suppõit.cũ
ex duabus significationibus illorum simplicium fiet
vna significatio discreta.

Queritur quarto.

Utrũ bñ diuidat̃ suppositio cõis in
confusam determinatã ⁊ distributi
uã. Et distributia i mobilẽ ⁊ i imo
bilem.⁊ similiter cõfusa. ¶ Ad par
tẽ affirmatiuã est cõis opinio oĩum

loquentium in hac materia. ¶ Ad negatiuã arguitr. Nã ex illa diuisione sil' cũ diuisiõne ptiũ iferr eũdẽ termi nũ distributiue detminate ꝛ ꝯfuse suppõere. ꝯñs vr ab surdũ. ꝛ ar ꝯña. i hac ꝯditiõali. si ois hõ currit. ois hõ mouetr. Nã ly hõ distributiue supponit i ꝯpatõe ad to tam illã ois hõ currit. in ꝯpatõe ad suã idefinitã detmi nate. ꝛ ad cõditõalẽ cõfuse. vt cõit cõceditur. ¶ Huic forte rñdetur ꝯcedẽdo ꝯcl'onẽ. ¶ Cõtra hãc rñsionẽ. primo ðducitur eundẽ tminũ cõiter discrete suppone re. ꝯñs vr repugnare. sicẽ repugnant significatio cõis ꝛ discreta. ſ; ꝯclõ pz. Nã hui⁹ subz. ille hõ currit. cõiter supponit i cõpatõe ad ptẽ ei⁹. s. idefinitã. ꝛ i ꝯpatione ad totã discrete iuxt rñsionez. ¶ Itẽ ex eadẽ deducitur eũdẽ tminũ mobilitr ꝛ imobilitr supponere: ꝯñs iplicat ꝛ ar. ꝯñtia. In hac eni. nõ ois hõ currit. ly hõ i cõpa tione ad totã nõ mobil'r copulatiue suppõit. q: due di stributõeseũ limitãt. ꝛ in ꝯpatõe ad vnũ saltẽ dẽpta ne gatiõe mobil'r copulatiue suppõit. vt ꝯcedit rñsio. Et idez ar. de subo hui⁹. neccio ois hõ ẽ aial. ¶ Itẽ ifertur eũdẽ tminũ mãl'r ꝛ psonal'r supponere sic dicẽdo: hõ ẽ nomẽ: ly hõ in respectu ad totã mãlitr: ꝛ ad ptẽ psona litr supponit. s. illã hõ est. ¶ Itẽ a nõ ꝯditiõali nõ depẽ det suppõ. ſ; a ṽbo. vt supi⁹ tactuz ẽ. ergo nec cõfusio. pz ꝯña. q: cõfusio est spẽs suppõnis. ꝛ p ꝯñs in cõditi onali pdicta nõ supponit ly hõ cõfuse. ¶ Itẽ ꝯfirmatr q in pdicta ꝯditõali ly hõ nõ detminate suppõit. qm̃ l; i pte p se sepata detminate supponeret: nõ tñ vr suffi cient posse cõcludi q in illa pte sic supponat cum alti cõiũgitr totã actu ꝯstituẽdo. ¶ Itẽ ex eadẽ rñsiõe iferri posset alicui⁹ idefinite affirmatiue subz ꝛ predicatum. distributiue supponere sicut i pte hui⁹. Nullus hõ est aial: ꝛ alicuius subm distributiue ꝛ pdicatũ cõfuse tm̃: vt i pte huius ois hõ ẽ aial: ꝛ alicuius subm cõfuse ꝛ pdicatũ distributiue: sicẽ hic. tm̃ hõ est aial. ¶ Scdõ ad qõnẽ arguitr tminus aliqs nõ stat detminate sub quo tñ licet descẽdere disiũctiue. ergo ꝛc̃. ꝯñtia videtr bona pcõem diuisiõnẽ suppõnis detminate. ꝛ añs pz. q: i hac ois hõ currit. sub ly hõ l; descẽdere disiũctiue vt patet. ¶ Huic forte rñderet aliqs q diuisiõ sic itelligitr. s. Illa suppõ merito cui⁹ tm̃ disiũctiue descẽdere l; ẽ detminata. ſ; sub ly hõ i vl'i nõ tm̃ disiũctiue descẽdẽ l;. ergo ꝛc̃. ¶ Cõtra hãc respõsionẽ. Primo deducitr subz hui⁹. Hõ ẽ. nõ determinate supponere. ꝯñs vr falsũ. ꝛ ꝯña ar. qm̃ sub ly hõ ñ tm̃ disiũctiue ðscẽdẽ l;. imo ꝛ copl'a tiue. qm̃ bñ seqtr hõ ẽ: ꝛ isti sũt oẽs hoies. igr iste hõ ẽ. ꝛ iste ꝛ sic de singul'. ¶ Itẽ ꝯcluditr subz hui⁹ ñ distributi ue supponẽ. ois hõ currit: ꝯñs mãifeste negãdũ. ꝛ ꝯña ar. sub ly hõ merito illius suppõnis non tm̃ copulatiue descẽdere l;. imo ẽt disiunctiue. ergo ꝛc̃. t; ꝯñtia a sil'i: qm̃ sicẽ dr suppõ detminata. q: merito illi⁹ tm̃ disiũcti ue ðscẽdere l;. ita dz dici distributiua: q: tm̃ copulati ue descẽdere l; merito ei⁹. ¶ Itẽ suba hax. deus ẽ. i stans ẽ. fenix ẽ. determinate supponũt. ꝛ tamẽ nõ l b eis descẽdere l; ad sua supposita qm̃ nõ hñt plura sup posita nec hr̃e pñt. ¶ Itẽ aliqs termin⁹ ꝯfuse suppo nit sub quo tñ disiũcti nõ descẽdere l;. ergo ꝛc̃. cõseqn tia pz per cõez diuisiõnem. ꝛ añs ar. Qm̃ i hac ppõne sor. drt ab oi hoie nõ disiũcti descẽdere l; sub ly hoie. ꝛ tñ cõfuse supponit vt ponũt aliq. ¶ Huic forte rñde

retr q l; nõ disiũcti tñ copulati descẽdere l;. ꝛ hoc suffi cit ad hoc q sit suppõ ꝯfusa. ¶ Cõtra rñsionẽ ar. In hac ppõe. hoc lignũ drt ab oi ligno. ly ligno ẽ rñsio nẽ cõfuse supponit. ꝛ q nõ liceat copulati. neq; disiun cti descẽdẽ ar. Primo nõ disiũcti. qm̃ hec est falsa. hoc lignũ quouis demr̃ato drt ab hoc vl' ab hoc. ꝛ sic ð sin gulis. imo hoc lignũ ẽ hoc vel hoc ꝛc̃. Et nõ copulati q: ponatr nõ eẽ aliõ lignũ in rex nã pter hoc. ꝛ ptes su as. tũc pz añs eẽ vex per exponẽtes suas. qm̃ hoc lignũ nõ ẽ oẽ lignũ. q: nõ ẽ sua medietas. ꝛ tñ hoc ẽ falsũ. hoc lignũ drt ab hoc ꝛ ab hoc ꝛ sic de singulis de copulato extremo. imo ẽ hoc ꝛ hoc collectiue numerãdo oẽs ei⁹ ptes. ¶ Itẽ ar. ꝯ diuisionẽ distributiue vl' cõfuse mo bilẽ ꝛ imobilẽ. Dr eni imobil' distributiua. q: nõ ðscẽ der l;. ſ; si licẽt copulatiue descẽderetr. ꝛ sil'r cõfusa imo bilis: q: ñ descẽdẽ l;: ſ; si licẽt disiũcti ðscẽderetr. ¶ Cõ tra arguo. Primo de ṽtute tmõis. q: tũc seqtr q i hac. neccio ois hõ ẽ aial. ly hõ staret cõfuse tm̃. ꝛ i hac. Ne cessario hõ ẽ. ly hõ staret distributiue. qm̃ sub ẽo licẽt disiũcti descẽdere remoto ipedimẽto. ꝛ sub pmo copu latiue. ¶ Scdõ ar. ad itẽtõez. q: tẽ seqretur q subz hu ius Neccio hõ ẽ aial detmiate imobil'r supponere. ꝯñs nõ cõceditur ꝛ pz ꝯña. dr eni si licẽt descẽdẽ hoc ẽ si re moueretur tale ipedimẽtũ sicẽ ly neccio licẽt copl'atiue descẽdẽ. sicẽ i hac neccio ois hõ ẽ aial. ꝛ cõsil'r si remoue retur ly neccio distributiue descẽdere licẽt i pdicta ppõ ne sub ly hõ merito detmiate suppõis. ergo ꝛc̃. ¶ Itẽ cõcludi posset q subz hui⁹ ñ ois hõ currit. distributiue imobilitr supponit. ꝯñs ẽ ꝯ cõitr loquẽtes i hac mã. cũ dicatr ip̃z stare detminate merito duox signox q ime diate cadũt sup̃ eũ. sicẽ ẽt detminate supponit i hac pti culari sibi equalẽti. aliqs hõ nõ currit. ꝛ ꝯña ar. qm̃ si li ceret ðscẽdẽ hoc ẽ remoto ipedimẽto. s. negatõe l; copu latiue ðscẽdẽ vt pz ituẽti. ¶ Itẽ in his tu icipis eẽ ois hõ. pol'e ẽ te eẽ oẽz hoiez. tu itelligis oẽz hoiez. ly hõ vl' hoiez supponit distributiue imobil'r. ꝛ tñ remoto ipedi mẽto ñ descẽderetr aliquo descẽsu: q: residuũ nõ rema neret ppõ. ergo ꝛc̃. ¶ In illa qõne sit hec pma ꝯcl'o. Sub quocũq; termino l; copulatiue descẽdẽ sub eo dẽ disiũctiue ꝛ disiũcti ðscẽdẽ l;: illa cõcl'o pz p cões re gulas. qm̃ ex copl'atia seqtr disiũctiua ex eisdẽ cathego ricis cõposita. ẽt sil'r ppõ de disiũcto extremo. ¶ Scda cõclusio. Sub aliquo termino disiunctiue descendẽ l; sub quo nõ disiũcti nec copulati: Et sub aliquo disiũcti sub quo nec disiũcti nec copulati: Et sub aliquo l; de scẽdere copulati sub quo ñ disiũctiue nec disiũcti: itelli gẽdo sp in cõpatione ad eãdẽ ppõne. Isti⁹ cõcl'onis p ma ps pz ex pcedẽtibus: qm̃ i hac. hoc lignuz drt ab oi ligno. l; disiunctiue descẽdere sub illo termino ligno. vt de se pz. ꝛ ñ disiũcti. nec copulati. vt pbatũ ẽ supra. ẽa ps pz p istã. Ois hõ ẽ aial. qm̃ sub ly aial l; disiũcti descẽdere ꝛ ñ copulati nec disiũctiue: vt de se pz: tertia ps arguitur ponatr sor. ꝛ platonẽ trahẽ naui q; nullus per se trahe posse. tũc sub hac. Isti per se trahunt na uim l; copulatim descendere ꝛ nõ disiũctiue nec disiũ ctim vt patet intelligenti. ¶ Tertia cõclusio. Notifica tio suppõnis detminate distributiue vl' cõfuse p descẽ suz tmini nõ ẽ per eẽntialia ſ; a signo sũpta. Ista cõ clusio pz. qm̃ tales denoiatões cõpetunt suppositioni

ꝑ cõpatione ad apprehẽsionẽ itellectꝰ. tũc. n. vocatur
determinata qñ v̓tute illius intellectus ẽ aꝑhẽsiuꝰ ter
mini ꝓ aliquo determinate ꝓ quo denotat̃ supponer̃
i cõpatione ad residuũ ꝓpõnis: distributiua qñ ꝓ quo
libꝫ: cõfusa qñ nec ꝓ quolꝫ nec ꝓ aliquo d̓terminate.
¶ Nõ ẽt ẽ semꝑ descẽsus signũ sufficiẽs: vt videbit̃ i-
fra. ¶ Quarta ꝯclusio: p̄supposito descẽsuꝫ t̃mini eẽ si
gno sufficiẽti nõ dici dꝫ suppõ distributiua mobilis: q̓
merito eiꝰ copulatiue: aut tñ copulatiue. ſꝫ q̓ p̓io co
pulatiue descendere lꝫ. p̓ia pars huiꝰ ꝯclusionis pꝫ ex
precedentibꝰ: qm̄ sub hac. hõ ẽ. lꝫ copulatiue d̓scẽdere.
⁊ sub hac. oĩs hõ est. disiũctiue merito eiꝰ suppõnis: in
v̓tute. n. cuiuscũqꝫ ẽ iferre copulatiuã. ẽ ẽt iferre disiun
ctiuã. s̓a pars pꝫ q̓ lꝫ sub illa. oĩs hõ currit. liceat disiũ
ctiue d̓scẽdere nõ tñ p̄mo ſꝫ s̓ario. ⁊ lꝫ sub hac. hõ ẽ. li
ceat copulatiue descẽdere nõ tñ p̄mo ſꝫ ꝑ accidẽs. Et
sil̓r ꝑ oĩa ꝓportionalit̃ dicat̃ de cõfusa mobili ⁊ deter-
minata. ¶ Quita ꝯclusio. lꝫ suppõnis cõmunis diui-
sio i determinatã ⁊c̃. sit ꝑ accidẽtalia ẽ tñ sufficiẽs: p̓i-
ma pars pꝫ. qm̄ suppõ talis denomiat̃ ꝑ signũ extrise
cus adueniẽs cõfundẽs vel distribuẽs. vel ꝑ defectũ ta
lis. ergo ⁊c̃. s̓a pars ẽt pꝫ discurrẽti ꝑ oẽm suppositio-
nẽ cõmunẽ. ¶ Ad argumẽta. Ad p̄mũ posset dici ne-
gãdo ꝯclusionẽ. ⁊ tũc diceret̃ ꝙ i hac conditionali. Si
oĩs hõ currit. oĩs hõ mouet̃. li hõ tm̄ distributiue sup-
ponit. ⁊ nõ cõfuse. q̓ t̃minꝰ nõ accipit modũ supponẽ
di i cõpatiõe ad ypotheticã. nec detminate. q̓ t̃minꝰ ñ
accipit suppõnẽ actualẽ. nec modũ supponẽdi nisi i re
spectu ad totalẽ cathegoricã. ¶ Alit̃ rñderi põt conce
dẽdo cõclusionẽ. Et ad argumẽta in opᵐ rñdet̃ cõce-
dẽdo p̄mã cõclusionẽ. ⁊ nõ ꝓpterea seq̓tur eũdẽ hr̃e ꝑ
se significatiõeꝫ cõeꝫ ⁊ discretã. qm̄ li hõ tm̄ cõmuneꝫ
hꝫ ꝑ se. ⁊ li iste hõ discretã. ¶ Ad s̓am rñdet̃ illã negã
do tãqꝫ iplicãtẽ ꝯ̄dictionẽ. ⁊ nõ vꝫ hec ꝯ̄ña i cõpatiõe
ad istã. nõ oĩs hõ currit. li hõ imobilit̃ suppõit. ergo i-
mobilit̃ suppõit. Ar̃. n. a s̓m qd ad simpl̓r. Neget̃ tñ
illud añs. ⁊ nõ seq̓tur i cõpatiõe ad illã supponit imobi
liter copulatiue. igr̃ i cõpatiõe ad illã imobil̓r suppõit.
q̓ mobil̓r disiũctiue supponit i cõpatione ad eãdem.
¶ Ad tertiã similit̃ dr̃ negãdo. qm̄ nõ ẽ possibile eẽ eũ
dẽ t̃minũ mãliter ⁊ ꝑsonalit̃ supponẽtẽ. q̓ tũc haberet
duas p̓cipales significatiões vt declaratũ ẽ sup̄: ⁊ dr̃
ꝙ i hac partiali. Hõ ẽ. mãlit̃ supponit li hõ dato ꝙ in
sibi simili ꝑ se exñte ꝑsonalit̃ supponat. ¶ Ad aliud dr̃
negãdo ꝯ̄ñam. qm̄ lꝫ t̃minꝰ nõ accipiat suppositioneꝫ
nisi a v̓bo tñ accipe põt cõfusionẽ vel distributionem
a nota ꝯditionali. imo modũ supponẽdi nõ accipit a
v̓bo vel p̓ticipio ſꝫ a signo. ¶ Ad aliõ negat̃ ꝯ̄ña. ita
eni suppositio attribui põt t̃mino i ꝓpõne q̄ ẽ pars al
teriꝰ sicut i totali. ¶ Ad vltimũ rñdet̃ cõcedendo oẽs
cõclusiones tãqꝫ possibiles. ¶ Ad s̓m p̓cipale pꝫ esse
rñsum ex supradictis. Dr̃. n. t̃minꝰ determinate suppo
nere q̓ merito illiꝰ suppositiõis p̄mo disiunctiue descẽ
dere lꝫ sub eodẽ. ¶ Ad tertiũ dr̃ ꝙ lꝫ isti t̃mini istãs. de
us. ⁊ fenix nõ possint haber̃ nisi vnũ suppoᵐ nõ ꝓp̃ea
ipedit̃ modus arguẽdi quẽ fieri lꝫ merito suppositiõis
t̃mi. s. descẽdẽdo. hoc eni arᵐ vꝫ. oĩs fenix currit ⁊ iste
sunt oẽs fenices. ergo illa currit ⁊ ista ⁊ sic de singulis:
⁊ sil̓r d̓scẽdẽdo sub illa fenix currit disiũctiẽ. ¶ Ad aliõ
primo dr̃ aliquẽ t̃minũ stare cõfuse. sub quo nullo mõ
liceꝫ descẽdere: sicut hic. necessario hõ ẽ aĩal. ¶ Sed ad
mãm argumẽti negat̃ añs ꝓ minori. Dr̃. n. cõiter ꝙ
ly. hõ. stat detmiate q̓ duo signa distributiua imedia
ta cadũt sup̄ eũ. Sꝫ vt ifra videbit̃ nec determiate nec
cõfuse supponit. lꝫ p̓io disiunctiue descẽdere liceat sub
eodẽ. ¶ Ad vltimũ rñdet̃ ꝙ illo mõ nõ dici dꝫ cõfusa.
imobilis nec distributiua. ſꝫ dũ aliq̄s t̃minꝰ distribuit̃
ab aliquo signo ⁊ merito alteriꝰ nõ sub eo p̓io copula
tiue descendere liceat dr̃ distributiua imobilis. Lꝫ for
te alio descensu descendi posset. Et proportionabiliter
dicitur confusa immobilis.

Ueritur quinto.
Utrũ t̃minus seq̄ns vel p̄cedens
aliũ distribuere possit vel cõfunde
re aut eũ impedire a distributione.
¶ Ad partẽ affirmatiuã sunt cõit̃
loquẽtes in hac mã. ¶ Ad negati
uã ar̃. Primo sic. Nullum signuꝫ
agit modũ significãdi i aliũ. ergo ip̄m nõ distribuit nec
confundit ꝯ̄ña nota ẽ. q̓ distribuere vel ꝯfundere ali
quid non est nisi in ipsum agere nouum particularem
modũ significãdi. ⁊ añs vr̃ notuꝫ. q̓ qlꝫ t̃miniꝰ illud et
eodẽ modo significat intra ꝓpositionẽ qõ significat ex̃
nõ variata ipõne. ¶ Cõfirmatur. suppõ tm̄ a v̓bo de
pendet vel a p̓ticipio sic positũ ẽ supra. igr̃ ⁊ distribu-
tio vel cõfusio q̄ eiꝰ sunt sp̄es. ⁊ ꝑ cõsequens nõ a signo
saltẽ sic cõiter ponit̃. ¶ Itẽ ar̃. ex parte affirmatiua. i-
fertur aũt ꝙ ab exponẽtibꝰ ad expositã ꝯ̄ña nõ valet.
aut ꝙ aliq̄ vniuersalis ẽ vera ⁊ cuilibꝫ supposito subi
correspõdet vna singularis. ⁊ tñ multe sunt singulares
false: cõclusio falsa ꝓ vtraqꝫ p̓te. ⁊ ꝯ̄ña ar̃. Nã in hac
vniuersali. cuiuslꝫ hoĩs asinꝰ currit. aut distribuit̃ ab il
lo signo cuiuslꝫ totũ cõplexũ. aut tm̄ li hoĩs. Si primo
mõ: ponat̃ tũc quelꝫ asinũ hoĩs currere ⁊ tñ sor. nõ ha-
bere aliquẽ asinũ. tũc manifeste seq̓tur s̓a pars. illa. n.
vniuersalis ẽ vera vt pꝫ ex casu: ⁊ illa singularis falsa
istiꝰ hoĩs asinꝰ currit. d̓mr̃ato sor. Si s̓o mõ. tũc i casu
supposito exponẽtes illiꝰ vl̓is sũt vere. s. alicuiꝰ hoĩs asi
nꝰ currit. ⁊ nihil ẽ hoĩs asinus qn illõ currat. ⁊ tñ expo
sita ẽ falsa. qm̄ ifert hãc falsaꝫ. qlꝫ hõ est ens cuiꝰ asinꝰ
currit. si li hoĩs solũ distribuat̃. ¶ Itẽ ad idẽ ar̃. Si si-
gnũ aliqõ distribuere posset maxie foret negatio vl̓ ter
minus negationẽ icludẽs sic terminus ifinitus ⁊ p̓iua
tiuus: vt qdã dicũt. Sꝫ arguit̃ ꝙ nõ: q̓ tũc seq̄retur ꝙ
sor. ẽ iniustus ⁊ tñ nõ est iniustus homo: cõseq̄ns ipli-
cat: ⁊ arguitur cõsequentia. ponatur sor. esse iniustum
⁊ arguitur s̓a pars cõclusiõis. q̓ si nõ cõcedatur opᵐ:
⁊ arguitur sic: sor. est iniustus homo. plato ẽ homo. er
go sor. est iniustus plato. consequentia videtur tenere a
termino stante distributiue mobiliter cum debito me-
dio ad sua supposita. ⁊ cõsequens impossibile. ergo et
antecedens. quod si cõcedatur: arguitur illam esse ve-
ram: sic sor. non est iustus homo ⁊ est aptus natus esse
iustus homo. ergo ⁊c̃. cõsequentia pꝫ a conuertibili ad
cõuertibile. ⁊ antecedens ex casu. ¶ Huic aliquis for
te responderet concedendo consequens: nec sequitur
sor. esse platonem. quia ly. plato stat negatiue. ratione

negatiõis incluse in t̃mino priuatiuo. ¶ Sʒ ꝫ: tunc l-
ferẽ q̄lʒ istaꝝ eẽ verã. sor. ẽ iniustus de⁹. sor. ẽ iustus
asin⁹. ⁊ ẽ iniusta capra: ꝯn̄s absurdũ: ⁊ pʒ ꝯn̄a sili rati-
one: cõcedit eni hãc. sor. ẽ iiustus plato. ꝓpter hoc ar
gumẽtũ. sor. nõ ẽ iust⁹ plõ. ⁊ sor. ẽ apt⁹ nat⁹ eẽ iust⁹. er-
go est iniustus plato: ⁊ silr arguẽdo seq̄tur. sor. nõ est iu
stus de⁹ vel asin⁹ ⁊ ẽ apt⁹ natus eẽ iustus. ergo ⁊c̃. ꝯn̄a
tʒ a sili. ⁊ an̄s pʒ. Et ꝓportionalĩr p oĩa ar̃. de t̃mio ifi
nito. ¶ Itẽ isti t̃mi. dr̃. ⁊ aliõ. nõ distribuũt absolutos
sup̃ quos imediate cadũt. ergo a silinec aliõ signũ. ꝯn̄a
vr̃ tenere a sufficiẽti similitudie. ⁊ an̄s ar̃. qm̄ dato op
posito sequeret̃ ꝙ tu differres ab asino. ⁊ tñ ñ dr̃s. nec
differebas ab asino. ⁊ p ꝯn̄s icipis differre ab asino: se
q̄t̃. n. tu differes ab asino. brunel⁹ erit asin⁹. ergo tu dif
feres a brunello. ꝯn̄s ẽ falsum. posito ꝙ brunelus gn̄a
bit̃ postq̄ȝ eris corruptus: ⁊ sic ar̃ de p̄terito: tu differe
bas ab asino. brunel⁹ erat asin⁹. ergo tu differebas a
brunelo. Et eadẽ cõclusio ꝓbat̃ p quolʒ istãti p̄terito
⁊ futuro. ¶ Itẽ seq̄tur ꝙ tu dr̃s ab asino ⁊ tñ nõ potes
differre ab asino: seq̄t̃ eni. Tu potes differre ab asino.
brũel⁹ põt eẽ asin⁹. ergo potes dr̃e a brũelo. ꝯn̄s falsũ.
q2 nõ poteris durare vsqȝ ad illud tẽp⁹ i quo gn̄abitur
brunelus: vt pono. Huic aliq̄s r̄nderet ꝯcedẽdo ꝯclu
sionẽ. ¶ Sʒ ꝫ. supponat̃ eũdẽ effectum numero posse
ꝓduci i diuersis istãtib⁹ sic vr̃ tenere magr̃ phõrũ. tũc
tu potes dr̃e a brunelo: dato eni ꝙ nõ gn̄abit̃ brunel⁹
i tp̃e i quo eris poterit tñ i eodẽ generari ex supposito.
¶ Itẽ seq̄ret̃ has eẽ ipossibiles: tu eris aliud ab asino.
Tu eris vidẽs oẽm hoiem: q2 ly asino ⁊ li hoiem stant
distributiue ꝓ quolʒ suo supposito futuro. Et p idem
has eẽ ipossibiles aliud a currente curret aliud a cur-
rente põt currẽ: seq̄tur. n. aliud a currente curret. er-
go aliud ab illo qõ curret curret: Aliud a currente põt
currere. ergo aliud ab illo qõ põt currere põt currẽ. ⁊
ita seq̄ret̃ ꝙ idẽ currit: ⁊ põt eẽ aliud a se. ¶ Quito p̄n
cipalr̃ ar̃: dictio cõditional' nõ cõfundit. ergo nec aliud
signũ. ꝯn̄a pʒ a sufficiẽti silr̃tudine. an̄s ar̃: qm̄ sub cõ-
ditõali nõ lʒ descẽdẽ disiũcti nec copulati. ergo ⁊c̃. ꝯn̄a
pʒ maxime ſm ponẽtes ꝙ sub cõditionali disiũcti lʒ d̃
scẽdere. ⁊ an̄s ẽ notũ: nõ. n. seq̄t̃. si hõ currit al' currit. sʒ
hec al'ia sũt oĩa. ergo si hõ currit. hoc vel hoc aĩal cur-
rit. an̄s. n. ẽ copulatiua v̀a. ⁊ cõclusio ꝯditional' ipol'is.
⁊ p ꝯn̄s nec copulati descẽdẽ lʒ. ¶ Sexto ar̃ nullũ si-
gnũ imobilitare distributionẽ t̃mi. qm̄ ly incipit: hoc
facẽ nõ põt: ergo nec aliud signũ. ꝯn̄a nõ a sufficiẽti si
militudie. ⁊ an̄s ar̃. qm̄ dato opposito seq̄ret̃ ꝙ incipit
oĩs asin⁹ currere. ⁊ desinit oĩs asin⁹ currẽ: ⁊ tñ null⁹ asi
nus icipit vel desinit currere. Itẽ ꝙ incipis scire oẽm
ꝓpõnẽ. ⁊ tñ nõ icipis scire aliq̄ȝ nec aliq̄ȝ incipit scire.
¶ Pro p̄io ponat̃ ꝙ ꝯtinue an̄ hoc fuerit tm̄ tres asi-
ni currẽtes ⁊ currãt ⁊ currẽt: sʒ nũc de nouo generetur
ali⁹ asinus ñ currẽs: ⁊ imediate post hoc corrũpat̃: tunc
pʒ ꝙ nũc ñ currit oĩs asinus. ⁊ imediate post hoc cur-
ret oĩs asinus. Et imediate an̄ hoc currebat oĩs asin⁹
⁊ tñ nullus icipit vel desinit currere. ¶ Pro ſa cõclusi
one ponat̃ ꝙ cõtinue fuerũt tm̄ q̄tuor ꝓpõnes quarũ
tres scieris. q̄rta v̀o falsa nũc desinat eẽ p remotionẽ
de presenti: tunc pʒ conclusio iuenti. ¶ Huic forte r̄n-
detur cõcedẽdo cõclusiones. ¶ Sʒ ꝫ ar̃. ⁊ maxime cõ-
tra primã: qm̄ si illa ẽ v̀a. hoc cõtingit ſm r̄nsionẽ. q2
ly icipit cõfundit nomẽ rectũ a p̃te an̄. ꝯn̄s falsũ: q2 tẽ
sequeretur a pari hãc eẽ verã. a te dr̃t oĩs homo. sicut
hec. tu dr̃s ab oĩ hoĩe. Itẽ seq̄retur has ꝯn̄as nõ vale-
re. denariũ ꝓmittit tibi aliq̄s hõ. ergo d̄nariũ aliq̄s hõ
tibi ꝓmittit. Chymerã itelligit aliq̄s hõ. ergo chyme-
rã aliq̄s hõ intelligit. deũ eẽ significat aliq̄ ꝓpõ: ergo d̃
um eẽ aliq̄ ꝓpõ significat: ꝯn̄s negãdũ: ⁊ pʒ ꝯn̄a a silr̃.
qm̄ sicut ly icipit cõfundit imobiliter nõm sequẽtẽ re-
ctũ a p̃te an̄ sic ⁊ noĩata v̀ba. ¶ Septimo ar̃ ly neces-
sario ⁊ ceteri t̃mi modales nõ imobilitãt. ergo ⁊c̃. ꝯn̄a
nõ. ⁊ an̄s ar̃. q2 si dicat̃ ꝙ in hac. neccio oĩs hõ ẽ aĩal,
ly neccio impediat d̃scensũ illi⁹ termi hõ. Cõtra. ista cõ
sequẽtia valet: neccio oĩs hõ est aĩal: ⁊ isti sũt oẽs hoies.
ergo iste hõ ⁊ iste sic de singul' ẽ aĩal. ergo ly necessario
nõ ipedit descensũ. ꝯn̄tia pʒ: q2 ipedire ẽ ꝓhibere aliq̄d
qõ sine illo fieri possʒ. sʒ remoto ly neccio tm̄ descende
re ad singulares illi⁹. oĩs hõ ẽ aĩal. ad quas nũc d̃scẽde
re lʒ cũ debito medio. ¶ Octauo ar̃: nullũ signũ seq̄ns
ipedire vel cõfundere t̃minũ p̄cedẽtẽ. qm̄ si essʒ possibi
le: maxime foret sicut cõiter dr̃ i hac. differẽs ab ente ñ
ẽ ens. ꝙ illa negatio sequens cõfundat ly ente. Sʒ ꝫ:
q̄ȝtũ distributiue mobilr̃ supponit subm huius. oĩs hõ
currit. tã distributiue suppõit ly ente i hac differẽs ab
ente ẽ ens. Sʒ negatio subseq̄ns ly hõ non imobilitat
neqȝ ꝯfundit sicut i hac oĩs hõ nõ currit. ergo nec ipe-
ditur vel cõfunditur ly ente a negatõe seq̄nte. pʒ ꝯn̄a:
⁊ silr̃ totum an̄s intelligenti. Cõfirmat̃ q2 tũc sequeret̃
negationẽ sequentẽ hẽre vi distribuẽdi terminũ p̄cedẽ
tem. ꝯn̄s nemo cõcederet. ⁊ ꝯn̄a ar̃. q2 lʒ aliqua signa
sequentia vel p̄cedentia imobilitẽt terminum distribu-
tum. nullũ tñ hʒ vim mutãdi suppõnem distributiuaȝ
i cõfusã vel determinatã nisi hẽret vim distribuendi eũ
dem terminũ vt cõiter ponitur. sʒ ista negatio sequens
mutat suppõnem distributiuã de ly ente i cõfusam. er-
go seq̄t̃ cõclusio. ꝯn̄a clara ẽ. ⁊ maior ex cõi mõ loq̄uẽ-
di. ⁊ minor pʒ: q2 sub ly ente tm̄ disiũctim descendẽ licȝ
cũ non disiunctiue nec copulatiue.

In hac questione. Primo iuestiga
bitur quesitũ: ſo
ꝓpter quoddã argumẽtum inuestigabitur quomõ di-
stribuatur ps vel totũ hoc cõplexũ quod ẽ subm hui⁹:
cuiuslibʒ hoĩs asinus currit. ⁊ i similib⁹: tertio quomõ
ly incipit cõfundat vel imobilitet terminuȝ: ⁊ simili̇r ly
põt ⁊ termini cõcernẽtes actũ mentis. ¶ Quãtũ ad p̄-
mũ. Primo notãdũ ꝙ aliquẽ terminũ aliũ distribue-
re dupliciẽ põt itelligi: Aut ꝙ i eũ agat modũ significã
di q distributio vocat̃. q2 distribuere vĩ iportare quãdã
actionem: ⁊ hoc mõ ñ intelligim⁹ cõiter. q̄libʒ. n. t̃mi-
nus mẽtal' vocalis vel scriptus oĩo eũdẽ modũ signifi-
cãdi generalẽ ⁊ spãlem p̄cise hʒ intra ꝓpõnem ⁊ ex̃ nõ
variata ei⁹ impositione: si sit vocal' vel scriptus. Aliter
põt intelligi sic ꝙ virtute illius actus distributiui intel-
lectus fit apprehensiu⁹ termini cõis sigillatiȝ circa qõ
libʒ eius suppositum distribuẽdo: ⁊ isto mõ cõmuniter
itelligitur: non. n. apprehẽditur termin⁹ cõis distribu-
tiue virtute alicuius sui modi significandi: sʒ virtute si-
gnificandi actus distributiui ipsum determinantis ⁊ i-
terdum sibi adiacentis. Et ꝓportionabilr̃ dicatur d̃ cõ-

fusione. Scḋo notādū ꝙ distributio ⁊ cōfusio nō sunt eēntialiter suppōnes: sȝ tm̄ modi vl' accidentia suppositionum. vt declaratuȝ ē supra. ¶ Ex quo infertur ꝙ cōfusio vel distributio ab alio q̄ȝ a v̄bo accipi possūt. imo non a verbo dependēt. sȝ tm̄ a signo determināti. ¶ Tertio presupponitur q̄libȝ terminū hēre oio eādem significationē ⁊ modū significandi intra ꝓpositionem quam extra non fcā ipositione noua si sit vocalis vel scriptus. Istud suppositū pȝ. q: aliter non essent idem termini ⁊ eiusdē ptis oronis intra ꝓpōnem ⁊ extra. ¶ Istis notatis sit prima conclusio. Aliquis terminus aliū distribuere pōt. cōclusio arguitur. Aliqs terminus hȝ modū significādi distributiuū ab impositore habitum per quē determinare pōt terminū cōmuneȝ. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a videtur nota ex primo notabili. ⁊ antecedens clarum de se. Ista. n. signa ois nullus ⁊ quilibet ⁊ similia vltra modū eēntialē ꝑ quē sunt noia. ⁊ accidentalem ꝑ modū adiacentis habuerūt aliū moduȝ .s. aliū multiplicātis vel distribuentis his modis posteriorem ⁊ ꝑ illū modū determinare possunt terminum cōem ꝓ suis suppositis. ¶ Secūda cōclusio. Aliqs terminus distribuitur: q tm̄ non supponit. Ista cōclō arguitur: subȝ huius ois chymera ē distribuitur ⁊ tamē nō supponit. ꝯn̄tia nō. ⁊ maior. ⁊ minor arguitur: In hac. ois chimera ē. ly: ois hȝ oino eūdeȝ modū significandi sicut in hac. Ois chymera itelligitur ⁊ eūdeȝ terminū precise determinat. sȝ in scḋa distribuitur ly chymera: ergo ⁊ in prima. ꝯn̄a nō. q: distributio tm̄ a mō significādi termini distributiui depēdet: ⁊ nō a verbo. vt declaratū ē. ⁊ maior pȝ ex presupposito. ⁊ minor cōmuniter conceditur ꝙ i hac. ois chymera intelligitur. ly chymera distributiue supponit respectu huius verbi intelligitur. ¶ Tertia cōclusio. Nullus termin⁹ aliū distribuens eidē remanēs imediatus a distributione impediri pōt ꝑ alium precedentē vel sequentē. ꝯclō arguitur. Nā si nō sit v̄a: dicatur: vt cōmuniter dr̄: ꝙ i hac nō ois hō currit: ly ois impedit a negatione ne distribuat ly homo. Contra ar̄. Eādem vim ⁊ eūdem modum hȝ precise: ly ois ꝓposita negatione ⁊ ipsa remota. ergo negatio eius officiū vel modū significandi nō impedit. ergo sicut distribuit ablata negatione sic ⁊ eadem apposita: pȝ ꝯn̄a: ⁊ an̄s arguitur. ly ois omnino eidem actui subordinatur siue ꝓponatur negatio. vel non. ⁊ similiter totū hoc cōplexū. Ois hō: ergo eādem vim hȝ ⁊ modū significandi. pȝ ꝯn̄a. ⁊ an̄s ex presupposito. ¶ Huic aliqs nō intelligens mām r̄nderet negando vltimam ꝯn̄tiam. Negatio nō ipedit modum significandi. ergo sicut distribuit ⁊c̄. ¶ Sȝ hec responsio nō est digna argumento. Ridiculum. n. est dicē aliquod terminum in constructione debite ordinatuȝ habere modum alteri adiacentis. ⁊ nō alteri adiacere. sic ⁊ habere modum distribuentis ⁊ non distribuere. Nō enim ē ly ois actus distributiuus in mente nisi per euȝ intellectus distribuat siue precedat negatio vel non.

¶ Quarta conclusio. Terminus alium distribuēs impediri pōt ab eadeȝ distributione dū non remaneat ei imediatus. conclusio pȝ. Nā dicendo. tu differs ab homine: ly homine stat distributiue ⁊ adueniēte ly omni impedit dicendo. Tu differs ab omni homine. Non. n. distribuitur nisi ab illo signo omni. q: differs emittit vi sua suam supra complexum. ⁊ non tātum supra ly homine. ¶ Ex qua correlarie infertur. a. distribuere b. ⁊ adueniente. c. a impediri a distributione supra. b. ⁊ tamen. b. remanere distributum. pȝ correlariū ex cōclusione. ¶ Contra conclusiones arguitur. Ex secūda concluditur terminū extra oronem vel ꝓpositionē distribui: ꝯn̄s falsuȝ. q: terminus non supponit nisi in oratione. ergo non distribuitur. ⁊ cōsequētia arguitur Capiatur hec oro: omnis hō. ly omnis hȝ eadem viȝ quā haberȝ in oratione perfecta. ergo sicut in hac. ois homo est distribueret ly homo sibi adiacendo. sic ⁊ in hac imperfecta omnis homo. ¶ Item sequeret̄ terminū distributum distribui ꝓ quolibȝ supposito suo imaginabili in quacūqȝ ꝓpositione existat. consequens falsum. q: tunc terminus ꝓ pluribus distribueret̄ q̄ȝ supponeret̄ sicut in hac. Omnis hō ē. ⁊ ꝯn̄a arguit̄. Eq̄liter distribuitur ly homo in his oronibus. omnis homo est: ⁊ omnis homo: sȝ in hac impfecta. omnis homo ꝓ quolibȝ imaginabili homine distribuitur. ergo ⁊ in alia. ꝯn̄a nō. maior arguitur. Distributio non a verbo dependet: sȝ tātum a signo. sed ly omnis vtrobiqȝ eādem vim hȝ ⁊ vtrobiqȝ adiacet ly hō. ergo ⁊c. minor declarat̄. ly omnis distribuit ly homo non per aliquam drīam temporis limitatam. ergo ⁊c̄. pȝ consequentia. q: nō videtur qua causa magis distribuit ꝓ presenti q̄ȝ preterito futuro vel ymaginabili vel econtra. ¶ Item ex tertia conclusione concludit̄ eūdem terminum cōmunem distributiue supponere in duobus ꝯdictorijs. ꝯn̄s ꝯ cōmune dictum. ⁊ consequentia pȝ. Qm̄ in his duobus: omnis homo currit: ⁊ nō omnis homo currit: ly omnis vtrobiqȝ supponit distributiue iuxta illam conclusionem. Q: si concedatur. arguit̄. illud esse falsum. In hac equalenti. Aliquis homo non currit determinate supponit. ergo ⁊ in hac. Nō omnis homo currit. cōsequentia pȝ. quia de equiualentibus idem est indicium. ⁊ antecedēs de se est notum. ¶ Iteȝ ex tertia cōclusione concluditur. ꝙ non quicquid mobilitat immobilitatum immobilitat mobilitatum: cōsequens cōtra cōmunem regulaȝ. pȝ cōsequentia ex supradictis. ¶ Ad hoc respondet̄. Ad primum concedit̄ conclusio. ⁊ ad argumentum in oppositum. terminus non supponit nisi in ꝓpositione. ergo nec distribuitur. negetur consequentia: qm̄ vt dictū est. suppositio a verbo principaliter depēdet. distributio vero a signo: sed bene sequitur terminus non nisi in ꝓpositione supponit. ergo non nisi in propositione distributiue supponit. Ad secūdum conceditur conclusio. ⁊ ad argumentum in opposituī conceditur esse possibile terminum ꝓ pluribus distribui q̄ȝ supponere. non tamē ꝓ plurib⁹ distributiue supponere. ¶ Ad tertium similiter conceditur conclusio. ⁊ conceditur ꝙ vtrobiqȝ supponit distributiue mobiliter. In prima tamen mobiliter copulatiue ⁊ in negatiua mobiliter disiūctiue: Et ad armentum in oppositum dr̄ negando consequentiā. de equiualentib⁹. n. idem ē indiciū quo ad eē verū vel falsum. sed in alijs multis discōueniunt: cōueniūt tam̄ in

hec ꝙ vtrobiq; sub ly. homo disiunctiue descendere lꝫ
Et hoc est q̄ȯ volunt dicere cōiter loquētes in hac mā.
Nō ois homo currit supponit detminate.i. ꝙ sub co
merito duoꝝ signoꝝ lꝫ pmo descēdere descēsu quo pri-
mo descendit merito suppōnis determinate. ¶ Ad q̄r
tum ꝙ ista regula plus habet veritatis absolute vt ver
ba sonāt q̄ꝫ ħꝫ itentum sibi dari solitū. Dicit enim cōit
illā regulā sic debere itelligi. Si duo signa distributiua
cadāt supra eundē terminū. sic ꝙ vtrūq; per se haberet
vim distribuēdi eūdem seinuicē ipediūt. ⁊ faciūt stare il
lum detminate vel cōfuse. Istud aūt nō est veꝝ: signuꝫ
eni supra eū cadēs ꝓpiqui⁹ eū distribueret. nec impedit
a pcedente: vt declaratū est. ¶ Jō ꝓ hac mā sit prima
distinctio. Aliquē terminū aliū mobilitare est copulati-
ue disiunctim vel disiunctiue vel copulatiꝫ mobilitare.
Mobilitare.n. aliqueꝫ terminū nō est nisi ꝙ virtute il
lius signi aliquo descēsu primo descēdi possit sub ꝓpō-
ne in qua ponit ad supposita tmini cōis. Unde descen-
sus pmo cōpetit ꝓpōni. ⁊ scdario termino cathegore-
matico vtute tamē signi ipm determinātis. Talis autē
descēsus: vel fit per copulatiuā sicut sub hac. ois hō cur
rit: vel per disiunctiuā sicut sub hac. Aliqs hō currit: vł
ꝓ ꝓpōne de disiūcto extremo sicut hic tantū aial est hō.
¶ Tertia distictio. Aliquē terminū mobilitare aliū co-
pulatiue ē dupłr. s. per se: ⁊ partiałr. Per se cuꝫ virtute
ei⁹ sub illo tmino per se accepto medio ptinenti ad sua
supposita copulatiue descendere lꝫ sicut hic. ois homo
currit. Partiałr vō qn̄ nō per se mobilitat. sꝫ totū cui⁹
est pars. vt hic omnis hō alb⁹ currit. potest eni ꝯcedi ꝙ
ly. hō copulatiue mobiłr supponit partiałr. q: sub hoc
toto hō alb⁹ descēdere lꝫ copulatiue cuius ly. hō est ps.
Et de copulatiua mobilitatiōe per se accepta cōiter lo
gici loquunt. ¶ Sit ergo cōclusio prima. Absolute lo-
quendo. nullus terminus sup aliū cadēs reperiēs ipsuꝫ
imobilitatū in ꝓpositione ipsum mobilitat: illa cōclusio
arguitur. Nullus terminus cōis est absolute imobilita-
tus nisi quē determinat dictio modalis vel icipit ⁊ consi
miles. Sed adueniēte signo distributiuo eq̄ bene imo-
bilitat. ⁊c̄. ergo ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a. maior arguit dum eni huic:
homo currit addit illud signū. ois. nō reperit ipsum ab
solute imobilitatū. sed tantū copulatiue: soli ergo termi
ni imobiliter absolute supponūt qui determinant a di
ctionibus dictis: ⁊ minor pncipalis pꝫ. Omnia enim il
la signa que confundunt terminū imobiliter etiā imobi
litāt ipꝫ quocūq; descensu si distribuat. sicut patere pōt
per oia discurrenti. ¶ Scda ꝯclusio. Multa signa ha
bent vim imobilitādi que nō habēt vim mobilitādi. i-
mo aliq̄ dictio imobilitat terminū a pmo descēsu. ⁊ tn̄
neq; hꝫ viꝫ ꝯfundēdi. neq; distribuēdi: prima pars con
clusionis nota est. Nā ly. necessario ⁊ termini spectātes
ad actū mētis ⁊ siles imobilitāt. ⁊ nō aliquo descēsu mo
bilitāt vt patere pōt ituēti. scda ps arguitur. sub hac.n.
ois hō currit. descēdere lꝫ ad supposita eius illi⁹ termi-
ni hō. ⁊ adueniēte ly. alb⁹. vt ois hō albus currit. ipedit
eum a primo descēsu. ⁊ tamen neq; ꝯfundit. neq; distri
buit: vt pꝫ ituenti. ¶ Tertia ꝯclō. si duo signa distribu-
tiua cadant super aliquē terminū cōem quoꝝ vtrunq;
eundē copulatiue per se mobilitaret faciūt euꝫ stare nō
mobiłr copulatiue. Ista ꝯclō patet ituēti ⁊ discurrenti:

Et hoc est q̄ȯ cōiter itelligi dꝫ per illā regulā. Quicq̄d
mobilitat ⁊c̄. Et notant dī. Quoꝝ vtrūq; eūdē mobili
taret copulatiue per se: ꝓpter terminos partiałr mobi
litatos. Dicitur etiā ꝙ imobilitant copulatiue. qm̄ non
absolute imobilitāt: sub hac eni. nō ois hō currit. lꝫ di-
siunctiue descēdere sicut sub ista. aliqs hō n̄ currit. Pre
dicta tamē ꝯclusio. itelligat q̄ꝫtū ad descensuꝫ formalē.
sic ꝙ illa duo signa ipediūt argumētū eē formale. quod
eēt merito vnius illoꝝ: vnde bn̄ seqtur. Nō ois homo
est. ⁊ isti sunt oēs hoies. ergo nec iste hō est nec iste. ⁊ sic
de singulis. Seqtur.n. formałr non ois homo est. ergo
aliquis hō nō est: ⁊ seqtur. aliqs hō non est. ergo nullus
hō est. ⁊ vltra ergo nec isti hō est nec iste est: non ergo il
la duo signa absolute ipediūt descensū. sed tm̄ ipediunt
argumentuꝫ non eē bonū. per quā formā prius tenebat
descendēdo sub hac. ois hō currit. vel sub hac. non hō
currit. ¶ Sed cōtra regulā sic itellectā arguit. predica-
tum huius. tm̄ hō est oē aial. distributiue ⁊ mobiliter co
pulatiue supponit. ⁊ tamē supra ipꝫ cadūt duo signa. ⁊c̄
sic ly. tm̄. ⁊ oē. ergo regula falsa. ꝯn̄a nō cū miori. ⁊ ma
ior ar. hec ꝯn̄a vꝫ. tm̄ hō ē oē aial. ergo hō ē oē aial. ab
exponētib⁹ ad expositā. q̄ tn̄ nō valēt nisi ly. aial staret di
stributiue ⁊ mobiłr copulatiue i añte. sic i ꝯn̄te. ¶ Cō
firmat scdo. i hac ꝓpōne. qlꝫ asin⁹ cuiuslꝫ hois currit.
supponit ly. hois vt pri⁹. ⁊ tamē cadunt supra ipm duo
signa. s. ly. qlibet ⁊ cuiuslibet. ergo ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ mior. ⁊
maior arguit vt pus. qm̄ ista ꝯn̄a valet. qlibet asinus
cuiuslibet hois currit. ergo asinus cuiuslibet hois cur-
rit. q̄ nō valeret nisi ly. hois stare distributiue i añte. sic
in ꝯsequente. ¶ Iteꝫ confirmatur tertio in hac. omne
aliud ab asino currit. ly. asino supponit. vt prius. ⁊ ta
men cadunt duo signa ⁊c̄. sicut ly. omne. et ly. aliud. er
go ⁊c̄. consequentia nota. ⁊ añcedens arguitur. vt pri-
us. ¶ Cōfirmatur q̄rto. predicatū huius. tm̄ hō nō est
animal. supponit vt prius: ⁊ tn̄ detminat p ly. tm̄ ⁊ nō.
ergo. ⁊c̄. ꝯn̄a nō. ⁊ añs vt prius pꝫ. ¶ Ad hoc forte rn̄
detur cōcedendo ꝙ illa regula nō vłr tꝫ. qm̄ dictio ex-
clusiua. nō impedit signum vniuersale. nec signuꝫ vni
uersale aliud quodcūq; signū sequens. nec dictio exclu
siua negationē sequēteꝫ. Et per hoc pꝫ rn̄sio ad argu
menta. q: omnia veꝝ ꝓbant. ¶ Sꝫ ꝯ responsioneꝫ ar
guitur. Primo q: dato ꝙ argumenta veꝝ cōcluderēt.
non tn̄ est contra regulā. ⁊ maxime fm ⁊ tertiū. Nam
i ista. qlibꝫ asinus cuiuslibꝫ hois currit. si ly. qlibꝫ per se
essꝫ non mobilitaret illū terminuꝫ homis. vt dicendo
qlibꝫ asinus homis currit. sꝫ totum complexū: q: sub
ly. homis per se non lꝫ copulatiue descendere. sꝫ sub cō
plexo. Similr i hac. oē aliud ab asino currit. ly. oē per
se nedū vim nō hꝫ mobilitādi. imo nec distribuendi ly.
asino. cum sibi adiacere non possit. ¶ Item arguitur.
ꝙ predci termini non distributiue supponūt vel saltim
non mobiliter. qm̄ hoc argumētū valet. qlibꝫ asin⁹ cu
iuslibꝫ hois currit. ⁊ sor. est hō. ergo qlibꝫ asinus sortis
currit. Nā ponatur brunellū q sit solus asinus cuiusli
bet homis currere. si sit possibile. ⁊ tamē sor. hēe asinū
nō currētē. tūc pꝫ ꝯn̄am nō valere. Et per idē non se
qtur oē vidēs oēm hoiem currit. ⁊ sor. ē hō. ergo oē vi
dens sor. currit: posito.n. ꝙ plato videat oēm hoiem. ⁊
currat. ⁊ sor. ⁊ solū se videat. ⁊ non currat. ē añs veruꝫ.

⁊ consequens falsum. ¶ Item non sequitur omne ani-
mal aliud ab asino currit. brunellus ē asinus. g° oē aial
aliō a brunello currit: posito. n. ꝙ oē al'ꝑter asinū cur-
rat. ⁊ sint m'lti asini sil' cū brūello ē ans̄ vex. ⁊ ꝯn̄s falsū.
¶ Itē ñ seqt̄ tm̄ hō ñ ē alb⁹: s3 brūellus ē alb⁹ g° tm̄ hō
ñ ē brunellus. posito. n. ꝙ q̇l3 ēs ꝑter hoiem sit albū. ⁊
sit leo ⁊ brunellus. ē ans̄ vex. ⁊ ꝯn̄s falsū. ⁊ idē ar̄. i oib⁹
ꝯsil'ibus. ¶ Alr̄ rn̄det ad argum̄ta. ¶ Ad p̄ᵐ di ꝯcedē
do ꝙ ly al' stat distributiue vt ꝓbatū ē sup̄. ñ tm̄ mobil'r.
vt argumēta ꝓbāt. Et ad ꝯfirmatōe3 ꝯcedit ꝯn̄a. ⁊ ne
gat̄ ꝙ ñ valēt nisi staret mobil'r i añte sic i ꝯn̄te. ¶ Ad
s3 rn̄det negādo sil'r ꝙ ly hois stat distributiue ñ mobil'r
copl'atiue p se. Et ad argᵐ. i oppᵐ rn̄det vt p̄us. ¶ Ad
3ᵐ. ⁊ q̄rtu3 di sil'r. Et ad argumētū i oppositū vt prius.

Quantum

Ad s3 p̄ncipale. Sciēdū ꝙ circa
illā mā3 diuersi sūt modi loq̄ndi
Quidā. n. dn̄t ꝙ sub3 ē totū ꝯplexū ⁊ totū distribuit̄. sic
ēt totū ꝯplexū ē suppᵐ. ⁊ ñ solū ly hois vl' ly asin⁹. Alij
v̇o dn̄t ꝙ illa ē distiguēda s3 duplicē sensū. Pōt. n. p̄°
significare ꝙ ql3 hō ē aliqd. cuius asinus currit. ⁊ tunc
solū ly hois subijcit̄ ⁊ distribuit̄. ¶ Cōtra has opiones
ar̄. Et p̄° ꝯ p̄mā. ly cui⁹ l3 nō detminar̄ pōt hūc t̄minū
asinus p modū al't'i adiacētis mediate nec imediate. g°
ip̄m nō detminare pōt p mō3 distribuētis. igr̄ ip̄3 nō di
stribuit. p3 ꝯn̄a. q2 i signo vl'i negatio modus distribuē-
tis iseqt̄ mō3 adiacētis. ⁊ ans̄ ꝺ se ē notu3. Nā l3 iterdū
signū vl'e affirᵐ detminare possit rectū sil' cū obliquo.
tāq3 eius detmiatōe3. vt ql3 asinus hois currit. ñ tm̄ si-
gnū obliquū hoc facere pōt. neq3 eni detminaret rectū
p̄ncipal'r. neq3 tāq3 alt'ius detminationē. ¶ Itē ex illo
mō loquēdi isert̄ aliquē terminū discrete supponētē di-
stribui. ꝯn̄s falsū ⁊ ipo'le. ⁊ ar̄ ꝯn̄a. nā huius ꝓpōnis. cu
iuslibet hois brunellus currit. totū ꝯplexū distribuit̄ s̄m
illā opionē. ⁊ ꝙ discrete suppōat. p3. cū v̇tute significati
onis discrete tm̄ vni ꝯpetere possit. ¶ Itē ex illa opione
cōcludit̄. Aliquā vl'e3 ēē v̇a3 cuius tm̄ m'lte sūt singl'ares
false. ꝯ° nō ꝯcedit̄. ⁊ ar̄ ꝯn̄a. pōat̄ quēl3 asinū hois cur
rere. ⁊ tm̄ sint m'lti hoies q ñ hēant asinū: tē p3 hāc vl'e3
ēē verā. cuiusl3 hois asin⁹ currit. q2 cōuertit̄ cū hac v̇a.
ql3 asinus hois currit. vtrobiq3. n. distribuit̄ totū cōple
xu3. Et ꝙ m'lte sint singulares false p3. s. iste. istius hois
asinus currit. ⁊ sic ꝺ singul' demr̄atis hoibus ñ hn̄tibus
asinū. Huic ar° fōte rn̄det ꝙ singl'es ñ sūt ille assignate
s3 sūt ille i qbus demr̄at̄ hō hn̄s asinū. ¶ Cōtra. aut sin
gulares sue sūt p̄us assignate: vl' tales. iste asinus hois
currit. ⁊ sic ꝺ singul'. vl' tales. istius hois iste asin⁹ currit.
⁊ sic ꝺ singul' ꝺmr̄ato hoie hn̄te asinū. Si dicat̄ primo
mō: adhuc stat arᵐ. Si scd̄o mō seq̄retur tē ꝙ singl'es il
lax vl'iū ꝯuerterent̄. ql3 asin⁹ hois currit. ⁊ cuiusl3 asin⁹
hois currit. qd̄ tm̄ negat̄ ab ivētore hui⁹ opionis. ¶ Itē
ñ eēnt singl'es i qb⁹ demr̄aretur hō hn̄s asinū. s3 tm̄ asi-
nus ꝺmr̄aretur. Si t̄tio mō seqtur. ꝙ ab vl'i ad singl'es
ñ v3 arᵐ cū ꝺbito medio. staret. n. vl'e3 hāc ēē verā exi-
stēte falsa ista singulari. istius hominis iste asin⁹ currit.
ponendo ꝙ iste asinus transmutetur. ¶ Confirmatur
contra eandē opinionē arguēdo ꝙ aliqn̄ suppᵐ ⁊ s'b3
ñ pnt idē cū eius fūdam̄to r̄pugnat. huius. n. syll'i. Ab
oi hoie vr̄ sor. pl'o ē hō. g° ⁊c. ꝑtur ly hō i miori ⁊ p ꝯn̄s i
maiōi subijcit̄ ly hoie. qd̄ tm̄ ē oppᵐ. ¶ Alr̄ ergo rn̄det
i hac mā ꝙ rei v̇itas ē ꝙ totū ꝯplexū ē s'b3. tm̄ solū p̄ma
ps distribuit̄. Scd̄a ps p3. qm̄ cū sibi pōat̄ exp̄sse p̄dicatū
qd̄ ē ly currit ⁊ totū ꝯplexū añcedit v̇bū ⁊ ab ip̄o regit̄.
a p̄te añ relingt̄ ip̄3 ēē totū subm. s̄a v̇o ex rōibus addu
ctis elicit̄. Idē ē iudiciū ꝺ hac ⁊ ꝯsilib⁹. Ois ꝓpō, vl' ei⁹
ꝯdictoria ē v̇a. Nā totū disiūctū cōcedit̄ ēē sub3 ⁊ solū p̄
mā p̄tē distribui. ¶ Cōtra s̄a3 p̄tē hui⁹ ꝯclōnis ar̄. ille
ꝯuertunt̄ cuiusl3 hois asin⁹ currit: ⁊ ql3 asin⁹ hois cur
rit: i q̄x s̄a distribuit̄ totū ꝯplexū. ergo ⁊ i p̄ma. p3 ꝯn̄a
salti ꝺ mā in his t̄minis: ans̄ ar̄. ꝯria eax ꝯuertūtur. er-
go ⁊ ille ꝯuertūtur: ꝯn̄a nō: ⁊ ans̄ p3. cū ille ꝯuertentur
nulli⁹ hois asin⁹ currit. ⁊ nullus asin⁹ hois currit. cum
vtrobiq3 det̄ totū ꝯplexū. ⁊ cet'a sint paria. ¶ Cōfirma
tur s̄o. ꝯdictoria ꝯuertūtur. ergo ⁊ ille. ꝯn̄a nō. ⁊ assūᵐ
ar̄. Nā iste ꝯuertūtur alicui⁹ hois asinus ñ currit. ⁊ asi-
nus alicuius hois nō currit. eo ꝙ sub a ꝯuertūtur. ⁊ eoꝺ
mō supponūt. cet'is paribus. ¶ Et per idē ar̄. ꝙ subal-
terne eax ꝯuertūtur. ¶ Itē p̄dicatū huius exclusiue. tm̄
currēs ē hois asinus suppōit distributiue q̄ corn̄det illi
vl'i. igr̄ ⁊ sub3 vl'is distributiue supponit: ꝯn̄a t3 p cōe3
regulā: ⁊ ans̄ notu3 ꝓ vtraq3 p̄te. ¶ Itē cōfirmatur ꝙ
vl'es ꝯuertātur: ille exclusiue ꝯuertūtur tm̄ currēs ē ho
minis asinus: ⁊ tm̄ currēs est asinus hois. igr̄ ⁊ vl'es sibi
corn̄dētes: ꝯn̄a v̇a: ⁊ ans̄ ar̄. q2 p̄dicata vtrobiq3 eodē
mō supponūt cet'is p̄ibus. ⁊ exponētes ꝯuertūtur. vt p3
ituēti. ergo ⁊c̄. Cōfirmatur idē. exponētes eax cōuertū
tur. ergo ⁊ ille exposite. ans̄ ar̄. q2 vtraq3 h3 has expo-
nentes alicui⁹ hois asinus currit. ⁊ nihil ē hois asinus
qn illō currat. ¶ Itē singulares ꝯuertūtur. ergo ⁊ vl'es
ꝯn̄a nō. ⁊ ans̄ ar̄. q2 mutuo se iserūt: vt p3 ituēti. ¶ Ad
hoc rn̄det̄. ad p̄mū cū ar̄. ꝙ illa ꝯuertātur. eo ꝙ ꝯria cō
uertūtur. negatur ꝯn̄a. sic ista ꝯuertūtur. Nullus hō al
bus ē ⁊ nullus hō ē albus. Et tm̄ affirmatiue ꝯrie nō cō
uertūtur. s. ois hō albus ē. Et ois hō ē albus. ¶ Ad s3
negat̄ ans̄. ¶ Ad arᵐ i oppᵐ cū ar̄. sub a ꝯuertūt̄ ⁊ eodē
mō supponūt. ergo ꝯuertūtur. negatur ꝯn̄a. q2 ordo il-
lox t̄minox quo ad ꝓbationē illox maxime facit ad di
uersitatē illax ꝓpōnum. cu3 illa hois asinus nō currit.
sit resolubil' rōe illi⁹ obliq. s̄a v̇o rōne totius ꝯplexi. Dr̄
tamē ꝙ illa alicui⁹ hois asinus, ñ currit. nō ꝯdic̄ p̄dicte
vl'i: s3 hoc. Alicui⁹ hois nullus asin⁹ currit. nisi ly asi-
nus stet distributiue. Et ad ꝯfirmatōe3 di negādo ꝯn̄a3
qm̄ hec ꝯuertūtur hō alb⁹ ē ⁊ hō ē alb⁹. ñ tm̄ vl'es eax. vt
p3. ¶ Ad aliō cū ar̄. ꝑtu3 exclusiue stare distributiue que
corn̄det vl'i. negat̄ s̄a ps añtis. s3 hoc sibi corn̄det tm̄.
aliqd cui⁹ asin⁹ currit ē hō. ¶ Ad aliō negat̄ ꝯn̄a. qm̄
nulla illax exclusiuax corn̄det p̄dc̄e vl'i. ⁊ ꝯceditur ans̄
vt arᵐ ꝓbat. ¶ Ad aliō negatur ans̄. nā s̄a exponēs p̄
dicte vl'is. ē illa. Et nihil ē hō qn illi⁹ asin⁹ curat. ¶ Ad
vltiᵐ negatur ꝯn̄a. sic posito ꝙ ois hō sit alb⁹ singl'es.
hax vl'iū ꝯuertūtur. s. ois hō alb⁹ ē. ⁊ ois hō ē alb⁹: cu3
cet'is p̄ticl'is. ⁊ tm̄ vl'es ñ ꝯuertūtur. vt p3. ans̄ ēt manife
ste ē falsū. cū i singularib⁹ illius. cuiusl3 hois asinus cur
rit. tm̄ hoies demr̄ent̄. i s̄a v̇o tm̄ asini hoiu3. ¶ Quā-
tum ad 3ᵐ p̄ncipale aduertendū primo.

¶ Explicit scriptū distāti. illustris p'hi ⁊ medici magr̄i
Apollinaris Offredi cū supposōnibus eiusdē. accuratissi
me emēdatū p eximiū Artiū doctorē magr̄3 Joannem
Mariā Mapellū Vincētinū Imp̄ssu3 p Bonetū Lo
catellū Ad istātiā Nobilis viri Octauiani Scoti Mo
doetiēsis. M.CCCCLXXXXII. XI. Kal'. Maij

Registrum

A
Logica magistri.
¶ Viri preclarissimi
vis termini
terminate d?

B
& cum arguitur
respectu istius
rei patet
est populus

C
falsa: sed tamen
a parte vero
falsa. neq;
homo currit

D
est falsum: q?
verũtamen isti termini
Ista ꝓpositio
ita de alijs

E
figuris: ꝙ in
ꝓpositiones in .c.
predicoas. inde
or. ¶ Oppositum.

F
ꝙ non implicet.
igitur iste est
Item quelibet
in quo plato

G
hoc eẽ sor.
quis decipi
pulatiua fuerit
igitur aliquod

H
non aliqua propositio
tur ꝙ hec omnis
conuenientis.
erit in ista hora

I
dato casu ꝙ
tum quod potest fieri
¶ Illustris philosophi
tur in responsionibus

K
¶ Considera corelaria
re. non enim.
ueretur potius
illud est negandum.

L
ly album alia.
ic. Ille homo
loquentium in hac

